
ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன்.
பிரம்மதந்த்ரர் - நயினாராசார்.

ஸ்ரீரஸ்து ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

உபோத்காத: ॥

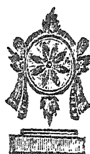
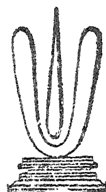
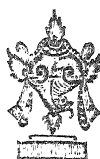
ஸ்ரீ[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥

அநாதிகாலமாய் ஸம்ஸரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் ஏதேனுமோர் ஸாதநாநுஷ்டாநத்தால் பகவாநுக்கு ப்ரியதமர்களாகத் திகழ்ந்து அதனால் ஸம்ஸாரம் இவர்களை [illegible]ப்பதாய் ஸித்தமாலொழிய வேறு இஜ்ஜீவாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லாததால், அப்படிப்பட்ட ப்ரியதமத்வத்தை ஸம்பாதநம் செய்ய ஸம்ஸாரம் அருளிய சாஸ்த்ரங்களல்லாதே வேறு வழியில்லையாகையால் "[illegible] ।
[illegible] ॥" என்றபடி அவ்வீச்வரனுக்கு ப்ரியனாக [illegible] அவன் கொடுத்த சாஸ்த்ரங்களையே கொண்டு முன்னடிபா[illegible] நடக்கவேண்டியவர்களாகிறார்கள். இவ்விதமுள்ள சாஸ்த்ரங்களையறியாதவர் "ஜ்ஞாநேந ஹீந: பசுபிஸ்ஸமாந:" என்றபடி பசுப்ராயர்களாவார்களாதலும் "[illegible]" என்கிறபடி தமக்கு அத்யந்த ஹிததமங்களான சாஸ்த்ரார்த்தங்களை யாவது ஸ்வயமறிந்து கொள்ள வேண்டுவது சாஸ்த்ரஸம்மதம். இங்ஙனன்றிக்கேயே ஸ்வயம் பசுப்ராயர்களாயிருப்போமென்னில் யாரேனுமொரு தத்வவிதாசார்யகடாக்ஷமாத்ரத்தாலாவது ஒருவில் அப்பசுப்ராயனுக்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாய் அந்தஜ்ஞாநத்தால் தானே அல்லது தனதாசார்யனே இவனுக்காக வோர் ஸாதநத்தை யநுஷ்டிக்க அதனாலேயே அவஸாநத்தில் மோக்ஷம் பெறுமென்று சாஸ்த்ரங்களிற் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் முந்தி தத்வவிவேகத்தையறிந்து, அதன் மூலமாய் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திவிவேகத்தை யடைந்து, அதன் மூலமாய் மோக்ஷாதிகாரத்

தை ப்ரவேசித்து, அதன் மூலமாய் ஸதாசார்யர்களை யடைந்து அவ்வாசார்யர்களது திருவருளாலோர் ஸம்யகநுஷ்டாநத்தை பெற்று, பிறகு ப்ரயோஜநத்தைக்கைப் பற்றி, அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷத்தை யடைந்து ஸாஸ்வதாநந்தஹர்ஷிதராக வேண்டும். இவ்வகை ஸோபாநபரம்பரைகளை யறிவதற்கும் அவைகளில் க்ரஹணம் செய்வதற்கும் ஸௌலப்யமாயுள்ளது ஸாரதமமான ஸதாசார்யோபதிஷ்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயமானதால் அந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாயமின்னதுதானென நிஷ்கர்ஷித்தறியவேண்டியது ஒவ்வொர் முமுக்ஷுவிற்கும் அத்யாவஸ்யமாவது பற்றி அவ்வகை நிர்ணயத்தை ஸ்ரீகவிநிர்ணயத்திலுள்ள வ்யாக்யானபங்க்திகளில் பார்க்கக்கண்டு தெளிந்துகொள்வது. மேலும் பானகத்துரும்புபோல் உக்தஸம்ப்ரதாயவைலக்ஷண்யத்தில் சிற்சிலர் ஸங்கித்த ஸாஸ்த்ரவிரோதங்களுக்குப் பரிஹாரங்களும் காண்கலாகும். ஆகப்படி ஸம்ப்ரதாயலக்ஷணங்களும் அவைகளின் பரிஹாரங்களும் அவைகளுக்குமேற்பட்ட ஸுஸம்ப்ரதாயவிசேஷங்களும் ப்ரபலத்தாகவே ஸூத்ரத்தில் அறியக்கூடிய ஸௌகர்யவிசேஷத்தையும் கலந்துக் கூறப்பட்டிருக்கும் வாக்யங்களையும் காண்கலாகும். மேலும், பிறனை வேதவாக்யங்களாலாவது, ந்யாயமான யுக்திகளாலாவது, ப்ரமாணங்களாலாவது, ஸூக்தங்களாலாவது, இதிஹாஸத்தாலே ஸாதித்தெழுதப்படும் வாக்யங்களுமில்லாததால் உக்ததோஷங்களல்லாதே நிஷ்கர்ஷாத்மகமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயவிசிஷ்டபுருஷர்களுக்கே ஸந்தேஹநிவாரணமாயிருக்கும். விசேஷமாக இதுக்குப்பால் ஸிதமாவதுபோல் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு விசேஷமாய்த்தோன்றுவதிப்படி ஸ்ரீ[illegible]களும், ஸம்ப்ரதாயஸ்ருதிகளுமே லிங்காதிகளையிட்டுரையில் உபந்யஸித்தார்களேயானால் ஸமதாநித்துக் கேட்கவேண்டாமாயிற்று.

ஆகுறால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் போன்ற மேன்மையுடைய ஸத்ஸம்ப்ரதாயர்களெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷம் ஸதாசார்யம் ஸமாஸ்ரயேத்” என்றபடி எமது ஸ்ரீகவிநிர்ணயவ்யாக்யானங்களைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து கொண்டாடுவரே.

ஶ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம: ॥

ஸ்ரீ தத்வநிர்ணய: ॥

[ஸ்வாஸ்வாமிஸம்பந்த:]

ஸர்வஸ்யாத்யந்தபூர்ணம் ஸர்வஸ்யாதீஶ்வரம் ச ।
ஸர்வஸ்யாஸ்யைக்ய ஶேஷம் தத் ஸர்வஸ்வம் ॥ ௧ ॥

ஸ்ரீபதியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யமா
கிற ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை ப்ரகாஶிக்கத்தக்கதான தத்வ
த்ரயஜ்ஞாநஸம்பந்நாசார்யோபாஸநாநுஷ்டாநஸம்
ஜாத ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷமானது, ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜன்
அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தஸித்தமான விஶிஷ்டாத்வை
தப்ரக்ரியையாலேயல்லது, வேறு பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஸித்தா
ந்தங்களெல்லாம் அந்யதாஸித்தங்களாகையால் அவைகளால்ஸித்தி
யாது. ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமும் தத்ஸம்ப்ரதா
யத்தால் தத்பரஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களுமே வேதவித்துக்க
ளான வைதிகர்களுக்கு உபஜீவ்யங்கள்.

இங்ஙனல்லாது ஸ்வதந்த்ரத்வேந ஸ்வமேமாய்ப்பேசும்
குதிவாதங்களெல்லாம், விவிதமதப்ரஸங்கமாத்ரமாம். ஆ
கையாலன்றோ இது அஸம்ப்ரதாயமாய்ப்போந்தது. ஸம்ப்ரதா
யப்ரவர்த்தகாசார்யகடாக்ஷலக்ஷ்யமான யதாஶ்ருதார்த்தமொன்றோ ஸ
கலருக்கும் தஞ்சமாமென்பது, ப்ரத்யக்ஷமாகப் ப்ரஸித்தமாகி

பூர்வாசார்ய திவ்யஸூக்திகளோடிசைந்திருக்கும் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தத்தைப்பற்றி. இதுவோ ஸித்தாந்திகளல்லாது மற்றவர்க்கு ஶ்ரத்தாம் பஹுப்ரமாணவிருத்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், இதில்சிலருக்கு வைபரீத்யமும், அந்யத்வமும் தோன்றக்காரணம் "வைதிகஸாரப்ரக்ருதய: ப்ரயோஜகமஹிமா" என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளப்ரகாரமல்லது வேறு கதியேயில்லை. ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை உபதேசித்தருளச்செய்த பொழுதும் விதர்க்கிதஸம்ப்ரதாயங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபனம் பண்ணுவார்; "தாமேவ ஶரணம் கச்ச ஸர்வபாவேன பாரத" என்றபடி ஸர்வஸ்வங்களாலும் ஸமாஶ்ரயணீயராவர். ஸாக்ஷாத்விஶேஷமடியான ஸூத்ரபாஷ்யத்தால் ஸகலவித்வத்ஸமாஜராகில் அவருக்கும், மற்றுள்ள ஜநவிஸ்தாரத்வர்களுக்கும், ஸதாசார்யபரம்பராப்ராப்த ஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தங்களில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கொண்டு ஸாமான்யமாகவாவது கலக்கம் வாராமைக்காக ஶ்ரீவேதாந்தாசார்ய ஶ்ரீவைஷ்ணவாசார்ய ஸூக்திகளான ஸமீசீநக்ரந்தங்களும் ஶ்ரீஸூக்திகளும் பஹுப்ரமாணத்தால் ஸ்தாபனம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் அஶிக்ஷிதத்தால் அவ்வர்த்தங்களையும் ஸாஸ்த்ரோக்திகளைப்போல் தம்தமக்கே ஸ்வதந்த்ரமென நயனம்பண்ணுவார்க்கு ப்ரத்யுத்தரமாக ஷட்ஸாஸ்த்ரஶ்லோகங்களால் தத்வநிர்ணயமென்றவோர் க்ரந்தத்தை ப்ராரம்பிக்கின்றார். இது தத்வவிசாரத்திலுள்ளோர்க்குத் தத்பரிஜ்ஞானமுண்டாகவேண்டியதற்காக ப்ராரம்பிக்கப்படுகின்றது. இங்கு "நிதராம் நிஶ்சயேந நயதீதி நிர்ணய:" என்ற வ்யுத்பத்தியால் விசாரவஸாயி நிர்ணயமென்பது நிஷ்கர்ஷித நிஶ்சயமாகின்றது.

ஸ்வாசார்யப்ரக்ருதிகளான சிலர்க்குப் பாண்டித்யம் ஸாக்ஷாத்விஶேஷமடியாக ப்ராப்தமானாலும், அது ஸம்ஶயத்தில் வீழியாது யதார்த்தமாய் ஸ்வேஷ்டஸித்தாந்தவைலக்ஷண்யமாய் ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாகும். ஸகலஶாஸ்த்ரஜ்ஞனான ப்ரதிவாதி ஸாமர்த்யனைப் ஜாதிப்ரமாணனாயிருக்குமோர் வித்வானை க்ரு

க்ருபிப்பதை யிங்கு ப்ரகாசிப்பது. ஆனதுபற்றி யப்ராஜ்ஞ
ரும் ஸ்வாநுஸந்தாநஸமயத்தோடு கழியும். ஆ
சார்யாபிமாநிக ப்ரவர்த்தகர்களுக்கு உசிதமான சாஸ்த்ரஜந்ய
ஸ்வயாஜ்ஞாநமும் ஸ்வஸ்தானத்தில் ஸஹஸாதாரணமேயாகு
மென்பது சாஸ்த்ரங்களாலும் ஸம்ப்ரதாயத்தாலும் ஸித்தம். ஆகை
யாலிறே சிற்சிலவஜ்ஞ தாதாஸர்கள் ஸ்ரீராமாநுஜதிவ்யாஜ்ஞாஸ்வ
ரூபாநுஷ்டாநபரராயும் ஸ்திரஸாராரண்யேஸ்வஸமேஸா
ர்யராயும், ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருள்ள ஸர்வதேசிக
ரீதும், நிராகாங்க்ஷநாமஸிகஸ்லோகாக்ருணம்போல் ஸ்வஸ்வக்ருதி
ஹ்ருதயங்களைக்கொண்டு ப்ரகாசித்ததாக ஸம்ப்ரதாயத்தில்
ஸூசித்து ஸ்வதோஷநிஷ்டாநுஷ்டாநஸம்ப்ரதாயத்துடன் ஸந்தோஷி
க்கின்றனர். அவையாவும் ஜாமாத்ருகர்களான ஸாத்விகர்களுக்
கு, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால் கிளர்த்தேனுமினிகலக்கம் ஸம்ப
விக்காதே ஸ்வஸம்ப்ரதாயமாணதோஷமேவஷிஜ்ஞாநவிஸ
தீகாரணமே, இந்த தத்வநிர்ணயம் ப்ராரம்பிப்பதற்கு ஹேது.
இதில் அது கூறப்படுவதே விஷயம். இதிலது ப்ரதிபாதிக்க
ப்படுவதும், அதையிது ப்ரதிபாதிப்பதுமே ஸம்பந்தம். ஸ்ரீ
நிவாஸவரதஸ்தவஸ்வஸம்ப்ரதாயமதஸமேவதாத்விஜ்ஞாநவே
க்ஷுக்களே இதற்கு அதிகாரி.

இங்கு ப்ரதிபாதிதஹ்ருதயத்திற்கு நிவ்ருத்தஹேதுவா
ய்ச்செய்யவேண்டியதோர் உபோத்காதம். அது இதில் நவீ
யாரம்பம். அதிலும், ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகரான திவ்யதம்பதிக
ளின் கைங்கர்யத்தைக்கூட ப்ராபித்துவைக்க ப்ரவர்த்தனா
ஸமர்த்தர்களாவார் ஸ்ரீஆசார்யர்களென்பது, “ஆசார்யவானான
புருஷனே அறிவான்” என்ற வேதாந்தால் ஸித்தமாவதுபற்
றி, அவர்களுள் பரக்ருபையால் பசு பக்ஷ்யாதிகளுங்கூட உ
ஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரஸாதித்த ப்ரபத்திசாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகமான நமது
தேசிகனே ப்ரயானதமர். ஆதலாலிறே அத்தேசிகனார் விஷ
யமான நவீயாரம்பமோபோத்காதம் விவக்ஷிதமாயிற்று.
ஆசிஸ் ப்ராயதிகமாயிருக்கச்செய்தேயும் நவீஸ் ஸ்மரணாம

ஶிவபாரம்யமாவதுபற்றியும், ப்ரஹ்மாதிஶப்தாநாம் ப்ராமாண்ய த்தைப் பேசுவதைப்பற்றியும் இதுவே விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள மங்களாசரணம் ஸர்வஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு ஸாதாரணமென்னுமிடம் "ஸர்வதா ஸர்வகார்யேஷு ... ஸக்ஷ்மீ ... ப்ரஹ்மணி ஶ்ரீநிவாஸே, ... ஸர்வதா ... விஷ்வக்ஸேநாத்யா: யாதேநயம் நாதிகம், இத்யாதிகளிலும் "தொழுதெழென்மனனே" என்றவருளிச்செயலின் ஶைவத்திலும் கண்டுகொள்வது. ஶைவத்தில் மங்களாசரணமில்லாதபொழுது நாஸ்திகருடைய க்ருத்யமாமத்தனை. இதையே ஸமர்த்தித்து ஜைமிநியென்ற ஸசேதநாசார்யனு தனது ஸூத்ரஶாஸ்த்ரத்தின் ஶைவத்தில் மங்களாசரணத்தை விட்டொழிந்தான். "தேஷ்வப்யஸ:" என்றல்லவோ இவனது ஶாஸ்த்ரப்ரயோஜனம். இதுபோலில்லாது, ஸகல ஸம்ப்ரதாயாநுகமான விசேஷாத்யங்களைப் ப்ரதிவாதிக்குட ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் "ஶ்ரேய: ஸமஸ்த ப்ரயிதாம்" என்றும், "ஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸங்க்ஷேபஸ்ய" என்றும் துடங்கப்பட்டிருத்தல்பற்றி ஸ்ரீவேதவ்யாஸாதிமஹர்ஷ்யாஶ்ரயங்கள் எம்பெருமானாரையுள்ளிட்ட ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களுக்கெல்லாம் ஶைவ்யநிஷேவ்யமாயிற்று.

மற்றதோ, மங்களாசரணத்தைத்தன் ஶைவத்தில் உடைத்தாகாதல்பற்றி நாஸ்திகமாயி நாஸ்திகஸேவ்யமே யாகும். இதற்கு உபாயாநுரங்களிலிதையுமொன்றென ஶ்ரமத்தபடியாம். "ஶிதநாஸ்திதாதாயிகா:" என்றபடி ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளையுங்காட்டில் தமக்கு உபயோபாயாநுரத்வாத்திலுள்ள ஸகிவாஶைவ்யத்தைக்காட்டிய ஸகிவா ...னடியுமாம்.

ஸர்வா ஜைமிநிவ்யபதேஶமான மொகஜாலவென்ற திருநாமமாகும் உபபத்திஸூத்ரவால் ஸசேதநாசார்யனே யிவராவதுபற்றி, எம்பெருமானார் ஸம்ப்ரதாயத்தில் "ராக்ஷஸா: கலிமாஶ்ரித்ய ஜாயந்தே ப்ரஹ்மயோநிஷு, ரக்ஷாம்ஸி ப்ரஹ்மவாணி" என்றபடி ஓர் ப்ராஹ்மணயோநிஸம்பந்தத்தால் பிறந்து புகுந்து யதாஶக்தி ஶைவவாதிகளை ஸ்ரீபாஷ்யகார

ர் ஸம்ப்ரதாயம்போல் ஆஹ்நிகமொன்றைக்காட்டி, ஒடுவில் தனது ஆசார்யஸம்ப்ரதாயத்தில் அவதாரணம் செய்விப்பதாகிய ஸ்வஶிஷ்யஸம்ப்ரதாயப்ரவ்ருத்திக்குத்தக்கதான ப்ராஸங்கிகஸம்ஸ்காரமாகையால் ஸம்ஸாரத்தில் ஸுதர்சநாராதநமெனப் பெரியோர்கள் மூவாயிரப்படியிலும், பன்னீராயிரப்படியிலும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். ப்ராயச்சித்தவிஷயமிலாவது தத்வஜ்ஞாநபூர்வகா நுஷ்டாநம் அவச்யம்வேண்டுமெனப் ப்ரதிபாதநத்தில் விதாநம். இவ்வவதாரத்திலோ ஜ்ஞாநத்தாலேயே ப்ரவ்ருத்தராகையால் அநாதிஸித்தங்களை யொழித்த மற்றவையெல்லாம் உபாயாந்தரத்தில் திருவுள்ளம்பற்றி நித்யநைமித்திகங்களையும், ப்ரீத்யர்த்தமான ஸ்வஸம்ப்ரதாயஜ்ஞாநாதிகளையும், ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திஸாதநஸம்ப்ரதாயமான ப்ராயச்சித்தாதி ரூபங்களையும், ஸாதநங்களாய் அநுஷ்டானக்ரியையன்றிக்கேவிட்டொழிவதே ப்ரபந்நக்ருத்யமாக வருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால் ஸ்ரீகாரணமென்ற இவ்வவதாரம் அதைவிட மாதுர்யமுமாய், ஸாதநத்தில் மிகவும் ஶக்தமாய் ஸாரஸங்க்ரஹமான ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் தேட்டமுள்ளதுபோலுமாயிற்று.

அங்ஙனன்றிக்கே, தனது ஸந்ததிக்கு ஶிஷ்டாசாரஸித்தஸம்ப்ரதாயஸம்ப்ரதாயமாவதுபற்றி ஸ்தோத்ராஞ்ஜலீத்யாதிபத்யத்தால் ஸுதர்சநாராதநம் செய்கின்றார்:—

[ஶ்லோக꞉]

அஸ்தோகாஶ்வின்யாதிஹாம்ஸஜநுஷி கலிதாம் ஜீவடாம்ஸ்வாஸ்யக ஶ்ரீராமாநுஜஸம்ப்ரதாயஸம்பூர்ணாவதாரம் ஸ்வஸித்தம் ஸதா | ஜ்ஞாநாதாரவிஶேஷவாஜிவதநாத் ஜ்ஞாநஸந்தேஷாயாதம் தாத்ருக்ஜ்ஞாநவிஶேஷஸம்ஸாதநமுஷோ ராமாநுஜஸ்வாமிந꞉ ‖ ௧ ‖

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதீயரூபேண ஸ்வேந தத்த்வத꞉ ப்ரவ்ருத்த꞉ க்ருபயாஜாதம் வேங்கடநாயகாயதநம் ஸதா ராமாநுஜாஶ்ரிதம் | ஶ்ரீரங்கேஶக்ருபாத்தவேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமிவரிஷ்டாதிபி꞉ ஸ்தோத்ரம் தம் ப்ரணமாமி ஸாதரம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயாப்தயே ‖ ௨ ‖

அத்வரகாரீத்ருதீ ॥ இங்கு அத்வரபதம் ப்ரயுக்தத்தி
ல் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாலேயே ப்ரயோக்த்ருவ்யக்தியும், ஸாதநா
ஸ்ரயிகளுடைய அதிவ்யக்தியும், ஸாதநோபாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயாதி
வ்யக்தியும் ஸூசிப்பிக்கலாயிற்று. அதிலும், அகாரத்தைமு
தலில் ப்ரயோகித்ததால், ஸமஸ்தநாராயணனாகிய ஸமஸ்தங்களுக்
கும் ஸமர்த்தமான தேவதையின் அதியாகம் ஸூசித்தது. ஆகை
யாலிவ்விரண்டும் ப்ரயோகியில் விசேஷதமம். (அத்வரகாரி) அ
ளவில்லாத யாகங்களைச் செய்தருளினவர், என்றதால், ஆசா
ர்யத்வத்திற்கு அவஸ்யமான ஶ்ரோத்ரியத்வம் இங்கு ஸமர்த்தமெ
னக்கூறப்பட்டது. ஸாமர்த்யமாவது, ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில்
தேவர்ஷியான ஸ்ரீ நாரதபகவான் 'அத்வரேஷு ஸமர்த்தா:?''
என்று பாயிஷ்டிபண்ணிப் ப்ரஸ்நம்பண்ணி இதற்கு அர்த்தத்தையும்
மேல் தாமே ''அக்நிஹோத்ரஸமர்த்தா:'' என்றருளினார். எ
ன்றபடியதனால் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான வேதா
த்யயனத்திற்கு அக்நிஹோத்ராதிகளே ஸமர்த்தமாயின. இங்ஙனல்
லாது, திவ்யதேசங்களில் பாகவதர்களைப் ப்ரதக்ஷிணீகரித்து ஸேவி
ஸாரர்களுக்குமுன்பு ப்ரதர்ஶகர்கள்போல் செல்வதும்
உத்கோஷம் செய்வதும் இதனால் தேவாநாம்ப்ரியர்களாய்த்திரு
வதுமல்ல. தேவாநாம்ப்ரியதையில் ஜனிக்கவேண்டுவதும் ஸா
த்விகஸாதியோராஜஸதாமஸராயஸம்ஸாரவனையில்லாதிறே.
ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ஸூத்ரவும் ''ஸர்வஹார ஸ்யாஸம்ப்ரதந
ப்ரவணாந்'' என்றஞ்சினான். இவ்விதம் ராஜஸதாமஸாப்ரயா
ப்ரயோகமின்றிக்கேஅபீதஸாங்கஸமஸ்தவேதராகரென்றாயிற்று.
(வாதிஹம்ஸஜலதா:) உபநிஷத்துக்களை ப்ரதிகூலமாய்
வாதிக்கின்ற அவைதிகப்ரவ்ருத்திகளான வாதிகளாகும் ஹம்ஸ
ங்களை வித்ராவணம் செய்வதற்கு நீருண்டமேகம் போன்றவர்;
இதனால், வேதஶிரஸ்ஸான உபநிஷத்துஸாரஸங்க்ரஹஜ்ஞர் எ
ன்றாயிற்று. அன்றியும், அபீதஸாங்கஸஶிரஸ்கவேதவிஜ்ஞாதா
வெனவும், ஸம்ப்ரதாயத்தில் விஜ்ஞரெனவும், ஸ்திரதீயெனவு
மாயிற்று. (காஞ்சீ) மேலும், திருக்கச்சிநகராகும் அபிஜாததே
ஶவாஸஜநிதஸம்பந்தரென்றபடி. (வடாம்போ)இப்படிதே

ப்ரவாஸத்தால் கிடைத்த ஸம்ப³ந்த⁴த்தையுடைத்தாயிருத்தலால் ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானும் திருவுள்ளம்பற்றியருளும்படியான ஸம்ப்ரதா³யத்தில் ப்ரவர்த்தநஞ்செய்தருளிய ஸத்³வம்ஶ்யர். இது குலத்தால் வந்த திருநாமம். இவ்விதம் கச்சிக்கடாம்பு வென்றதால், குடியும் குலமும் ஸகோ³த்ரமாயுள்ளவரும், ஸ்ரீபா⁴ஷ்யகாரஸ்ய வஹீத ஶிஷ்யரும் "ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந நிதி⁴ம் அளயதி நித்ய தேஹாதேஶிகோத்ரம்ஸ்ரியாம்" என்ற வரவரமுநிஸூக்தியின்படி உடையவர் திருவடிநிலையுமான ஸ்ரீவேதா³ந்தோத³ய நாராயணனுடும் கிடாம்பியாச்சான் திருமேனி ஸம்ப³ந்த⁴முடையவருக்கு ப்ரகாசிதமாயிற்று. இங்கு "ஸதிஸாம்தே நஹாமிநெபஸ்யதாம் ஸ்வரஹிதஃ" என்றதா²யத்தைஸ்மரிப்பது. (ஶ்வ்ய) இப்படி ப்ரஸித்³த⁴ வித்³யாஸம்ப³ந்த⁴ ஸாஹித்யாதி³ஸம்பந்நரான (ஸ்ரீராமாநுஜஸத்³ருத⁴ர்) நாமதோ³ஷமுமில்லாதே அழகிய ஜ்ஞாநஸாரத்துள்ள இராமானுசனென்னும் ஸமாவேத⁴த்தென்றபடி. இத்திருநாமமும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைக்கொண்டு "அப்புள்ளாரேயிவர்" எனப் பெரியோர்புகழ்ந்து அருளிச்செய்தது. ஆனதாலிரேயிவர்கிடாம்பியப்புள்ளாரென வ்யவஸாயது. இந்தமஹாநிர்வாஹமும் பலதலைமுறைகளில் அவிச்சிந்நமாயும் ஒரான்வழியாயும் வந்தபடியால் ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரிகளுக்கு ஹேதுவில்லாதேமேல் ஸத்³ரத⁴ரெனப்பேசப்பட்டது. ஸத்³வம்ஶ்யநிஷ்டராதலாலும் ஸத்³ருத⁴ரென்றுபொருள். குலத்தளவேயல்லவோகுணமுமாகும். ஆனதுபற்றியே இவ்வப்புள்ளாரை வித்³யாஸம்ப³ந்த⁴ ஸாஹித்யஸம்பந்நரெனக்கூறியது. இங்கு "ஜாமாத்ருநாமாநா வாதி³வர்த்⁴யா நாமாகிரியா । கடுமனா நாமாநா தே³வகாருண்யநாத்ர ॥" என்றநீதியைநினைப்பது. இங்ஙனல்லாதே சிலர், வரவரஸ்வாமியிலே உள்ளங்கையுகந்தனையனாயிருந்து, பிறகு பெரியதிருமலைநம்பிகளால், திருவிலைச்சினை ப்ரமாணவைப⁴வம்முதலியவைகளைக்கொண்டுஸர்வஶிகைக்ஷபெறப்பெற்று, அப்பொழுது ஸ்ரீகோ³விந்த³ப⁴ட்டரென்றும், எம்பாரென்றும் திருநாமத்தையுடையவராய் ஸ்ரீபா⁴ஷ்யகாரர்

திருவடிவாரத்திலேயே த்யாஜ்யாஹங்க்ருதராய் ஜீவதேசையைக்க ப்ரீத்தருளினரென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகீதாபாஷ்யவேதார்த்தஸங்க்ரஹாதிகாலக்ஷேபத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளில் செய்தருளினர் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வெம்பாருடைய ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையிப்பொழுது இரண்டுவகையாயிற்று. இதையோரான் வழியென்று ஆப்தஜ்ஞானவ்ருத்திகள் கூறிக்கொண்டாடுவர். எவ்விதமாகிலும் ப்ராமாணிகர்கள் எம்பாருக்கு நேரில் உடையவர்ஸன்னிதியில் திருவிலச்சினைமுதலியவைகளுண்டெனக்கொள்ளார். ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸந்நிதியில் செவிதாழ்த்திய கிடாம்பியாச்சான் தமது ஆசார்ய பரம்பரையாய்ப்பெருக்கினதுபோலல்ல காணெம்பாருக்குக்கிடைத்த உபதேசபரம்பரை. இந்த ஸம்ப்ரதாயமென்றதற்கு, "ஸத்பிஃ உபதேசபரம்பரயா ஸமாஹ்ருதம் ப்ரதீயத இதி ஸம்ப்ரதாயஃ" என்ற நிர்வசனத்தை ஸ்மரிப்பது. எம்பெருமானாரும், எம்பாரும், ஆழ்வானும், பிள்ளானும், ஆச்சானும், முதலியாண்டானும், ஸ்ரீபட்டரும் ஸமகாலமாயிருக்க, உடையவர்தாமுபதேசித்தருளாதே, ஆழ்வானைக்கொண்டுபதேசிப்பியாதே, எம்பாரைக்கொண்டு ஸ்ரீபட்டருக்குஉபதேசிப்பித்ததென்? இதனுண்மை கேவலம்சிஷ்யாசார்யக்ரமமாகவுபதேசித்த அபூர்வவிஷயமாம். இந்த ஹேதுவைக்கொண்டே ஸ்ரீபட்டர், எம்பாரையும், ஆழ்வானையும் சேர்த்தநுஸந்தித்தருளினர். இங்ஙனில்லையாகில் எம்பாருக்குப் பெரியதிருமலைநம்பிகள் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றி ஸ்ரீபட்டருக்கும் உடையவர் ஸம்பந்தமில்லையாகும். ஸமயே கட்டுவது ஸாக்ஷாதாசார்யாநந்தர்யமாயிருக்கவேணும். விதயமான ஸந்ததியும் தலைக்கட்டாது. காலக்ஷேபத்திலாழ்வானும், அர்த்தத்திலெம்பாரும், சரணஸந்நிதிகளில் உடையவரும் ஸ்ரீபட்டருக்கு ஆசார்யர்களாயினர். இப்பட்டருக்குப்பின் இப்பரம்பரையில் ஆசார்யத்வத்தை நிர்வஹிக்கவந்தவர் கர்நாடகஜாதீயரான மேனாட்டுவிப்ரர். இவர் திருநாமம் நம்பெருமாள்ஜீயர். இத்திருநாமம் சுருங்கிச்சுருங்கி நஞ்சீயரெனவாயிற்று. ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலே வேதாந்தி

யென்றவர். இந்த நஞ்ஜீயருக்கு ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிஸம்பந்தம் ஸாக்ஷாத்தாயுண்டென்பது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸாரசிலோகாதிகாரத்திலுள்ள, 'பெரியஜீயரும் ஸ்ரீபராசரபட்டார்யபாதங்களை ஸம்ச்ரயித்து' இத்யாதியாலே ஸம்ப்ரதாய விசேஷஜ்ஞாபநார்த்தமாக ஆசார்யநமஸ்காராதிகளைப் பண்ணி' என்று தொடங்கி "என்றருளிச்செய்தார்" இத்யந்தமான வாக்யங்களால் ஸ்பஷ்டம். சிலர் இங்கு ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரத்திலுள்ள 'ஆச்சான்பக்கலிலே கேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸங்க்ரஹித்தார், ஸ்ரீஸூக்திபாஷ்யத்திலே பெரியஜீயரும் அபேக்ஷிதாம்சங்களெல்லாமுபபாதித்தார்" என்ற வாக்யங்களைக் கொண்டு நஞ்ஜீயரை ஸாக்ஷாத்தாகக்கிடாம்பியாச்சான் திருவடிஸம்பந்தமுள்ளவராக்கப் பார்த்தார்கள். இவ்வாக்யங்களின் வ்யாக்யானத்திலும், "க்ருதப்ரக்ரியாபாஷ்யோக்த உக்தி ஸூசநாய நஞ்ஜீயர் ஸங்க்ரஹித்தாரித்யுக்தி:" என்றதால் எம்பார் பட்டர் இவர்களுடைய பரம்பரையை ஆச்ரயித்தவர் நஞ்ஜீயரென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இங்கு ஆச்சான் என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யாதாக்களெல்லாம் கிடாம்பியாச்சானென்றே வ்யாக்யானித்தார்கள். என்றாலும் விசேஷார்த்தங்களைமட்டில் கிடாம்பியாச்சான் ஸந்நிதியில் செவிதாழ்த்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபட்டர் திருவடி ஸம்பந்தமில்லாதவரென்றாவது, ஆச்சான் திருவடிஸம்பந்தமேயுள்ளவரென்றாவது கூறவிடமில்லை. ஸாரசிலோகாதிகாரத்தில் ஆசார்யநமஸ்காராதி என்று வாக்யமிருப்பதால் ஸாக்ஷாதாசார்யர் ஸ்ரீபட்டரேயென்பதற்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஸம்சயமில்லை. இவ்விஷயத்தில் செய்த சிலருடைய அதிவாதங்களெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயத்வேஷிகளுடைய விதண்டைதிஹ்யப்ரதிவாதகமான ஆசார்யபரம்பரை புஸ்தகத்திலெழுதப்பட்ட கலிவருஷக்கணக்கால் வந்தனவாம். இப்படி பூர்வோத்தரவிரோதமாய் ஸ்வபக்ஷியொருபுஸ்தகத்தை யெழுதிக்கொள்வதும், அதற்கிணங்கவாக்யவேஷங்களை யமைத்துக்கொள்வதும், அதனால் ஸாதுஹிம்ஸையுண்டாவதும், முடிவில் ஜநத்திற்கே அநர்த்தம் விளைவதும்

கலிவைஷம்யங்களேயொழிய வேறில்லை. இப்படி நஞ்சீயரையும் ஸ்ரீபராசரபட்டர் அங்கீகரித்தருளிச்செய்தது "ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த விமலஸம்ஸாரஸாகராதிதாரகாதிகள் ஸங்க்ருஹித்தார்கள்" என்றாப்போல் விசேஷகடாக்ஷமின்றிக்கே ஸ்வேச்சாஸ்வீகாராகத் திருவுள்ளம்பற்றியென்பது, ஸ்ரீஸந்தேசவ்யாக்யாநத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக்கடவது. இந்த நஞ்சீயரை ஸ்வாசார்யனாகக் கொண்டு இவருக்குப்பின் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகராய் வந்தவர், சோழநாட்டு நம்பூர் வரதராஜரான கலிவைரிதாஸன் என்ற நம்பிள்ளை. இவர் தமது ஆசாரியனான நஞ்சீயரை பட்டரோடும், பட்டரை எம்பாரோடும், எம்பாரை உடையவரோடும் சேர்த்தனுபவித்தார். இவரிடையில் முதலியாண்டானும் தாசரதியோடும் ஆழ்வானோடும் கூட்டியனுபவிப்பது ஆப்ததமாசார்யர்களின் ஸங்கேதம். அபியுக்தர்களோ "விஷ்ணுஸ்ரீவத்ஸநாதௌ ஹரிவரஸ்ரீநாதவைகுண்டநாதௌ ஸம்ஸாரோத்தாரணஸ்ரீயதிவரஸஹிதௌ ஸ்வாமிநௌ தேவராஜௌ | வேதாந்தாசார்யவர்யம் கலிவைரிதாஸம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதாபிதம் ஸ்ரீஸௌம்யஜாமாத்ருமுநீந்த்ரம் ஸ்வாமிகேஸவார்யகலாதரஸௌ ஸமிஜோகேஸவஞ்ச" என்று ஆண்டானையும் ஆழ்வானையுமிடையிடாதே அநுஸந்திக்கின்றார்கள். இது ஸத்ஸம்ப்ரதாயக்ரமம். இவ்விதம் ஸம்ப்ரதாயபரம்பரை விவரித்தபின் அந்த நம்பிள்ளைக்கு ப்ரசிஷ்யர்களாவார் இரண்டு க்ருஷ்ணபாதர்கள். இவர்களுள் ஒருவர் சோழநாட்டுச்சேங்கநல்லூர் யாமுநாசார்யரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை. மற்றவர் கௌசிககோத்ரஸந்தஷணரான குமாண்டூர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. இவ்விருவர்களுக்கும் ஸமமாகவே ஸகலவிஷய விசேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபின்பு இவ்விருவரும் ஆழ்வார் அருளிச்செயலாகும் திருவாய்மொழியின் ஆராயிரப்படிக்கு வ்யாக்யானமாக வேறோர் க்ரந்தத்தை யருளிச்செய்தார்கள். இந்த க்ரந்தமான துயிரண்டுவகை. அவற்றுள் (௩௬ ஆ) கிரந்தமுள்ள ஸ்ரீ ஸ்ருதப்ரகாசிகைக்கீடான வ்யாக்யானம் பிற்காலங்களில் மணவாளமுனிவரால் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது. அதனிடையில் க்ரந்தம் ப்ரஸித்தமானதால் வேறு ஸ்ரீ கோ

ஶங்களெழுந்தருளப்பண்ணுவது அஸாத்யமாயிருந்து ஒடுவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினிடம் ந்யாஸமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனதுபற்றி அஸூயாகலுஷபுத்திகளுக்கு யதேஷ்டம் நவீநமாய் ஶோதனம் செய்வதற்கும், உள்ளதை அந்யதாகரணம் செய்வதற்கும் அநுகூலமாயிருந்தது. ஆனதாலேயே நித்யஸூரி என்றதை நித்யஸம்ஸாரியென திருத்திப்பணி கொண்டாரென்பது நிஶ்சயம். இப்படித்திருத்தினதற்குக்காரணம், வர்ணாஶ்ரயபேதங்களை ஸவாஸனமாய் த்யாகஞ்செய்ய வேண்டியேயாம். அதெவ்விதமெனில், நித்யஸம்ஸாரியாயிருப்பானொரு சேதநன் ப்ராஹ்மணஶரீரவர்த்தியாய், அதேஜந்மத்தில் ஸமாஶ்ரிதனானபொழுது அவனது ஜாதிபோய் ப்ராஹ்மணவைஷ்ணவனாயும் ஸத்ருஶனாகிறான், என ஶ்ராவணம்செய்ய திருவுள்ளம்பற்றி முடிவில் திருப்பாணாழ்வார் முதலிய நித்யஸூரிகளைப்பற்றத் திருமேனியெனப் ஸ்பஷ்டமாய்க்கூறியருளியதாயிற்று. ஸாக்ஷாத்காரமாயிருக்குமது த்யாஜ்யமாவதுபோலன்றிக்கே, ஜாதிப்ரஷ்டனான சேதனன் வைஷ்ணவனானபொழுது தேவஸந்நிதிகளில் ப்ராஹ்மணாதிஸேவ்யனானென்று காட்டவும், புதிதாயொருகதையையும் மதத்தையும் கட்டவும் காட்டியதே நித்யஸம்ஸாரியென திருத்தியதென நிஶ்சயிக்கத்தக்கது. இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அபஶூத்ராதிகரணத்தின் அஜ்ஞதையாலே வந்த பணிப்பு. ஆதலாலிது ஸ்ரீபாஷ்யவிரோதம். வ்யாஸவ்யவஸாயிகாரத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப்பரக்க ஸ்ரீதேஶிகனு அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தை மேல்வரும் ப்ரகரணங்களில் பரக்கப்பேசுவோம்.

இப்படி இவ்வாஸூயாகலுஷிதர்களுக்கு உள்ளபடி உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாததாலேயே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் அவிஶ்வாஸமும் அஸூயையும் மேலிட்டு தம் தம்மகங்களிலுண்டாகும் ஸவ்யாஸவ்யாபாதங்களிலுங்கூட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ஹாரனையைச் செய்யாதது. இது ஸ்ரீபட்டர்திருமேனிஸம்பந்தமுள்ள திருமாளிகைகளில் மாத்திரம் ஶ்ரோத்ரஸ்பர்ஶிகாகாரணத்தால் தங்களுக்குவந்த ஸ்ரீபாஷ்யாநுபத்தை

டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்ஸம்பாவனை செய்தருளப்படுகின்றது. ஆலய முவஜீவ்யமாதல்பற்றி உடையவர் ஆஸ்ரயணாதிகளால் லெவ்யராகின்றார். அல்லது உபாஸநஸ்வரூபத்தைப்பற்றியல் ல. மேலுமிவர் இராமானுசநூற்றந்தாதியையும், வதாஸஹ ஸ்ரீயோடுகூட்டாது கேவலமோர் காவ்யமாக்கினார். இவையெ ல்லாம் ஸதஸ்: தங்களுக்குள்ள உடையவர் ஸம்பந்தத்தை உபாஸந வைலக்ஷண்யாலகற்றியதாம். அதாவது மணவாளமு னிவர் பக்கலிவர்களால் உபாஸநஸ்வரூபத்தின் ஆரோபண மாத்திரமாம். ஆகவிவ்வளவாலிவர் உடையவர் திருவுள்ளத்தி ற்குகப்பில்லாதும், ஸதவத உடையவர் திருவடிஸம்பந்த மில்லாதும் தீர்ந்தனர். ஸ்ரீதராதிஸம்ப்ரதாய ஸாவஷ்டம்பம் யங்களெல்லாம் உபாநிஷத்ஸூத்ரங்களாகையால், ப்ராஹ்மணாய யாதார்த்ய நிர்ணயங்கள் விநயாதிநேதாக்களுடை ய விதவேதஸூத்ர ப்ரஸ்தானாதிகளால், விஹிதங்களாயின. த னியனும், மற்ற வாக்யங்களும் கவிகள் ஸ்ரீஸூக்திகளாம்பொழு தே ஸ்ரீஸூக்திகளாம்.

மேலும், நம்பிள்ளை நித்யஸம்ஸாரிகளாயவர்களை யருளிச் செய்தாரென்பது யதார்த்தமெனில் இப்பிள்ளை ஸந்நிதியில் நே ராகச்செவிதாழ்த்திய பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது வ்யாக்யா னத்தில் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும்" உத்தா ஹிபாசுரவ்யாக்யாநத்தில் "ஜந்மத்தால் வ்ருத்தத்தால் குறைந் தானொருத்தனுக்கு ஸம்பந்தமுண்டானால், அவனையிவை யுடையானொருத்தன் தாழநினைக்கக்கூசவேண்டும்படியாயிற்று ஸம்பந்த ப்ரபாவமிருக்கும்படி, ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையேயெனில், அதுஜாதிநிபந்தம் தம்ஸ்வரூப நிபந்தனை"யென்று நிஷ்கர்ஷித்தார். "குலந்த ரும்" என்றதும், "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து" என்றதுவு ம் தொண்டைக்குலத்திலுத்கர்ஷம் சொன்னபடி" என்றருளி ச்செய்யக்காரணமில்லை. ஆகையால் பிள்ளை திருவுள்ளம் பிள் ளைலோகாசார்யருடைய வேதகப்பொன்னித்யாதிவிஷயவிஷயா ரத்திலும், ஈட்டிலுள்ள நித்யஸம்ஸாரிகளாதியத்திலும்

நோக்கேயில்லையென்பது கருத்து. இவையெல்லாம் "அர்த்த பஞ்சகம்" என்ற நமது க்ரந்தத்திலும், "ஸர்வ ஸ்வாமித்வ ஸித்தாந்த" மென்ற க்ரந்தத்திலும் கண்டுகொள்வது.

இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாதஸூநுவான பிள்ளைலோகாசார்யரென்ற மஹான், தமது வசநபூஷணத்தில் கசுரு-வதுவாக்யந்துடங்கி "அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம், இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம். அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோடொக்குமென்று ஶாஸ்த்ரம்சொல்லும்" என்றவாக்யங்களால் சில ஆழ்வார்கள் ஜந்ம ஜகந்யமென ஸித்தத்தில் நிரூபித்தருளித்தபிறகாரம் இஜ்ஜந்மத்தை நிரூபணம்பண்ணுவது மாத்ருயோனிபரீக்ஷையோடொக்குமென்றருளினர். இவ்விடத்தில் "ஶ்வபாகமபி ஜ்ஞாநாட்யம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஶுசிர்பவேத் ... வைஷ்ணவம்" என்ற ஶ்லோகத்தை யனுஸந்திப்பது. இவ்விதமருளிய ஜந்மநிரூபணஸ்ம்ருதிநிஷேதம் ஔஷதஸேவாதி விஷயத்தில் மேற்படுவழுக்குமிஷ்டநிஷேதத்தைச்சொன்ன விஷயத்தின் கணக்கோடொக்கும். இவ்வாக்யங்களின்வ்யாக்யானத்திலும் மணவாளமுனிவர் "அர்ச்சாவதாரோபாதானம் வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தனம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிணঃ ॥" என்று வ்யாக்யானித்தார். ஆகயிவ்வளவும் நம்மாழ்வார் துடக்கமான சில ஆழ்வார்கள் பக்கலிவர்கள் ஒரோர்ஜாதியை யிசைந்தாராயிற்று. என்றிவ்விதமேற்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யெல்லாம், யதிவரசரணஶரணராயிருக்கும் வைஷ்ணவ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்திகளாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களென்று ஶ்ரீநிவாஸமாய்க்கட்டிய மஹாசார்யவரைபோலன்றிக்கேயிரான் வழியாய் உடையவர் கிடாம்பியாச்சான் துடங்கி கிடாம்பியப்புள்ளார்வரையில் ஸம்ப்ரதாயாகதமாய்வந்த அதிஶயவிஶேஷங்களையுடைத்தான அவ்வப்புள்ளார் ஸந்நிதிக்குப் பாத்ரபூதரான ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகரும் இவ்வாழ்வார்களை "அஞ்ஞானமாகவொருசாவதாரம்பண்ணி" எனவருளிச்செய்தார். இவ்விதம் அவதாரம் என்றபொழுதே, ஆழ்வார்களும் ஸ

ஸாமாந்யரைப்போல் ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாததும், ப்ராக்ருதஸம்ப-
ந்தமில்லாததும் “நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:, மாம்ஸமேதோ-
ஸ்திஸம்பவா” இத்யாதிகளிற்படியே அப்ராக்ருதமான திருமே-
னியோடும், தீவ்யவைராக்யங்களோடும் கூடினவர்களெனவாயி-
னர். அவ்வகை ஆசார்யஸம்பந்தமேயிவர் விஶிஷ்டஸாத்விகஸம்ப்ர-
தாயநிஷ்டரல்லர்காண் என்பதைக்காட்டவே (ஸதாசார்யஸேவ்யபூ-
ர்ணாநாத்ம) என்றதால் கூறப்படுகிறது. மேலுமிவ்விதம் அரு-
ளிச்செய்தபொழுது இவ்வுபதேஶம் ஸ்வேஷ்டப்ராப்திக்-
கு அவகாஶமின்றிக்கே உத்தேஶ்யவஸ்துதாரஸம்ஸ்ப்ருதிக்கே
ஹேதுவாயிற்று. ஆகையால் அந்த ஆசார்யஸம்பந்தம் அவ-
ஶ்யாவதாரமடியாகவந்த அஜ்ஞதையால்கட்டியதே.

(ஸதாம்வவித்ரம்) எம்பெருமானார் திருவடிகளையாஶ்ரயித்த
ஸாத்விகர்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததும், ஸதுபதேஶிகஸம்ப-
ந்தத்தால் ஸ்வநிஷ்ணாத்யாஸமாகிற வஸிஷ்டமான வஸ்த்-
தை ப்ரகடநம்செய்தபடியால், அந்த ஸ்வரூபமாகவே விள-
ங்குகின்றனர், அல்லது ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரான ஸத்துகளுக்-
குள் மாசற்றவர், அதாவது:— அவஸாநயாகஜனையன்றிக்கே
ஶ்ராவணாதிஜாத்யவித்யாஶீலஸாதாவாயஸம்பத்ஜ்ஞாந வை-
ராக்யாநுஷ்டாநவிநய ஸமஸ்தகல்யாணகுணாதிகளால்
ஆஜாநஶுத்தர் என்றபடி. இதனால் ஸம்பந்தம் ஒரு ராஜஸ-
தாமஸவ்யக்தியைப்போல் தனக்கு வேறோர் ப்ரயோஜ-
நமுமில்லையென்றது ப்ரதர்ஶிதம். மேலும் (ஜ்ஞாநா-
யாம்) மோக்ஷவிஷயமான ஜ்ஞாநத்திற்கு அதிகாரஹேதுவா-
கிய (விஶுத்த) வைராக்யமாகாரம்போலன்றிக்கே விஶேஷமா-
ன வாஸிஶுத்தத்தையுடைய (வாஜிவதந) ஆதிசம்பவகாரங்-
களிலொன்றாகியும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆஶ்ரயித்து அதை ஜ்ஞா-
நாதிக்யத்தைக்கொண்டு கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து
அப்பரம்பரையாய் கிடாம்பி அப்புள்ளார் பெற்று ஆஶ்ரயித்து,
அவர் தமதருளால் உபதேஶவாத்ஸல்யத்தைக்கண்டு ப்ரஸா-
தித்தருளியதுமான ஞானப்பிரானாகிய ஸ்ரீஹயக்ரீவப்பெருமா-
னிடமிருந்து (ஆப்த) அவரதருளால் பெறப்பட்ட (ஜ்ஞாநஸம்ப-

ஷயாத்மகம்) திவ்யமான ஸர்வஜ்ஞாநமாகும் திருவாபரணத்
தோடுகூடியவரும், (தாத்ருக்) அப்படி ஸத்ருசமான, அதா
வது:— ஸ்ருதகாவ்யாவிதாவ்யமன்றிக்கே, வ்ருஷாஸ்வவிஸு
ரிதோஷாவாஸ்யாயாவ்யமன்றிக்கே, ராஜஸேவ்யாவாஸ்யா
யாவ்யமன்றிக்கே, நீசாவாஸ்யாயாவ்யமன்றிக்கே, தேவதாந்
தராவாஸநாவ்யமன்றிக்கே, ஆப்தஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸமவ்யாவ்ய
மென்றபடி. இவ்வெம்பெருமானை "தேவிஹஸ்தஹயக்ரீவ நாரா
யணஹரிக்ருஷ்ண ஸ்ரீக்ருஷ்ணு ஸாகராத்யவதாரவிசேஷங்க
ளு" மென்று ஸர்வநாயிகாரணமாய்ப்படித்து, இவை "ஸாஸ்
த்ரக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்குமென்று ஸகவத்யத்தி
ல் ஸம்ஸ்காரணத்தில் ஜோகாவாயனுமிசைந்தருளினர்.
"ஹயக்ரீவா தேவம்வயஸ்ஸாவாமேஸ்யவக்ருதிந:" என்று ஸ்ரீ
வாதிராஜயதி என்ற வைஷ்ணவரும் யாத்ரைகையில் ஸ்ரீஹய
க்ரீவஸ்வாமம் ஸர்வாகதபாயாஸ்யஜ்ஞாநஹேதவென ஓ
ப்பினர். ஸ்ரீதேசிகனும், ஸம்ஸாரஹய ஹயக்ரீவநாராயண
னென்று ஸர்வநாயிகாரணமாய் அருளிச்செய்தனர். மேலும்,
(ஜ்ஞாநவிசேஷ) ஸாஸ்த்ரவிஷயக ஸர்வவேதாவாய்பார
ஷாயவிஷயக விசத்ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால் (ஆட்ய) ப்ராப்த
மான (ஸாத்ஹக) ஒருவராலும் எப்பிரகாரத்தாலும் தூஸா
ஸ்யமான மிகவும் மேன்மையுள்ள தாத்ருசஜ்ஞாநாதாரணமா
ன (வைராக்ய) தேவதாந்தரப்ரயோஜநாந்தரங்களிற் பற்றி
ன்மையாகும் விரக்தியினுடைய (ஸம்பத) ஸ்வரூபத்தால் (உஜ்வ
லம்) ப்ரகாசமானராய் எழுந்தருளியிருக்குமென்றபடி. சிலரு
க்கு இந்த சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் ஜயகாங்க்ஷைகளுக்கேதுவாகும்,
சிலருக்குச்செருக்கிற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸத்துக்களுடை
ய உபத்ரவ ...ஹேதுவாகும், சிலருக்கு க
துவாகும், சிலருக்கு ஸ்வாநயஹேதுவுமாகுமாம். இங்ஙனன்
றிக்கே ஸமவதநஸமாகும் ஸாத்விகஹமத்திற்கு விரோதிக
ளான விஷயங்களை வெறுப்பதாகிய ப்ராதிகூல்யவர்ஜனத்தி
ற்கேதுவாயிற்றென்பதிதன் திரண்டபொருள். ஆகயிவ்வளவா
ல் "ஸாத்விகநாஜயாவாதம் ஜ்ஞாநவைராக்யலக்ஷணம்" என்

ற பூர்வார்த்தம் வ்யாக்யாதம்.

மேல் அடுத்த ஶ்லோகத்தால் உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுவ
தாவது:—

(ஸ்ரீசேஷாசலநாயக) ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு மூலமான ஸ்ரீ
பாஷ்யத்தில் உடையவர் மங்களாசாஸனஞ்செய்தருளிய கார
ணனென்கிற திருமலையெம்பெருமானாகியும், ப்ரபன்னஜனகூட
ஸ்தரான நம்மாழ்வாராஶ்ரயித்ததுமான திருமார்பைவி
ட்டகலாத திருவையுடைய திருவேங்கடமுடையானது, இங்
கு ஸூர்யாதிமஹர்ஷிகளும் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணீதீரத்தில்
ஸ்வாமிநிபந்தனார்த்தமாய் அநுஸந்திக்கும் பாசுரமும்
"அகலகில்லேன்" என்றதுபற்றி யிவரடைக்கலம்புகுவதும்
திருமலைத்திருவேங்கடமுடையானே. இதன் ப்ரமாணங்களெல்
லாம் மேல் ப்ரவர்த்திவாதத்தில் பரக்கக்கூறப்படும். (தீர்த்தி
ஸேவ) உத்தமமான புரட்டாசித்திருவிழாவின் மஹோத்ஸவோத்
தமமான அவப்ருதோத்ஸவமாகிய விஷ்ணுதேவதாகமும் ஶ்ரவண
முமான திருவோணத்திருநாளில் (தமேவைஷ்ணவசேதநா:) அந்
தத்திருவேங்கடமுடையானுடையவே, இங்குள்ள ஸகாரம்
உகாரதேவதாவ்யாப்தியை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது, (க்ருபா)
அநந்தஸோமயாஜியார் செய்த ஸேவாவிஶேஷமாகிய ஹேது
வாலுண்டான பரக்ருபையால் (ஜாதம்) ஸ்ரீவைகுண்டஹரிஷேண
நாயகாதிநஹமவத்ராதிநாராதிகளைப்போல் அவதரிக்கப்பட்
டவரும் (அநவம்) ஸ்வதனவ அவஹதமான பாவத்தையுடை
யவரும், ஆனதாலேயே (ஸதாரார்ப்யநாஶ்ரிதம்) நிஸ்ப்ருஹர்க
ளாய [illegible] ராஜீவநிர்மித்தகஸேவாகாரம் [illegible] களாய் பரம
ஹாம்ஸவதஶிவாமணிகளான ப்ரஹ்மதத்வஸதத்வஸாத்ப்ரஹ்மதி
களாகிய ப்ரஸிஷ்யஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யஜநங்களால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்
டவரும் (ஸ்ரீரங்கேஶ) திருமலையெம்பெருமான்போல் அருள
முதம் பொதிந்த கோயிலெம்பெருமானுடையவும் (க்ருபாத்)
பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ஸ்ரீஸாதுமுநிவரும், பிள்ளை
லோகாசார்யரும், வாதிகேஸரியென்ற பெயரைத் தானே சாற்
றிக்கொண்ட ஆசார்யஹ்ருதயஸூக்திகர்த்தாவான அழகியம

ணவாளப்பெருமாள்நயினாரும் ஸேவாப்ரீதியில் கோயிலிலெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, க்ருஷ்ணமிஶ்ரனென்றவோர் அத்வைதி விஶிஷ்டாத்வைதமாகும் உடையவர் தர்ஶநத்தின்பேரில் ப்ரதிவாதம்பண்ண, அதைநிரஸித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடையஸித்தாந்தம் ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம்செய்யவிரகற்று திக்ப்ரமம்பிடித்து ரக்ஷிதநாமராகம்ஶம்ஶிஶோரம்போல் ஸேவைஸாதித்தருளிய பொழுது, ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஶாஸநத்தை சிரத்தால் வகித்து அதிக்ஷரையாய் திருக்கச்சிநகரிலிருந்து எழுந்தருளிக்கோயிலேறிப்பெரிய பெருமாள் நியமனவர்ஷமாக மற்ற வைஷ்ணவர்களும் ஜாமாத்ருகர்களாய்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே ஸ்ரீதேஶிகர் அக்க்ருஷ்ணமிஶ்ரனை வாதத்தால் ஜயித்துஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தைப் ஸ்தாபநப்ரதிஷ்டாபநஞ்செய்து, ததநந்தரமாக அதிகாரணஸாரஸம்ப்ரதிதிவ்யஸூக்திகளையும் செய்தருளிய ஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹகத்வத்தையுங்கண்டு ஸ்ரீ அழகியமணவாளனுக்குப் பரமக்ருபையுண்டாக அக்க்ருபையால் ப்ராப்தமான (வேதாந்தாசார்யர்) வேதாந்தாசார்யரென்ற மஹாக்ருதப்ரதிதமான திருநாமத்தின் தன்மையென்ன, (ஶ்ரீமாதிபி:) யதாஜாதர் தேம்போலன்றிக்கே ஸூரிகளிடமிருந்து ஶ்ரவணம்பண்ணியருளியபடி தாத்பர்யாதிகளன்றிக்கே யதாவத்தாய் ப்ராமாணிகமான ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸேவாய்ச்செல்லுகிற ஒழுக்கம்முதலிய கல்யாணகுணங்களால் (வ்யாகம்) ஸாமர்த்யதோஷியில் ஸாவ்யவஸாயமுள்ள (தம்) அப்படிப்பட்ட நித்யஸூரியாயும் அவதாரவித்யாவைதீகத்வமாயுமுள்ள திருவேங்கடமுடையான் ஸந்நிதியின் அவதாரவிஶேஷமான (வேதாந்தாசார்யம்) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரென்ற திவ்யதிருநாமமுடைய ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனை இங்கு, வேதாந்தாஹம்ஸரவரணங்களையும் ஸ்ரீஶைலாயதிவாதிஹம்ஸாசார்யவரதார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் விஶேஷிக்க ப்ராப்தம். ப்ராரோணிகாராயெழுந்தருளியிருந்த இவரது ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் ப்ரயோகமும் அநுஸந்தேயம். அன்றியும் 'ஸூர்யோதி' இத்யாதி ஶாஸ்த்ர

முள்ளவனும், ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வசக்தனுமானவோர் ஆசார்யபுருஷ
வர்யந், மாதவிடாய்த்தீர்ந்து ஸ்நாதையாய்வந்த, பாத்ரத்தோடு
தாத்ருசமாக பாவிக்கத்தகுந்த சிஷ்யனுடைய பத்நியின் அடிவ
யிற்றைக்கையால் ஸ்பர்சித்து ஸங்கல்பிக்க, அதற்கு அவளுடை
ய பர்த்தாவுமிசைய, அதனால் ஒரு ஸத்புத்ரர் அவதரித்தாரெ
ன்று காவ்யநாடகாதிகளிலிருந்தவொரு உபாஸம்ப்ரதாயிகட்டிய உபா
ஸ்ரிதம் போலன்றிக்கே, ஸ்ரீயப்பதியான திருவேங்கடமுடை
யான் ஸ்வப்நத்தில் கொடுத்தருளிய திவ்யகண்டாவதாரத்தை வ்யா
ஜமாய்க்கொண்டவதரித்தவர் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனென்பது
இவ்வளவால் வ்யஞ்ஜிதம்.

ராவணனுடைய புறப்பாட்டில், இந்த்ராதிகளெல்
லாம் நாமதாரர்களாய் ஜீவித்திருக்க ஸ்ரீராமசந்த்ரனொருவனே
அவ்விராவணனை ஜயித்தருள, அந்த ஹேதுவைக்கொண்டு
சாஸ்த்ரங்களில் மஹர்ஷிகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே தேவதேவனெ
ன்று விஜ்ஞாபனம் செய்ததுபோல் பற்பலநாமதாரி ஆசார்ய
ர்கள் திக்விஜயம் கொண்டிருக்க, அவர்கள் ஸமக்ஷத்திலேயே அ
க்கிருஷ்ண மிச்ரனென்ற யதியை அநந்தஸோமயாஜியின் திரு
மகனொருவரே விஜயம் செய்தருளிநிற்க, அப்பொழுது பெ
ரியபெருமாள் "வேதாந்தாசார்யன்" என்ற அதிகாரஸாதாரண
மான திருநாமத்தை "ஹஸ்திக்கு வேதாந்தாசார்யனென்றரு
ளியதுபோல்" ப்ரஸாதித்தருளினரென்பதும், ப்ரதிவாதிக
ளுட்பட அசேஷ ஸ்வதக்ஷிகளும் ஸ்ரீமத்தேசிகனை வேதாந்தாசார்ய
ரென இன்னமும் அநுஸந்தித்து வருகின்றனர். ஏதேனுமோ
ர் திருமாளிகையில் பிறந்த மஹிஷசிசுவானது, அந்த ரா
ஜஸ்தானுடைய வாத்ஸல்யத்தால் "கோதனம்" என்றழைக்கப்ப
ட்டாலும் அச்சிசு ஸாக்ஷாத் கோதனமாகாததுபோலன்றிக்கே,
ஹாஸ்யனுக்குப்போலும், வாத்ஸ்யனுக்குப்போலும், ராஜாவுக்குப்
போலும், ஸாமந்தனுக்குப்போலும், நாராயணனுக்குப்போலு
ம் அநந்யமான வேதாந்தாசார்யனென்ற திருநாமமிவருடைய
து. பேதமில் திருநாமம் ஐதராசார்யர்களுக்கும், ஸாக்ஷா
த்காரருக்கும்; ப்ரதிபக்ஷ வாதிகளுக்கும், மற்றெவர்க்கும்,

த்ருடதமமாய், பாலவயஸ்கரானயிவருக்கே ஸஹஜ ஸ்வபாவமு மென்பது "வேதாந்ததேஶிகபதே விநிவேஶ்ய பாலம்" என்றவிடத்தில் ஸ்பஷ்டம். இதன்சீர்மை ப்ரஸந்நாம்போஜம்போன்ற மநஸ்ஸையுடைய ஸந்நிஷ்டருக்கே ஸமமோஹ்யமாயிருக்கும். ஆகயிவ்வளவால் "ஶைஶவாதி ஸம்ஸாரஸாராஸ்வாதாய ஶிஷ்ய:" என்றபடி ஸத்ஸம்ப்ரதாயஶுத்தியும், ஸ்வஸ்ருஷ்டமான ஸர்வோபநிஷார்த்தமும் ஸ்ரீ வேதாந்ததேஶிகர் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலேயே ப்ராப்தமென்றும் ஸாத்விகாசார்யாபிமானஸம்பந்தத்தால்ஸுப்ராப்யமென்றும் ஸூசித்தது. "ஶேஷேணைஷோ ஷாவிஷ்க்ரண" மாகிற ஸுஸ்திதியையுடையவர்களுக்கு உத்ஸாஹ ஸம்ஶய ந்யாயம்போலிவரது ப்ரபாவம் ஸுஸம்ப்ரமாயிருக்கக்காரணம் இதை ஆசார்யன் ஸ்ரீ ஸூக்தியத்தில் "த்ருஶ்யதே ஸ்ருஷ்டிப்ரபோ கார்யேஷு" இத்யாதிகளாலருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட தேஶிகனை (ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ர) ஸர்வஶாஸ்த்ரமானதும் மாசற்றதுமான ப்ரகாஶிகாஸத்தை யெப்பொழுதுமுடைய (ஸதா) மேன்மையான, அல்லது நிலைக்கக்கூடிய, அல்லது சிறந்த, அல்லது ஸாரமான, அல்லது ஸாமாந்யான, அல்லது ப்ரஸித்தமாகிய ஸ்ரீயப்பதிவிஷயமான (ஸம்ப்ரதாயாத்மே) ஔபதேஶிகமாயும் ஶாஸ்த்ரீயமாயும்வரும் உபந்யாஸத்தியையின் யதாப்ராப்தின் பொருட்டு (ப்ரணமாமி) ப்ரணாமம் செய்கின்றேனென்று தனது ப்ரஹ்லாதத்தை ப்ரகடித்தார். ஆகச்ச்லோகத்தால் "ப்ரமேயப்ராஜ்ஞாபாயம்ஸஹ வேதாந்ததேஶிகம்" என்ற உத்தராத்தம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இந்தப்ரகாரம் இவ்விரண்டு பத்யங்களாலும் இந்த ஶாஸ்த்ரகார்யஞ்செய்யப்போகும் சிறந்த தத்த்வநிர்ணயத்திற்கு விக்நமில்லாது பரிஸமாப்திபாவதன் பொருட்டும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயாநுவிருத்தஜ்ஞாந ப்ராப்தியின் பொருட்டும், ஸ்ரீ ஆசார்யாநுவ்யாக்யானத்திற்கும் ஆத்மாக்ஷேப ஸம்ப்ரதாயமொஹீநிஷ்ட ஸமாஹாரமவகாஶப்ரகாஶத்திற்கும் அவ்யவஹிதஸித்தியின் பொருட்டுமாக இந்தமங்களாசரணம் செய்யலாயிற்றென்றபடி. இதி மங்களாசரணம்.

அத² க்³ரந்தா²ரம்ப⁴ஸங்க்³ரஹ: ||

இவ்விதம் மங்க³ளாசரணம் செய்து மேல் ப்ரஸ்தாவாவஸரமாய் க்³ரந்தா²ரம்ப⁴த்தை ஸங்க்³ரஹிக்கின்றார்.

ஶ்ரீமல்லக்ஷ்மணஸித்³தா⁴ந்தே த³ர்ஶநாவிர்பா⁴வதி³தௌ |
க்ஷுத்³ரத்³ருஷ்டிக²த்³யோதவாஹாம் விநத⁴யிஷ்யதாவிநா || ௧ ||

ஶ்ரீமல்லக்ஷ்மணேத்யாதி³ || ஶ்ரீமத் = ப்³ரஹ்மதேஜஸ்ஸாகும் செல்வத்தோடுகூடிய, லக்ஷ்மண = ப⁴க³வத்³ராமாநுஜனுடைய, ஸித்³தா⁴ந்த = வ்யவஸ்தி²தமான நிஶ்சயத்தையுடைய த³ர்ஶநமாகிற, அல்லது, ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட நிஶ்சயத்தையுடைய த³ர்ஶநமாகிற, அல்லது, ஸமைதாதி³கா⁴தகஸமாஸ்ரயோபாதா³நராம் த்ரிஷேபவபுமாக ‘‘ஸித்³தா⁴ந்த: ஸாத்⁴யஸித்³தா⁴ந்த:’’ என்றபடி அதன் அந்தத்தில் ஸித்³த⁴மான விஶிஷ்டாத்³வைதத³ர்ஶநமாகிற, என்றது ‘‘ஸித்³த⁴:, அந்த: = நிஶ்சய:, ஸித்³தோ⁴ந்தோ ஸித்³தா⁴ந்த:’’ என்பது இங்கு விவக்ஷிதவ்யுத்பாத³நம். இங்கு ஶ்ரீபா⁴ஷ்யகாரர் ஸித்³தா⁴ந்தம் ஶ்ரீமத்தானது என்று ஶ்ரீமத்த்வத்தை ஸித்³தா⁴ந்தஶப்³த³த்தோடு அந்வயிக்கவும் கூடும். அப்பொழுது லக்ஷ்மணஶப்³த³த்திலேயே ஶ்ரீமத்த்வம் ‘‘லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:’’ என்ற வ்யுத்பத்தியால் ஸித்³த⁴ம். ஆகையால் லக்ஷ்மணஸ்வாமியினுடைய ஸித்³தா⁴ந்த: = ஸித்³தா⁴ந்தமும் ஶ்ரீமத்தாயிற்று என்றபொருளாகும். அதாவது, அழகியஸித்³தா⁴ந்தம், அல்லது, மோக்ஷமாகும் செல்வத்தைத்தரக்கூடிய சிறப்போடுகூடிய ஸித்³தா⁴ந்தம், அல்லது, நிர்கு³ணமான அத்³வைதஸித்³தா⁴ந்தம் போலன்றிக்கே ஶ்ரீஸஹிதமாயும் அநந்தகல்யாணகு³ணாகரமாயுமுள்ள நாராயணனையே ஜக³த்காரணமாக ப்ரதிபாதி³க்கும் ஸித்³தா⁴ந்தம், அல்லது பே⁴தா³பே⁴த³ வாதி³களாகியவாதி³களால் ஸர்வஶ்ருதிஸித்³த⁴மான ராமணீயகபா³த⁴கஸித்³தா⁴ந்தம், அல்லது, ஸாங்கர்யமன்றிக்கே சித³சிதீ³ஶ்வரதத்த்வங்கள் மூன்றையுமிசைந்து ஶரீரஶரீரிபா⁴வத்தால் ஸங்க்³ரஹிக்கப்பட்ட அழகிய அத்³வைதத்தை ப்ரதிபாதி³க்கும் ஸித்³தா⁴ந்தம், அல்லது, ப்ரதிவாதி³களுக்கு பா³த⁴மன்றிக்கே ஸர்வஶ்ருதிஸித்³த⁴மாய், ஸர்வஶ்ருதிஶோத⁴நா

ரமாய், போக்யாபநாதிஸகலபுஷ்பபல்லவஸந்நாநமாய், அதஏவ உபக்ரோபஸம்ஹார விரோதமாய், ஸகலப்ரா ணஸமூஹமாய், ஸர்வவிதாநந்தசக்திகளுக்கு ஆவாஸமாய், ஸகலஸாக்ஷிகோபஜீவ்யமாய், நித்யோதாநகாரணாத் நாகாஷ்டிதமாய், ஸம்ப்ரக்ருத்தான ஸ்ரீவைநாராயணஸாயுஜ்ய வக்ஷாநநாநமாய் விளங்கும் செல்வத்துடன் கூடியதானவிசாகம்.

இப்படிப்பட்ட ஸமஸ்த்ராசோநாஜவிசாகமாகிற சாகா ஸாலி = மஹத்தானவோர் வ்ருக்ஷவிசேஷம். சாகாதேஸிகனென்றதுபோல் மேன்மைபொருந்திய வ்ருக்ஷவிசேஷமெனக்கொள்வது. ஸமஸ்விசேஷவிஸம்ப்ரதியாக்ஷமானவஸ்துதாதிகளைக்காட்டிலும், தன்னடியில் வந்தொதுங்கிய ஆச்ரிதர்களுடைய ப்ராப்திதங்கள் யாவற்றையும் ப்ரஸாதிக்கத்தக்கவல்ல ஸாமிவம்ஸ நாதி கல்பவ்ருக்ஷதாஷ்யமென்றபடி. மேலும்வரது உபயநப்ர வேசம் அத்யாஸம்ப்ரதமன்றிக்கே யபூராதிக்ரமங்களையும், அ வஸரத்தையும் ஸத்யமாய் ப்ரஸாதிக்கத்தக்க தெனக்கருத்து. அன்றியும் கல்பகம் ஆச்ரயணாதமன்றிக்கே ப்ராயபுயி தேகோபஜீவ்யமானதுபோல் கேவலம் உபயநப்ரவேசமன்றிக்கே விசாகொஸம்பநாஷானமே ஆச்ரிதர்களுக்கு விஹித ஸம்ப்ரதமாவதற்கு ஹேது. மேலும் சாகாஸாலாவதம் வஹாசிஜவ்யமாவதன்றித்தமாம். விஜயஷம் ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கும் பதகிகளுக்கும்ஸமானகம். அல்லாதும், ஸம்ஸா ரதாபத்ரய வீபிதர்களான ஸாயாக்களுக்கெல்லாம் விஸா ஸோபயோகியான வ்ருக்ஷமென்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதனால் இவ்விருக்ஷம் ஆச்ரிதர்களுக்கு பாரமதியான பர ப்ரஹ்மம் போலாகக்கடவது. இங்ஙனல்லாது வஹாஸாவாஸ ஷத்தால் சுவாதாரஸம்ப்ரதாய ஹேதுக்களைக்கணக்கிடுவது, ப்ரயோகத்துவிவக்ஷாநநாநணம். கிஞ்சிதுமும் வஹாஹேது முமில்லாதே யிந்தவிசாகம் ஸகலீகியாயிருக்க சுவாதாரஹே துயாக்ஷமென்பது சுநாவஷணம். வேதத்திலுள்ளஸாவாஹேது க்களும் ஸகாயப்ரதிவாதகமேயாதல்பற்றி ஸகலீகியை

யேயுள்ளது. ஸஞ்ஜாதம் = நன்குமுளைத்தெழப்பட்டது. இதனால் அதிவ்ருஷ்டியையுடைய சில ஸம்வத்ஸரங்களில் திந்த்ரிணயாதி வ்ருக்ஷங்களிலுங்கூட சில ஸூக்ஷ்மாக்ரமான தூர்வாவிசேஷங்கள் முளைத்தெழுவதுண்டு, அதுபோல் கலிகோலாஹலமாகிற அதிவ்ருஷ்டியால் ஸமஸ்தப்ராணிஜனவிநாசமாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்தில் முளைத்தெழப்பட்டது. குத்ருஷ்டிகாவவோவநாம் = குத்ருஷ்டியாவது, ஸம்யக்த்ருஷ்டியில்லாதே ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராண ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாதிப்ரமாணங்களை விபரீதத்ருஷ்டியாலே பொருள்பார்ப்பவர். இவர் பாஹ்யகுத்ருஷ்டியென்றும், ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டியென்றுமிருவகைப்பட்டவர். பாஹ்யகுத்ருஷ்டியாவார் ஜைநபௌத்தாதிகள். ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார் ஶைவவைஷ்ணவர்கள். இப்பொழுதுமோர் ஆத்ரேயராகிய ஶைவவைஷ்ணவரொருவர் ஆஹங்காரிகரும், தாத்த்வஸாதகருமாயிருக்கச்செய்தேயும், "ஸாஶ்வதஸ்ய தாஸஶேஷக:" என்றவிடத்தில் ஸாஶ்வதமொன்றும் உள்ளில் வாராதேயிருக்கைக்கோர் கோட்டையாகும் பெரிய ஆவரணமென வர்ணம் பண்ணினார். ஆகையாலிவர் போன்றவர்களும் ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார். இது திவ்யாவதாரவைரவைரியை முன்னிட்டுவந்த ஸாநுயோகமான வினைப்பயன். இப்படிப்பட்ட ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளுடைய காவ: = காஸ்திகமான ஶாஸ்த்ரத்திலிழியச்செய்விக்கும் உக்திகள். அதாவது, ஸஜாவல்லாத விதண்டாப்ராயமான வ்யவஹாரங்களென்றபடி "வ்யவஹார உக்திமுபவீதம் ஸாஷிதம் வசநம் வச:" । என்றது நிகண்டுவாக்யம். ஸுஷிதங்கள் போன்ற இக்காஸாஷிதங்களாகிற ஸதாம் = பில்லுருவியை "வந்தா வ்ருக்ஷாதநீ வ்ருக்ஷரோஹா" என்றது நிகண்டு. பில்லுருவியாவது, எதிலுத்பந்நமாயிற்றோ, அந்தத்தனக்காஶ்ரயமான வ்ருக்ஷத்தை ஶோஷணமாகச்செய்யும்ஸ்வபாவங்களுடையது. அதனாலேயே வ்ருக்ஷாரோஹாவாயிருக்கச்செய்தேயும் வ்ருக்ஷாதநியாய்த்தீர்ந்தது. இதனால்ஸமஸ்தப்ராணிஜனவிநாசமாகும் கல்பவ்ருக்ஷத்தில் அதன் க்ஷாரஸாரமான ஶாகாதிகளைப்போல் வடிவுடையதாய், கலிகாலோஷ்யமாகும்

அதிவ்ருஷ்டியால் முளைத்தெழுந்து சிறிது காலங்களுக்குள் தன
க்கு ஜநநஹேதுவான அந்த ஸாலவ்ருக்ஷத்தையே படும்படி
செய்யத்தகுந்ததான ஸமித்தியாகும் பில்லுருவியாகிற ஸ்ரீம
யமான வேர் புகரை யென்று கருத்து. மேலுமிதனால் வ்ரு
க்ஷங்களிலுள்ள இவைகளை வெட்டிக்கழித்தாலும் மேன்மே
லும் அப்பொழுதப்பொழுது ஸமூலஸமூல நாஶிக்கக்கூடிய
இந்த ஸதநுஷ்டாநத்தால் ஸமித்தின் வாஸநையும்போல்
அந்தந்த காலங்களில் ப்ரபந்நர்களான தத்வவித்தர்களும் உ
த்பந்நர்களாய் அதை ஸேவித்திருக்கினும், ஶாஸ்த்ரத்தில் ஜனி
த்த ஸம்ஶயங்களாகும் ஸமித்தையைக்கழிக்க ஸாமர்த்யமுடை
யரான ஸமநந்தரமனத்தால் இந்த ப்ரதிகூலர் ஏற்பட்டாரெ
ன்பது ஸித்தாந்தம். இங்ஙனில்லையாகில், உதவேறுவேமே
வஸ்திமான ஸம்ஶயங்கள் மறுபடியும் உன்றால் வஸிக்கப்ப
டுவதென்று ஸமித்தவத்தோடொக்குமென்ற தோஷத்
தால் தூஷ்யமாகும். ஆதலால் ஸமூலஸமூல நாஶிக்கக் கூடிய
இந்த அநுஷ்டாநம் கூறப்பட்டது. மேலும், இவ்வகை வ்ருக்ஷ
ராஹங்களெல்லாம் யாதொன்றுக்கும் ப்ரயோஜநமில்லாது,
கேவலம் ஸாமர்த்யங்களுக்கே உபயோகமாதல்பற்றி இவ்வநாதா
த்யமான ஸம்ப்ரதாயமும் ஸாமர்த்யர்களான ப்ரதிப்ர்களாலே
யே ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டிருக்குமென்பதும் ஆஶ்ரயிக்கப்படுமென்
பதும் வ்யஞ்ஜிதம். இது ஸ்வயோநியை நாசம் செய்வதுபோல், த
னக்கு மூலமான ஸமவத்ராநுஜனுடைய ஶாஸநமாகும் ஸ்ரீரா
மாவியையும் காரணமோ ஶாஸநமாக்குமென்பதும் ஸூசிதம்.
இங்கு ஸம்ப்ரஹமாயிவர்களுக்கு உடையவர் வைபவத்தை ய
ருளிச்செய்யும் நூற்றந்தாதியோ ஸதாஸ்ஸஹஸ்ரியில் சேராது
ஸாரோந்த்காவ்யமாயிற்று. உடையவர் ஸம்ஹாவனையோ ஶுஸம்
ஹாவிதமென வங்கீகரித்தனர். உடையவர் ப்ரணீதமான ஸ்ரீ
பாஷ்யமோ, ஸ்வமோக்ஷிக்கு காரணமும் ஸாராணுமுமாயிற்று.
உடையவரின் ஸாமநாநுஷ்டானத்தை நிரூபிக்கும் ப்ரபந்த்
யங்களோ குதேர்வஸ்துநமாய் முடிந்தன. உடையவருக்கு
வேண்டிய பஹுமாநாதிகளோ, இவருடைய அவதாரமென்று

கட்டிவைத்த அநுஷ்டாநப்ரவர்த்தகரும் ஸாத்விகர்களுக்கு ஸ
ஸம்ஸாரவிமுக்தராய் ப்ராப்யாதிகளுக்கும் நிர்ணாயகமான ஸ
ஸாரோத்தாரகரான வரவரமுநிகளின் வசனத்தா
லேயே வ்யக்தமாகும் இங்கு "நமோ யதீந்த்ராய யதிஸார்வபௌமாய
யேந க்ருதம் நாம: ஸ்ரீஸாத்வதஸ்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்ய ஜீவநம்,
காஷாயவஸ்த்ரதாரிணம் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸர்வலோகோபகாரகம்
விதந்தரவதார ப்ரபந்ந ஜீவநம்" என்ற
ஸ்ரீக்ருஷ்ணாசார்யமாகிற ஸ்லோகஸாரவசனத்தை ஸ்மரிப்பது. மே
லுமிவர் ஸமயத்தில் உடையவர் என்கிற திருநாமத்தின் ஸ
ம்பந்தவிசேஷமோ, உள்ளத்திலொன்றையும், உதட்டிலொன்
றையும், வாக்கிலொன்றையுமுடையவர் என்றும். இங்கு "ஜ
நஸ்யாந்யவஸ்யாந்ய க்ருதேஷ்வாராதநார்" என்றதின்
தாத்பர்யவ்யக்திபாகும் ஸம்ப்ரதாயாத்ருஷ்டிகளுக்கென
வறியத்தக்கது. அன்றியும், ராமாநுஜதாஸநமோத்யமாயுள்ள
ஸ்ரீவிசேஷத்திற்கும், உடையவருக்கஸாதாரண திருநா
மமாகிய இராமாநுசமென்ற பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. இ
வர் ஸம்ப்ரதாயத்தின் பணித்திருக்கும் தனியயம் ஸம்தாரிகை
யில் மாத்திரம் "எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே" என்
று தொடங்கி "எல்லாரும் ஸாஷ்டாங்கத்திலே வாஸனை பண்ணுகை
யே நமக்கு ப்ரியம்" என்று எழுதியருளினர். ஆகிலும்
வ்யக்திகளுக்கு ஸ்ரீஸாஷ்யகாமஸேவம், ஸ்ரீவைஷ்ணவதா
ஸிகர் தனியனையனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுவது பற்றி ஸ
த்யஸம்ப்ரதாயஸாரம்.சிலர் இதனால் தேசிகனைத்தமது கோஷ்டியில்
புகுவிக்கப்பார்ப்பர். இது இவரது ஆசார்யர் ஸ்ரீநயினார்சூயா
ருடைய த்ராவிடஸம்ப்ரதாய நிர்ணயாதி க்ரந்தங்களால் ஸ்பஷ்டம்.
மேலும், இவர் ஸ்ரீஸாஷ்யகாரிப்பதும் ஸத்யஸாரமெய்யு
டனென்பது ப்ரஹ்மாநாதி திவ்யதேசங்களில் அப்பளாசாரி
யாரிடமும், கொவளவேடு ஸம்ப்ரதாயஸ்தருடைய ஸாத்ஜனங்
களிடமும் ப்ரத்யக்ஷமாய் நம்மால் காணப்பட்டது. அன்றியும்
வ்யக்திகளான இவர் இப்பாஷ்யம் படிப்பதும் ஸ்ரீஸாம்ப்ரவான
ஸ்ரீஸாக்ஷ்யாத் ஸாதுநா கோயிலெம்பெருமானைக்கிட்டிப் பல ஸம

ஸூத்ரங்கள் வரையில் ஸமஸ்தவைபவந்தூக்கிறவன் போலிருந்து ஒடுவில் இலக்கு வைத்துப் பெருமாள் களஸ்தாஹாதி திருவாபரணங்களை ஸம்ஹரித்ததுபோல், ஸ்ரீபாஷ்யஸ்தமான திவ்யாயுதங்களை யபஹரித்து விபரீதஸம்யத்தை ஸ்தாபநம் செய்ய வேண்டுமென்றது, "ஶக்த: ஸந்த்யாஸாயஜ்ஞாத்யநாஷ்டாநந:" இத்யாதி வாக்யஸித்தங்களான பயங்களை விட்டொழிந்து நிரிவதேயெனத் தாமுமனுஷ்டித்துச் செய்வோரையும் பரிஹஸிப்பதால் ஸித்தம். மேலும் சிலர் "ராஜந் ஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ராணி ஸஹ்யவி" என்று மோக்ஷஸாரத்தில் ஶங்கரனை சொன்னதுபோல் ஸ்ரீமஹிஷஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் உடையவர் திருவடிகளில் தங்களைப்போல் அவ்வளவு ஸம்பானமில்லாதவர்களெனத் தமது மோக்ஷத்தில் ஸர்வஸ்யமேஷஜத்தில் ஸம்பாஷித்தானந்திக்கின்றனர். இது ஶ்ரீவத்ஸசிஹ்நத்தின் ஸம்ப்ரதாயவிஷயகப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமானது, ஆகையிவ்வளவால், ஶங்கரர் வேதத்தையொப்பி யொடுவில் பௌத்தமான நாஸ்திக்யத்தையே ஸித்தாந்தித்ததுபோல், இவரும் உடையவரை யொப்புவதுபோல் காட்டி ஒடுவில் தமது ப்ரமாணஸ்யாந்தங்களாலும், ப்ரமாணமான உபாநுஷ்டானங்களாலும் நிரஸித்தனர். ஆதல்பற்றி இவ்வகையாரும் ஶாக்கர் போல் ப்ரச்சன்னபௌத்தர்களாயினர். இவ்விதமுள்ள பிரவாஹ்யத்ரிகால்ஷிகளுடையவாதிகளாகும் பில்லுருவை ஸ்வநாம ந்யாஸத்திர்கவாத்ருஷ்ணயான் (பிஷ்ணாவிநா) = [illegible] ஸ்வாமியினுடைய க்ருபாவிஶேஷமாகும் [illegible] உடைய ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகிற பெரியகத்தியால் ச்சிநத்மி = வெட்டுகிறேன் என்றார். ப்ரதிபக்ஷவாதம் [illegible] பொழுதே ஸ்வ[illegible] ஸாதவமென்பது ஸித்தம். இந்த [illegible] ஸ்வாமிக்ருபாவிஶேஷத்ராதியால் விஶேஷித்தது. ஆகையிவ்வளவால் ஸம்ப்ரதாயத்தில் [illegible] ப்ரதிபக்ஷவாதம் [illegible] ந்யாஸ[illegible], ப்ரதிபக்ஷ [illegible] ஸ்வபக்ஷ[illegible]ந்யாஸமாக, அந்த ப்ரதிபக்ஷவாதத்தையே தனது ந்யாஸத்திற்கு

ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஜ்ஞாநாஸியால் விஷயாரண்யஸம்ஹாரணத்தை நம்தேஶிகர் க்ருபாஸஹாயத்தால் முன்பொரு க்ஷோணீஹ்ருதென்றதீயூர் ச்சேதநம் செய்ததுபோல், இப்பொழுதும் ச்சேதநம் செய்வதற்கு அந்த தேஶிகர் க்ருபாவரம்பரா ஸஹாயத்தையுடைய ஸோஹாஹமவதர்களுடைய க்ருபாவிஶேஷத்தையவலம்பித்தே, வ்யக்திவக்ஷிகளாகும் இம்மஹா ப்ராஹ்மணகாஹாஷிதகிரஸ்ஸாரரூபமான வோர் க்ரந்தத்தைச் செய்ய வெண்ணங்கொண்ட இந்த க்ரந்தகர்த்தா இந்த ஶ்லோகத்தால் ஸங்கல்பித்தனர்.

இதி க்ரந்தாரம்பஸங்கல்பஃ ||

அத க்ரந்தாவதாரிகா

ஸ்ரீமத்பராங்குஶமுநீந்த்ரமநோநிவாஸ
த்தஜ்ஜாநுராகரஸமஜ்ஜநமஞ்ஜஸாத்ய
ஜ்ஞாய ஹர்ஷ்யாதிகாரஃ | ஹ்ருதந்த்ர காம்ஶ்சித் கோஶா
நதிவத்ய க்ருதீ வேதவ்யாஸயநாத தம் வேதா
ஷ்யாதிருஷ்டா பாரமார்த்த்யவதே ஸ்தாவயாமாஸ
ஹாயஃ || ௨ ||

இவ்விதம் க்ரந்தாரம்பத்தை ஸங்கல்பித்ததன்பின் ஸகலருக்கும் ஸாதாரணமாக போயமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீமத்பராங்குஶாதிவசநஶ்லோகியால் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களான ஆசார்யர்களுடையவும், அதனிடையில் வந்த ஸ்ரீமத்ஸேநிவாஸகர்களுடையவும் சரிதத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார்.

ஸ்ரீமத்பராங்குஶேத்யாதி । ஸ்ரீமத்=பெரியபிராட்டியாரோடு பிரியாத ஸஹவாஸகடாக்ஷத்தால் விசேஷமானதிவ்யதேஜஸ்ஸோடு கூடிய ஸௌந்தர்யமுள்ள, அல்லது, ப்ராக்ருதஶரீரங்கள் போலன்றிக்கே, தாம்நித்யஸூரியின் ஆகாரவிஶேஷமென்றுகாட்டக்கூடிய அப்ராக்ருததிவ்யதேஜஸ்ஸோடு விளங்கும், பராங்குஶ=“மாரன் சடகோபன், காரிமாரப்பிரான்” இத்யாதிகளில் ப்ரஸித்தமான “மாரன்” என்ற திருநாமத்தையுடைய ஸ்வாமி, திவ்யதேஜோமயத்தையாகிற ஹேதுவைப்பற்றியே

நாட்டாரும் மாறன் என்று இடுகுறியன்றிக்கே காரணப்பெயரா
ய் விளித்த திருநாமத்தையுடைய, ஸுதா, பிதாவிற்குப்புத்
திரன்போல் எம்பெருமானுடைய ஸகல கல்யாணங்களையும் பெற்று
நிவஸித்து தத்வஜ்ஞான விசேஷ நிஷ்டராயிருத்தல்பற்
றி ததநந்யமாகிற வகுளாபரண ஸம்பந்தம் வருக்கென்றுவ
ரும் ந்யாயத்தால் ஸமாநமான வகுளனென்ற திருநாமமுடைய
யோகி = ஸ்ரீ சடகோபர்க்கு ஹேதுவான ஷடுகோபாப்ரமேயர்,
என்றபடி. இங்கு ஸஹஸ்ரநாமமும் ஸாயுஜ்யமாயிருக்க ஷடுகோ
பமென்றது, இவரது திவ்யப்ரபந்தத்தாலும், இவரது
ஸம்வந்தமான ஆசார்யர்களுடைய ஸூக்திகளாலும்
த்தினுமான ஸ்ரீஸூக்திகளால் ஸகல ஸம்ப்ரதாயம்
ஸும் நடந்துவரும் ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையா
லும் உபபந்நம்.

இதனால் ஸஹஸ்ரநாமம் வேதனுக்கு ஸாக்ஷாதுப
ரோதியென்றல்ல. தத்வத்ரயம்போல் உபாஸனையும்
ந்யாஸமும், ஸம்ப்ரதாய விஷயமான விஷய ஸம்பந்த ரீதியாக
நேத்தையிட்டு விசதமாக ஆசார்யர்களால் ஸங்க்ரஹிக்கப்
பட்டவை. இவ்விடத்தில், லோகாசார்யர் தமது ஸம்ப்ரதாய
ரஹஸ்யத்தில் “பக்தியோகத்தில் ஸாதகர்க்கும் ப்ரபத்தர்க்கு
ம் ஸாதாரணமுமாய் விலக்ஷணமுமாய்” என்றும், அவதாரி
ஷணம் நான்காம்ப்ரகரணத்தில், “பக்தியில் ஸாதகனுக்கு ப்ர
பத்தி” என்றும், பரந்தபடியென்ற ரஹஸ்யத்தில், கீழிலுபா
யத்துக்குச்சொன்ன ஸமந்தானே, இவ்வுபாயத்துக்கு ஸமமா
ய் வேறிதுக்கு ஸமமன்றிக்கே யொழிகையாலே” என்றும்,
தத்வசேகரத்தில், “(உபாயஸாதாரண்யம் ஸாத்யஸாதந
பேதத்)என்று அத்யவஸாயஸௌலப்யத்தாலே ஸாமாந்யமாகையாலே
கூடும். ப்ரதிபத்தியும்” என்று தொடங்கி “இங்கு விசதம்கூ
டும்” என்றும், “அதிகாரிபேதத்துடக்கமான வற்றாலே பேதி
க்கும்” என்றும், அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை மண
வாளமுனிவரும், தமது அவதாரிஷணத்தில் கருத்துரையில்
“பக்தியில் ஸாதகனுக்கு ப்ரபத்தி” என்பதற்கு “இப்படி ஸ்வத

ஸுமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென்றருளிச் செய்கிறார் ஸக்திஹீநனுக்கென்று தொடங்கி" என்றாரம்பித்து சில அதிகாரங்களை யெல்லாம் பரக்கப் பேசி முடிவில் "ஸக்தி யிலாதானைக்குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸக்தனு மானாற் போலே" என்று கூறினர். இவைகள் ஸக்தப்ரபத்தி களைக் குறித்து தாத்பர்யவிருத்த வசனங்களை போற் கண்டாலும், மேல் உபாயப்ரகரணத்தில் இந்த பாஷ்யகாரர் உட் கருத்தை விவரமாய்க் கூறக்கடவோம். ஏனெனில், இந்த ஸம் ப்ரதாயஸ்தர்கள் ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வாபிப்ராயப் பேசி முடி வில் ஆசார்யாதிகாரங்களால் மாற்றும் ப்ரக்ரியையையு டையவர்களாவார்கள். இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசா ர்யர் முதலானோர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் ஸ்ரீரங்கநாதர் அம்மாள் ஸம்ப்ரதாயத்தைப் ப்ரவர்த்தனம் பண்ணியருளிய விசேஷார்த்தங் களுக்கிணங்க ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும் தமது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தில் அதிகாரஸங்க்ரஹத்தில் "ஸாங்கஸா ங்கமிதமாவஸ்ய ஸாங்கஸாத்யம்மா" என்றும், "ஸக்த ரண ஸக்த்யாஸஃ" என்றும், "காருண்யஸ்வாகஸ்மிகம்" என்றும், "இப்படி ப்ரபத்திக்கும் ஸக்திக்கும் அதிகாரிவிசேஷத்தைப் பற்றி தாத்பர்யமுண்டாகையால் விகல்பமாகக்கடவது. இ வற்றிற்கு "நாநாஸப்தாதிபேதாத்" என்கிற விடத்தில் பேத மும் ஸித்தம்" என்றும் தாத்பர்யமின்றி அருளிச் செய்தார். ஆதலால் இந்த யோகிஸ்வரம் ப்ரபந்நஜநஸந்தா ந கூடஸ்தரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்தில் ஷட்பதயோகநிஷ்டை கேவல ஸ்வாமிநிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவர் ஸக்தியாலும் அஷ்டா ங்கயோகத்தை ஸ்வரூபவிரோதியென்று விட்டவரோ, அ ல்லது, அஸக்தியால் விட்டவரோ, அல்லது, விலம்பாஸஹராய் விட்டவரோ, அல்லது, இவர் ஸ்வநிஷ்டாநாதாணமாய் ஷ ட்பதயோகத்தை உபதேசித்தது ஸத்யமோ, அல்லது ஸ்வஜா த்யநாதாணமாய் ஸக்தியிலதிகாரமில்லாதது பற்றி விட்டவ ரோ, என்னில் வேதத்தில் விதி, தொடு, அர்த்தவாதங் களையுடைய வாக்யங்களால் வேதவிஹிதமானபடியாலும் "ஸ

த்ர பரஸ்யா மாஞ்சி ப்ரவ்ருத்ர மா ஶோசோऽஸ்மி ப்ரமேயத்ர
ஜ்ஞாநம் நாந்யதா ப்ரமாணம்" என்ற ப்ரமாணத்தாலும், "பொரு
ளுணர்ந்தவன் தன்னேறொன்றாக, மனனகமலமற" இத்யா
திகளான ஶாஸ்த்ரங்களாலும் ஸித்தமானதால் ஸ்வரூபவிரோதி
யென விட்டவரல்ல. ப்ராப்யைகநிஷ்டராய், வேண்டும்
பரிகரவிஶேஷஜ்ஞராய், உத்தமாதிகாரியாய், அப்ராப்த
ருமாகையால் அஶக்தியால் விட்டவருமல்ல. எப்பொழுதும் உ
ள்ளபடியே பரிபூர்ணமாய் தம்முள்ளில் ஸம்பந்நாநுபவ
முள்ளவராகையால் ஸம்பந்நாநுபவத்தில் ஆஸையற்று விரக்தா
க்ஷராய் விட்டவரல்ல. ப்ராமாணிகஶிஷ்டரான ஸ்ரீநாதமுநி
கள் ஆக்ஞைத் தேவ்யாதிகாரியாதலால் ஶிஷ்டாநுஷ்டாநத்தை
க்கொண்டு உபதேஶித்தவருமல்ல. ஸ்ரீராமாவதாரம் க்ஷத்ரியா
வதாரத்தில், விஸ்வாமித்ராதிகளும், ஜநகாதிகளும், சத்ருக்ந
ப்ரப்ருதிகளும், பரதனும், லக்ஷ்மணனும், ஸுக்ரீவர்களானாற்
போலும், அஶேஷஜகத்பிதாவானவனுக்கு உபாயனொடும் பி
தாவின் க்ரியைகள் அநாதேஶ்யங்களானார்போலும், அயோநிஜ
யான ஸாவித்ரேவன், ஸாவித்ரஸாதனைய் அவதரித்தபொ
ழுதும் தமது தத்க்ஷாலஜாதியை இசைந்ததும், பணாகணத்தின் ஸ
கிஸாரஸ்யமாய் தஜ்ஜாத்யநுகுணமாய் "யதஸ் ஸார
ஷோ பவதி தச்சாஸ்ய தேவதா:" என்றபடி ப்ரத்யக்ஷ
மாய் ப்ராஹ்மணஶரீரத்தை "நவாம் ஸாஸம்ஸ்ருஷ்டம் பக்ஷ்யம்
ப்ராஹ்மண்யம் ஶரீரத்தைஸ்ருதம் பிஶிதாஶாநாம் ஶாஸ்த்ரநி
யதமேவ ஹி ॥ தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண ஸம்பதா" என்று ப்ராயஶ்சித்
ததுமன்றி "யதி தோஷோ ந வித்யதே" என்று ஸ்வயம் ஶா
ஸ்த்ரஜ்ஞனதால் ஜாத்யநுகுணமான தோஷத்தையும் இசை
ந்து கூறினதால் ஸித்தம். நிவேதநாரூபமானயிவ்வநுஷ்டா
னம் ப்ரதிநாதமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிவிஷயத்தில் நிராபாயமா
ய் நடந்துவர, அதில் அநந்யார்ஹியின் நிஷேதமே யில்லையாம்.
இப்பொழுது மாத்திரம் விஸத்ருஶமாதல் பற்றி தம் ஶேஷ
ஷ்யஜாத்யநீகாரத்தையும் தத்ராபி க்ஷத்ரியவணிக்ஸாக்ஷாத்த்தை
யுமங்கிகரித்து அவைகட்கு ப்ரத்யுத்தரமாக "அஹோரஸ்ய

வைஷ்ணவாநாஞ்ச த்விஜ ஸம்ப்ரதாயேந வர்த்தந்தே । இதி வஸிஷ்ட
வசனாத் வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய பர்யவஸாயதஸ்: ॥ அநேநைவ வ்யாக்ர
விஸ்வாமித்ர ப்ரம்ருதய: ஸ்வஸாஸ்த்ரோக்த தாஸ்யம் ப்ரஹ்மண்யம்
ஸமாசரந்தி ॥ ப்ராஹ்மணவ்யாஸ வஸிஷ்டாஸ் ஜந்மபிர்யத்
ஸூதாஸ்பர்ஷிபி: ॥ ” என்று பராசரனருளிச்செய்தான். இங்கு
ஜந்மபி: என்றதால் ஜந்மஸஹஸ்ரங்களில் தன்னையுமோர்
ஜந்மவானாகவும், ஶூத்ர என்றதால் க்ஷத்ரியாவதாரவிவக்ஷை
யால் தாஸ்யரஸாஸ்வாதநத்தையும் ஒப்பியருளினனா
யிற்று. இந்த ந்யாயம்போலவே, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநாவதாரபூ
தரான இவ்வாழ்வார் க்ஷத்ரியமான தமது ஜாதியை யுமி
சைந்து த்ரைவர்ணிகமாகவே “நாமம் சொல்லில் நமோநாரா
யணமே, நன்மாலைகொண்டு நமோநாராயணா, நாவாயிலுண்டே
நமோநாராயணவென்று” இத்யாதிகளால் திருவஷ்டாக்ஷரத்
தை ப்ரணவரஹிதமாய் சதுர்த்யந்தமாய் அரு
ளிச்செய்தது போல, யஜுர்வேதமன்றிக்கே தமக்கு ஸாக்ஷ
மொப்பின ஷட்கர்மத்யாகத்தையே அநுஷ்டித்தருளினார் என்
றதின் திரண்ட பொருள்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு தர்மமர்யாதையில் வ்யத்யஸ்தமான
பொழுது ஜாதிநிர்ணயமில்லையாதல் பற்றி க்ஷாத்ரதர்ம
தர்மங்களிரண்டையும் மற்றும் வேண்டிய யாவையும் உப
தேசித்தருளக் குறையில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மஸம்ப்ர
தாயம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாநுஷ்டித தர்மஸம்ப்ரதாயக்ஷிப்த ஸ்ரீவை
ஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயங்களாதல் பற்றி அஸங்கதம் ப்ரதாயப
ரம்பரையில் ப்ராஹ்மணரூபி விதிக்கும் ஸாக்ஷ்யபரம்பரா
திகாரநாதிதோஷமெனுமுமில்லை. இவ்வகையிலுமுண்டேன்
னில், ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரத்திலும், த்யானத்திலும், தோஷம்
ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தாம் ஶக்திக்கதிகாரியாக
வும், அநுஷ்டாதாவாகவுமிருக்கச்செய்தே, வ்யவஸ்தையை ஆழ்
வாரிடம் பெற்றது, ஶக்தியில் ஸர்வவிரோதஸம்சேகையைப்
பற்றி யென்னில், தாம் தர்மஸம்ப்ரதாயமென்ற ஆசூத்தைப்
பாராவி செய்தருளக்காரணமில்லை அன்றியும் “ஸர்வ

ஹஸ்தியோகாய நாராயணாய யதீநாம் வராய’’ என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸம்ஹஜாஶாஸநம் செய்தருளவுமிடமில்லை. ஆகையால் இவர் ஷட்ஸம்யோகத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளியது விசேஷா க்ஷேத்ரஸம்பூர்ணாஸ்யாதாரணங்களாதிகளைப்பற்றி யென வைஷ ஷ்டிரவைஷ்ணவரன்றிக்கே யுள்ள ஸித்தாந்தநிஷ்டர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கீகரித்தருள்வர். ஆகவிவ்வளவால் (ஸ்ரீஶை லாவ்யமோதி) என்ற பதம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இங்கு யோ கஶப்தம் ஔசித்யத்தால் உபாயபரம். “யோகஜ்ஞாஸநோ பாயஜ்ஞாநஸம்பத்திப்ரகிஷ்ட’’ என்றதிதற்கு ப்ரமாணமான நிவணம்.

இவ்விதமுள்ள பரமாசார்யரான ஸ்ரீஶைலேசநிர்யா கும் ஸ்ரீஶைலயோகியால் (ப்ரகடித) = சகிஜ்ஞநஜநஸம்ஸார ண நிர்த்தமாக ஸ்ரீஶைலேசநிகருள யாநாதிவாரணாதிமா னவைகளை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு ஸ்ரீஶைலேசநிகளிடத்தில் ப்ரகாஶம்பண்ணியருள (பதவி) = நல்லதோர் ஸம்ப்ர தாயபரம்பரையாகும் மார்க்கத்தில், “பந்தாந: பதவீஸ்ரு திஃ’’ என்றிங்குநிவணம், (யாவிநாம்) = யாதொரு தோஷமா கும் கண்டகாதிகளில்லாமையால் க்ஷேமமாய்ச்செல்லாநிற் கும் (ஸத்ரூபிணாம்) = ஸ்ரீஶைலபூர்ணராமாநுஜாதிஸதா சார்யர்களுடைய, இங்கு “ஸதாம்’’ என்றபதம்: ஶ்ருத்யாதிக ளுக்கு விபரீதார்த்தம் சொல்லும் பாஹ்யகுத்ருஷ்ட்யாதிகளை வி லக்குகின்றது. ஶ்ரேஷ்டஶப்தம் ஶிஷ்யனுக்குள்ள அஜ்ஞாநாம்ய காரநிவர்த்தநஸாமர்த்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது. (மத் யே) = நடுவில், அதாவது பராங்குஶாதியாசார்யர்களை ஸா ஸ்த்ரங்களாலும், உபாஸநாவ்யாக்யாநஸம்ப்ரதாயஜ்ஞாநத் தாலும் தெளிந்த ஆசார்யஶ்ரேஷ்டரின் மத்தியிலென்றது. (லோகாசார்ய நாம) = உலகாசிரியன் என்ற திருநாமமுடைய ஒ ருவர், இங்கு பிள்ளையென்றுமோர் பதத்தை முன்கூட்டி பி ள்ளை லோகாசார்யரென்று ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் கூறுவர். பிள்ளை யென்பது நம்பிள்ளையெனப்பொருள்படும். இவருடைய பிதா வான க்ருஷ்ணபாதர் என்றவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தம் ஶ்ரீ

ரூபமான நம்பிள்ளையின் ஸங்கல்பத்தால் ஜனித்தது பற்றி இ ச்சிசுவிற்குப்பிள்ளையெனப்பெயரிட்டனர் எனவும் கூறுவர். ஆனதால் லோகாசார்யனென்றேயிருக்கவேண்டும். “ஸர்வநாமாக்ருஷ்டிர்ய: ஸ லோகாசார்யபதாச்ரிதம்” என்றதால் லோகாசார்யர் க்ருஷ்ணருடைய ஸூநுவென்பதும், அவர் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களின் தலைப்புகளிலும் ஈற்றிலும் “பிள்ளையுலகாசிரியன் திருவடிகளேசரணம்” என்றிருப்பதால் பிள்ளைலோகாசாரியர் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். பிள்ளையென்ற ஸப்தமிவர் பிதாவின் திருநாமத்தினீற்றிலிருக்க யிவர் திருநாமத்தின் முன்னே வரக்காரணம்; ஐயா திருவுள்ளத்திற்கும், குமாரர் திருவுள்ளத்திற்கும் ஒரு வேதநுக்கு வரும் ஸமத்தில் ஆரோஹாவரோஹமேயொழிய வேறில்லை. மேலும், பிள்ளையென்பது ப்ரஸித்தமாக வாலிபர்களைப் பற்றி யாகையால் பாலர்களாகும் இவர்களுடைய, லோக = கூட்டங்களுக்கு ஆசார்ய = குருநாதனென்றபடி. பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை, நம்பிள்ளை, தூப்புற்பிள்ளை யென்று பஹுமாநவாசகம் ஸகலாசார்யர்களுக்கும் தலையிலிருக்கக்கடையிவ்வொருவருக்கே யுண்டாயிருத்தல் பற்றி, பிள்ளைலோகம் என்ற வோர் ஸமஸ்தபதமாக்கி அவர்களுக்குக்குருநாதனெனப் பொருளாக்குவது ஸாரஸமாயிருக்கும். அதற்கடி யிவரது க்ரந்தங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்காரயோகமன்றியும், உதாரயோகமன்றியும், ஜைநவிவ்ருதிபோல் ஸம்ஸ்க்ருதமுமில்லாது தமிழுமில்லாது “அதுக்கு, இதுக்கு” இத்யாதி நன்னூற்கருத்திற்கிசையாதும் ஸந்திவிதிநியமமில்லாததும் பாமர கவிதை பாடும்போல் சொந்தவாரணாதி ஸஹித்யஸாமர்த்யமில்லாது “குதிரைமாணவாசாசார்யாநந்யஸம்வா:” என்று தமக்குள்ளே தாமே யாதரிக்கவல்லதாயுமிருத்தல் பற்றியாம்.

தூப்புற் பிள்ளை யருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வசநபூஷணாதிகளான லோகாசார்யக்ருதரஹஸ்யாநுஸாரம் அநுஸரித்தபடியால் “விஸாலாநாம் விஸாலஹாரஷிவேயங்கு

திவக்தவ்யம்'' என்ற ந்யாயம்போல் மந்தமதிகளான சிலர் அவ்வோ ரஹஸ்யங்களைக்கண்டு கலங்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தை யிழந்து விடும்படி வருமே யென்ற வருளாலும், லோகாசார்யரைச்சேர்ந்த உபயாபாஸிகளும் பார்த்துத் தெளிவதன் பொருட்டு மெனக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விஷயத்திலல்லாதே, மற்ற எவ்விஷயங்களுக்கும் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலேயே வ்யவஹரித்த தேஶிகர் இம்மந்த்ரார்த்தவிஷயமான ரஹஸ்யஸூக்திகளில் மாத்திரம் மணிப்ரவாளபாஷையிலெழுதுகைக் குறுப்பு உக்தஹேதுவே. ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் நிக்ஷேபரக்ஷையையும், மற்றுள்ள ரக்ஷைகளையும் அருளிச்செய்திருப்பதால், ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையைக்காட்டில் மணிப்ரவாளபாஷைக்கு ஏற்றமில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் த்வயவிவரணமான கத்யத்தை ப்ராக்ருதமன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலேயே ப்ரஸாதித்தருளினார், ஸ்ரீபட்டரும் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலேயே அஷ்டஶ்லோகி முதலியவைகளை யருளிச்செய்தார். ஆனதுபற்றி உபயாபாஸிகளுக்கு உஜ்ஜீவ்யமாவதின் பொருட்டு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிப்ரபந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. உபயாபாஸிகளாவது, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷாமயமான ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நல்லதெளிவில்லாதேயும், அருளிச்செயல்களிலும் தெளிவில்லாதே "யத்ர ஶாப்திகாஸ்தத்ர தார்க்கிகா:, யத்ர தார்க்கிகாஸ்தத்ர ஶாப்திகா: । யத்ர நோபயம் தத்ரோபயம், யத்ரோபயம் தத்ர நோபயம் ।'' என்றிருக்குமவர்கள். ஒவ்வொருவருடையவும் அபிநிவேஶமும், அவரவர் விதத்திலேயல்லது ஸ்வீகாரத்திற்கு வேறுவகையால் ஸ்பஷ்டமாகாது. ஆகையால் இவ்விவேகமெப்பொழுதும் உபயாபாஸிகளால், அவ்வோ ஸம்ப்ரதாயங்களைக்கொண்டே ஜ்ஞாதவ்யங்களாகின்றனவாம். ஆகயிவ்வளவால் பிள்ளை லோகாசார்யர் என்றவசனத்திற்கு மந்தமதிகளான சிறுவர் கூட்டங்களுக் காசான் எனப்பொருளாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்த லோகாசார்யரென்றவர் (கேவலம்) அந்த மஹாஜனங்களாகிய ஸதாசார்யர்கள் ப்ரதாமதம்செய்யும் ஸ்ரீமந்த்ரார்த்தமிவ்யக்தீக்ரு

ஸம்ப்ரதாயமாகிற ஆசார்யகத்தை,“ அபிநவ தத்வ ஸாரமர்ம ஸம்யாந: ஸ்வதேஸிகோக்தி:” என்றிங்குள்ள அபிநவஸூத்திற்கு விவரண ப்ரகாரம், இங்குள்ள அபிநவஸூத்தால் வேதாந்தாசார்யர்களுக்குத்தஞ்சமாயுள்ள ரஹஸ்யமென்றும்பொருள். (ஸ்வஸித்தாந்த)= அந்த ஸம்ப்ரதாயமின்னதென ஸ்வரூபமாயறியாது வஞ்சகரூபமாய் ஸ்வார்த்தமாய் மட்டிலறியுமெனக்கருத்து. அது இங்குள்ள ஸ்வயென்ற உபஸர்க்கம் காட்டுகின்றது. இதனால் ததீயபரையில் உத்தமராான க்ருஷ்ணஸூரிக்கு ஸஹாவாயப்பிறந்து, அப்பிதாவினிடம் சிற்சில ரஹஸ்யங்களை மட்டில் கேட்டவராகையால், வஞ்சகஜ்ஞாநம்மாத்திரம் அஸ்வரஸம். எனெனில்; ஒரு வகையிலும் ஜ்ஞாநமில்லாதார்க்கு விவாதமேயில்லையாதல்பற்றி அங்ஙனம் கூறவிடமாயிற்று. ஸ்வஸித்தாந்தத்திற்கு ஹேது (ஸாக்ஷாத்காரண:) என்றதால் கூறுகின்றார். ஸாக்ஷாத்= ஸமஸ்தபுராணஜ்ஞாநப்ரஸித்திமான வ்யாஸஸூத்ரமாகிற ஸ்ரீவிஸிஷ்டாத்வைத ப்ரதிபாதகஸாஸ்த்ரம், ஸூரி= ப்ரதிபாதநஸ்வாமியாயுள்ள ஓளபதேசிகஸம்ப்ரதாயமான ஸித்தாந்தத்தைப்பற்றிய ஸம்ப்ரதாயஸாஸ்த்ரம், வாதஸம்ஹிதஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரமாணமானது ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர திவ்யப்ரபந்தமாகிற ஸாஸ்த்ரமும், ப்ரதிபாதகமான ஸித்தாந்த ஸாஸ்த்ரங்களுமாம். இவைகளில் (காரண:)= ‘ஜ்ஞாநஸம்பந்ந:’ என்றபடி ஆப்தவிஸிஷ்டர் எனப்பொருள். அதாவது ஸ்வஸித்தாந்த ஸாவதித்திற்கு ப்ரத்யக்ஷஸாவம் ஹேதுவாதல்போல்; இங்கும் ஸதாசார்யஸம்பந்தத்திலிருந்து ப்ரவாய கைவிடாமல் போவதற்கு ஸ்ரீஸாக்ஷாதாசார்யாதிகளான ஸாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வஸித்தாந்தம் ஹேதுவாயிற்று, ஸம்ப்ரதாய விவரணம் ஸ்ரீஸாக்ஷாத்காரருக்குப் பிற்பட்டுண்டான ஸ்ரீபட்டருளிச்செய்த அஷ்டஶ்லோகீத்யாதிக்ரந்தங்களும், முற்பாடுண்டான ஸ்ரீமத்ஸ்துத்யாதிகளும் ஷட்பதஸங்க்ஷேபாதிகளுமாம். இவ்வகைகளால் ஸாக்ஷாதிகாரணத்வம் ப்ரஸக்தமெனக்கொள்வது. இப்பிரகாரம் ஸ்ரீஸாக்ஷாத்தாலும்; ஸம்

ப்ரதாயஶாஸ்த்ராதிகளாலும் ஶுத்தியையடைந்த ஸேதுவால், “ஸ்வயம்நஷ்ட: பராநபி நாஶயிதுமிச்சதே” என்றந்யா யம்போல் (ஶாஸ்த்ர)= இது ஸேவ்யம், இது த்யாஜ்யம், இது விதிதஶேஷவாக்யம், இது அவாக்யமென்ற நிர்ணய மறியாதே வழிதெற்றிச்செல்வதற்கு ஹேதுவான ஸேதுவாகும் போல், இஸ்ஸம்பிரதாயவிஷயத்திலும் வாஸ்தவார்த்தம் தெளி யாதேயுண்டான ப்ராந்தியால் (காம்ஶ்சித் கோஶாந்) சிற்சில புஸ்தகங்களை, அதாவது ஸூத்ரப்படி முதல் தனிப்ரணவம் முடிவுள்ளபதினெண் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை. (லிகித்வா) ஸ்வ இஷ்டம்போனவழி எழுதிவைத்தருளினர். (ஶ்ரு) இப்படி ஸ்ரீஸா ஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் தெளிவில்லாதே ஜிஜ்ஞாஸுக்கள் கண்டுகலங்கும்படி எழுதிவைத்தபுஸ்தகங்கள் வெளிப்புறப் பட்டபின்பு, (வேதவ்யாஸாய தீமதே) ஸ்ரீவேதவ்யாஸாசார்ய னென்ற (ஶ்ருதி) ஸம்ப்ரதாயத்தின் “ஶ்ருதிஶாஸ்த்ரஸமுத்ரவி” என் று இங்கு நிர்ணயம். இங்கு வேதவ்யாஸாசார்யரென்ற திருநாமம் விஶேஷணங்களைப்போல். ஏனெனில், “வேதவ்யாஸாய ஸாக்ஷாத்வே க்ருஷ்ணத்வைபாயநாய ஸர்வஜ்ஞாய நமோ” என்றயிவர்தனியனே வேதவ்யாஸாசார்யரென்பது ஓர் இடு குறிப்பெயரெனவும், “ஸாக்ஷா த்வே” என்றதால்இந்தபதமே ஆசார்யர்க்குவிஶேஷணமென்றுங்கா ட்டுகின்றது. ஆகையால் வேதவ்யாஸாசார்ய ஸாக்ஷாதென்றபொழு து தான்ஸம்போதநவாசகமாகும், மற்றப்படி ஸமாநாதிகரண வாசகமேயாகும். அன்றியும்ஜநகாசார்யனென்ற பொருள்படக் கூடியவாசகமுமல்லவாம். அங்ஙனன்றிக்கே இவ்வேதவ்யாஸா சார்யரென்ற திருநாமம்உபவை தீவ்ரஸம்ஸ்ருத்தைப்பற்றியுண் டானதும், நிரவதிகஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபரான ஸர்வேஶ்வரனால் அருள ப்பட்டதுமான காரணவிஶிஷ்டமென்றதால்வாசகஶப்த ஸாக்ஷா த்வைக்காட்டிலும் அநந்யமான ஸாக்ஷாத்வமுள்ளீயாநு என்று வஸிஷ்ப் பதால் (தம்)= அந்த வேதவ்யாஸாசார்யரை ஶ்ருதியான இவ்வேதவ்யா ஸாசார்யர் (ஸாக்ஷாத்ஸ்ரஷ்டா)ஸ்ரீஸாஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களாகி ற ஜ்ஞாநத்தினால், இங்குஸகலவநம்ஜநமேத்யகலவநம்.வ்யவஸ்த ம் சொன்ன காரணமும் ஸாஷ்யாதிகளால் வந்தபடியாலிங்கும்

ஶாஸ்த்ராதி த்ருஷ்டம் என்று கூறப்பட்டது. அன்றியும், மார்க்கத்தில் நடக்கவேண்டியவன் த்ருஷ்டிஹாநியால் வழிதப்பிப்போக அங்கோர் திவ்யசிஷ்டன் வந்து த்ருஷ்டிப்ரதாநம் பண்ணியருளோபாயத்தைக் காட்டிச் செல்லுவிக்குமாப் போல், இங்கும் (ஸர்வேஷாமேவ) = ஸர்வர்களான [illegible], நாம, [illegible], ஸகலஶாஸ்த்ரார்த்தஜந்யோபாதிகளால் வ்யாகுலீக்ருதமான ஸமயத்தில் (ஸ்வயம்) = மறுபடியும், அதாவது, ஸ்வபுத்தியுண்டான கிஞ்சித்காலம் ஶாஸ்த்ரார்த்த த்ருஷ்டித்ருஷ்டமார்க்கத்தில் விழியாது, தத்த்வயாதாத்ம்யாதிகளைப்பற்றி ஸந்தேஹஜநகமாகிற ஸமயத்திலிழிந்திருந்ததால் இங்கு ஸ்வயம் என்று கூறப்பட்டது. அல்லது, ஸகலஶாஸ்த்ரார்த்தஜ்ஞஸந்நிதியில் அவதரித்தும், திருவிலச்சினை முதலானதுகளைப் பெற்றும், உபாதிகளைக் கேட்டும், ஒடுவில் தானறியாதே ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டிஹானியை யனுஸரிக்கப்போனது பற்றியுமாம். (ஸ்வாலயாதிஸ) ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினார். ஆக இவ்வளவால் ஸ்ரீ ஶாஸ்த்ரார்த்தஸம்ப்ரதாயத்திலேயே அவதரித்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஸ்ரீ ஶாஸ்த்ராதிகளில் பரிபூர்ணஜ்ஞாநமில்லாது ஸ்வஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு தன்தெளிவுக்கோ, தம் ஶிஷ்யஜனங்களுக்கோ, மும்முக்ஷுப்படி முதலிய பதினெண் ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்ய, அவையாவும் அவைதிகமானவையை ப்ரகாஶிக்க அதைக்கண்டு ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமுள்ளவர் கலங்க, அதன் நிமித்தமாகக் கோயிலில் ஸர்வஸாத்விகமான ஸம்வாதமுண்டாக அதில் ஜ்ஞாநஶ்ரேஷ்டரான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் தெளிவிக்க, அதைக் கேட்ட வயோவ்ருத்தரான பிள்ளைலோகாசார்யர் தேறி ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரானார் என்றதும், தூப்புற் பிள்ளையின் ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநாதிகளையும், ஸௌஹார்த்தாதிகளையுங் கண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர்,

> "சிறொன்று தூப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
> பாரொன்றுசொன்னபழமொழியுள் — ஓரொன்றுதானே
> யமையாதோ, தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேரப்போம
> ளவும் வாழ்வு."

என்று ஸிம்ஹாஸநம் பண்ணியருளியதால் ஸ்பஷ்டம். (௪)

யஸ்மாத் தஸ்ய ராமாநுஜஸ்ய ஶ்ருதிஶிகரகுரோ-
ரம்ஶஸஞ்சிதாம் ஸத்வயத்நா யாமிநீஜாதமாத்ரே
த்ர: பாதகமலபரித்ராணஸஹஸ்ரம் விதத்தே | தஸ்மா-
த்ஸம்ப்ரஜ்ஞாதாத்ருஷ்டியத்நம் ஸர்வஸர்வ ஶாஸ்த்ர
விஶ்வஹ்ருத்தாநாம் ஸாக்ஷிணாம் த்ரயீமதிஸ்தஸ்தே
தேஶிகேந்த்ரம் விவக்ஷே ॥　　　　॥௫॥

இப்படிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் தூப்புற் பிள்ளையின் ஸர்வ வைபவத்தால் தேறித்தெளிந்துபோனதால், உபாஸநங்கொண்டு(யஸ்மாத்) தத்தநயம்(தஸ்ய) அந்தப்பிள்ளைலோகாசார்யருடைய(ராமாநுஜஸ்ய) அழகியமணவாளப்பெருமாள் நயினார் என்ற தம்பியோவென்றால், இங்குள்ள "தஸ்ய" என்றது ஜ்யேஷ்டரைவிட ராமாநுஜர் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தில் கிஞ்சித் அதிகம் பெற்றவர் என்பதைக்காட்டுகிறது. (வஞ்சிதம் ஸத்வயத்ந:) தன்னையோர் விஶேஷஸாரஜ்ஞராக எண்ணினவராய்க் கொண்டு (ஶ்ருதிஶிகரஸாரம்) ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞரான ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனை (யாமிநீஷு) கண்டவிடமெல்லாம் ஶாஸ்த்ரம்போலிருக்கிற விதண்டாவாதங்களால், இதனால் இவ்வராமாநுஜர் ஸாக்ஷிகரான ஜ்யேஷ்டரைப்போலன்றிக்கே ஸர்வஸாமர்த்யத்தை ஸஹியாததனோரஹங்கார முள்ளவரெனத்தோன்றுகிறது. (ஜேதும்) ஜயிப்பதற்கு, அதாவது; தானே பண்டிதரென்றும், கவியென்றும் ப்ரஸித்தியைப் பெறவேண்டி ஸர்வதோஷாவிஶேஷணமாகிற அஸூயையால், ஸாத்விக வாஸியோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ஒதுங்கி வஸிக்கும் ஸ்ரீதேஶிகனை யதாஸம்பவிதவாதங்களால் ஜயிப்பதற்காகவென்றபடி. (ப்ரவ்ருத்த:) ப்ரவ்ருத்தராய்க்கொண்டு ஒடுவில் (பாதகமல பரித்ராணஸஹஸ்ரம்) ஸ்ரீரங்கநாயகனுடைய திருவடித்தாமரைகளின் பரித்ராணமாகிற ஸ்ரீபாதுகைகளின் விஷயமான ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற திவ்யஸூக்தியால், அதாவது; ஏகராத்ரியில் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஆயிரம் ஶ்லோகம் செய்கிறவரே உத்தமரெனப் பெரியோர்கள், ஒருவரைப் பந்த

ஸபைவிஷயத்திலும், ஒருவரைப்பாதுகாவிஷயத்திலுமாக ஸ
ம்வத்ஸரத்தில் நியமித்தருள, ஸ்ரீ திவ்யக்ஷி ஸஹாயேத்த்தால்
வர்ஷிக்க, அவ்வண்ணமில்லாது ஸ்ரீதேசிகரு ஸ்ரீவாக்ய
காலஹஸ்த்ரத்தை நிர்மித்தருள, இவ்விரண்டையும்கண்டு பெரி
யோர்கள் உத்தேசாயகோசாலதஸ்த்தை ஸ்ரீதேசிகனிடத்தி
லும்வாதிகேஸரியினிடத்திலும்ஸூசித்தருள, அதைக்கண்டு
ஸ்ரீதேசிகனும் ஸாமவசாவஸரத்திற் புகாமலிருக்கத்தனது
வைநவ்யத்தை "ஸந்தேஸந்தாயாவதி:" இத்யாதியால் தி
ருவோலக்கத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்தருள, அதன்பேரில் வாதி
கேஸரியென்ற அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார்நிஷ்
வாதராய்த்தனக்குண்டாயிருந்த செருக்கினின்றும் (தேஹ) தணி
ந்தவராயினர். இங்கு சிலரேனவர் "ஸந்தேஸந்தாயாவ
தி ஸாதஸதேதுஜ்ஞாநம் ஸுபிதி।" என்றித்யாதிகளையி
ட்டு வாதிகேஸரியே ஜயித்தாருமன்றி ஸ்ரீதேசிகனே தன்
னையொப்பவில்லையென்று பிதற்றுவர். அவர் "ஸூரவாரவமோ
வஞ்நவார:" என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால்,
தனக்குள்ள காசேதாரகத்தை யொப்பிருயிற்றென்று ஸ்ரீ
ஆளவந்தாருக்கும் ஸாணநாயகத்தை யொப்பிருயினர்.
மேலும், "ஈத்யாவிவஞநவரோ z த்யதீம்ஷ்ய வதே, கஷ்வ
வஸ்யஹஷ்டிய:" என்றுமணவாளமுனிவர் சொன்னதால், இவ
ரும் ஷோவஞகரென்றும், மன்மதனுக்கு வசப்பட்ட மனமு
டையவரென்றும் சொல்லக்கூசாத வாயுடையவருமாவார். ஆ
கையினால் இவ்வதிவாதத்தைவிட்டு ஆவாயர்களுடைய தெ
வ்யாநஸம்யாநங்களையெல்லாம்வாஸ்தவத்திலாவஸிதங்களென
யினிக்கூறுர் போலும். ஆகயிவ்விதம் ஹேதுஸாதலால் அன்றுமு
தல் காவ்யத்திலும், தர்க்கத்திலும், ஸிதாந்தஸாயாரண வாணி
த்யத்தையுடைய காரணத்தைப்பற்றி ஸுதேசிகனையன்றுமு
தல் பெரியோர்களும், தத்வைவாஸிகளும் "கவிதார்க்கிககே
ஸரீ" என்று வஹாரேநமுள்ள ஸந்நய திருநாமத்தால் கொ
ண்டாடினர். இங்கு தர்க்கமென்பது, ஸ்ரீஸாஷ்யாவயோமி
யான ஸாதர்க்கமென்றதை. ஈஸ்வக்கும் ஸதசோஸ்மாதல்

பற்றி அது ஶத்ருக்னஸந்தேஹதவாய் ஶாஸ்த்ரஸூக்ஷ்மமானதால் அநர்வாச்யம். இப்பிரகாரம் பிள்ளைலோகாசார்யரும், அவருடைய அநுஜரான வாதிகேஸரியென்றவரும் ப்ரமாணத்தாலும், ஸம்ப்ரதாயத்தாலும் முறையே ஸ்ரீபாஷ்யவிரோதமான ஸமயாஸாரத்தை விட்டவாறே, கோயிலில் ராஜவிப்லவத்தால் கலஹம்வர அதனால் அழகியமணவாளன் கோயிலைவிட்டு அங்கங்கெழுந்தருளியிருந்து முடிவில் வெளிக்கெழுந்தருளும் படிவர, அதன்மேல் கோயில் ஶூந்யமாக, ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸ்ரீஸுதர்ஶநஸூரியுடைய அநர்வநிர்களாயிருந்த குமாரர்களுடன் மேல்நாட்டிலுள்ள ஸத்யாகாலமென்ற க்ஷேத்ரத்திற் கெழுந்தருளினார். பிள்ளை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீரங்கநாயனுடன் சிலஸ்வஸ்வ ஜனங்களுடைய ஸஹாயத்தின் பேரில் அதிகோப்யமாய்த் திருக்காவிரியின் வாஸ்வயமாய் எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கையில் ஸயம்வாஸத்யத்தாலும், க்ஷாந்திவாஸையாலும் ஓடுவில் ஸ்ரீஜ்ஞாநஸ்வரூபாஹங்கணம்செய்து திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினார். இதன்முன் இப்பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடியான திருநாராயணபுரத்தாயி என்றவோர் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தம்மாசார்யன் ஸந்நிதியில் தாம் செவிதாழ்த்திக்கேட்டிருந்த வசநபூஷணத்தின் அர்த்தங்களையெல்லாம் திரட்டி அதற்கோர் வ்யாக்யானமாய் எழுதிவைத்திருந்து, தமது ஆசார்யஸந்நிதியில் பெரியபெருமாளைத் திருவடிதொழத்திருவுள்ளம்பற்றி த்ரிதஶவாஸியாகையால் வர்த்தமானமொன்றுமறியாதே கோயிலேறிவந்து கடாக்ஷிக்கத் தமது வ்யாக்யானத்தில் ஸௌசாசாரத்திற்குண்டான நிவர்த்தனம் போலிருக்க வ்யஸனித்து, அங்கிருந்தபடி திருக்குருகைக் கெழுந்தருளி ஆழ்வாரைத்திருவடிதொழுது அங்கேயே கிலங்ககாலம்வாஸம்பண்ணி தேஹவியோகத்தைப்பெற்றனர். பிறகவருடைய ஸந்நிதியிலிருந்த "ஆயிபடி" என்ற அவ்வ்யாக்யானம் மாத்திரம் காகதாலீயந்யாயம் போல் முடிவில் மணவாளமுனிவருக்கு அவரது வம்ஶ்யப்ரஶ்நத்தில் கிடைக்க அதைக்கைப்பற்றி வைத்திருந்தார். இது "ஸம்ப்ரதாய வசநகதி

வ்ருத்தஸ்ய ஹி நாவஸீததி" என்ற ந்யாயப்படியிவருக்குக் காலா
க்ஷேபோஜ்ஜீவனத்திற்கு க்லேசம் வந்தபொழுது, "ராஜ்ஞா காலா
ஹவிஷ்யத்யோபகயோ யோஷிதோ நாஸ்தி" என்றபடியே அப்
புஸ்தகத்துடனும் த்ரிதண்டவேஷத்துடனும் கூட ஸ்ரீரங்கத்திற்
கெழுந்தருளினார். (௩௰) இவ்விதம் தென்றிசையிற் பிரகச்சர
ணகுலத்திற்பிறந்த வந்தணராகுமவர் த்ரிதண்டவேஷத்துடனும்
மணவாளமுனிவர் என்ற திருநாமத்துடனும் கோயிலுக்கெழு
ந்தருளியபின்பு, ௩௰வது, யோகாசார்யருடைய திருத்தம்பி
யார் ஸ்ரீரங்கநாதராயனபின்பு, (தந்நாமகம்) யோகமா
ர்க்காதிகௌசலிகளால் விவிதரீதியமாயிருந்த அவர்கள்வழி
யை (ஸ்வஜாதீயபக்ஷ:) வசீக்ருதரான அழகியமண
வாளரென்ற முனிவர் (வ்யாக்யா) வசநபூஷணாதிரஹஸ்ய
ங்களுக்குத்தாம் செய்த வ்யாக்யாநத்தால், அதாவது, ஆயிபடி
யென்றவ்யாக்யாநத்தைக்கைக்கொண்டதன் ஸஹாயத்தால், வ
சநபூஷணாதிகளுக்கும், வாதிகேஸரிசெய்த ஆசார்யஹ்ருத
யத்திற்கும் ஓர் விஶதவ்யாக்யாநமெழுதி, அதன்வழியாய் (ஸம்
ப்ரவிஶ்ய) அவர் ரீமத்தை நன்றாய்ப் ப்ரவேஶித்து (தாக்ஷி
ணாத்யாசார்யஸித்தாந்தே) தென்றேயத்திலுண்டான ஸ்ரீரா
மாநுஜஸம்பந்தியராயுள்ள நம்பிள்ளை திருவடிகளிலாஶ்ரயித்த வ
டக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான யோகாசார்யர் என்ற
ஸ்ரீராமானுஜன் துடங்கிய பற்பல ஆசார்யர்களுடைய ஸ்தவிஶேஷங்
களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட ரீதத்தில், இந்த யோகாசார்ய
ர் ரீதியில் முளைத்து இடையிற்பல வழிகளாற்றழைத்து, மு
டிவில் மணவாளமுனிவர் ரீதியில்ஸமீத்தது இம்மதமென்பது
இதன்பரவுகளுக்குண்டான வுண்மை. இடைக்கிடைவரும் மற்
றவரெல்லாமிதற்கு ஸஹகாரிகளேயாம். வடக்குத்திருவீதிப்
பிள்ளை ஆழ்வார்களை நித்யஸம்ஸாரியென ஈட்டிலெழுதியருளி
னாரென்று ஷூஷணம்பண்ணியதன்மேல், அவர்குமாரரான யோ
காசார்யர் தமது புஸ்தகத்தில் "க்ஷத்ரியனை விஶ்வாமித்ரு
ப்ரஹ்மர்ஷியாகுன், யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்ஶ
மும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு "ஸம்யக்ப்ரபந்நுவசித்யஜ்ய"

என்கையாலே விஹிதாம்ஸமும் த்யாஜ்யம். இவ்விடத்தில் வேறே ஸமர்த்தமாகவேணும்; அதாவது, ஸவாஸன த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸவாஸனமாக விடுகையாவது "ராக்ஷஸிகையிலே ரஜதஹ்ருதம்போலே" என்றிவ்வாகாரம் ஸ்ரீவசநபூஷண தனிவரிகளில் வ்யக்தம்செய்தருளினார். இவருக்குமேல் மணவாளமுனிவர் பட்டதுபோலிருந்த இவ்விருட்சத்திற்கு ஸ்வயம் ஸேவகராயிருந்து, பின்பு ஸௌபாக்யதால் அவரும் "க்ஷத்ரியகுலோத்பவனை விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜன்மத்திலேதான்பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே." என்று தொடங்கி "ஸர்வஶக்திஸம்பந்நவிமர்ஷம் என் செய்யமாட்டாது." என்றளவாய் ஜாதிநிவந்தனையை நிஶ்ஶேஷமாய் இஜ்ஜை வீகியன்றிக்கே மாற்றினாரிறே. இங்கு "யஸ்யாஞ்ஜநாபிஜாய தஸ்ய தேவோ யோ நர: । கர்மாதி வாஸ்யதேஹா வீநம் தமோஹத்வேஷ்டவாதகாஸ்ய ॥ ப்ராம்ஸ்த்ர ஸவதி வர்ணா ஜோப்ராஹ்மணாநதேவோ யோ நர: । ஸாம்யோ நிஶ்சம் ப்ரஸா ஸ்தேஷ்டம ஜாயதே ॥" என்ற ஸேமாஹார தவேவஸ்தவந்த்தை நினைப்பது. ஆகையாலதன் மேலில் மணவாளமுனிவர் (ஸூத்ரம்) தம்மை (ஜேஸிகநு) ஶ்ரேஷ்டவராக, அதாவது, பிள்ளைலோகாசார்யர் தொடக்கி ஸ்ரீஸைலேஸோசார்யரான மாயுள்ள ஆசார்யர்களைக்காட்டிலும், யாதொரு ஸ்ரீயாலீக்கியன்றிக்கே கிஞ்சித்தேனும் கூசாதே "ஸம்கல்ப நரகாமிடுயவ" என்றதையும் பொருட்டாக்காதே ஜாதிநிவந்தனாதிகளை யறுத்துப் பேசும் வாக்யார்த்தத்தில் ஶ்ரேஷ்டகவத்தாலென்றபடி, ஆனவிவர்களெல்லாம் ஆசார்யஸம்வாதத்தில் "ஆஸிநோக்ஷிஸாஸ்ய நாஸ்த்ர ஸ்வாவயதவீ" என்ற வசிவர்த்தத்தை ரோதம் கண்டுஷித்தார்களை யொழிய இன்றுவரையில் அவர்களும், ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யர்களும் உத்தாரணதோஷாநத்தைப் ப்ரகாஸமாய்ச் செய்திலர். ஸ்ரேஷ்டர்கள் செய்வது ஸவர்ஜாதிஸாரோத்யமாதலால் அது ஶிஷ்டாசாரமாகாது. ஸவர்க்கும் ப்ரமாணமுமாகாது. உத்தாரணமாவது "ஸயபோவர தே பலாதவாதாவாய உத்யதே ॥" என்பது. ஆகயிவ்வ

ளவால் மணவாளமுனிவரால் ஶாஸ்த்ரமான ஸித்தாந்தம் ஸ்தாப
நாதி ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டதென்பதிதன் திரண்டபொருள். ஆனது பற்றியே தன்னை ஹேதிகேஶ்வரமுக (விவக்ஷ ஹேதி) ப்ரயோகம் செய்தாரிறே. இங்கு "ஹேதி" என்றது முன்னோரிற் காட்டில் இவருக்குள்ள இம்மதப்ரவர்த்தகத்வப்ரஸித்தியைக் குறிக்கின்றது. (௫)

இவ்விதம் மணவாளமுனிவருடைய செங்கோலுக்காதாரமான ஆசார்யத்வத்தைச்சொல்லி அந்த ஸிம்ஹாஸநாதிபத்யத்தில் அவர் செய்தருளிய நியமநாநுக்ரஹாதிகளை மேல் ஶ்லோகத்ரயத்தால் கூறுகின்றார்:—

ஸந்தேஹஸங்கேதகாலேஷ்வரவித் ஸ யதிப்ரவரோ
சாரஸத்த்வப்ரதாயே ஹேயாம் ஹேதும் ப்ரகாஶ்ய ஸ்ருதநிஜ
சரணேஜ: ப்ராப மதும் சஹாஞ்சு | ஸ்வஸ்யாத்தாபே ந
ஸ்வஸ்யாஹ்ருதிசக்ரமேண: ப்ராப்ய ஸத்த்வப்ரதாயம்
ஶ்ரீஹாஷ்டாதீநு ஸசக்ராநு விபிவசயிஜமாவித்யஹோ
தஸ்யாஸ்ரிது || ||௫||

ஶ்லோகதி | (ஸம்ஸ்ருஷ்டே) வேறுசிற் சில (ஸம்கேதகாலேயுரவி)கட்டுப்பாடான காரியங்களாலும், (ஸ யதி:) அந்தமணவாளமுனிவர், ஸம்கேதகாரியங்களாவன:—ஶாஸ்த்ரோக்திகளைப் பிரித்து நிஜநிபந்தநம், ஶிஷ்யஸங்க்ரஹணம், ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞாநப்ரதானம், ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில் ஸ்தாநாதிக்ரமம், ஶ்ரீவைஷ்ணவரக்ஷணம், ஶ்ரீஹஸ்தகஸ்த்ரீகள், ஆசார்யமன்றிக்கே ஸநாதிஶேஷரான ஸம்ப்ரதாயஸம்கேதம்போல் புதிதாய் ஒரு காரியக்ரியையைக்கொண்டு ஸ்வீயகோஷ்டியில் ஸஸ்வரஶ்ரவணஸம்ஸேவநம், பகிஷ்க்ருதிவர்தநம், ஸம்ஸாரிதீர்த்தஸ்நாநாதிநிஷேவணம், ஶரணவ்யாபங்களை யொழித்த மற்ற ஸமாஶ்ரயணங்களுக்கெல்லாம் காருண்யவர்ஜநம், முப்பத்தாறாயிரப்படி யென்ற திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்திகளைப்பற்றி ஸோஜநவிஷயகஸ்துதிஹேதுகரணம், ஸ்வஸம்விஷயகோஷ்டீவ்யவஸ்தாபநாதிகள். ஆக இவ்வகை காரியங்களால் (ஶாரஸத்த்வப்ரதாயே) ஸ்ரீஆழ்வாருடைய ஸத்த்வப்ரதா

யத்தில் ப்ராசீநமாய் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ ப்ரணீதமான ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸூக்திகள் ... ப்ரமாணமில்லாமல் ... ரண்டு ப்ரகாரமாக [...] பிரிவை [...] வெளிப்படுத்தி [ஸ்ரீமந்நிகமாந்த...] தன்னை யாஶ்ரயித்த ஶிஷ்யர்களான ... [...] பெரியதான [...] சுருக்கை [...] அடைந்தனர். ஆகையினால் மணவாளமுனிவர் சில மனிதர்களைக்கூட்டி ஓர் ஸமாஜமாக்கி அவர்களுக்குச் சிற் சில ஸம்ப்ரதாயங்களைக் கல்பித்து அவர்களும் அதற்கிணங்கி நடக்க, அதைக்கண்டு தம் காரியம் ஸித்தித்ததென்றும், இதன் மூலமாய்த் தன் பெயர் ... லோகத்தில் நீடித்திருக்குமென்றும் நினைத்துப் பெரிய வோர் ஸபைத்தை யடைந்தனரென்பது இதன் கருத்து. இவர் இவ்விதம் ... ஸம்ப்ரதாயங்களைக் கற்பிக்கக் காரணம் ... நக்ஷத்ரத்தில் ஜநித்ததுபற்றியென ப்பெரியோர் கூறுவர். இவ்விஷயம் ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்தில் ... விவரிக்கும் ... பாக்கக்காண்கலாம். இங்கு ப்ராஹ்மணனுக்கு ... இல்லாதே ... செய்வது, "..." என்ற ... ப்ராஹ்மணருக்கும் ... உண்டென்பதை ப்ராமாணிகர் அறியவும். விஶ்வாமித்ரன் க்ஷத்ரியனென்றதும் ... விஶ்வாமித்ர ... ப்ரஹ்மர்ஷியின்னதென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். ஆனதால் ... போலன்றிக்கே ... ஸகலருக்கும் ... மாகும். என்கிலும் விஶ்வாமித்ரன் ... தாலேயே ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸாதித்தான். அதன் பின்பே

அவனுமோர் ரௌத்ராயிவதியானது. அவன் ப்ராஹ்மணுக்
கை ஸம்பாதிக்கும் முன்னம் தக்ஷிணதிக்கில் தபஸியாயிரு
க்கையில் த்ரிசங்குபத்வோபவத்தால் உள்ள இந்திரனை மாற்ற
வும், வேறோர் இந்திரனை ஸ்ருஷ்டிக்கவும், இந்திரனேயில்லாது
இவ்வுலகத்தை யாக்கவும் வல்லவனாய் ஸமஸ்தலோகத்தையும்
ஸ்ருஷ்டித்துத் தனது ஹஸ்தனை த்ரிசங்குவிற்கு யாதொரு
குறைவுமில்லாதே ஸ்தாபித்தான். அதை தேவாதிகளுமொப்
பினர். ஆனது பற்றி இவன் தபோமஹிமை மாத்திரமின்கு
பேசப்பட்டதென ஸாயணர்க்களங்கிகரிக்கவேண்டியது. இதற்
குப் பின் உத்தராதிக்குத்திர்ந்து வடவதிக்கில் தவஸியான
பொழுது ரம்பாவரிசேக்ஷிக்குமிடங்கொடாதே சுசிஸாத்விக
னாய், ஜிதேந்த்ரியனாய், யாதொரு காமக்ரோதாதிகளன்றிக்கே
ப்ரகாசிக்க, அவைகளைக்கண்டு அந்திய தேவரும், நான்
முகனும், ரிஷிவரும் ஸம்மதர்களாய் ப்ரஹ்மர்ஷியென அருளி
ச்செய்து, ஸாஹஸா ஸயானகாலாதிகளுக்கும் அதிகாரமுண்டென
ஒப்பினார்கள். வஸிஷ்டமஹர்ஷியைக்கொண்டும் ஒப்பிட்டார்கள்.
இதன்பின் இவ்விஸ்வாமித்ரநு மஹாராஜஷிபோல் காமக்ரோ
தாதிகளுக்கு வசனாக ஹேதுவில்லை. இவரது வரிசமிப்படி
யிருக்க யிவரது வம்சத்தியில் பல்கோடி வருஷங்களுக்குப்
பின்னுண்டாகுமொருவருக்கு மஹர்ஷியின் மஹாராஜஸ்யாகாரணம்
முண்டெனக்கூறும் ரேதிகளின் கூசி எவ்வளவுதூரம் நிலை
நிற்குமென்பதை ஸாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே அறியவேண்டும். அன்றியும்
ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட விஸ்வாமித்ர ஸ்வபாவமெல்
லாம் நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதயத்தில் பரக்கக்கண்டு இவர் தெளி
வாராகையாலிக்குமொருதரம் கூறவேண்டியதில்லை. ஸாஸ்த்ர
ஸாஸ்த்ரவிஷயம் ஸாஸ்த்ரவரிஸீலனையாலாகவேண்டியிருக்க
வைதிகமேஹ்யவாதிகளான வ்ருத்திவக்ஷிகள் ஸ்ரீவேதாந்தஸே
ஷிகனை, விஸ்வாமித்ரரோதேர்த்தச்சேராதனதால் ஸம்ப்ரதாயா
யங்களையெல்லாம் அத்யயாவாக்கிறாரென்றார். ரௌத்ரமல்ல
து வ்ருத்திவக்ஷிகளுடைய விஸ்வாஸத்திற்கு வேறு ஸாஸ்த்ரவச
னமில்லையாதலாலிவர் இவ்விதமெழுதியது. ப்ராஹ்மணரான இப்

ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ப்ரத²ம ப்ராஹ்மண்யத்திற்குறைப்பான ஶாஸ்த்ரியின் உபதேஶம் பெறும்பொழுது "விஶ்வாமித்ர ஜஷி:" என்றல்லவோ கூறவேண்டியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கப் ப்ரதிபக்ஷிகள் க்ஷத்ரியர்களாய் விஶ்வாமித்ரனை ஸாக்ஷீபவஸித்து க்ருதார்த்தம் செய்தவர்என்றார். அன்றியும்:— இவ்விஶ்வாமித்ர ஜஷியின் பெயரைச்சொல்லியே ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மணனும் ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கையால், அப்படிப்பெற்ற ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மணனும் க்ஷத்ரியாசார்யனுடைய சிஷ்யராய்க்கெட்டாராயிற்று. ஆகையால் ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஶேஷ முஹிதா ஷாராநுஜீவர் பரிவாதத்தை ஒருதரம் பார்த்து உதாஹரித்தமான "ஜந்மநாஜாயதே ஶூத்ர: கர்மணா ஜாயதே த்விஜ:" என்பதை யறியார் போலுமாயிற்று. உபநிஷத்தும் அதன் மூலமாய்க் கூறுவினைகளுமிவருக்கே தொழிலாதலாலும் வேறு ஸாதனாந்தரத்தாலுமிவ்விதம் கொக்கரித்தனரேயொழிய மறுப்பதற்கில்லை. இவையெல்லாமிப்ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு "காகாநாம் ஶுகாநாம் ச ஹோமும் பாபலாபணாகை |" என்றபடி ஜந்மஜநாத்யா ராஜிநீதாத்யாக்ஷேபவாக விஶேஷங்களடியாக வீடுபேறும் பரிபாலனமுண்டான ஹோமாதாபவிஶேஷங்கள். கவிராஜவைஷ்ணவிஶேஷியினும் "ஶுபாகாரம் காரணம் கநகா யதாபூர்வம் ஸமுத்ரம் உபத்யை ஸம்பாதாபாரமிதை காரியம் | உபாஸ்யதிதிக்ஷேஷ் ஸூத்ரிநயவிரோத பாவாவிய பலாத்தாம் ஸம்பந்தாணைக்கிளிமாபாரா பாலம் ப்ராப்யாதி ॥" என்று ஸம்யஜ்ஞன்சொன்னான். இக்குபாராகாரனென்றது மாறனேர்நம்பியை, காரியென்பது யாதவஸ்க்ஷமாஜூவரான பெற்றாரென்றவரை, உபாஸ்யனென்பது பருத்திக்கொல்லை யம்மாள் மனைவியார் காதிலிருந்த பொன்னோலையை அவள ஸத்ராவணவாஸி லிருக்கும்பொழுது திருடின ஸ்வணவோஷ்டியை, மாபாதகுமனென்பது திருக்கோட்டியூர் நம்பிஸம்பந்தமான பொன்னை, காரணைபென்பது கோமுட்டியிடஞ்சென்றவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ஜநம் செய்துவைத்த

ஸாம்யவதாராயண ப்ரியையை. இவர்களையெல்லாம் பற்றிய வோர் கட்டுக்கதைகளையெல்லாம் புராணங்களுக்கும் ந்யாயத்திற்கும் விரோதமாய்ச்சிற்சில புஸ்தகங்களிலுபாஸித்து ண்டாக்கி, அவைகளை நிரக்ஷரோபரர்களான வைஷ்ணவர்களுக்குக்காட்டித்தன் ஜாலத்தில் சிக்கவைத்து அவர்களுக்குதன் மூலமாய்த்தாமேனர் ஸ்வாமிநாமமுப்புறப்பட்டு அவ்வேயாஸ்ரீ ஊர் கொடுக்கும் வஸ்த்ராபரணமாகும் யாத்ராத்ரவ்யாதிகளை வாங்கி தேஹபோஷணஞ்செய்கின்றாரிம்மதஸ்தரென்பது இச் ச்லோகத்தின் கருத்து. இங்கு "ஸத்ராஹவாஸ்தே ஹாநாம வேஷமாஶ்ரித்ய தாம் | ஸங்கல்பயந்தி கானாநீ ஸ்ம்ருதிஹோ த்ரவ்யந்தி தாம் | ஸ்வதேஷாம்நிஷ்க்ருதிநர்வாஸ்வ்ய ப்ராயஶ்சித்தாதிகம் வசேத் |" என்ற காருண்யவேதவ்யாஸ்ரணத்தை யநுஸம்தி ப்பது. இவ்வகைக்கட்டுக் கதைகளெல்லாம் மணவாளமுனி வருக்குப்பின்பு வந்த பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் முதலியோர், ராமாநுஜதிவ்யசரிதை முதலிய சிற்சில புஸ்தகங்களில் வரைந்துவைத்தனர். ஒவ்யஸ்தனும், வாஸ்யனும் வரிஷமலி க்கும்படி யிவர்கதை யிவ்விதமிருக்க, ஸ்வதேஶிகன் விஷய மாக மோதீத்ரவத்தை உபதேஶாதிகளைக்கொண்டு கூறி யது ப்ராஹ்மணஸாரத்த்தையும் உபதேஶித்ததாகும். இது தம்மைவானரங்களாகவொப்பி அதனடுவில் வந்த ஸ்வயம் வா நரஜாதியல்லாதே க்ருத்திமவாநரர்களாகவான ஸாக்ஷாதரணர் களாகதேஶிகஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களை உபதேஶித்த ஹாதேன் கஷ்டமை போலாயிற்று. உபதேஶகஷத்ரத்தைப்பற்றி யபதேகே தொட்டிருப்பதால், இதுவே ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதற்கு நல்ல ஸமயமென்று "நைந்ருதம் நைந்ருதாநாஞ் நக்ஷத்ரவேஷி வீக்ஷ்யதே | உபதேஶோபதேஶதாஸ்யஷோ யதேவ்யதே யப தேகேதாநா | ஸர்வேதேஷுதீநாஸாய ராக்ஷஸாநாமுபவ ஸ்தித: |" இதுாதியால் அருளிச்செய்த சக்கிரவர்த்தித்திருமக னாரின் ஸாவத்தைநோக்கித்தமது ஸராஜவம்ஶிகரான மணவாளமுனிவர் உபதேஶநக்ஷத்ரஜாதராகையாலும், அவர் உண் டுபண்ணின புஸ்தகங்களும் நவீநாசாரவிஶேஷங்களும் க

ஸாவஸ்யமானவைகளாதலாலும், ஸாயாஸ்ரான விஷயத்திவ்ருத்தில் வாதத்திற்கு நிலைநில்லாததாலும். ஆஹ்வாநவஸாஹாஜ்ஞயா தொன்றுமில்லாதே பற்பல யதாயதூர்வஷ்டிகளான பெரியோர்களெல்லாம் ஸஜாதீயஸ்வரூப ஸம்ப்ரதாய ஸௌஷ்டவத்தில் பற்பல ஸம்வாதங்களைக்கொண்டு அதில் ஸ்ரேஷ்டவைசிஷ்ட்யத்து ஸம்ப்ரதாயிகஸம்ப்ரதாயத்திலிழிகின்றார்களாகையாலும், பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்தது, அது ஸ்ரீதேஶிகருக்கு நடுவில் ஸஹாவமாய்ப்போக்கப்பட்டு, அதைதமதாயபடியும் தமக்கோர் பெருமையை வேண்டிப்பிடைகிட்டபவிடத்தில் புதுவாரைப்போல் விரலைநுழைத்து பின்புதானே முழுமையும் நிஸ்ஸங்கமாய்ப்புகுந்துண்டாக்கிய மணவாளமுனிவர் சட்டியமே ஸம்ப்ரதாயவைலக்ஷண்யத்தும் ஸத்துக்களுக்கு ஸம்மதமே. மேலும் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரத்திலும் “ஸம்ஹிதாவதிவதராஸாரேஷு, ஆதுரப்ரேயவோஸாரேஷ ஊஹாணீ! ஜ்யேஷ்ட்ராத்ராஸு ராஸாரேஷு । க்ஷிப்ரஸ்வாதீதூதஜாதவாஸ பரேவாவிஷ்ணு யாவெராவாஷு ॥” என்று நக்ஷத்ரம் ஸ்வாமாக வே கூறப்பட்டது. வலிணோபோ “ப்ராணாயிதேவம்ராஸம்” என்ற ஸ்ரீவாஸுதேவஸம்ஹிதாவசனம் ஸாத்விகதமான வேதாந்தாவை சுயிஷ்டாநவதிவராவ்யதேவதையாகவுடையதாலும் தேவதாராஹ்யதர் ஸ்ரீவிஷ்ணுநக்ஷத்ரமான ஶ்ரவணநக்ஷத்ராவதரிதராகையாலும், ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்திலுள்ள ஜநார்தநனென்ற வராஹாமகுதின் கலியைபோல் ஸத்யமும் தேவஸம்ப ந்தமுள்ளவராய் ஸாத்விகோத்தமராய் விராஜமாநராமரென்பதுகருத்து. ஸ்ரீதேஶபாவாபூர்வகஸம்பாஷணத்திலும், ஸ்ரீதேஶிகவைபவப்ரகாசிகையிலும், ஸம்ப்ரதாயவிஷயத்தில் வேண்டிய பெருமையை நன்றாய் ப்ரதிபாதித்தருளினார். இவர் முன்பு ராஜஸாமாநாஜீபராயிருந்து பிறகு தேஶிகஸம்ப்ரதாயத்திலிழிந்தருளி யதாயதாமாநாஜீபராய்ப்போந்தவர். இவர் அருளிச்செய்த வரிகாவிஜயம் நிஶ்ரேஷமாய் ஸம்ப்ரதாயத்தை நிஷேதிக்கின்றதாகையாலுமிவர் பிற்பட்ட காலத்தில் ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சாற்றிக்கொள்ளாதவரென்ப

தும் திண்ணம். இவரைப்போல் எவ்வளவோ மஹாத்மாக்கள் அக்காலயில் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரானார்கள். இவரையும் அப்பய்யதீக்ஷிதர் "என்குலம் புகுந்தீரென்றனர்" "யஸ்மாத்: ஸிதாநம்தேவஷ்" இத்யாதிகளெல்லாம் ஸ்வஸம்ப்ரதாயநிஷ்டையிலிருந்து தவறுகின்றவர்களுக்கல்லாது, ஸாம்ப்ரதாயநிஷ்டருக்கல்லவாம் அங்ஙனன்றெனில், நாஸ்திகாவதூணப்ராப்த ப்ரதிபாதலக்ஷண ஸ்வநிஷோஜந பரதாரம மநாதிகளையும் ஸாத்ர் தவராதே யனுஷ்டிக்க ப்ராப்தமாம். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீஅண்ணா திருவம்சத்தில் ஜநித்தபின் புள்ளார் ஸ்ரீதேசிகர் திருவடிகளைத் தவிரியதும், ப்ரதிவாதி பயங்கரர் திருக்குமாரர்கள் ஸஹ்தியார் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தைத்தவிரியதுமே ப்ரதிபந்தகமாமெனப்படி ஸம்மதம். ஆகயிவ்வளவால் மணவாளமுனிவர் அடைந்த மஹத்தானசெருக்கு நிஷ்ப்ரயோஜனமேயென்றாயிற்று. அதனோடு சூயாதிகளாதிப்ரவஷ்டிகள் சொன்னகாலக்ஷேபங்களும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களென உபவாதிதங்களாயின. இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீஜாபாலியோடு பராமர்சித்து, விஶ்வாதிதன் பெருமாளைப் பிராட்டியாரோடு சேர்ப்பித்து ஜநகாதி ஸகலப்ரஹ்லாதித்துக்களுங்கண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினனைகையால், அவனுடைய மொதஸ்தோத்ரமான ஸ்ரீதேசிகனும் ஸம்ப்ரஜீவநமஹோத்ஸவத்திற்காகப் பெருமாளோடு பெரியபிராட்டியாரையுஞ்சேர்த்து ஸநகதக்ஷமாக்கி அதற்கிணங்கிய ஸாஸ்த்ரப்ரமாணங்களையும் ப்ரதர்ஶிப்பித்து ஸ்வீகாரணம் செய்தருளினரென்று ஏன் எழுதக்கூடாதோ? ஆகையாலிறே ப்ரதிவக்ஷபாவாதிகாவாதியாயிற்று. (பஶ்யாக) இவ்விதமானபின்பு அம்மணவாளமுனிவர் (பஶ்சாத்தாபேந) இவ்விதமாக வுடையவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் விபரீத யோஜனைகளைச்செய்து சுமேநகம் ஸாயம்பாவாதிகளையெல்லாம் நரகயோக்யர்களாக்கி விட்டதுமல்லாமல், தாமும் அதற்கு ஹேதுவானேமேயென்ற பஶ்சாத்தாபத்தால் (ப்ரதிகோபமாமொரு) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய, அதாவது; தேசிகனால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம

ப்ரதாயமென்றகருத்து. ஏனெனில், உடையவர் திருவுள்ளத்தை, உடையவர் இவரது ஸ்வப்நதஶையில் நியமித்தருளியபிரகாரம் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிநிக்ஷேப மொன்றுமன்றிக்கே ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யத்தால் ஸாக்ஷிகமாக்கினாரதலால் "யதீந்த்ராம்ஶோ யதேஶ்வரம் । ஶ்ரீபாஷ்யகாரஃ ஸம்யாநேத்ர நாதஶிஷ்யஸம்பந்நஃ । உக்தப்ரமேயகாநந்தநந்தநஃ ॥, ஶ்ரீபாஷ்யம் விரசய்ய ஸம்யமீந்த்ரஜீவா ஸ்வம்வாதிநஃ ॥" இத்யாதிகளாலிவரை ஶ்ரீபாஷ்யகாராவதாரமோவென்றும் பற்பல வஷியாகூர்கள் அருளிச்செய்தன ரென்றுதலாலென்றறிக. (ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்) ஶாஸ்த்ரஸித்தஸாரத்தால் வாதத்தில் நிலைக்காத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகம் போலன்றிக்கே, நிலைத்த ஶாஸ்த்ரீயமான நல்லஸம்ப்ரதாயத்தை, அல்லது, ஶுத்தாசார்யநாயகநியாய் ஶ்ரீபாஷ்யகாரஸூக்தமாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் பர்யந்தமான ஸத்துக்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை (ப்ராப்ய) அடைந்து (ஶ்ரீபாஷ்யாதீந்) ஶ்ரீபாஷ்யகாரரால் ப்ரணீத ஶ்ரீபாஷ்யாதிகளான (ஸத்க்ரந்) எல்லாக்ரந்தங்களையும் (விவித) யதாஶாஸ்த்ரம், அதாவது, "ஸத்வஸ்தநமேவா । ஸத்ருக்ஷிதோவாவ்யய ஸ்யாஸ் ப்ரத்யக்தாநபூர்வோதஹமேவ ।" என்றபடியன்றிக்கே ஶாஸ்த்ரவிதிப்படி, அதேதெனில்மேலும், "பஶ்யாயமேகூண ஸூத்தி ।" என்றபடி க்ரமந்தவிர்ந்து ப்ரஸ்ரம்பண்ணுவது ஸ்வாநயமேஹதுவாகையா லெனக்கருத்து. (சயிஜமன) சயிகரித்தருளினர். (உக்தவேஷா) என்றிவ்விதமல்லவோ (தத்வரித்ரம்) ப்ரகிவக்ஷிகளாகும் ஜ்ஞாநமேஷாவர்கூறும் அவர்தமதும்ஶாஸ்த்ரக்களுடைய சரித்ரமிருக்கும்படி. ஆகயிதனால் மணவாளமுனிவர் "ஸாங்கேத்யா வாரிஹாஸ்யம்வா" இத்யாதிவசநப்படியும், "தேஷாமேவைஷ்ய:" என்றபடியுமாக ப்ரதிகோயிதூஷியாகவாவது ஶ்ரீதேஶிகர் ஸூரணையைப்பண்ணியதால் அது கூஷநிவஹணாதியாய் ஒடுவில் வாஸரையாக ஶ்ரீதேஶிகர் திருவடிகளான கிடாம்பிநயினார் திருவடிகளிலாஶ்ரயிக்க ஹேதுவாயிற்று. அவ்விதம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவேஶமுண்டாய் யதாவத்தாய் ஶ்ரீபாஷ்யாதிகளையும் ரஹஸ்யாந்

களையும் பெற்றாரென்பதிந்த ஶ்லோகக்கருத்து. இங்கு ரங்கப்ப ங்கார்செய்தவரவரமுனி வைபவத்திலுள்ள "ஸதத்த்வஸம்ப்ரதாயாநாம் ஸங்க்ரஹணகாரிண: .... கண்டுதெளிவது. (௬)

ஸாவம் ப்ராயேண .... ॥௭॥

(ஸவம்) இந்தப்ரகாரம் (ப்ராயேணஸதி) ப்ராஹ்மணர்களுடைய ஸமிதமெல்லாம் ப்ராயமானபொழுது, (பாநரபி) காலாந்தரே மறுபடியும் (கஸ்மிம்ஸ்சித்) ஒராளொரு (வஸ்தாந:) க்ருத்ய விஷயங்களில் வாதப்ரியர்களான (விஜேயகாபஹ்ஸிகா:) பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரென்றவோர் ஸஸ்யாஸி (கமிநாமே) அனேகம் லக்ஷ்யங்களைகளால் (ப்ரவித்தே:) நன்குநிறைந்தறும் (பஹுகலஹலகே:) வெகுகலகங்களுக்கு க்ஷேத்ரங்களுமான (ப்ரயோகே:) வாஸகத்திரள்களாலும், (ஸம்கேதாசாரஜாலேரபி) கட்டுப்பாடானவனேகம் நடவடிக்கைகளாலும்; (ஸவாயிஷ்டாந) சுவவாஸிகளான (ஶாஸ்ரோகாந) அறியாதசிறுவர்கூட்டங்களை (ஸத்ய:) நன்றாக (மோஹயாஸாஸ) வஞ்சித்தனர். (தஸ்காலேபி) அக்காலத்திலும் (தஸ) ஸ்ரீஶோரபொழிப்ரஸூதிகளால் வளமான (வைஷ்ணவம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுஸம்பந்தமாயுள்ள (ஶாஸ்த்ரம்) ஸம்ப்ரதாயமானது (பாநஸ்ஸு) மறுபடியும் (ஹ்ராஸம்) பிறிவை (ஆப) அடைந்தது. (ஏதிகஷ்டம்) இவ்விதம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதா

யத்திலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தது மிகவும் கஷ்டம். ஆகையிதனால் கிடாம்பிநயினார் திருவடியை ஆச்ரயித்த மணவாளமுனிவருக்குப்பின் லோகாசார்யக்ருத ரஹஸ்யார்த்தமான ஸம்ப்ரதாயம் ஸதாசார்யாச்ரயமன்றிக்கே ஸ்வல்பமாயிருக்க, அச்சமயத்தில் மறுபடியும் பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் என்றவோர் ஸாமர்த்ய வாசாலதாதி விசிஷ்டகுணசாலியானவர் பற்பல கட்டுக்கதைகளையெல்லாஞ்சேர்த்து ராமாநுஜதிவ்யசரிதையென்றும், யதீந்த்ர ப்ரவண ப்ரபாவமென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார நிஷ்கர்ஷமென்று மித்யாதிபுஸ்தகங்களிற் பற்பல கலஹாஸ்பதமான வாக்யங்களை யெழுதி வெளிப்படுத்தி, வேதவேதாந்தவிரோதமாய் அநேகம் ஸாராஸாரவைரையையும்பேசி, யவைகளாற் றெளிந்தவறிவில்லாத சிறுவர்களையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தையிரண்டாய் ப்ரகாசிப்பித்து இவ்விருவருள் கலகத்தையும், ஸ்பர்த்தையையு முண்டாக்கினார். ஆனதாலிவர் காலத்திலுமோர் தரம் உடையவர் தர்சநம் நவ்யஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமென்றும், ப்ராசீநஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ய மென்றுமிரண்டு விதமாயிற்றென்றதின் கருத்து.

அன்றியும், இவர்காலத்திலேதான் ஸ்ரீதேசிகர் விஷயமான தனியன் போலவைகட்கெதிர்தட்டாய்ச்சிற்சில ச்லோகங்களையும், மாலைகளையும், அவைகளுக்கிசையவோரோர் கட்டுக்கதைகளையு மிவர்கட்டினார். அவையாவன; "ராமாநுஜதயாபாத்ரம்" இத்யாதிக்கு ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரமென்றதும், "நமோராமாநுஜார்யாய" இத்யாதிக்கு "நமஸ்ஸ்ரீசைலநாதாய" "என்றதும், வாழியிராமானுசப்பிள்ளான்" இத்யாதிக்கு "வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை" என்றதும், "மாறன்மறை வாழ" என்றதற்கு "சடகோபன்செந்தமிழ்நூல்வாழ்க" என்றதுமான பற்பல வெண்பாக்களும் கலித்துறைகளும் ச்லோகங்களுமாம். மேலும், இவைகளையுண்டாக்கி ப்ரஸித்ததிவ்யதேசங்களிலும், தமது ப்ரபந்நஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டு, விநயாநுநயபூர்வகமாகவுங்களில் ...

ஷ:” ப்ராக்ருதமித்தம் ப்ரவேசிக்கச்செய்து சிற்சில ப
ழக்கத்தின்பேரில் காலதேசவர்த்தத்தால் ஸம்ப்ரதாயத்தை
யும், ஏதாவதோர் ப்ரதிமையை மணவாள முனிவராகவும்,
சில திவ்யதேசங்களிலுள்ள ஸ்ரீபாஷ்யகாரதிவ்யமங்களவிக்ரஹத்
தையே மணவாளமுனிவராக மாற்றியும் உத்ஸவங்களை ந
டத்தியும், ஸம்ப்ரதாயபேதம் வந்தபொழுது “ப்ரஸஹ்ய
ஹரத்யேவ யஜமாநஸ்ய தேவதா ஸ்தித்யர்த்தம் ப்ரதிஷ்டா வித
வ்யதி வஸ்ஸதா । யதாவிதி க்ருதாமம்ஸம் விதயதி ஸ்வயம் த
ண்டநம் தண்டநம் தண்டகரோஷவி த்ருஷாண ஸம்ப்ரேக்ஷ
ரேது ॥” என்றபடி ப்ரபந்நாயயாத்ரகாலமாகையால்
ராஜஸேதகாலங்களில் எவரெவர் கையிற் பட்டிருந்தனவோ,
அந்தந்த திவ்யதேசங்கள் அந்தந்த ரீதியாய் உதாசீனர்கள்
ஸேவிக்கும்படியுமாயின. அதைக்கண்டு தேவாதிகளான சிலர்
ஹஸிப்பார்கள். ஸாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநமுள்ளோர் ஹஸியாது து:க
த்தராயிருப்பார்கள் கைக்கெட்டாதவிடகட்டுவதற்கு ரேதும்
தேநாஷ்டுக்கு ஸாத்யமாயிருக்க, இப்போழுதோர் தேநாஷ்டு
அவ்வோ விடங்களில் ஸௌம்யஷெவிஷ்ணவிஹத்தை யுண்
டாக்கிவைப்பது ஸுஸாத்யமன்று. ஆழ்வாருக்குப் பின்பு ஸதம்
ப்ரகாரம் ஸ்ரீரேஹாயமேநிகாமம் வரையில் விஹிதமாயிருந்து
வாநரவி வெளிப்புறப்பட்டது போலும், ஆழ்வார்த்திருந
கரியில் ஆதிப்பிரான் ஸந்நிதி கூடஸம்பந்தங்களால் மறைக்கப்
பட்டிருந்து ஸ்ரீஆதிவண்ணசடகோபயதீந்த்ர மஹாதேசிகனால் திரு
த்திருப்பணிகொள்ளபட்டது போலும்; ஈனையிற் போன வாழ்
வார் மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டிதமானார்போலும், கோயில் அழ
கியமணவாளன் கோயில் விட்டுப் பல திவ்யதேசங்களிலும்,
வெளியிலுமெழுந்தருளியிருந்து மறுபடியும் கோயிலிலேயே
ஸேவணாயன் ப்ரதிஷ்டிப்பித்தது போலுமிப்பொழுதுமெஸ
ம்ஷெவிஷ்ணவிஹயாக்தமாய், சுதஸவ தீயதேந்த்ரநாஸா
ரியாயிருக்கும் ஸேஷதிவ்யதேசங்களும், காலம் நிரவயிக
மாதலால் இனி மேலும் பற்பல விதமாய் மாறவுங்கூடும்,
ஒரு ஸமயம் நல் வழிக்கு வரவுங்கூடும். இவ்விஷயத்தில் வே

ண்டும் ...ில் பரக்கக்கூறக்கட
வோம்.

ஆகயிவ்வளவால் இப்பிள்ளைலோகம் ஜீயர் யென்றவர் ஸம்ப்ரதாயவிஷயத்தில ஸாக்ஷாத்பாஷ்யகார ஸூத்ரத்தால் திவதார்யரெனக் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக நான்கு ஶ்லோகங்களால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் "உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ" ரென்றும், "ஸௌம்யஜாமாத்ருவைஷ்ணவ" ரென்று மேற்படவேண்டிய காரணமும், அப்படி யேற்படுத்தியவர் சரித்ரங்களுங் கூறப்பட்டது. (எ)

இப்படி பேதகாரணஞ்சொல்லி பேதமின்ன தென்பதைமேல் உபபாதிக்கின்றார்:—

வேதாந்தாசார்யபந்தா: ப்ருதகபி ச ப்ருதக் த்ராவிடாசார்யபந்தா: ஸூத்ராதிபாஷ்யஶிஷ்டோ விதீ தம் பாஷ்யபாஷ்யம் ஸுதஞ்ச | ப்ரதமம் தத்ப்ரபந்நர்ணத ஸமவதோ ஶோதனாதே க்ரியா ஸப்ராஜா பாஷ்யபக்ஷ தத்தத்ஸ்ரத ஸ்ரதி ஸாதிசாந்ரா விபக்ஷ: ॥ அ ॥

(வேதாந்தாசார்யபந்தா:) ஆகப்பரிவேதாந்த காரணங்களால் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயமானது (ப்ருதக்) வேறு, (அபிச) மேலும், (த்ராவிடாசார்யபந்தா:) தென்றிசையிலுண்டான ஆசார்யர்களுடைய மதமாகும் வழியானது (ப்ருதக்) வேறு, என்றேறப்பட்டது. (தத்ர) அவ்விரண்டுகளுள் (பூர்வ:) முந்தியதான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய மதமும் (பாஷ்யஶிஷ்ட:) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடு இணங்கியது, (அபரமதம்) மற்றொன்றான யிரண்டாவதாகிய ஸௌம்யஜாமாத்ருவைஷ்ணவமதமோவென்றால் (பாஷ்யபாஹ்யம்) ஸ்ரீபாஷ்யத்தோ டிணங்காததும் (ஸ்வதந்த்ரம்) ப்ரமாணத்தின் கீழன்றிக்கே தான்றோன்றியுமானது. (தஸ்மிந்) அவ்விஷயத்தில் (பேதம்) உபபந்நமான காரணத்தை (வதாமி) கூறுகின்றோம். (ஶ்ரூணுத) ந்யாயந்தெரிந்தவ

ர்களே! கேளுங்கள். (ஸமவதஃ) ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய (மோக்ஷதானே) ஆச்ரிதர்களுக்கு மோக்ஷதானம் செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் (பா) யாதொரு (க்ருபா) க்ருபாவிசேஷமென்பதுண்டோ, அது (பாஷ்யபக்ஷ) ஸ்ரீபாஷ்யபக்ஷத்தில், அதாவது, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ள ப்ரகாரம் (ஸவ்யாஜ) "ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹிநாம் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ।" இத்யாதிகாரணமுள்ள ப்ரமாணத்தால் ஓர் ஹேதுவைப்பற்றியது, (தத்ரான்யா தந்த்ரஸ்திதிஃ) அப்பக்ஷத்தை யனுஸரித்த ஸித்தாந்தத்தையுடையது; (ஆத்யோ) முதன்மையான ஸ்ரீதேசிகனது ஸம்ப்ரதாயம். (அன்யஃ) மற்றையிரண்டாவதான பிள்ளைலோகாசார்யர் ரஹஸ்யாநுஷ்டானமுள்ள ஸௌலப்ய வைஷ்ணவரது ஸமயம் (விபக்ஷஃ) நிர்ஹேதுகமானதால் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு விரோதமான பக்ஷமுள்ளது.

இதனால் ஸ்ரீதேசிக ஸம்ப்ரதாயம் வேறு, லோகாசார்ய க்ருத ரஹஸ்யாநுஷ்டான ஸமயம் வேறு என்றும், அவைகளுள் முதன்மையானது, ஸ்ரீபாஷ்யாநுகுண மென்றும், இரண்டாவது ஸ்ரீபாஷ்யாநநுகுண மென்றும், அதற்குக் காரணம் ஸ்வாமிதேசிகர் மோக்ஷப்ரதானவிஷய க்ருபாவிசேஷத்தில் பரீக்ஷித்து நோக்குங்கால், ஸ்ரீபாஷ்யாசார்ய க்ருபாஸஹேதுகையென்பதும், அது ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தில் அநுகுணமாயிற்றென்பதும், மற்றது நிர்ஹேதுகையாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யவஸ்துக்கு விரோதமென்பதும், இதனுற்றீர்ந்ததென்பது கருத்து. (அ)

அவ்யாஜா யதி வித்யதே பகவதோ மோக்ஷப்ரதா யா க்ருபா ஸாபேக்ஷா ஹி வைஷம்யதோஷஃ । கதேர்தம் ஹேதுவிஷயே த்ராவிடாம் பாஷ்யவ்ருத்திஃ ஸர்வஜ்ஞ ஸூக்திரபவதி நிரிவிருத்தா ரமாயணவத் ॥ ॥௧॥

நிர்ஹேதுகக்ருபாவிஷயத்திற்கு ப்ரமாணமில்லாதே அவ்யாஜ கருணா தத்வம்பால் ந்யாயவிசாரமுஞ் செய்கிறார். (ஸா)

பரிபூர்ணோத்கர்ஷமான அந்த க்ருபையானது (அவ்யாஜாபேக்ஷ) ஸர்வவ்யக்திகளுள்ளேதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றாதிருக்கில் (அகிலஜகதாம்) எல்லாவுலகங்களுக்கும், அதாவது, லக்ஷணயா சேதநஸமுதாயத்திற்கும் (யுகபதேவ) ஏககாலத்தில் (மோக்ஷம்) மோக்ஷமென்ற புருஷார்த்தத்தையும் அருள வேண்டிவரும். (யதிஸவ்யாஜா) அங்ஙனல்லாது ஏதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றி அளிக்கப்படுமேயாகில் (ஸமவர்த்தீ) மோக்ஷப்ரதாதாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு (வைஷம்யதோஷ:) வைஷம்யமென்ற தோஷமானது (நாஹி) ஸம்பவியாதன்றோ. இங்கு வைஷம்யமென்று ஸூசிப்பித்த மாத்திரத்தால் இடையிலுபேக்ஷித்ததைப்பற்றி நைர்க்ருண்யமும் சுயஜாமதம்போலவே. ஆகையால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யமென்ற யிரண்டு தோஷங்களும் ஸவ்யாஜபக்ஷத்தில் தோஷமில்லையென்றது கருத்து. அவைகளுள் வைஷம்யமாவது, "நிரங்குசஸ்வதந்த்ரஸமவர்த்தி ஸ்வஸ்வஜீவ க்ஷமாவிஷ்டவஸாவஸரநிவ தாரதம்யநிவேசவைஷம்யம்" என்றது. இதன் ஸங்க்ராஹம் பக்ஷபாதம். நைர்க்ருண்யமாவது, நிர்வ்யாஜமாக வொருவனை துக்கியாக்குதல். இவ்விஷயம் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரத்தில் "ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக யிவன்பக்கலிலேயொரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அதைப்பற்றித்தான் ரக்ஷிக்கும்" என்ற ஸ்ரீதேசிகர் அருளிச்செயலால் ஸ்பஷ்டம். இத்விஷயத்தைப்பற்றி லோகாசார்யர் "இது தன்னைப்பார்த்தால் விதாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று, இது தனக்கு ஸ்வரூபந்தன்னைப் பெறுகொழிகை" என்று வசநபூஷணத்தின் ப்ரமேயப்ரகரணத்திலும், "பூர்வாசார்யர்கள் நிர்ஹேதுகபகவத்ப்ரஸாதலப்தஜ்ஞானத்தாலே" என்றும், "ஸ்வசக்தியால் பிறந்த ஜ்ஞானமன்றிக்கே நிர்ஹேதுகபகவத்ப்ரஸாதலப்தஜ்ஞானமுடையவராய்" என்றும் தனிச்லோகம் ஸாரதாரிகையிலும், "ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரவ்ருத்தி: என்றுமோ

ஈயாஜீயாண்டான் அருளிச்செய்வர்" என்றும், "அவனுடைய நிஷேதகமான ஸ்வவ்யாபாராதிகளாலே உபாயமென்ற தாய்த்து" என்றும் தனிசரமத்திலும் நிவர்த்யஜ்ஞபக்ஷத்தைய ருளிச்செய்தார். இவற்றுள் ஸம்ஸாரநிஷேணத்தில் அருளிச் செய்த வாக்யத்திற்கு மணவாளமுனிவர் தமது வ்யாக்யானத் தில் "ப்ரயத்நத்திலே யிப்பிரபத்தியையுபாயமாகக்கொண்டால் வரும் தோஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார். இது தன்னை" என்றது டங்கி "இதுதன்னைப் பார்த்தாலென்றது இச்சேதனன் ஸர்வ ஸ்வவிஷயத்தில் பண்ணு மிப் பிரபத்தி தன்னை உபா யமென்னப் பார்த்தால் என்றபடி, பிதாவுக்குப் புத்திரன் எழுத்து வாங்குமாப் போலே யிருப்பதொன்று, என்றது உதாஹரணைகயாலே ஸிஸுதஷியாய்த் தானறியாத தசை யிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தமப்பனுக்குப் பராஜ்ஞனவன் தானறிந்த தசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டா ன உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணஸத னாய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனாய்க் கண்டு போருகிற ஸர்வ ரக்ஷாவ்ரதனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கும், ஏகாந்தவ்ரதனான இவனு க்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு தோஷமென்றபடி. எழுத் து வாங்குகை யாவது, ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலெழுதி க்கொள்ளுகை. ஆனவிது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வ ருளிச்செய்கிறார். இது தனக்கென்று துடங்கி "ஸ்வஸ்மிந்நுபா யத்வப்ரதிபத்திஸஹத்வ"மே பொருளாமிறே." என்றும், இவ் வாக்ய வ்யாக்யானத்தில் "ஆகையால் ஸித்தஸாத்யோ பாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையாயிருக்கிற யிந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வ நிஷேதமென்றதாயிற்று." என்று மருளிச் செய்தார். ஆக யிவ்வளவால் மோக்ஷப்ராப்திக்கு உபாயா பாவமே இவர்களது ஹ்ருதயங்கள் பேசுகின்றன. இவ்வகை தூஷணங்களையெல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்யவசநத்தாலே நி ரஸிக்கின்றார். அதாவது, (உத விஷயே) இவ்விஷயத்தில் (ஸ்வேதத்ருஷ்யா) "க்ருதப்ராரப்தாயப்ரவத்தக, ஸமாப்தாந்த

தே:, ஸர்வஸ்மிந்நர்த்தே ந ஸாவகாசா:” என்றிவை முதலிய ஸூத்ரங்களும் (ஸ்ரீபாஷ்யஸஹித அந்தஸூத்ரங்களைப்பற்றிய ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியும் (வ்யாக்யாநம்) பார்க்கப்படட்டும். அவ்விதம்பார்த்தஸமயோசிதமே (ஔதார்யபூர்த்தி) உதாரஸ்வபாவமாகும் பெருமாள் கோவிலில் அவதரித்துப் பேரருளாளனருளால் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து வந்த நடாதூர் அம்மாள், அப்புள்ளாரிவ்வாசார்யர்கள் ப்ரதிஷ்டித்தருளிய ஸித்தாந்தந்யாயமாவதும் (நிகமம்) முழுமையும் (ஸர்வம்) ஸந்தேஹாபாவமாக நன்கு தெளிவாய் (ஸ்பஷ்டமாகி) இதற்கு முன் ஸ்பஷ்டமாகாதிருந்தவனக்கிப்பொழுது ஸ்பஷ்டமாகுமென்றபடி. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியை யெல்லாமெழுதப்புகில் க்ரந்தம் விஸ்தாரமாகுமென்ற காரணத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகள் அப்ஸூக்தியை யநுஸந்தித்துப் பார்த்துத் தெளிவது.

ஆக யிவ்வளவால் யுக்திக்கும் ஸம்ப்ரதாயஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் இணங்கி யிருப்பது ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரது ஸித்தாந்தமே யென்றும், மற்றதிணங்காததென்பதும் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. (௯.)

இத்யவதாரிகா ॥

அத ஹேதுநிரூபணம் ॥

இவ்விதம் ஹேதுஹேதுகாவான ஸம்ப்ரதாயபரிசயத்தையும் ந்யாயத்தைம், அவைகட்கநுகுணமான ப்ரமாணத்தையும் நிரூபித்துக்காட்டி யிதன் பேதங்களிவையிவையென நிரூபிக்கின்றார்;—

ஸாவம் ஸத்ந, ஸாக்ஷ்ய, அப்ரயோஜக, ஸாத்ய, ப்ரஸக்தி, ப்ரதிஜ்ஞாநாவஸந, ஸமுச்சய, அபூர்வ வைசிஷ்ட்யாத்யாஸ்தா | விநாபி ஹி தாத்ருசா ஸம்ஜ்ஞா க்ரந்தஸௌரபஸம்ஸ்பர்சி யஸந்யாயாத் ஹ்யஸ்த்ரேதா ஹி விதாஷாம் ஸக்ஷேஷா ந சைவோதித: ॥ ॥௧०॥

(ஸம்பந்த) இவ்வகையான ஸ்வாமிஸ்வாமிபாவஸம்பந்தத்தால் [ஸங்ஸாரஸாகரஸமுத்தரணைகமாத்ரவிஷயமான] ப்ரமாணமென்ன, [ப்ரமேய] ஸர்வேச்வரவிஷயமென்ன, [கர்ணபூரண] ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரகர்மங்களைச் செய்தலென்ன, [உபாய] ஸாத்யோபாயவிஷயமென்ன, (ப்ரபத்தி) அவ்வுபாயத்தையனுஷ்டிப்பதாகிய ஸர்வேச்வரவிஷயமென்ன, அதாவது, ப்ரபத்தியோக ஸம்ஸாரணாதிகளில் உபாயத்தைக் காத்தலாகும் அடைக்கலம்புகுதலென்பது. ‘அடைதல்’ என்பது ஸம்ஸ்தாபனம். (ஸ்ரீதத்த்வநிரூபண) ஆஸ்ரிதரான ப்ரபந்நவிஷயகஸம்பந்தமான ஸம்ஸ்திதஜ்ஞானமென்ன, ஸக்தியென்ன யிவைகளை ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயமென்ன, (வர்ணாச்ரம) ஜாதிப்ரயுக்தமான தர்மங்களென்ன, (கைங்கர்யவிஷய)பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸம்பந்தமுண்டாகிய ஒருமைப்பாடாகும் வைசிஷ்ட்யமென்ன ஐகாந்திகங்களில்; என்றது. இங்கு ஆதிசப்தத்தால் உத்தராபாஷ்யம் விஸ்வாஸகௌரவமான ப்ரதிபாதகங்களும் ஊஹிக்கத்தக்கவை. இவைகளை மாத்திரம் ஆசங்களாகச்சிலரும், ஸகலங்களாகச்சிலரும் கூறுவர். ஸம்ஸ்தத்தில் ஓர் பகுப்ரஜகர் கைங்கர்யவைசிஷ்ட்யவாதத்தை மாத்திரம் ப்ரமாணமென வங்கீகரித்து மற்றவைகளை அப்ரமாணங்களாக வெண்ணினர். ஆனால் ப்ரதிவக்திகளான சௌமங்கள வைஷ்ணவர்களே ஸீதாபஹாரம்பண்ணின ராவணன் போலும், ஸீதாவைக்காராக்ருஹத்திலடைத்து வஸுதேவனையும் சிறைக்கூட்டத்தில் வைத்தகம்ஸன் போலும், விஷஸக்ஷணம் செய்தவர்போலும் ஸ்வகத்தில் தோஷமொன்றுமில்லை யெனக் கண்டுகொண்டு ஸம்ஸாரவியோகம்போல் அடிக்கடி சிற்சில புஸ்தகங்களை யெழுதி ப்ரசாரஞ்செய்கின்றனர். தத்தத்காலங்களிலெல்லாமோரோர் உபயவேதாந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவ்வோ வாதங்களையெல்லாம் நிரஸித்துக் கொண்டே வருகின்றனர். இங்ஙனல்லாது ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் தாமாக வாதயுத்தத்திற்சென்று ஸஹாஸம்செய்வதில்லை. ஆததாயிகளை விசாரமில்லாதேயே

நிரஸிக்கலாமாதலால் அம்புகள் வந்தவுடனே, ஈஷுத்தை ப்ர யோகிக்கப்பார்ப்பது ஸாக்ஷிகர் கார்யம். இதனால் ஸாக்ஷிக ப்ரத்திற்க் குறையில்லை யென்பது கருத்து. இவ்விதம் அநந்த ஆசார்யர்கள் செய்தருளிய (ரஹஸ்யாதிகளுடைய) இரகஸ்யங்களென்று திருநாமங்களையுடைய [பஹூக்தி] வெகுவிதங்களான [க்ரந்தங்கள்] ஸ்ரீகோசங்களால் [காலக்ஷேப விஷயமாக] ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும், இவரது திருவடிகளும், பிள்ளைலோகாசார்யரும் அவரது மாணவர்களுமான அவ்விருவர்களும் ஸாரஸாரம் வேதத்தை யுடையவர்களே. இவ்விஷயத்தில் நவீனரான வோர் நமதாப்தர் எழுதிய உபதேசரத்தினமாலை வ்யாக்யானத்தில் "இதில் ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயபேதமென்கிற விடத்தில் உதாஹ்ருதமான ப்ரயோக ஸாமாந்ய விஷயத்தில் சிலருக்கு ஸம்சயமுதிக்கிறபடியால் அதற்குத்திரம் சொல்லப்படுகிறது." என்ற முகவுரையிலும், "வஸ்து தத்வமான ஸாக்ஷ்யம்போலே தவித்துக்களுண்டாகையால் விரோதமில்லை யென்று" அதீயவஸ்துவேதாந்த்தத்திலும் எழுதினர். இவ்வகையோஜனையானது தம்மால் செய்யப்பட்டிருக்கினும், இவ்வாப்தரால் க்ரந்தத்தில் மாத்திரம் "ஸ்ரீவேத வேதாந்தாசார்ய நம:" என்றுக்கூட்டப்படாததற்குக் காரணம், மேல் வருமாறு ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. அதாவது, லோகாசார்யஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களாய் ஆக்கி ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரை சுணத: இகழ்ச்சியாய் நினைத்திருப்பதேயாம். அன்றியும், எவ்விஷயத்திலும் வேதாந்தத்தைக்கொண்டே ஸம்ப்ரதாய சொல்லும் வேத ஸாரமாகையால், பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீவேதாந்தசிகர் ஸதாசார்யகார்யங்களைச்சொன்னது, ஸம்ப்ரதாயஸங்குடைய விஷ்வாஸத்திற்காக மார்ஜாரகிசோரந்யாயத்தாலே, என்று ஓர் கதையைக்கட்டிவிட்டார். இக்கதையை இவ்வாப்தர் தமது ஜ்ஞானத்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு கூறினரோ, அல்லது, பழைய எப்புஸ்தகங்களின் ஸஹாயத்தைக் கொண்டு செப்பினரோ,

தெரியவில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தையே "பாஷ்யே ப்ராமாணிகா:" என்று கூறும் ஸம்ப்ரதாயத்திற் பிறந்தவராதலால் ஸ்ரீதேசிகர் மீதும் இவ்வதிவாதம் கூறினரென்பது ஓர் வியப்பன்று. அல்லாதும், தமது மதத்தியகுருவான பிள்ளை லோகாசார்யர் வசநபூஷணத்திற்கு உரையெழுதிய வரவர முநியின் "உபாயத்வாபி ஸம்பந்தமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவருக்கு ப்ராபகத்வத்தில் அந்வயஞ்சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்" என்ற வாக்யபாகமே ஸ்வேஷ்டந்யாயாதிஸாரக்ஷிதம்போலென, ஸ்வஸ்தாபிரோதத்தால் ஸ்ரீதேசிகர் ஸித்தோபாயஸோதநாதிகாரத்திலும், நிக்ஷேபரக்ஷையிலும், ஸ்ரீதாத்பர்யசந்த்ரிகையிலும், இன்னுமற்றுள்ள ரஹஸ்யக்ரந்தங்களிலும் அருளிச்செய்திருக்கும் ப்ரமாணங்களையும், ந்யாயங்களையும் இவ்வாப்தர் மறந்தார்போலும். இவ்வ்யாக்யாதா ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸம்ப்ரதாயஸித்திகள்போல் ஸர்வஸம்மதரான நிர்ணயகாரல்லாமையாலும், ஸ்ரீதேசிகரும் அப்படியே வாதாபாணாதிகளைப்போல் ஸர்வஸம்மதரான ஸமஷ்டியல்லவாகையாலும் பொதுவான ப்ரமாணங்களையும் பொதுவான ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அதற்கிணங்கிய ந்யாயங்களையுமிவர் எடுத்தெழுதி அதன்பேரில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தது பிழையெனவோ, அல்லது, ஸ்ரீதேசிகனது வாக்யார்த்தங்களைக் கொண்டு ஶாஸ்த்ரவிருத்தவிஷயமெனவோ நிரூபித்து எழுதியிருப்பாரேயாகில், அப்பொழுது அவ்வாதம் ஸமீசீநமாகும். இல்லையாதலால் இவ்வாதம் மிகவும் அஸமீசீநமே. ஆனது பற்றி யிவர் ஸ்ரீதேசிகனைத் தமக்குள்ளாக ஆக்ஷேபித்துப் பேசியது அஸாம்ப்ரதம். ஆகயிவ்வளவால் இவ்வாப்தர் கூறியபடி ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயமும், பிள்ளைலோகாசாரியருடைய அஷ்டாதஶரஹஸ்ய ரீதியாய் இவ்வாப்தர் தாமநுஷ்டித்து வருவதாய் ஸூசிக்கும் ஸம்ப்ரதாயமு மொன்றாகாது. வாஸ்தவத்தில் ஆசார்யர்களிருவரும் ஒருவில் ஏகஸித்தாந்திகளாயினர் என்றதற்குக் காரணம் கீழ்வது ஶ்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் கூறப்படும். ஸர்வரக்ஷாக்ஷ வைஶிஷ்ட்யவிஷயமான வாதமெல்லாம்

(௧௮-)வது ச்லோகம் நடக்கிறதெனிக்கப்படும். இங்கு ஆ
சார்யர்களுடைய ஸாம்ப்ரதாயிகாநுஷ்டாந மொன்றென்பதும்
விஷயமென்பதும் இவருக்குத் தெளிய க்ஷமாப்ரவேசமில்லாதே
வேறு கதியில்லை. அதில் லோகாசார்ய ரஹஸ்யாநுஷ்டாநம்
ப்ராஹ்மணாதிஜாதிகளுக்குள்ளிதுவரையிலில்லாததால், அவ்வா
சாரமவரநுஷ்டித்திலர் என்பதற்கு இதுவே தக்க ஹேதுவா
கும். மற்ற ஸ்ரீதேசிகரது ரஹஸ்யாநுஷ்டாநம் உதாஸீந
ராலும் அநுஷ்டிக்க வரப்படுவதால் இது அவராலும் அநுஷ்டி
தமென ப்ராமாணிகர் அங்கீகரிக்க வேண்டியவிஷயம். இங்ஙா
னன்றிக்கே லோகாசார்ய வேதாந்தாசார்யர்களுடைய இரண்
டு ஹ்ருதயாபிப்ராயமு மொன்றென்றது தமோஜ்யோதிஸ்ஸுக்க
ள் போலொன்றாகாது. ஆனல், இவ்விதம் நமதாப்தர் எழுதக்
காரணமேதெனில்; தாம்புதிதாய் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபஞ்செ
ய்ததால் அதன்முன் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரது தனியனை யநு
ஸந்திக்கவேண்டிவந்ததால் அதுவோர் ஸமயம் ஸமயாந்தரப்ர
வேசமாகுமோவென்ற ஶங்காவிசேஷத்தால், முன்போரிடத்
தில் நாம் கூறிய ப்ரகாரம் இவர் தமது ஸமயத்தில் இவ்வே
தாந்த நாமாவையுமாவிஷ்கரித்துச் சிலவரிகளை யெழுதித்தன்
வித்தத்தை ஶாந்தமாக்கி ஸமாதானித்துக் கொண்டார் போலும்.
இதுவோர் ஸமாதாந மாகாதென்பதைப்பற்றியே இவ்வளவு
தூரம் எழுதியது. மேலுமிவ்வாப்தர், தன்னை "ஸ்ரீநிகமாந்த
தேசிக கடாக்ஷஸம்ப்ராப்த யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநஸம்பந்ந
தாசார்ய ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக ஸ்ரீசைலலக்ஷ்மணாசார்ய
க்ருபாகடாக்ஷபாத்ர, ஸுதரான ஸாகேதராமாநுஜதா
ஸரென்றும்; நூன்முகத்தி லெழுதிக்கொண்டார். இவ்விதமெ
ழுதியும் பூர்வோக்தப்ரகாரம் லோகநாமா, வரவரநாமா
க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீவேதாந்தநாமாவை ப்ரகாசிப்பிக்காதது வா
ஸ்தவத்தில் குற்றமேயாகும். இவ்விதமிவர் யாதுகாரணத்தா
லேயோவிட்டது, இதரர்களை ஸ்வமதத்தில் ஆகர்ஷணஞ்செய்
யவேண்டி இவரேகாட்டிய நாவஜிஹ்விகாந்யாயப்படி இவ்வா
ப்தரே ப்ராரம்பித்தாரென்பது நிஶ்சயம். அல்லாது யதார்த்

மானுஷ. "ஸாராஸாரப்ரகாஶமபஸ்தோது தத்வ்யவிவேகநமேவ ச | ஸர்வப்ரகாஶ ப்ரகாஶார்த்தம் ஸந்தேபிதஸம்ப்ரதாயாநுகீ ||" என்ற ப்ரமாணம் பாதிக்கும். ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை விரும்பவில்லையெனில் மற்றவாசார்யர்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கவேண்டாதபடியாகும். இதன் கருத்து ப்ரமாணப்படி ஸாரார்த்தப்ரகாஶம் ஸபைகளில் அத்யாவஶ்யமென்றாயிற்று. ஆகையாலிவர் "ஸ்ரீமதேவாந்த ஸாரவேதநீ:" என்று ப்ரகாஶமாயெழுதாது ப்ரமாணத்தாலும் யுக்தியாலும் தோஷமாகவாவது, உதராகஷண்மைலை கூடகாவாயமாகவாவது, ஸ்வதஸ்ஸித்தஸித்தாந்தபாவது இருமென்பது ஸாவ்யக்தம். ஆனதாலிவர் எழுதிய ஸ்ரீவிஹாரவிசாரமென்ற க்ரந்தம் ப்ராமாணிகர்களான வித்வான்களுக்கு ஆதரணீயமாகாது. ஆகயிவ்வளவு காரணங்களைப்பற்றியே முன்பு அவதாரிகையில் விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்குமிவருக்கு நாம் நிர்ணயம் செய்துகாட்டுகிறோமெனக்கூறினோம். ஆகையால் விசாரம் பூர்வபக்ஷம், நிர்ணயம் ஸித்தாந்தமென்பது ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிற்று.

(தஸ்மாத்) ஆகையாலன்றோ (ந்யாயாத்) ந்யாயப்ரகாரம் (உபயம்) ஸ்ரீவேதாந்த ஸாரஸம்ப்ரதாயமும், மோக்ஷோபாயமும் (ஏகம்) ஏகத்வவிஶிஷ்டம் ஒரேவிதமாக (இதம்) ஸம்மதப்பட்டதென்று (நவிசாரதவக்ஷ:) விசக்ஷணன்று. அதாவது; பூர்வோக்தநிர்ணயஸ்ய ஸாதகவாதாதிகளாலும், தத்வார்த்த ஸ்ரீபாஷ்யவசனங்களாலும், ஸம்ப்ரதாயத்தாலும், ஸேர்ப்பட்டயிரண்டும் படித்தறிந்த வித்வான்களுக்கு ஒன்றெனத்தோன்றுதென்பதிதன்கருத்து. ஆனால் பஹுவகைசாஸ்த்ராதிகளைப்போல் தனித்தமாய்ப்பார்த்தவருக்கு ஸஹஸ்ர கோஶங்களில் ப்ரயோகங்களான ப்ரபத்தி உபாய, ந்யாஸ, ப்ரவேஶநாதிக்ரமாதி ஶப்தங்களையிட்டு ஒன்றாய்த் தோன்றும். இது ப்ராமாணிகமன்றென்பது இந்த ஶ்லோகத்தினின்றும் வ்யஞ்ஜிதமானவோர் அபூர்வவிஶேஷம் (௧௦)

இதி ஸோபாநிர்ணயம் ||

வஸ்த்ரவிசார: |

இவ்விதம் ஸங்க்ஷேபமாய் ஶௌசங்களைச் சொல்லி இப்பொழுது அவைகளுள் ஒவ்வொன்றாய் ப்ராணவஸ்த்ர உபயுக்தமானவைகளைக் கொண்டு மேல் ஶௌசமென்னும் ப்ரகரணத்தினால் ஸ்நானம் தொடங்கி நிரூபிக்கின்றார்:—

ஶௌசேநைகேந க்ருதம் ஹ்யஶிவஸவக்ருத்யேஷு வஸ்த்ரம் ப்ரஸித்தம் வஸ்த்ராணாம் ஸாதநே ச ஜபதி ஶிவகரே கர்மணி ஸ்வஸ்தி க்ருத்யே | தத்வத் ப்ராணே க்ருதேஷு ஸ்வயமபி ஸஹகாவ்யம் ஶாஸ்த்ரஸித்தம் சைவகஸ்மின்நேக க்ருதோபவஸ்த்ரம் த்விஜஜநே ந து வஸ்த்ரம் கிமுக்தம் | ||கக||

(ஏகேந) ஒரு (ஶௌசேந) காரணத்தால் (க்ருதம்) செய்யப்பட்ட (வஸ்த்ரம்) ஸ்வீகரணங்களிலும் ... வியில் அணித்துக் கொள்ளவேண்டிய வஸ்த்ரமென்றவோர் வஸ்துவானது (அஶிவஸவக்ருத்யே) அமங்களமான பிணத்தின் காரியத்திற்காக (ப்ரஸித்தம்) ப்ரஸித்தமான ஶாஸ்த்ரங்களிலும், அதடியாக ஸதாசாரங்களிலும் ஸித்தமாயிருக்கின்றது (அந்யத்) வேறன்றோ. இங்கு "ஹி" என்பது ப்ரஸித்த்யர்த்தம். இதனால் ஶவங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்காக அக்கர்மார்த்தமாக ஏற்பட்ட வஸ்த்ரமானது ஒரேதஶைத்தால் முடைந்து அணித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்பது ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஸதாசார ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ப்ரஸித்தமென்பதின் கருத்து. இவ்விதமே (வஸ்த்ராணாம் ஸாதநே) அக்நிஸந்தாநாதிகர்மங்களில் செய்யும் வஸ்த்ரஸாதநகர்மத்தில் வஸ்த்ரங்களை (ச) இரட்டை யிரட்டையாய்க்கவிழ்த்தும் நிமிர்த்தும் உபயோகிக்கவேண்டும். (ஜபதி) என்றும் (ஶிவகரே) மங்களகரமான (கர்மணி) கருமத்தில் (ஸ்வஸ்தம்) ஸமர்த்துடையவும் "அஹமஹமிந்த்ரஸ்வாஹயிக்வா" என்ற ஶாஸ்த்ராநுஷ்டாநங்களில் ஸ்பஷ்டமாய்க்காணப்படுகின்றது, (அந்யத்) வேறு ப்ரகாரமன்றோ. இதனால் மங்களகரமான அக்நிஸந்தாநாதிகர்மங்களில் வஸ்த்ர

வெ.ராக்கவரிவாபிக்கு மாறாக இரட்டையிரட்டையாகச் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஸவ.ஸ்யிகளுக்கும் ஸம்மதமானதென்பதகருத்து. ஆகயிவ்வளவேயல்ல, ஸம்ஹிதையிலும் கூட ஸவ காயத்திலொற்றையிழையும், சுபகாரியத்திலிரட்டையிழையுமாக ஸூத்ரங்களுமெழுதக் காண்கின்றோம். மேலும் விதாவோ ஸாதாவோ ஸூதமானவுடன் ஒருதரம் தக்ஷிணா வமாய்த்தரையில் விழுந்தெழுவதும் ஸவஸ்யாசாரமும் ஸம்ப்ரதாயமுமாம். (தசஸ) வஸ்திவெராக்கந்யாயம்போல் [கஷ்யாணகாயெஷ்ஷவிவ] தம்தமக்கு ஶ்ரேயோஹேதுவான ஸம்ஹிதைகாயங்களில் [யாமகைகம்] இரட்டையான [வஸ்த்ரம்] தாரணமானது [ஶாஸ்த்ரவிஹிதம்] ஸகலஶாஸ்த்ரங்களாலும் விதிக்கின்றது.

இங்கு ஶிவகரமான காயங்களில் விஷேஸவஸ்த்ரமான தைவங்களைக்கொண்டு வஸ்த்ரம்செய்து யரித்துக்கொள்வதும் ஸவஸம்மதமென்பதும் கண்டுகொள்வது. இதற்கு "திஸ்ஸ வஸிவரா உஹெபூஃ க்ருதம் வஸ்த்ரம் யஜ்ஞகா" என்றது ஶாஸ்த்ரத்தை யொட்டியனுஷ்டானத்தின் கீழ்வந்த விதர காயவிஷயகவஸ்த்ரணம். ஆகையால் சுபகரகாரியங்களிலெல்லாமிரட்டையாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பதும், அஶுபகாயங்களிலெல்லாம் ஒற்றையாயிருக்கவேண்டுமென்பதும் விதித்தது. மேலும், ஸகுத்தென்று தொடங்கித்தான்செய்யும் வஸ்த்ரணத்தை ஒரு ஸம்வெஸ்பில் அவஸானிக்காது ஒன்றொன்றாய் மணநம்செய்து கொண்டேபோய், அநந்தகர்மஃ என்று நிர்மித்ததால் ஶ்ராதஸ்ம்ருதமும் ஒன்றுக்குமேலேயே செய்யவேண்டுமென்றேற்பட்டது. அன்றியும், ஸ்ம்ருதிகளும் "வஸ்த்ர உக்ஷிண வஸ்த்ரணாஸ்யு யாஜ்ஞரெவதா காரயெஸ। ஸகலஸவஸ்த்ராஹெவெகஸ்ராஹ வஸ்த்ரக்ஷிணாஸ। ஸகலெவஸ ஸாரஸ்தி வாணம் வாராதந்॥" என்று கூறின. ஸ்ரீ ஹரிவம்ஶத்தையும், "நரோநவோஹம் வஸ்த்ரதவெ வாநஶ்வஹெ யோஜஷிநரோநவெ" என்றுவஸ்த்ரம்ஹித்தது. "நரோநவெ ஸவஸ்ரஸவஸ்த்ரக்ருபெ" என்று வஸ்த்ரணவாராணா ஞமத ஸ்ரீரங்கராஜாஸ்த்ரமும், "ஸியாவஸ்த்ரக்ஷிணம் காயா

[illegible] ॥ [illegible] ॥ " என்று ஸ்ரீ[illegible] ஸம்ஹிதைகளில் [illegible]மான ஸ்ரீ[illegible] ஸம்ஹிதையும், "[illegible]" என்று [illegible] ஸம்ஹிதையும் [illegible]ணித்தன.

இங்ஙனல்லாது [illegible] ப்ரமாணத்தையும் "[illegible] ॥ [illegible] ।" என்று அப்பாரமேச்வரமும், "[illegible]" என்று ஸ்ரீ[illegible] வசநமும் நிஷேதிக்கின்றன. [illegible] ஸம்ப்ரதாயம் [illegible]வருள் ஸ்ரீ[illegible]டமும் காணப்படுகின்றது. [illegible] உமய வேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் காண்பது மிகவுமரிது. [illegible]ன நம்மாழ்வார் "கைகளாரத்தொழுது தொழுதுன்னை" என்றும், ஸ்ரீ ஆளவந்தார் "நமோ நமோ [illegible]" என்றும், இவ்வாளவந்தார் விஷயமான ஸ்தோத்ரத்தில் "நமோ நமோ [illegible]" என்றும், [illegible] ॥ என்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "[illegible]" என்றும், ஸ்ரீபட்டர் "[illegible]" என்று மருளிச்செய்தார்கள். [illegible]வின் [illegible]ரான எறும்பியப்பாவும் "[illegible], [illegible] நமோ நமஸ்தே, [illegible] நமோ நமஸ்தே" என்று சொன்னார்.

சிலவிடங்களில்காணும் 'நமஸ்தே விஶ்வ[illegible]' ஸ்ரீ[illegible] நமஸ், [illegible] நமஸ், [illegible]' என்ற வசனங்களெல்லாம் "[illegible]

விக்ருதே ஸதி, । என்றவிடத்தில் கூறப்பட்ட ஜாதேஷ்டிவசனம் போல் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் ஸம்ஸிஞ்சேத் வபாமேவ ம தாநி । ப்ரஜாபதிர்வை யஜ்ஞ: என்றவிடங்களிலுள்ள பஹுவசனங்களெல்லாம் ஜீவாத்மபஹுத்வத்தைப் பேசுகின்றன. இது போலவே ‘யாத்ருதிகவதாம் காரயேத்’ என்று ‘ஸர்வ’ சப்தத்தால் நிக்ஷிப்தவ்யங்களை் ஸ்வேதஸ்வர்ணாவ்யயமண நாவிஷயம் ஹிதம்’ என்றவர்ணப்படிக்குள்ள விஷயஸம்வர்த்தக நிவிஷயத்தைக்கொண்டு ‘ஸ்வேதிவேதநவோபதாசா’ என்ற விதி யாதமான அக்ஷ்ஸ்ஸ்: காரணீயமானதைப் நியமிக்கின்றதென நிஷேதம். இங்ஙனில்லையாகில் “யாகாதியம் நாதிதம்” என்றதற்கும் ‘உபாயோபாய வாசவாசவர்த்ர’ என்றவிதற்கும் ஸக்ஷ்தீர்த்தவாதன்றானதுகொண்டு ஸமாநம் கஸிஜஸமாம். அன்றியுமிதன்கும் ‘நகோநமோ வாசநஸாதி ஸஸ்பே’ என்றுதுடங்கிக்கூறப்பட்ட நஸ்ஸின் அக்ஷம் வ்ருதி வாக்கும் காணப்படுவதுபற்றி ஸர்வேஸிகள் தெளியக்கடவர். சுஸ்பாஜாக்களாய்ப் பற்றியதுவிடாதே கேட்டீஷ்போ விருப்பார்களேயாகில், அவர் காயங்கள் வ்ருணிகங்களா கா. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி “ஸக்ஷ்ஸிஹவிரவத்ந ஸம்வாரய ஜே:” என்றும், ‘ராயே யஷம் ஸக்ஷகாணே வ்ருத்வா பேரஸி ஸ்ப்யாநு’ என்றும் ஈஷ்வாகாதிநிவிதணி வெக்ஷ்டா ஸ்வி வஸிஹவித்தார். இவ்வளவு நிபந்தம்வருக்கேனெனில் ஸாஷ்டியமான வ்ருகிகாபநம் செய்வது போல்செய்து ஓடுவில் கஸர்வஷ்யமாய் நிர்த்துவைக்கவேண்டியது பற்றியே யல்லது மதர ஜாமில்லை.

மேலுமித்துயாஷவிஷயத்தில் வந்த ‘ஸர்வ’ காரம் போல் ஸக்ஷ்கதவ்யவிஷயத்திலில்லாததால் ‘ஸகவசனம் காணும் யஜங்களுக்கு ஜாதேஷ்டிவசனம் கூறப்பட்டது. (வ) மேலும், (உஹ) இவ்விஷயத்தில் (ஸகஸ்மிந் ஜநநே) ஒருவருக்கு ஒருஜ நத்தில் (ஸக்ஷ்கோzவி) ஒருதடவையே (சஸ்ம்) போது மெனில் (தத்) அந்தவநுஷ்டானமானது (வாநி:) அந்த ஜந்த்தி லேயே மறுபடியும் (கிஷிதம்) எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்.

அதாவது "ஸகூ்டுஷஹி ஶாஸ்தாயூ்: கூ்டுகாயம் தாஸயெந் ஈழ । ஸகூ்டுஷவ ப்ரவஷாய, ஸகூ்ஜக்கூ்டுதாளுஷிட:" என்ற ப்ர ஊணங்கள்படி கஸகூ்ஜக்கதுவ்யன்றிக்கே ஸகூ்ஜக்கதுவ்யு டாளுல் ஶாஜிஊாரா8நாஜிபர் ப்ரதிஷிதமே ஸிஷோகங்க ளில் ஸகூ்தக்ஷத்தாய் சுநஷுவாஸம் நஷேஷிதல் கஶாஸ்ரப மே யாவதால் இவர்கள் சுநாஷூாநம் ஷேஷாக்ஷஶாஸ்ரமும் ல்லா து தன் கொண்டியாய் நிர்ந்தது. ஆறுலிக்குகூறப்பட்டிருக்கும் ஸகூ்ஜஶஷத்தால் கிடைத்த பொருள் யாதெனில், யாவஷாயா ஷஸகூ்ஜ கதுவ்யமான ஷக்தியைக்காட்டில் வேறான ஸகூ்ஜ கதுவ்யமாயுள்ள இது ஶாஸ்தங்களில் ப்ராயஃ ப்ரவஷ்ரே ஷாஸாம் வளநஃ வாநும் நிவாரயது । ஷஷஃஶ்ரீரங்கஷதூ ஊராவ்யாஷயஶாஷிஜஃ ॥' என்றிக்ராஷியால் வாஷவாூராவாயூர் கள் நிஷஷிதூக்தவிஷயம்.

ஆகயிவ்வளவால் உஷயவேஷாக ஸ்ரீவெஷவர்களான ஸ்ரீஷெஷகுரு திருவடிஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் சுநாஷித்து வ ரும் ப்ரணாவெ காரமே ஶாஸ்ரமென்றும் வாஷவாூராவாயூர் ஸ்ரீஷஷ்யூஷிகதமென்றும் மற்ற வெஶஷஷவெஷ வர் செய்யும் ப்ரணாமம் கப்ரணாமமென்றும் வாஷவாூராவாயூர் நஹிதமென்றும், குபாஷிகாஷபாஷா கூ்வதரதுமென் றும் இச்ஶ்லோகத்தாலேற்பட்டகருத்து, (கக)

இவ்விதம் ப்ரணாவிஷயத்திலுள்ள ஸகூ்ஜஷஸகூ்ஜக்க துவ்யகவிவெவநம் பண்ணி அதன்பேரில் வரும் வாஷவெூா கதவாஷவூவக்ஷத்தையே மேல் ஶ்லோகத்தால் விஸ்தரித்துப் பரிஹரிக்கின்றார்.

கூ்விஜாதெ்ஃககூ கூ்விஷவி வஷாகவஷு கஶிதா ப்ரவிஜெ நா்யெ வ ப்ரஷவதி நஜஸ்ுநுஷஶிவ்ழ । ஸகூ்ஜ கதுவ்வெகவ கூ்விஷவி ந நிவந்ஸவியயொ ஊஸகூ்ஜ கதுவெ்வ ப்ரதிஷடவொ நாவி ஸாயி யாழ ॥ ॥ கஉ ॥

கூ்விஜித்ராஷி ॥ (கூ்விக்ஷ) "யாஊாமெநயம் நஜாஷி தம், ப்ரணா ஊம் லக்ஷணாஊாநிஃ" உத்ராஷி சிலவிடங்களில் (ஜாதெ்ஃககூம்)

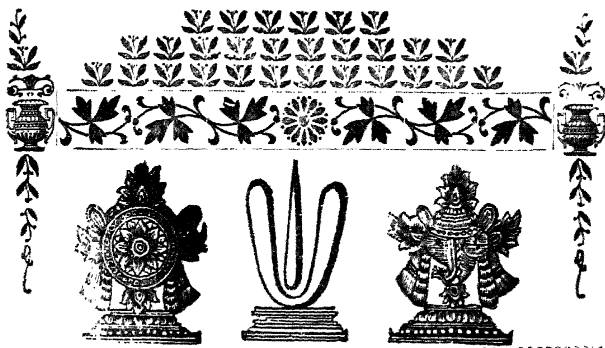
ப்ரணாமவகையென்ற வோர்க் கூட்டத்தைப் பற்றி ஒருமையும், (க்வசித்) சிலவிடங்களில் (பஹுத்வம்) "உபாயோபாயாய ஸந்த: ஸந்த: ப்ரணாமா:, ஸர்வ ஸநாதநஸ்ய ஸர்வம:" இத்யாதிப்பன்மையும் (கதிதம்) ஶாஸ்த்ராதிகளில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நஶ்லோகார்த்தவ்யாக்யாநத்தில் நிர்ணயித்தபடி ஸ்வமதமே ஸித்தப்பட்டது. இப்ப்ரகாரமாக (ந்யாய்ய) ஒழுங்கானது [ப்ரஸித்தம்] நன்றாய் ஸித்தித்திருக்கினும் (நமஸ்) நமஸ்காரவிஷயத்தில் (கந்யா) ப்ரமாணங்களுக்கு வேறான [கல்பிதம்] கல்பனமான ஒருமையையே (ப்ரவததி) அறியாத ப்ரதிவாதி ப்ரலாபம் செய்கின்றான். மேலும், (ஸக்ருத்கரணீயத்வே) ஒருதரம் தண்டனிடவேண்டுமென்பதில் (க்வசித்) ஓரிடத்திலும் (நிர்ணயவிஷய:) நிர்ணயமான ஶாஸ்த்ரவிதிகள் (ந) காணப்படவில்லை. (அஸக்ருத் கரணீயத்வே) அடிக்கடி வெகுவாகச் செய்யவேண்டிய விஷயத்திலும் (ஸார்வபௌம) பெரியோர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களுடைய (ப்ரதிஷேதவசநம்) விரோதமான ஶாஸ்த்ரவசநமும் (ந) காணப்படவில்லை. ஆக இச்ஶ்லோகத்தால் பஹுநமஸ்காராதியால் ப்ரணாமத்தில் ஒருமை ஶாஸ்த்ரஸம்மதமென்றும், அப்படியே வேண்டுமென்பதற்கு வசநமுமில்லை யென்றும், ஸக்ருதேவாத்யாதிகள் ப்ரபத்திவிஷயமென்றும், அவ்விதமே பஹுப்ரணாமவிஷயத்திலும் நிஷேதவசநமொன்றுமில்லையென்றும் ஸித்தித்தது.

இவ்விஷயத்தில் சிலநவீநஶிரோமணிகள்பெருமாளையும் பிராட்டியையுமுபாயமாகக்கொண்டதால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இரண்டு தரம் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றாரெனக் கூற வந்தனர். இவ்வாறும் அஸங்கதம். ஏனெனில், நான்கு, ஆறு, பத்து, பன்னிரண்டு தரம் தண்டம் ஸமர்ப்பிப்பதும் ஸம்ப்ரதாயிகளிடம் வழக்கமாதலால் அங்கு இப்ப்ரதிவாதிகள் யாது காரணத்தைச்செப்புவார்களோ தெறியவில்லை. அன்றியும், பாகவதனொருவன் மற்றொரு பாகவதனை வந்திக்கிம்பொழுது எந்த ஹேதுவைக் கல்பிப்பார். மேலும், இப்ப்ரதிவாதிகளும், ஜோகாவா

ப்ரஸக்தியாக உபயமிரண்டாவது பற்றி ப்ராப்யமன நம்போலேயே ப்ராபகமன நமும் வேண்டாவோ வென்றுபா க்ஷையை ஆக்ஷேபிக்கக்கடவர். ஸித்தியும் ஸாத்யமும், ப்ராப்யமு மிரண்டாக சொத்த விவர்கள், அச்சமும் நாணமுமில்லாது உ பாயமிருத்தால் வந்து ப்ராணாபேக்ஷையுமன்றது, அத்ருஷ்டம் ஸாதநீயம். மேலும் இரண்டு பாகவதர்களெழுந்தருளியி ருக்கையில் சிறுவனான வொருவன் வந்தால் ஸகலஸம்ப்ரதாயத் தாவது ப்ரதிவாக்யம் நிஷேதிக்க லிப்பொழுதும்காண்கி றோம். அதுபோல் உபயமிரண்டாய் தோன்றுமிவருக்கும் நி ஷ்கர்ஷ: ப்ராணதம் அத்ருஷ்டாவஸ்யமேயாம். ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதா யநிஷ்டர்களுக்குக் கேவலம் தர்மஸாதிகளன்றிக்கே ஸாஸ்த்ர ங்களும், ஸதாசாரநிஷ்டர்களும் கை விளக்காகையால் ப்ர திபக்ஷாதாஸ்யதர்மஸாம் அநுஷ்டேயம். "த்ருஷ்டம் பரிஹாரதேஸம் வேதஸாஸ்த்ரவிரோதி ச । பஸ்சாத்தாப ஸம்ஸ்த்ருதி ஸம்ஸ்தம் தேவதாநர: ॥" என்றபடி தேஸ தர்மஸமஸ்தங்களான காலங்களெல்லாம் அபசாரமே யாகும். பதிதமாகாது. ஆனதாலன்றோ உபயவேதாந்த ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்கள் மற்றவர் செய்யும் தர்மகர்மங்களை பாஹ்யபௌத் தீதகர்மதாகர்மங்களாய் த்யஜிப்பது. இப்ப்ரகாரம் ஸஹஸ்ர ப்ரமாணங்களால் ஸஹப்ராணதம் ப்ராமாணிகமாறும் தீ கஷ்டதத்திபோல் பற்றினது விடாதொழிவில் "த்ரைவர்ணிகப்ர ஸ்ருதோ தீர்வேதா பரிஹாரவிஸாரதா: । ஸ்வாசாரநிஷ்ட நஸ்வஹாநந்த: ஸ்வஸ்திவஸ்துதி ॥ அந்யதா தேவபாஜிநா: ப்ர திஷாதி தர்மதாநஷ்டா । தத்க்ருத்யாஜ்யதஷ்டாநாம் விஸ்ரம்ஸ ப்ரயாஜிநாஷ்டா ॥" என்றநிலையாம்." என்று ஸிம்ஹாஸந ஸாமநாயிகாரத்தில் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹமான ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த கணக்கிலே யாவார் இவ்விதம் ஸக லவாதங்களுக்கும் த்ருஷ்டமானஸாதநவாதமானது ஸர்வஸ்யமான ஸஹப்ரமாணங்களால் ப்ரஸம்ஸிஸாதிக்கலாயிற்று. (கஉ)

இதி ஸாதநவாத: ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஸ்ரீ தத்வநிர்ணயே பாஹ்யவாதாரம்ப: ॥

இனியிரண்டாவது பாஹ்யவிஷயமான ஶங்கையை மேல் ஐந்து ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்—

பாஹ்யே பாதாக்ருதிகம் ஶ்ருதிவிஹிதவபு: ஸ்வீயபா
லே கேசித் ஶூலாகாரம் த்ர்யம்பகே ஹ்ருத்யுரஸிச பாஜ
யோஶ் ஶூர்ப்பவத்ஸ்த்ரீபிரந்ய: । ஏவம் த்ரிவிதமபி
த்ரிவிதமபி தயா ஶப்தபுஷ்டவத்த்ரிப்ரகாரம் பீடகம் ஶூலமூ
லே ஜாதமபி நவரம் மாலவஸ்தா பீட: ॥ ॥ ௧௩ ॥

பாஹ்ய இத்யாதி ॥ (அத) அதற்குப்பிறகு (கேசித்) வைஷ்ணவவம்சத்திலுள்ள சில மனிதர்களால் (பாஹ்யே) ஸ்வபாஹ்யவிஷயத்தில் (பாதாக்ருதிகம்) ஸ்ரீஹரிபாதம் போன்ற தன்மையானது (ஶ்ருதிவிஹிதவபு:) ஸ்ரீவாஸுதேவோபநிஷத்துகளால் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் (ஸ்வீயபாலே) தமது நெற்றியில் (ஶூலாகாரம்) சூலாயுதத்தின் வடிவமாகவும், (உரஸி) மார்பிலும் (பாஜயோஶ்) கைகளிலும் (ஶூர்ப்பவத்) முறம்போலும், மேலும் (ஸ்த்ரீபி:) ஸ்த்ரீகளால் (அந்த்யாங்கஷ்டாஹந) சங்கபத்மம்போன்ற (அந்ய:) வேறோர் ப்ரகாரமாகவும் (ஏவம்) இவ்விதமாக (த்ரிவிதமபி தயா ஶப்தபுஷ்டவத்) வாக்கிலும் மனத்

திலும் தொழிலிலும் வேறுவேறுவிதமான நடவடிக்கையோடு கூடிய புருஷன்போல், அதாவது "த்ரிவிதம் புருஷலக்ஷணம்" என்றபடிக்குள்ள புருஷனுடைய த்ரைவித்யம்போலென்றபடி. (த்ரிப்ரகாரம்) மூன்றுவிதமாக (த்ரியந்தே) புண்ட்ரங்கள் பலபல விதமாய் தரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. அதல்லாமலும், (ஹரிபதாக்ருதிம்) ஹரிபதம்போன்ற புண்ட்ரத்தினுடைய கீழ்க்காம்பில் (பீடகம்) பீடமென்ற ஆஸநத்தின் தன்மையானது (விதிவத்) ப்ரதிபத்தியால் ஸாதிக்கப்பட்டதும் (நவம்) ஸூக்ஷ்மமல்ல. ஆகையால் (ஹாலவர்ண) அவர்களுடைய நெற்றியே (பீடம்) ஆஸநபீடமாக (ஈஷ்டா) ஆகக்கூடும். இதனாற்கூறப்பட்ட கருத்தாவது: வைதிகர்களுக்கும் சிஹ்நமாயும் பாவனையாய் முக்திக்கு ஹேதுவாயும் ஸநாதநமுமான புண்ட்ரமானது "ஹரேர்பாதாக்ருதிமாத்மநோ ஹிதாய மத்யச்சித்ரம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் யோ தாரயதி ஸ முக்தோ பவதி" என்ற ஸ்ரீவாஸுதேவோபநிஷத்தாலும் "ஊர்த்வபுண்ட்ர: பரமேசிதாரம் நாராயணம் ஸாங்க்யயோகாதிகம்யம்।" என்ற கடோபநிஷத்தாலும் ஊர்த்வாகாரமாய் இடையில் வெளியுள்ளதாய் ஸ்ரீஹரிபாதம்போன்றதாய் நெற்றி முதலியவிடங்களில் மஹாத்மாக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் சாற்றிக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்பதும் முதலில் ச்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸ்ரீஹரிபாதாக்ருதியென்றபொழுது ஸ்ரீஹரி யாதொரு ரூபமுள்ளவர்? அவர் அநந்தரூபி பற்பல ரூபமுள்ளவராயிற்றேயெனச் சங்கிக்குங்கால் "ஸுலக்ஷணஸம்பந்ந:" என்றபடி மநுஷ்யனைப்போலுள்ளதே அவருக்கு ஸ்வாபாவிகமான ரூபமெனத்தெளிய, அவ்வடிவமான கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களிலுள்ள திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை ஸம்ரக்ஷிக்க ப்ராப்தராயினோம். அப்பொழுது அத்திவ்யசரணாரவிந்தம் உபமானமாயேற்பட அது யாதொரு வடிவத்தோடுகூடியதெனப்பரிசீலிக்க கீழ்வட்டமாகவும் பார்ச்வம் தீர்க்கமாகவும் நடுவில்ச்சித்ரமாகவும் ஊர்த்வாகாரமதற்கு விதித்தது. ஆகயிவ்விதம் ஹரிபாதஸத்ருச

தனிரெவெபோல் ஸாம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீசூர்ணிகமாயிருக்கச்செய்
தே, சிலரால் தமது நெற்றியில் கீழேயிழுக்.துவரைந்து மேல்
குறுக்காய் ஓர் ரேகையெழுதி அதன்மேல் இரண்டுமுனைகளுட
ன் ஸ்ரீவத்ஸரேகையுள்பட ஆக மூன்று முனைகளையுடையதா
ன வோர் த்ரிசூலத்தின்வடிவமாய் தரித்துக்கொள்ளப்படு
கின்றது. அன்றியும் அவர்களாலேயே மார்பு, கைகள், வயி
றுமுதலிய ஸ்தானவிசிஷ்டஸ்தலங்களில் வொடக்ஷெசத்திய ஜெண்வ
ஸூத்ரம்போல் கீழில் குறுக்காய் ஓர் கோடியூத்து மேல் இர
ண்டுகால்கள் வரைந்து வேறோர் விதமாய் தரித்துக் கொள்ளப்
படுகின்றது. இதுநெற்றியில் தரித்துக்கொள்ளும் ஸூத்ராகா
ரம்போ லல்லாதது. இவ்விதமிரண்டு ப்ரகாரமாய் எழுதிக்
கொள்வதும், ஹரிவாஸாக்ருதியோடிசையாத தென்பது ஸூ
வெட்டாக்ஷரந்யாயப்படிவிசேஷம். அன்றியுமிப்புருஷர்களுடைய ஸாம்
ப்ரம் போலல்லாது, இவர்களுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லம் நெற்றியில்
மட்டும் ஸ்ரீசூர்ணம் போன்ற ஓர் குறியை எழுதிக்கொள்ளுகி
ன்றனர். அது கீழ்வளைவாய்க்காண்கிறது. ஆனவிப்பெண்கள்
நுதலன்றிமற்றவுந்திகை கழுத்துகளில் பெரும்பாலும் குறிபி
டுவதேயில்லை. ஒரு வேளையிட்டாலும் சந்தனப்பொட்டு போ
லோர்குறியை யணிவார்கள். ஸாமாந்யஷர்களணிந்துகொண்டி
ருக்கும் ஸூத்ரவடிவம் போல் தமது நெற்றியிலும் குறியிடும்
வழக்கமில்லையே யென்றவஸரவும் ஸாத்ரம் சிற்சிலஸ்த்ரீகளுக்கு
ஜனிக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே சிலஸ்த்ரீகள்ஸ்ரீசூர்ணாக்ருதியாய்
வரையும்பொழுது அடிபாகத்தில் சிறிதுமண்ணையதிகங்கூட்டி
விளக்கியிடுகின்றனர். வ்ருஷஸ்த்ரீகளில் சிலர்மாத்திரம் ஸஹா
வாகத்தமது மூக்கினடியில் கீழேயிழுத்துள்ள வோர்ஸுயஃவாம்
ப்ரம் மாத்திரத்தை தரித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இது ஸூபாநி
கமான வ்ருஷஜாதாயெட்டாவதிஷ்டஸமயத்தைப்பற்றியகுறி. செ
ய்வது செய்யச்செய்தேயே அவையெல்லாம் ஒடுவில் ஸமாஸ்த்ரீய
மாய்முடிக்கவேண்டியது இவர்கருத்தாதலால் "ஸ்த்ரீபஸூயா꞉"
என்று ஶ்ருதிஷ்டஸங்கோஷித்ததையும் அழிக்கப்பார்த்த கலிவெ

ஷிதமாயிற்று. "அதோ ஸ்வப்ரதிகாரோ நாஸ்தி ஸ்வஸாம்யம் விதீயதே" என்றபொழுது உத்க்ருஷ்டமான ஸ்ரீவைகுண்டைஶ்வர்யா நுபவத்தை ப்ராபிக்குமவர்களுக்கு ஸ்வஸ்வரூபாநுகுணமான விஜ்ஞாநவிஶேஷம் பாபமென்றதாலேயே, அயோரூபாநுகுணமான ஸாம்யம் நரகாதிவிஶிஷ்டவாதநாத்ருயோரோகப்ராபக மென்பது கைமுதிகந்யாயஸித்தம். ஆகையாலன்றோ இவ்வய: ஸாம்யாயாரயிதா அவிசாரோஷனென்றதும், யாரணம் அவிஷ்யமென்றதும். கைமுதிகந்யாயத்தால் ஸ்த்ரீகளுக்கிவ்விதம் அபோமதி ப்ராப்தமான பொழுது, அய:ஸாம்யப்ரதிகோஸ்வ ஸாம்யமும் தர்ஶநவால் அய:ஸாம்யமேயாகக் குறையில்லை யெனதீர்ந்தது. மேலும் அதை பரிகரும் வாராஷர்களுக்கும் மதி அபோமதிரேப யென்பதும் ஸித்தித்தது. இவ்விதம் சொல்லப் பட்ட யுக்திகளுக்கநுகுணமான வசநங்களுண்டோ, அல்ல து "க்ருஷ்ணம் ப்ரதிப்ராபகே ஶங்க வேதஶாஸ்த்ரவிரோதிநா | யஸ்து கேஶவாநாமஸம்ப்ரத்தை ஸம்பந்நம் வேதநே தத:॥" என்றபடி ஆ ரோஹணம் ஸ்வநாரோத்ரமோ வெனில்; "ஶைவ ஸாம்யபரா வேத பாஹ்யா: பாஷண்டிநிந்தகா: | ராக்ஷஸா: கீர்த்யந்தே த்யஜ்யதே ப்ரஹ்ம வாதிஷு || அஶுத்தா நாஸ்திகா: ஶைவ ஸாம்யபரா ஸதி | ப்ராஹ்மணீநிவேஶைவஞ்சி நதீரீக்ஷ்ய ப்ராஶ்வாதிகஸ் || என்று ஶ்ராத்தவ்யம் ஸ்ரவணே நப்ரஹ்மாண்டவாராணமும் "ஸ்வஶாநம் வாஸவஸதிம் ஶைவஸாம்யபரம் நரம் | ஶவம் ஶ்மஶாநவாஸீஷா தி உதாஹ்ருதஶ்வாபிவஜ்ரபெக || ஶைவஸாம்யாம் கிதம்ஹாரம் ஸவ ஶாயஸ்யவகந்தே | ராஜாரப்யாஸ்யாம் தத்ர ஸ்வஶாநம் ஶாஸவெர ப்ரவீஷ ||" என்று ஸ்வதந்த்ரவான ஶாஸ்த்ரஸிஷ்டியும், "ஶைவ ஸாம்யபரஜதந்த்ரம் நிரீக்ஷ்யவிபோநர: | தஸ்ய த்ருஷ்டஸ்ய தர: ஸ்ரீஶஜகிஶாஸ்தாதவொப்ரவீஷ || என்று ஸாஸ்திரஶாஸ்தாதவரு ம், ஶைவஶாகாரஹாயோதேந்த்ர: ஸாம்யம் யதிதேஶநாடிகே | ஸாளரவெஸ்ஸ்ரவொரேவஸெஷ வஜ்ரதாரகஶ் ||" என்றும் ஸாஸ்திரேயே மற்றொருரிடத்திலும், "ஶைவஸாம்யம் ஶிஜ:கா டிராக ஸ்ரீஶயாவிக்ஷாவந | தஷாகாரேணஶஸ்ஷணவஸ்ருதேயஷ்கி

க்ஷேத்ர: ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிஶூலாகாரம் ததைவ ஸம்ப்ராப்ய கர்த்தவ்ய
க்ருதி । தம் த்ருஷ்ட்வா நிரீக்ஷ்யாபி ஸம்பாஷ்யாபி ஸசேலஸ்நா
தி ॥ " என்று ஸ்ரீ தேஶிகாசார்யாரென்னும் ஸ்வாமிகளின் ஶிஷ்யருடைய
வசனங்களும், "பாதிவ்ரதாநி க்ஷமாதசோர்த்வபுண்ட்ரவிரோ
தீநீவக்ஷ்யந்தே, தாநி ந க்வசித், ஶூலாகாரோ
ர்த்வபுண்ட்ர விஷயாணி நிஷேத்ஸ்யந்தி" என்று ஸ்வாமி ஶிஷ்யகதா
வான ஸ்ரீ தேஶிகாசார்யாரும் அருளிச்செய்த ப்ரமாணங்களெ
ல்லாம் நாம் கூறிய ஶூலாகாரத்தை நிஷேதிப்பதில் ப்ரமாண
ங்களாயின.

அல்லாமலும்; "ஊர்த்வஸ்ராக்ருதி: ஸ்த்ரீணாம்" என்று ஸ்த்ரீகளுக்
குள்ள ப்ரமாணமும் த்ரிஶூலாகாரத்தை நிஷேதிக்கின்
றது. இனி ஶூலாகாரந்தான் ஸாமாந்யமோவெனில்; அதுவு
மிவ்விதமூர்த்வபுண்ட்ர விஷயத்தில் ஸாமாந்யமன்று. அதெங்ங
னேயெனில்; "ஶூலாகாரம் ஸ்த்ரீணாம் து பாதாகாரம் த்ரி
ர்த்வபுண்ட்ரகம் । ஸர்வாதிகாரகாநுஸாரேண யோக்யதாநுஸார
த: ॥ " இவ்விதம் ஊர்த்வபுண்ட்ர விஷயத்தில் பாதாகாரமும்
ஶூலாகாரமும், ஸ்த்ரீகளிடும் பாதாகாரமும், ஸ
ாமாந்யமாய் முடிந்தவுடன், சிலர் நெற்றியிலிடும் ஹரிபாத
த்திற்கு நாஸாமூலத்தில் எழுதும் யோனி வடிவமான சிஹ்நத்
தைப்பீடமாகக்கூறவந்தனர். அதுவும் ஸமீசீநமல்ல. ஏனெ
னில்; ஸ்ரீ ஹரிபாதத்திற்கு முழுமையுமோர் பீடமிருப்பது ஸ
ாமக்ரிகமாகையால் குதிமாத்ரமாஸனத்திலிருக்க மற்றது பீடம
ற்றாக்கிநிற்பது அஸம்பாவிதமாதலால் இதுவும் ஸமீசீநமல்ல.
கோயில்களிலும் ஸ்ரீஶடாரியென்ற ஶடகோபஸ்வாமிகாலும் பாத
ங்கள் ஸம்பூர்ணமாக பீடத்திலமர்ந்தே ப்ரகாஶிக்கின்றன.
சித்ரத்திலிவ்விதம் குதிகள்மாத்திரம் ஸம்பந்திக்குமெனில்;
ஸமக்ரத்திற்கும் ஸம்பந்தம் ஸாகாரமாய் எழுதவரும்பொழுது
மனைகளுக்கிங்கு அநாவஶ்யகமாகையாலிவர்களது சித்ரக்ர
மனைக்குச்சூர்ணமும் பீடமாகாது. ஆனதாலேயே ஸ்ரீ ஹரிபா
தத்திற்கு இவரது நெற்றியே பீடமாகக்கடவதென்று தேஶிக

கூம். ஆகயிவ்வளவால் யோனிவடிவத்தின்மேல் அரிகால் போல் நிறுத்தப்பட்டவிரண்டு ஸூத்ராகாரத்தையுடைய ஸாலக்ராமமும், த்ரிஶூலத்தின் காம்பாகிய ஶூலதண்டத்திற்குக் கல்பித்த பீடகண்டமும் ஶாஸ்த்ரவிரோதமாய் ஸதாசாரவிரோதமாய் நிர்ணயித்தனக் கூறப்பட்டன. (கக)

மேலும்; ஸ்ரீஸம்ப்ரதாயகாரத்தில் பத்மயாக்ருதியோ, தண்டாகாரக்ருதியோவென ஶங்கித்து "பத்மாப" மென்ற ஶ்லோகத்தால் தத்த்வத்தை நிர்ணயிக்கின்றார்:—

பத்மாபம் தண்டதைர்க்யம் பணிபணவிலஸச்சிஹ்நவச்சங்க
பிம்பம், கூர்மாகாரம் ததிதி ச ஸ்ம்ருதிகதிதவசநைர்ந த்விபக்ஷ
பக்ஷோ நசோக்த: । ததபிது ஸம்ப்ரதாயபூர்வ விதிவி
ஹிதாந்யம்பராணீதி நாஸா, ஶேஷ ஶ்ரீக்ருஷ்ணாம்ஶ
மோ நதா விதிவிஹிதஶ்ரீபாதாக்ருதிஸ்ஸ ॥ கச ॥

(பத்மாப) தாமரைபோலும், (தண்டதைர்க்யம்) தண்டத்திற்கு நிகராகவும், (பணிபணவிலஸச்சிஹ்நவத்) ஸர்ப்பத்தின் படத்தில் விளங்கும் அடையாளம்போலும், (ஶங்கபிம்பம்) சங்குபோலும், (கூர்மாகாரம்) ஆமை வடிவம்போலும், (இதி) என்று, (ஸ்ம்ருதிகதிதவசநை:) ஶாஸ்த்ரங்களிற்கூறப்பட்ட ப்ரமாணவசனங்களால், (த்விபக்ஷ:) ஒவ்வொன்றிலுமிரட்டையிரட்டையென்ற பக்ஷமானது, (நோக்தஶ்ச) கூறப்படவுமில்லை, என்றயிதனால் "ஶ்ரீபாதே ரேகாகாரீவேஷ்டிதபாதாப்ஜம் வாம்பக்ஷ । பத்மஸ்ய தேஜாகாரம் தேஜோமேதாத்மவக்ஷஸ் ॥ ஶேஷ கூர்மாக்ருதி நிஶ்ச ஶங்காகாரமேவ வா ।" என்று ஸ்ரீபாதஶேஷஸம்ஹிதையும் "ஶங்காகாரமேவஸ்யாத் பத்மாக்ருதிரேவ வா । தீர்க்காகாரம் ததஸ்யாத் தண்டாகாரமேவ வா ॥ கூர்மாகாரமேவஸ்யாத் பத்மாக்ருதிரேவ வா ।" என்று ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஹிதையும், மற்ற பத்மநேத்ரம் ஶேஷ கூர்ம ஶங்க தீர்க்க தண்டாகாரங்களோடு ஸ்ரீஸம்ப்ரதாயத்தையுமோர் உபதேஶமாய்க்காண்பித்தபொழுது, பத்மயாகாரம் நேத்ரமயாகாரம் ஶேஷமய

கண்டோக்தமாய தீர்க்கமாய ஊர்த்வமாய ஆகாரங்களென எப்படி இங்கு கண்டம் சொல்லப்படுவது ஸம்ஹாவிதமோ, அப்படியே ஸ்ரீ ஹரி பாதமாய ஆகாரமெனப் பொருளாக்குவதும் ஸம்ஹாவிதம். அன்றியும் "ஸந்தானம் திலகம்" என்று ஆநந்த தீர்த்தீயர் மார்பிலிடுவதுபோல் குண்டாகயிடுவதும், அல்லது இவர்போல் குறுக்காகயிடுவதும் இடைவிடாமலிடுவதும் சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகை யாலும் "ச்சித்ர திலகம்" என்று சாஸ்த்ரம் விதிப்பதாலும் பாத த்வயத்தைத் தன்னெற்றியிலிடப்போகிறவன் ஓர் பாதத்தோடு மற்றோர் பாதத்தைச் சேர்த்திடமாட்டானாகையாலும் ஸம்பந்தங்களும் பாதங்களும் சேர்ந்தபொழுதுங்கூட விசித்ரகாரணத்தில் ச்சித்ர திலகம் ஸூசகமாகையாலும் பாதத்வயாரணவ்ருக்ஷத்தில் "ச்சித்ர திலகம்" என்ற பதம் ப்ரயோகமாயிருப்பது ஸாமான்யம். ஆனதுபற்றியே ஸகலவாதவ்ருக்ஷத்தையே நினைத்து ச்சித்ர திலகமென்று விதித்தது ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று அன்றியுமிதன் ஆகாரநிரூபணத்தைப்பற்றி "ஹரிபாதஸ்ய ச்சித்ரம் காலோகாதாரணீயம் நித்யம் । ஊர்த்வ புண்ட்ரம் ப்ரோக்தம் த்ரிகோணாகாரம் ப்ரோக்தம் ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸர்வபுண்யம் ஹரிபாதாக்ருதிம் ந்ருணாம் । ஹம்ஸஸ்ய ஸமாயாதம் ச்சித்ரம் தேவா வ்ருக்ஷிதா ॥ தஸ்மாத் புண்ட்ரம் ப்ரோக்தம் யானாவேதம் ந்ருணாம் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் க்ஷ ।" என்று ஸத்ஸம்ப்ரதாய தீர்த்தாதாக்ருத சாஸ்த்ர ஸம்ஹிதா வசனங்களும் மற்றுள்ள ஸ்ம்ருதிவசனங்களும் காலோகாரமென்றும், ஹம்ஸமென்றும், ஸர்வமென்றும் கூறப்பட்ட புராம்பின் படத்தில் விளங்கும் ரேகைபோல் ஊர்த்வ ஆதசாஸ்த்ரங்களிலும் ஊர்த்வாகாரமாயும் கீழ்வட்டமாயும் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறியதாகையால், ஒரு பாம்பின்படத்திலாவது இரண்டுபாதங்களுடைய நான்கு ரேகைகள் எவராலும் காணப்படாமைபற்றி தத்ரூபம் காணப்படும் ஸணிஸணத்தில் விளங்கும் விஷ்ணுத்தைப்போலவே ஓரேபாதாக்ருதியாய் சாஸ்த்ர ஸம்மதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது இவைகளின் தாத்பர்யம்.

இவ்வர்த்தம் நடாதூர் அம்மாள் செய்தருளிய ப்ரபந்நபாரிஜாதமென்ற க்ரந்தத்திலும், "தேவதாந்தர ஸக்தாநாம் ஸம்பாஷணம் த்யஜேத்" என்று காணப்படுகின்றது. ஆனதாலிவ்வர்த்தங்களையுபேக்ஷித்துத் தம்தம்மனம்போனவழி தமதுமீது பூசிக்கொள்ளப்படும் குறிகளெல்லாம் ஸபக்ஷங்களென வ்யக்திபக்ஷிகளால் நினைக்கப்பட்டாலும் ஸாஸ்த்ரஸம்மதமல்லாத கேவலபக்ஷபாதமெல்லாம் "அஸாஸ்த்ரவிஹிதம் கர்ம" இத்யாதி ப்ரமாணத்தால் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் உபேக்ஷணீயங்களேயாகும். மேலும், "ஸிவோ வா விதிவாயுர்தேவர்ஷயோ ந நாஸ்தி!" என்றதால் இவ்வர்ணபேதமும் ஸ்வேச்சாகல்பிதமன்றிக்கே யஜ்ஞோபவீத ஸிகாதிகளைப்போல் ஸாஸ்த்ரஸம்மதமாகவே வேணுமென்பதும் ஸித்தமே.

ஆகயிவ்வளவால் வடகலையாசார்யர்களையும், தென்கலையாசார்யர்களையும், கேவலமொரு ஆசார்யஸம்ப்ரதாயங்களையும் ப்ரமாணவசநங்களாலும் ஸதாசாரங்களாலும் ஸாஸ்த்ரஸம்மதங்களென நிரூபிக்கப்பட்டவையாயின. அன்றியும் யாதொரு நவீன காலங்களையன்றிக்கே கேவலம் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளையுடைய ஸாஸ்த்ரவிடமர்களான நமது பூர்வாசார்யர்களெல்லாமிதுவரையிலும் வடகலையாகவே யிட்டுவருகின்றனர். இதுவுமன்றி திருவாராதனஸம்பந்தமன்றிக்கே ஸாதாரண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவைகானஸ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் வடகலையாசார்யபக்ஷத்தையே அநுஸரித்துவருகின்றனர். இதரதேசங்களிலுள்ள வைஷ்ணவஸந்யாஸிகளும் ஸாமாந்யர்களும் போலவேயநுஸரித்து வருகின்றனர். கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோவிலென்ற ப்ரதாநமான மூன்று திவ்யதேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களைத் திருவாராதனம் செய்துகொண்டுவரும் ஸநாதநர்களான ஸ்ரீவைகானஸர்களும் ஸ்ரீவைகானஸருமிதுவரையில் ஸமாஸநஸ்த்ரீவைபோலவே தாஸ்யஸூத்ரங்களிலும் தம் தம் நீடித்த குலாசாரம்போல

வே சாற்றிக்கொண்டு திருவாராதனம் செய்தருளக்காண்கின்றோம். அங்கங்குள்ள ப்ரதிமைகள் ஸம்ஹரிக்காதல் பற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தங்களுடைய இஷ்டம்போல்ஸாம்ப்ரதாயங்களைமாற்றிக்கொண்டு வருகின்றனர். அந்த நியமநஞ்செய்த ந்ருவிஶிஷ்டமான ஆசார்யர்களிடம்மட்டிலின்னமும் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகவேயிருக்கின்றது. சிற்சில திவ்யதேசங்களிலுள்ள ஆசார்யர்களில் சிலர்மாத்திரம் ஆசார்யர்களுக்குரிய ஸம்ஹிதாப்ரமாண ப்ரகாரமிதுவரையிற்றும் செய்துவந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவநியமத்தால் ஸம்ப்ரதாயமாக்கமனம்வாராது, ஸம்ரக்ஷணாவரணத்தைக்காட்டியும் அதன் த்ருஷ்டமே ப்ரமாண்யமென்று, ஆசார்யங்களுக்கபூமாறாகும் அவ்வநுஷ்டத்தையடியோடு உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள். சிலர் பூர்வாசாரப்ரகாரம் ஸம்ப்ரதாய ப்ரமாணத்தை யனுஸரித்தும் வருகின்றனர். இப்படி ஆசார்யர்கள் ப்ராமாணாசாரத்தை முன்காலத்தில் நியமநஞ்செய்து ஸம்ரக்ஷித்ததுபோல், இப்பொழுது இவ்வாசார்யர்களை க்ரமமான ஸநாதிவிஷயங்களில் ப்ரமாணவ்ருத்தால் நியமநஞ்செய்வது ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களாலும் ப்ரத்யக்ஷமாய் த்ருஷ்டமாகையால், இதுபோலவே தான் ஸம்ப்ரதாயமாயும் நவீநமாயுமுள்ள ஒவ்வொரு ஆசாரங்களைச்சிற்சில திவ்யதேசங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தம்மதாபிமானத்தைப்பற்றி ஸ்வகல்பகாலந்தொடங்கி நியமித்தே ஸாதித்துக்கொண்டு வந்திருப்பரென்பதும் திண்ணம். இவைகளன்றிக்கே, ஸநாநாதிகளைப்புதிப்பிப்பதும், ஸம்ப்ரதாய புண்ட்ரத்தைமாற்றி ஸ்வேஷ்ட புண்ட்ரத்தைவிளக்கிக்காட்டவே யென்பதும் ஸம்ப்ரதாயவிருத்தம். இன்னமுங்கூட ஸந்நிதிகளில் உள்வளைவும் வெளிவளைவுமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களும், ஸாஹஸ்ரம்போல் கிஞ்சிதாகாரத்தில் தடிப்புள்ள புண்ட்ரங்களுமே கோயில்களிலிப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன. ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு வெளிவளைவு ஸஸம்பாவிதமாலும், உள்வளைவென்பது ஸம்ப்ரதாய ஸம்பாவிதமேயாம். ஆகையால் ப்ரதிமைகள்

ஸாமாந்ய புண்ட்ரத்தைக்காணுங்கொ ஸமயம்பார்த்து வெளிப்பக்கத்திலுள்ள அடிமூலைகளில் மட்டில் கிஞ்சித் மாற்றியுமிருக்கக்கூடுமாகின்றது. இல்லையாகில் உள்ளவைவாவது மாத்ஸர்யஸம் ஸ்காரமாவது ஸாக்ஷாத் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு விரோதமேயாகும். திருவண்பரிசாரம், திருவாட்டாறு, திருவனந்தபுரம், திருவல்லவாழ், திருவாரன்விளை முதலிய மலைநாட்டுத் திவ்யதேசங்களிலுள்ள ஆராதனாவிக்ரஹங்களினுடைய நெற்றியிலும் மற்றவிடங்களிலும் உயர்ந்தெடுத்துக்காணும் ஸாமாந்ய புண்ட்ரங்களே ஸாக்ஷிகளாய்க்காணப்படுகின்றன. மேலுமிவர் நவீனாசாரத்தை ஒவ்வோரிடங்களிலும் பலாத்காரமாய் ஏற்றுவிக்கின்றனரென்பதற்கு, ஸமீபகாலத்தில் கேவலமோர் நவீனஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தனத்திற்காகவே கிஞ்சித்காரம் முந்திவம்சபரம்பரையாகக் கோயிலெம்பெருமானுக்குத்திருவாராதனமேயில்லாமலும் கலகமும் திரக்காமலும்போனவோர்காரணமே ப்ரமாணமான ஆதாரம். இவ்வளவுதூரம் ஸம்ப்ரதாயிகளான இச்சைஞாநதெய்வஞர் ரஹஸ்யமிப்படியிருக்கச் சில ஆர்யபட்டர் தமது மதம் ஸமஞ்ஜஸமும், ஆசார்யாபிமானமும் போலும் ஸ்ரீதேசிகர் திருவடி ஸம்பந்தமுள்ளவர் ஸம்ப்ரதாயம் நவீனம்போலும் ஆக்ஷேபித்து விசேஷிக்கின்றனர். இது “ஸ்வஜநதுர்ஜநம் தேஷிவாதேஷு தத்விலக்ஷணம்” என்றகணக்காம். இவைகளல்லாது மேலுமோர் முக்யமான வ்யக்திகளின் காரணக்ஷியொன்றுண்டு. அதாவது:— ஸர்வஸம்ப்ரதாயஸம்மதமே யோநி ஆகாரமென்பது, இவ்விஷயம் யோநிநிர்ணயம் செய்தவராவது நம் வ்யக்திகளுக்கெடுத்துரைத்துத் தோற்றக்கடவர். யோனியில் பார்ச்வங்களில் வரும் ரேகைகளிரண்டும் ரேகாக்ரமாய்க் கீழ்ப்போய் எங்கேசேருகின்றதோ, எப்படி யோஜிக்கின்றதோ தெரியவில்லை. ஸ்வவ்யக்தியின் யோனியையும் பாராத இவ்வ்யக்திகளினியாவது ஸம்ப்ரதாயத்து புண்ட்ரநிஷ்கர்ஷம் செய்துகொள்ளக்கடவர். ஸம்ப்ரதாயஸித்த யோநியானது த்ரிகோணாகாரமென்பது ஸமஞ்ஜஸம். இது ஸர்வ

ஶாஸ்த்ரத்திலும் ப்ரஸித்₃த₄ம், ப்ரத்யக்ஷத்₃ருஷ்டமுமாம். இவ்விதமுள்ள த்ரிகோணம் மூக்கினடியில் தரித்துக்கொள்வது ப்ரதிவக்ஷிக்கே நித்யஸித்₃த₄மாயிருக்க வாதி₃வாக்ஷிப்போல் வளைவாய்ச்சாற்றிக்கொள்ளப்படும் ஊர்த்₄வபுண்ட்₃ரத்திற்கு யொதிகவரிகளும் ஸம்ப்ரதா₃யஸித்₃த₄மே. இப்ரகாரம் ஹரிவாத₃மென்றதால் ஸ்ரீஹரிவாத₃மேயல்ல; மத்₄வாதி₃களைப்போல் ஓர் உபரோபரோத்₃த₄மென்பது இப்ரப₃ந்த₄த்தால் ஸித்₃த₄மாயிற்று. இனி ஸம்ப்ரதா₃யாதி₃களைக்கொண்டும் ஶ்ருதிவைஷ்ணவத்வத்தை நிரூபிக்கின்றார். (தஉக) யதோ₃பசாரஹ்ருதஸாரஸ்யக்ரமணம் போலவே (ஊர்த்₄வஸ்ய) புண்ட்₃ரத்தின் நீளத்திற்கும் (சதுரங்கு₃லமாநி) நான்கங்குலங்கள் (உக்தி) என்று (விஹிதாநி) ஶாஸ்த்ரவிதியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது "லலாடே சதுரங்கு₃லம்" என்று நெற்றியில் அவரவர்கையால் நான்கங்குலநீளமுள்ள ஊர்த்₄வபுண்ட்₃ரமானது தரித்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று ப்ரமாணத்தால் நீளம் கணக்கிடப்பட்டபின்பும், ஐந்தங்குலம் ஆறங்குலம்வரையில் நீளமாய் தரிப்பதற்குக்காரணமில்லாததால் (நாஸாக்₃ரே) ஊர்த்₄வபுண்ட்₃ரதாரணத்திற்கு ஶாஸ்த்ரம் விதித்த லலாடத்தைவிட்டு அவிஹிதமான மூக்காகுமிடத்தில் (ம்ருத்ஸ்நாலேபநம்) மண்ணின் பூச்சானது (விஹிதோ ந ஹி) ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததே. இவ்விஷயம் 'அஸதி₃க்₃வாக்யநாஸாக்₃ரலேபநிஷேத₄:' என்று ஸங்க்₃ரஹஸம்ப்ரதா₃யத்தில் உபந்யஸிக்கப்பட்டது. இவ்விதமே (ஶ்ரீஶ்ருத்யாக்ருதிஶ்ச) ஶ்ரீவடிவமும், மூரம் போன்றவடிவமும் ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததேயாம். அதாவது; நெற்றியைவிட்டு மூக்கிற் பூசும் பூச்சானது ஸம்ப்ரதா₃ய ப்ரமாணத்திற்கதிகப்படுவதாலும், லலாடசாஸ்த்ரமாதலாலும், நாஸாலேபநிஷேத₄ஶ்ருதிஶாஸ்த்ரஸித்₃த₄ஶ்ரீசாரமாவதாலும், திருக்காயெழுதி வாஸ்த்ரங்களில் அரிகால்வைக்கும்பொழுது ஶ்ரீசூர்ணாக்ருதியாவதாலும், மேலுமதிலேயே "நயாயம் தியஸ்ஸஹ" மென்றும், "ஶ்ரீமதாவிநயாயம்

ஸ்யாத்திர்யக்புண்ட்ரம் ப்ரக்ஷாலநம்” என்றும் ஶாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததி
ர்யக்புண்ட்ரம் ஸம்ஹரிப்பதாலும் ப்ரதிபக்ஷியந்த புண்ட்ரம் ஸ
ர்வதா அஶாஸ்த்ரீயமும் ஸாவத்யமும் பரிவர்ஜநாபராதஹேது
முமாயிற்று. ஸம்ப்ரதாயமும் அஶாஸ்த்ரீயமென்பதை முன்பே
கூறினோம். ஸம்ப்ரதாயமும் அஸங்கதமெனக்கூறப்பட்டது. அவ்
வோ வசநங்களையெல்லா மிங்கேயுமொருதரம் படித்துக்கொள்
வது. மேலும்; ஸர்வாதிகாரத்வபக்ஷத்தில் உபயபக்ஷ
ங்களிலும் விதாநமும் பரித்தபின் ஸம்ப்ரதாயத்தில் பா
பத்திற்கும் ஸம்பவியா ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமென்று ஶாஸ்த்ரங்களில
பேக்ஷிக்கப்ராப்தமாம்பொழுது ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாணம் அதிப்ரஸ
மாவதால், ப்ரதிபக்ஷிகளிற்சிலர் தவஸால் அநயீதஸ்ரூதி
ஸூத்ராதிகளை ப்ரத்யக்ஷீகரிக்க உத்ராமிக்கப் பார்ப்பார்.
பிறகது விஶ்வஸிப்பதில் ஸர்வாஸத்திகு விஷயமாகும். ஆகை
யால் ப்ரதிபக்ஷிகள் விதாநபரணபக்ஷ விதாநபாஷண்டக
ளையும் ஸம்பந்தப்படுத்தப்பார்ப்பது வ்யர்த்தம். வீசேஷிக்கநா
திகளோ ஶாஸ்த்ரமோதீசயல்லாதது. அஶாஸ்த்ரீயமான வாஸநமோ
க்ஷஸாரமென ஸ்ரீநாதமுநிகளும், ஸ்ரீஆளவந்தாரும் அருளி
ச்செய்தார்கள். ஸாதாரணபக்ஷத்திலோ மேத்ரவிந்யஸம் ஶா
ஸ்த்ரஸம்மதம். அதைப்பற்றி ஸம்ப்ரதாயத்தில் வட்டமாய்ச் சேர்
ந்து யோஜித்திருப்பதும் ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். மற்ற விதாநபாஷண்ட
ர்களுக்கு யோஜிப்பு, ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாணாபாவத்தால் விதா
நங்களையும் யோஜிப்பிக்கவிரகில்லை. அன்றியும் வட்டமாய்
யோஜிப்பித்தால் அஸூக்ஷ்மங்களாகவும் நேராய் யோஜிப்பித்
தால் திர்யக்புண்ட்ரங்களாகவும், அயோஹமத்திலிழுத்தால் ஸம்ப்ர
தாயபக்ஷிகளாகவு மாவார்கள். ஆனதுபற்றி யோஜிப்பி
க்காமல் இரண்டரிகால்கள் நிறுத்தியதுபோல் மாத்திரமிடுவது
நன்று. இங்ஙனமிரண்டுபாதங்களும் வேறுவேறு யிடும்பொ
ழுது, ‘மேத்ரவிந்ய’மென்ற ப்ரமாணம் அநுபயோகமாவதால்
ஒவ்வொருபாதத்திலும் விந்யஸம் ஸம்பாவிதமாகவேண்டிவ
ரும். அப்பொழுது ஒரேபாதத்தில் க்ஷாரநவாம்ஶவிக

ம் ப்ரகாசிக்கும். ஆனதால் சிலர் உள்வளையமாத்திரமாகப
ரிக்கப்பார்ப்பார். அப்பொழுதும் வியோஷ்டமான ஸகலாக்ஷா
காரஸாம்ப்ரமே ஸிக்கும். ஆனதுபற்றி ப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு
இரண்டு ஸூர்ணாகாரமல்லாதே ஸரிவாக்ஷாகாரம் ஸம்ஸவி
யாது. ஸ்ரீராமனுஜன் திருக்கையாலடிபட்ட;ஸரீஉன் ரமணமு
ரவி ராமஸிராஸா வ்யூஹுதிரோஸாதிவக்ஷங்களைக் கோட்டஞ்சின
துபோல்! சில ப்ரதிவக்ஷிகள் வட்டமான தம்ஸிஷாக்ஷத்திலும்
சூலபங்களிலுள்ள விசுத்ரங்களிலும், கலௌகூடத்திலுங்கூட ப்ரதி
ஸம்செப்பட்டு வட்டத்தைவிட தீயடிக்கே ஸாவர்ணமென ஈழு
த்தையழித்து ஸாலோநர்வியரைப் போல் கஷரியமாணம்
செய்துவருகின்றனர். உஸாக்ஷத்தைமூடி ஸூஸுஷாவலைக்
கின்றனர். ஆகயிவர்கள் கருத்து, தீயடிக்காலுலும் ஸாயா
வக்ஷிகளாகக்கூடாதென்ற ஸாரோவாரமே யெனவாயிற்று. (௧௪)

இவ்விதம் ப்ரமாணித்தபின் சிலர் "நாஸிகாக்ரதௌ ரஸத்
ஸுஸாதாஷம் விவேநூஜா" நாஸிகாக்ரதௌரஸத்ஸத்ர கேஸம்
யாரயெநூஜா" இத்யாதிவசனங்களால் நாஸிகாக்ரத்தொட
ங்கியென்றிருப்பதால் "ஸுஜாடிவதாரம்பூஷம்" என்றுநிலையய
மன்றிக்கே நாஸிகாக்ரமாரம்பித்து பரித்துக்கொள்ளவே
ண்டுமென்றார். அப்பொழுது நாஸிகாக்ரமாவது யாது? என
ப்பரிசிலிக்குங்காலையில் அடிநுனியே சிலருக்குமாறித்தோன்ற
அவ்விஷயத்தை நாஸாக்ரஸ்தஇத்யாதியால் ப்ரமாணிக்கின்றார்.

நாஸாக்ரஸ்த நவமௌக்திகச்சவிமுஷாம்
ரூக்ஷம் நத்யஜதி ஸம்பதி தலாவடூஸாணிகை: ।
ஸஸ்ராம்ஸ்ருஷ்டி ஸத்ஸ்யபாஷைஷாக்ர்யத் ரஸ்ஸா
ஷேஷஞ்ஜே ஸவிஷய வ்யவஹாரவத: ॥ ॥ ௧௫ ॥

நாஸாக்ரஸ்தேத்யாதி ॥ (நாஸாக்ரஸ்த) நாசியின் நுனியிற்
சம்பந்தித்த (நவமௌக்திகம்) புதியபுல்லாக்குமுத்து (த்யுதி) என்று
(ஸவிமெஜ்ஞை:) ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதேதவாஹித்ர ஒவபூணாதிகரக்

துகளால் (உக்தம்) "நாஸாக்ரே நவாங்குலம்" என்றுசொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. அன்றிக்கே (கீழே) நாசியின் கீழ்ப்பக்கத்திலெ ன்று (வம்சிதஸாவயவனே) வேறெந்தவம்சிகோத்தமர்களா லும் (ம) கூறப்படவில்லை. இதனால் நாஸிகாக்ரமென்பது அதைபொட்டிபுருவத்திற்கிடையிற் கீழிலுள்ளவிடமென்றும், நாஸிகாக்ரமென்பது ஸ்வாஸ ப்ரஸ்வாஸங்களுடைய ஸஞ்சார ஸ்தானமாகும் அவைகளுடைய நுனியென்றும் ஸித்தமாகிறது. இப் பக்ஷத்திற்கு ஸம்ப்ரதாயத்தையும் காட்டுகின்றார். (ஸம்வித் ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தர்) கால்களின் நுனிபாகம், கைகளினின் நுனிபாகம், கால்களின் அடிபாகம், கைகளின் அடிபாகமிவைகளுடைய ஸ்தானத்தையும் அன்நாசிபோலவே (வ ஸ்து) ஸம்பந்தமுள்ளவர் திவ்யஸூரிகளனைவரும் கண்ணால்பார் (வருஷ) இந்த (வ்யவஹார) வார்த்தையின் வழக்கமானது (தேஹவி ஷயம்) சரீரத்தைப்பற்றியது. இதனால் கால்களும் கைகளும் கீழாகவந்திருக்கச்செய்தேயும் அவைகளின் உத்தரவத்வ ஸ்வரூபஸ்த்வங்களுமாயிருக்கப் பாதாக்ரம் மேலும், பாதா க்ரம் கீழுமாக எவ்விதம் உலகவ்யவஹாரமும் அதைபொட்டிய காவ்யாதிகளும் ஶாஸ்த்ரங்களு மிரதிபாதிக்கின்றனவோ, அப்படி யேதான் பாதாக்ரஹஸ்தாக்ர, நாஸாக்ர நாஸாக்ரங்களை ன்பதிற்றெளிந்து கொள்வது. ஆகயிதனால் பூர்வாசார்யர்க ள் நாஸிகையின் நுனியிலிருந்தாவது நாஸிகையின் மூலத்தி லிருந்தாவது நாஸிகையின் மத்யபாகத்திலிருந்தாவது எ வ்விதத்திலும் நாஸிகையில் மன்பூசப் ப்ரமாணமில்லாதவரா யினர். ஆனதால் "ஸமப்ரவதா" மென்றதைவற்பு அத்தவே "ஸூக்ஷ" மென்றது மேற்பட்டதாயிற்று. நாஸி காக்ரமென்றது" என்றதற்குமிதே கருத்து. அன்றியும் நா ஸாக்ரமாவது நாஸாக்ரமென்று ஸமத்தால் ஸாயித்தாலும் ஸம்ப்ரதாயவ்யாக்யாநிர்வாஹ வ்யாக்யானத்திற்கும் விரகில் லை. ஸூத்ரதீபிகையிலும், வக்ஷ்யமாணாலும் உத்தரகண்டா டீகர் ஸ்ருதிதாத்பர்யத்தினின்றும், தக்ஷிணகண்டாடீகர்நாஸிகாக்ர

ஸூத்ரத்தினின்றுமாகத்தரித்துக்கொள்வதுடன் நாஸாக்ரத்தி லிருந்து நடுவில் ஹ்ரஸ்வமாக்கிவருகின்றனர் அது விரலகலமுள் ளதே யாகையால் ஸம்ப்ருக்தாகாராதி வ்யாவ்ருத்திக்கு அவகாசமில் லை. அங்குலப்ரமாணம் மாத்திரம் லலாடத்தில் நான்கு, நாஸிகை யில் மூன்று ஆக ஏழங்குலமாகும். இதற்கும் ப்ரமாணம் அ ந்வேஷணீயமே. உத்தரகலைகளோ, லலாடத்தில் மாத்திரம் தரி த்துக்கொள்வதால் ஸாம்ய ப்ராமாண்ய வ்யவஸ்தையே அவ ர்களிடம் காண்கின்றது. மேலுமிவ்விஷயத்தில் சிலர் பாத த்வயமாகும்பொழுது நாஸாக்ரத்திலுள்ளது பத்ராகாரமே மென்பார்கள். அது இவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயமான கல்பனையே யொழிய ஸாஸ்த்ரப்ரமாணங்களால் இவ்வூ ர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் நியமித்ததல்ல. பாதத்வயாக்ருதியோ அஸாஸ்த்ரீயமென்றபொழுது "பத்ரம் வித்ரம்" என்றிவர்கூறு வது அவதாரஸ்யம். சிலவசனம் த்ருஷ்டமானாலும் அவை பரீ க்ஷகாபாஸங்களாதலால் ப்ராமாணிகமாகாது அதுபாக்ய மென்றுமேலா "தேவகாலாதி தேஷாதிஸாம்ரக்ஷிதவசனே" என்ற ஸாதகவசனத்தால் ஸம்ப்ரதாயமாய்முடிகின் றதாவம் த்ருஷ்டமாகையால் அத்ருஷ்டம் நிஷித்தமாயிற்று. ஏனெ னில்; "வசனீயத்தில் ப்ரயாணம் தேவதாந்தர ஸம்பந்தம்" மென் பதால். இது தேவதாந்தரமான காசாய நீகாரசங்க ஸம்ப்ரதாயா த்தைவஹிப்பது பற்றிவாரசெகோஷிகளால் த்யாகவசனத்ய ஜ்யம். ஸ்ம்ருதாகாலஷ்டியொருவர் "விஷ்ணோஃர்த்யதிபுண்ட்ர ணம்பாத்ருதிஃ ஸகாம்ஸம் பாதகர்மாரஸ்ய ப்ரமம்" என்று ஓர் க்ருதிவாக்யத்தை அநயீத வேதங்களை ப்ரத்யக்ஷகரித்த யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளைப்போல் தன்னைநினைத்து ஸ்ரீஹரிஸபாபியிலு ண்டான ஓர் சிறிய கோஷ்டியில் இதைக்காத்யாயநோபநிஷத் தென்று கூற, அந்தஸபையிலேயே யிருந்தமற்றோர் கோஷ்டி அவ்வாக்யத்தின் மேல்வாக்யத்தை உடனே ப்ரத்யக்ஷீகரி த்து அப்பொழுதே "ஸர்வகாரம் ப்ராம்ப்ரயோபாரயதி, ஸர்வாவீயாநுஹவதி ஸநாரகீஹவதி ஸப்ரஹ்மஹாஹவதி" என்

ஸாரத்தார். இப்புராணங்களிரண்டையும் இம்மஹர்ஷிகளிருவ
ருமல்லாது மற்றஸூத்ரகாரர்கள் எவரும் அங்கீகரியார்கள். ஆ
கையால் புராணிகர்களான உதாஸீநர்களும் அங்கீகரியார்
கள். இவ்விதமாய் ஸாக்ஷிகளுபாதாநத்திற்கு மேல், அதற்கு வ
சநங்கட்டிவருகிறபோதும், அவசநம் சொல்லி அதையே ஸ்தாபிக்கவ
ரும் வாதாடின்போதும் தாங்கள் அபாஸ்யமாய் ஸாக்ஷாத்வ
மாபோர் ப்ரபோதாகாரத்தை ஸம்ப்ரதாயிகையை விட்டு அஸ
த்ஸம்ப்ரதாயிகை தொடங்கிப்பிடித்து கொண்டதுமல்லாமல், அதற்
குத்தக்கவசநம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டும் லப்யமாகாததால் அநர்த்தவெ
சநங்களை ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கச்சில ஸ்வார்த்தபுதியவழி தேடுகின்றன
ர்போதும். ஆனதுபற்றி நாஸ்திகாசேதமோ, நாஸ்திகாத்மமோ
இவைகளெல்லாம் அபவாதங்களேயாம். மேலும் ஸ்ரீவேதா
ந்தாசார்யனும் இவ்வநுவ்யாக்யாவிஷயத்தைப்பற்றி ப்ரா
த்புராணத்தை யபேக்ஷித்த தேஷித்து எடுத்துக்காட்டியவிடங்
களில் இப்படியொரு ப்ராதாந்யமென்ற ப்ராதிபுராணமிருக்
கும்பக்ஷத்தில் இதையுமெடுத்துக்காட்டியருளாதிருக்க விடமி
ல்லை. இவ்விதமே வ்யாக்யாதாக்களும் எடுக்கவில்லை. ததீய
ஸ்துதி ரக்ஷாவதார விஜயங்களை விஸ்வஸிக்கும் புராணிக
ர்களுக்கு வாதருவிரோதிஷ்டம் அவகாசமேயாகும். ததா
விவதாரவிஜயம் ஸம்ப்ரமும் சைவபுண்ட்ரத்தை யடியோடு
நிஷேதிக்கின்றதென்பதையும் முன்பேகூறினோம். இனி யிப்
ப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு அபக்ஷையில்லாது வேறு கதி யேது.
ஒருஸமயம் சிலர் அநிதரஸாதாரண்யத்தைவேண்டி சைவாகார
மான புண்ட்ரத்தையணிந்தோமெனவரில்; அவர் அநிதர ஸா
தாரணயுக்தத்தைவேண்டி ஸர்வஸாதாரணலக்ஷணவத்தானஸ
ரீரத்திலும் பசுநாதிகளைப்போல் கின்னபுத்ரவ்ருத்தியை ஸ்வீகரித்
துக்கொள்வதும் உசிதமாம். ஆனதால் அஸாதாரணாகார
மென்பது இப்புண்ட்ரவிஷயமல்ல வெனத்தெளிவர். ப்ரதேச
மான ஸ்வீகாரத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவர்காட்டும் ப்ரமாணப்
ப்ராமாண்யஸித்தமல்லாததாகையால் இவ்விதம்கூறும் அபவாதிகளு

க்கு ஸ்தநமத்யஸ்தநவ்யாபாதிகளையும் ஸவர்ணப்ராவரணத்தையிட்டு த்யஜிக்கலாம்படி வரும். (கரு)

இவ்விதம் ஸமாதானஞ்சொன்னபொழுதும் வேறு சிலர் தமது லலாடத்திலுள்ளது முத்ராகாரமன்றென்றும், அது பீடமாத்திரமென்றும் ஸாதிக்கவந்தபொழுது அவரையும் மேல் நிரஸிக்கின்றார்.

நாஸாக்ரமுத்ரே பீடபர்யாப்தாவகாஸா
ஸாவாஸமுத்ராஸ்ய ஸுதீக்ஷ்ணம் விபாதி ।
ஏவஞ்சேத் கிம் ? கோபுரதோரணாதி
விஸ்த்ருதேஷு ஸ்ரீவத்ஸமுத்ரமேவ: ॥ ॥கசு॥

நாஸாக்ரமுத்ரேத்யாதி ॥ (நாஸாக்ரமுத்ரே) நாசியினடியில் (பீடபர்யாப்தாவகாஸாபாவாத்) இடவேண்டிய பீடத்திற்குப் போதுமானவிடமில்லாததால் (முத்ராஸ்ய) பார்ப்பவர்களுக்கு முத்ராயத்தினுடைய (ஸுதீக்ஷ்ணம்) வடிவின் தன்மை (விபாதி) விளங்குகின்றது. என்றிவர் கூறியதாவது;— மார்புமுதலிய விடங்கள்போல் மூக்கினடியில் வேண்டுமான அவகாசமில்லாததால் பீடம் சிறுத்து மேலுள்ள பாதங்கள் பருத்து அவைகளின் குதிகளின் ஸங்கோசம் மாத்திரம் ஸம்பாவித்ததுபோற் காட்டுவதால் முத்ரத்தின் வடிவுபோற் காணப்படுகின்றதேயொழிய வேறில்லையென்பதேயாம். (ஏவஞ்சேத்) இவ்விதமாகில் (கோபுர) விசாலமான கோபுரத்திலும், (தோரணாதிவிஸ்த்ருதேஷு) பெரிய வாசற்படி, சுவர் ஈறாகவுள்ள விசாலஸ்தலங்களிலும் (உபரிதேஷு) பாவநீகாஞ்ஜனுடைய (ஸ்ரீவத்ஸமேவ) உத்தரதேசங்களிலுள்ள விஷ்ணுக்ஷேத்ரங்களின் விமானத்தின்பேரில் காணப்படும் யாதார்த்தமுத்ரம்போல், இங்கு மண்ணால் கண்டவிடமெல்லாம் பூசுவது (கிம்) எதற்காக? இது க்ஷேத்ராஜ்ஞாவிருத்தமென்பது ஔத்தரதேசீய ஸ்ரீவிஷ்ணுவிமானஸ்தையால் ஸ்பஷ்டமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உ

ஶைவசிஹ்நத்தை ஸம்பந்தியான வ்யக்திகள் ஸ்ரீரங்கநாதாதிதிவ்யதேஶஸ்த கோபுரதோரணஸ்தம்பாதி விஷ்ணுமண்டபாத்ய ஸ்தலங்களில் வைக்கப்பார்ப்பது, தங்களுடைய ஶைவத்வ வைஷ்ணவத்வேஷத்தை வெளிப்படுத்துவதேயாம். வாஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவரானால் ஸ்ரீஶங்கத்தையோ, சக்ரத்தையோ, ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையோ வைப்பதற்கு உத்தேஶிப்பார். பண்டுகாலங்களிலும் பூர்வராஜாஸ்தாபகநாயகரும் சக்ரத்தையும், சூலத்தையுமே பாஷாணாதிகளிலடித்து ஸ்தாபித்திருக்கக் காண்கின்றோம். அன்றியும்; ஸர்வஸாதாரணசிஹ்நமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் வடிவம், பார்வைக்கும் ஸௌபாக்யத்ருஷ்டிப்ரீதிக்கும் மங்களகார்யத்திற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்திற்கும் சிறப்பாக ஸகலஸ்தலங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அவ்வோஸ்தலங்களிலெல்லாம் அந்த மஹாலக்ஷ்மியை மறைத்து அதன்பேரில் ஓரோர் த்ரிஶூலத்தை வைப்பவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனோ, அல்லது ஶைவத்வேஷவைஷ்ணவனோ என்று ப்ராமாணிகர்களான நிஷ்பக்ஷர்களுக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகும். இதனால் "விப்ரரூபாணிரக்ஷாம்ஸி । ஶ்ரேணம் வசிஷ்யந்தி நீதிம் வம்ஶதரோதிநஃ॥" இத்யாதிகளான பவிஷ்யத்புராணாத்யுக்த வசநோக்த ப்ரகாரம் இவர்கள் வேஷத்தால்மாத்திரம் வைஷ்ணவர்களும், ப்ரக்ருதிஜந்யவாஸநையால் "ஶிவே ஸக்த்ராந்தகோ" என்றபடி ஶிவபக்தியிற்சிறந்த ஸம்ஸ்காரராக்ஷஸவாஸநையைவிடாது, அக்ஷப்ரவ்ருத்தோடேயே கூடியவரென்றும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. இவ்வ்யக்திகளெல்லாம் ஸயோக்யப்ரவர்த்தனருமோர் ஸக்தனுடைய கணக்கிலாவாரென்பது முன் பேசுறப்பட்டது. ஆகையால் ஸகலஶாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ராமாணிகாசார்யர்களாலும் விதாதிக்கப்பட்ட ஸநாதநவைதிகமல்லாதே ஶைவஸம்ப்ரதாயத்தைத் தாம் தரிப்பதுடன் கோயில் குளம் கோபுரம் மதிள் வாஹனம் ஸ்ரீவிஷ்ணுமண்டபமிவைகளிலும் பூசுவது ஸம்மதமென்பதிதன்கருத்து. அன்றியும் கோயில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய உத்ஸவபேரத்தின் மண்டபத்தில் காணும்ஊர்த்வபுண்ட்ரதிலகமானது அடியில் வளைவுள்ளதா?

அல்லது த்ரிகோணவடிவமுள்ளதா ? அல்லது ஸமசதுரச்ரவடிவமுள்ளதா ? அல்லது ஸமசதுர்புஜவடிவமுள்ளதா ? என்றுபார்க்கில் இது அநாதிஸித்தமாதலால், ப்ராமாணிக ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய பரிக்ராஹ்ய ஊர்த்வபுண்ட்ரஸம்ப்ரதாய ஸித்தரூபமாகவே காண்கின்றதையும், ப்ரதிவாதிகளும், நமதாப்தரும் கண்களால் பார்த்துக்கொண்டேவருகின்றனர். இதையும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயரக்ஷணதுரந்தரனையும் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் "ஊர்த்வபுண்ட்ரஸம்ப்ரதாயதிலக பஹுமாநநாத் கிம் விஹிதபூர்வாசார்யஸம்ப்ரதாய" என்றருளிச்செய்தார். ஆகையாலும் "கஸ்தூரித்திருமண்காப்பு" என்ற திருநாமத்தாலும், அநாதிஸித்தமாயடிவளர்ந்ததும், ஸர்வஸம்மதமாயுள்ள ப்ரவாஹமாயும், ஸகலவாதிஸம்மதமாயுமுள்ள இப்பக்ஷமே ப்ராமாணிகம். இதைப்போனிபுண்ட்ரமென்றால் ஸ்ரீரங்கநாயகனுக்குள்ளது, தத்ஸம்ப்ரதாயிகளுக்கும் வருவதுபற்றி அவிரோதமுமில்லை, "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட: தத்ததேவேதரோ ஜந:" என்ற ந்யாயத்தை யிங்குநினைப்பது. "ஸர்வஸ்ய ஸ்வாமி ஸமஞ்ஜஸம்" என்ற ந்யாயப்படி தமது அதிகாரங்களை கோயிலழகியமணவாளன் ஸந்நிதியிலேற்றிய இவர்களுடைய ஒவ்வொருகொட்டங்களையும் கணக்காக்க நாம்வல்லவரல்லர். இதையேவிஷயீகரித்து கவிதார்கிகஸிம்ஹ ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரும் "ஏஷாம் ஷோடஷாநு ஸஹஸ்ரவர்ணஸ்ய ப்ராதுர்பாவம்" என்று தமது விஶ்வ ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் ஸங்க்ரஹித்தார். ॥ ௧௯ ॥

இவ்வித ஊர்த்வபுண்ட்ரஸம்ப்ரதாயத்தில் ஊர்த்வவிஷயத்திலுண்டான ஶங்கைகளையெல்லாம் வேதஸ்ம்ருதிஸதாசாரப்ராமாண்ய ப்ரமாணாநுகூல யுக்திகளால் பரிஹரித்தினியிவ்வூர்த்வபுண்ட்ரஸம்ப்ரதாயத்தின் ஆகாரத்திற்காணும் ஶங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார்.

ஸ்ம்ருத்யாதிஷ்வநியமேந ஹரிமந்திரரூபதா
க்ஷேத்ரஸம்ப்ரதாயேஷு ஸந்தேஹ கௌசிகவிஶ்வாமித்ர
வர்ணீயாகாரஸ்ய ஸ்ம்ருதய: ! த்வாதஶாங்குலம் ஸம்ஸ்த

[illegible]
[illegible] ॥௧௯॥

ஸ்ம்ருதேஶ்ச [illegible] ॥ (ஸ்ம்ருதி) “[illegible] ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹித: । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥” [illegible] ஙளுடைய ஸ்ம்ருதி[illegible]த்தாலும், ([illegible]) “[illegible] । [illegible] । [illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । [illegible] ॥” என்றும் “[illegible] । [illegible] ॥ [illegible] । ” என்றும், “[illegible] । [illegible]

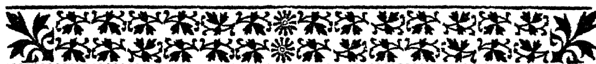
ப்ரக்ருத்யாகாரம் கல்பயந்தி ॥ உபாஸ்யஸாங்க்யம் த்ரிஜ்ஜை: காபிலாத் ஜ்
ஞாநாகாரம் ஸமாமநந்தி । இதி கணேஶேந ஸாங்க்யயோ
ர்வ்ருத்தி: க்ருதா । பதஞ்ஜலிநாபி யோகஸாங்க்யாநி யோகா
ஸ்யஸ் ॥ ஹ்ருதயேஶோபநிஷத்ஸ்வாத்யாயோக்தஸ்யைவ ।
ஸாங்க்யேநைவ ஸ்வதந்த்ரஸ்ய: ஸாங்க்யாநி ப்ரதாநம்ப்ரஜாதி
யேஷ ॥ ப்ருதக்ஜ்ஞா பிப்ராஸ் ப்ரகடிதம் பதஞ்ஜலிநாஸ்ரீதம் ।
கபிலஸ்யாம் ஜ்ஞாநம் த்ரிதீயஞ்ச த்விதீயம் ப்ருதக்ஜ்ஞாநஞ்ச தம் ॥ த்ருஷ்ட
ஜம் விஸ்தாரம் ரஹஸ்யம் பதஞ்ஜலிநா ப்ரோக்தம் । ப்ரகடிதம் ப்ருதக்ஜ்ஞ
தேஷாம் ஸாங்க்யஸ்ய இக்ஷ்வாகு ॥ லோகாநாம்ச விஶே
ஷேண ஆகமாநுஸாரவித்யா । ஆகமேஷு ஸாங்க்யாநி கா
யுராஸ் ஆகமாநாதிபி: ॥ நாஸிகாதிப்ரஜ்ஞாஸஹ்ய இதி ப்ரஹ்ம
ந்யேஷ । இதி கேஶவஸ்ய பக்த நாராயணமேவாத்ர ॥
விஸ்தரம் த்ருஷ்டம் ஜ்ஞாநம் ப்ரோக்தம் த்ருஷ்டம்வா இதி கே । த
தேஷாமாஹியாநஸ்ய விஶேஷேணாநந்தரம் ॥ உபாஸ்யஸாங்க்யம்
த்ரிஜ்ஞாநம் ப்ரஜ்ஞம் காபிலாக்ருதி । தம் த்ரிவிதேஷு நு
யாயும்ஸ்யாஸ் நயாயும் வேதிகேஷு ॥" இத்யாதிவசநங்களை
யுடைய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரத்ரமாகும் தந்த்ரஸாஸ
த்தாலும், " உபாத்யாயஹம்ஸஜநா நித்யப்ரஜ்ஞாதாஸ்ய டண
ஸம்ப்ரதிதஸ்க்ஷ । உபாஸ்யஸாங்க்யதிகம் வேதாந்தாநாஸ் கிம்விஹ
ஷிதஸாதஸ்வஇதி ॥, ஹ்ருதயம் ப்ரஸாதயதி ரம்ஹஸேதஸ்யா
ரோபாஸ்யஸாங்க்யதிகம் இதிதஸ் । கபிலாஸ்யஸம்ப்ரதாஸ்வதி
தாத்ருதஸ்யாதிம் யதாஹிராங்கயதே ॥, "கஸ்ஸ்ப்ரஸ்கரதேயஸ்ய
ஸாங்க்யதிகம் கணாதேரோக்ஷண ॥ ", "கதிராம்ஸ்யாதி
நேயஸ்ரஹணத்திஹ ஸதா ॥", "ஹம்ஸதஸாதரேஷ தீப
ஶிவாகாரோபாஸ்யஸாங்க்யஸ்ய தஶநாஸ், யஜ்ஞேஷ்வாஜீதிந்த்ரியேந
ஹாமஸதேதரஸி தமேவாநதேஷயதிதிவேஷு । வசநவிரோதே
ந்யாயஸ்யாநவதாராஸ் । கந்யா ஹம்ஸநாஷ்டிதஹோஸகேந்த்ர
நாதநஸ்கஸ்விநாஶநஸ்யாஸ்யாஸ்யஸதநஷோரஸி ப்ரஸம்
ஹாஸ் । கதா நஸ்வாதிக்ருதம் ஸஸும் ஹ்ருதேத்ரநாஸ்ரவாணீ
யஷ । ஷோகேவேதஷேஸம் உத்ருஷ்டஸ்ய । நச தீபஶிவாகாரதே

பாஹ்யாபகாரிவேஷசிஹ்நதாரணம் த்யஜேதிதி விப்ராவ்ருத்,
கிஞ்ச ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணாயைவ தஸ்மை நம: ! தத்ர
ஶோபநோபவீதம் தத: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுரா
ணாதிஸம்ப்ரதாயஸித்த ஸாத்வதைகாந்திபிர் விஶிஷ்டாத்வைத
ஸித்தாந்திபிஸ் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தஸம்ப்ரதாய
ஸ்ரீஸூக்திகளாலும் (நசேத:) ஸம்ப்ரதாயத்தாலாஜீத
மான ஶரீரத்தையுடைய ஸாத்வதர்களான ஏகாந்திகளால்
(பஞ்சதீக்ஷாஸம்ஸ்காரம்) தலைமட்டம் செய்யப்பட்ட சிஹ்ந
மென்ன, தலைகூர்மைசெய்யப்பட்ட தீக்ஷாசிஹ்நமென்ன
இவ்விருவகை சிஹ்நமும் (நயாயும் ஸவதிஸி) சாற்றிக்கொ
ள்ளத்தக்கதல்ல (ஸாமாந்யேந) இவ்விதம் ஶ்ருதிஸ்ம்ரு
தி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதா ஸ்ரீஸூக்திகளால் ஶங்காகார
மும், ஶங்கசக்ராகாரமும், சத்ராகாரமும், தீபஶிகாதிதீக்ஷா
சிஹ்நாகாரமும், பத்மாகாரமும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கச்செ
ய்தேயும் (கேசித்து) சிலரால் (ஸ்வமதே) தமது ஊர்த்வபுண்ட்ரஶ
ரீரத்தில் (ஸம்பாவிதாந்யம்) ஸம்யோக்யமான ஸ்தாநாய
யத்திற்கு நிகராக (ப்ரயஜேத்) சக்ராத்யாயுததீக்ஷாசிஹ்நாதிபேத்
தான ஊர்த்வபுண்ட்ரசிஹ்நங்கள் தரிக்கப்படுகின்றன. ஆகையினால்
ஊர்த்வபுண்ட்ரசிஹ்நத்தின் சதுரஸ்ரமானது, மட்டமாகவாவது கூர்
மையாகவாவது சாற்றிக்கொள்ளப்படுவது ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸ்ரீபா
ஞ்சராத்ரஸம்ப்ரதாயஶாஸ்த்ரவிருத்தமென நிஶ்சயிக்கப்பட்டது.

இங்கு தம்தமர்க்கிலக்காகவொன்றை மனதில் நிலைநாட்டி
திவ்யாபரணமாக ஸம்பந்தங்களையபேக்ஷிப்பதும், ஸாத்விகபர
ஸம்பந்தங்களுக்கு ஸ்வநிஷ்டாபரணமாக விபரீதாயுதம் செய்வ
தும் ப்ராகாஶ்யஜநாசாரம். இது அஜ்ஞாநத்தைக்காரணமா
யப்பற்றிவரும் விதண்டையேயாம். (தஸ்மாச்ச) ஆனதால் (ஸர்
வம் சிஹ்நம்) திருமேனியிற்சாற்றிக்கொள்ளப்படுமெல்லாச்
சிஹ்நமும் (ஹரிபாதஸத்ருஶம்) பெருமாள்திருவடியின் ஆகா
ரம்போன்றதாகவும், (ஏகாராவஹ) ஒரேவிதமானவடிவுள்ள

தாகவும், (ஸர்வஸ்மாத்) இஷ்டாதிகளான எல்லாவிடத்திலும் (கர்மகைங்கர்யநிரபேக்ஷாத்) உபாஸ்யதேவதாகர்மங்களாகும் கைங்கர்யத்தில் நிலைத்தவர்களான (நித்யை꞉) ஸங்கல்பஜ்ஞர்களாலும் (விபவை꞉) ப்ரவ்ருத்திவிஷயப்ரகாரம் (க்ரியாம்ஶம்) ஸர்வக கைங்கர்யரூபமான கர்மங்களுக்கு அம்ஶமாக நினைத்து (யாக்யம்) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆனதால் ஸாக்ஷத்திலொரு வியம், உதாராதிகளிலொருவியமென்ற விஷேஶாகாரமில்லாதே ஸாமாந்யமாகவே ப்ரதிஷ்டிதராலும் ப்ரதிபாத்யமும் சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதென இதனால் நிர்ணீதமாயிற்று. (௧௭)

இதி ப்ராப்யவாதஸ்ஸமாப்த꞉ ॥

அத கர்மகாரணவாத꞉ ॥

இவ்விதம் உபாஸ்யமான்த்ரமும், ஸாதநமும் கர்மஸமமென்றும், தத்தத்கர்மபலஸாதநமாகவே ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும், நிர்ணயித்த பின் காம்யகர்மமே ப்ரவணருக்கு அநாதேயமென்று சிலர்கூற, அக்கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி மேல் ஐந்து ஶ்லோகங்களால் விசாரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார்:—

காயக்லேஶப்ரவேஶாதிவாதவதநே ஶ்ரூயதே கர்ம
ஸ்வர்காதேர்ஹீநம் தத்துச்சப்ராணாம் ப்ரதிநியதயா ஸம்
விஹாய்யாஸக்திஸங்கை꞉ நித்யம் நைமித்திகஞ்ச த்வயர்த்தாத் ஸதகம்
கௌரவாதேஜக்தி காம்யம் கர்மாஜ்ஞாஸம்விதோ ஸாதவுதீவ
ஸம்ஹாராத் ப்ரதிஷ்டாயோகப்ரதீதை꞉ ॥ ॥ ௧௮ ॥

கார்யகாரித்வாதி ॥ (அநாதிஸித்த) ஸம்ஸாராதிஸம்பந்த மான பிண்டரூபஶரீரமானது (கார்யகாரண) பாரம்பர்ய ரூபப்ரவாஹ கர்மங்களின் காரணத்தை யுடைத்தாயிருப்பதா லும், அதாவது; ஶாஸ்த்ரஸம்மதகர்மங்களை உத்தரோத்தரம் யா தாமொரு ஶரீரத்தை யெடுக்கக்காரணமாகின்றதென்பதும், அ க்கருமமும் வேறோர் ஸத்கர்மத்தாலழிந்தாலொழிய இப்ப்ராக்ரு தஶரீரஸம்பந்தம் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவிற்கும் விடமாட்டா தென்பதும், இச் ஶரீரம் விட்டாலொழிய பரமாத்மஸாயுஜ்யம் கிடைப்பதரிதென்பதும், ஆதலாலேயே அநாதிப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஶரீரகாரணகர்மநாஶஹேதுவிற்காக அவஶ்யம் ஶாஸ்த்ரோக்தவிஹிதமான கர்மத்தைச்செய்யவேண்டுமென் பதும் ஸித்தம். இவ்வளவால் ப்ராரப்தகர்மம் முழுமையும் க்ஷயி த்த க்ஷணமே ஶரீரபாதமும் ஸம்பவிதமென்பது ஸித்தா ர்த்தம். மேலும்; (விவிதாஸ்வயோநிஷு) விஜாதீயத்வப்ராப்தங்க ளாய் விவிதங்களான வர்ணவர்ணங்களால் (சோதிதகாஶ்ச) “ஸஹஸ்ரஸஹஸ்ராய ப்ராதிகாரித, இத்யாதிகளாலேவப்பட்டிருப்ப தாலும், (சாதுர்வர்ண்யம் ததாஶ்ரமாணாம்) நான்குகளான அந்தந்த ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களுக்கும், ப்ரஹ்மசர்யாத்யாஶ்ர மங்களுக்கும் (ப்ரவிநியதத்வயா) அவையவைகட்குறித்தாயிருக்கு ம்படியாக (ஸம்விபஜ்ய) பிரித்துப்பிரித்து (உக்தவிதே:) அவ்வோ யதாஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அதாவது; ப்ராஹ்மணனுக்கு ஷட்கர்மாணி, க்ஷத்ரியவைஶ்யயோஸ்த்ரிகர்மா ணி, ஶூத்ரஸ்யைகமேவ கர்மேத்யாதிகள், தத்தத்வர்ணவ்யவஸ்தி தங்களான கர்மங்களென்பதும், ப்ரஹ்மசாரிணஸ்ஸமிதாதானபி க்ஷாசர்ய வேதாத்யயனாதீநி, க்ருஹஸ்தஸ்யாக்நிஹோத்ராதீநி, வானப்ரஸ்தஸ்ய வனவாஸ ஜடாதாரணாதீநி, ஸந்ந்யாஸிநஸ்ஸர்வஸங்க பரித்யாக பிக்ஷாசர்யாதீநீத்யாதிகள், தத்தாஶ்ரமவ்யவஸ்திதக ர்மங்களென்பதுமாம். இவை சாதுர்வர்ண்யம் வர்ணத்தைப் பற் றியாவது ஆஶ்ரமத்தைப்பற்றியாவது ஸங்கரமானால் தோஷ மென்பதும், தத்தர்மமாக ஸமவர்ணிப்ரஹோதயவென்பதும்

ஸ்ரீபகவத்கீதையில் "ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: । ஸம்ஸித்திம் லபதே நர: । ஸ்வகர்மநிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்ச்ருணு" ॥ என்று பகவானால் நன்கு விசதமாயருளிச்செய்யப்பட்டது.

அன்றியும் "சரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண:" என்றவிடத்தில் கர்மமாகாதென்றவர்க்குச் சரீரயாத்ரையுமாகாதபடிவரும். அவ்விதமே சரீரயாத்ரையவச்யமானபொழுது அவச்யகர்த்தவ்யமாக ஸந்த்யாவந்தனாதிகளுங்களும் அவச்யானுஷ்டேயங்களாகும். லோகபாலரான நாராயணனை அடைந்த ப்ரபன்னனுக்கு, தேவனென்றும், ஜீவியென்றும் விசுத்தனென்றும் ப்ரஸித்தர்களான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உபாஸனையை கூறும் கர்மங்களெல்லாம் அகர்த்தவ்யங்களாகுமோ, அவை அகர்த்தவ்யங்களானால் இவன் க்ருதக்ருத்யனென்பதெவ்விதமெனில்; யாவதாயுஷம் கர்த்தவ்யமாய் அபிமதப்ரதிபந்தகமாயவனுபவிப்பவைகளை அங்கங்களாகவுடைத்தான உபாஸனத்தைப்போலன்றிக்கே, ஸக்ருத்க்ருதமாய்ப் போன ஸாங்கப்ரபதனத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவனை மோக்ஷோபாயானுஷ்டானவிஷயத்தில் க்ருதக்ருத்யனென்றது சரீரபாதத்திற்கேதுபூதமான ப்ராரப்தகர்மமானது நசிக்கவில்லையென்றதற்குச் சரீரபாதாபாவமே நிதர்சனமாகையால் யாவச்சரீரம் ஸ்வவர்ணாச்ரமாஜ்ஞை ஸம்பாத்யவிதகர்மங்களால் சரீரயாத்ராதிகளையிட்டும், சாஸ்த்ரோதிதமான "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: । உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸேத்தேவே து தாமபீ:॥" இத்யாதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸ்ரீஸூக்தியையிட்டும், உபதேசாநந்தரீயமான அநுஜ்ஞாபரிபாலனாதிலக்ஷணானுஷ்டானத்தையிட்டும், ப்ராரப்தகர்மத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட இந்த சரீரத்திலிருக்கும் நாள்வரையில் அவச்யகர்த்தவ்யமான (நித்யம்) நித்யவிவஸந்த்யாவந்தனாதிகளுமென்ன, (நைமித்திகம்) யாதாமொரு நிமித்தஹேதுகமானபராமர்சாதிகளுமென்ன (தர்

ஸௌனக-ப்ருஷிஸ்ரேஷ்டர்களாய் முடிந்தனர் மேலும் "ஸர்வதாஸக்ரிதோ" என்றயிவையெல்லாமிவர்களுக்குக் கார்யங்களைப்போல் வாக்யங்களேதாமேயொழிய ஆசார்ய புருஷர்களல்லவாய்த்திர்ந்தன. மேலுமிவ்வுவர்கத்திற்கினங்க அர்த்த பஞ்சகமாகிய ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் "யோஸாவாத்ம ஸ்வரூபவம்" என்று ஸ்ரீகீதாசார்யரும், "ஸ்வேச்சயா ஸ்ரீநாராயணாக் ஸ்ரீஸ்வாமிநோ | ஸ்ரீமதா ஸர்வகர்த்தா வ ஸ்ரீவத்ஸாங்க்யரஸ் ||" என்று ஸ்ரீபராசரபட்டரும், "ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீமதேஸ்ரீவம் ஸ்ரீமாநஸ" என்று வ்யாஸபட்டர்விருத்திகர்த்தாவான ஸுதர்சனஸூரியாசார்யரும், "யஸ்யாஸ்ரித பராங்குச, யஸ்யாஸ்ரித ஸ்ரீபதே ஸ்ரீமாஸ்ரய" என்று அவர்தம்முடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸூரியும் "ஸ்ரீமத் வேத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார்கள். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிசிஷ்யரான ஸ்ரீரங்கநாராயணாசார்யரென்ற வங்கிப்புரத்துநம்பிகள் தமது காரிகையில் ஸர்வகாலமாக வாக்யத்ரயம் முழுமையும் ஸர்வாதிகத்த ருளினார். ஆகயிவ்வளவால் ஸ்ரீமந்நாராயண ஸம்பந்தியால் ஸம்ஸாரம் மேலிட்டவரல்லாதே ஸம்ஸாரரான ஸம்ஸாரிகளெல்லாம் ஸ்வஸ்வரூபமறிந்து ஸர்வேஸ்வரன்களையெல்லாம் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ |" என்ற கணக்கின் படியே ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை "ஸ்ரீமந் ஸர்வத்ரைவ ஸரணாகதி: ||" என்ற ஸ்ரீ ஆளந்தார் நியமப்படி ப்ரபத்தியும் ஸம்பந்தஸ்வாமியோடு ஸாதித்தவர்களாய் ஸ்வாமிகள் ஸமர்ப்பித்த ஸ்வாமிகளுக்கு ஸந்நிதியிலே கைங்கர்யம் பண்ணி வருவதே ஸாத்யமானவஸ்து. மற்றது ஸம்ஸாரமும் ஸ்வதந்த்ரமும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூப ஞானமுமாகுமென்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் சுருக்கமான கருத்து. கஅ

இவ்விதமுபபாதித்த விஷயங்களையெல்லாம் மேல் ஸர்வதர்மஸேதுஸ்ரீ ஸ்ரீஶ்லோகத்தால் பரக்கப்பேசுகின்றார்.

கர்மதத்த்வஸ்ய க்ருஷ்ணஶ்ச விவ்ருதிம் பூர்வாசார்யஸ்ய
ஸ்வாதந்த்ர்யோபாயாந்தஹி ஶாஸ்த்ரேஷ்வபி ச விதிவிஹி
தம் கார்யமேவேதி விதிஷு । ஏதஜ்ஞாநம் வ்யவஸாய தஜ்ஜந
க்ருதக்ருத்யாஸ்தத்ஸ்தாநகார்யம் வேதாந்தேஷ்டம் ஸுஹ்ருத்
த்ரா விதிவிஹிததயா ஜ்ஞேயமேவ கார்யம் ॥கக॥

கர்மதத்த்வாதி ॥ (பூர்வ) முன்பு (க்ருஷ்ணஸ்ய) ஸகிவ்யக்திகளாகு மூவாயங்களுக்கு உபதேஷ்டாவாயும், பூர்வாசார்யனாயு முள்ள ஸ்ரீகீதாசார்யனும் (கர்மதத்த்வம்) உத்தாரணம் ஜந்துவுக்குமான கர்மத்தின் தத்த்வமானது (விவ்ருதம்) ஸாங்கராஜஸ தாமஸவ்யாபாரேண மூன்றுவிதமென்று (உபதேஶ) அருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனேயெனில்;— "நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மேதத்ர த்யாகே பரதஸத்தம । த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவிதஸ்ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ॥ மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாக ஸ்தாமஸ: பரிகீர்த்தித: । து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் । ஸக்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ॥ கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேऽர்ஜுந । ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸத்யாகஸ்ஸாத்த்விகோ மத: ॥ நத்வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம குஶலே நாநுஷஜ்ஜதே । த்யாகீ ஸத்த்வஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ சிந்நஸம்ஶய: ॥" இத்யாதிகள். ஆகையால் (ஸத்ய) வர்ணாஶ்ரமோசிதகர்த்தவ்யமான கர்மத்தினுடைய (ஸ்வாதந்த்ர்யம்) தனியாமென்ற ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யர் எழுதியருளிய "ஸ்வாதந்த்ர்யமாதலாக் கடவது" என்றபடியே ஸம்பந்தத்ரயமன்றிக்கே அடியோடு விடுகையானது, (உபாயாந்தர) நன்றன்றன்றோ. (ச) மேலும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த (ஶாஸ்த்ரேஷு) ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலும் (விதிவிஹிதம்) ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கு மது (கார்யமேவ) தத்த்வஜ்ஞாய நிஷ்டர்களான யாவராலும் செய்யத்தகுந்ததே, (இதி) என்று (விதம்) விதித்தது. அதாவது; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் பூர்வஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில், த்யாகஶ

ஷத்திற்கு ஸகலஸமஸ்தப்ரமாணமாக ப்ரவர்த்தித்தருளியிருப்ப தால் கலிகளுடைய ஸ்வரூபாவதாரம் ஸர்வஜ்ஞ்யமும் உபப்ரும்ஹ ணாவதாரமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்ஸந்நிதியுமாயிற்றென்பது ஸி த்தமென்பது. ஆதலால் பிள்ளை லோகாசார்யர் தமது ரஹ ஸ்யக்ரந்தங்களில் எழுதிய வசனங்கள் எம்பெருமானார் ஸித்தா ந்தத்தோடு சேராததாயிற்று.

இனியிதன்மேல் சிலர், (யதஃ) யாதொருகாரணத்தால் (அக்ஷீணாயுஷம்) ஸ்ரீபஃவதிஜையை (ப்ரபந்நாஃ) சேஷசேஷாசார்யசேஷந வசனாநுஷ்டாநாபிமானமாக அடைந்தவர்கள் (உக்த) இந்த ஶரீரத்தோடுகூடியவின்னிலையில், அல்லது இந்த லோகத்தி லேயே (க்ருதக்ருத்யாஃ) ஜந்மத்திற்கவஸ்யம் செய்யவேண்டியதை ச்செய்தவர்களே, (ததஃ) ஆனதுபற்றி (தேஷாஃ) அப்ப்ரப ந்நர்களால் (கார்யம்ஶேஷம்) செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை யெனில்; (தத்) அக்கருமமானது (தேஹம்கபநீயத்ர) ஒருவ னுடைய கிங்கரனாயிருப்பானொருவன், தனது ஸ்வாமிப்ரீதிக்கா காகச்செய்யும் கிங்கரவ்ருத்திபோலிங்கும் ஸமஸ்தகிங்கரர்களான யிப்ப்ரபந்நர்களால் கைங்கரியரீதியாக (விதிவிஹிதயா) ஶா ஸ்த்ரவிதிவிஹிதவாக்யங்களால் நியமிக்கப்பட்டிருத்தலால் (க்ரு தீயமேவ) ஸாமாந்யர்செய்யும் தத்தேவதாராதநமேமன் றிக்கே "யேயஜந்தி பித்ருந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶ நாந் । ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்திதே ॥" என் றபடியும், "தத்ஹ்ருதேஶநபவிதேசவி தர்மாஞ்சைவ ஶாஸ்த்ர தோயா ஸாதுவர்த்ரேஷுமஹாஸாஃ । ஸந்த்யஸ்யேதே வைஷ்ணவாஸ்ச யிவக்ஷேதேவ தேஹாரண்யஹஸ்தவிஷ்ணும் ரக்ஷேத்ஸர்வதா ॥" என்றபடியும் ஜீவத்ஸம்ஸக்ருதங்களில் கைங்கர்யமாநரீதியாகவும், ஜீவஸம்ஸாரஸம்ஸங்களில் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாதிஶப்தங்கள்போல் வ்யக்திவிஶேஷத்தால் ஸாக்ஷாத்தாகவும், ஶாஸ்த்ரம் விகல்பித்த

விடங்களில் ஸமஸ்தஸாமான திருநாமஸம்பந்தங்களையேகொ
ண்டுமுள்ள விசேஷணத்தால் (காயம்) ஸக்திமையுட
னேகூட கைங்கர்யமே ப்ரபன்னனுக்குவரும் பாராஷ்டாயமு
மாகையால் ஸாக்ஷாத்காரம் பரவேதத்திலேயாதல்பற்றி சே
ஷிபாகர்த்தருளின ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ராதி வசனா
ங்களைக்கொண்டனுஸந்திக்கத்தக்கது. இதையே திருவுள்ளம்
பற்றி 'ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீ வக்ஷ்யதே கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ ।'
என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனருளிச்செய்தான். இதையொட்டி 'வே
தாந்தேஷு விதந்து ஸமஸ்தாத்மநு ஸ்ர்யாகா ஸதுபாய்' என்
று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் "ஸாங்க்யங்கர்மவிசாராய ஸ்வேவ
ஞ யதாவிதி । ஸத்வாஜ்ஞாதிஷிதா நித்யத்ரிதோஷாஸீ யதோ
தீதைக: । ஸாக்ஷாத்கார்தேநாத்மார்ச்சகம் காலேவிசுத்தவ ॥
ததா ஸர்வஜ்ஞநைகம் ஸ்வாதிதம் ப்ராதிசோதிதம் । ஸ்நாநாதி
ப்ரஸ்தாவநம் க்ருஷ்ணாவிர்பூதைஷி தை: ॥ வேதார்த்தம் விதத்யாம்
பஸ்வாதந்த்ர்யமாதிகமுபக ।" என்று தத்வஸாரத தத்ஸாரம்ஸ
ப்ரதாநசிஷ்யரும், ஸ்ரீமதாயக்ராமிகளுக்குப்ரபாரவம்சீயரும்,
ஸநாதநாஹிஜாத ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரோமணியும், ஸாஸ்பாஜிவ்ர
யாநதரருமான ஸ்ரீவங்கிப்புரத்து நம்பியும், "ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்ய
திதங்கர்ம யாவஜ்ஜீவ பராத்மந: । ஆராதநகோநாவத்ர் வேதா
ஸ்வாம்போஸ்த ஸ்வபேக ॥" என்று பெரியபெருமாளுடைய
அவதாரஸித்தரும் வ்ருத்தவசனங்களால் தமக்கே ஆசார்யனெ
ன்று ஸூசிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீபட்டரும், "ஆசோஷீதாதி
ஹிகர்மேஷ்யாசரேக: பரராத்மந: । ஸம்வேதாக்ஷ்த்ரதேஷ்ய
ரநம் ரமேஷ்ஸ்வஸ்ப்ருதிவாதேகே: । அசிதாதேஸ்ஸுதிகஸ்ஸ்ர
வம்ஸம் விதீயம் பராராதந: ॥ ப்ருதிவாதிகபா விசேஷாஸாவி
தந்த்ராதம் ஜவேஸிஷு । ஸ்ராயநு ஜவேஷாவதிஷேத தர்வேவா
ரூவேஷார்தஷ்ட ॥ நாராயணார்த்தகாநுவேதாந்தேஷு ஸததமுபேக
விதந்து ।" என்று நஞ்சீயருமருளிச்செய்தார்கள்.

இங்ஙனன்றிக்கே ஜோகாசார்யர் முதலிய சிலர் ஸக்தியோ
ஹமாகும் ஸாரூபாயத்திற்கல்லவோ "விஹிதகர்மாஶ்ரகே

த்ராவி" இத்யாதிவ்யாக்யாநத்தைக்கொண்டு அங்காஸ்ரயாத்ர வரணங்களெல்லாம் இதிகர்த்தவ்யங்களாய்வேண்டுவன. அவை வாயமானவிவ்யவஸ்தையிலிழிந்தவர்களுக்கும் இதனங்கங்களல் லாததால் அவை வேண்டுவனவோ என்று ஶங்கித்து, அதன் பேரில் அவ்யபதேவஶித்ராமமாவது; ஸ்வஸ்வாமிதமாய் ஶா ஸ்வவிஹிதமாயுள்ள அகர்மங்களையும் ஶக்தியில் ராஜதவ ஷிபண்ணும் ஆஜ்ஞைரைப்போலன்றிக்கே அவாவஸிமாய்விடுத லேயென ஶக்திக்கும் வ்யவஸ்திக்கும் வாசிவகுத்தனர். இந்த க ர்மங்களெல்லாம் உபாஸநாங்கங்களான கர்மங்களையா மென்று வர்ணவ்யஶ்லோகத்திலேயே நிரஸ்தங்களாயின. இதி லும் அஸந்த்வாவ்யாதங்களாயின. மேலுமிக்கர்மம் கைங்கர் யபரீக்ஷா விஷயத்தால் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்பதை ப்பற்றி "ஸ்வயம் ஹரிர்நாம ஶாஸ்திரஸம்பந்த ஸஹவாஸகவேஶ பரதந்த்ரஸ்ய ஸ்வதந்த்ரஸம்ஹாஸ்வைஷ ॥ என்றித்யா திகளிற்படியே விஶேஷகைங்கர்யங்களுக்கும் அநஹர்ஜம். அவை பண்ணினாலும் உகப்புக்குடலாகாது "வஸ்துதஸ்த ஹ தோஷத:" என்ற அவஸ்தையும் வரும்." என்று முப்பத்தைந் தாவது அதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகதேஶிகனும் அருளிச்செ ய்தார். இவைகளை ஶாஸ்த்ரங்கொண்டே யிங்கறியவேண்டுமெ ன்பதும், பெருங்காற்றில் மாங்காயெடுப்பாரைப்போலே யாகா தென்பதும், "ஸ்வதிநேவிஷ்காரணம் கைங்கர்யமிதியுச்யதே। விஷ்ணோர்ஹிஷ்டதேவம் ஶாஸ்த்ரைஷ்வாவஸ்திதே ॥" என்றும், ஸம ஸ்தகைங்கர்யாநுஷ்டாந ததாரணாம் ஸம்ஸாராரம்பதவத்தத்வ தஸ்மாதிஹாஸந்ந யதா தேநாராயம் வ்யாதிஷாவிக க்ரமேண ஸமவஸ்தி வேதித கைங்கர்யாநுஷ்டாநேநவி யதா காமாநுஷ்டாநேவதேவ, யதா ராஜாஜ்ஞாநுவர்த்தகா நாம்ஹி ராஜகிங்கராணாம் ராஜாஹிதகாமாநுஷ்டிதேவ கிங்க ரவ்ருத்தி: வியாபஜாயதே। தத்ர ஸமவஹிதவிஶேஷவிஷ யகாம: ஶாஸ்த்ராவஸேயஜதி, "ஶாஸ்த்ரம்ஹிவஸ்துதரம் தாதாவி தத்வஸமஸ்த:" இத்யாதியபதே "காமோஹிகர்மவோதநதே"

இதி ஹி நீதிவித:। ஸ்வப்நேவ ஸம்பந்நஸித்தேவஸாக்ஷாத்காரிணஸ்ஸம்
ராஜஸ்ய ஜாக்ரதோவேக்ஷணேவ ஸம்பந்நஸித்தோ ந்ருபோ தேஷு
தேஷு கார்யேஷு கிங்கரவ்ருத்தீந் நியுங்க்தே, யதா ராஜஸேவா
நிவாஸிந: ராஜவாக்யாதேவ யதாகாலம் ஸகலம் ஸமாசரந்தி।
உபாயாவஸ்தாயாம் பரித்யாகேவேக்ஷணே। ஸாவதிகாவதி ப்ரா
ந்ருஸ்ப்ருஹ்யர்த்தவ ராஜாதிராஜாதஸநவேதனாக்ய யதாகாலமேவ
ஸர்வம் ஸ்வாதரணீயம்।” என்ற வாக்யங்களால் நிகமாந்தாசார்ய
ஸார்வபௌமரான ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ப்ரபந்நனுக்கு ஸமஸ்த
ப்ரயோஜனங்கள் ஸ்வாமியினுடைய ஸங்கல்பங்கள் என்று ப்ரதிவாதிகளு
க்கு, ஸ்வாமிவிஷயமாகவாதகமே பலமென இந்த சுலோ
கத்தால் நிரூபிக்கும். ௧௯

இவ்விதம் கூறப்பட்டபின் ப்ரதிவாதிகள் ப்ரபந்நனுக்
கு உத்தரகாலத்தில் ஸர்வமே ஸமாஹிதமாகையால் ப்ரபத்தி
நிஷ்டாநந்தரம் கர்த்தவ்யமாயொரு க்ருத்யமும், அதிகாரணை
ஓர் ப்ராயச்சித்தமுமில்லாமையால் மோக்ஷவிசிஷ்டர்களான வை
திகர்களுடைய ப்ராப்தியையே தனக்குப் பெரும்பேறாக நினை
த்தருளிய ஸ்வாத்மஸமர்ப்பணான மோக்ஷத்துக்குத் தமது ஸாதந
மாவதமான திருமாலைகட்டுதல் முதலிய கைங்கர்யமே ஸ்வா
மிமனக்கூற அவைகளையும் ப்ராரப்தாவ்ருத்த கர்த்ருத்வாதி
யால் நிரூபிக்கின்றார்—

ப்ராரப்தாவ்ருத்தகர்த்ருத்வஜநிதபாபஜம் தேஹவர்த்தா
நமேதத், ஸ்வஸ்டம் ஸவேஷ்டா ஜந்மஷ்வபி க்ருதகரணீ
யேஷ்வபி ஸ்வாத்மநாவ:। ஸம்ப்ராப்தோ வேதவ்ரதஸ்: ப்ரப
ந்நஸ்யோபாந்தக்ஷணம் ஸ்ப்ருஹீதேஹ:, தஸ்மாத் கர்த்ருப்ரப
ந்நோபவித ஸந்தர்ப்பணம் காயகர்மதேஹபாதம் ॥ ௨௦॥

ப்ராரப்தாவ்ருத்தீத்யாதி ॥ (ப்ராரப்தாவ்ருத்தகர்த்ரு) ஸஞ்சித
அதர்மநஸ்ரீரநிஷித்தக ப்ராரப்தமாய், தனாமேவாலேயே ப்ர

ஸிஜமாயிருக்கும் கர்மமானது (தேஹவாதகம்) ஶரீரம்விழு மளவும் (ப்ராணம்) ப்ராணஸம்ஶரீரமதனை இச்சேதநனை (ந த்யஜதி) விடுகிறதில்லை. (ஸாதக:) இவ்விஷயமானது (ஸூக்ஷ்மம்) ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ராமாணத்திலும் ப்ரகாஶமானது. (அதஶ்ச) ஆகையாலும் (க்ருதகரணீயேஷு) க்ருதக்ருத்யர்களான (ஸ வேதேஷு ஜ்ஞாநேஷு) எல்லா ப்ரபந்நர்களிடமும் (உத்தாரக:) ப்ரபத்திக்கு உத்தாரகத்திலும் ஸாக்ஷாத் ப்ரஸாத லக்ஷணமான வ்யாபாரமானது (ஸம்யாக) ஸாத்யமதமான ப்ராரப்தகர்மஶேஷத்தாலுண்டாகும், (ந ஸேத்) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றதை வழிதெரியாதே விபரீதமாய் கல்பமாக்கி தனிவரமென்ற ரஹஸ்ய வாக்யத்தில் ஜோகாவயவர் "இது தான் ப்ராரப்தத்தையும் போக்குமென்னு மிடத்துக்குக் கணக்தமான ப்ரமாணங்களு முண்டு. "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமளவாகச்சில ஶ்லோகங்களையுமுதாஹரித்து முடிவில் "ஶ்ரீபாதயாந்" என்று ப்ராரப்தமும் ப்ரபத்தியாலே க்ஷயமென்று உடையவரருளிச்செய்தார்" என்றும் ஶ்ரீய:பதிப்படியென்னும் ரஹஸ்யத்தில் "பரியென்கிற உபாய மத்தாலும், ஸகலஶப்தத்தாலும் த்யாஜ்யமாகச்சொன்னவற் றினுடைய ஸர்வ ஜ்ஞத்தியையும், ஸவிஶேஷமான உத்தாரகத்தை யும் சொல்லுகிற"தென்று மெழுதிக்கட்டியபடி ப்ரபந்நனுக்கு உத்தாரகாதிபலமலோபாவ்யங்களுக்கேதுவான ப்ராரப்தகர்ம ஶேஷமேயில்லையெனில்; (ப்ரபந்ந:) ப்ரபத்த்யநுஷ்டா நம் பண்ணினவோர் ப்ரபந்நன் (ப்ரபத்த்யநந்தரக்ஷணம்) ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநகாலத்திலுடனேயே (விதேஹ:) ஶரீரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான ப்ராரப்தகர்மநாஶத்தால் தேஹவியோ கத்தையுடையவனாக (ஸ்யாத்) ஆவான். (தஸ்மாத்) அப்படிக்குச்ச ரீரம் நாசமாகாதே, ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஜ்ஞாநப்ரபந்நரும், ம ற்ற ப்ரபந்நரும் தீர்க்ககாலவர்த்திகளாயிருப்பதால் (ப்ரபந்ந ரபி) ப்ரபந்நர்களாலும் (அதேஹவாதகம்) ப்ராரப்தகர்மக்ஷய

ப்ரத்யக்ஷமான ஶரீராவஸாநம் வரையில் (த்ருப்தப்ரபந்நா:) அ-
வர்களுக்கென்று வகுத்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரஸித்தப்ரமாணமான
(கர்ம) வர்ணாஶ்ரமோசிதமான கர்மயானது (காம்யம்) ஶ்ருதி-
யோடும் கைங்கர்யபுத்தியோடும் ஸௌஹார்த்தப்பைவேண்டிச்
செய்யத்தக்கது. ஆகையினால் ப்ராரப்தகர்மமென்பது ஶரீர
ஸ்திதிக்கு ஹேதுவாதல்பற்றி அக்கர்மமுள்ளவரையில் சேத-
நன் ஶாஸனையும் கர்மோபாயமாய்த்தனக்கு ஸ்வாமியான ப்ரா-
ஹ்மணாதிஶரீரத்திற்கிணங்க விஹிதகர்மங்களை ஸமயஸத்க்ருத்-
யமாக அவனுக்கு நிருபாதிககிங்கரனாகையால், கைங்கர்ய-
புத்தியோடு ஸகலகர்மங்களையும் செய்யக்கடவனென்றும்,
ப்ராரப்தமென்றகர்மம் ஶரீரஸ்திதிக்கு ஹேதுவாதலால் ப்ர-
வ்ருத்தியோடு அதுவும் நஶிக்குமாகில் ஶரீரமும் அப்பொழுதே
நஶிக்கவேண்டிவருவதால் அப்ப்ராரப்தம் போகுமென்றது
காகாக்ஷிந்யாயமேயென்றும், யாவச்சரீரபாதம் அது சேதநனை
விடாதென்றும், உபயதாலும் வ்யதிரேகத்தாலும் காட்டி ஸ-
ர்வவ்யவஹர்க்கும் ஸ்வாமிதகர்மம் அநாதேஶ்யமேயென
நிஷ்கர்ஷிக்கலாயிற்று. இக்கருத்தை ஸ்ரீதேஶிகந் (௩௩)வது
விரோதபரிஹாரத்தில் இங்கு "ஶோகம:" என்கிற வாக்ய
ஸாமர்த்யத்தால் ஶோகவிஷயமானவையெல்லாம் கழிகையில்
தாத்பர்யம், ஆகையால் தீவ்ரஸம்வேகமில்லாதார்க்கு "ப்ரா-
ரப்தேதரபூர்வாகம் தத்விநாஶவ்யபாஶ:" இத்யாதிகளிற்படி-
யே ப்ராரப்தஶரீராதிகளுக்கீடாகக்குறையில்லை" என்றருளிச்
செய்தார். தீவ்ரமான ஆர்த்தியையுடையவரே தீவ்ரஸம்வேக
முள்ளவரென்பது. ஆர்த்தப்ரபந்நர் உத்தரக்ஷணத்திற்கூட ஶ-
ரீரபாதநாபேக்ஷகராதலால் ஸகலப்ராரப்தஸர்வநாஶம்
இங்கு ஸமஞ்ஜஸம் மற்றவர் த்ருப்திவேக்ஷகராதலால் க்ருச்ச்ரநா-
ஶம் கூறுவது ஸமஞ்ஜஸம். "ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞ ஸம்ப்ரதிபந்ந:
ப்ராரப்தஸ்யாஸுநிவர்த்திதே । ஜந்மாதிஹேதுபூதோ ய:
ப்ராரப்தஸ்ய விநஶ்யதி ॥ ப்ராரப்தம் தேஹம் நயதி ஹிதகா-
ரீ ஸர்வஸஹா ॥" என்று ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் ஸங்க்ரஹித்த-
ருளினர்.

இவ்விஷயத்தில் ஶைவ-வைஷ்ணவரும் ஏகப்ரமாணாதி நம்பப்பண்ண இன்னமும் காணப்படுகின்றதுபற்றி லோகாயதாந்த்ரகல்ப்யவஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரமாணாந்தராவஷ்டம்பத்தையுடையதெனவும் நிஷ்க்ருஷ்டம். அங்ஙனன்றிக்கே ஆஸ்திக ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களோ, ப்ரமாணத்திலும், ப்ரமேயத்திலும் ஒரேவகையாயிருப்பதால் இவர்களுக்கு பரஸ்பரவிரோதம் நேர்ந்திடமில்லை. திருமண்காப்பாரும் பாஹ்யசிஹ்நங்களிலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையே அநுஷ்டானத்திலும் வாசிகர்களால் பார்க்கப்படுவதுபற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமேயத்திலும் ஸமானராயிருக்கும் விரோதமே. மற்றது ஸர்வவிஷயத்திலும் ஸாமாந்யமே. (௨௦)

இவ்விதம் கல்பத்தின் அநுஷ்டானத்திற்கு அவஶ்யத்தை ஶாஸ்த்ரத்தாலும், ஸத்தர்க்கத்தாலும் ஸமர்த்தித்து அதன் அநுஷ்டானக்ரமவிதிபோதகங்களை மேல் உபாயகதித்ரயியால் தெளிவிக்கின்றார்—

உபாஸ்யம் ஶக்தாவப்யஶக்தாநாம் ப்ரபத்தௌ
ஸ்வாபாஸ்யம் த்ரிவிதம் ஸதா வித், ஸர்வகாமத்ரிவிதம் ।
ஸர்வலக்த்ர காயம் ஶரணத்ர ஶேஷம் ப்ரபத்யர
ததோ லோகாபாயரக்ஷித ஸ்ருதிபோஷகாஸ்ய ஶ்ருதி: ॥௨௧॥

உக்தகல்பங்களுக்கு (ஶக்தா) ஶக்திபொருந்தியமாகும் மோக்ஷோபாயவிஷயத்தில் (உபாஸ்யம்) உபாஸிக்கத்தக்கதாய்க்கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸகாரணவாயநகமும், (அத) அதன்பிறகு (ப்ரபத்தே) ப்ரபத்திவிஷயத்தில் (ஶரண்யம்) ஶரணம் ப்ரயோஜநமாகிற ஶரண்யமும் (த்ரிவிதம்) ஸமாஸநத்ரயவிஷயத்தில் (உபாஸ்யம்) அவஶ்யகமும் (ஶ்ருதி) "முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே" இத்யாதி ஶாஸ்த்ரத்தாலுண்டாகிறது. ஶாஸ்த்ரீயமான ப்ரகாரமே ப்ரபந்நனுக்கு அநுஷ்டேயமென்பதை "ஶாஸ்த்ரவிதிஜாதிஸம்ஹ்ருத்ய" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தமது நித்யத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் (ஶ்ருதி)

ஸமஸ்தவிஷயத்தில் (லோகபக்ஷபாத்) கைங்கர்யமென்றால் ஸம்பந்தியோடுகூட (ஸர்வஸத்த்வ) "ஸ்ரீவைஷ்ணவகாரிக:" என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி ஸக்ருதம் வேர்மையுடன் (காயம்) முன்னடியார்த்துச் செய்யத்தக்கது. என்ற இவ்வளவால் லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தமென்றும், கொண்டிப்பசுவிற்குத் தடிக்கட்டிவிடுவாரைப்போலே தேறுமொரு காலக்ஷேபார்த்தமென்றும், இவை முதலிய லோகாசார்யக்ருத ரஹஸ்யக்ரந்தங்களெல்லாம் ஸம்க்ஷேபிக்களாயின. (தத:) ஆனதுபற்றி (ஸர்வலோகாசார்யக ஸம்ப்ரதாய:) லோகாசார்யரால் கல்பிக்கப்பட்ட கர்மத்ரயமாத்ரமானதோ, அல்லது ஸ்ரோத்ரியில்லாதே த்ருமகளுமாய்ச் செய்யக்கடவதென்றுவதோ, ஏதேனுமோர் இம்ஸமயமானது (ஸம்ப்ரதாய:) ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி உபதேஶபரம்பரை ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஸ்வாநுஷ்டானத்திற்கும், ஸ்வாநுஷ்டானத்திற்கும், பூர்வாசார்யாநுஷ்டானத்திற்கும் விரோதமாயிருப்பதால் கெட்டஸமயமேயாம். ஸம்ஸயமென்பது கருத்து. ॥ ௨௧ ॥

இப்படிப்பட்ட ஸமயவிசேஷங்களைப்பற்றி ஶிஷ்டஸித்தமும், ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமுண்டென ஸமஸ்தத்ருஷ்டியால் வர்ணிக்கின்றார்—

ஸமயம் நித்யம் ஸம்ப்ரதாயமார்க்க ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய ஸ்தாபிதாஸ், ஸதாசாரஸம்பந்தம், ஸுஸமஸ்தாநிமித்த நவீனம் ஸம்ஸித்தம் । யஜ்ஞாநுஷ்டிதபூர்வ ஸம்ஸ்காரசேஷகி ஸமாவிஷ்டமிருத்தாய, ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யஸமய ஸித்தஸம்ப்ரதாயஸமாஸாநுஸாரி ॥ ॥ ௨௨ ॥

ஸமஸ்தத்ருஷ்டி ॥ (ஸமயம்) பூர்வாசார்யலோகவ்யாகரணங்களிலும் விஶேஷிக்கப்பட்ட ப்ரகாரமாக (நித்யம்) ஸ்ரீஸம்ப்ரதாய நித்யமென்ற ஸமயமும், (ஸம்ப்ரதாயமார்க்க ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய ஸ்தாபிதாஸ்) ஸ்ரீவங்கிப்புரத்துநம்பி நடாதூரம்மாளாகும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எம்பார் ஸ்ரீபராஶரபட்டர் என்ற இவ்

வாசார்யர்களுடைய ஆப்தமாகும் ஸ்ரீஸூக்திகளும் (ஏதத்ப்ரக்ருதே) ப்ரக்ருதப்ரகரணவிஷயத்தில் (ப்ரமாணம்) ப்ரமாணமாயிருக்கின்றன. (து) ஆனால் (ஆலஸ்யாசார்யமதே) சோம்பலேறிய ஆசார்யர்களுடைய மதத்தில், அதாவது; தமோகுணோத்ரேகமாயுண்டாகும் ஆலஸ்யத்தையுடையவர்கள், தமஸ்ஸால் ஶாஸ்த்ரவிஹிதகர்மங்களையும் உதாஸீனித்து ஆஹாராதிக்ருத்யங்களைமாத்திரம் ஸ்வீகரித்து "ஶிஶ்நோதரபராயணா:" என்றபடி கேவலம் ஶிஶ்நோதரபராயணர்களாய்த்திரியுமவர்களுக்கொப்பாய் வர்ணிக்கத்தகுந்த பௌத்தவைசேஷிகவைதண்டிகமதத்திலென்றபடி. (ஸர்வத்ர) எவ்விடத்திலும், அதாவது; வைதிகாசார்யவ்ருந்தத்தின் எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஶ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்திலும், அருளிச்செயல்களிலும், மற்றெவ்வித க்ரந்தங்களிலுமென்றபடி (நப்ரமாணா) அவருக்கிசையவோர் ப்ரமாணம் ஸம்மதமேயாம். அன்றியும், பௌத்தாதிகளைப்போல் திரியவொண்ணாதே ஏதேனுமோர் ஶாஸ்த்ரத்திலவலம்பித்துத் தன் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கிணங்க நல்லதோர் ஸித்தாந்தத்தையடையவே ஶ்ருத்யாதிகளும் வைதிகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் ப்ரவர்த்தித்திருக்க, தத்விஷ்ணு ஸம்பந்திகளாய்த் திரியவேண்டி ஸ்வதந்த்ரசாரனான ஶாஸ்த்ரவித்துக்களை ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஜ்ஞகல்பர்களான மஹர்ஷிகளும் ப்ரவர்த்திப்பித்தார்களென்பது பாஹ்யமதஸித்தமும் ஸர்வஜநவிதமுமாம். ஆகையாலிதேயிங்கு ஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தத்தையும், அதற்கு மூலமான ஸம்ப்ரதாயத்தையும், லோகக்ஷேமார்த்தமான பரமகாருண்யத்தையும், பக்தஜநவிஷயாநுக்ரஹத்தையும், போதிக்கவந்த ஆசார்யர்களை ஸம்மதமாக்கவெனக்கூறியது.

மேலும்; (விஷ்ணுசித்தாதய:) எங்களாழ்வான் பெரியநம்பி முதலிய (வைதிகப்ரவரா:) வைதிகாசார்யர்களும் (யஜ்ஞாத:) யாஜ்ஞிகர்களாய் (ஸந்தி) போந்திருக்கின்றார்கள். (இதி) என்று (கஸ்ய) ப்ராமாண்யப்ராமாணிகமான இதிவ்ருத்தம்.

(அத:) ஆகையால் (இஹ) இக்கர்மகாண்டவிஷயத்தில் (ஸ்ரீவே
தாந்தாசார்யை:) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய ஸத்ஸம்ப்ரதா
யார்த்தமானது (ஆசார்யபரம்பராநுஸாரீ) ஸ்ரீபாஷ்யகா
ரநந்தரம் பகவத்ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராகிய ஸ்ரீம
த்வரவரமுனி ப்ரப்ருதி ஆசார்யர்களுடைய ஸ
ம்மதமாகும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுஸரித்தது. ஆகயிவ்வ
ளவால் ப்ரபந்நனுக்கும் கர்தவ்யமான தேஹம் நஶிக்கும
ளவு தேஹயாத்ரைக்கு ஹேதுபூதமான ஸாத்த்விகாஹார
ரூபமாயுள்ள கர்மங்கட நிலைநின்று ப்ராணாபாநவ்யா
னங்களுக்கு இடங்கொடுத்து அதனலிவனை ஸம்ஸாரத்துக்கு
றையில்லையாதல்பற்றி, சரீரமுள்ளவரையிலும் கர்தவ்யமான
ப்ராஹ்மணாதிஶரீரத்திற்கிணங்கியதான ஶாஸ்த்ராஜ்ஞாகைங்க
ர்யங்களையும் செய்யக்கடவனென்றாயிற்று. இதையேதிருவுள்ள
ம்பற்றி "ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாவிபாகேந த்வி ஶாஸ்த்ரீயவ்ருத்தி: ।" என்
று ஸமஸ்தகைங்கர்யரூபமான கர்மங்களை ஆஜ்ஞாகைங்கர்ய
மென்றும், அநுஜ்ஞாகைங்கர்யமென்று மிரண்டாய்வகுத்து
அவற்றுள் ஆஜ்ஞாகரணே ப்ரத்யவாயமும், அநுஜ்ஞாகரணே
தோஷாவமும், கரணே ப்ரீதியுகப்புமாத்திரமுமல்லாத ஸ்வ
ப்ரயோஜநமுமுள்ளதென ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஶா
ஸ்த்ரீயநியமநாதிகாரத்திலும், உத்தரக்ருத்யாதிகாரத்திலும், ப்ர
பந்நாயுக்தாநுஷ்டாநாதிகாரத்திலும் "ஆஸம்ப்ராரப்த கோஷாத்ருநாம்
ஸ்தி ஶாஸ்த்ரீயஸாரணீ ।" என்றும், "ஆஸ்திக்யவிஹிதவிஷயாஸம்
ப்ரக்ருதிஷேஷஹேதா உப்யுபாயாஷ்டவ்யஹாரவிமர்ஶே உத்தப்ரவ்ருத்தி:ப்ர
பந்ந: ।" என்றும் "அநுஜ்ஞாநுஷ்டிதஸ்விஷேஷா கைங்கர்யேஷு
விவக்ஷிதே: । ஆக்ருதஸ்வாமிஹாஸோ நத்த தோஷஜநீரி
த: ॥" என்றும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகநு ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாப்ரவ்ருத்தி
க்ஷமீரஸநபூர்வகமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸத்ஸம்ப்ரதா
யத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர். பிள்ளைலோகாசார்ய
ரோவெனில்; இவ்விஷயத்திற்கு விரோதமாய் தனியாமென்ற
ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையில் "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸதாசார

வோசிதமான நித்யநைமித்திககாம்யரூபமான கர்மங்களையும்,
ஶோகோபஶமாதிகர்மங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு” என்ற
ருளினார். இது ஸந்ந்யாஸாஶ்ரமதர்மமன்றென முன்பே கூ
றப்பட்டது. ஆதலால் ஸாத்விகனாயிருப்பானொருவன் ஶாஸ்த்ர
விஹித்ததல்லாதே ஸ்வேச்சையாய் “யஶ்ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய”
இத்யாதிகளிற்படியே யாதாமொரு அநுஷ்டாநத்திலிழிந்தாலோ
வெனில்; “அஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயஜ்ஞ”மென்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார்
அருளிச்செய்ததால் அதுவுமிவனுக்கநுஷ்டேயமாகமாட்டாது.
அன்றியும் ஶாஸ்த்ரத்தைக்கைவிளக்காய்க்கொண்டயிவன் ஶாஸ்த்ர
வஶ்யனானபடியால் அஶாஸ்த்ரீயாசரணம்செய்ய ந்யாயமில்லை. ஆ
கையால் அஶாஸ்த்ரீயத்தோடு யஜ்ஞோபவீதம்போல்வநியமமாய்
ஸதா சாற்றிக்கொள்ளத்தகுந்த உத்தரீயாதிகளை “நாயஜ்ஞோபவீதீ
ப்ராசீநம், ஸோத்தரீயஸ்ஸமாசரேத், ஏகவஸ்த்ரஸ்துமவி
த்யாதேஷ்வேவ விஶ்ருத உபவீதம்”இத்யாதிகளையநாதரித்து
ஸாமாந்யதர்மங்களை ஸ்வேச்சமாக்குவதன் பொருட்டு மே
ற்றலப்பையபரையில் ஸாம்ஸிகமாய்ச் சுற்றிக்கொள்ளும் கண்டை
களைப்போல் சிலர் சுற்றிக்கொள்வதும், தேவஸந்நிதியில் ஸாத்
ஸாரனை யிவனுக்கு வேண்டிய ப்ரஸ்தாவாவஸரமும், த்ரிதண்ட
ஸாதிகளை ஸந்ந்யாஸிப்போலவத்தரித்து ஸந்ந்யாஸியைப்போல் நடப்பதும்,
ஸந்த்யாநுஷ்டாநத்திலும் ஸந்தோஷாதத்திலும், ஸ்ரீஸூக்தியைப்ப
ற்றியோ அஜ்ஞதையாற்றன்னைப்பற்றியோ கும்பிடுவாரைக்குறி
த்துத் தனக்கேயெனயிவனும் ஆசீர்த்துத்தான் செய்யும் க்ருத
ஜ்ஞாவஸ்த்ரநமும் “தஸ்மாத்யதோர்த்வம் யஜ்ஞோபவீதம் த்ரி
வ்ருத் । காஷாயஸ்தாநவம் ஸாக்ஷாத் ஏகைகவஸ்த்ரதர்ஸீயஸ்து ॥”
இத்யாதி ப்ரமாணங்களையெல்லாம் உபேக்ஷித்துக் கொரஜ்ஞீயவஸ்
த்ர வஸ்த்ரங்கள் போல் தன்னரையிலிரண்டுவஸ்த்ர முடிக்கும்
யதிதர்மாசாரமும், இடையிலோர் ஆள்வைத்து ஸாஷ்டாங்கப்ரணாம
ம்செய்யும் அதிஸாஹஸமான யதிதர்மவ்யத்யாஸமும், ஸாத்விக
ரஜதாதி பாத்ரஸம்ஸ்க்ருதவஸநங்களை வ்ருஷலஸம்பந்தமுள்ள ஶிக்ஷா
க்கைப்போலுடுத்திக் கொள்வதும், யதிதர்மஸம்ப்ரதாயாத்ருஷ்டி

ஶ்ருதிஶாஸ்த்ரவிரோதமாக ஸ்வபக்ஷாபிநிவேஶாதிகள் செய்யும்
யதி தர்மஶூஶ்ரூஷையும், ப்ரஹ்மஸூத்ரையும் ஶாஸ்த்ரார்த்தவ்யாப்தியி
ல்லாதே செய்யும் ப்ரதிவசநமும், ஸாமாந்யாதேஶமில்லாதே
கேவலம் ஸங்கேதமாகவே ஸமாஶ்ரயணமும் ஸமாஶ்ரயணாதி
நிஷேதங்களும், உபநயநாதிகாரப்ரமாணாதிகளைப் பற்றிய
யதிஸங்கல்பமும், யதிப்ரதிஷ்டாபநமும், ஏகோத்திஷ்ட
ஶ்ராத்தாதிகளைப் பரிஹரித்திருக்கச் செய்தேயே விவா
ஹம்போல் ப்ரஹ்மத்தில் ஸங்கல்பமான விதாநாதிகளை
ச்செய்தலுமிவைகளெல்லாம் ஸதாசாரமான ஶாஸ்த்
ரக்ருத்யங்களென நிர்ணயங்களாயின. இவைகளுக்கெல்லாம்
ப்ரமாணம் அந்தந்த வசனங்களிலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருப்ப
தால் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும் ஆஸ்திகர்களுக்கு
ப்ரத்யக்ஷம் வேறு வேண்டுவதில்லை. லோகாசார்யரும், "ஸ
ர்வஜ்ஞனென்கிற ஶாஸ்த்ரத்தாலே, ஆசார்யனென்கிற
ப்ரமாண ஶாஸ்த்ரத்தாலும் ஆசார்யவசநத்தாலும்" எ
ன்று தமது வசநபூஷணமாகும் ரஹஸ்யத்தில் ஸாரா
ர்த்தம்போல் எழுதியருளினர். இதற்கு மணவாளமுனி
வரும்; "ஸர்வானிவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையு
மருளிச்செய்யாமையாலே தத்ப்ரதிபாதகமான ஶ்ருதிஸ்ம்ரு
த்யாதிஶாஸ்த்ரத்தாலே அறியவேணுமென்கை" என வ்யா
க்யானித்தார். இம்முனிவரே ஓரிடமேலெழுதுகையில் "ஸ்வ
வர்ணாஶ்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையனுஷ்டி
யாதொழியில் ப்ரத்யவாயம் வருமென்று நினை
த்தனுஷ்டிக்கை" என்றிந்த பக்ஷகோடியிலொதுக்கினார். இத
ற்குத்தனிப்ரமாண ரஹஸ்யவசநங்களையும் ப்ரமாணித்தார்.
ஆகயிவ்வளவால் இம்முனிவர் பக்ஷத்திற்கு ஸாமாஜிகராகும்
ஸம்ப்ரதிபக்ஷம்போன்றதாயிற்று. அதனால் இவ்விஷய வ்ய
வஸ்தாபகரான மணவாளமுனிவரை ஸாக்ஷாத் ஶேஷ
னுடைய அவதாரமென ஸம்ப்ரதாயம் கூறியது.

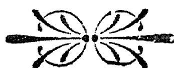
ஆனதுபற்றியே ஸாக்ஷாத்க்ருததர்மாக்களான வஸிஷ்டமஹர்ஷிகளிடம் இவ்வகையான ஆசாரமும் ஸம்ப்ரதாயமும் த்ருஷ்டமாயது. ஆகையிவ்விதமுள்ள ப்ராமாணிக ஸம்ப்ரதாயமே ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாவதால் இவர்களுடைய அநுஷ்டாநம் ஸர்வருக்கும் உத்தாரகமுமாமென்பது இவைகளின் திரண்டபொருள். மேலும்; ஸாமாந்ய ஜ்ஞானமுள்ளவோர் சாஸ்த்ர ப்ரவ்ருத்திபரங்களையே ப்ரகாரபேதத்தால் நிவ்ருத்திபரமாக்கி அவைகளையநுஷ்டிக்கப்புகாது, அவைகளின்பேரில் அதிவாதங்களையாரோபித்து விபரீதாசரணம் செய்வானேயாகில்; அவன் கற்றது; கேட்டதுகளையோட்டுவதற்கும், [illegible] முடிக்கொள்ளுகைக்கு உபயோகமில்லாதே ஸர்வ வஸ்துமாயும் ஸாரமாத்திரமாயுமுள்ள சுணங்களின் வாலைப்போல் பரிஹஸிதமாய்த்தீர்ந்து நிரவதிகாநந்த ப்ரஹ்மாநந்தாநுபூதியையுமிழக்கும்படியாகும். அங்ஙனில்லாதே தன் ஸபாந்தவப்ரஸாதஜாதிவிஷயவ்ருத்திகளுக்கநுகுணமாய் இவன் இவனுடைய கர்மம் செய்ய "ப்ராணிஷ்டிஷ்வா:" என்று சொல்லுகிறபடி இவனைத்தேவர்களும் வணங்கும்படியாகுமேற்றமல்லவோ இச்சேதநனுக்கு ஸ்வரூபமென்று தெளிந்து "ஸந்தோஷார்ப்ரஹ்மணாம்விஷ்டா:" என்றபடி கொண்டாட ஸுபாத்ரநாகவேண்டுவது இவனெடுத்த ஜந்மத்திற்கு ஸாபல்யம். இவ்விதமொருவனுண்டாகுமருமையைப்பற்றி சுகமஹர்ஷிகளும் "ஜயதி ஸவிதா தேஷாம் க்ருஷ்ணே ஹ்யாஸீத ஸம்ஸ்ம்ருதி:" என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; "த்ரயம்பரம்பரம் உபேஸத்ராநுகத்ருஜ । உபேஸத்ராநுகத்ருக்ஷா பேநத்ருஜஸி தத்ருஜ ॥" என்றதற்கும் அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீவ்யாஸபகவான் "த்ரயம்பரம்பராஸங்கஷாதயம்பரம்ஞாவ்ருஷிம்ஸயா । உபேஸத்ராநுகத்வ்யா ப்ராஜ்ஞம்வாரநிஸ்ரயாஸ ॥" என்று தாமே வ்யாவ்யாநித்தார். ஆகையாலிதுவும் ஸ்வாஸநத்ராமத்திற்கு ப்ரமாணமாகாது. அன்றியும்; ஜோகஸம்ப்ரஹாயம்கர்மம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பொருள் யாது? யதேஷ்டமாயாலநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதா? அல்லது ஊரில் ஙா

ன்றுபெயர் பார்ப்பதன்பொருட்டா? பூர்வோக்தியாலென்றால் ஸர்வேச்வரஸித்திக்கு நாசம்வரும். இரண்டாவது பக்ஷமோ ப்ரஸங்காதீனமாவதால் நாஸ்திகபக்ஷத்திற்சேரும். ஆகவே கேவலம் லோகஸம்க்ரஹார்த்தமென்றதும் பிழை. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேசிகர் நிக்ஷேபரக்ஷையில் பரக்கப்ரதிபாதனம் செய்தருளினர். ஆகையால் லோகஸங்க்ரஹமென்பது ஸ்ருஷ்டன் ப்ரயோஜனத்தைப்ரதிபாதிப்பதும், ப்ரதி ஸ்ருஷ்ட்யப்ரயோஜனத்தைப்ரதிபாதிப்பதும், ஸ்ருஷ்டாவின் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனத்தைப்ரதிபாதிப்பதுமல்ல. ஸாமாந்யப்ரயோஜனத்தைக்காட்டுவதுமல்ல. இல்லையாகில் "ஸ்ருஷ்டேச்ச" என்றவாக்யம் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகுமென்று முன்பே கூறப்பட்டது. ஸர்வசாஸ்த்ரப்ரதிஷ்டாபனத்தில் ஸ்வாபாவிகமான ஸாமர்த்த்யாதிகளுமர்த்தமாவதால், ஸ்ருஷ்டிக்குப் பலிதத்வமாய் கூறின ஸர்வப்ரநிவ்ருத்திக்கு ஸாதநத்ரயமாகும்பக்ஷத்திலிவைகளையும் தவிரவேண்டிவரும். ஆகையால் ஈஸ்வரனும் ஸ்வோதிதகர்மம் கர்த்ருத்வமென்பதேஇதன் கருத்து. (௨௨)

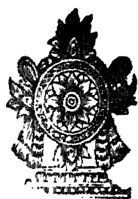
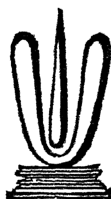
இதி கர்மவிகாரணவாதஸ்ஸமாப்த: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஸாஸ்த்ரவாயஸாஹாரம் ஸ: ॥

இப்ப்ரகாரம் ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஸ்ருதியிலும், ததுபப்ரும்ஹணங்களாகிற ஸ்ம்ருதிகளிலும் விதிக்கப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாதிகளின் நிலைமையையறிந்தபின், அவைற்றின் அநுஷ்டாநத்தாலுண்டாகும் பலங்களெல்லாம் அல்பங்களாயும், அஸ்திரங்களாயும், புநர்ஜந்மஹேதுக்களாயுமிருத்தல்பற்றி யிவைகளில் பரிபூர்ணமான விரக்திபிறந்து அநித்யமான இச் சரீரத்திலிருந்து அநித்யத்தையே தழுவி உத்தரோத்தரம் ஜந்மங்களையெடுப்பதைக்காட்டிலும், அவைகளுக்கு நிதாநமான கர்மங்களையொழிக்கப்பார்க்கும் முமுக்ஷுவாய்த்தீர்ந்தவன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதோர் ஜ்ஞாநவிசேஷரூபமான ந்யாஸத்தையினிமேல் எட்டு ஸ்லோகங்களால் ப்ரவசிக்கின்றார்:—

ஸம்ஸித்தஸத்ர்வாயே பாதஸேவநஸமுக்ஷணாய:

நிமயம், ஸ்வாத்மீயாயைவ ஸம்ருக்ஷ ப்ரபத்திகரோதே

ந ராமாநுஜீயை: । அதஸ்ஸ்யம் ஸாமாந்ய ஸ்ருதிஸித்தஅய

பாவிஷ, நிர்ப்ரவிவாஷோ, ஸமத்ஸ்வாத்மாயநேஷ ஸ்ரு

திமூர்தி ப்ரமோஸஸ் ப்ரதாய: ப்ரஸஸ்த: ॥ ॥ ௨௧ ॥

ஸம்ஸித உதாஹ்ருதி ॥ இங்கு தத்த்வஜ்ஞானம் பிறக்கும்முன்பே முமுக்ஷுத்வம் அஸம்பாவிதமாகையால் ஸ்ரீதேசிகரும் "ஸசீவந ஶாஸ்த்ரவத்தாலே தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களைத் தெளிந்து முமுக்ஷுவாய் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயவிசேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதமே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸாதநசதுஷ்டயங்களிலொன்றான முமுக்ஷுத்வமுள்பட நான்கையும் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸைக்குமுன்பு அதற்கேதுவாய்ச்சொன்னது பிச்சேறியவன்பிதற்றலென ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபித்தருளினார். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பிள்ளைலோகாசாரியர் தமது தத்த்வத்ரயமென்ற க்ரந்தத்தின் சூதியில் "முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்த்வத்ரயஜ்ஞானமுண்டாகவேணும். தத்த்வத்ரயமாவது; சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும் முமுக்ஷுப்படியை ப்ரதமரஹஸ்யமாகவைத்து தத்த்வத்ரயத்தையிரண்டாவது பாடமாகவும் ததீயர் ஸஹகாரமாய் க்ரமம்செய்தும் வருகின்றனர். ஆனதால் தத்த்வத்ரயஜ்ஞானம்பிறக்குமுன்பே முமுக்ஷுத்வமுண்டாவது அஸம்பாவிதமாவதுபற்றி இப்பிள்ளைலோகாசார்யர் பணிப்பும், ததீயர் க்ரமமும் பாலிஶஹ்ருதயிகம்போல் அத்யந்தம் பரிஹஸநீயம். இவ்விதம் முமுக்ஷுத்வமின்னதென்றேயறியாதவர் லோகஶாஸ்த்ரத்திற்காசார்யரான லோகாசார்யருடைய விஶேஷார்த்தங்கள், ஸம்ஸாரஸாகரநிமக்ந ஜீவர்களுக்கு ஜீவாதுக்களெனவெழுதியது மேரப்பரிஹஸநீயம். ஆகையால் முமுக்ஷுத்வமென்பது தத்த்வவிவேகாநந்தரமே ஸம்பாவிதம். அப்படி முமுக்ஷுவானவன் தனக்கோர் புருஷார்த்தத்தை ப்ராபிக்க விரும்புங்கால் பக்திப்ரபத்திகளாகும் உபாயங்களுள் தன்னதிகாரத்திற்கும் ஶக்திக்கும் தக்கதொன்றிலிழியக்கடவன். இவ்விஷயம் ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் "ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயவிசேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸ்ரீதேசிகனாலருளிச்செய்யப்பட்டது. பிள்ளை

லோகாசார்யரும் தத்வசேகரமென்ற தமது ரஹஸ்யத்தில்; "இனி ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ந்யாஸாத்மநிக்ஷேப ஶரணாகதிஶப்தவாச்யமாய் ஸத்வநாதிகளுக்கும் போலே ஸர்வாதிகாரமாயிருந்துள்ள பாதேயவசநம்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியுமிவ்வுபாயத்திற்கதிகாரி யாவனென்பதைப்பற்றி இவரே தமது வசநபூஷணத்தில் "ஶக்திபிலஶக்துக்கு ப்ரபத்தியெனவும் காட்டியருளினார். ஆனதால் உபாய விசாரவிஷயத்திலிவரும் ஸந்தேகமில்லாதவர்போலாயினர். இவர் ஶக்தியோகமாவது; "ஜ்ஞாநநிஷ்டனாய் ஜ்ஞாநவிஶேஷஸம்பன்ன ஸமவானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாயுடைத்தான நிரதிஶய ப்ரீதிரூபமான ஜ்ஞாநவிஶேஷம். அதுதான் தைலதாரைபோலே நிரந்தரமான ஸ்ம்ருதிரூபமாய் ஸாக்ஷாத்காரதுல்யமான வைஶத்யத்தையுடைத்தாய் பரவேசத்திற்குப் ப்ரயாணம்பண்ணும் திவஸமளவுமாக நாள்தோறுமபிவ்ருத்திக்க வளர்ந்துவருவதாய் சுத்திஸாத்யமான ஜ்ஞாநஸந்ததிவிஶேஷம். இதற்கு வர்ணாஶ்ரமதர்மங்கள் ஜ்ஞாநவிகாஸஹேதுவான ஸத்வவிவ்ருத்திக்குக் களையான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாவங்களைக் கழித்துக்கொண்டு உதிகதபுவ்ருத்தையாயிருக்கும். இப் ஶக்தியோகந்தானே "ப்ரத்யாயாயாக்ஷோ ஸோக்ஷஸ்ய விதாயஸம்ப்ரகீர்த்திதா:" என்கிறபடியே இளநெஞ்சரைத்தேற்றுகைக்கிட்டவிரகான வழியில் காமநாஶத்தால் வைஶ்யாதிகளுக்கும் ஸாதநமென்னுமிவ்வர்த்தம் "ஸதாவிர்யா ஸஜ்ஞேந பூ: என்று சொல்லப்பட்டது." என்று தொடங்கி ஸாரஸங்க்ரஹத்திலுள்ள வசநங்களையெல்லா மருளிச்செய்து முடிவில் இவ்வுபாயத்தை த்ரைவர்ணிகவிஷயமேயென ஸ்ரீதேஶிகரு உபாயவிசாராதிகாரத்தில் பரக்கவருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே பிள்ளைலோகாசார்யரும் தமது ஶ்ரியப்பதிகமென்ற ரஹஸ்யத்தில் "ஶக்தியோகமாவது: இப்படி தைலதாராவத்விச்சேதமில்லாத ஸ்ம்ருதிஸந்தானரூபமானவஸம்ஸ்வம், ப்ரீதிரூபாபந்நமாக்குகையும், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் ப்ராப

ஜ்யகரீக்கழிகையும், ஸாம்பந்தஸாம் ஸ்த்ரங்களைய யு ஸமயித்து அத
னுடைய ஸம்கோசவிகாஸமாம்படி வரிணேப்பிக்கையும்" என்
றருளிச்செய்தார். ப்ரவத்திவிஷயத்திலே ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யரும் "ப்ர
ணவத்தில் ப்ரயோகஸ்தத்தில் ப்ரக்ருதிப்ர த்யங்களால் ஸம்
பந்தரும் ஸம்பூர்ணியாய்த்தோற்றின ஸம்பந்தமானதைப்பற்ற
குத்தாஸ்பராகூணவ்யவாரத்திலும், குத்தாஸ்பராகூணவசத்தி
ம்லயீநமாகவும், லயமாகவும் தனக்கு ஸ்வமில்லாதபடி ஸா
ஸ்த்ரஸவ்யாநமான வகைத்துவாதங்களிலே பெருக்கா
நாஸமாநவிஶேஷம்" என்று ஸாரவ்ரதநாயிரத்திலே
ருளிச்செய்தார். பின்னை லோகாசார்யரோ, "ப்ரபத்தியாப
மாவது; இப்படி கரீத்தாஸமதக்கனையான வத்திரத்தில
ஸக்தர்க்குமப்ரவர்த்தர்க்கும், ஸாதாரமாய் ஸ்வப்ரவசமுமு
மாய் உபாயம் ஸகலத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாநலேசா
முண்டாகக்கடவதான ஸம்பந்திஷயாநுஸந்தகொல்லாம் ப்ரா
வந்தொழிவதிக்கையாலே ஸ்வாதிவாதாதிடமாயிரு
க்கும்" என்று சரமோபாயமென்னும் தமது ரஹஸ்யத்தில்
எழுதியருளினார். இங்கு லோகாசார்யவசனம் ப்ரபத்தியைஸா
மாகத்தோன்றினாலும், சிற்சில வடிவுபொருத்தால் பகலை
த்தைக்காட்டக்கூடும். அதனால் ப்ரபத்தியை ஸ்வாதிவாத
ரதிவிவையென்றும், ஸக்திஸ்வாதிவவிரோதியென்றும் தோற்று
கின்றது. இதற்கநுகுணமாக ஸம்ப்ரதாயதவ்ரவ்யாநா
வஸாரத்தில் ஸாக்ஷாத்ப்படி முதலிய தமது ரஹஸ்யங்கோஸங்க
ளில் இதைப்பாதகாஷிகளோடுகோர்த்துக் கூறினதுமன்றி, த
கவஶேஷமென்ற மற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் "ஶாரீவாக்கனு
க்கு விகல்பங்கூடும்படி யென்னென்னில்; "உபாஸ்யாநுகாரஸாஸா
ஸ்யம் ஆஷ்ரமஶ்ரீஸ்ரீஸ" என்ற ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே ஶா
ரீவாகையாலே கூடும். இவ்வாறாலும் ஸக்ருதங்கங்கான க
ஸங்களில் ஶாஸ்த்ரஹத்தாலும், வர்ணாஶ்ரமஹத்தாலும்,
ஶாரீவிவாதமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விகல்பங்கூடினாப்
போலே இங்கும் விகல்பங்கூடும்" என்று ஸக்திப்ரவத்திகளுக்கு

ள்ள தாத்பர்யவிசேஷத்தை ஸமீக்ஷித்தும் சிலவாக்யங்களையே மூதினர் இது ஸஹவ்யாஹாரத்தால் வந்த விபரீதார்த்தாபிப்ராயம். மேலுமிந்த லோகாசார்யர் இப்ப்ரபத்தியைப் பற்றி "இது தான் ஸாத்யமாகையாலே ஸக்ருத்கர்தவ்யம்" என்று தத்வசேகரரஹஸ்யத்திலும், "இவன் பாசுரங்கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும்" என்று முமுக்ஷுப்படியென்ற ரஹஸ்யத்திலும், "வேதநமதீமாயிருந்துள்ள ப்ராயநாமஹாவிஸ்ரம்" என்று ஸாரஸங்க்ரஹமென்ற ரஹஸ்யத்திலும், "ப்ரபத்தாவுக்கு க்ருத்யம் உபாயஸ்வீகாரம்" என்று பரந்தப்படியென்ற ரஹஸ்யமும் சரமஶ்லோகப்ரகரணத்திலும், "திருமந்த்ரம் மந்த்ரரூபம், சரமஶ்லோகம் விதிரூபம், த்வயமநுஷ்டாநரூபம்" என்று பரந்தப்படி த்வயப்ரகரணத்திலும், "இங்கு சொல்லுகிற ப்ரபத்திகரணத்ரயத்தாலேயு முண்டாகவுமாம், வாக்கரணத்தாலேயுண்டாகவுமாம்." என்று ஸ்ரீயப்பதிப்படியென்ற ரஹஸ்யமும் த்வயப்ரகரணத்திலும், "இவ்வாத்மாவுக்குள்ளதுமாய் அவனைப்பெறுகைக்குப் பெருவிலையனுமாயிருக்குமுபாயம் "ஊஞ்சி" என்றருளிச்செய்தார்" என்று, மற்றொருவர் வார்த்தையை யநுவதித்து அதன் தாத்பர்யமாய் மேல் "ஹராமசமெத்ருக்குப் பாம்பு அகப்படுமாப்போலே ஸக்ருதுக்தியான ஸப்ரஶ்னமும் "ஊஞ்சிவாமாமோஹ்ர" என்கிறபடியே அகப்படும்" என்று தனித்வயமென்ற ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையிலும், "த்வமேவோபாயபூதோமே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி:" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறிப்பாய் ப்ரார்த்தனையுருவச்செல்லவேணும்" என்று தனித்வயம் ப்ரவேசவாக்யத்திலும், "ஶரணாகதியாவது ஸமாஶ்ரயணமாத்ரமல்லாமையாலும் அதுவும் பொருளன்று" என்று தனிசரமம் அவதாரிகையிலும், "ஆத்மநிக்ஷேபமென்றது ரக்ஷ்யவஸ்துஸமர்ப்பிக்கை. அதாகிறது ஆத்மாத்மீயமான நிகிலவஸ்துஸமர்ப்பணம்" என்று அதே தனிசரமமென்ற ரஹஸ்யத்தில் மற்றோரிடத்திலும், "ந்யாஸமாவது; ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்ப

ட்ட பாத்ராத்ரீயாவிஷயாவஸ்தைமுமாகையாலே, ஸ்ரீமந்நா ராயணனையே ஶரணாகதனுடைய ஸர்வரக்ஷைகஸாதநமாக அநுஸந்தித்து, நிஷ்காமாநுஸந்தாநம் ஸர்வதா பண்ணவே ணும்" என்று அதே ரஹஸ்யத்திரயத்தில் மேலேபோலின் னும் பற்பலவிடங்களிலும் ஸ்வரூபஸ்திதி திருவுள்ளம்போல வே ஸமதாப்தரெழுதிய வசநவ்யாக்யாநங்கொண்டு ஸகல ப்ரக்ருதிகளைத் தம்மதத்திலிழிவிக்க வ்யாக்யாநங்களால் ப்ர ஹோமநஞ்செய்துகாட்டி, மறுபடியும்ப்ரபத்தியை மேல் வரு மாறு பலவகையாலும் அழித்து, ஸாங்க்யத்ரயஸம்ஸ்க்ருதம் பண் ணுவாரைப்போல் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரவிஸாதவிராஸமாயிருப்பதோ ரவஸ்தாநத்தையே அருளிச்செய்தார். இது ஶாஸ்த்ரங்களில் தெளிவு போராமையைத்தன்னையே. அதெங்ஙனேயெனில்; "தா னேகாரியம் செய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது. இது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமும், சைதந்யகார்யமும், ராகப்ராப்தமும், ஸ்வரூபநிஷ்டமும், அப்ரதிஷேதத்யோதகம், அவனையிவன் பற்றும்பற்று அஹங்காரகர்ப்பம், அஜ்ஞாநம், அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம், மற்றுபாயங்களுக்கு நிவ்ரு த்திதோஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திதோஷம்" என்றும் "உபாய பாஹ்யப்ரபண்ணும் ப்ரவ்ருத்தியும், பாதகத்தோடொக்கும், நா னும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்கின்றான். என்னுடம்பினழுக்கை நானே போ க்கிக்கொள்ளேனோ" என்று முமுக்ஷுப்படி ரஹஸ்யமும், 'இது தன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப்புத்திரன் எழுத்துவா ங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று. இது தனக்கு ஸ்வரூபந் தன்னைப்பொறாதொழிகை" என்று வசநபூஷணமும், "இந் த ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று" என்று அதேவசநபூஷணம் இதீப்ரகரணமும், "ஸம்ஸ்வாமிநுக்கு அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாயி ருக்கிற இருப்பையுமநுஸந்தித்து நம் காரியத்திற்கு நாம் கட வோமல்லோமென்றிருக்கை" என்று ப்ரபத்திலக்ஷணமே

ன்ற ரஹஸ்யமும், “பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணோபாயம் கூடா மையைக்காட்டுமிந்த ஸம்பந்தம்” என்று நவவிதஸம்பந்தமெ ன்ற ரஹஸ்யமும், “ஸ்வத்திற்கு ஸ்வரக்ஷணகர்த்ருத்வமில்லையெ ன்றும்,” என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடத்திலும், “ஸுஸ்வஸாத்யமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞானவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகி றது” என்று தனிச்லோகமும், “தானொன்றுஞ்செய்யாதே, அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்; அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாகக்கூடியது.” என்று தனிசரமும், “அவனு டைய நிர்ஹேதுககமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயமென் றதாய்த்து.” என்று தனிபரமும் மற்றோரிடமும், “கலங்கி உ பாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாபஸமமாகக் க்கடவது.” என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடமும், ‘வேத நம்தவ்யாபாரஸாபேக்ஷனாயிருக்கையன்றிக்கே, வேதநவிஷ யஸாபேக்ஷனாய்க்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை.” என்று தனி ப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யமும், “ஸர்வஸ்வாமி ஜீவனுடைய து:க்க த்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் சேதநனுக்கு மோக்ஷோ பாயத்திலிழியவேண்டா” என்று தத்வசேகரமென்ற ரஹ ஸ்யமும், “இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்பொழுது ப்ரபத்தி யுமுபாயமன்று,” என்று தொடங்கி சில வாக்கியங்களையுடைய ப்ரபந்நபரித்ராணம் இரண்டாம் ப்ரகரணமுமாக உதாஹ்ருதிகளு மாம். இவ்விதமாக மந்தப்ரஜ்ஞையாலோ, விப்ரலம்பேச்சை யாலோ ஸம்ப்ரதாயவிரோதமாய் தமது ரஹஸ்யங்களென்கி ற க்ரந்தங்களிலிவ்விதமெழுதியிருக்க, இவைகளைப்பார்த்துப் படித்துவரும் யதாஜ்ஞாதர்களுமப்படியே உதாஸீநஸம்மதர்க ளான ஸ்வபக்ஷிகளோடு ஸம்ப்ரதாயவிரோதமாய் விதண் டையாடுவதுடன் தம்மதம்போலவே ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திக ளுமிருக்குமென ப்ரமித்து அவைகளிலுள்ள வாக்யார்த்தயதார்த்த விஜ்ஞதையால் அவைகளுக்கு ப்ரமாணவாக்யமன்றிக்கே ஸ்வத ந்த்ரமாய் மதாந்தரத்தைக்கல்பித்து ஸ்ரீதேசிகனையும், ப்ராந்த ஸம்ப்ரதாயமாகும் தம்மோடொரு ப்ராந்தராகப்புகுவித்து எழுதிய

சில நமதாசார்யர்கள் வாதங்களெல்லாம் நிர்துஷ்டங்களென யினி வரும் கலிஜாதவைஷ்ணவத்வேஷிவாதத்தில் ஸங்க்ஷிப்தங்களானாலும், இப்ரகரணத்திலும் சிற்சிலவிடங்களில் அவ்வாதம் வந்து தலை நீட்டுமாகையால் முன்பே யதற்குத்தலைக்கட்டாக ஸூசநார்த்தமாய் சில்வனவெழுதினோம்.

முன்பொருகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களான ஶுகஸாரணரிருவரும், ஸ்ரீராமபக்தர்களான வாநரவேஷமிட்டு வாநரரோடிசைந்துநடப்பாரையொத்து ஸுக்ரீவஸைந்யம்வரையிற் காட்டியதுபோல், “ரக்ஷாம்ஸி ப்ரஹ்மயோநிஷு” என்கிறபடியே சில ராக்ஷஸர்கள் விப்ரர்களாய்ஜநித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவவேஷத்தைக்கொண்டு ஸாத்விகர்களான நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன்பரிமாறிக்கொண்டு வர அந்த ஸங்கத்தை நமது தேசிகனாகும் ஸாத்விகராமபக்தர் கண்டுபிடித்து அவர்மொழிகளையெல்லாம் ஸம்ஶயித்து இவர் ராக்ஷஸர்களேயென ஸ்தாபித்து, மறுபடியும் ஶுகஸாரணரிருவரையும் யதாபூர்வமாக்கிவைத்ததுபோல் ரக்ஷோரூபர்களாகவாக்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவவேஷாபாத்ரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமித்ரோஹம் வாராமைக்கு யதாஶக்தி ஶிக்ஷணமாத்ரம்செய்ததுபோல், வாதஶிக்ஷணமாத்ரம்செய்து ஸ்வரூபநாஶஞ்செய்யாதே சில யோஜநாவேஷத்தால் ஸமாதாநித்துவைத்ததொருகாரணையால் இன்றளவும் ததீயருடைய ஸாம்ப்ரதாயஸ்வாதந்த்ர்யம் யதாபூர்வராமபக்தர்களான ஸ்வகீயர்களுக்கு விடாமற்கிட்டிக்கொண்டேவருகின்றதென அறிந்த ஸாத்விகர்கள் அவர்களோடு ப்ரதிபாஷத்திற்கு ஸ்வரூபஹாநிவருமோ என்றோ, காலம் கலி: ப்ரத்யக்ஷமாயிற்றேயென்றோ உபேக்ஷித்திருக்கினும், “லோகேஷு ஸர்வேஷு ப்ரஸித்தமஸ்து” என்ற ஸங்கீதாரான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பாசுரப்படியடியேன் ஸ்ரீதேசிகனார் அருளிச்செய்த ஸப்ரமாணஸந்தர்ப்பங்களாகும் ஸக்ஷபக்ஷக்ரந்தங்களில் நிறைந்திருக்கும் ப்ரதிவாதநாசங்களைக்கொண்டு பாஷ்யம் செய்ய, ஸாத்விகர்களும் ஸந்தோஷிப்பார்களென்ற நிஶ்ச

யத்தால் ப்ரதிபக்ஷநிராகரணபூர்வக ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநபர்யவஸா
மாகவும், ஸ்வஸித்தாந்தாநுக்ருஹீத ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநபர்யவஸா
நமாகவும், கூறவாரம்பித்தது.

இனி உபாயமாவது:—ஓர் ப்ரயோஜநப்ராப்தியைப்பற்றச் செய்யப்படுமோர் ஸாதநவிசேஷம். இது காரணஸாபேக்ஷமென்றுமிடம் உபாயவிசாராதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் "உபாயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷம் காரணஸாபேக்ஷமுமாய்" இத்யாதியால் அருளிச்செய்தார். மோக்ஷோபாயத்திலோ; ஓரிடத்தில் "சூத்ரர்க்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழியவேண்டா" என்றும், "அவனையிவன்பற்றும்பற்று அவத்யகரம்" என்றும், "அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்" என்றும் பூர்வாபரவிருத்தமாக சில ஸந்தேஹாஸ்பதமான வாக்யங்களை வெளியிட்டார். ஆகையால்; ஸ்ரீதேசிகனுபக்ஷப்ரகாரம் "கர்மண்யகர்ம யஃ பச்யேத் அகர்மணி ச கர்ம யஃ।" என்ற பகவத்கீதாவசநமும் சூசிக்கின்றது. "தஸ்ய வசீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமும் இதையேயுகக்கின்றது. "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" என்ற ச்ருதியும் "யஃப்ரயதோ பவதி, ஸ சரணீயோ பவதி" என்றவையால் உக்தார்த்தத்திற்குக் காரண விஷயத்தில் ப்ரமாணிக்கின்றது. இங்கு பரதந்த்ரனான ஜீவன் செய்யும் ஸ்வரக்ஷணாதி ஸ்வவ்யாபாரமும் பரதந்த்ரமானதாலிவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமில்லை. இங்ஙனில்லையேயாகில் ஜீவனுக்குப் பாபபுண்யங்களில் ஸம்பந்தம் ஸித்திப்பதரிது. இதற்கு "கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத், பராத்து தச்ச்ருதே:" என்ற ஸ்ரீபாதராயணக்ருத ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் ப்ரமாணங்கள். இவைகளுக்கு விரோதமாய்ப்பேசின மோக்ஷோபாயக்ரந்தம், இந்த ஸூத்ரபாஷ்யகர்த்தாவான ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகிய பகவத்ராமாநுஜனுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரதிகூலம். ஆனதால் மோக்ஷோபாயக்ரந்தம் முதலிய க்ரந்தங்களெல்லாம் ப்ரமாணவிரோதங்களானவென்றே ஹாஸ்யாஸ்பதமாகக்கூடுவன. "நஹி வசநவி

ஶோபே நிர்ப₄ய: ப்ரஸக்ஷ்யதி" என்று பஹுஸூக்தங்களில் ஸ்ரீபா
ஷ்யகாரே ப்ரகாஶிக்கின்றது இவையிங்ஙனமிருக்க, உபாயத்தை
யடியோடு திரஸ்கரித்தபின் சேதநன்தான் மோக்ஷத்தை ப்ரா
பிப்பது எப்ப்ரகாரத்தாலேயெனப்பார்க்கில்; ஈஶ்வரஸ்வா
தந்த்ர்யமே மோக்ஷோபாயமெனவாகில் பாபத்தையும் ஸ்வீகரித்த
ர்த்த பாஹ்யகுத்ருஷ்டியோடு இப்பக்ஷம் சேரும். ஆதலால்
ஸூக்தமின்னதென்று அறியாத கலிதாஸகோஷ்டியிலுள்ளோரிற்
சிலர் உபாயத்தை ஸம்ஸ்கரித்துக்கொண்டு அது "ஒருமலையினி
ன்று ஒருமலையிலேதாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்
போலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்பண்ணினவரோடுண்
டான குடல் துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்று
முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாஸரப்பிரகாரம், ஸ்ரீபாஷ்யகா
ரரால் முன்பே ஸ்வஸம்பந்தத்தில் வந்தவரையும், வருபவரையும்
பற்ற உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நம்மாலிப்
பொழுது நவீநமாய்ச்செய்யக்கடவதொன்றுமில்லையென்கின்
றார். பின்னும் சிலர், ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுகமாய் ரக்ஷிக்
கையால் சேதநன் தானொன்று செய்யத்தக்கது வேறுயாது
மிதென்கிறார். அன்றியும் சிலர், ஸாத்₄யமானவுபாயத்தைப்
பார்க்கிலும் ஸித்₃த₄மானவுபாயம் நம்மைஸ்வீகரிப்பதே உபாய
மாகுமல்லாது நாமென்றுசெய்தால் அது நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கி
றார். அல்லாமற்சிலர், ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷணமிப்படிப்பட்ட
தென ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலேயே ஸித்₃த₄கார்யமாயிருக்க
உபாயாநுஷ்டாநமென்றது வேறொன்றுவேண்டாவென்கிறார்.
இவர்களன்றி சிலர், ப்ரதிபிம்பத்திற்கு ஶாஸ்த்ரவசநாதிகளும், ப
டகாதிகளும் காரணாதீநம்போல், தத்₃ருஶனான சேதநனு
க்கு மோக்ஷப்ராப்தியும் நரகப்ராப்தியும் ஸர்வேஶ்வராதீநமாகை
யால் இவன் ஈஶ்வரஸ்வாதீநமாயிருப்பதே நன்றென்கிறார். வே
றுசிலர், ஸகலஶாஸ்த்ரஸமமே மோக்ஷோபாயமாதலால் ஶரண
வரணமென்பதுமோர்யஜ்ஞமாதல்பற்றி ஶாஸ்த்ரத்திற்பட்டவதை
பாஞ்சராத்ரவித் ஸர்வநாஶேஷமாகக்கடவதென்கிறார். மற்றுஞ்சி

லர், பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ருத்ரநிஷேத ப்ராஸ
ங்கிகாதிகள் காணப்பட்டாலும், அவ்வாசார்யர்களே அவ
வர்களுடைய உத்தரவிஷயத்தில் தெளிந்து உபாயாந்தரங்களைப்
போலும், பாதகாதிகளைப்போலும் உபாயாநுஷ்டாநத்தையும்
விட்டு ஸ்வயநிரூபணத்தையும்விட்டுக் கேவலம் பகவதேகரக்ஷ
கர்களாய் தத்காலஸக்தங்களான ஆஹாராதி த்ரவ்யங்களு
ளேதாவதொன்றையும் ஸ்வீகரித்து ப்ரபத்யாதிகளாய் "ஸர்வ
ஸ்வநிக்ஷேப ஸம்பாவித ஸுகஸமாதாந நிஷ்டா, ஸர்வாத்மஸர்வ
ஸம்பாவித ஸ்வபர தோஷநிஷ்டா । க்ருத்யாக்ருத்ய விவேக
நிஷ்டா ஸமஸ்தம்பாவ க்ருபா, தத்ரூபம் ராமாநுஜ
காஞ்சீம் ஸமாச்ரயணா: ॥ ௫௭ ॥" என்றெரும்பியப்பாவாகும்
மணவாளமுனிவரின் ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டருடைய ராமாநுஜ
ஸம்பந்தப்படி ஸம்ப்ரதாயம் செய்துகொண்டிருந்தார்களெ
ன்கிறார். ஆகயிவ்வெட்டு ப்ரகாரமாய்க்கூறு மிப்ரதிபத்தி
களாகும் ஸௌம்யநிஷ்டவைஷ்ணவர்களுடைய ஆசாரநிஷ்டமான
ஆசாரங்களை, ஸ்ரீவைஷ்ணவ விரோதிப்ராயச்சித்த ப்ரகரண
ங்களிலும், மற்றுள்ள விஷயஸூக்திகளிலும் ப்ரஸாதித்தருளிய
ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரமாணவசனங்களைக்கொண்டு "யதாஸக்தி
ஸ்வரூபாநுரூப ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டாக:॥" என்றபடி நிரூபிக்கயிப்பொ
ழுது பூர்வாசார்யாபிமாநமாகையால் ஸம்ப்ரதாய ப
[illegible]திகளால் ஸம்ப்ரதாய வ்யாக்யாநத்வேந உபபாதிக்கின்
றேம். இங்ஙனம் வேண்டும் ஸம்ப்ரதாயத்தைப்பற்றி ப்ரமாண
மன்றிச் சேதநப்ரவ்ருத்தி ஸம்பாதம் செய்வதால் [illegible]ராயும்
"[illegible]" ஆதிகளைக் கொண்டு வேதவிரோதிகளா
கையால் பாஷண்டிகளாயும், ப்ரமாணவிரோதாசரணத்தால்
விகர்மஸ்தர்களாயும், கிட்டியவரைத்தன் படுகுழியிலாகர்ஷணம்
பண்ணப்பார்ப்பதால் வைபாஷிகர்களாயும், விநயாதி
[illegible]த்தால் ஸடர்களாயும், [illegible]கையால் ப
[illegible]களாயும், [illegible]களும் [illegible]களும் [illegible]களு
மாகையால் [illegible]களாயும், [illegible]

ஸத்துக்களாயுமுள்ள பிரதிவாதிகளாகும் குத்ருஷ்டிகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் வ்யாமோஹகாரணமாதல்பற்றி, ஸர்வஜ்ஞர்களும் கலங்கவேண்டுமாவதால் போரப்பரிஹரணீயமென்று ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்யதிகாரத்தில் ஸ்ரீஸூக்திகளாக நிகமாந்த தேசிகர் பரக்கவருளிச்செய்தார். மேலும் ஸ்ரீமத் வேதாந்தாசார்யர்களையுடைய பிரபோதிடை ஸம்வாதணமும் வாதாநுவாதத்தில் கோப்புண்ணப்பண்ணுமென்றும், ஸம்வாதித்தால் வேதவிரோதிகளுக்களாயிட்டு ப்ரமாணிகர்களுக்கு ஸம்ஸர்க்கங்களை பரிஹரிப்பார்களென்றும், "தாங்கள் தெளிகைக்காகவும், ஸாதகர்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸமீசீநபக்ஷிகளோடே கேட்கவேண்டும்" மென்றும் அதே அதிகாரத்தின் முடிவில், மேல் தாமருளிச்செய்யப்போகும் ஸ்ரீ பரணாயமான குத்ருஷ்டிவிஷய வாதோபவாதநாதமாக வருபவீதிகையாய் அருளிச்செய்தார் ஆகையால் நம்மவருடைய வேதவாதவ்யவஹாரஸாரத்தால் ஸத்பக்ஷர்களாயிருக்கும் ப்ரதிவாதிகளோடு வாதம் செய்ய அஞ்சுவது அஸாரஸ்யமாமென்று நிரூபித்து மேல் உபாயஸாரமயத்தை நிரூபிக்கத் தொடங்குகின்றார்.

(உபாயே) ஸர்வஸாக்ஷிவால் செய்யத்தகுந்ததோர் ஸாதநவிசிஷ்டமான ஸம்ஸாரவிமோசனமாகும் ஸாரணாகதியாகிற ஸாயநவிசேஷமானது, (ஸாவிஜேஸதி) "ஜோதிஷ்டோமாதி யான சேஷபதார்த்தஸம்பாதனமும் குத்ஸிதவைதர்ணம்போலே ஸுகரவிரோதம்", என்று ஸ்ரீபாஷ்யபடியிலும், "ஸம்ஸாரன் ஜீவனுடைய து:க்கத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் குத்ஸிதத்துக்கு ரக்ஷோபாயத்திலே பிழையொண்ணு" என்று தத்வஸாரத்திலும் ஜோகாசார்யர் அருளிச்செய்தபடி நன்குஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே, அதாவது; "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய ஸரணம்" என்று உபாயவ்யவஸாயமான ஸாரணஸப்தத்தால் கூறப்பட்டவன் விசேஷஜ்ஞனான ஸம்ஸாரனாகையால் அவன் ஸித்தமான

வுபாயம். இங்கு "உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்த: ஶரணமித்ய
யம்" என்றதையும் நினைப்பது இவ்விதம் உபாயம் ஸித்தமான
பொழுது என்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவ்வர்த்தம் ஶாஸ்த்ரமாய்
ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமானால் (பூநரபி) மறுபடியும் (ஸம்வத்
ஸரேணாப்யஹோ) ஸம்வாதனும் ஸ்ரீராமாநுஜநு எம்பெருமானாரெ
ன்றபடி. இங்கு ஸம்வத்ஸரம் பல்குந்யுத்தராதி விஶேஷயோகவை
ஶிஷ்ட்யத்தை ப்ரதர்ஶிப்பிக்கின்றது. (கிமர்த்தம்) எதற்காக (ஸ்வா)
ர்த்தீயார்த்தேச) தமக்கும் தம்முடையவர்களுக்குமாக (ஸம்யக்)
நன்றாக அதாவது; ஸ்ரீகத்யாதிகளிற் பரக்கவருளிச் செய்தபடி
யென்பது, ப்ரபதந ஸாரஸர்வஸமாகும் ஓர் உபாயவிஶேஷ
த்தை (அகரோத்) அநுஷ்டித்தருளினர். (தேந) "யத்ப்ராப்தா
க்ரிஶ்யுஷ்டக்ஷதேஷுதேராஜந:" என்ற ஶாஸ்த்ராயத்தின் கா
ரணத்தால் (ராமாநுஜீயெபி:) உடையவரின் ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாய
முள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் (ஸாதநம்) ஓர்
உபாயவிஶேஷமானது (கர்த்தவ்யம்) செய்யத்தக்கது, (இதி)
என்று (அஹிஹிதவதா) ப்ரதிவசநமானவுன்றால் கூறப்பட்
டதையால் (ஸித்தம்) ஸித்தித்தது. அதாவது; எம்பெருமானார்
ஸ்ரீரங்கஸந்நிதியில் விஶ்வஸ்ஸமபோடெழுந்தருளியிருந்த கால
த்தில் தமக்காகவும், தம்முடைய திருவடிகளிலாஶ்ரயித்தவர்
களுக்காகவும் மோக்ஷத்தைப்பற்றவோர் ஸாதநாநுஷ்டாநம்
செய்தருள அதை முதலியாண்டான் "ஒருமலையினின்று ஒரு
மலையிலே தாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே,
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்பந்தம் பண்ண அவரோடுண்டான
குடல்துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்றுமொழிந்
துஸந்தோஷித்தருளிய அப்பங்க்திகளை நமதாசார்யர்கள் ஶ்ரவ
ணம்பெண ஸம்ரக்ஷிக்க அதனால் நாமும் அறியலானதுபற்றி,
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பரமோபாயத்தைக் குறித்து பாரமே
ஷ்டிகியானவோர் ஶரணாகதியை அநுஷ்டித்தருளினர் என்ற
வரையில் ஸித்தித்தபொழுது ப்ரதிவசநங்களின் உபாயாநு
ஷ்டாநஸம்பந்தம் ஸாபேக்ஷமாயிற்று. ஆகையால் ஸாதநமெ

ன்பது ஸாத்யாபேக்ஷைக்கு வேண்டுமென்றவளவிலேற்பட்டது. ததாபி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளாகிய ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகர்கள் அவருடைய அநுஷ்டாநம்போல் ஸாதநாநுஷ்டாநம் வரையில் அநுஷ்டித்துவரக் கண்டுகொண்டும் வருகின்றோம். இங்ஙனமில்லாதே தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணதயா ஆசார்யாந்தரங்களைப் போல் ஆசார்யாந்தர ஸம்ப்ரதாயப்ரமாணவாக்ய தாத்பர்யமென்று கல்பித்து நிவ்ருத்திப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தகமாகவென்று பேசும் ப்ரக்ரியைகளின்வாதம் "ப்ராரப்தமும் நசிக்கையாலும்" என்று ஆசார்யருடைய ஸித்தாந்தவிரோதத்தால் அவருக்கே பாதகம். அதெங்ஙனமெனில்;— ஸாத்யமான சரீரத்திற்குடையவன் ஜநிக்கும் முன்பே, நமது ப்ரயத்நத்திற்குள்வரும் வேதநனுக்குமென்று உடையவர் ஸாக்ஷித்திருப்பாரேல்; அப்பொழுதே இனிவரும் வேதநன் ஸாத்யமும் நசித்துப்போய் ஜந்மத்திற்கே காரணமில்லாது நீறுமாதலால் பாவியாய்வரும் ஜீவர்களைக்குறித்து ப்ரபத்த்யநுஷ்டித்தருளினரென்றது ஸ்வோக்திவிரோதமும் உக்தப்ரபந்நஸமயவிரோதமுமாம்.

இங்கு நமது கருத்து ஸாதநாநுஷ்டாநமென்றதொரு கார்யம் உடையவரால் க்ருதமென்பது ஏற்பட்டால், அதைக்கொண்டு ஸாதநாநுஷ்டாநஸித்தி கிடைத்ததே ஸாத்யமென்பது. ஆதலால், (அந்யை:) ஸாதநாநுஷ்டாநம் ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூபமென்றோ, அநாவச்யகமென்றோ கூறும் வாதமானது (விவாத:) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வாதத்திற்கு விரோதமான வாக்யமென (அஸம்பத்) ஆயிற்று (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸாதநேநவி) ஸமஸ்தப்ரமாணமதியான ஸாதநவிசேஷவிஷயத்திலும் (ச்ருதிஸ்ம்ருதி ப்ரமாணோ:) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகருடைய (ஸம்ப்ரதாய:) ஔபதேசிகஸித்தமாகும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் (ப்ரசஸ்த:) எம்பெருமானார் தொடங்கி வரவாசார்யபரம்பரிதமாகையால் போரப்ப்ரசஸ்தமானது.

ஆகையிவ்வளவால் "தன்னடையே கழியும்" என்றதுவும், வ்யவஸ்திதவிஷயமென்றதுவும், ஸர்வஸ்யைவ பேதத்வமென்றதுவும், ஸாமாந்யஜ்ஞாநபேதத்வமென்றதுவுமித்யாதிகளான பின்னே ஆசார்யர்களுடைய ரஹஸ்ய வாக்யங்களெல்லாம் பரோக்ஷஞனைவார் பேதாபேதவாதிகளுக்கு அநுகூலங்களேயாகும். அன்றியும்; எம்பெருமானார் அநுஷ்டித்த அநுஷ்டாநமும் தத்ஸமீபரான ததீயர்களையும் தம்மையும் பற்றியதாகும். மேலுமவ்வநுஷ்டாநம்போலவே ததீயர்களான நாமும் ஆசார்யநிஷ்டையை "ஸர்வோபாயம் ஹ்ருத்ஸம்வாதி" என்றபடி யநுஷ்டிக்கக்கடவோம். இதையின்னமென்றறியாதே "ஆசார்யாபிமாநமாவது;" என்று தொடங்கி "ஸ்வயம்பத்ரக்கு வ்யாதியுண்டானால், அது தன்குறையாகநினைத்து ஔஷதஸேவை பண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத் தானுபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரமதயாளுவான மஹாத்மாவின் அபிமாநத்திலே யொதுங்கி ஸகலப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளையும் அவனிட்டவழக்காக்குகை" என்று ஆசார்யர் தமது ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலெழுதியருளினார். இவ்வர்த்தத்தை யதார்த்தமாக நினைக்கப்பார்த்தால், பிதாவுக்குப் புத்ரனெழுத்துவாங்குமாப்போலே" இத்யாதிவசநஜாதங்களும், தத்வாந்தர நங்களாகும் படுகுழிகள்மேல் ஸம்ஸ்தங்களாயிருத்தல்பற்றியே கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம் "ஸித்தோபாயவிதானெதி ஸம்ஸ்வோபாத்யாநதோஷவிநாஸ்ய। நஸாஸ்யோபாத்யாயோக்த்யா ஸுவ்யவஸ்தாப்ய தாதூநாஸ்ய ॥" என்கிறகணக்கிலே ஆசார்யநிஷ்டனுக்கு ப்ரவர்த்தக நியாயத்தாலே ஸம்ஸித்தியில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆரேனுமொருவர நுஷ்டிக்கவுமாம், வ்யவஸ்திக்கல்லது ஸ்வதந்த்ரஸ்வரூபபரம்பராநுஷ்டாநங்கொடுக்கவிரங்கானென்றதாயிற்று." என்று ஸமிதாரிவிஷ மாயிகாரத்தில் பரக்க ஸ்பஷ்டமாகவும் தெளிவித்தருளினார். இதனால் ஆசார்யாபிமாநமென்பது தாரதம்யஸுவர்ணாசார்யாபிமாநத்தையநுஷ்டித்துவரும் தாரதம்யஸுவர்ண ஜநாசாரமன்றென்றாயிற்று. ஸாவதீபமாய் ஸதாசார்யாபிமாநமாயுள்ள கவி

தார்க்கிகஸிம்ஹமதிபே எம்பெருமானார் திருவடிகளனைவர்க்கும் உத்தேசித்து ஸத்ஸம்ப்ரதாயாநுக்ருஹீத வேதஶாஸ்த்ராவிரோதமானது என்பது, இந்த ஶ்லோகத்தின் சுருக்கமான கருத்து. ப்ரதிவாதிகள் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்துப்பரம்பரையில் நம்பிள்ளையும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும் ஸந்நிவேசிக்கப்படுவது பற்றி, ப்ராந்தியால் ஶ்ரீவைஷ்ணவன் கண்டவிடமஸ்தநம்வைத்ததுபோல் ஸங்கேதஸித்தரும் திருமண்காப்பைப்பற்றி வெறுப்புமுள்ளவராய் சில ஸமயதந்த்ரங்களை ஸந்த்யாகரணம்செய்வதுபோலிதையும் ஸ்வவஶமாக்க வழிபார்க்கின்றனரென்றாலும், இந்த ஐதிஹ்யத்தைவிஷயவரைக்காட்டிலும் ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தைப்பேணிவைஷ்ணவர்கள் உக்திவிஶேஷமபேக்ஷிக்கும் யதார்த்தித்துவருவதால் ஆசார்யாபிமாநதாரா மோக்ஷோபாயமூர் ஜல்லித்த மதியைக் காட்டிலும் வாசா உபதேசிப்பதால் ப்ரதிவாதிஸம்பத்திற்கு நேர் ப்ரதிகூலமானதென்று யினிபாவது தென்கலைஶ்ரீவைஷ்ணவர் தெளிவர்போலும். இந்த தென்கலைஶ்ரீவைஷ்ணவர் ஆசார்யாபிமாநமே உபாயாந்தரமென்றார்போலும். ஆசார்யவைஶேஷிகாஸ்ரீப ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்கள், ஆசார்யாபிமாநத்திலேயே ஒதுங்கி அவ்வாசார்யனிட்ட ஶாஸநத்திற்கு விதேயராயிருந்து அவ்வாசார்யப்ரீதிமமாய் அவ்வாசார்யன் வாக்கையிட்டு ப்ரபத்திப்பதே உபாயாந்தரமென்றார்கள். ஸ்ரீதேவஶ்ரீகொங்கணத்ரயஹமாதேஶிகரு ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்கள் ப்ரவித்தர் தன்காதால் ஆசார்யனுடையவ்யாஸக்தத்தைக்கேட்டுத்தன்வாயாலுமுச்சரித்து ப்ரபத்திக்கவேண்டுவதே உபாயாந்தரமென்றார்கள். இக்கணக்கில் தேஶிகரைக்காட்டிலும் த்ருதீயர் ப்ராயஶ்சித்தருக்கு நேர் ப்ரதிகூலராவதால் நம்பிள்ளை ஸம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீதேஶிகரு ஸம்ப்ரதாயத்திற்குமே வொருபடிய திகமாய் விளங்குகின்றதாயிற்று. ஆகையால் தென்கலைஶ்ரீவைஷ்ணவர்கொண்ட ஸித்தாந்தம் ஸ்வாபிமாநம்போலேயாம். இவ்வளவையே ஸ்ரீதேஶிகரு ஸ்வநிஷ்டை, உக்திநிஷ்டை, ஆசார்யநிஷ்டையென விபஜநம் செய்தருளினது. (௨௬)

இதுபோக மேல், முன் கூறப்பட்ட எட்டுவிதமான தூ ஷணங்களுக்குளிரண்டாவது வாதத்தைப் பரிஹரிக்கவேண் டி வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதியால் தொடங்குகின்றார்:—

வைஷம்யம் நைர்க்ருண்யம் ஸமவதி ந ஸ்யாத் ஸாபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுஷ்டுஸங்கதே ஸுஹ்ருத் ஸர்வ ஸாம்யேபி । ஸர்வேஷாம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸமயே ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வ சக்தே வாத கர்ம நிஷ்பாதக ஸாபேக்ஷ ஜீவநாம் ॥ (௨௪)

வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதி ॥ (ஸாபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யே) பக்ஷபாத மான வோர் ஸாமர்த்யமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில் (ஸமவதி) பர மாத்மாவினிடத்தில் (வைஷம்ய) பக்ஷபாதமும், (நைர்க்ருண்யம்) நிர்த்தயமாக வொருவனை தூஷிப்பிக்கையாகும் க்ரூரா ஸக்தமும் (ஸவதி ந) உண்டாகிறதன்றே. அதாவது;— ஜீவர்களான சேதநர்களுள் ஒருவன் தூஷிக்கவும், ஒருவன் ஸாதிக்கவுமிதனிடையிலொருவன் பக்ஷத் தை ப்ராவிக்கவுங்கண்டால், இவைகட்குக் காரணம் யா தென்று விசாரிக்கவேண்டிவரும். அப்பொழுதவரவர் கர்ம மீநமென்று ஸ்ரீஸாஷ்யநிஷ்கர்ஷம். இல்லையாகில் ஸமவான் நி ஷ்க்ருபனுவான். நிஷ்க்ருபனுனபொழுது அவனுக்குக்கல்பிக் கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேதநருக்கு வ்யர்த்தமாம். அங்ஙனில்லா தே ஸத்ருபனுகில் அக்க்ருபை ஓர் ந்யாயத்தைத்தழுவிவரவே ண்டும். அதனாலவன் ஸத்யஸங்கல்பனுகிறான். ஆனதுபற்றியே ஸத்யஸங்கல்ப ஸர்வஜ்ஞ விசிஷ்டனு ஸமவானென்று ஸ்ரீஸாஷ்ய காரருடைய நிர்வாஹம். இவ்விதம் ஸத்யஸங்கல்பனுயும், ப ரமகாருணிகனுயுமுள்ள ஸமவானு ஒருவனை ரக்ஷிக்கவும், ஒரு வனை தூஷிப்பிக்கவும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் சோதனம் செய் யில்; வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் வருமென்பதை ஸ்ரீ வ்யாஸராயண ஸமவானு "வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபே

க்ஷமாஸு” இத்யாதி ஸூக்திகளால் ஸாதித்தருளினர். ஆத லால் ஸர்வஜ்ஞ ஏதாவதொரு வ்யாஜத்தை முன்னிட்டே சேதனனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்றது ஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரும் ஸித்தோபாய சோதநாதிகாரத்தில் “ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வசக்தனேயாகிலும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய ங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன் பக்கலிலே ஒரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி, அத்தை [illegible] தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனெனத் திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்” என்றாழ்வார் தாமேயருளிச்செய்தார். ஸர்வஜ்ஞ [illegible] வ்யாஜனல்லாதபொழுது வைஷம்யதோஷம் வருமாகையால் முன்பிதற்கவஸரமாயிற்றில்லையென்னுமிடம் ஸாயுவிசேஷஸம்பந்தத்தாலே ஸித்தம்” என்று வர்ணித்தருளினர். [illegible], “அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாவ்யாஜங்களை உபாயமென்றதாய்த்து” என்றும், “வேதநவிஷயலாபத்தைக்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை” என்றும், தனிஸ்லோகம் அவதாரிகையில்; “நிர்ஹேதுக ஸம்வந்த்ர்யஸாதாரண்யஜ்ஞாநத்தாலே” என்றும், “ஸ்வஸ்க்ருதியால் வந்த ஜ்ஞாநமன்றிக்கே, நிர்ஹேதுக ஸம்வந்த்ர்யஸாதாரண்யஜ்ஞாந முடையவராய்” என்றும், ஸ்வபாவாநுஸாரத்தில் “நிர்ஹேதுகஸம்வத்ஸராக்ஷமடியாக” என்றும் “க்ருபாகேவல்யாத்வஸாக்காராத், கேவலஜ்ஞேயவாதியா” என்ற ஸ்ரீதேசிகன்ஸம்ப்ரதாயஜ ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தமறியாதே மயங்கி ஸூவேதாந்தமான அர்த்தத்தை யங்கீகரித்தெழுதியருளினர். இந்த கேவலம் க்ருபயா என்றதற்கு க்ருபையால் மாத்திரமென்று பொருளாவதால் ஸர்வேச்வராபேக்ஷமாகும் ஸம்ஸ்காரத்திற்கிச்சேதநன் செய்யுமுபாயமெல்லாம் ஸர்வவிஹிதமானபடியால் வ்யாஜமாத்திரமன்றிக்கே, தக்கதோர் விலையல்லவென்பது தாத்பர்யம். இவ்விதமில்லையென்கில் ஸகலசாஸ்த்ரப்ரமாணஸித்தமான “யோகஸேவிதை:, நாந்ய: ப்ரவண:” இத்யாதிகளுடைய

ஷ்டம், "ஸநத்ருஶாரண்யஸ்ய தாதீரவிர்யாமஹம் ஶரணேஹா ப்ரப ந்நவத்ஸலாஸ்ஸஹஜத்வக்ஷாராம் போஹாரய" இத்யாதிகளுடையவும் பரிவேதாந்தாரவிஸ்ராயம் ப்ரஶம்ஸிக்கும். இங்குபோலவே "சன்மசன்மாந்திரம் காத்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மைபெறுத்தித் தன்றாளிணைக்கீழ்க் கொள்ளுமப்பன், அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" "என்னேயென்னைத் திருமால் வந்தென் னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்," "சரணமாகுந்தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான்" என்றவிவ்வாழ்வார்கள் பாசுரங்களும், "நடுவே வந்துய்யக்கொள்ளுகின்ற நாதன்" "அருள்புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வைத்து" "இன்றென்னைப்பொருளாக்கி," என்ற பாசுரங்களுக்கும் நிர்ஹேதுகத்வமும் சொல்வது ஸத்வமூலமாய ப்ரமாணஸ்வாபிப்ராயம். இவைற்றின் விரிவையெல்லாம் ஸப்ரகாரமாக ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளின் முதலாவது வாக்யமாய் திருவுள்ளம்பற்றி ஸித்தோபாயஸோதநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தார். அதன்மேல்காருண்யஸ்வரூபத்தை "இங்குகாருண்யமாவது பரஹிதப்ரவணதை" என்று வ்யாக்யானித்தருளி அதன் உபயோகத்தையும், விவரித்தருளினார். இதையே லோகாசார்யரும் தனித்வயமென்ற தமது ரஹஸ்யத்தில் "எம்பெருமானுடைய க்ருபை உபாயம்" என்றும், தத்த்வத்ரயத்தில் "பிறர் நோவுகண்டால் ஐயோ என்றிரங்கி" என்று தொடங்கி "ஸஹித்துக்கொண்டு போரும்" என்றளவுமெழுதியருளினார். இதேவிஷயத்தைப்பற்றி மேலும் வசநபூஷணம் முதலாவது ப்ரகரணத்தில் எழாவது வாக்யத்திலுள்ள "க்ருபையும்" என்ற சூர்ணத்திற்கு விஶதவ்யாக்யாநகர்த்தரான மணவாள முனிவர் "க்ருபையாவது பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம்" என்றும், சற்றுமேல் "சேதநர் ஸம்ஸாரத்திற்படுகிற துக்கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஸம்ஸ்லேஷத்தோடேயிவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்நம்பண்ணுகைக்கு க்ருபைவேணும்" என்றும் மொழிந்தார். இங்கு பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வமாவது;— அய

லாருடைய துஃகத்தைக்கண்டு ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸஹியாமை யென்று. இப்படிப்பட்ட காருண்யத்தையானது பரதுஃக ப்ரஹாணேச்சையான ஸங்கல்பத்தை ஜநிப்பிக்கும்பக்ஷத்தில், அந்த யோஜனையும் க்ருபாஸஹிதமாகையாதலால் பரகீய துஃகநிராகரணேச்சையான ஸங்கல்பப்ரஜையாகும் கார்யத்திற்கு முந்திய விசிஷ்டையல்லவோ இந்த காரணமாயிற்று. அங்ஙனமானபொழுது க்ருபைக்கு லக்ஷணம் பரதுஃகநிராகரணத்திலுண்டாகும் விசிஷ்டையே யெனவாயிற்று. ஆனது பற்றியல்லவோ "பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வ"மென்று கூறியது. அஸஹிஷ்ணுதைமாத்ரமல்லவென்பதற்காகவே மேல் தாமே விவரித்தது. அந்தவிவரணம் ஸ்வப்ரயோஜநமாகையால் பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமென்று கூறியது அஸஹிஷ்ணுதைமாத்ரமல்லவென்பதற்காகவே மேல் தாமே விவரித்தது. மேலும் அவ்விவரணம் ஸ்வப்ரயோஜநமாகையால் பரதுஃகநிராவிசிஷ்டையே க்ருபையென்ற லக்ஷணம் தலைக்கட்டிற்று. அல்லாது பரதுஃகதுஃகித்வமாகில் ஈச்வரனுக்கு துஃகித்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். கேவலம் பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமாகில், ஸத்ராவ்யாப்த்யாதிரூபலக்ஷணத்திற்கு அநுபயோகமாய்த்திரும். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் "பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுதயா" என்று ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலருளிச்செய்தார். இங்ஙனல்லாது மணவாளமுனிவரது வாக்யமாகிய பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமென்றதற்குப் பரதுஃகதுஃகித்வமென்றதே ஸித்தாந்தமெனக்கொள்வது ஸம்வாதமேயாம். "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி துஃகித:" என்ற வசநம் ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் கர்மவச்யரைப்போல் அபிநயம் செய்தவர்க, பெருமாளுடைய அபிநயமாத்ரத்தைக் கூறுகின்றது. இல்லையெனில், சரணாகத்தில் ஸீதாபஹரணாதிகளைக் காட்டிய சோகமோஹாதிகளெல்லாம் வாஸ்தவங்களாய் ஸித்திக்கும், ஆனதுபற்றி ஸமஸ்தவிஷயத்தில் பரதுஃகதுஃகித்வமாவது; கேவலம் பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமாவது க்ருபையாகாது. இவ்வளவையே திரு

வுள்ளம்பற்றி "ஸாஹித்ய வணத்தையே ஐவிச்வேயென" முன்பே அருளிச்செய்தது. இப்படியானபொழுதுதான் காரணத்துக்கு ஸாத்ருஹத்திற்கு ஸாதாரணஹேதுவாய்த்திரும். அல்லாதபோது இவனைக்கண்டு அவன் உபேக்ஷிக்க, அவனைக்காணாதவன் உபேக்ஷிக்கக் காரணமுமுள்ளவளவும் ஓரவஸாணமில்லாதே ஓரேகூக்குரலாயிருக்கவேண்டிவரும். ஆகையால் ஸாஸ்திரங்களிற்சொன்ன மோக்ஷப்ரஸக்திக்கவகாசமில்லாதேபோகும். "ஸர்வஸ்வான் ஜீவனுடைய உபேக்ஷத்தைத் தானேகழிக்கும்" என்று லோகாயதருக்கு தத்வஸ்வாபாவஸித்திக்கு இப்ப்ரதிபக்ஷிவிவ்விடத்தில்வ்யாஜஸாபேக்ஷனைக்கழிக்குமென்பாரா? அல்லது கழிக்காமலே அழுதுகொண்டிருக்குமென்பாரா? தானே கழிக்குமென்ற லோகாயதவாக்யத்தால் உபேக்ஷநிராகரணம் விஜம். ப்ரயோகத்தில் வேதநமதஉபேக்ஷத்தைக்கண்டுண்டாகும் ஸர்வானுடைய க்ருபாவிஶேஷமானது உபேக்ஷத்தைக்கழிக்குமளவு கொள்ளவேணும். அன்றியும் க்ருபையை நிர்ஹேதுகையெனக்கொண்டயிப் ப்ரதிபக்ஷி வேதநனுடைய உபேக்ஷத்தைக்கண்டு உபேக்ஷிக்கையே க்ருபையென லக்ஷணஞ் சொல்லில்; வேதநமதஉபேக்ஷமல்லவோ ஸர்வஜ்ஞக்ருபைக்கு ஹேதுவாகவாயிற்று. அப்பொழுது க்ருபை ஸஹேதுகையாதலால் க்ருபை நிர்ஹேதுகையென்றபக்ஷம் நிரூபணம். ஸஹேதுகையானபொழுது ப்ரதிபக்ஷஸமயத்திற்கு ஸாம்யம் ப்ராப்தம். ஆனதால் ஸர்வஉபேக்ஷஉபேக்ஷிதமென்பது ஸ்வபக்ஷமுமறியாதே ப்ராஜ்ஞையைப்பற்றக்கூறிய பிதற்றல். அவ்விதம்கூற ஸ்வாவாயத்னென்று ஹ்ருதிக்கும் லோகாயதருடைய ப்ரமாணமுமில்லை. ஆகயிவ்வளவால் நிர்ஹேதுகஸர்வஜ்ஞக்ருபையே லோகாயதருடையமதமாவதுபற்றி அப்பக்ஷத்தில் ஸாயநாஸாவும் விஜமாகையால் ஸாயநாஸாவே வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களிரண்டும் ஸர்வானிடத்தில் ஸம்ஸவிக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதம் ஸர்வாநு நிர்க்ருணனும், விஷமனுமானபொழுது நம்முடைய விஶ்வாஸத்தையம்மீகரித்துக்கொ

ண்டு இது இவ்விதமாகவும் மேல் (ஶேஷஸம்ப்ரதே) ஶேஷத்வ லக்ஷணமுடைய (ஜீவே) சேதநனிடத்தில் (ததுபாயவ்யவஸாயே) அப் பரமாத்மவிஷயமான உபாயாத்யவஸாயத்தில்; (ஸ்வாதந்த்ர்யம்) ஸ்வாமினிடம் தனக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஸ்வபாவமாகவுடையது போய், ஸ்வரூபாநுரூபமாயுள்ளவோர் ஸ்வாதந்த்ர்யமானது (ஸம்பவதி) ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ என்றார். அதாவது; அஸ்வாதந்த்ர்யத்தை லக்ஷணமாகவுடைய இச்சேதநன் பரமசேஷபூதனாகையால், மோக்ஷாகாங்க்ஷியாய் பரமனையிவன் பற்றும் பற்று இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு அநுரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமாவதால் வ்யவஸ்திதமென்றவோருபாயம் ஸ்வசேதநன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்பது உபபந்நமல்லவாயிற்று. இவ்விடத்தில் பரமன் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் ரக்ஷிக்கப்புக்கால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யத்தை யடைவான், சேதநனும் ஸாத்யமானதோர் உபாயத்தையநுஷ்டித்தால் இத்தலைக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகுமவத்யம் ப்ரஸஜிக்கின்றது. இப்படியிரண்டுதலைகளிலும் ப்ரஸஜித்தல் தோஷமாய் முடிவதால் மோக்ஷப்ராப்தியென்பது சேதநகோடிகளுக்கு ஸம்பவிப்பதுதானெப்படி? அல்லது இவர் நித்யஸம்ஸாரியாகவே காலக்ஷேபம் பண்ணவும் வேண்டுமோ. இவ்விதமான ஸம்ஸாரப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணம் அநாதிஜஞ்ஜெயாலேயல்லது வேறில்லையாகையால், ஸுதிவக்ஷிகள் அபிஜ்ஞஸூரிரோசிநிகளான ஸ்ரீவ்யாஸபோதாயந ஸ்ரீத்ரமிட ஸ்ரீராமாநுஜ வேதாந்தாசார்யர்களுடைய வாக்யாவலோகநத்தால் தெளியக்கடவர். அதெங்ஙனேயெனில்;— "ஆனாலும் ஶேஷபூதனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் ப்ராப்தியுமன்றிக்கே, அஸ்வதந்த்ரனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஶக்தியுமன்றிக்கேயிருக்கிறயிவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகக் கர்த்தவ்யமென்றொருபாயத்தை விதிக்கையும், அதிவனுக்கு ஸாத்யமாய் ஸாத்யோபாயமென்று பேர்பெறுகிறதென்று சொல்லுகையுமுபபந்நமோ; ஆனபின்பு ஶக்தியெ

ராதிகள் ஸாபேக்ஷஸாதநாந்தரங்களல்லாமையால் ஸ்வஸாதநத்தி
ந்நிஷ்டாவஸரங்களென்றும், ஸக்ருத்கர்த்தவ்யத்வாதிகளா
லையாலே ஸஸஹாயிதங்களென்றும் சொல்லவொண்ணாதே போ
ன்னில்” என்று உக்தஸங்கேதங்களையே ப்ரதிக்ஷேபித்து சொல்வதாய்த்
தன்பேரில் ஸாதநபக்ஷம் செய்துகொண்டு ஸாஜாத்யாபாயஸோ
பாதிகாரத்தில் ஏதாவது உபபாதநத்தில் அவைகளுக்குப்
பரிஹாரமாய் “இது ஸர்வமோக்ஷப்ரஸாதாதிகளாலே முன்பே
பரிஹ்ருதம்” என்று ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்தார். அதாவது;
ஓர் ஹேதுவில்லாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வாமி எல்லாச்சேதநரையும்
ஸர்வகாலத்திலேயே ரக்ஷிக்கவேண்டும் இல்லையாகில் வைஷ
ம்யதோஷப்ரஸங்கம் வரும் அத்தோஷம் வாராமைக்காக ஸ
ர்வருக்கும் ஒரேகாலத்தில் மோக்ஷம்கொடுக்க ப்ரஸங்கிக்குமெ
ன்பது. இங்கு முன்பே யென்றது ப்ரபத்த்யதிகாரங்களிலெ
ன்றபடி. இதுவுமில்லாதே “இவன் செய்ததொரு வ்யாஜங்
கொள்ளாதே மோக்ஷமளிக்கில் அநாதியாக மோக்ஷப்ரஸங்கிக்கும்.
என்றும் மற்றோரிடத்திலுமருளிச்செய்தார். இவைகளுமல்
லாதே ஈஶ்வரன் தனது கேவலஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் தான் நினை
த்த பொழுதொருவனை மோக்ஷமாக்கில், அப்பொழுது வைஷம்
மும் நைர்க்ருண்யமுமாகிய விரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸ
ங்கிக்கும். மோக்ஷோபாயவிதாயகஶாஸ்த்ரங்களும் நிஷ்ப்ரயோஜ
நங்களாகும். ஆகையால் பகவான் கொடுத்தருளிய ஸ்வாதந்த்ர்ய
த்தை அவனுடைய ஶாஸ்த்ரத்தால் சமைந்து அவன் கல்பி
தப்பட்ட ஶாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரம் தனக்கு ஸாத்யமான வுபாயத்
தை யநுஷ்டிக்கையும், பலம் பெறுகைக்கு அவன் கைபார்த்தி
ருக்கையும் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமன்று. இவையடியாக ஸ்வரக்ஷ
ணாபேக்ஷ ஸ்வவ்யாபாரமும் ஸித்திக்கக்குறையில்லை. இதை குறை
யென்கில்; பரஸ்வதந்த்ர்யாதிமுதலியவைகளைக் கோபித்துபதேஶிக்கிற
வேதபாத்திலும், மற்றெந்தகாரணஸாபேக்ஷமான ப்ரவ்ரு
த்தியிலும், காரணநிரபேக்ஷமான நிவ்ருத்தியிலுமிவனுக்கொரு
வ்யாபாரமன்றிக்கே ஜடவஸ்துபோலேயிருக்க ப்ராப்தமாம்.”

இதிலும் ஸ்வதந்த்ரஸாதநத்வமில்லையென்பதை இந்த ஸாத்யோ-
பாயசோதநாதிகாரத்தில் ஸ்ரீநாதர் ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாக வெ-
டுத்தவிடத்தில் பரிஹாரமருளிச்செய்தார். அதாவது:— இப்
படி யமாதிகாரம் சாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றாலும் உபாஸநாதிகள்
ஸ்வதந்த்ரஸாதநங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்'' என்பது.
இந்நின்ற ஸூத்ரத்தால் ப்ரபத்தியும் ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதல்ல
வென்றிவ்விதம் ப்ராரம்பித்து பின் "கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதாம்,
பாரதந்த்ர்யதூஷிதா:" என்கிறபடியே ஸாக்ஷாத்கரகத்வமு
ண்டாகையாலும், ஸ்வதந்த்ரஸாதநம் ஸ்வரூபம் நிவ்ருத்திவார
மென்னும்பொழுது ஸம்ஸ்லேஷமான ஸ்வநிஷ்டாகாரிக்கநில்
லாமையால் ஸ்வதந்த்ர ப்ரஸக்தியையாலும் ஆநுகூல்ய
ப்ரயத்நப்ரபாவஸாதநமான கைங்கர்யமாக்கி, ஆசாரி
ஷ்டு ஸந்நிதியிலே ஸ்வாபாவமெனில்; ஸாதநாதிகளும
ன்றிக்கேயிவனுக்கு ஸாஸாரமும் நிவ்ருத்தமாய் மோக்ஷாபாய
மென்னப்பட்ட ஸம்பந்தமுண்டாகையாலும் ஸாம்ப்ரதாயிகள் சொ
ல்லுமாப்போலே ஸ்வதந்த்ரத்தில் கைங்கர்யமில்லாமையால்; உ
பாஸநாதிகள் ஸ்வதந்த்ரஸாதநங்களென்னவொண்ணாது.
"ஸம்ஸ்லேஷோ நோபஸ்தாம் ப்ரீதி: கர்மாநுவர்த்திநி" என்றதும்
பக்தியாநுஷ்டிதகர்மம் விசேஷங்களுடைய ஸம்விசேஷத்து
சொன்னபடியத்தனை. ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரஸாதநத்தைப்பற்ற
உபாஸநாதிகளுக்கு நாசகஸாதஸம்பாதகங்களில்லாமையா
லே ஒருபடியாலும் ஸ்வதந்த்ரோபாயஸம்பந்தமில்லை,'' என்
றதாம். இதனால் ப்ரபத்திகளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வரூப
வாரநிவ்ருத்தி, மோக்ஷவிஷயத்தில் மாத்திரமாகில் பாஞ்சராத்ர
மிடாம். ஸமஸ்தவிஷயங்களிலுமாகில் இவர் ப்ரபத்திக்கு வரு
வதுமன்றி இவர்கள் ஸாத்யநிஷ்டரான மோக்ஷோபாயம், ஸ்வதந்த்
களுடைய ஸஹஸ்ராதி தேவதைகள் பூஜநாதிவ்ருத்திகளுக்க
ளும் ஸ்வதந்த்ரஸாதநங்களாம்.

ஆகையால் "அவை தன்னடையேபோம், ஸம்ஸ்காரந் தா
னேகழிக்கும், மோக்ஷஸாதநமாயிருக்கும் ஸ்வதந்த்ரஸாதநம்''

ஐஶ்வர்யாதிகளெல்லாம் ஸாதநாநுஷ்டாநங்களுக்கே விஷயங்களாயி
ன. ஆகையிவ்வளவால் ஶம்புவானைப்பற்றப்புகும் ஸாத்விகர்க்கும்
வேதநனுக்கு ப்ரஸம்ஸிப்பது, ஶம்புபக்தஸாத்விகர் ஶ்ரேஷ்டரா
கையால் இவன் மோக்ஷத்திற்கு வேண்டும் வ்யாஜமாய்த்திருந்த
அதைப்பற்றி ஸமயாநுரக்ஷிக்கும்போது. ஸர்வனிடத்தில்
வைஷ்ணவேதரவைலக்ஷண்யத்தால் மோக்ஷத்தைச் ஸம்ஹவிக்க
மாட்டாதென்பது ... . இவ்விஷயத்தை மேல்; (ஸாவ
ரேபோ) இவ்விதத்தைக்கண்டு ... ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்யாஸம் சொல்லும்
வாக்யத்தில் (உபமா) ... (ஸாஷ்டிஷ்டாவாக்ய நிஸ்சரம்)
ஸ்ரீஸாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸாஷ்யமென்ன, அதன் ஸாரூப்ய
மென்ன, ஶ்ருதிஸூத்ரத்தால் வேதாந்தஸாரூப்யாதிகளென்ன இ
வைகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட தேவக்ரியைக்கு ஸம்ஶயமில்லா
தது. அதாவது; “ஶத்ரு ஶாஸ்த்ராந்தஸ்தாதித்வாதி ஸம்ப்ரதா
யப்ரவர்த்தக ஸ்ரீஸாஷ்யாதிகளில் உபபாதிக்கப்பட்டவிஷய
ங்கள் என்றபடி. மேலும், நிரூபணாதிகத்தில் ஶாஸ்த்ரத்
தும், ஸப்ரமாணகத்தில் ஸாத்விகமும் சொல்லும்பொழுது
ஸமீபிரோத்ரமே ப்ரமாணமாய் ஸாத்விகர்களோடு கோப்புண்
ணப்படுவதுபற்றி ஶாஸ்த்ரத்தில் நிரூபணாதிவக்ஷம் சே
ரும். அப்பொழுது ஶ்ருதிவிற்கு ஶாஸ்த்ரப்ரமாணஸூத்ரவாதிக
ளைச்சொல்லும் விஶிஷ்டாத்வைதக்ரியைக்குவிரோதம்வரும்.
ஆகையாலிறே (ஸாஷ்யத்ருஷ்ட்யா) ஸ்ரீஸாஷ்யஸூக்ஷ்மவிவேகந
த்தால் (நஶாமி) இரண்டுதலைக்கும் ஶாமியில்லை. அதாவது;
ஸ்ரீஸாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸாஷ்யவிவேகநத்தால் விஶிஷ்டா
த்வைதஸித்தாந்தக்ரியைகளை யறிந்தவர்களுக்கு உக்தோஷங்
கள் உதியாவென்பது. (ஶ்லோக) ஆகையால் (ஸவ்யாஜவக்ஷ:)
ஶக்திப்ரவக்த்ருப்ரதரவ்யாஜஸாவேக்ஷணைய் ஶம்ஸாரன் ரக்ஷிக்கு
மென்னும் வக்ஷம் (ஸாதகே:) மிகவும்ஶ்ரேஷ்டம்; (இதி) என்றும்,
(நிர்ஹேதுகவக்ஷ:) நிர்ஹேதுகமாய் ரக்ஷிக்குமென்ற வக்ஷ
ம் (ஜவநர்:) ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸமஸ்த ஸதாசார்யாசார ஸ்ரீ
ஸூக்திகளுக்கெல்லாம் கெட்டதென்றும்நிர்ணீதமாயிற்று. இவ்

நூலில்லையாகில் "ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயம்" என்றதற்கும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மணவாளமுனிவரைப்பார்த்துப் புலம்பியருள, அவர் புலம்பலுக்கு இம்மணவாளமுனிவர் காரணமாயிருந்து ஸாஸ்த்ரம் புலம்பிக்கொண்டேயிருக்க முடிவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் உபாப்புலம்பலுக்குப் வாத்ஸல்யச் மணவாளமுனிவரென்ற பெயருண்டாகும்படியாகும். மேலும் ஆசார்யஹ்ருதயம் வ்யாக்யாநித்திருக்க ஜீயோ நாமதேய வ்யாக்யமெனவுமாம். ஆகையாலிக்கு "ஸர்வஜ்ஞநாராயணஸூரி:" என்கிற முதிய நமதாப்தராகும் ஸாகேதராமானுஜநீதஸ்ரீர் வாக்யமும் நிரஸ்தம். அன்றியும்; ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தில் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸ்வஸம்ப்ரதாயத்தினுடையவும், ப்ரதிதந்த்ரஸித்தாந்தத்தையுமுள்ளபடியறியாமல் தன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி" உதாஹரிகளான ஸ்ரீநீதஸ்ரீர் வாக்யங்களெல்லாமிப்பொழுது இவ்வாப்தருடைய காலக்ஷேபவான ஸ்ரீகாஞ்சியாருடைய ரஹஸ்யங்களோடிசைந்திருப்பதால், அந்த ரஹஸ்யக்ஷேத்ரவிஷயங்களையே ஸித்தவ்யவஹாரமாக்கிப் பேசிவருவதால், அவைகட்கு விரோதமாய் அவைகளைத் நிரஸித்து அவைகளை வஸித்தாந்தமாக்கி ஸ்ரீஸாஷ்டாங்கர் திருவுள்ளத்தையின்னதென்றுகாட்டும் ஸித்தாந்தயாதாத்ம்யரஹஸ்யங்களிலுமுள்ள விஷயங்கள் நமதாப்தருக்கு இப்பொழுதுங்கூட ஸ்வாதந்த்ர்யத்தில் தோற்றினதாய்ப்படுமோ, அல்லது ஸங்கல்பத்தியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோவென விஜ்ஞஶிரோமணிகளே அறியக்கடவர். இப்படியாப்தர் கூறியது ஸம்பமான ஸம்ப்ரதாயத்தைக்ஷேத்ரத்தில் மொழிபெயர்த்தம்செய்தவர் ஸாமர்த்த்யத்தோடொக்கும் இவ்விதம் கூறியதுமன்றி தனது ஸாஸ்த்ரவான ஸ்ரீகாஞ்சியாருடைய, ஸ்ரீஸாஷ்ட்ராங்கவிரோதமானவஸித்தாந்தத்தை ஸந்தேஹமாக்கியும், தம் கோப்பிலுள்ளவரின் கேடுபோஷிக்கு உதாஹரணம் வாராமைக்காகவே தம்மால் ப்ரயாஸம் செய்யப்பட்டதென்றும் கூறி

யது, இதுவரையில் உபபாதிக்கப்பட்ட வாக்யங்களிலுள்ள ப்ர
மாணிகத்வ அப்ராமாணிகத்வங்களைக்கண்டு பக்ஷபாதரன்றிக்கேயுள்ள
மஹார்த்தர்களான ஸஹ்ருதயர்கள் விவேசநம்செய்து, ஸத்வ்ய
யாநஸமுதாயம் ப்ரதிபாதித்தாரென்பதையும், துர்வ்யாக்யாநத்தை
யிதுதானென்பதையும், ஸாஹஸத்தால் ஸூக்திகளைத் "த
ன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி யிது பாஷ்யஸித்தமெ
ன்று பலரை ப்ரமிப்பித்துத்திரியுமவர்களு மநேகருண்டாகை
யாலே அதைக்கண்டு ஸாத்விகப்ரக்ருதிகளும் கலங்கக்கூடுமா
கையாலே, அக்கலக்கம் போகைக்காக" என்றெழுதியபடி நெ
ஞ்சில் தோற்றினதைக்கூறுவது இவர்பக்ஷியான லோகாசார்ய
ரும், ததீயரானயிவருமோ; அல்லது ஸ்வதாசார்யரான ஸ்ரீவே
தாந்ததேசிகரோ, என்பதையும், லோகாசார்யருடையவும்
தேசம் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகர்த்தாவான பகவத்ராமாநுஜருடைய
திருவுள்ளத்திற்குகப்பான பாஷ்யதேசமோ, அல்லது ஸ்
வதேசிகனுடையவும் தேசம் ஸ்ரீபாஷ்யகாராபிப்ராயாநுஸாரி
தேசமோவென்பதையும், தாமஸப்ரக்ருதியோ ஸாத்விக
ப்ரக்ருதியைக்கலக்குவது ஸாத்விகப்ரக்ருதியோ தாமஸப்ரக்ருதி
யைக்கலக்குவதென்பதையும் நிர்ணயிக்கத்தக்கவர். பின்னும்
அதன்மேல் நமதாப்தர் "ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகருடையவும் லோ
காசார்யருடையவும் அபிப்ராயம் ஏகரூபமாயிருக்க"வென்று
ம் கூறினர். இது ஸாமாந்யர்களை வ்யாமோஹம் செய்வதற்காக
வென்பதும் உக்தோபபாதநங்களால் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் முக
வுரையில் எழுதிவிட்ட பூர்வாசார்யர்கள் எல்லாம் ஸ்வஸித்தாந்தஸ
ம்ரக்ஷகரமல்லாதே ஸ்வப்ரஸ்தாநரக்ஷகரமும், ஸாத்விகஸித்தா
ந்தரக்ஷகருமாகாதென்பது திண்ணம். ஆகயிவ்வளவால் பூ
ர்வராகும் ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜமுநீந்த்ரருடைய மதத்திற்கு ப்ரதி
பக்ஷரான பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸித்தாந்தங்கள
க்ஷம் அவைதிகமென்பதும், ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திஸம்மத
மென்பதும், ஸ்வதேசிகனான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகஸம்ப்ரதாயம்
ஸம்ப்ரதாயமாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யாபிப்ராயஸம்மதமாய் ஸ்ரீபா

ஷ்ட்ரகாரர் திருவுள்ளத்திற்கிசைந்ததென்பதும், இப்ரக்ஷாஸ்ரயிகளே ஸர்வாத்மரென்பதும், இவர்களுடையவர்ஷணமே ஸாத்விகதமமென்பதும் ஸித்தன. இங்கிவ்வளவே விசேஷம் அதாவது;— பரத்வேஸ்வரத்வமே யிவர்களுக்குக் க்ருபாஸமுதாயமாவதால், அது மோக்ஷப்ரதாநாதிகாரத்திற்குபயோகமில்லாதேபோய் வேதநமத ஈஸ்வரஸ்வத்தில் முடிந்த ப்ரஹ்மவிசேஷமே க்ருபையென்றும் காலஹ்ரதமாவதுபற்றி அக்க்ருபை நிஹேதுகையென்றுமிவர் பணிப்புகள். (௨௪)

இவ்விதமிரண்டாவது சங்கையைத்தீர்த்து மேல் மூன்றாவதான சங்கையைக்கொண்டு பூர்வச்லோகத்தில் ஸஹிதாயமான ஸஹேதுகாரக்ஷணத்திற்கும், விஸத்ருஸமான நிஹேதுகமான ரக்ஷணத்திற்கும் ஸ்வஸ்யாஸ்யிகத்தைரக்ஷாபேக்ஷாதியால் கூறுகின்றார்:—

> ரக்ஷாபேக்ஷாபேக்ஷகஸ்வாத்ம மோக்ஷ
> தாநேஹ்யாத்ம ஹேதுநாத்ம க்ருபேதி ।
> ஸ்ரீமாநாத்மாஸீ ஜந்மாதிகாபேத்
> நிஹேதுகஸ்யேதி சேத்ராவிஹத ॥ ௨௫ ॥

ரக்ஷாபேக்ஷாதி ॥ (ரக்ஷாபேக்ஷாபேக்ஷகஸ்வாத்ம) "ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹிநாம் ரக்ஷாபேக்ஷாம்ப்ரதீக்ஷதே ।" இத்யாதி ஸ்ரீப்ரஸம்ஹிதாஸ்ய ப்ரபத்த்யத்யாயப்ரமாணப்படி, ஸம்ஸாரன் சேதநனுடைய ரக்ஷணத்தைப்பற்றிய வபேக்ஷையை யபேக்ஷிப்பதாலன்றோ (மோக்ஷதாநே) மோக்ஷமளிக்கும் விஷயத்தில் (க்ருபா) ஸர்வாஜ்ஞனுடைய க்ருபையானது (ஹேதுநா) ப்ராயச்சித்தமாகுமோர் வ்யாஜத்தோடு (யுக்தா) கூடியதென்று (உக்தா) கூறப்பட்டது. இங்கு மோக்ஷமென்றதால் மற்ற புருஷார்த்தங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இதனால் ஸ்வதந்த்ரனான ஸர்வான் சேதனனுடைய ரக்ஷாபேக்ஷமான ப்ராயச்சித்தத்தை யெதிர்பா

ர்த்து ரக்ஷிப்பதால், சேதநரக்ஷணவிஷயமான க்ருபையானது ஸ்வேச்சாதீநையாயிற்றென்றது பொருள்பட்டது. இவ்விடத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யரும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் உபாயப்ப்ரகரணத்தில் "தனக்கேறவிடம் பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய், என்பேரைச்சொன்னாய், என்னடியாரைநோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாயென்றுப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு" என்றருளிச்செய்தார். இதனால் ஸர்வேச்வரனிவனை ரக்ஷிக்க ஏதாவதொன்றை யிவனிடமிருந்து தானேறிட்டுக்கொண்டே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்பது ஸித்தது. அன்றியும்: "இவன் ருசிப்பிக்கவேணுமோ ஸர்வஜ்ஞனிவன் நினைவையறியானோவென்னில்; இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்." என்று முமுக்ஷுப்படியிலும் "சேதனன் ஸ்வாபராதத்தை ப்ராயிக்கும்பொழுது ஈஷத்ப்ராதிகூல்யமான ஸங்கல்பத்தை ப்ராயச்சித்த ப்ராயிக்கக்கடவன்" என்று ஸாரத்திலும், சேதனனுடைய ருச்யனை மோக்ஷதானவிஷயத்தில் ஸர்வேச்வராபேக்ஷிதையென்னுமிடம் வ்யக்தம். இதனாலேயே லோகாசார்யமதத்தில் ஸ்வேச்சாதீநபக்ஷம்போலேயாம். இக்கருத்தையே நிக்ஷேபரக்ஷையில் ஸ்ரீதேசிகர் திருவுள்ளம்பற்றி "ஸம்பம்பாதேவ ஶாஸ்த்ரார்த்தஜ்ஞாநாத்யபேக்ஷணம் । தவேஸவாஸாதிஸாபேக்ஷ த்வம் தத்ப்ராயநாதிஷு ॥" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "இது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம்" என்று முமுக்ஷுப்படியில் யத்ருச்சாகாரணவாதிகளுக்கு ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கதோஷம்வருமென்ற வாக்யம் காண்பதால் ஸாத்யஸாதநரூபமான யேதாவதோர் ஸம்வ்யாஜநிரூபமான ஸாதனாநுஷ்டானம் வேண்டுமென்றுப்போதுமில் லோகாசார்யபக்ஷம் வெளிவந்தது, இவ்வளவையேகொண்டு வாஸ்தவமாய் லோகாசார்யாபிமதமாக நினைக்கவும் விரகில்லை. ஏனெனில்; காணாக்ஷரந்யாயம்போல் சிற்சிலவிடங்களில் இம்மாதிரியுண்டான வாக்யவிசேஷங்கள்

மாத்திரமேயாம். ஆனாலிவ்வளவால் ரக்ஷாபேக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபானுக்கு முண்டென்பது ப்ரபத்தியுமறிந்த விஷயமென்பது காட்டப்பட்டது. ஏனெனில்; ஶேஷத்வாநுஸந்தாநங்கூட ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாலென்றறிக. செய்வது செய்யச்செய்தேயே அவஸாநத்தில் அஸாத்யமாயும், ஸம்ஸாரஸாத்யமாயும் முடியவேண்டியது ப்ரபத்தியின் கோறிக்கையாதலால், ஸாத்யமான ரோகத்தை எழுதுவதும் மறுபடி ஆரோக்யமான உபலக்ஷணங்களையெழுதுவதும், "தயாவி விமுக்தா தே ப்ரபந்நா ப்ரயாந்தி தா" என்றபடி ஸாத்யஸாதந ப்ரயுக்தமாய்முடிவுபெறுகிறது. இங்கு ராக்ஷஸாதிகள்களான தேவாதிகளெல்லாம் ஸமானைக்கிட்டி "ஶரணம் த்வாம் வயம் ப்ராப்தா மதிநாத ஸர்வஶ" என்று ப்ராபதியாநிற்கவதன்மேல் ஸமானும் "ஸர்வேஶம் ராக்ஷஸம் ஜாதே ஶம்ஸாநவாநதவீத்து । தாம்ஸ்யாஸ்ய தநயாநுஜாதே பேஷாம் ஜேஷ்டஸமேஷ்யாநு ॥" இத்யாதிகளால் தமது ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை வெளியிட்டு யிவ்வளவுகாலம் முதாஸீனித்திருந்ததற்கு "மதிநாதஸர்வேஶ" என்றயிப்ப்ரபத்தியையே ஹேதுவாய்க்கொண்டு "நிஹநிஷ்யாமி ஸங்க்ருத:" என்று அபயப்ரதாநம் செய்தருளினர். பாத்மகாண்டத்திலும் "விஷ்ணும் ப்ரபத்ய க்ஷாந்த்யா ததஸ்தாம் ஶரணம்கதா: ।" என்று நான்முகனருளிட்டார் ப்ரபத்திக்க யதன்மேல் ஸமானும் "ஸம்த்ரஜத ஸர்வ:" என்று அபயப்ரதாநம்பண்ணியருளி "விதாம் ராவணாஸுரோத்தம உபாயம் ந்ருபஃ ।" என்றபடி ராவணவதத்திற்கு ஸங்கல்பித்தருளினர். ஆனதால் ரக்ஷாபேக்ஷையில்லாதே ஸம்ஸாரம் ரக்ஷிப்பானென்றது ப்ரமாணவிருத்தம். மேலும், "அப்ரபத்தோ நமோவாயேக" என்றதால் ப்ரபத்தியல்லாது ரக்ஷிப்பதும் கூடாமையாம். சிலர் இவ்விஷயத்தில் ஸர்வஜ்ஞப்பெருமானையும், சிருத்திருவடியையும்பற்றி வக்ரவதித்திருமகனார் தானே யாதொரு ஹேதுவுமில்லாதே கிட்டினரென்றும், அதனால் ஸாதநமான ரக்ஷகத்வமே ஸ்வப்ரயோஜநமென்

ளூர். அதெங்ஙனேயெனில்; "ததோ ராஜா மஹாதேஜா ரா ஜேந்த்ரஸ்ஸஸைந்யவாந் । நிஷாதராஜஸ்ய ததா ஸமீபம் ஸ்தவிரோ ஹி விஸ்ரம்பித: ॥ ஸஸைந்யஸ்ய தஸ்யாஸ்ய ராஜ்ஞ: விஷய நாம தஸ்ய । ஸுஹ்ருத்தவ பரிவ்ருத: ஜ்ஞாதிமிஸ்சாஸ்ய வா ஸத: ॥" என்று தனது ஸைந்யங்களுடனும் ஜ்ஞாதிகளுடனும் கூடிய ஸ்ரீகுஹப்பெருமான், ஸ்நேஹத்தையால் தனது ஸ்வாமியான பெருமாளைக்கிட்டி ஸேவிக்க ஸங்கல்பித்த அவ்வளவான வ்யாபாரத்தையே ஸஹிக்காத லக்ஷ்மணனை பெருமாள் "தவேதாநிஷா தாயிவதிம் த்ருஷ்டராதாஸ்யராதாவஸ்தம் । ஸஹஸஹிதிமித்ராணாம் ஸஹோதஸ்ய தஸ்ய ॥" என்று ஸலக்ஷ்மணனாயிருக்கையையிட்டுத் தானும் தமது தம்பியுடன் கூடவெதிர்கொண்டுபோய்த்தனது ஸமஸ்தஸ்யாந்தேயைக் காட்டியருளினாராகையாலிங்கு "ஸூம நஸ்" ப்ரயோகம் ஸ்ரீகுஹப்பெருமானுடையதும், பிறகு பெருமாளுடைய ப்ரத்யுபகாரமுமாயிற்று. ஆனதுபற்றி ஸமஸ்த ஸம்பந்தமுமிங்கு நிஷேதாபாவமன்று. இதையிட்டு ஸ்ரீகுஹனுடைய கதை நமக்கு ஹிதமென்று கூறும் ப்ரதிபக்ஷம்போராதும். அன்றியும் பெருமாள் நியமனத்தால் புறப்பட்டுச்சென்ற திருவடியும் "ஸ்ரீமதீவேஸ்வரம் ப்ராப்ய ஸ்ரீஹநூமாந் த்ருஷ்யத்வாந்" என்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமானுக்கும் ராமஸேவையைக்கிட்டி "ஸர்வாங்கஸௌம்யரூபீக" என்று பெருமானுடைய ஸௌம்யரூபத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து போனார். இதனால் எம்பெருமான் வ்யாஜமில்லாது வேதநனையடுத்துத்தானேரக்ஷிக்குமென்றதற்கு ப்ரமாணமிவையமையாவெனவாயிற்று. இது தனக்கும் காரணம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் । இவ்வளவையே கொண்டு கொக்கரிப்பது உந்தவ்யாபாரமல்லாது வேறு ஸகாரணப்ரமாணவாதமில்லை. மேலும்; திருவடியும்; "விநீதவேஷாமாந்ய ஸமரப்ரவேஷ்யஸ்ய" என்று பெருமாளையும் இளையபெருமாளையும் தூரம் ஸமீபித்து தஸரோரப்ரவேஷமாகவே "ஸூமஹாவேஷதாவீரா" என்று ஸம்பாஷணாதிகளுக்குத் துடங்கினாராகையால் நிக்ஷாரணமாய் பெருமாளே ஸ

நமானைக்கிட்டி ரக்ஷித்தாரென்றதற்கு ப்ரமாணமில்லை. திரு வயோத்யியிலிருந்தெழுந்தருளியது, தேவஸாரணாமகிவோரா ணாயமாகையால் திருவடியையே ஸவேஷித்தருளியதல்ல. ஆ கையால் திருவடிவிஷயமான ஸந்தேஹமும், பரிஹ்ருதமாயி ற்று. இப்படி ஸ்ரீஉப்ராயணவிஷயமான விவாதங்களெல்லாம் நமது ஸ்ரீவாஞ்சிஹ்ருதயமென்ற ஹ்ருதயத்தில் ஸம்ப்ரதாயவிவார வேவுகமாய் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைக்கண்டு நம் ப்ரதிபக்ஷிகள் தெளிவது. ஆகயிவ்வளவால் ஓர் சேதந னை ரக்ஷிக்கும்பொழுது அச்சேதனனுடைய ரக்ஷாபேக்ஷை யை ஸமவாளெனதிர்பார்த்து அதை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு தான் ரக்ஷிக்குமென்று ப்ரமாணமுமிருப்பதால் அவனுடைய ரக்ஷை ஸஹேதுகியாயிற்று.

இதுநிற்க (ஜநாதிகாயெகு) ஜமத்ருஷ்டாதிகாயத்தில் (ஸ்ரீஸாரத்ரவாக) கேவலம் திருவிளையாடலையே யுடைத்தாயிரு ருத்தல் பற்றி (நிஹேதுகவு) ஹேதுவின்மையென்னும் (ஸமகு)ஸஹேதுகநிஹேதுக விஷயங்களுக்குவழியானது (விஹகஃ) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது; ஜமத்ருஷ்டாதி வ்யாவாரங்களில் சேதநாபேக்ஷாஸாவங்கொண்டு "லோகவ த்துஸ்ரீலாலைகவல்யம்" என்றகட்டளைப்படி நிஹேதுகமாயி ருக்கும். இதில் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களுக்கவகாஸமி ல்லை. சேதநவிஷயகாரக்ஷணமாகும் வ்யாவாரத்தில் வைஷ ம்யாதிதோஷம் வருவதால் ஹேதுஸாபேக்ஷகனாய் ரக்ஷிக்கு மென்றது. ஆதலால் ஸமவக்ஷ்ரயையானது ஓர் தலையில் ஸ ஹேதுகையாகவுமிருக்குமென்றாயிற்று. இதையே திருவுள் ளம்பற்றி "கவிதவிஶேஷிதாநு ப்ரஜயவீநிஸம்ஸார தஃ காரண கலேவரெவடயிதும் தயமாநமநாஃ । வரதநிஜேச்சயைவ ப ரவாநகரோஃ," என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் அருளிச்செய்தார். மற்றதோர் தலைக்கும் "ணிகஜஸத்ணிகஜு கவுகஸம் ஹாஜ ஓரவாஜவிவேஸா" என்று கவ்யதஶதகத்தில் ஸ்ரீதேஶிகநு

அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீநயத்யுமணியிலும் விரோதபரிஹார த்தில் ஸாத்யநிரபேக்ஷவாதமே நிராகரிக்கப்பட்டது; காரணத்வே ப்ரமாணாபாவாதிதி தத்த்வ காரணத்வம் ஸாதனத்தோடு ஸித்தம், ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்திக்கிதி என்று ஸாதிக்கப்பட்டது. உக்தம் வேதாந்த ஸாரத்திலும் "கேவலாத்காரணாத் கார்யோத்பத்திஸம்பவாத் । ஸாதனஸம்பந்த யஸ்மாத் நிர்ஹேதுக கார்யம் ஹேதுகார்யமிதி" என்றும், "க்ருபாநிஷ்ட நிவ்ருத்தீச்வர ப்ரஸாதஸ் ஸமேதநஸ்ய । க்ருபா ப்ரஸாதயோ ஸஸாதத்வே ஹேதுகத்வே ப்ரவ்ருத்தே, க்ருபா ஸ்வ உபாயாயேநாபேக்ஷிதப்ரவ்ருத்தோ ஸஹாய । ப்ரஸாதஸ்ய ஸாதனாபேக்ஷிதப்ரவர்தகோ ஹேதி நாத்ர கஶ்சித்விரோ தஃ ।" என்றும் அருளிச்செய்தார். மேலுமிங்கு நிர்ஹேதுக கக்ருபாவிஷயத்தில் வருமாறு தேறக்கடவர். அதாவது:—க்ருபை யென்றது ஸஹஜமாகவே ஈச்வரனிடத்தில் யாதொருவ்யாஜ முமன்றி காருண்யபத்தில் ஜலம்போலிருந்தாலும், அதுக்ரு ஷிகனுக்குத் தன் ஸம்ருத்தியைக்குறித்துக் காலோசித ஆரா தயிப்பித்து ஸஸ்யங்களோடு ஸம்பந்திப்பித்தால் மாத்திரம் கார்யகாரியாவதுபோல், ஈச்வரஸ்ஸஹஜக்ருபையை பாராதி யீர்வ்யாபித்திக்கும்பொழுதே கார்யகரமாம். இல்லையாகில் த ப்ரகாசஜலத்தாலேயே க்ஷேத்ரஸ்ஸம்ருத்தி தானேயுண் டாகவேண்டிவரும்; இது அஸம்பாவிதம். அன்றியும் பீஜஸ்ஸா யான சக்தியானது அங்குரிதவ்ருத்திகாரஸாத்தியமா ப்ரகாசங் கிரமித விசேஷங்களுக்கு ஹேதுவானாலும், ஸமீபஸ்தாஸ் ப்யமேகஜிர்ம்பணத்திற்கு ஹேதுவாய்க் காண்பதுபோல் யாதொருஹேதுவுமில்லாதே தேங்கி நிற்கும் காருணைக்கு வி ஜ்ரும்பணம் ப்ராயச்சித்தப்ராயச்சித்தாதிஹேதுகமென்றறிவது. க்ருபை நிர்ஹேதுகமென்று நிர்வஹித்தருளிச்செய்த சிலவாசார்யர்களுடைய அபிப்ராயமும், இவ்வளவையும் ஈச் வரத்தப்ரிபூர்ணஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பற்றியேயாம். இங் ஙனல்லாதபொழுது ப்ரமாணஸ்ரப்ரஸமர்தான்யாயங்களுக்கு வி ரோதப்ரஸங்கம்வரும். ஆகையால் சாஸ்த்ரசோதனவிஹிதத்

தையறியாது நிர்ஹேதுகக்ருபாவிசேஷமென்று ஸா
தநேந்ய கூறுவதால் சிலருக்கு ஸோபாதிகத்வசங்காரஹஸ்யமும்
ஹாஸ்யமாயிற்று. இவ்விஷயத்தை ஸித்தோபாயசோதநாதி
காரத்திலுள்ள ப்ரதமவாதம் விஸ்தரித்துத்தெளிவிக்கும். இர
ண்டாவது வாதம் காரணத்ரயத்தை வ்யவஸ்தாபிக்கும். மூன்
றாவது வாதம் ப்ரவ்ருத்திக்குபாயத்வமில்லையென்றதை பூர்வப
க்ஷமாகவெடுத்து அதைப்பரிஷ்கரிக்கும். நான்காவது வாதம்
சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரமல்லாதே ஸாத்ய
மான வேறுபாயத்தையேபற்றி ரக்ஷிக்குமென விஸ்தரித்துக்
கூறும். இதில் ரக்ஷாபேக்ஷாவிஷயமான வாதங்களும் ஸா
த்யோபாய ஸ்ரீகரண வாதங்களும், ப்ராஸங்கி
கங்கள். ஸ்வாதந்த்ர்யஹாநியை முன்னிட்ட வாதமும் ஆநு
ஷங்கிகமாய் ஸவிக்கும். ஆகயிவ்விதம் வாதித்து ஸித்தாந்தித்த
பின்னவஸானத்தில் ப்ரதிபக்ஷிப்ரேக்ஷ ஸகலபூர்வபக்ஷ
நிரஸநபரமான “ஸ்வாமீஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்
ப்பரம் । ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந்ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம் ॥”
என்ற ச்லோகத்தால் ஸகலாக்ஷேபங்களும் நிரஸ்தங்களாயின.
இதனால் ஸ்வசேஷஜநஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன்; தனக்கு சேஷமும்,
தனக்கு வசமும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நிர்ப்பரமு
மான என்னை, தான் கொடுத்த தனது ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால் த
னக்காக தன்னிடத்தில் தானே ந்யாஸம் செய்விக்குமென்பது
கருத்து. இவ்விதமானபொழுது ஈச்வரனுக்குள்ள பரிபூர்
ணஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்காவது, சேதனனுக்குள்ள பரிபூர்ண
பாரதந்த்ர்யத்திற்காவது, ஸுகத்திற்காவது, ஸந்ந்யாஸமாகு
முபாயத்திற்காவது, ஸாதநாபேக்ஷைக்காவது, யாதொன்றிக்
கும் ஹாநியில்லையாயிற்று. மேலுமிவ்வளவுள்ள வாக்யங்களால்
ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்திலுள்ள ஏழாவது வாதமும்
“க்ஷாந்திஸ்வாகஸ்மிகீ’ இத்யாதிஸூக்திகளும்வ்யாக்யாதங்களாயின.

இவ்விதம் மூன்றுவாதங்களும் தீர்ந்தபின் நான்காவதான
ஸித்தோபாயத்தையிட்டு ஸாத்யோபாயத்தையழிக்கப்பார்க்கும்

வாக்யமும் மோக்ஷாயைவம் க்ருதவாநித்யாதியால் விவரிக்கப்படுகின்றது:—

மோக்ஷாயைவம் க்ருதவாநேஷ யோ ஸம்ஸாரிவர்க்கஸ்ருஷ்டிம் ப்ரவ
ஸம்ஸாரோத்தீர்ணம் சகாரைத, ததஸ்து ஹம்ஸவாந் ஸ்ரீ
ஸௌஹார்த்தவாஸோஸ்ஸ்வக । தாத்வபூர்ஜ்ஞாநஸம்ஸேதாரிஸ
ஸம்ஸாரஸாகரோ ஸஹஸ்ரேஷ்டு ஹ்ருத்யேஷு ஸ்ரீவேதாந்தார்யவ
ரேண்ய: கிம் ஸம்ஸாரஸந்தம் ஸம்ஸ்ருஷ்டம் ஸ்வஸ்தாஸ்து ॥ ௨௬ ॥

மோக்ஷாயைவேத்யாதி ॥ (மோக்ஷாயைவம்) அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திரூபமான மோக்ஷத்திற்காக என்றபடி. இங்கு பிள்ளை லோகாசார்யரால் "அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டானால் இஷ்டப்ராப்தி தன்னடையேயுண்டாமிறே" என்று தனி த்வயரஹஸ்யத்திலும், "விரோதிநிவ்ருத்தி பிறந்தால் ஸ்வரூபம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையால் தனித்துச்சொல்லவேண்டாமிறே" என்று ஸ்ரீயஃபதிப்படியிலும் அருளிச்செய்தபடிக்குள்ள மோக்ஷப்ரதிபாதக வாக்யாவஷ்டம்பமாகும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், கைங்கர்ய ப்ராப்தியாகும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஐக்யகல்பநம் அஸம்மதம். ஏனெனில்; அதது வெவ்வேறு. ப்ரக்ருதியை விட்டு பரமபதம் போகப்புறப்பட்டவனுக்கு ப்ரக்ருதியை விட்டது அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், பரமபதமெத்தினது இஷ்டப்ராப்தியுமாம். இதனிடையிலுள்ளது ப்ராப்யதேஶகமநமாம். இதையே பற்றி "க்ஷீணகர்மஸ்ய ஸம்கல்ப: ப்ராப்திகர்மஸ்ய ஜந்ம" என்று ப்ரமாணமும் வெவ்வேறாய்க் கூறிற்று. "அவித்யையாகும் கர்மத்தால் ம்ருத்யுவைக்கடந்து, வித்யையாகும் ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷத்தையனுபவிக்கிறான்" என்றவோற்றும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பிரித்துக்கூறிற்று. ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும் "ஆஶ்ரயிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்கு முடலாயிருக்கும்" என்று பிரித்தருளிச்செய்தார். ஆகிலும் ப்ரதிவக்ஷி, அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டான

ராத்⁴, த்தாநிஷ்டப்ராப்தியுண்டாவது ப்ரஸ்ருக்ஷ்ரிஷ்டமெனக்கரு தியதற்காக "வேதாஸஹ ஜகம் ஸுதவை ஶவேஸ" என்றார். இங்கும் ப்ராஸாஸம்ஶநிவ்ருத்திசநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ப்ராஸப்ர வ்ருத்திஇஷ்டப்ராப்தியுமாம். ஆனதால் அவையிரண்டும் வெவ்வே றெனக்குறையில்லை. இவ்விதம் மோக்ஷாயதமாக (க்ருதஸாய நே) வேதநஹற்செய்யப்பட்ட ஸத்ப்ரவத்திகளுளொன்றுகும், ஸாயநவிஶேஷத்தில் (ரோஶிவர்) ஸஶவான் தானே (ஸ்திரா) நின்றுகொண்டென்றது. இங்கு வேதனஹல் ஸஶவத்ஸூகம் த்ருத்தைக்கொண்டு ஸஶவஷயீநமாய்ச் செய்யப்படும் உபாயத் தால் ஸஶவஸூஸமாகும் பரரோஹஷாயத்திற்கு ப்ரதிபம் யகமானவையெல்லாம் தீர்ந்தாலும், ஸஶவஸூஸமாகுமிஷ்டப்ரா ப்திக்கு சுராககஹுய்த்தானே நின்று (ப்ரஶம்) தன்னையடை க்கலமாய் அடைந்த உபாயாநுஷ்டாதாவை (ஸ்வாஸ)சுநாதிகரி ப்ராஸத்தால் சுநாஸவித்துவந்தஸம்ஸாரத்தினின்றும் (உத்தீ ணம்) கரைகடத்தப்பட்டவனுக (காரஞ) செய்கிறுன். (த தஃ) ஆதலால் (ஸஶவாநு) ஶரஷஹன (ஸ்ரீஶோஹ) ப்ரியஃபதி யே (உபாயஃ) ஸாயநமாக(சஹதா) ஆனனன்றே. ஆதலால் ப்ரபத்தி யிச்சேதனனுக்கு ஸாத்⁴யாய், அதன்மேல் ப்ரதி பம்யகநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ஸஹமானதுபோலன்று ஸஷா ஸிஜனயிருக்கு மீசுவரனெனக்கருத்து. ஆனதுபற்றியே இவ் வீசுவரன் ஸித்³தோ⁴பாயமானது ஸாத்⁴யமாயுள்ள வுபாயமனுஷ் டித்தபொழுதே "ஸஹே ஸதா ஸயசேவ ஜகம் ப்ரவஹஸ" என்ற ந்யாயப்படி மோக்ஷப்ராப்தியும் ஸ்வயமே வரவேண்டியிரு க்க யிதனிடையிலீசுவரனெருவன் வேணுமோவென்றவஹம் சுநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டாறு இஷ்டப்ராப்திதன்னடையேவயுண்டாமி ரே" என்ற பிள்ளைலோகாசாரியருடைய தனி வாக்யஸ்வா க்யப்படிக்குள்ள வஸ்துவக்ஷமாயிற்று. இதற்கு வேதாஸஹ மாறுலும் வேதவைக்கடந்தஜலம் பின்பும் ஸஹியைப்பற்று தபொழுது அதன் ஸ்திதிக்கே நாஶம் வருமாதலால் ப்ரதிபம் யகம் நிவ்ருத்தமாறுலும் மோக்ஷப்ராப்திக்கு ஸஶவாநு ப்ரபத்த்யா

ஓிகாரமில்லாதே நேரிட தானே ஸிஷோபாயனாய் நின்று ஸம் கல்பிக்கையால் தத்ஸங்கல்பாயீநமாக ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்திக்கும். ஆகயிவ்வளவால் வேதநனால் ஸாத்யமாயுள்ள ப்ர பத்தியென்ற ஸாதநத்தால் வஶீக்ருதனானசுவரன் இந்த வ்யா ஜத்தால் மோக்ஷப்ரதிபந்தகத்தை நிவர்த்திப்பித்து மேலும் தா னே தன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலிஷ்டப்ராப்தியாகும் தனது ஶாஸ மான மோக்ஷத்தையுமளித்தருள்கின்றானென்றதுகருத்து. "பர ஸ்வரனே யிவனை ஆனந்திப்பிக்கின்றான்" என்ற ஶ்ருதியிதற்கு ப்ரமாணம். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி, ஸிஷோபாய ஸோபாதிகாரம் மூன்றுவது வாக்யத்தில் "ப்ரபத்தியுங்கூடவு பாயமன்றென்று சிலர் சத்வாக்யம் பண்ணுகிறதுவும் ஸிஷோ பாயத்தினுடைய ப்ராதாந்யமடியாகவத்தனை. ரக்ஷத்திற்கழு க்கற்றால் வரும் ஸாஹாஸிகமான ப்ரஹாஸிகாஸமும், அதற்கனு ரூபமான ஸஹஸங்கல்பமாத்ரத்தாலேயானாப்போலே, சேதனனு க்குவரும் ஜ்ஞாநவிகாஸாதிகளும் அதற்கநுரூபமாய்க்கொ ண்டு வ்யவஸ்திதமான ஸஹஸங்கல்பமடியாகவாயிருக்கும், இப்படி நிதர்சிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை, "ஐஶ்வர்யஸ்வ ஸ்வ விஶேஷாத்ய ஸத்தா" என்று சாஸ்த்ரார் ஸம்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸி ஷோபாயம் ப்ராதாநமேயாகிலும் தஶிக்ஷாரணார்த்தமான ஸா ஷேத்ரவாயாநுஷ்டாநத்திற்கு "இன்றென்னை" இத்யாதிப்ரபந்தா பாயத்வாகர்விரோதமில்லை" என்று ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகரு பரக்கவருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்வர்த்தத்தை "உபாயேஸ்வப்ரா ப்யோரூபமிஷ்டயீதஸ்வஸஹவாநு, ப்ரஸமேத்யதஸேத்ராக்கே ப்ர பத்தநிஷ்ஸாரஸ்ரத்தி" என்று உபாயவிஶாமாதிகாரத்திலும் ஸம்க்ரஹித்தருளினார். இப்படிப்பட்ட ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களுடை ய (தாத்பர்யஜ்ஞாதமஹதோ) கருத்தின்னமதென்றறியாதமஹ தாவினால் (ஊஹ) இவ்விஷயத்தில் (பஹுமாநவஸ்) பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யர், அழகிய மணவா ளப்பெருமாள் நயினார் துடங்கி மணவாளமுனிவரீறாயுள்ள பற்பல ஸதாசார்யர்களும் (பஹுதேசி) பரப்ரேத்யாதவு

ப்ரத்யக்ஷப்ரகாரமாக ஸமர்த்தித்தார்கள். (அத்யாபி) இப்பொழுதுமவர்களையொட்டியவராய் நினைக்குஞ்சிலஸாமாந்யாசார்யர்களும் ஸமர்த்திக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட தூரவகாஹமான ஸத்கார்யவாதி ஸாங்க்யப்ரக்ரியாஸங்கதிகளெல்லாம் (ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யவர்யை:) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யவர்யரான ஸார்வபௌமரால் (ஸாவதானம்) மிகவும் நுட்பமான இவ்விஷயம் (ஸ்வயமேவ) தம்மாலருளப்பட்ட ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜநாதிசாஸ்த்ரத்தில் (ஸம்யக் ப்ரதர்சிதம்) மிகவும் நன்றாயருளிச்செய்யப்பட்டதன்றோ. ஆகையிதனால் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தது போல் ஸகலசாஸ்த்ரவிரோதமன்றிக்கே அதிகம்பீரமாய் அதிஸூக்ஷ்மமாய் அதிவிஸ்தாரமாய் அதிதுஷ்கரமாயுள்ள பற்பல வாக்யங்களால் பற்பலப்ரகாரங்களில் எளியருக்குமெளிதாய் ஸ்ரீதேசிகனால் ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜநாதிஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸம்ப்ரதாயஸித்தஸாஜாத்யவிஷயமானது அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றபடியால் தெளியாத ஸாங்க்யாதிகளெல்லாம் அத்தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலேயே தெளியக்கடவதென்பதி ஶ்லோகதாத்பர்யம். (உ௯)

இப்படி நான்காவது வாதம் தீர்ந்ததன்மேல் தத்த்வஜ்ஞாநதி [illegible]யால் ஐந்தாவது ப்ரத்யக்ஷத்தையும் ஸமர்த்திக்கிறார்;

தத்த்வஜ்ஞாநம் முமுக்ஷோ: கதமிஹ மஹாசார்யவாக்யைர்நியுக்தம்
கிம் ந்யாஸ:, ஸ்ரீநிவாஸோ நிகிலம் ப்ரயச்சதீதி ந்யாய் ஸித்தீயம் ததீயம் । ஸம்ப்ரதாயஸித்தோ ஸதிதம் ஸுவிசாரிதம்
விதிப்ரப்ரேக்ஷா, நேத்ராநுப்ரயாஸ, ஸாமாநாந்யேவ ஸமம்
ஸகலதிம் கிம் ரஹஸ்யமேவ ॥ ॥ உ௯ ॥

தத்த்வஜ்ஞாநமிதி ॥ (முமுக்ஷோ:) மோக்ஷத்தை விரும்பும் சேதநனுக்கு வேண்டுமென்று கூறும் (தத்த்வஜ்ஞாநம்) தத்த்வஜ்ஞாநமென்பது (இஹ) இந்த விவாதவிஷயத்தில் (கதம்) எப்படி? (மஹாசார்யவாக்யைர்) ப்ரதிபக்ஷியானவனது மஹாசார்யவான பிள்

ஹீமோபாயபக்ஷ்ரால் செய்திருக்கிற ஸமஸ்த வாக்யங்களினின்று முண்டாகும் ஜ்ஞாநமா? அல்லது (அந்யக்கிம்) வேறேதாவதா? அதாவது;— வ்யுத்பத்தி ஸமயத்தில் ஈச்வரனுக்கும் தனக்குமுள்ள சேஷிசேஷபாவஸம்பந்தத்தையும், அவனுடைய வாசகமான அகாரத்திலுள்ள நிரூபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும், ச்ருதிகளிலும் வ்யாக்யானங்களிலும் கண்டு தெளிந்திருப்பதே மோக்ஷோபாயமென "ரக்ஷகத்வாநுஸந்தாநரூபமாயிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநவிசேஷம்" என்று ஸ்ரீயப்பதிப்படியிலும், "இதனையே மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப் போருவர்கள்." என்று அதேஸ்பஷ்டவ்யாக்யானத்திலும், இன்னுமநேகவிடங்களிலும்காண்கையால் அதற்கநுகுணமான "ஸோ ஜீவஜ்ஞான ஆய தீதே ஸர்வதாயம் ஸர்வமாயதி। ஸ்தத்வாஸ்யம் ஸம்ஸ்ர்ஷ்டம் ஸர்வாஸ்பதாஸ்ய" என்ற வசநத்தைக்காட்டி, சேஷத்வஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமெனவும், ஸ்தத்வவேதநமென்றது ஸம்ஸாரமஹோமாகையால் அது பாதகத்தோடொக்குமெனவும், ஸாத்யமாயுள்ள ஸத்வ்யபதியாகுமுபாயங்கள் அழிக்கப்பட்டன. அதையும் ஸ்ரீவேதாந்தேசிகரு ஸாரஸ்வாபதேசஸாரநாயிகாரத்தில் மூன்றுவது பாதத்தால் ஸம்ஸித்து ஸூபித்தருளினார். இங்கு போகாவாயர் தத்வசேகரத்தில் வேதாதி வசநார்த்தமான நீயங்களுக்குக் காத்ர்யம் "ஸகலஸம்ஸாரிசேதநருக்கும் தத்வஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கை" என்றார். அதன்மேல் அதை "தத்வஜ்ஞாநமாவது" என்று தொடங்கி "சேஷஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் உபாயம்" என்றார். அதையும் "தநுசரணாரவிந்தசரணாகதி" என்கிற ஜ்ஞாநவிசேஷமெனவும் விரித்துக்கூறினார். இதனாலும், தத்வத்ரயஸம்பந்தநிபந்தநோபாயம் நிவிஜஜநாதசரண்ய நாராயணசரணாரவிந்தசரணாகதி என்கிற ஜ்ஞாநம் தத்வஜ்ஞாநமாவது." என்று அத் தத்வசேகரத்தினிற்றில் கூறியிருப்பதாலுமிவர்பக்ஷத்தில் உபாயஜ்ஞாநமாத்ரமே மோக்ஷோபாயமென்பது ஸித்தம். இங்கு ஸம்பந்தரூப ஜ்ஞாநம்போய் காரணநிரபேக்ஷமான உபாயவிஷயகஜ்ஞாநமோ

த்யேயமும். அவ்விதமானபொழுது இவருக்கு ஸாத்யமா னவுபாயம் ஸ்வரூபவிருத்தமாகையால், ஸித்தமானவுபாயமா கும் ஸர்வரக்ஷகனை ஸம்ஸாரி னுடைய நினைவுபேக்ஷயமாயிற்று. இப்படி ஸித்தோபாயமொன்றிருப்பதான யிந்த ஜ்ஞானந்தான் சாஸ்த்ரஜ்ஞானத்தாலேயே வுண்டானதன்மேல், அப்படி சாஸ்த்ர ப்ரத்தாலுண்டான பக்தியையே உபாயமாகவும், நினைத்திரு ப்பதாவது; பக்திசேஷமாக்குவது. ஆகவிது வ்யாகரணசே ஷத்தால் ஸம்ஸ்காரது ஸமஸ்தத்தைப்பேசியதுபோல் அந்த ஸம்ஸ் காரத்தை யிப்பிள்ளைலோகாசார்யர் வ்யாகாரமாக பேசிய தாயிற்று. அதாவது சாஸ்த்ரஜன்யமான ஸம்ஸாரவிஷயகரக்ஷண ரூபோபாயத்தைத் தன் ஜ்ஞானசேஷமாக்குவதேயாம். ஆன தால் சாஸ்த்ரஜன்யஜ்ஞானமே யிவர்பக்ஷத்திலும் மோக்ஷஸாதனமா யிற்று. மேலுமிவர் சூத்ரஸமேதத்தைக் கண்டிக்கியாய் ஸ்வ ரூபவிருத்தமெனவும் கூறியிருக்கின்றாராகையால் ஸமேதத்தை யங்கீகரியாதவர். வ்யபதேசமென்றவுபாயமோ ஸமேத னாதரமென்றதும் சிலவிடங்களில் இவரே அங்கீகரிக்கவும் செய்கின்றனர். சிலவிடங்களில் ஸமேதம் ஸ்வரூபவிரு த்தமெனவும் கூறுகின்றனர். ஆகையாலும் சாஸ்த்ரஜன்யஜ்ஞானமே யிவருக்கு மோக்ஷஸாதனமெனக்குறையில்லை. அன்றியும் சக்த ஜ்ஞானமென்றால் விதிவிஹிதமான ப்ராணிகஸ்வத்விஷயகமா ன சாஸ்த்ரஜன்யஜ்ஞானமா? ஸாமான்யமான யதார்த்தஜ்ஞானமா? உ த்தேசகமான பரமேத்விஷயகரக்ஷணரூபஜ்ஞானமா? எனில்; சக்த்யத்தில் சக்தத்தை மூன்றாய்ப்பிரித்து "சக்தத்ரயஜ்ஞான முண்டாகவேணும்" என்றார். அதை "சக்தத்ரயமாவது; வித் து மவித்துமீஸ்வரனும்" என்று விவரித்துக்கூறினர். இதனால் சக்தத்ரயவிஷயகசாஸ்த்ரஜன்யஜ்ஞானமே சக்தஜ்ஞானமெனவாயிற் று. அர்த்தபஞ்சகமென்ற ரஹஸ்யத்தில்; "ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்குத் சக்தஜ்ஞானம் பிறக்கும்போது அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞா னமுண்டாகவேணும்" என்றார். இங்கே விதிவிஹிதர்களாகும் ஷடர்த்தத்ரயத்தின் ஜ்ஞானம்பிறந்தபின்பும், ஸ்வஸ்வரூப ஸா

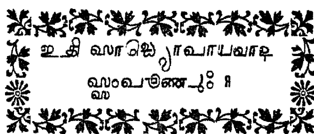
ஸூத்ரங்களை மறுபடியுமறியவேண்டுமென்று மிரட்டித்துச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் முன்பிறந்த தத்வத்ரயஜ்ஞாநம் கார்யகரமில்லாதேபோயிற்றும். ஆகையால் உதிக்கவேண்டியஜ்ஞாநம் தத்வத்ரயத்தாலோ, அல்லது ரஹஸ்யத்தாலோவென ஸம்சயமாயிற்று. யதார்த்தஜ்ஞாநமென்ற பொருள் மற்றதிற் சொருகிப்போயிற்று. மேலும்; வ்யக்திக்கிவர், பார்த்தபடியில் உபாயகார்யத்வத்தைகோத்ரம் ஸம்மதித்து உபாயத்வமில்லையென்றார். உபாயத்வமாவது; என்றுதுடங்கி நிரபேக்ஷதையையே உபாயமாகக்கூறினர். இப்படிப் பூர்வோத்தரவிரோதமாய்க் கூறி முடிவில் "மோக்ஷஸாதநஸம்பாதநமும் ஸூத்ரஸமர்ப்பணம் போல் ஸூத்ரவிரோதம்" எனவும் எழுதினர். இதனாலும் மோக்ஷஜ்ஞாநகோத்ரமெனவாயிற்று. ஆகையால் இங்கு தத்வஜ்ஞாநமாவது; த்வாரணாரவிந்த ஶரணாகதியென்ற மோக்ஷஜ்ஞாநகோத்ரமென்பது வ்யக்தியின் ஸ்வாதந்த்ர்யமாய் ஸித்தித்தது. இவர் க்ருதக்ருத்யத்தைக்காட்டி ஸகாரணத்தில் முடிப்பவராதலால் "வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமே உபாயமென்றார். அதுவுமநாவஸ்யம்" என்றதை தத்வமோக்ஷத்தில் வ்யாக்யாநித்தும், அதை தத்வமோக்ஷங்களால் ஸித்தங்களென்று வேதாந்தவிஷயமாய் ஸமர்த்தித்துக்கொண்டும், த்வாரணாரவிந்த ஶரணாகதியாகும் ஸ்வதந்த்ரமோக்ஷஜ்ஞாநகோத்ரமே உபாயமென ப்ரகாராந்தரேண உபாயமாகும் க்ருதக்ருத்யத்தை, க்ருதக்ருத்யத்தில் மூட்டிப் பாழாக்கினார். விதிவசத்தால் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் உபாஸநாஜநிதஞாநஸாதநாகாரப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநமே வேணுமென்று கருத்துற்று, "ஸ்ராநாதிவிதிகளுக்குச் செய்யத்தும் ப்ரஸம்ஸிக்கையாலும்" என்றுமெழுந்தனர். இதனால் "ஶரணம்வ்ரஜ" என்ற விதியையும், "யாதஜ்ஞாத" என்ற ஶ்ருதிவிதியையும் இவரறியாதவரல்ல. அறிந்தே உபாயமோக்ஷ ப்ரேக்ஷையும் வேணுமென விபரீதமாய் ஸ்தித்து ஸத்வஸாய ஜ்ஞாநகோத்ரமென்று வஸ்துமாய் நல்லதோர் ரஹஸ்யத்தை எழுதத் தரமில்லாதேபோயினர். ஆனதுபற்றி "தத்வஜ்ஞாநம் ௭௲௭௲

க்ஷா: ஸமஸ்த ப்ராப்த வாக்யஜந்யம்” என்றதற்கு ப்ரமாண வாக்யங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்வளவுமல்லாதே “கிமத்ர” ஶப்தத்தால் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமல்லாதே உபாஸநாரூபஜ்ஞாநமாகும் வேறொன்றுண்டோவெனவும் ப்ரஶ்நம்பண்ணப்பட்டபொழுது இவ்விரண்டுகளுள் எது உடையவர் ஸித்தாந்தத்திற்கு உபாஸநமென்றதை மேல் ஸமர்த்திக்கின்றார். அதாவது; (ஸ்ரீபாஷ்யே) ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (ப்ரபஞ்சிதம்) தத்வயங்களுடைய வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரமே மோக்ஷோபாயமென்ற பக்ஷமானது (நிரஸ்தம்) “வாக்யஜந்யஜ்ஞாநாத் அந்யதேவோபாஸநாத்மகம் த்யாநரூபம் ஜ்ஞாநமேவ மோக்ஷஸாதநம்” என்று பற்பல ஸ்தலங்களில் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநம் மோக்ஷஸாதநமல்லவென நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதாலிங்கு ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமாத்ரமேயொழிய “ஶாஸ்த்ராந்தஸம்யாநமும் ஸ்வர்க்கஸாதநம்போலே விதேய”மென்ற விவாதம் உபபந்நமே. இவ்விதமுள்ள இவ்வோபாயபக்ஷத்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸாராஸ்வாதஶோபாநாதிகாரத்தில்; “ஆனாலிப்போது ஸ்வர்க்கஸாதநமென்றொரு விதேயமுண்டோவென்று சொல்லுவர்கள். இதுவும் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே மோக்ஷமென்கைபோலே உபாதாரணீயம். ஶாஸ்த்ராதி விஶிஷ்டமான வாக்யத்தை ஶாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு அதிகாரவிஶேஷத்தோடும் அங்கவிஶேஷத்தோடும் ஃபலஸங்கல்ப விஶேஷத்தோடுங்கூடி ஶாஸ்த்ரவ்யுத்பத்திஸம்யாநஸஹிதமான ஸ்வாத்மரக்ஷாபரந்யாஸமிறே உபாத்யவராயஶப்தம் நிரூபநிவ்ருத்திக்கு உபாயமாக விதிக்கப்படுகிறவாத்மஸமர்ப்பணம். தத்வஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்றவிதுவும் ஒருவுபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னிட்டென்னுமிடம் ‘ஶரணம் வ்ரஜே’த்யாதி விதிவசவ்ருத்தம்.” என்றருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்விஷயத்தைப்பற்றிய வாதங்களெல்லாம் நமது ஸத்ஸம்ப்ரதாயகாரிகையில் பரக்கக்கண்டு கொள்வது. (அத:) ஆகையால் (த்விதீயம்) இரண்டாவதான (அந்ய) வேறு மதம் (த்வதீயம்) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்குகப்பானது.

இதனால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் அவரது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தால் ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமென ஸித்திப்பதுபற்றி ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான ந்யாஸோபாஸநாநுஷ்டாநங்களிலொன்றிலிழிந்து அதால் கிடைக்கும் ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷமே மோக்ஷோபாயமென்பது கருத்தாயிற்று. (ஸர்வதேஶ) இப்படியாதலால் (உத்க்ருஷ்டாபாதிதஸர்வாபேந) ப்ரவசநத்திலக்ஷணத்தில் படித்திருக்கப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர்க்களுடைய வாக்யமாத்ரத்தால், அதாவது; ஒருவனென்றொருவனைநினைத்து அவன்கீழிருந்து ப்ரவசநத்திலக்ஷணாதி ஸ்வாத்யாயஸூக்தங்களைய விழ்த்துப்படித்து அவைகளாலுண்டாகும் ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலென்றாயிற்று. ஏனெனில்; ஶாஸ்த்ரம் படித்தபின் மேல் கர்தவ்யமானவுபாயமொன்றுமிவருக்கில்லாததால் ஶாஸ்த்ரவிஶேஷ மிவர்ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனதால் (முமுக்ஷோ:) மோக்ஷவிருப்பமுள்ளவனுக்கு (ஸித்தி:) மோக்ஷமென்ற ஸித்தியானது (ஜ்ஞாநஹேதுபாக) வாக்யவிசாரஜந்யப்படி ஸாத நாநுஷ்டாநத்தையங்கீகரியாமையால் ஸாதநஸாத்யமான மோக்ஷஸித்தியுமுண்டாகமாட்டாது. மோக்ஷம் ஶஹாவமேயென்றபடியாம். இதையே ஸ்ரீ அண்ணாவும் “கர்தா முக்திவாக்யாஹிதாத்ருஷ்டியாநாம்” என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; “தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்” என்றிவைமுதலிய வாக்யங்களால் உபாயாநுஷ்டாநமே ஸ்வரூபவிரோதியெனவங்கீகரித்தும், வேதநன் முமுக்ஷுத்வத்தை ஸம்ஸ்வான்தானே கழிக்கும்” என்று கூறியும், “வ்யவஸ்திதாதத்தோடொக்கு”மென மொழிந்தும் போருமிவர்கள், “நானும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே போம்” என்று கூறியிருப்பதால் இவர் ஶாஸ்த்ரப்படிப்பு முதலியவைகளெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தியில்சேருவதாலும் அதனலவை ஸ்வரூபவிரோதிகளாவதாலும் நிஷ்கர்ஷகமாய்க்ருபைபண்ண ஸஹஜமாயிருக்குமீஶ்வரனிருக்கச்செய்தே யிவருக்கொரு தத்த்வத்ரயாபரிஜ்ஞாநஸஹ ஸ்வத்ர்யாதிஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரகமாவதாலும் (ஸாதநாநஹ்ய

பரமபக்திபர்யந்தம்) ஸாதநத்தையேற்றுக்கொள்ளாதபக்ஷத்தில் ஸதிருத்துக்கொண்டு போரும் ப்ரதிவாதிகளாகும் சைவ-வைஷ்ணவர்களுக்கு (கிம் ப்ரமாணைஸ்ஸ்யாத்) ப்ரமாணமென்ற கோஶாவலோகநத்தாற்றான் யாதுபயன். அல்லது; ப்ரமாணங்களான வேதஸ்ம்ருத்யாதிகளாற்றான் யாது பயன் என்றது. ஆகயிவ்வளவால் ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணமே ஸ்வபாவ யாகையால் நம் ரக்ஷணத்தில் நாம் யத்நம்செய்யக்கடவோமல்லோமென்ற நமது ப்ரதிவாதிகளுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபங்களான கர்த்தவ்யமென்றொன்றும், அகர்த்தவ்யமென்றொன்றுமில்லாததனால் ஶாஸ்த்ராவலோகநமாகும் பரிஶ்ரமமும் அநர்த்தகமான கார்யமெனவாயிற்று. ஆஹாரநிரோதமும் அநர்த்தகமென்பது இங்கு தொக்கிநிற்கின்றது. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரே, "ஜ்ஞாநநேத்ராவலோகநஶாஸ்த்ர ப்ரவ்ருத்த்யுபாஸநாதிநா । உபாஸநாதிரூபா வா ஜ்ஞாநநேத்ராவேக்ஷா விவக்ஷித: ॥" என்றும், "ஆகையாலிங்கு விஷயமான ஸர்வபூர்ணம் ஶேஷித்வஜ்ஞாநமாத்ரமன்று. மற்றெதென்னில்; ஶேஷித்வஜ்ஞாநாதிபூர்வகமான ஸ்வரக்ஷாஸாதநஸ்வம்" என்று ப்ரதிவக்ஷத்தை நிரஸித்துவிட்டு அதன்மேல் "வாக்யார்த்தஜ்ஞ விதாநாத் விதாநாய உபாஸநஸ்ய । ப்ரவ்ருத்திர்நிவாதோ zவி" என்று மற்றோர் பூர்வபக்ஷத்தையெடுத்துத் தாமே "விதிநாத்ர விதீயதே" என்று நான்காம்வாதத்தால் வர்ணித்தருளினார். அதாவது:— "ஶரணம் வ்ரஜ" என்றவிதியானது "வ்யாஜ்ஞீத" இத்யாதிகளான லக்ஷணவாக்யங்களால் விதேயமாக ஸ்பஷ்டமாவதால்; ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப்போல் அவ்வேயநமாத்ரமல்ல. மேலும்; ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியே ப்ரவ்ருத்தியென்றால் ப்ரவ்ருத்திக்கும் பூர்வாங்கமாய் விதிக்கப்படுகிற. ஸர்வதர்மபரித்யாகமென்றதும் ஓர் நிவ்ருத்திரூபவ்யாபார விஶேஷமாகையால் இப்ப்ரதிவக்ஷி கூறும் ப்ரகாரம் ஸ்வவ்யாபாரப்ரவ்ருத்தியே பூர்வாங்கமாய் அவருடைய லக்ஷணத்தைக்கெடுக்கும். ஆகையால் ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியென்

றது, ஒருதரம் ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் செய்ததன்மேல் ஸாத்ய விஷயத்தைப்பற்றி யிரண்டாவதுதரம் ப்ரார்த்திக்காமலிருப்ப தேயாம். அல்லாமல் ஆதிமுதல் ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியேயாகில் பக்திப்ரபத்திதோஷங்கள் ஸமானிக்கும். ப்ரபத்திக்கு ஸாத்யஸாதநத்வம் ஸ்வீக்ருதமானாலும், ஸித்தோபாயஸஹகாரித்வம் ஸ்வீக்ருதமானாலும், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனுக்குள்ள ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வ நிரபேக்ஷத்வாதிகளுக்கெல்லாம் விரோதமெனக்கூறும் வாதங்களெல்லாம் ப்ரமாணவிரோதங்களாகையால் துராக்ரஹதூஷிதங்களான துஷ்டதர்க்கங்களாம். இவ்விஷயத்தை ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்தில் மூன்றாவது வாதம் மிகவும் தெளிவாகவும் பரக்கவும் உபபாதித்து வர்ணிக்கும். ஆகயிவ்வளவால் மோக்ஷோபாயமான வ்யாபாரமொன்று ஸாஸ்த்ரீயாசாரபூர்வக ஸாத்யோபாயநாமதேயமென்பதும், உபாயாஸாதவாதம் துர்வாதமென்பதும் ஸித்தாந்திக்கலாயிற்று. ॥ ௨௭

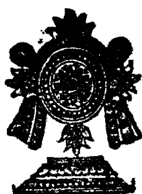
ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

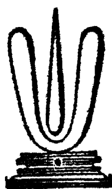
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

வங்கிபுரம் வேதாந்தராமாநுஜாசாரியரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீதத்த்வநிர்ணயத்தில் ஸம்ப்ரவாதம் முதல் ஸாத்யோபாயவாதம் முடிய குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

11—10—1913.

ஶ்ரீரஸ்து

ஶ்ரீமதே வரவரமுநயே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஶ்ரீ தத்த்வநிர்ணயே பரஸமர்ப்பண வாத: ॥

இவ்விதம் உபாயவிஷயமான ஶங்கைகளைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநமாகும்பரஸமர்ப்பண விஷயத்தில் வரும் ஶங்கைகளைப்பற்றிப் ப்ரபத்தியாவது யாதென தத்ப்ரணீதித்ருஷியால் விசாரிக்கின்றார்.

தத்ப்ரணீதிர்கிமேஷா வ்ருத்தி: ஸாக்ஷாத்பத்திர்ந்ருத்யதே கிம் ப்ரபத்தே: கதஞ்சித் விதிவிபரிவசாம் ஸ்வயம்ஸித்தோ நாந்யஸாத்ய: | ஜந்தோர்நித்யவத்பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபதநா யோகநாயம் ப்ரபஹா ஶ்ரீராமாநுஜார்ய மதிகோசிதா பதிம்ருதயஸ்வயஸ்வீக: ॥ ௨௮॥

தத்ப்ரணீதித்ருஷீ ॥ ப்ரபதநமென்றது அடைதலெனப் பொருள்படுவதால் பகவச்சரணாரவிந்தத்தையடைவதாகிய அடைதலென்பதை ஸ்வரூபவிரோதமெனக்கூறிய ப்ரதிபக்ஷியின் வாதத்தைமறுத்து, உபாயத்தை நிஷ்கர்ஷம்செய்த தன்மேல் அதுவும் ஸமர்ப்பணாங்கமாகுமென்பதைப் பற்றி ப்ரபத்தியென்ற வாதமென முன்பே பணிக்கப்பட்டிருப்பது. "தம் ப்ரபத்யே, ஹோதாரம், ப்ரபத்யேத்யாதிஶ்ருதிஷு"

உதாஹ்ருத ப்ரயோகங்களிலுமிவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது. ஆனதால் உபாயவாசகம்வேறு, வ்யுத்பத்திவாசகம் வேறு என்ற விவக்ஷையானது ச்ருதப்ரகாசிகாபிப்ராயமே யெனநிரூபித்து இப்பொழுது வ்யுத்பத்திவாசகம் அடங்கப்பட்டது. மேலும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "வ்யுபாஸ்தே" என்றதற்கும அர்த்தத்தைக் கொண்டு "உபாஸதே" என்று ஸ்வார்த்தமருளிச்செய்தார். மேலும் "ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே" என்றவிடத்திலும் உபா ஸதே என்றே வ்யாக்யாநித்தருளினார். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி யென்பது உபாஸநமென்றும் பொருளாகக்கூடும். ஸ்ரீபா ஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் ஸாத்யம் உபாஸநாவிஷயகார்த்தத் தைப்பற்றியேயாம். ஆனால் வ்யுத்பத்திரஹஸ்யமிங்கு ப்ரமாணாந்த ரவிஷயமே. ஏனெனில்; ந்யாஸதிலகத்தில் "வ்ருத்தே ஸ்வாபராணா ...பி வ்யுத்பந்ந ... ந்யாஸா ... தமேவ ... பாணயதாஸ் யதே ॥" என்று ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தார். அவ்விதமே "உபாஸநாதயஸ்வாதந்த்ர்யஸம்பவஸ்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உபாஸநாஸ்வரூபம் ஸக்தியுக்தமென்ற ருளிச்செய்தார். ஆனதால் "வ்யுபாஸ்தே" வ்யுபாஸ்தே என்றவசநங்களுக்கு ஸ்ரீமதராமாநுஜ ஸித்தா ந்திகள் ஸ்ரீமத்பாஷ்யப்படி வ்யுத்பத்திபரமாய் ஸ்வார்த்தம் கூறுவது போரப் பொருந்தாதது. ஆகை யாலிறே ந்யாஸதிலகத்தில் "தமேவ ...ணை" என்று உத்தரார்த்தத்தில் அருளிச்செய்தது. இதையே அவலம்பித்து ச்ருதப்ரகாசிகா இங்கு வ்யுத்பத்தியென்பதை ப்ரமாணாந்திகருக்கு ப்ரஸித்தியான ஸாதநஸ்வரூபமாகவெண்ணிப் பேசத் தொடங்கியது. இவ்வர்த்தத்தை பிள்ளைலோகாசார்யரும் ஸம் ஸீகரித்தருளினார். ஆனதுபற்றி ஒருவன் (தத்வஜ்ஞாநிதஷ்டி) நிவ்ருத்தவானாயிருப்பானேயாகில் அவனால் (ஸாங்கந்தம்) செய்யவேண்டியது நன்குசெய்யப்பட்டது; (உதாஹ்ருதே

வேத:) என்றிவ்விதங்கூறப்படுமேயாகில், அதாவது; ஸர்வ ஜ்ஞனான வேதனன் உபாயமென்று வேதார்த்தைப்பற்றி யா தொருவுபாயத்தையுமனுஷ்டிக்காமல் நிவ்ருத்தனாய் தூ ஷ்ணீமிருப்பானேயாகில், அந்த தூஷ்ணீமவஸ்தானமே விவேகி யால் செய்யக்கூடிய வோர் க்ருத்யவிசேஷமாகையால், அவ் விவேகியால் உபாயாநுஷ்டானம் நன்குசெய்யப்பட்டதென் பதுகருத்து. இவ்விதம் ப்ரபத்தியை ப்ரதிபாதித்தபொழுது (ப்ரபத்தே:) ப்ரபத்தியினுடைய (கர்த்தவ்யத்வே) செய்ய வேண்டுமென்றவிஷயத்தில் (விதிப்ரவாதா:) சாஸ்த்ரங்க ளிலுள்ள விதிப்ரவாதங்களான ப்ரமாண வசநங்களெல்லாம் (ஸமுத்ரநாஸி) ப்ரயோஜநமற்றவைகளாக (ஸம்ஸ்யு) ஆயின. இதனால் ''ப்ரபத்த்யதாம் ப்ரயாஜீத, ந்யாஸ்தாநம் தபஸாமதி ரிக்தம், தபிதாதவ்யக்தவத்வ, தாரேஸா சரணம்வ்ரஜ, சர ணாகதிஸ்த்வாஸாதேவேயமிந்து ப்ரயாஜ்யதாம், தவா ஸ்மீதிச யாசதே, ஸர்வசரணம்த்ரயம், ஸஜ்ஜேநம் சர ணம், ஸதேதி ப்ரபத்நாதித:, ஜதக்ஷஷ ந்யேதாயேத, யாசநயாதிசரணம் கார்ஷேஸஷா வந்தாஸநம், நநுஷ ப ஸஹ்யக்ஷேதவநாய, ஸம்ஸேவிதவே வாஸ்ஷஸி ஸாம், நய வக்ஷ்ஷம், தவாஸ்த்தாஸஜதி வக்ஷ்ஷம்ஸாம், வாஸீமவோஸவி சரணாமதி ஸ்வைஷாஜ:'' சரணவரணவாஷியம் யோர்ஷிதா, ப்ரபத்திவாமேவ நிரீக்ஷிதம் ப்ரணே, சரணாகதிக்ருத்தி வாஷ்ஸமெஷ்ஷிரம்; ''உத்க்ருஷ்டவிதிப்ரவாக்யங்களும், தக்ஷ ஸம்ஸ்ப்ரஸ்ரணிகஸாவாயநுஷ்டாநங்களும் ப்ரயோஜன மில்லாதேகெவலும் விஷமாஷி ஸஷ்ஸங்கள்போல்ஸம்யத்தில் ப்ர வ்ருத்திநிஷ்த்திமில்லாதேபோகும். தக்ஷஸம்வாதத்தில் ''ஸ்த்ர நாஷிவிதிகளுக்குமெவையர்த்யப்ரஸம்கயாலும்'' என் றருளிய மொகாவாயருக்கு ப்ரபத்திவிதிகளுக்கு ஸஸ்ய ணமில்லாதே போனால் வையர்த்யம் வருமென்றந்யாயம் ஸாத்யம் தோன்றுகதற்குக்காரணம் ''தயாலி விவக்ஷிதா

தேவாஸ:" என்றதைவிட காரணாந்தரமில்லை. இவ்விஷ-
யத்தை "கஷ்யாவாஸ்ரோபேக்ஷிணம், ஸஹ்ருத்வர்தாவியாவதம்:"
என்று ஸ்ரீவால்மீகியும் வெளியிட்டருளினார். ஆத்மநிக்ஷேப
மென்ற ப்ரபத்தியானது "ராவணம் ஶரணம் கத:" என்ற
தால் ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகையென்பது ஸ்பஷ்டம்.
"கேஶவார்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேபவர்ஜிதா |"
என்றதும் ஸமர்ப்பணமே ஶரணாகதமென வ்யவஸ்தாபித்
தது. ஆகையாலிங்கு விஷயமான ஸமர்ப்பணம் சேஷத்வ
ஜ்ஞானமாத்திரமன்று, மற்றென்னில்; சேஷத்வஜ்ஞானாதி
யாத்மகமான ஸ்வரக்ஷாபர ந்யாஸம். இதை "நமஸ்ஸர்வாத்மகம்
யதேஷ வியாயாத்மநிவேதநம்" இத்யாதி ப்ரமாணங்களால்
தெளிந்துகொள்வது. இங்குசிலர் இப்ப்ரபத்திக்கு ஸ்வதந்த்ர
மோக்ஷஸாதநத்வமில்லை யென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்வதந்த்ர
ஸாதநமாயனுஷ்டித்த ப்ரபந்நனும் பக்தியையிட்டே மோக்ஷம்
பெறவேண்டுமென்றும், இதனாலிருவரும் பக்திநிஷ்டரே யென்
றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிவ்விதமே யென்றும்
"ஸக்தநந்யவேத்ய கீதா ஸம்ஹித ஶரணாகதிஶ்லோகவசனப்ர
ணம், ஸக்ருத்ஸமக்ஷ நயனம் தத்ஸ்ததயா தத்ஸ்வாமித்வ
ஸ்வாமீ | ஸாக்ஷாத்ஸ்வரூபாய: ப்ரவசநமிதி மத்வா
ஸம்ப்ரதாய:, தஸ்மாத் ஸாயநஸ்ய ஸஜநஸ்மரணீயோ
நைவஸிதா ஸமயா:" || எனறஶ்லோகத்தால் விவரித்த
னர். இவ்வாதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீதேஶிகர் தமது நிக்ஷே
பரக்ஷையில் ஸமாதானித்தருளினார். மேலும்சிலர்; ஆத்ம
ஸமர்த்தர்களுடைய ஸ்வயார்ஜிதஜ்ஞானமன்றிக்கே, ஈஶ்வர
நஸமானாகாரஜ்ஞானமுடையவனே, ஶரண்யானவனுமான
ஜீவாத்மாவை யெடுத்துக் குறிப்புதவிராத வில்லாளியைப்
போல் ப்ரணவமாகும் வில்லில்வைத்து ப்ரஹ்மமாகுமிலக்கில்
ப்ரயோகிக்க வல்லவரென்றார். இதற்கு "ஸ்வயம்ஸாதநீய
ஞாத்ரு, ஈஶ்வரத்வஸம்பாதகம், | தவாஶ்ரிதயநாதத்வக்தா

ராமாநுஜார்ய, வாஷ்ஸ்மௌஷிர விஷ்ர்ஷிகளால் முன்பேவாரீ
ஸாரம் கூறப்பட்டது. ஆகையால் பிள்ளைலோகாசார்யரும்
தனிஶ்லோகத்தில், "உனக்கு ஸாதகமான ஸாத்யத்தைச் சொல்லிக்
கொண்டு "மாஶுச" என்று ஸமாதிப்பானென்று சொல்லி"
என்றும், "ஸர்வைலோபாயஸம்பந்தோ ஹ்யேதி ப்ராயஶ்சித்தா
ஶக்தி:" என்கிற ஶக்ஷ்ணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் ப்ராயஶ்சித்த
யுருவச்செல்லவேணும்" என்றும், தனிஶ்லோகத்தில் "ஸ்வீக
ரியாதவனுக்கு உபாயஸித்தியில்லாதவோபாதி ஸ்வீகரித்த
பின்பு நிஷ்டுரனாயிராதவனுக்கும் ஸம்ஸித்தியில்லையென்கை"
என்றும், ஶரீதராதியில் "தன் திருவடிகளிலேயவன் தலை
சாய்த்தவன்று தொடங்கி" என்றும், பரந்தபடி பரமேஶ்வரா
கவ்யாகரணத்தில்" ப்ரபத்தியாவது; ஒன்றைவிட்டொன்
றைப்பற்றுகை என்றனந்தாழ்வான் வார்த்தை" என்றும், ஸ்ரீ
யஃபதிப்படியில் மறுபடியும், "ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்
றுகை" என்றும், தனிப்ரமேயத்தில் "பற்றுமிடத்தில் ஸாதன
வாக்யோபாதமே அமையுமென்னுமிடஞ்சொல்லி" என்றுமெ
ழுதியருளினர். ஆகயிவ்வளவால் ஸமர்ப்பணத்தையிவரும்
அங்கீகரித்தருளினர் போலும். ஆகிலுமிவர் ஸ்வதந்த்ரமாகக்
காட்டி ஸ்வதந்த்ரத்தில் முடிப்பவராதலால் "மோக்ஷஸாதந
ஸமாதநமும் ஸ்வதஸமர்ப்பணம்போலே ஸ்வரூபவிரோதம்"
எனவும், தனிப்ரணவத்தில் "ஸ்வரூபவிரோதமான ஸமர்
ப்பணம் பண்ணினவன் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ரா
யஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டா. ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத்
தானில்லாமையால்" என்றும் எழுதினார். இங்கிவர் முதலில்
ஸ்வஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லியது ஸாம்ப்ரதாயமாகை
தால் ஸ்வரூபவிரோதமென ஜ்ஞமித்தார். ஆனதால் ஸ்வ
ஸமர்ப்பணம் ஸ்வதந்த்ரகாரணமாயிற்று. அதன்மேல் ஸமர்ப்ப
ணம்செய்தவனுக்கு ஸ்வதந்த்ரகாரணம் ப்ரஸமித்தபொ
ழுது மேலொருப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டுமோவென்று ஶங்கை

பாஷிக்க, அதையதிவாதத்தால் பரிஹரித்தார். ஏனெனில்;
இவரே க்ருதக்ருத்யகாரணத்தையே ஸ்வாதந்த்ர்யமென்
று ஸ்வதந்த்ரலக்ஷணத்தில் ஸ்தாபித்திருப்பதால். இங்குமிவர்
பக்ஷ காரம் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸ்வாதந்த்ர்யமா
னாலும், க்ருதக்ருத்யகாரணத்தில் ப்ராயஶ்சித்தம் வருவது போரா
விரோதமாவதுபற்றி ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தா
னில்லாமையாலென்று ஹேத்வந்தரோபந்யாஸம் பண்ணினார்.
ஆனதால் "ஸர்வப்ராயஶ்சித்தமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஆத்ம
ஸமர்ப்பணமென்னுமிடமும் ப்ரமாணாந்தரங்களிலே கண்டு
கொள்வது" என்றுவேறுதிக்கில்லாதே மனம்போனவழி
யெல்லாமெழுதி யெழுதி முடிவில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸ்வா
பவிரோதமென்றதுபோய் ஸ்வாபஹாரமெனக்கூறியருளி
னர். மேலும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமை
யாலே யென்றவிக்கு தானென்றது ஜீவாத்மாவாகையால்
இஜ்ஜீவாத்மாயில்லையென்றால் பொருள்யாது? சுமேதிபோல்
வாராஹீபக்ஷமெயில் தியெச்யென்றதா? ஸமர்ப்பணம்
செய்ததாலீச்வரஸ்வமாய்ப் போனதுபற்றியா? என்கில்; ஸ்வ
ரூபமே சேஷத்வவிசிஷ்டமாயிருப்பதால் ஸ்ரீகாரத்திலு
மிஜ்ஜீவத்வமீச்வரஸ்வமேயாம். ஆனதுபற்றி ஸமர்ப்பணத்
தால் புதிதாய் வந்ததொன்றுமில்லையாயிற்று. போக சேஷம்
ப்ரயோஜகமேயுள்ளது. அப்பொழுது சுமேதி பக்ஷவா
தம்வந்தது. அன்றியுமிவர்எவ்விதபாபாசரணத்தையுமீச்வ
ரனுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஹேதுவாயங்கீகரித்து, ப்ராக்
ருந்தபாபங்களுக்கெல்லாம் பரிஹாரரூபமான ப்ராயஶ்சி
த்தம் ப்ரஸங்கிக்கும்பொழுது அதையிசையாமல் தானில்
லாமையாலென்ற உபாலம்பத்தால் ப்ராயஶ்சித்தாபாவத்தை
யோ அங்கீகாரணம் செய்கின்றவராதலாலிங்கும் ஸமர்ப்ப
ணாபாவத்தையு மிசைந்து அதனாலிவனுக்குவந்த
ப்ராயஶ்சித்தத்தைமட்டிலிசையாதவராயிற்று, ஆனதால் ஸம

ப்ரபந்நபரிவர் பக்ஷத்திலுபதேஶ்யதமே. ஆனால் "ஸகலபலஸாதந த்வமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஶேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது." என்று தனியபத்தில் எழுதியவாக்யம் ஸப்ரபந்நாதிஜ்ஞாந விஶேஷத்தை ஸாதநமாக்கியென்று வெளியிடுவதால் ஸ ஶ்ருதி போல் வாக்யஜ்ஞாநஜ்ஞாநாத் விஶ்வாஸமாயிருப்பதொரு தத்வஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமெனத்தீர்ந்தது. அக்கால் விஶ்வாஸமான ப்ரபந்நாநுஷ்டாநங்களுக்கெல்லாம் வெய்யம் ஸ ஶக்துமாய்ஶாஸ்த்ரத்திற்கு அநுஷ்டாநவ்யவஸாயிகமில்லாதே விவிதஶரணாகதிஶ்வாஸநத்திற்கு நிகராய் முடியும். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரவஶ்யரான குருஶ்ரீ "கூரணத்தை உடையவனுக்கு அவன்தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான கூர்த்திநிக்ஷேபம் க்ருதக்ருத்யமேயாம்," என்றும், "ஸந்நிதாநரக்ஷாபேக்ஷா ரக்ஷகைகாயத்தமாவநம் | த்வத்ரக்ஷாவஶ்யஸாத்யம் ரக்ஷ்யஸ்வாத்மஸமர்ப்பணம் ||" என்றும் ஶ்ரீதேஶிகர் ஸம்ப்ரதித்தருளினார். அன்றியுமிஸ்ஸமர்ப்பணத்தில் வரும் ஶங்கைகளையெல்லாம் ஸாமாந்யவ்யாயிகாரத்தில் பரக்கவருளிச் செய்து பரிஹரித்தருளினார். இவ்விதம் ஸமர்ப்பணஶங்கை பரிஹாரமெதயான பிறகு மேல் உபாயத்தையே ஸ்வீகரியாத ப்ரதிபக்ஷியின்பேரில் ஓர்உபாயாநுஷ்டானத்தைக்கண்டு இதுவுமோர் உபாயமாவதுபற்றி அவ்வுளிவையும் வெளியிடுகிறார். (ஜந்மந்யத்ர) பிறவியிலேயே(ஸுமுமுக்ஷவ:) தமதுகுரவர்களின் வார்த்தையால்(ஶோகநாஶம்) ஜமனாயனை (ப்ரபந்நாஸ்ஸந்) உடையவர் செய்தருளிய ப்ரபத்திவிஶேஷத்தால் ப்ரபந்நராகும் பக்ஷத்திலிவர்கள் க்ருதக்ருத்யராய் தீர்ந்தனர். க்ருதக்ருத்யராவது; எடுத்தஜந்மத்தில் செய்யவேண்டிய மோக்ஷோபாயமான க்ருத்யத்தை க்ருதமாக்கினவர்என்றபொருள். இவ்விதம் க்ருதக்ருத்யரானபொழுது தத்ஸ்வரூபம் செய்யவேண்டியதொன்றுமில்

லாதிருக்கச்செய்தே (ஸ்ரீராமாநுஜஜ்ஞாதி) ஸ்ரீ இராமாநுசா வென்று (க்யாதம்) எதற்காக (வதிஷ்டேஷ்வஸி) இருக்க வேண்டியதென்கையாகும் முடிவு. அதாவது; பிறவிலேயே ஷ்ரவணாதலால் கர்த்தவ்யமொன்றுமில்லாதே போயிற்று. அதன்மேல் "இராமாநுசா வென்றிருக்க ஸ்ருதம்" என்றது, ஸகலகர்மாவத்தையும் விட்டு "வியர்த்தபோது குளித்துப் பசித்தபோது தின்று பசுவைப்போல் திரியவேண்டிய" நிஷேதனுக்குப்பொருந்தாதவிஷயம். ஆகையாலிவர் உடையவர் செய்தருளின ஸ்ருதியில் விஶ்வாஸமில்லாதவராயினர். அன்றியும்; உபாயம் ஸக்ருத்தாயமாயும், அதுவும் ஆசார்யரால் செய்யத்தகுந்ததாயுமிருக்கச்செய்தே, ஆசார்யாபிமானத்திலொதுங்கிய இவனுக்கு இராமாநுசாவென்றுகூறுவது உபாயகோடியிலேயே சேரும். ஸ்வஸ்ரவணநிவ்ருத்தியாகும் ஸ்வாபவத்திற்கும் நாஸம். ஆகையாலிராமாநுசா வென்றிருக்க ஸ்ருதமில்லையாயிற்று. இவ்விதமெல்லாம் ஜோக்ராசார்யஸ்ரஸங்களில்லாதவை. மேலும்; உடையவர் ஸர்வஶிஷ்யர்களுக்குஞ் சேர்த்து ஸ்ருதபஞ்சாநுஷ்டானம் செய்தருளினாரென்பதுண்டானால், ஒரு ராமாநுஜனுக்குப் பிறந்தவனுக்குக் கர்த்தவ்யமேயில்லையாகையால் ஸந்த்யாவந்தநாத்யநுஷ்டானங்களெல்லாம் முன்னடந்த உபாயத்திலுள்ள விஶ்வாஸராஹித்யத்தாலென்பது ஸஷ்டம். ஆகயிவ்வளவு தோஷத்தைக்கொண்டு தர்ஷிதவஸ்தாநம்போய் "இராமாநுசா" என்று கூறிக்கொண்டிருக்க ஸ்ருதமானயிவர் வக்ஷ்யும்வஞ்சகமாயிற்று. ஆகவிவ்வளவாலும் ஸம்பூர்ணாநமே ஸ்ருதிநமென்பதுஇச்ஶ்லோகத்தின்கருத்து. (உஅ)

இவ்விதம் ஸ்ருதிவசநங்களுடைய வாதங்களையும், ஸ்வபக்ஷவாதங்களையும்வாதித்து நிஷேஷணம்செய்து, தத்நஜாங்கபூர்வாசார்யாநுஷ்ட்டான தத்ஸாரமாய்ஸகலஸம்ப்ரதாயமின்னதென நிரூபித்துக்கொண்டேவந்து முடிவில்

ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரத்தையும் உத்தரக்ருத்ய-
ங்களைக்காட்டி ப்ரபத்தியின் ச்லாகனத்தைக் கூறவேண்டி
"யதோக்தாம்” இத்யாதியால் வெளியிடுகின்றார்:—

யதோக்தாம் ஸ்வஸ்வரூபத: ப்ரபத்திம் ஸாங்காம் அதிகாரஸம்பா-
த்திரூபஸ்வரூபாம் | ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸாமர்த்த்யேகாந்த்யயோ-
ஸ்வாநுஷ்டாநரஸ்யாம் ப்ரபத்திம் || ௨௧ ||

யதோக்தாமிதி || (ப்ரபத்திம்) ப்ரபத்தி செய்யவேணு
மென்றவாவுடைய சேதனனுக்கு அப்ப்ரபத்தியாகிறவுபா
யத்தைப்பற்றி (ஸ்வஸ்வரூபத:) முன்பே செய்யத்தக்கது
(யதோக்தாம்) சாஸ்த்ரஸாத்ய காரணமான பிரிவுகளையுடைய
உபாஸனாரூபமான யக்ஞங்களுடைய ஸ்வாஸம்பத்தாம
மென்றது. இத்தை ஜனகாதியர் சிஷ்டாசாரப்படியில் “ஸ
ர்வமான சத்யம், தானம், தபஸ், ஸ்வதார நிஷ்ட
ஸந்தோஷம், ஸர்வபூததயை, தேவாலயம், திரு
நாமஸங்கீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையிடுகை
முதலியவைகளெல்லாம் ஸாக்ஷாதங்கங்களாக நினைத்து
இவைகளில் உபாயபுத்தியை த்யஜிப்பதென்றெழுதியரு
ளினர், இவ்விஷயத்தை “நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந
தானேந ந சேஜ்யயா | ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்ட
வாநஸி மாம் யதா || பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:” இத்யாதிக
ளால் முன்னத்யாயங்களிலேயே பெருமாள் தாமே வரிஸ
ரித்தருளினார். “ஸர்வ பரிகர்மதர்ஸனஸ்) ஸ்வகாமிநா
த்ருதிக பரமஸந்த்யஸ்ய:” என்றும், “ஸ்வாஸமேவஸாவநா
தேத்கஸம:” என்றும் ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீதுபாஷ்யா
ர்ணங்களாகிற ப்ரமாணங்களில் நிரூபித்தருளினார்.
“ஸந்த்யஜ்யேதத்கதர்வம் தத்உபாயதாபரித்யாக ஏவ
வேணா கதர்வ”மென்றபொருளும் மற்றவை ஸக்திக்கங்க
மாயின. ஆகையாலிங்கு யதோமென்றது கர்மாதிகளல்ல, ப்ர
தியோகிதமாய் ப்ரபத்தி ரூபமாயுள்ள ஜோகோபாயத்ன

பக்தியோகமாகும் உபாஸநாவிசேஷத்தை. ஸஹஸ்ரநா
மம், அதன் ப்ரகாரபேதங்களான ஆதித்யாதிகளைக்கூ
றும். வேதாந்தவாக்யார்த்தஸாரமான கர்மாதிகளென்று கூறி
யதால் கர்மாதிகளுக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஸாதநத்வமில்லை
யென வொப்பினாராகிலும், ஸர்வகர்மாவென்ற ஸஹஸ்ரநா
மத்திற்கு பக்தியின் ப்ரகாரபேதங்களெனவர்த்தம் கூறவறி
யாதேதபோதிக்கர்மாதிகளெனக்கூறினாராயிற்று. ப்ரகாரம்
மோக்ஷப்ரகாரமாகையால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதந
மான ஜ்ஞாநபக்தியோகத்தின் க்ரமத்தைக்கூறி ஸாகார
ப்ரபத்தியோகத்தை விதிப்பதே ஸர்வஸாரஸம். ப்ர
பத்தியோ திவ்ய காரம். பக்தியோ ஆதித்யாதி ப்ரகாரம்.
ஆகையாலன்றோ "யஜ்ஞோ" என்று ஸஹஸ்ரநாமம் ப்ரயுக்தமா
யிற்றெனக்கூறப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரோ, வராஹ
ச்லோகத்தால் விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியை பக்திக்கு அங்கமாய்
த்திருவுள்ளம்பற்றி அந்தபக்திவிரோதிக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான
பாபவிசேஷங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாயுள்ள ச்ருதிஸ்ம்ருதி
சொல்லிய கர்மங்களை யென்றருளிச்செய்தார். மற்றோர் யோ
ஜனையிலோ ஸர்வதர்மக்ரமமன்றிக்கே கர்மஜ்ஞாநக்ரமத்
தையென்றருளிச்செய்தார். ஆகயிரண்டு யோஜனையிலும்ப்ர
பத்திக்கு அநுஷ்டானமொன்றுமில்லை. பக்தியையே உபா
யமாக்கும்பொழுது ப்ரபத்திக்குபக்திஸர்வவிரோதியா
ம். ஜ்ஞாநக்ரமபக்ஷமோ கர்மஸர்வதர்மக்ரமபக்ஷத்திற்கு ப்ர
திஷேதம். ஆகையால் இங்குள்ளவராஹச்லோகத்தில்காணும் ய
ஜ்ஞக்ரமம் கேவல கர்மக்ரமமுமன்றிக்கே, ஜ்ஞாநக்ரமமு
மன்றிக்கே, ப்ராயச்சித்தஸர்வகர்மக்ரமமுமன்றிக்கே, உ
பாஸநாப்ரகாரஸர்வ மோக்ஷயஜ்ஞங்களுடைய ஸாத
க்ரமமென்பது ப்ரபத்திக்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநத்வம் சொல்
லும் பக்ஷத்திற்கு அநுகூலமானவர்த்தம். இவ்வர்த்தத்தை

ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் ஸாரச்லோகாதிகாரத்தில் "ப்ரதமோ
க்தம்; ஸாக்ஷாத்கொண்டறியவேண்டியிருக்கும் ப்ரபத்தி
ப்ரதிபாதநம்." என்றும், இங்கு ப்ரகரணவசத்தாலே ஸாங்க
க்ஷேபமாக ஸாக்ஷாத்விஹிதங்களாய் ஸபரிகரங்களாய் நா
நாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லு
கையிலே தாத்பர்யம். ப்ரபத்தேச்ச ஜ்ஞாநம் ஸகலவி
தேசகளுக்குமுபகாரமான தத்வஜ்ஞாநரூபமாகவும், அவ
தாரரஹஸ்ய விஜ்ஞாநம் ப்ரதிஷ்டிக்கிறவுபாஸநாதிகளுடைய
ஸித்தி நிஷ்பத்திஹேதுவாகவும், தேசவாஸாதிகள் உபாயவி
ரோதி பாபக்ஷய ஹேதுக்களாய்க்கொண்டு உபாயநி
ஷ்பாதகங்களாகவும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலே ஸங்க்ரஹிக்கை
யாலே இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி அம்ஸ
பேதவிஷயமானபேதவசநத்தாலேவிவக்ஷிக்கிறதென்
கை உசிதமன்று. "நாநாசப்தாதிபேதாத்" என்கிறபடி
யே இவையொழியவும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி பேதத்தா
லே அம்சபேதமும் கிடைக்கையாலே இப்பேதவசநம்
ஸாபேக்ஷம். அம்சபேதத்தையும், பரிகர பேதத்தை
யும் கூடவிவக்ஷித்தாலும் விரோதமில்லை." என்றுபரப
க்ஷத்தைப்பரிஹரித்து உடையவர் ஸித்தாந்தத்தையின்ன
தென ப்ரகாசிப்பித்தருளினர். ஆகையாலிங்கு "ஸர்வத
ர்மாந்பரித்யஜ்ய" என்றதற்கு மோக்ஷோபாயமான ஸத்
வித்யாதி பலபெயர்களையும் ப்ரகார பேதங்களையுமுடைய
உபாஸநாவ்யதிரிக்தமே பொருள். ஆனதுபற்றிஇப்
பிள்ளைலோகாசார்யர் கூறியபடியும் பக்தியில் அசக்தனாயி
ருக்குமொருவனுக்குத் தனது சக்திவிருத்தியாக அப்பக்தி
யைப்பற்ற வாசையன்றிக்கே அதைஸபரிகரமாய் ஸவா
ஸநமாய் விடுவது ப்ரபத்த்யுபாயத்திலிழியவேண்டியவனு
க்குப்ரதிபந்தகமென்பது ஸித்தித்தது. இவ்விஷயங்களெல்
லாம் நமது ஸம்ப்ரதாய ஸம்ஸித்தாந்தத்திலும், கீதாவிவரணத்தி

லும் கொண்டிருப்பது. (த்ருதீயோதே:) அவ்வவஸ்தையை
யநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் செய்யத்தக்கதோ வெனில்; (த்ரி
திண்டவஸ்த்ரம்) "ஸர்வேகம்ஸாரணாவ்ருத:" என்றதால் தன்
னுடைய வைஷ்ணவமாகும் பிக்ஷுவத்தின் வ்யாபாரம். இது
உதரபோஷணாய நிவ்ருத்திவிஷயகமாய் ஸம்ஸாரவாஸத்தை
வசீகரிக்கத்தக்கதொரு ஸாமர்த்யமாய் பெண்ணும் ஸாரணா
மதி யென்றது. இங்கு "தான்" என்றவுடன் தன்னுடைய
தும் ஸம்பந்தமும் போலவே. தன்னை வைஷ்ணவமாடசெய்
தபின் தன்னுடைய ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் ஸுகமும் அ
க்ஷாவானவிச்சேதனனுடைய ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் ஸுக
மும் சேதனனுடையதன்று. ஆகையால் ஸூத்ராந்தீய ஸம்ஸ்கர
ணம் செய்தவுடன் சேதனனுக்குமேல் ரக்ஷணத்திலாவது
ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் ஸுகத்திலாவது அந்வயமே யில்லை
யாயிற்று. இதுமுன் பேசக்கூறப்பட்டது; "சேதநஸம்ர
க்ஷணஸ்ய ஸர்வஸ்யாபி ஸர்வதா | கேசவாஸ்ரணவ
யஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டிபிக்ஷு உவாசே ||" என்ற வசனமிதற்
கு ஸம்வாதம். மேலும் இவ்வவஸ்தைக்கு த்ரிதண்டமெனும் யஜ்ஞோபவீதம்
வஸ்த்ரத்தோடு கூடவே வேண்டுமென்பதும் வசனஸித்தம்.
அதாவது; த்ரிதண்டம் ஸர்வதா ஸங்கல்பகாதி கமண்டலுர்வஜ்ஞ
நம் | ரக்ஷிஷ்யதி திவ்யஸாரஸாரஸ்வாஸர்வாரணம் ததா || த்ரி
தண்டிபிக்ஷு காவஷாயம் விஷ்ணுப்ராஸாரணாமதி: ||" என்றது.
இவைகளில் த்ரிதண்டவஸ்த்ரவஸ்திரமபொன்ற ஸர்வஸங்காரம் ஸம
யாதி | ஸர்வஸ்வாநுஷ்டேய ஸ்வாரணமதிரிதி" என்ற
வசனத்தால் த்ரிதண்டம் காஷாயம், மற்றுமுள்ள
மங்கங்கள். அவற்றுள் த்ரிதண்டஸ்ரவ்யாஸமாவது; வே
ஷிவகுத்த ஸாஸ்வ காரம்ஸாரபாஷ்யக்ரஹணத்துடன் த்ருவ
திப்பது. த்ருதிகண்ட்ரவஜ்நபாவது நிவதிப்பது. இவை
களால் மனவசநகர்மவ வ்ருத்தியும், ஸமவக் வ திகண்டநி
வ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது. பின்னொருகாலாயக்ருமிவை

களுக்குத்தனிவர:யென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் வ்யாக்யாரிகையில்,
"ஜ்ஞாநஸம்பந்நஸாதநாநுஷ்டாநங்களையுடையரல்லாதார்க்
குஇந்த்ராக்ஷியும் மோக்ஷாபிலாஷமும் பிறக்கமாட்டாமையாலே
எல்லாருக்கும் பணிதன்று" என்றதுடன் ஸ்ரணாமதி ஸூத்ர
வம் ஆநந்தஸ்வரூபஸாக்ஷாத் ப்ராதிகர்ம்ஸ்வரூபவிஷயம்
ரக்ஷித்வமிதி விஸ்வாஸோ மஹாவிச்வாஸ வாரணாந்தரா || ஆத்ம
நிக்ஷேப: கார்பண்யம் ஷட்விதா ஸரணாகதி: ||" என்றார்.
இதன்பொருள்; ஸரணாமதியின் ஸ்வரூபமானது ஷட்விதா
வாய் ஸரணாமதி யென்ற பெயரையுடையதா யிருக்கின்ற
தென்று முடிகின்றது. இவ்விதம் அம்மங்களைப் பேசியதன்
மேல் ஒவ்வொன்றாய் வ்யாவர்த்திக்கின்றார். என்றாலுமிவர்
ஜ்ஞாநஸம்பந்ந ஸாதநாநுஷ்டாநங்களை மோக்ஷாபிலாஷலக்ஷண
மான ப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாகச்சொன்னது இவருடைய
நிவ்ருத்திவாதத்திற்குப்பொருந்தாதது. அதுபோலவே
தான் ப்ரவ்ருத்தியென்றவுபாயத்தைப் பேசுகிறதும், அதற்கும
க்ஷண பரிஷ்காரம் செய்வதும். ஆனதா லிப்பிள்ளைலோகா
சார்யர் செய்யும் ப்ரவ்ருத்திபரிஹாரமும், அதைவெளி
யிடவேண்டி யெழுதின ரஹஸ்யங்களும் ஸ்ரீஸூக்திஸம்ப்ரதாய
நத்தோடும், ஸம்ப்ரதாய செய்யுப லக்ஷணத்தோடுமிசையும்.
ஆனதாலேயே யிவர் பணிப்பெல்லாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ப்ரபந்நராத்மே யொழிய வேறில்லையாயிற்று. அன்றியும்
அம்மங்கவர்த்திக்கையையும், அதன் பொருளையும் கூறிய
யிவரே ஸாமர்த்யமே வேண்டியதில்லை யெனவும் எழுதி
னார். ஆதலாற்றான் கூறத்தக்கதைக்கூறி யவஸாநத்தில் ஸ்வ
ரஹஸ்தத்தால் அதையடியோடொழிப்பது இவர்வழக்கமென்
பது. இவைபிற்க யிவர் கூறுமப்ரயோஜநம்; "ஸநந்த்ரவ்யோ
ஜநகஸ்ய ஸாக்ஷம், ஸதிப்ரவ்ருத்திஸ்வபாய
நிவ்ருத்தி ப்ராதிகர்ம்ஸ்வலக்ஷணம், த்ரிவிதஸம்ஸாரஹிதமான
ஸம்பந்தாவஸ்தாஸ்வஸ்தம் ரக்ஷித்வமிதி விஸ்வாஸம், ஸதி

ஷ்டநிவ்ருத்திஹேதுபூதமான உபாயத்துக்கு அவ்யவஹிதோபா
யமாக ஸ்வீகரிக்கை ப்ரபத்யங்கமாகும், ரக்ஷிஷ்யதீதி
விச்வாஸத்தைச் சொல்லுகிறது சூத்ராந்தர்யாமியான நிவ்ருத்யுபாய
பூர்ணம் சுத்திநிச்சயம், க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்திநிரத
வம் கார்ப்பண்யம், ஏவம் விதமான ப்ரபத்தி தன்னை
யே ப்ராப்தி, சுகப்பாப்யமாக அவளிப்பது." என்றிவ்வளவாம்
வ்யாவ்ருத்திகள் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரபதனாத்திற்
குப்பின் அநுகூல்யாதிகள் தானே வந்து கூடுமென்
றார். இங்கு ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பத்தில் ஆநுகூல்யாதிகள் உபா
திகள் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநங்கள்போல, விச்வாஸமாவது; ரக்ஷிஷ்யதீதி வி
ச்வாஸ: மஹாவிச்வாஸ மஹாபாத்யமாக்ஷம்" என்கிறபடியே அழியாத
வனுஷ்டானவிசேஷமாய்ப்பின்பு நிஷ்டையைக்கு முறுப்
பாயிருக்கும். கோப்த்ருத்வவரணமாவது; அவஸரம் பார்த்
திருக்குமாம்போது அபேக்ஷையிருக்கக் கொடுக்க
வேண்டுகையாலே யிங்கு கோப்த்ருத்வ வரணமென்றது,
"கோப்த்ருத்வவரணம் ததா" என்ற
படி ரக்ஷணாபேக்ஷையான வரணம். கார்ப்பண்யமாவது: ஆகிஞ்சி
ந்யாதிகளுடைய அநுஸந்தானமாதல், அதடியாகவந்த ஸர்வ
ஸாதியாதல், க்ருபாஜநகக்ருபணவ்ருத்தியாதலாய் நின்றுள்ள
ணுடைய கார்ப்பண்யாதி அநுஸந்தானமாய் "கார்ப்
பண்யநாசநாயைவ விநிவ்ருத்திரிதீர்யதே" என்கி
றபடியே பின்பும் அநந்யோபாயதைக்கு முயற்சியுமாயி
ருக்குமது. சுத்தாந்தர்யாமியானபதேசுத்திநிச்சயமாம்."
ஆகயிவ்வளவால் யோஜநாபேக்ஷத்தால் ஸ்ரீகாருண்யரக்ஷ
ணத்வாநத்தையும், ஸ்ரீதேவியினுடைய வ்யாபாநத்தை
யும் ஸம்ரக்ஷணவிஷயோபேக்ஷத்தாலொரு ஸமயம் ப்ரகாசிப்
படுத்தப்பார்த்தாலும் உபாயத்தையும் அதன் அங்கங்களை
யும் அதிகாரிபேக்ஷத்தால் ஆஸாவமாக்கும் ஸ்ரீகாருண்யாப்ரஸத

ஸர்ப்படி நடக்கிறது ப்ராயஸ்சித்தமே யொழிகிறது. ஆனாலும் உண்ணீர்கள்விவரணை விசேஷித்துக்கொள்வது. இப்படியாகாதீயஸாரஸங்கிரஹம் செய்தவனுக்கு (ப்ராரப்தகர்மா) உத்தரகாலத்தில் செய்யத்தக்கது. (வாரமொக்ஷோபாயம்) தேவதாஸஸஜ்ஜத்திலும், ஸ்வ ப்ரஜைகளிலும் ஸ்ரீதியற்று அடியோடு வெறுத்து ஸாத்வீகமய நாஸ்திகத்திருக்கும் யதிஸங்கிரஹம். சாஸ்த்ரவிஷயத்தில் ஸஜ்ஜனர்களாயிருக்கும் பௌராணிக வேஷிவர்களின் விஷயத்தில் தாஸமே மேலிட்டிருத்தல் பற்றி ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்களாயினர். மேலும் ஸ்வ வஸனுக்கு ஸர்வஸங்கிரஹஸாரஸ்யமே யிவர்கள் வாதமாகையால் உத்தரகாலத்தில் யாதொரு ப்ரவ்ருத்தியும் வேண்டாமென்பதிவர்கள் கொள்கை. அங்ஙனமாகில் ஸ்ரீவாயபேஞாவஸித ஸ்வரூப ப்ரகிரியைகளுமிவர்களாற்றவரவேண்டிவரும். இவ்விடத்தில் வரும் ஸம்பந்தங்களெல்லாம் முன்பே வரிஹரிக்கப்பட்டன. (கவயாக) ஆனதால் (ஸ்ருதிநாராயணவ) ஸூத்ரஸாரார்த்தஸாரஸமர்த்தனே (ப்ரபத்தி) ப்ரபத்தியென்றது. ஆகயிவ்வளவால் ஸூத்ரார்த்தஸாரஸங்கிரஹணமென்றிக்கே மோக்ஷமோக்ஷிகளுக்குள்ள ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தாமே மோக்ஷோபாயமாகும் என்றதுபோய், ஸூத்ரார்த்தஸாரஸங்கிரஹத்தைகாமவஸ்தமவந்தியோடு பரமபுருஷன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதே ப்ரபத்தியென நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இவ்விஷயங்களையெல்லாம் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஸர்வ வேதநாயகாரத்திலும், வாதஸ்லோகாதிகாரத்திலும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் வேண்டிய ப்ரமாணங்களோடும் அதற்குரிய ஸமாதான நியாய விசாரங்களோடும் ஸவிஸ்தரமாய் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். யதிதர்மவிசாரத்தைப்பற்றி ப்ரமாண ஸர்வஸ்வாதிகாரத்தில் நான்காவது யோஜனையில் விஸ்தரித்தருளினார். ஆகயிவ்விதம் உபாயமோக்ஷநாமங்களுமான உபாயாநுஷ்டாந

ப்ரகாரமாயநமும் நிர்வஹிதமாயிற்று. (உக)
இவ்விதம் பரதேவதாந்தரங்களையெல்லாம் ஶேஷதாவாக்கி
மேல் ஆஜாநஸித்த்வாதியால் ஸம்ஹிதத்தத்தென்று
சாரியர் ஐஶ்வர்யத்தை பின்னவதாரமென்று நிரூபிக்கின்றார்.

ஆஜாநாத் ஸ்வஸ்வாதயபதிகதநா ஶைவஸர்வஸ்வபூ
த்ரா வாக்யஜ்ஞாநஸ்ருஷ்டாத் ஸ்வச்சந்தோபஸ்ருஷ்டாத் கலைக
கல்பநாத்ரா | பாவாத்பாவாத் ஸக்த்ரா விபஜித மாநஸீ
நேஸநாத் ஸ்வவோக்த்ரா ஸ்வாமிநோ மெய்திவ்யஶேஷாதி
ஸ்ருதிரவிதா தேவிநாந்த்ராயஸ்வதே ‖ ௫௦ ‖

(ஆஜாநாத்) ஸ்ரீஜ்ஞாநஶக்தி யாதிநக்தி ஸஹஜ
ஸித்தநாஜாதியாய் வேதாந்தஸம்ஸ்ருஷ்டமமாய் ஸ்வாபாவி
கொழியாயுள்ளவாவாபர்களுக்கெல்லாம் (ஸ்வஸ்வாதயபதி
கதநாத்) பதிபரவதேவதையென்றும், உத்தராவஸ்தையென்
றும் ஸ்வஸ்வாதயத்தைக் கல்பிப்பதாலும், (ஶைவஸர்வஸ்வ)
உமாபதியான சங்கரனுடைய ஸர்வமும்போன்றவர்ணமென்
றகுதியின் (ஸூத்ரா) நெற்றியிற்செய்யப்படும் புராணத்தா
லும் (வாக்யஜ்ஞாநஸ்ருஷ்டாத்) வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தைமட்
டிலொத்துக்கொள்வதாலும், தத்தாமரணமாய் ஸம்ஸ்பர்ஶ
மில்லாதே (ஸ்வச்சந்தோ) ஸ்வசக்தியெனறவுபாயமும்(பஶ்சா
த்:)ஶேஷஸ்ருஷ்டமானதாலும், (கல்பநாத்ரா) ஸ்வ
ரூபவிராஜமென்று கூறப்பட்ட கல்பங்களின் ஹாநியா
லும், (பாவாத்பாவாத்) உத்தராவஸாவத்தாலும், ஸ்வ
யம்ஸ்வரூபஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளையேகமமாகக்கூறுவதாலுமேற்ப
ட்ட பாவாபெவத்தாலும்; (ஸக்த்ரா) ஸக்தியஸ்வபாவெ
யானபெரிய பிராட்டியாரால்; அதாவது; ஸ்ருஷ்ட்யாதிஶக்தி
களுடைய வயிஷ்டாநமாகும் விசாலையான ஶக்தியால்;

“தத்³ர்வணஸாரஸாரத்த்ருவசேஷ:” என்றபடி யிக்குஸங்கியா வென்று கூறப்பட்டது.

“ஜமத்கூ கூர்தி ஹாவோசே யலாஸக்ரீஹீயஹே | ஸூஜ ஜ்ரயஞ் சாஹாவோ சசதத்த்வே பு³ஷ்ட்ரே ‖ ஸமஷ்டாயமணாந ஸூஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரகாரிணீ | நிமர்ணாவீமணாரெந தா நமிஷ்டாயாத்³வத்வயா ‖ வக்ஷ்ணவ்ரவதர்யாரெகஸூஷ்டி ஸ்தித்ரு ஜ்ஞாபகா |” என்ற ஶ்லோகத்தே வசநங்களிங்குஸ சாணங்களாய் ஸநஸ்லேயங்கள். ஆகையாலிந்தஸங்கியால் (விரஹித) விடப்பட்ட, அதாவது; ஸூஷ்ட்யாதி(குண)கு ணங்களால் (ஹீந) ஹீநமான (பரப்ரஹ்ம ஸத்) ஸத்வந்த த்தையே (உக்த்ரவ) சொல்வதாலும் (ஸ்ரேயண) பெ ரும்பாலும் (ஸைவதிவக்ஷாதிதஸூதி: ஸவிதா) ஸைவ திவக்ஷத்தில் கூறப்பட்டசாமமும் முழுமையும் (ஜாக்ஷிணா த்யாயவக்ஷ) தென்தேயத்திலுதித்து ப்ரவர்த்திப்பித்த ரொகாஸாயர்சாதிக்ருதசதத்தில்காணப் படுகின்றதென்றதி தன் பொருள். அதாவது; வ்யவஹாரிகவாரசாயிர்காவசைஷ கள்ஸைவதிவக்ஷங்கள். வடவொர்த்ராவசைஷகள்பௌப கள்ஸைவதிவக்ஷங்கள். “ஸநஸ்ருக்தா ஸஹிதௌஸவம்ஸ ஸஷ்டௌவஷ்ணவ:” எனறபடி ஸைவதிகளின் ஸா ஹாசேவ்ரதா வைஷ்ணவ: இவருக்கும்உசவதிஸ்ரோகாரவ ஹ்யீமம் சைஸவம். ஸைவதிகள் தாவசேஷத்ராதி ஞ்யாரணம் ஸஹிதும்மம். ஸைவதிகள் தாவசேவீத்ராதி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தையே சொக்ஷாவாயமாக க்கூறுகின் றவர். இவரும் ரஹஸ்யைஸ்தஸ்ய வாக்யஸ்வமான ஸ வக்ஷஞ்ஜாநமே சொக்ஷாவாயமெனக் கூறுகினறவர். ஸ வ உநமென்றொருபாயத்தையிவர் ஸம்மீகரித்தாரே யெனில்; அதையும் ஸஸ்யஸாயஜ்ஞாநசாதமென்றார். ஆகையாலும் ஜமந்த்ராஸ ஸஹஸத்ஸ ஜ்ஞாநசாதமென்றதோபோ த்தது. மேலும்; ஸைவதிகள் ஸசூத்தைவிடவேணுமென

ஞர். இவரும் ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரம் வேதாந்த மதமே ஸம்மதமென்றார். ஆத்மாதிகேவலஜீவனுகையால் பாபம் தேவிபாதென்ற வேதாந்திகள். ஸம்ஸாரனுக்கு அஜ்ஞத்வ ப்ரதஜ்ஞனுகையால் இச்சேதனன் நிவர்த்ய ப்ராரம்பனென்றும், அப்பாரதந்த்ர்யமே ஸமஷ்டிக்கும் காரணமென்றும், ஜந்துநாம் வஸ்துவென்றும், அதனால் உத்தாரமும் அஸாதாரணமென்றும், ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கிவனில்லையாகையால் பரிஹாரகாரணமுமவஸ்யமென்றென்றும், அக்ருத்ய காரணமே க்ருத்யகாரணம்போலாவதால் பாபாவஸ்த்திக்கவகாசமேயில்லை யென்றுமித்யாதி வஹ்ஷ்ணியுக்திகளை யிட்டு பாபம் சேதனனுக்கு தேவியாதென்றார். அத்வைதிகள் நிர்குணமும் நிர்விசேஷமுமான ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்றார்கள். இச்சேஷ வைஷ்ணவரும ப்ரகாரஹேதுத்தால் ஸர்வவிஷயமான யுக்தியால் ரஹிதமாய், அசேதனமாயுமுள்ள ஹமவானே ஜகத்காரண மென்றாரென்பன. இவ்வளவே காரணங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸர் இச்சேஷஷைவர்களுடைய மதமும் ப்ரகாரஹேதுத்தால் ஈஸ்வரனுடைய அவதாரமான ஸங்கரனுடைய அத்வைதமேயெனக் கூறினர்.

பின்னையொருவரும் வைதிகரிற் சிலருமிப்படிக் கூறியருளக்காரணம் ஈஸ்வரமேயல்லாதே வேறில்லை யென்பதும் நிஸ்ஸம்சயம். இவர்கள் ப்ரபத்திநிஷ்டர்த்தால் ஆவாதபாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயாதிகளுமிவர்களுடைய அனுஷ்டானமும் அத்வைதிஸிம்ஹாஸனமாகவே காண்கிறது. ஆவாதத்ருஷ்டியல்லாதே ஸத்யக்காய் நோக்குங்கால் பலவிஷமமும் உபவதிஸ்ஸத்துக்குறியால் அத்வைதியென்ற ஸாதுர்களுடைய விரமமாய்ப்பேர்ந்த வடிவையுடையதேயாம். ஆகையால் நமது ப்ரதிவாதிகளான ராஜியராநுஜீயர்

உத்தரக்ருத்யாதிகாரஃ

ஸஸம்ப்ரதாயத்தாலும எம்பெருமானார் ஸம்பந்தத்திற்சேராத வரென்றும், அதனால உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாத வரென்றும், ப்ரகாரபேதத்தாலோர் வைஷ்ணவாவைதிக ரென்றும், திருநாமத்தால் ப்ரஹ்மணாவைதிகரென்றும் நி ரூபிக்கப்பட்டனர். இங்கிவர்களையும், ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜஸ ம்பந்திகளென்று பேசுவது ஸாரஸாரவிவேகர்களிரு வரையும் ஸ்ரீ நாயகஸம்பந்தரென்பதுபோலாகும். ஸகலதேச ப்ரபந்நர்களைக்கொண்டு நமக்கும ஸௌலப்ய வைஷ்ணவருக்கும ஸாம்யங்கூறுவதும் "ஸகலதேசேஷு ஸா ம்யம் ஸர்வவர்ணாதிஷ்வபி." என்றதூஷணத்தோ டொக்கும். (௩௦)

இதி ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸம்பந்நாதிகாரஃ ||

அத உத்தரக்ருத்யாதிகாரஃ ||

—(०)—

இப்படி ஸக்ருத்க்ருத்யமான ப்ரபந்நநாத நவ ரஸிகனுக்கு உபாயாந்தரமான பக்தியோகாநுஷ்டாநாதிகள் உபாயஸேநாநுஷ்டிதங்களான பொழுது ஸ்வரூபவிரோ தங்களாகையால், பக்தியையாவது, தத்காலீநகைங்கர்யாதி ஸாத்யத்தான ஸாக்ஷாத்ஜ்ஞாநத்தையாவது அ பேக்ஷிக்கில் அவைகளிரண்டுமிப்ப ப்ரபந்நவிஷயத்தில் ஸ்வரூ பவிரோதிகளாகுமோ, அல்லது ஸ்வரூபாநுரூபங்க ளாகுமோவெனில், அதன்விவரணத்தை ஸ்ரீ வேதாந்தஜ்ஞாந உத்யாதியால் ப்ரபஞ்சிக்கின்றார்: —

ஸ்ரீ வேதாந்தஜ்ஞாநதே ஹமுபாதாய ப்ரபந்நபதிவேக நமோமோக்ஷஸித்யர்த்தம் நாஸ்தி விஷேஷஸ்துமநாக் |

நவந்யாயஸ்த்வேவ வஞ்சநஸ்தவோயே நவஞ்சவதி
தீவ ஸ்ரீஸாஷ்யே வாக்யமார்ணா ஸ்வாமிதத்வே || ௬௧ ||

ஸர்வத்ர ந்யாய || (ஸர்வத்ர) ஸமவானே உபாயாநுஷ்டா
னத்தால் வரித்தடைந்த ப்ரபந்ந (ஸக்திஜ்ஞானே) ஸமவ
விஷயமான ஸக்தியையும் ஜ்ஞானத்தையும் (ஸமாஸ்ரயா)
ஸமாஸ்ரயமாக (ப்ராப்யஸ்ய திவேஷ) ஸமவானிடத்தில் ப்ரா
யிருப்பானேயாகில் (ஸ்வாமிநி) ஸ்வசேஷத்வஸ்வாமியான ஸ
மவானிடத்தில் (அநந்யவிசேஷாத்) அநந்யார்ஹமான விசேஷ
மான விசேஷமாதலாலும் (வஞ்சநா) அப்படிக்கொரு வ
ஞ்சனம் உண்டாகையாலும் (ஸம்போதநாத்) இப்ப
ப்ரபந்நனுக்கு உபாயமாக உபதேசமாதலால், வஞ்சனம்
செய்தவுபதேசிக்குக் கேடில்லையாகின்றது. அதாவது; தான்
செய்த ப்ரபத்திநிஷ்டைக்க நாநாவமாகத்தான் தெளிய
வேண்டும் விஷயங்களில் உபேக்ஷித்து நாம் க்ருதக்ருத்ய
ராயிற்றே என்று ப்ரபா மேல் காலத்தை க்ஷேபியாதே ஸ
மவதிஷயத்தின் அநந்யமான ஸமாஸக்திவிஷயத்தி
லும், அதில்வேறும் தலையெடுக்கக்கூடிய ஸாமர்த்யஜ்ஞா
நம் தெளியவேண்டியதும், ஸக்திஜ்ஞானங்களைமட்டில் ப்ரபந்
நனவன் ப்ராயிருக்கக்கூடுமென்பது. இதற்கு "தத்ராபி ஸ
க்திஜ்ஞானாத்யம் ஸமாஸ்ரயஸ்வ | நயாவேஷ வாஸ
பேஷாவிஷ்ணும் யாவநாஸஸ்ய திய:வா || " என்றது வ
ஞ்சனம். இப்படி வஞ்சனம் விஷமானபொழுது வஞ்சன
விராஜஸ்வஸ்தங்களையிட்டு ஸக்திஜ்ஞானாதியாலேயும் ஸ
ர்வ விரோதமென்பது ஸ்ரீஸாஷ்யவிரோதமென்று
மேல்காட்டுகின்றார். (ஸர்வத்ர ந்யாயஸ்து) எல்லா ந்யாயமு
ம் (வஞ்சநஸ்தவோயே) அனேக வஞ்சனவசனங்கள்
தடைசெய்யும்பொழுது (நவஞ்சவதி) ஸாமர்த்யமுள்ளதா
காது. ஆகையால் ஸக்திஜ்ஞானங்களைபோர் ப்ரபந்நன்ப்ர

பத்ரோத்தரகாலங்களில் ஸமவானிடம் ப்ரார்த்திப்பது ஸ்வ-
ரூபவிரோதமன்று (உக்தி) என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய) ஸ்ரீபா-
ஷ்யமாகும் ஸ்ரீஸூக்தியில் (பரமேசாரணா) பரமாசா-
ர்யரான எம்பெருமானாரால் (உ௩௦). இந்த ஸம்மதமான
து (ஸ்தாபிதம்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது;
"நஹிவசந விரோதே ந்யாய: ப்ரபவதி" என்று ஸ்ரீபா-
ஷ்யகாரர் திருவாக்கின் ப்ரகாரம் வசநம் ப்ரமாணிக்கும்
பொழுது ந்யாயம் தலைநீட்டாதெனக்கருத்து. மேலும்,
ப்ரபந்நாநுஷ்டானங்களை யருளிச்செய்யும் "பகவதே நஸ்-
ஷாசைவ பாஞ்சராத்ரிகவத்ஸநா। ஸ்வாஜிரேதேஷ ஸத்ப-
ஷாதேஷ்வஹ்ரஸ்வேஷு ஸ்ருத்ரோபக: ॥ குராயமது ஸர்வம்
ஸத்ய பச்யிஷ்யாமி யாதவாது ॥" இத்யாதி ஸ்ரீஸாஷ்யகா-
ரரவ்யவஹித சிஷ்யரான ஸ்ரீவங்கியுரத்து நம்பிகளுடைய
ஸ்வாஸங்களும் ப்ரமாணங்களாகும். அன்றியும் ப்ரதிபக்ஷிகள்
செய்யும் ஸ்வீயாஸஹஸ்ரபாஷ்கவசநாதிகளும், ஸமவக்ஷ்ய-
தியும் சக்ருத்யங்களாய்த் தீரும். இது சநாஸவிரோதமா-
கையால் ப்ரதிபக்ஷிவாதம் தூர்வாரதமேயாம். (௩௧)

பரிவேதத்தே ஹதவால் "யோஷநாஸமர்த்தியம்"
என்றபடி க்ருதக்ருத்யனை ப்ரபன்னனுக்குக் கர்த்தவ்யமொ-
ன்றுமில்லாததனால் இப் ஸத்ஜ்ஞாநயாதெது ஸ்வரூபவி-
ரோதெஸயில்லாதே போரும்வழியை ஸத்ஜ்ஞாநேதத்ரா
நியாலினி வ்யாவ்யாநிக்கின்றார்.

ஸத்ஜ்ஞாநப்ரபவேண்டாரவி ஸர்வாபசப-
ஜ்யாக்ருதெவெக ஸம்ஸாரவேஸ்யாத்பரவேஸதி நம
ஸாரவெப்ரபவஸ்யாஷ: । யேஸக்ருதீநிஸவராண்யவி
வரவாஸிக்ஷாஸிஸ்வக்ஷதிக்கிசவதெப்யோத்தம் ? ப்ரப
ந்நாநவஜதிவசதா:ஸம்த்ருஜ்ஞ்யதாம் வாயவதெப்ய: ॥ ॥௩௨॥

பக்திஜ்ஞாநக்ருதௌ || (ப்ரபந்நௌ) ப்ரபந்நர்களால் (பக்திஜ்ஞாநே) பரநிஷ்டையான பக்தியும் ஞானமும் (ஸாதநவத்) ப்ரபத்தியாகும் மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநமும் கூட (ஸாத்யோபாயத்வேந) நல்லதோரு உபாயதாபுத்தி யால் (க்ருதௌசேத்) செய்யப்படுமேயாகில் (ஶாஸ்த்ரே) ஶாஸ்த்ரத்தில் (ஸம்மோஹதௌ) கேடுள்ளதேயாகும். அவைகளே (ஸ்வாரஸிகௌ) ஸ்வாரஸிகங்களாகில் (ப்ரபந்நஸ்ய) அப்பிரபன்னனுக்கு (தோஷாய ந பவதி) தோஷமாக வாராது. அதாவது; ப்ரபத்தியென்பதும், பக்தியென்பதும் ஸாத்யவிகல்பமாகையால் ஏதாவதொன்றை முதலில் உபாயமாகப்பற்றினவன், மற்றொன்றையும் ஸ்வீகாராநந்தரமுபாயமாகப்பற்றுவானேயாகில் முன்செய்த அநுஷ்டாநத்தில் தெளிவும் விஶ்வாஸமுமில்லையாய்த்தீரும். மற்றதும் வீர்யமில்லாதுபோகும். ஆகயிப்படி; ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஶணரஜ்ஜு பந்தநாநந்தரம் வீர்யமற்றுப்போனதுமன்றி ருவடி வழத்திற்கு ஶணரஜ்ஜுவும் பந்தநவிஷயத்தில் ஸமர்த்தமானது போல் போகாது, ஏதாவதோருபாயஸ்வீகாராநந்தரம் மற்றோருபாயத்தை ஸஹகாரியாநுஷ்டிக்கிலவ்வுபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயம் ஸம்பவியாது, க்ருதோபாயம் வீர்யவத்தாகவுமாமென்பது இதன் தாத்பர்யம். இங்கோர் விசேஷம் அதாவது; பக்தியிலிருந்தவன் விளம்பாக்ஷமனையிடையில் ப்ராரப்தத்தையும் நசிப்பித்து, சடக்கென மோக்ஷந்தர வல்லதான ப்ரபத்தியிலிழிந்தால் குறையில்லை. ஊர்த்வப்ரபந்நன் ஏதாவதோர் காரணத்தையிட்டு இடையில் பக்தியிலிருந்தபொழுது தான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயம் ப்ரபத்த்யுபாயத்திற்கு ப்ரஸங்கிக்குமென்பது. க்ருதக்ருத்ய ப்ரபந்நவிஷயத்தில் காலக்ஷேபமில்லாததாலிச் ஶங்கையுதிக்க அவகாஶமில்லை. இங்கு, ஶாஸ்த்ரவாச்யமாலே ப்ரவ

ர்த்தவாசஹாதிநே | ப்ராப்யாப்ராப்யநாநாத்யாப்ராப்ய

ஜநகேகம் ஶரணம் வ்ரஜஹி:" என்றது த்யாஜ்யவிஷயத்தை
க்காட்டும் ப்ரமாணம். இவ்வர்த்தத்தை "ஸாதநங்களான க்ரு
ச்ச்ராதி வ்யாபாரங்களும், ஸாத்யங்களான ரத்நாபரணாதி
திகளும் ஸமர்த்தர்கள் பக்கல் விஸ்ருஜிக்கிறதுவும், ஸமர்த்தவி
விஶேஷவர்ணத்தாலேயென்னுமிடம் லோகப்ரஸித்தம்
என்று ஸாரஸாராதிகாரத்தில் ஸ்வாமி தேஶிகன் அருளிச்
செய்தார். "லோகத்தில் ஸமர்த்தர்க்கு ஸாத்யமாக ஸ
ங்கல்பமான ரத்நாபரணாதிகளும், ஸாத்யமான க்ருச்ச்ரா
திகளும் உளவாகக்கண்டோம்." என்று தனிஸாரத்தில் பி
ள்ளை லோகாசார்யருமருளினர். இவ்விதம் ஸாக்ஷாத்ஸாக்ஷாத்வி
ஷயத்தில் பக்திப்ரபத்திகளை த்யாஜ்யபவந்தங்களாக விதி
த்த ஶாஸ்த்ரத்தை முன்னிட்டு உபாயத்தில் இழிந்தவர்க்குப்பிற்
பட்டகாலத்தில் ஸமர்ப்பமாய் உபாயாநுஷ்டானமுமனுஷ்டிக்கக்
கூடுமாகையால் "ஸ்வதந்த்ரம் ப்ரபத்திஶ்ச ப்ரபந்நாவ
த்தாவஹா | ஸமஸ்தநபக்திஶ்ச பக்தாவஸீ ப்ரபி
தா ||" என்று ஸ்ரீஸாரஸாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகன் மோ
க்ஷோபாயநிஷ்டர்களை நான்காய் வகுத்தருளினர். அதாவ
து; ப்ரபத்தியை மோக்ஷவிஷயத்தில் பக்திநிரபேக்ஷமாக
ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கொண்ட ப்ரபந்நனொருவன், பக்தியையிடை
யிட்டு மோக்ஷத்தைக்கோரும் ஸாங்கப்ரபத்திநிஷ்டனான ப்ரப
ந்நனொருவன், பக்தியை ஸாக்ஷாத்ஸாதநமாகவேபற்றி உபா
யபாவேந அநுஷ்டிக்கும் பக்தியையுடையவனொருவன், ஸம
ர்ப்பமாய் அநுஷ்டிக்கும் பக்தியையுடையனொருவன் ஆக
நான்கு வகையார். என்றாலும்; பக்தனென்றும் ப்ரபந்நனெ
ன்றும் பிரிவிரண்டேயுள்ளது. ஆகயிப்படி ஸமர்ப்பமா
ன பக்தியும்; ஞானமும் ஸாதநமாயிருக்கினும் "ப்ரபே
ஷாம்ஸகல ஶாஸ்த்ராணிவிஹிதாநி மநீஷிபி: | தஸ்யாஸ்தஸ்ய
ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாயஸ்யஶாஸநே ஸந்ஸ்தா ||" என்றபடி ஸமர்ப்

த்ராஸஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபமாயில்லாதே பாஹ்யபூதமாக ப்ர
வேசித்துத் திரியுமவனும், க்ரியாநிவ்ருத்திபூர்வம் பிக்ஷா
வேஷத்தையுடைத்தாய்த் திரியும் விப்ரஹாஸனும்; ஸகலஸாரத்
பூதமாகவும் ஸர்வஸாதநபூதமாகவும் ப்ராஜாபத்ய
காரணத்திற்கஞ்சியும் ப்ரதிஷ்டாபூதமாகவும் ஸந்ந்யஸித்துக்
கொண்ட பதந்த்ரஹாஸனும், ஸ்வாஸ்ரயத்தையும் வேதா
ஸ்ரவத்தையும் வாணிஜ்யம் செய்யும் வாமிதாஹாஸனும்,
தனக்கொன்றும் காரியமில்லாதே பிறர்க்கேயுபதேசிப்ப
வாருயுள்ளவனும், அதிகாரணத்தையிட்டு குதர்க்க
தானேந்த்ரியஸம்பந்நனும், அக்ரதிமாயக் கிடைக்கவேண்டி
யவராஹஜிகா விஜாதுரஹாவத்தால் அஹிஜாதகர்மணிகளை
த்வேஷிக்கவே ப்ரவேசிக்கும் அநஹிஜாதகர்மஜ்ஞனாகோரா
பக்ஷணனுக்கும் ப்ராஜ்ஞனும், ப்ரதிஷ்டாவேதக ப்ரதிபத
தத்த்வஜ்ஞனான ஜாதிஸாதுஸ்வாரணனும், இன்னும் மற்றுள்ள
ஸ்ரீவைஷ்ணவப்ராயண வேதஷாஸ்த்ரனும், ஹேதுஹேதுகவித்துப்
ஸர்வஸ்வாஸ்ரயஸம்பந்நரும் ஸர்வாசார்யோத்தமனும் ஸர்வத
ந்த்ரங்களிலும் ஸ்வதந்த்ரமான ஸக்தியையுடையவரும் கவிதார்
கிககேஸரியும் ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யருமான அஸ்மத்குருக
ளிடத்தில், ஞானப்பிரானை ஸ்ரீமத்ஹயக்ரீவனையுபாஸி
த்துப்பெற்ற ஞானத்தைப்பற்றி வாதஸ்ரேஷ்டவ்யஸனிஷ்ட
தையால் ரஹஸ்யங்களில் ஸ்வாபவிரோதமெனப்
பேசித்திரிகின்றனர். ப்ரமேயஸாரத்தின் மஹிமையும் உபதே
சிகர்களுக்கல்லது மற்றவைகட்கரிதே. பற்றியதுவிடா
தே ஸ்வபாவமென்று ப்ரமாதமான ஸ்வமதத்திலுள்ள அஹிமா
நத்தாற் பேசுவது; பரவாதிகளான தார்க்கிகாதி
ணாதி மதாந்தராதிகளிடமும் ஸஹஜம். இவரிப்படி
ச்சொல்ல "ஸ்வாபஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநம் தேஷாம் ஸ்வாபமோஹவத்
ரா | ரமவத ஜாதீயவநவஸம்வநிஸம் | அக
தீர்கதிர்ணம் தேஷீயாதிகாவ நயாதிக | நிமர்ணோ

ஞானவஹேம்ப ப்ரக்ருதித்வுக்ஷனா ॥" முதலியயிப்
ப்ரமாண வசனங்களேகாரணம். ஆதலால் ஸாரஸாரவி
வேகிகளுக்கல்லது உக்தவிஷயங்களெல்லாம் ஸவிவாய
மாவது வ்யாஸமாகும். மேலுமிவர் ஸக்திஞாநமிரண்டு
ம ஸ்வாபாவிகமாயிருப்பதாக் கூறுவது யதார்த்தமாகில்; (யி
ஹக்த்ராதி) ஞாநம்ஸக்தி முதலிய (கல்யாணகுணங்கள்) எல்லா
ம் (வரவரமுநீந்த்ரம்) அழகிய மணவாளமுனிவருக்கு (ஸு
க்ஷ) இலக்கணம் (இதி) என்று (தத்விஷ) அம்முனிவர்வி
ஷயமான தனியனுக்கும் ஸ்லோகத்தில் (உக்தம்) கூறப்பட்
டிருக்கிறது. (கிம்ஹி) யாதுகாரணமோ, அதாவது; ப்ரதி
வக்ஷிகளின்மதாசாரியரில் ப்ரதானரான மணவாளமுனிவ
ரைப்பற்றிய ஸ்லோகத்தில் "யிஹக்த்ராதி ஞானார்ணவம்"
என்று கூறியிருப்பதாலிங்கு ஞாநஸக்தி முதலியவையா
வையுளவோ, அக்குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவர் என்
றுபொருள்படுவதால் ஸ்வாபாவிகங்களான யிவ்வண்
ணை கிஞ்சித்தேனும் பொருந்தாததைபற்றி (ஸ:) அம்முனி
வர்(ஸர்வஜ்ஞ:) ஸர்வஜ்ஞரல்லாதவர் (இதி)என்று(வக்தா)
கூறட்டும், (ஏவா) அல்லது (வக்த்ரா)அந்த "ஸ்ரீஸைலேச
தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்" என்றதனியன்
ஸ்லோகத்தையாவது (த்யஜது) ஸர்வவிருத்தமானதால்
முற்றிலும் விடட்டும். அதன விவரமாவது; ஸக்திஞாநங்கள்
போய் ஜ்ஞானத்தால் வைராக்யாதிகளுமேற்படுவதால்அந்
தஸ்லோகத்திற்கு விஷயரான அம்முனிவர்,ஸர்வஜ்ஞராகில்மே
ற்கூறப்பட்ட ஸக்திஞாநவைராக்யாதிகள்பொருந்தாதவை.
ஸர்வஜ்ஞராகில் அவைபொருந்தும். ஆகையாலவரைஸர்
வஜ்ஞரென்றாவது,அல்லது அவரைப் ஸர்வஜ்ஞரெனவொத்து
அவர் விஷயமாயிருக்கும் அந்த தனியன் ஸ்லோகத்தை
யாவது ப்ரதிவக்ஷிகளான தமியர்கள் த்யஜிக்கக்கடவரெ

னக்கருத்து. அன்றியும், "நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷமூல ஜ்ஞாநமே ப்ராமாண்யஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் மேன்மையானது" என்றெப்பின லோகாசார்யர் உக்தப்படி வாசித்தும் வணங்கியும் கேட்ட ஜ்ஞாநமன்றிக்கே ஞானப்பிரானை பகவானுடைய ஸஹஜகாருண்யத்தினடியாக வந்தஞானத்தையுடைய நமது தேசிகனார் ஞானமே சிறந்ததெனவும், மற்றமெல்லா ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர் ஞானமில்லாம ஸ்வப்ரயாஸாப்யாஸமாய்ப் படித்து வந்தது பற்றி க்ருத்ரிமமெனவும் ஸித்திக்க, ஸ்ரீதேசிகரு பகவத்ப்ரஸாதத்தால் ஞானத்தை ஸம்பாதித்தாராகையால் அது ஓரான்வழியாய்வந்த பூர்வாசார்யர்களுடைய ஞானம்போலன்றெனக்கூறுவது, ப்ரதிபக்ஷியின் பூர்வாபரவிரோதமான ஸ்வோக்திவிரோதமுமாகும். ஆகையால் போலிவைஷ்ணவர்களானயிப் ப்ரதிபக்ஷிகள் கூறுவது முன்பின் பொருந்ாதவையேயாயின. (கூஉ)

மேலும்; ப்ரதிபக்ஷிகளுடை உக்தத்திலுள்ள தோஷங்களை விஸ்தரிக்கின்றார்.

ஸக்தஜ்ஞாநாத்யநாஸ்வாத்ய வரவரதேசிகாஞ்யஸூஷ்யஸூ
த்யாமோஹாத்ப்ரஜ்ஞார்த்தப்ரேப்ஸ்வ பதநக்லேசாயஸ்ய, நாயஸ்
ப்ரவணா: | செய்தா ரேல்நன்று செய்தாரி திவசநவ
ஸாத்த்வதேசாஸ்தமோஹாந்த்யம் விஷ்ணோரேவம், விடம்ப்யேவ
திஷ்விசேஷ்டா ஜேதார்த்விலக்ஷிதாஜ்ஞா: || ||கூகூ||

ஸக்தஜ்ஞேத்யாதி || (ஸக்தஜ்ஞாநாத்யநாஸ்வாத்ய) ஸக்தஜ்ஞாநாதிகளுடையவெறுப்பே (வரவரதேசிகாந்யதேஷு) ப்ரேஷ்டர்களான, தேவதாந்தர ப்ரயோஜநாந்தர ஸம்பந்தம்

யத்தைவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் யத்நமென்றும், (ஸ்ரீவைஷ்ண
வாவாயஸ்ய) ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தையைபோல்ல தோருபாயமாய்ப்ப
ற்றினவருக்கு (ஸ்வபரக்ருதாபட்) தம் தம் வணக்கமும் ஸ்ரீ
நிபக்ருதாமமே (ஸாதநம்) தமதம்முடைய மோக்ஷ
ணமென்றும், (நாய) ஸ்வஸ்வாபாவத்தாயத்தை ஞான ஸ்வ
ஞாயனை (ஸ்ரீவைஷ்ணவம்) அடைந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
(செய்யதாரேல் நன்று செய்தாரி திவ்ய நவைராகு) தீமைசெ
ய்தாலும் நன்மையே செய்தாரென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த
வச்நவைத்தால் (விஷேஷம்) பெருமானுக்கு (ஸாவம்ஸ) தீ
மையே (ஸௌஹார்த்தஸ்ய) ஸஹிக்கிறத்தக்கதாக வா
கக்கடவதென்றும், (வாவா) இம்மாதிரியாக (விஷயம்) ஸ்ரீ
வைஷ்ணவாபிமாநமாகவும், ஸமாஷ்பமாகவும், எம்பெருமா
ஞர்திருவுள்ளத்திற்கு ஸ்ரீ திருப்தமாகவுமிருக்கச்செய் தேயும்
வெட்கமற்றவர்களாய் (விவதிவ) தூர்வாஸநாயமாமெடு
தவும் செய்கின்றார். அதன்மூலமாய் வைஷ்ணவநாமா
னசிற்சிலபித்தர்கள், (விசேஷம்) ஸ்வரூபவஜ்ஞரான ஸ
ஜ்ஜிதர்களை (ஜைநம்) ஜயிப்பதற்காகவும், (கதிநாம்) அறிவில்
லாதவர்களாய் தன் ஸ்வத்தைத்தானறியாதே (ஜல்பதி) விரு
ம்பவும் செய்கின்றனர். அதாவது, சிலசிலர்கள் ஆசா
ராதிகளுங்கலல்லாதே மற்றவைகளையெல்லாம் ஸ்வாபிமா
நங்களென்ன ஆசாஸகங்களைக்கொண்டுவிலக்கி வாவ
மேயவஸ்யம் செய்யவேணு மென்று எழுதியும், வாழ்த்தும்
ஜமத்தைஹுவிக்கச்செய்கின்றன ரென்பது தாத்பர்யம். இவ்
குபிள்ளை லோகாசாரியர் தமது ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்" உன்
தோஷத்தைஸௌம்யமாகக்கொண்டு "என்றும்; வாவங்களை
நான்பொறுத்து வாணாய் மென்று நினைப்பிடாதிற்க,' என்று
ம், தகவ்க்ருத்யத்தில், ,அவர்கள்தோஷங்களைஸௌம்யமாகக்கொ
ண்டென்றும் 'உ ஈடடியில் ஆட்டியே சசவரணும செய்தர

ரேல் நன்று செய்தாரென்று தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு" என்றும், ஸ்ரீய:பதிப்படியில் பிராட்டிதானே சிக்கு உரைத்தாலும் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்று அவளோடேயுறையுமத்தை எனக்கு எம்பெருமானுடைய, என்றும் 'வத்ஸலேக்ஷணத்தில்' தோஷத்தையும் குணஹா நியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, அங்கீகா ரத்திற்கவை தன்னையே பச்சையாக்குகை. இரண்டிரண்டுங் கூடிய வேறுமென்றிருக்கிரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய்த்தாம், இரண்டுங்கூடித்தென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண்டாய்த்துதாம். ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம், அஜ்ஞாந னுக்கு தோஷமேதென்னில்; வாயாக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும், காருண்யமும்; வயஸீதியும். ஓளதீஸிமவம் கண்டிருந்தது க்ருபாஹீநாயத்தாலே வ்யாநதோஷம்," என்றிவைகளும் தோஷபோக்யத்திற்கு வ்யக்திகளின் வ்யஜனங்கள். ஆகயிவ்வளவால் எம்பெருமானுக்கு, ஸமஸ்த நாக்ஷு ப்ரவ்ருத்தியும் ஸமஸ்த அக்ருத்ய நிவ்ருத்தியுமுடைய வரன்றிக்கே, ப்ரதிகூலப்ரவ்ருத்தர் விஷயத்திலும் அநுகூல நிவ்ருத்தர் விஷயத்திலுமே போக்யதா பத்தியுண்டாய் ரக்ஷாகாரம் பண்ணியருள ஸம்பவிக்குமென்பது ப்ரதிபத்திமாத்ரவான போகமாத்ரவின் உதமாயிற்று. இதனால் ப்ராப்யமும் போக, ப்ராபகமுமே இவர் ஸிதாஞ்சிகளுக்கு ஸ்வரூபமாயிற்று. இவ்வர்த்தத்தையே "ஸவருத்த்ரதாவசித்யஜ்" என்றவிடத்தில் ப்ரவ்ருத்திரூப நிவ்ருத்திரூபமாம் ராமாங்க ராவணாவிஷ யர்த்தங்களுடைய த்ரமத்தில் நயநம் செய்தார்கள். இங்ஙனேகில் ஸமவானுக்கு குணபரம் முண்டென்பது க்ருதக்ஞதத்திலேயே ஸம்பவிக்கலாகும். மேலுந்தோஷத்தையே பச்சையாகக்கொள்ளில்

வைராக்யாதிகளையும் அநாவஸ்யகமாக. ஆகையாலி
வ்வர்த்தம் ஸகலஸாஸ்த்ரஸம்மதமான ஸித்தாந்தமே. ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களை வர்ணாஸ்ரமங்களால் பகுக்கக்கூடாதென்
பது முன்பே கூறப்பட்டது. என்றும் ஸ்ரீராமாயணத்திலும்
போல் பற்றியதை விடுவது ப்ரபந்நர்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமாம்.
அன்றியுமிங்கு ஸ்வவர்ணாஸ்ரமம் வந்தபொழுதே ஸ்வ
பாவகாரணம் உபாதானத்திற்கு விருத்தமாயி
ற்று. அப்பொழுது பூர்வம் அநுஷ்டித்த வர்ணாஸ்ரம
தர்மகர்மாதிகளெல்லாவற்றையும், ஸந்யாஸி ஸந்யா
ஸிபாகும்பொழுது பண்டுள்ளவைகளைவிட்டுப் புதியதாய்ச்
சிற்சிலவைகளைப் பற்றுமாப்போல் விட்டே பற்றவேண்டு
மென்றாயிற்று. இது ஐகாந்திகளிடமும் அநுபவமி
ல்லாததால், இவர் ஸ்வஸ்வரூப ஸ்வபாவமுமாய் ஸ்வரூப
ஸ்ரீபாஷ்யகாரணாதிகளில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்
திருவுள்ளத்திற்கு விருத்தங்களான ஸ்வகல்பனங்களுமாய்
முடிந்தன. ஆகையாலிவையெல்லாம் பாஹ்ய ஸாஷித்தங்கள்.
இவைகளை யாதாரமாய்ப்பற்றி வாதிக்கும் வாதமும் அஸம்பா
தமே. மேலுமிங்கு விதிமென்றது வேதநாரூபமானதால்
அவ்வாஜ்ஞை விதிரூபமாயும் நிஷேதரூபமாயுமாகவிரண்
டுவிதம். இத்தையே ப்ரவ்ருத்திரூபமென்றும் நிவ்ருத்திரூப
மென்றும் கூறுவர். விதியாவது: "ஸந்த்யாமுபாஸீத, ஸத்யம்வத" இத்யாதிகள். இது ப்ரவர்த்திக்கவேண்டிய
விஷயங்கள். நிஷேதமாவது; "ந பரதாரான் கச்சேத், ந ஸுராம்பிபேத், நாந்ருதம்வதேத்" இத்யாதிகள். இது நிவர்த்தி
க்கவேண்டிய விஷயங்கள். இவையிரண்டையும் விடுகையாவது; செய்யவேண்டிய ஸந்த்யாவந்தனாதிகளைச் செய்யாதிருப்பதும்,
செய்யக்கூடாத பரதார பரத்ரவ்யாபஹாராதிகளைச் செய்

வதுமாம். ஆகையால் ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் போதிக்கிற
வைகளையும் ப்ரவ்ருத்திபோதகத்தையும் விதிக்கிறதென்பது. க்ருதக்ருதகார
ணாக்ருதக்ருதகாரணமேயாயின. இவைகளே பேபக்ஷையாகக்கொ
ண்டு ஸமயாந்தரஸ்தர்க்கு மென்பதுதென்னாசாரியர் ஸம்ப்ரதாயஸம்ரக்ஷ
ணவாக்யமென்பது முன்பே கூறப்பட்டது. ஆகலால் ப்ரேமஸ்வ
மாகாவிக்ஷோத்ஸவாதிகளையும் மற்றுமுள்ள சில்வானங்களையும்
ராஜஸேவாதிகளெத்ரிம்மதேசவாஸிகளானராஜியானா
நஞ்ஜீயர் ஸம்ரக்ஷித்துவருவது. நமது தேசத்திலிதைப் பள்
ளமடைத்திருவிழாவென்று சொல்லி அதிப்ரஸஸ்தமமாய் ப்ர
ஷேஷுவேதஸ்வாஸ்வாமர் கொண்டாடுவர். விப்ரர்களுக்குப்
ஸம்ஸ்தமாருளும் ப்ரஷேஷர்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாய் அம்மங்
கார்களைக்கூட்டிவிட யின்னம் ஸதிஸம்ஜதிக்கத் தக்கவண்ணம்
கவி ஞ்ரேவப்ரிக்கவில்லை. இவ்வளவாஹாஸமுள்ள பிம்மதத்தி
யவர் செய்யும் அக்ருத்யங்களை யெழுதுமவர் பேரில் சுமத்தி,
விசேஷிப்பதைபார்க்கிலும், செய்யும் தம்பேரிலேயே சுமந்
து திரிவது வஹாஸஸ்தீவீநம். ஆறல் ஸம்ஸாரன் தோஷ
ஜ்ஞனல்லவென்பதற்கும் பொருள்யாதெனில்; “ஸ்ரீஸ்ருத
டைய ஸர்வாபராதங்களையெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாக க்ஷமி
க்கையாலும், மேல் ப்ராசீநங்களான குற்றங்களுக்கும்
ஸம்ம சொடாதொழிகையாலும், ஸர்வஜ்ஞதைவராத்ராவ
ங்களுக்கு அபிகாராநாவ ப்ராயஸ்சித்தவிசேஷங்களா
லேயாதல் ப்ரக்ருத்யநாவ ஸிக்ஷாவிசேஷங்களாலேயா
தல் கண்ணழிவு செய்கையாலும். ஸ்ரீஸ்ருதருடைய ஸவரா
யங்காணென்று உபவஸித்த தத்தனே. இதுவே “யதோ
தோஷம் ஸத்தேஷஸ்வாதேநவாகரோயஹி” “செல்தாரேல்
நன்றுசெய்தார்” ஜுக்ருதிகளுக்குத் தாத்பர்யம்” என்று ஸ்ரீவ
வேதாந்ததேஸிகர் விரோதபரிஹாரத்தில் அருளிச்செய்

தார். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீநயினாராச்சாரியாரும், "கவிஜ்ஞா
க்ருதவீர்யஸ்ய வைபுஜ்யஸ்யாவிபாஜ்யதே | கோபஸ்யாவ
பதேஷ ஹ்ஸ்தாய நிவாரணாக ||" என்றும், "தஸா
விஜாநஸவிகவிஜாக ஷிவஸவபுவேஸ்வயவேவாவாகோரதி.
உதவேவாஸிவெத்ரு "யவிஸாஷேதாஷ" தித்ரவியாவிக்ருஸி
யீயதே. உதவேவ ஸமவிதாவாஜ்ஞம், யதாஸ்ரி த்விஷயே
தொஷாதஸபுநம் நக்ஷொஷ வெஷாமஸ்கூ, தயாகெ ஸ
வபுாவவாராரா ஷூக்தில ஸமாதிதி||" என்றருளிச்செ
ய்தார். மேலும், "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா"ரென்றதால்
ஒவ்வனுக்கு உத்தரகாலத்தில் அபராதம் புகுருமென்
கைக்குமிடம், இங்கு செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்றத
ற்கு ஒ்ரசிகமாகப்புகுந்தால் நாமே க்ஷமிப்புதோம், வ
ஸிவெபுகமாகப்புகுந்தால், அவர்கள் க்ஷமை கொள்ளாதவ
ளவிலும் ஸிக்ஷாவிஷேஷங்களாலே நாம் ஸஹிப்புதோம். ஒரு
படிக்கும் கைவிடோமென்று தாத்பர்யம். மேல் "நன்றுசெ
ய்தாரென்பர்போலும்" என்றுசொல்லுகையாலே இதுவஸ்
துவ்ருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம். "கவாயஸ
ஷ்வேஸதூ: வ்ராயஸ்சித்தம் ஸமாவரேக | வ்ராயஸ்சித்தீயம்
ஸாத்யஜ வாநஸ்ரரணம் ஒஜெக" என்று சொல்லுகை
யாலே வாஸிவுவெபுாத்தராவத்தில் ஈகவானுக்கு ஷீத்ர
ஹாவஙாதம் பிறக்குமத்தனை யென்றாலும், வ்ரத்ரவாயம்
விஙமாயிற்று. அதிலும் கழிந்ததற்கு வ்ராயஸ்சித்தம் வேண்
டா" என்றுதுடங்கி "ஸீதனைப்வ்ராயஸ்சித்தம்பண்ணவ்ராக்தம்.
இப்படி ஹரவதாஜ்ஞாவிஙமான ஸதாவாராநாவாலநத்தி
லும் விரோதமில்லாமை கொள்வது. "உத்ரஜமான வ்ரஹாவ
வ்ரவஸ்ரயிகாரோஷாஜ்ஞுங்களால் ஸ்ரீவேஙாஸதேஸிகநு தி
ருவுள்ளப்படி வவெவாயு ஸ்ரீஸூக்திகளொத்து வருவதா
லும், ஙநாஹவத்திலும் காண்பதாலுமிதுவேபொருள். ஆ

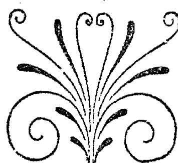
கையால் "[illegible] ||" என்றது தாத்பர்யமாயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும் சுருக்கி [illegible]காரத்தில் "[illegible] ||" என்றருளிச்செய்யலாயிற்று. (௩௩)

[illegible] ||

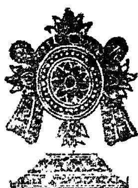
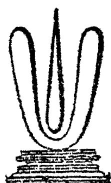
[illegible] ||

—(०)—

[illegible] ||

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

——(௫)——

ஜயவர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தா ||

இவ்விதமாக ப்ரவ்ருத்தியையும், அதன் அநுஷ்டாநத்தையும் பற்றிய சங்கைகளைப் பரிஹரித்து உடையவர் தர்ஶநத்திற்கு அதர்ஶநம் வாராதே ஸம்ப்ரதாய ப்ரமாணங்களையும், தத் ப்ரமாணமான ஸத்தர்க்கங்களையும் கொண்டு நிர்ணயித்தபின், இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நர் தம்முள் ஜாதிபேதத்தைப்பற்றிய சட்டங்களொன்றுமில்லையென ப்ரதிவாதிகள் வாதிக்குமதையும் ஸௌவர்ண்ய வர்ணாந்தரோதித்யாதி நான்கு ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்:—

ஸௌவர்ண்ய வர்ணாந்தரோதித நிஜோத்தம ஜாதிகே
யோஜநா ஸோத்தராஶ்ரம் யோக்ய ப்ரபந்ந ஸ
ந்தக ஸம்ப்ரதாய ப்ராமாணிக ஸத்வ ஶிஷ்டை:
ப்ரவீணாய கோஶாதிஷ்ட விஷயே ஸர்வ
ஶீதல ஸாமே வர்ணாஶ்ரம தர்மத் ஜ்ஞாதி:ஸ
ந்தித ஸ்வ ப்ரமாணம் ஸம்ஸ்க்ருத || ௬௯ ||

ஸௌவர்ண்ய வர்ணாந்தரோதித்யாதி || (ஸௌவர்ண்ய வர்ணாந்தரோதிதே:) முன்னிற்கும் பின்னிற்கும் விரோ

யங்களாயும், அதாவது; "விஷ்ணுபக்திஸமாயுக்தோ ஶூத்ர
ஸ்ஸ்வாத்மா விப்ரஸமோ பவேத் | விப்ரோ வா யதி வா ஶூத்ர
ஸ்ரீவைஷ்ணவோ வை ப்ரகீர்த்தித:" என்கிற வசனங்க
ளாலும், "யேவைதவிஷ்ணுபக்தா: ஸர்வத்ர ஸம
பாவ: |" என்கிற ப்ரமாணாந்தரங்களாலும் ஸமஸ்த
கள் ஸம்ப்ரதிகளாய் வைதிகர்களாயிருப்பார் களென்
னுமிடம் ஸித்தம்." என்று தத்ப்ரகரணத்தில் ஶூத்ர
ப்ராபணாதிகாரைப்ரஶ்னத்தை யோரிடத்திலும், "யாவஜ்ஜீவம்
கைங்கர்யாநுஷ்டானம் விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு," என்று கடைத்
தின் ஸமாஸப்ரயத்தையோரிடத்திலுமாகக் கூறியதும்,
ப்ரபத்தியைப்பற்றி "இதுதான் ப்ராப்யமாகையால் ஸ
க்ருத்கர்த்தவ்யம்" என்றோரிடத்திலும், "இந்த ப்ரபத்தியு
முபாயமன்று, ஸம்காரியத்திற்கு நாம் கடவோமல்லோமென்
றிருக்கை" என்றுமற்றோரிடத்திற்கூறியதும் "ஸங்கல்பத்
தாலே யுண்டாகவுமாம், கரணத்ரயத்தாலே யுண்டாகவுமாம்,
"என்றோரிடத்திற்கூறி "க்ருத்ஸ்நாவிற்கு ஸாங்கோபாயத்திலி
ழிய வேண்டா" வென்று மற்றோரிடத்திற்கூறியதும் ஒரே
விஷயத்தைப்பற்றி முன்பின் விருத்தமாயெழுதிய வாக்யங்க
ளெனக்கருத்து. மேலும், (நிஜபக்ஷநிக்ஷேபம்) உத்தரணங்
களன்றிக்கே, ஸப்ரமாண கல்பிதங்களாயும் (யோஜநாவே
ஷாந்தாசு) நயநிஷேதத்தால், அதாகிறது; ப்ரகார
நிஷேதத்தாலென்றதை. அதாவது:—ப்ரபத்தியாதிகாரம்
ஸாங்கோபாயமென்பது, வாக்யஜந்யஜ்ஞானமென்று சொல்
லாது சொன்ன ப்ரகார பேதமென்றகருத்து. (நாஸ்திகா
ந்வேதவிரோதீ) நாஸ்திகர்களுடையவும், குவேதிகளு
டையவும் பக்கதிற்கநுகூலமாய்ப்பேசுமவைகளாயும், அதா
வது; நாஸ்திகரு பரலோக பரதேவதைகளில்லை யென்
றுவாதித்து ஸம்ஹாரகாரணத்தை லோகத்திற்குக்கல்பித்

தான். [illegible] ஜமத்து [illegible] யென்று [illegible] ங்களை யழித்தான். இப்பௌத்தர்களோ; [illegible] மேலொன்றுவேண்டாவென்றுகூறி [illegible] மென்ற வ்யவாயத்தையும் பாழாக்கி [illegible] மில்லாதிருக்கையாகும் [illegible] நிவ்ருத்தியே [illegible] லக்ஷணமென்றும் கூறி, [illegible] த்தையும் சட்டங்கட்டி ஜாதியபேதத்தையுமோட்டி முடிவில் [illegible] ஹத்தையுமொத்தார்கள். ஆகையாலிப் பௌத்தர்களுடைய வாதமும் நாஸ்திகவாதத்தோடாவது, [illegible] வாதத்தோடாவது, அல்லது அவ்விரண்டுக்ளோடுமாவது கூட்டவேண்டியதாயிற்று. மேலும்: ([illegible]) [illegible] நன்கு பிச்சேறியவன் புலம்பலுக்கு நிகரானவைகளாயும், ([illegible]) [illegible] களாயும் ([illegible]) ஆகையாலேயே ஸ்ரீ [illegible] ஸூக்திகளுக்கு [illegible] மில்லாத விஷயங்களை யுடையவைகளாயும், ([illegible]) [illegible] யதிக்ரமித்த [illegible] ங்களையுடையவைகளாயுமுள்ள ([illegible]) [illegible] படி முதலிய [illegible] மென்ற [illegible] ங்களால் ([illegible]) [illegible] ஜாதிகளின் [illegible] போகும் (இதி) என்று ([illegible]) விரிவாய்ச்சொல்லப் பட்ட ([illegible]) எல்லாவாதங்களும் ([illegible]) [illegible] ணமில்லாததென்றபொருள். அதாவது; சென்றவாதங்கள் போக, மேலும் "[illegible] ருடைய [illegible] ணத்தில் வேதகப்பொன் போலே யிவர்களொட்டை ஸம்பந்தம். இவர்கள் பக்கல் [illegible] வும் [illegible] வும் நடக்க வேணும்." என்றும், இதற்கு [illegible] மாக "[illegible] யனுண [illegible] ன் [illegible] யானுன்; ஸ்ரீ [illegible] ரை [illegible] த்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார். க்ருஷ்ண [illegible] ணாதி [illegible] ங்களை

விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலேயே அமுது செய்தான்.''
என்றும் எழுதியபடி ஜாதியதூஷணத்தையும் போமென மேலு
மெழுதவந்ததால் இவ்வாதமும் தூஷ்கசத்தமும் அஜ்ஞா
நத்வமுமல்லாதே ப்ரமாணஸித்தமென்றென்பது இதன் கருத்
து. இவ்விதம் கூறிய வாதமும் அப்ரமாணமென்று ப்ரஹ்ம
ஸூத்ராதிகாரத்தில் அபசூத்ராதிகரணத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய
காரர் வேண்டுமளவு ஸப்ரமாணமாய் ஸாதித்தருளினார்.
ஆகையாலிவ்விஷயங்களையெல்லாம் ''வர்ணாஶ்ரமவ்யவஸ்தா'
மென்றவிடத்திலும் பரக்கச்சொல்வோமாகையால் அங்கு
ங்கண்டுகொள்வது. (ருச)

இப்படி ஜாதி தூஷணமும் போமென்று சொன்னதற்கு யாவை
யாவை ஆபாதவிரோதங்களாகத் தோ
ன்றுகின்றனவோ, அவைகளையெல்லாம் பேசி ஸமாதானமாயி
ருந்து வைஷ்ணவனுக்கு ஸாம்யமும் போமென வாசி
த்ரிதாதியால் கூறுகின்றார்:—

வாசிகம் வைதுரஞ்ச தர்மவ்யாதாதிகாநி காமேஷ்வாவஸ்தம்பைதாகாரம், தத்ரதாதீய[illegible] மோ வைஷ்ணவகே ப்ரமாண, ஸாம்யமாத்மாந வரகோஷம் ப்ராஸாந்த்ரம் வதஸி ஸ்வாதந்த்ர்யாவ வம்யாம் யாஜ்ஞவல்க்யோ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ராதாதி॥ ருரு॥

வாசிகாதித்ராதி ॥ (வைதுரம்) ஸ்ரீவிதுரருடையதா
ன (தத்) ப்ரஸித்தமான (வாசிகம்) பெருமாளுக்கு ஸம
ஸ்தத்தால் ஸநாதிபரிவேஷணாதிகள் செய்த வாசிகமும்
(தர்மவ்யாதாதி) அஜ்ஞாத வாஸத்தில் [illegible]
மென்ற பெயருடன் ''ஸம்ஶ்ரேஷ்டாஸி ஜா[illegible]
நாஸ்தா'' என்றுசொல்லிக்கொண்டே [illegible] வாத
ஸில் ப்ரவேசித்ததால் அவ்வமனென்ற ஸாம்ய [illegible]
ஸ்த்தமும், (ஆவஸ்தம்பஸ்ய) ஸ்ரீஆபஸ்தம்பரென்ற மஹர்ஷி

க்ஷத்ரியவும், (பாபாதிகாரிபு) ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு வேண்டிய கர்மஸம்ஸ்காராதி கார்யத்தில் (அதிகாரம்) அதிகாரத்தை (ஆஹ) கூறுகின்றார். அவையாவன; "ஸாவித்ர்யா ப்ரயதோ தம்ஸ்காவிதா ரோகஜாம்வாஸரஸ| விதாராஜாநிஜஹா ஜேஸாவிநீ ஸ்வாணவந்திவ ||, ஸச்சேத்ராஹ்மிஜாத்ய, ஆயப்ரியஷ்டிதாவா ஸச்சூத்ர கர்மஸம்ஸ்கார க்ஷத்ரஸ்ய:" இத்யாதிப்ரமாணங்களின்படியே ஸ்ரீவிஷ்ணு வர்ணாஸ்ரமம்பர்களென்ற ஸ்வாத்மாக்களுடைய வாக்யத்தால் ஸச்சூத்ரனுக்கும் ப்ராஹ்மணனுக்கும் நாமமாத்ர பேதமில்லாதே பரிமாற்றத்தில் பேதம் காணுகையாலும், "ஆயப்ரியஷ்டிதாவா" என்று விசேஷித்துக்கூறியதுபோல் "நமச்சூத்ர ஸமவஸ்தர் வேஷம் விப்ர இதிஸ்மிதா:| வேஷாம் வக்ராங்கிதம் மாத்ரம் ஸச்சூத்ரஷுவித ஸ்ப்ருஸ்யசே| தச்சேஷமுபஸ்ய சேதாரோ ப்ராஹ்மணா ஹரிசேவகா: ||" என்று வைஷ்ணவத்வத்தை விசேஷித்துக்கூறியதன்மேல் ஜாதிநிவ்ருத்தியைப்பேசி யிருப்பதாலும் (அபரே) வேறுசிலர் (தத:) ஆகையால் உக்தயுக்த்யா இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை யதார்த்தமாய்ப்பற்றி (வைஷ்ணவ சிஷ்) ஸம்ப்ராதந ஸித்த ப்ராஹ்மணாதிவைஷ்ணவ ஸ்வரூபமானது (ப்ராப்நோதி)ஒரு ஸச்சூத்ரனலடையப்பட்ட பொழுது (ஸச்சூத்ர ஸ்வஹாநிம்) ஸச்சூத்ரத்தன்மையினில்லாமையையும் (சந்த்ராந நவதர்சாமுவாப்ரவிதம்) வேறோர் புதியகோத்ரத்தின் ப்ராப்தியையும் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும், தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்" இத்யாதிகளால் (வதந்தி) கூறுகின்றார்கள். (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸாஷாத் வேதபாராயணவித) த்ரிவஹாஷாத்மகமான ப்ரபந்தத்திலுள்ள தமிழ்ப்பாசுரங்களிலுள்ள குருட்டுத்தனமும், அதாவது; அறியாமையும், அதெவ்விதமெனில்; "ஸ்வாகாமுநாயந்தநீயம், தேஸஜாதி காமபரோ சூத்ரயோவிர ஜா: ப்ரத

ணம், உத்க்ருஷ்டே ஜாதீய: காஷாயீய: ஸாஸ்த்ராத:,
“சூத்ரஸ்ய நீசவர்த:, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் குலங்களெல்
லாம், இவர்கள் குலம் வடமாள், குடி வங்கிப்புரம், ஜாதிப்ரா
ஹ்மணன், சொட்டைக்குலம், பதாக்ஷீயத்தார், ”இத்யாதி
ப்ரமாணங்களிற்காணும் ஜாதிசாதுர்யங்களுக்குள்ள பே
தமின்னதென்றறியாமையானது (விதயேஷு) ப்ரயோஜ
நமில்லாத (வரஷு) இப்ப்ரதிவசநிகளிடம் (ஸ்த்ரீஹாதி)
நன்றாய்விளங்குகின்றது. ஆகவிதனால் தொண்டைக்குலத்தி
லுள்ளீர் என்றபொழுதே ஸத்ஜாதியாயோர் ஜாதியில்லாத
தால் ஸத்ஸம்ப்ரதாயமேயிதற்கர்த்தமெனவறியாமல், பண்டை
க்குலத்தைத்தவிர்ந்து என்றதற்கு ஸ்வசூத்ரஜாதியை விட்டென்
றும், குலந்தருமென்றதற்குப் புதிதான ப்ராஹ்மணஜாதிவரு
மென்றும், பொருள்கூறவிடமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் ஓர்
பதத்திற்குப் பலவர்த்தமுளவாகிலும், ப்ரக்ருதாநுகு
ணமாய் உபயோகிக்காதே போவது அநபிஜ்ஞதாவிசேஷ
த்தால் அநுசிதமாகையாலுமிப்ப்ரதிவசநி இக்குலசப்தத்
திற்கு ஜாதியெனப் பொருள்கூறியது ஸாரமன்று. ஆகை
யால் ஸம்ப்ரதாயவிரோதமிவ் வாதத்திலு மேற்பட இது
வுமிவர்களிடம் ஸஹ்ருதயவாதமில்லை யென்றது தாத்பர்யம்.
குலங்களாயவீரிரண்டில் ” என்றதற்கும், “அஸ்யோத்பந்நா:
ஞ்சி” என்றதற்குந்தம்தமது தைவாநுஸந்தாநத்தில் தா
த்பர்யமுமில்லாதே, உத்க்ருஷ்டஜாதிஜாதராலும் ஸம்பந்தம்பெரு
மில்லாதுபோனால் அது கார்யகரமில்லாதே போகுமென்
றதும் தாத்பர்யம். ஆகவிவ்வளவையே வைத்துக்கொண்டு
ஜாதிபோமென வசநவ்யாக்யாநத்தில் கூறியது அஸம்கத
மும் ஸ்வாசாரவிரோதமும் ப்ரமாணவிரோதமுமாம். “வே
தியர்முழுவேதத்தமுதத்தை” இத்யாதிகளால் நம்மாழ்வாரும்
ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள ஸாமாஜிகாசாரஸாத்ருஸ்யத்தையொப்பியரு

ளிறாயிற்று. இங்ஙனல்லாதே சில நவீந வ்யாஜ வைஷ்ண வாபாஸர்கள் ஜாதிபோமெனக்கூறவருவாரேலும்; அவர்களை யொட்டி விப்ரர்களும் பேசுவாரேலும், பறையன் வீட்டிற் பள்ளனுண்ண, பள்ளன் வீட்டிற் பறையனுண்ண, அவ்விரு வரும் படையாச்சியுடனுண்ண, இம்மூவரும் கூடி கவரைநா யக்கருடனுண்ண, இவர்களெல்லாங்கூடி செட்டியார்வீட்டிற் கூடியுண்ண, இவர்கள் சேர்க்கையில் வேளாளர் உண்ண, அவர் கள் பெண்ணை யிவர்கொள்ள, எல்லோருங்கூடி முதலியாரு டன் ஸம்பந்தம்செய்ய, முதலியாரும் மற்றபள்ளர் பறையர் படையாச்சி கள்ளர் மறவர் கவரை நாயுடு நாயக்கர் பிள்ளை களுடன் ஸம்பந்தியாய்க் கூடியுண்ண, எல்லாருங்கூடி பிள்ளை லோகாசார்யர் ஸந்த்யாநுஷ்டாநமுடைய வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணன் திருமாளிகையிலுள்ள ப்ராஹ்மணனுடைய கந்நிகையை அப்பள்ளர் முதலியவர்களுக்கு விவாஹம்செய்து கொடுத்து ஸஹபங்க்திபோஜநமும் செய்ய அப்பள்ளர் முதலி யவர்களின் பெண்களைப் ப்ராஹ்மண வைஷ்ணவன் தம் குமா ரர்களுக்குக்கல்யாணம் செய்துகொள்ள கேவலமோர் வக்ராங் கநாதி வைஷ்ணவத்வத்தைக் காரணமாய்க்கொண்டு, உத்ரா ஷிகளுக்கெல்லாமிடமேற்படும. ஆனதால் குலஶாஸ்த்ரத்திற்கு ஸமூஹமென்ற வர்ணமில்லாதே ஜாதியென்றவர்ணமும் மிக வும் வர்ஜநீயமும் ஶாஸ்த்ரவிருத்தமும் ஜுகுப்ஸிதமு மாம். பூர்வாசார்யர்களும் தம் தம்ஜாதி வ்யவஸ்தையை த்தவிராதிருந்தார்கள். மேலும் தாழ்ந்தஜாதியாரானவொரு வன் உயர்ந்தஜாதியில் வருவதற்கு மாத்திரம் விரும்புகின்று னேயொழிய, தனக்குத்தாழ்வுள்ள ஜாதிகளைத்தன்னோடு சேர்க்கவிரும்புவதில்லை. இது ஸம்ப்ரதாயம். இதையே “ஸர்வ ஸஹஸ்ர நிஷ்டோபி ஸந். வர்ணாஶ்ரமாசாரநிஷ்டாந” இத்யாதி யால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்; அருளிச்செய்தார்.

[illegible] ஸமவஸ்த்ர [illegible],
[illegible] னுக்கு இன்ன வாவாரமென்றும், [illegible]
[illegible] களுக்கின்னவாவாரமென்றும், பிறித்துக்கூறுகையால் ஜா
[illegible] போகாது. அவையாவன ; [illegible]

[illegible]

" என்றிவ்வளவு [illegible] ர்களின ஆசாரம் ஸங்ர
ஹிக்கப்பட்டது. மேல் ஸ்த்ரீகளுக்கும் [illegible] ர்களுக்கும் ஆ
சாரமாவது; " [illegible]

[illegible]

த்ஸுஷ்ப்ரவிஷ்டானி காமபேஸ்மி । ஸாவ புஷ்யேத்ஸூதாநாம் ஸ்வஸ்ம ப்ரதாநாம் தயிஸ்வ ॥ கேஸ்யாத்ஸ்ரீ ப்ருதாஸ்யாதி கிமிதேஹதாம் ஸம்வதாம் । ஸாவதேவ விஷ்ணுஸ்வஷ்டம் த்ரி ஸ்ராந்தா நாந்யா ॥ ஸமவக்ஷ்ய கூதாநாம் ஸ்வம்ப்ரதா ணாம் ஸாதந்வே" இத்யாதிகள். ஆனதால் ஸத்வவந்தாதி பதங்களெல்லாம் ஸமஸ்தநாஷ்டர்களுக்கும் பொதுவான வையென்றும், ப்ரணவஸஹிதத்தே ஸ்வாரணமென்ன, வேஷாஸ்யமென்ன, ப்ரஹ்ம ஸூத்ரா ப்ரிவர்கோவ ப்ரஹ்மணஸ்வணமென்ன, கத்ரய்காயித்ரமென்ன, கத்ரய்மாத்திரமென்ன, உபதேஷ்ட்ருவோவிஶேஷமென்ன, உபதேஶாத்ஸமென்ன, இவைமுதலியன தத்ஜாதிநியதங்களான விஶேஷபதங்களென்றுமிவைகளின் திரண்டபொருள். இப்படி ஶாஸ்த்ரத்தால் ஒரேர்காலத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும், ஒரேர் காலத்தில் நிவ்ருத்தியும் ஶாஸ்வவர்களான நமக்கு உசிதமென்பது முன்பேயே கூறப்பட்டது. க்ஷிவாதங்களெல்லாம் ப்ரமாண விரோதங்களாகும் பொழுது ஸதோஷங்களாகும். இவ்வாசாரங்களைப்பற்றிய ஸமஸ்யாஸாதிகளையும், ஸதாசாய ஸ்ரீஸூக்திகளையும், ப்ரவர்த்தாசாரநுஷ்டானங்களையும், உதாஹ்ருத ப்ரகரண்யநாஸ வங்களையும், ஸநஸ்ஷத்திணிரண்டாம் ப்ரகரணத்திலுள்ள "வேதகப்பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்" இத்யாதி வாக்யம் வாயிக்கின்றது. இதற்கு மணவாளமுனி வரும் "வேதகப்பொன்; வெட்கமென்கிறவிதை வேதகமென்று ப்ராஸிஸ்தியாலே யருளிச்செய்கிறார். வேதகப்பொன் ஒவது; அனேகவிஶேஷங்களையிட்டுப் பலகாலுமுருக்கி ஶோதனைபாகப்பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸவர்ணமயியான பொன். அது ஸம்பந்தத்தாலே இரும்பைப்பொன்னுக்குமாப்போலே யாயிற்று. ஜந்மவிஶேஷமான

ரௌத்ராதிகளையுடைய விலக்ஷணர்களானயிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கி யிவனையும் விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி." என்று வ்யாவ்ருத்தித்தார். இந்தலக்ஷணத்திற்கு ஸாக்ஷ்யவாக்யங்களான "க்ஷத்ரியனான விச்வாமித்ரனு ப்ரஹ்மர்ஷியானான்," "உக்ராதிகளுடைய வ்யாவ்ருத்தியிலும் மணவாளமுனிவர்; "நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ம்ருதா: | ஸர்வவர்ணேஷு தேசூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே ||" என்று சொன்ன விப்ரோக்திகள் ஸம்ப்ரதாய மாத்திரமல்லது, உபக்ருஷ்டஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணமாயருளிச்செய்கிறார், க்ஷத்ரியனனென்று தொடங்கி; அதாவது; க்ஷத்ரியகுலோத்பவனான விச்வாமித்ரன் அஜ்ஞாநத்திலேதான் பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்டவாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையாலே சண்டாலவ்ருஷ குலோத்பவராகிலும் அந்தசரீரம் தன்னோடே ஆந்வயிக பாக்திக ஸம்பந்தபரம்பரா ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே உத்க்ருஷ்டதமராகக்குறையில்லையென்கை. ஆநுஷங்கிக வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால் ஸத்புருஷ ஸம்பந்த விசேஷம் என்செய்யமாட்டாது." என்றிவ்விதம்ஜாதீவ்ரவைராக்யோபாயமென்றதையே வற்புறுத்தி யெழுதினார்.

ஆனால் புருஷர்களுக்கும்போலவே ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸமாச்ரயணத்தை சாஸ்த்ரம் விதிப்பதால், ஒரு புருஷனு பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தைப்பெற்றபொழுது எப்படி ப்ராஹ்மணனாவானோ, அப்படியே ஸ்த்ரீயும் பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தை யதாவத்தாய் பெற்றவுடன், தன்னுடைய வர்ணஜாதி தர்மங்கள் போய் நவீநமாய் ப்ரஹ்மாதிகளோடு கூட ப்ராஹ்மணைகக்காண்கவில்லை, ஆகையால்

ஸமவத்வம் வ்யபதேசத்தால் நலமாய்வந்த வேற்றுமை ஸாத்ருஶ்யமே யங்கீகரிக்கத்தக்கது. ஆனால் ஶூத்ர ஸாமவத்தைப்பற்றி உக்ஷவசனங்களான ப்ரதிவசநாந்தர ஸ்துதிவசநங்களுக்கெல்லாம் பொருள் யாதெனில்: ப்ரதிவசநீ மாமுனிவான பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யென்பவரின் "அது ஜாதிநிரூபணமன்று, ஶ்ரீவைஷ்ணவ நிரூபணமே" என்ற பொருளுக்கிணங்க தேவதாந்தரங்களையும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களையுமாசித்துப் போர்ந்த பண்டுண்டான ஸாதனங்களன்றிக்கே, ஶ்ரீமாநான வாஸுதேவனையே தெய்வமாகவும் மோக்ஷத்தையே பரமப்ரயோஜநமாகவும் கோறின ஸங்காநத்தின் ப்ரபாவத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்தபடியேயாம். ஆகையால் ஜாதி ஹேயமாகாது. காணும் என்ற கூட்டம் ஹேதிக்கும். மஹர்ஷிகளும் ஸமவர்த்தியில் லாதவனைப்பற்றி "ஸஶூத்ர உச்யதே" என்று ஸ்வஸ்பஷ்டமாய்ப் பேசினர். ஆனதாலிப்ரமாணத்தைப்பற்றி அப்ராஹ்மணன் யஜ்ஞோபவீதயாரணாஸ்த்யந்த போஷணாதி ஸஹிதஜாதியை விட்டவனுகான். ஜாதிஶூத்ரன் வீட்டில் பெண்ணெடுக்கவும், பெண்கொடுக்கவுமாகாதென்ற விதி பொருளாகாதேபோகில் ஸநாதநவிரோதமாம். ஆனால் ப்ராஹ்மண்யத்தைப்பெற்றும் ஸ்வாத்யாயநியமமான வழியிலொழியாதே போனனென்பது தாத்பர்யம். இதுபோலவே "ஸவிப்ர: ஶூத்ரோ ஶ்ரீராநு" என்றதற்கும் நிக்ருஷ்ட ஜாதியில் ஜனித்தவனாகிலும், உத்க்ருஷ்டமாய் ஸம்ஸ்காரமாயுள்ள ப்ராஹ்மணஜாதி ஜாதனுக்கு வேண்டிய ஸமவர்த்த ப்ரவணாதிகளான ஸாத்விகயமங்கள் நிலைத்த கணக்கைப்பற்றி ஶூத்ரஜாதிஜாதனை ப்ராஹ்மணனென்று ப்ரஸ்தாவித்த படியாம். இல்லையாகில் "ஜ்ஞானஸேவி வ்ருத்தஸ்ய தஸ்யாப்ராஹ்மணம் விது:" என்றபடி நிரூபஶ்ரவணம் பண்ணுகிறவிடங்களிலெல்லாம் ஜாதி

ஸ்ரவணம் வரும். அன்றியும்; "க்ஷத்ரவைஸ்ய [illegible]
ஸூத்ராணாம் அவிசேஷத: | ஸர்வேஷாம் ஏவ தத்வஸ்ய [illegible]
[illegible] ||" இத்யாதிகளாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் ஸ்வஸூ
க்தியில் [illegible] யுள்ள [illegible]
ஸமேதப்படி [illegible] ஸர்வருக்கும் வரும்.
ஜந்மவ்ருத்தியின் ஏற்றத்தை "ஸ்வபசோபி [illegible]
[illegible]" என்றும் "குலந்தாங்கு சாதிகள் நா
லிலுங்கீழிழிந்து எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளர் சண்டா
ளர்களாகிலும்" என்றும், "அவர்கள் தாம் புலையர் போலும்"
என்றும் இத்யாதிகளால் மஹர்ஷிகளும் ஆழ்வார்களும் அருளிச்
செய்தார்கள். ஆகையிவ்வளவால்: "வர்ணாச்ரமாசாரவதா [illegible]
[illegible] | விஷ்ணோராராத்யதே [illegible]
[illegible] ||" என்றும், "பகவத் [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] ||" என்றும், "[illegible]
[illegible] |" என்றும், [illegible]
[illegible]" என்றும், [illegible]" என்றும், "[illegible]
[illegible]" என்றும்
சாஸ்த்ரங்கள் நியமித்தன. இவ்வர்த்தத்தை [illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] ||" என்று ஸ்வஸூக்திகளிலும் அருளிச்
செய்தார்.

இவ்விதமே வித்யாதி ஸமித்துக்களைப்பற்றியும் [illegible]
சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வபாவாதிகள் [illegible] செய்திருப்பதால்
[illegible] த்தை [illegible] ப்பது [illegible] னுக்கும் [illegible]
மேயாகும். இதை "[illegible]
[illegible] |" என்றும், "வித்யாதாநாதி" என்றதற்கு முன்

பேகூறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விச்வாமித்ரப் ப்ரஸ்தாவத்தைக் கூற இடங்கொடாது. மேலும்; “க்ஷாத்ரம் [illegible] ப்ராஹ்மணரிகாக [illegible] க்ஷத்ரம் ப்ருஷ்டே [illegible] |” என்று ஸ்ரீவிச்வாமித்ரருக்குள்ள ஜாதியை வாயுபுராணமும் பேசினான். “ஸ ஹி [illegible] ப்ராஹ்மண்யம் ஜாதம்” என்று தாமுமோரிடத்திலொப்பினார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் “க்ஷத்ரியஸ்ய ந [illegible] க்ஷத்ரியத்வம் [illegible] நைவ கௌசிகஸ்ய |” இத்யாதியால் ஸ்ரீவிச்வாமித்ரருடைய ஜாதியை யிசைந்தருளினார். ஆகையால் யதார்த்தவாதியாயுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய வசிஷ்டாதிகள் கூட ஜாதிவ்யவஸ்தையை மாற்றாது. ஸர்வமும் விதிக்காதவற்றிலேயும் தனக்கு ஸாமர்த்யமுண்டென்று நினைக்காதே “ஸம்ஸ்க்ருதே யோ [illegible] நாவஸா ஜாதேந [illegible] ” என்று வஜ்ரஸூசீயிற்குத்தான் [illegible] பாவப்ரதிபாதிக்காதே ஸந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டு [illegible] ப்பித்தார். ஆனாலுமிவ்வளவுதான் ஸர்வஜ்ஞப்ராயதென்பது யதார்த்த ரங்களிலுங் காணலாகிறது. அன்றியும் ஜாதிஸமாநகர்த்ருத்வமென்பதே காண்பதரிது.

விச்வாமித்ரன் ஜாதிமாற்றியதும் ஸாவித்ர்யாதிகளால் என்றதுமிக்க அஸத்ஸாதனத்தில்லை. ஆகையால் அதடியாக வந்ததெனத் தெளிவது. ஸ்ரீவிச்வாமித்ரருக்கு உபதேசம் செய்த ஔஷதாதிக க்ரியையும் ஷணிகமாகையால் வேதமென்ற ஸாரணமில்லையாயிற்று. மேலும் ஸம்ஸாரவாக்யத்தாலிதாக்ஷம். ஆகையாலிதுவும் ஜாதிமாறுதலுக்கு ப்ரமாணமாகாது. இற்சில வ்யக்திவிசேஷங்களையிட்டு விசேஷவிதியாய்க் கூறப்பட்டிருக்கும் ஸமயத்தைப்பற்றி வ்யவஹாரம் செய்யப்புகில்; ப்ரதிவாதிகளும் தம் தம்முடைய ஜாதைகளுக்கு வஸிஷ்டோக்த [illegible] நாயகர்களான யதாவ்ருத்தாதிகளையிட்டு வேறு

நான்கு நான்கு ஸூத்ரங்களையும் நியமிக்கக்கடவராவார். ஆகையால் இந்த ந்யாயஸஞ்சாரம விசாரமில்லாதேயாவஸித்தது. நம்மாழ்வாருடைய விபவதசையில் வேதார்த்தத்தை மட்டில் கேட்டருளிய ஸ்ரீமதுரகவி வசிதமும் ஸகலவேதத்தின் ஸாரபூதவேதார்த்தமான "விஷ்ணுசித்தம் விசித்ராகாரம் ஸர்வம் ஸத்தாங்கோபிதம் நித்யமேவ வரேண்யம் | ஸ்தவம் ஜ்ஞாதா ப்ராஹ்மணாக்ஷத்ரியாதா வைஸ்யாஸ்ஸூத்ரா ஸ்தவீந்நீவாதஸ்துவந்தி" என்ற ப்ரமாணப்படி ஜ்ஞானாத்ரு ஸ்வீகாரத்தில் ஸாம்யம் ஸூசிதமாயுள்ளது. ஆகையால் "தத்வைஷ்ணவ்யம் தத்ஸாத்யாஸாம்யம்" என்றவிடத்திலுமிதேபொருள். ஜாதிநிபந்தனை, ஸ்வாதந்த்ரபாயனையென்று ப்ரவ்ருத்திகளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யாயனை வ்யவஸ்தைபண்ணியிருப்பதால் ஸகலஜ்ஞானாதானவிஷயமன்று, "ஸர்வவர்ணாயாஸாம்யம்" என்றதற்கும் ஸாஸ்த்ரீயமான பஹுமானத்தால் ஸூசாரணீயதை யைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் "ஸதாசாரே நிக்ஷேபா யாஸ்ஸவஸ்வ்யாவாதி நாஸத: | ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுஹஸ்தாநா நிதிஷ்டிதம்வச: || வைஷ்ணவத்வ சாந்த்யம் ஸசாந்தாந்தி ஸஜாதய: ஜாத்யாஸ்ஸ்வ ஸத்வஸாத்யா ஸக்திகாரே ஹவிஷ்யதி" என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் ஸாஸ்த்ரீயவ்யாபகங்கள் பாதொன்றிற்கும் குறைவு வாராதே ஜாதிவர்ணவ்யவஸ்தைகளுடன் ஸாமவத யசத்தையும் நிர்ணயித்தருளினார். மேலும்; "ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்யா ஸாஸ்த்ரா ஸ்வதியாதி நாராயணத்வ" என்றபொழுது, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாஸ்த்ர ஸாமாநிகளெல்லாம் போய் அதன்மேல் உபாஸிக்கவேண்டுமென்றே ப்படாது, அவரவர் ஜாதியிலிருந்தபடியே வுபாஸிக்க அந்தந்தஜாதிக்கு ஹேதுவான கர்மத்தையிட்டு அக்கர்மங்கள்தீரும்வரையில் அந்தந்தஜாதியம்போகாமலிருந்து கர்மாவஸானத்தை ஹேதுவாகப்பற்றிய ஸரீராவஸானத்திற்குப்பிற

கு ப்ராஹ்மண்யப்ராப்த்யபாவாயிநாசத்தால் சூத்ரஜன்மமெய்யில் ஸ
வர்ணாஶ்ரமம் ஸங்கருமென்றதும் ஸித்தித்தது. இப்படிஜாதி
போகுமென்றும், கர்மங்களின் ஸாவதாநமே வேண்
டுமென்றும், ஸகலரும் ஸமமென்றும் எழுதிய மணவாளமு
னிவர்; அவருடைய வாழ்நாட்களில் ஜாதிபேதமாய் ப்ரா
ஹ்மண ப்ரதிநியதமான யஜ்ஞஸூத்ரத்தையும், ஶிகை
யையும், காஷாயதண்டாதிகளையும், பஞ்சாங்கங்களையும், பாகப
ரிவேஷணாதிகளுக்காகச் சிற்சில ப்ராஹ்மண வைஷ்ணவர்களை
யுமே வைத்துக் கொண்டிருந்ததற்கு காரணம்யாதோ? ஆசா
ர்யனாய் வந்தவன் தனது ஶிஷ்யனுக்கு முன்பு உபதேசித்துத் தா
னுமனுஷ்டித்தாலன்றோ "ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத் ஆசார்ய
ஸ்தேந கத்யதே |" என்றபடி ஆசார்யபதத்திற்கு பொரு
ளாவான். இல்லையாகில் "பரோபதேசே பாண்டித்யம்" என்
னும் இவ்வாக்யமொன்றுமே சேஷிக்கும். ஆனாலிதோர்ஶி
ஷ்யஸம்ப்ரதாயத்திற்கும்நல்லதோர்வராவிசேஷமாகும்.
மேலுமவ்விதமே அம்முனிவரது ஶிஷ்யர்களும் ஸதக்கால
பர்யந்தம் ஜாதிபேதத்தை யனுஸரித்தே நடந்துவரவும்கா
ண்கின்றோம். ஆனால்பத்ராஸனர் மட்டில் தனது ஆஶ்ரம
பேதத்தை விட்டு தண்டாதிகளை கைகளாய் பரிப்பதும், ஶூ
த்ராதிகளுக்குப் பரிவேஷணம் செய்வதும் ஶூத்ரஸ்த்ரீனைப்
ப்ரதிவர்த்தநம் செய்வதும், ஸந்தவஸ்தமில்லாதே ஸாளிக்ரா
மாதிகளை ரக்ஷிப்பதும், ஶூத்ர ஸந்நிதியில் ஸேவணம், செய்துகொ
ள்வதும், ஸங்கேதமாய் ஓர் ஶூத்ரஸ்த்ரீயை வநிதையாய்வைத்
து கர்ப்பதாநம் செய்து கர்ப்பஸம்ஸ்காரம் கல்பிப்பதும்,
நியதவாஸாநதீர்த்தையிருக்கச்செய்தே நியதவாஸம்செய்
து கொண்டு ஶூத்ரஸ்த்ரீ ப்ரதிநியதமான உடைஜாஸ்ர நாமக்
களால் தனது ஸ்தானத்திற்கோற் திருநாமத்தைச் சாற்றுவி
ப்பதும், தனதுஸ்தானம்வந்தவனுக்கும் பதிவ்ரதாயின்

திருநக்ஷத்ரமென்றும் திருவத்யயனமென்றும் ஸம்வத்ஸரகூ
ட்டியதியான தன்னுடைய வருத்தையபசார்ந்து கொடுப்ப
தும், வ்யாஸாண்யத்தை ஸேவிதோபகாரம் செய்யும் ஸ்ரீஸுஸா
ஷாபோநத்தைக் கேட்டு சூடோஷிப்பதும, பரமிதிகர்க
ளாய் வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ரஜதவஸ்த்ராதிகளாலும் வஸ்த்ரா
திகளாலும் ஸம்மானிப்பதும், எப்பொழுதும்வாதநரோஸ்யம
போல் ஒரேஸ்தலத்தில் நிஸ்ஸங்கோசமாய் நிர்ப்பயமாய்
ஸாஸ்த்ரவிதிகளில் நிஷ்டியாய் கௌஸல்யகாஸஸ்ரீராவணம்
போல் ஸ்திரமாய் வஸிப்பதும், இடையிலாள்வைத்து கூட
ஸாதிரும் செய்வதும், ஸ்ராஸ்ரோதவ்யோதாவிதமான ஸுஹ
ஸ்யாநாதிகளன்றிக்கே அவத்திலும் அதற்குபயுக்தமான
ஸிஷ்யஸம்ஹத்திலுமே ஸ்யாநம் செய்வதுமாய்த் திரிந்து
கொண்டு வைஷ்ணவதிக்ஷாவாய் வாஸிகவேஷத்தித்
துய் ஸஞ்சாரணியாய் கிம்வித்தேனும் ஸாஸ்த்ரவிஸ்ரம்மில்
லாதே ஸாஸ்த்ரவிஹித உபசாராரங்களையே ஸொஸ்யமாய்நி
னைத்தும்அநஷ்டித்தும் வருகின்றனர். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குவித
மான அஷ்டாக்ஷரமாயுள்ள ஸம்ப்ரதாயமோரோதிகளை முன்
னிட்டும், யதிநிஷ்டமான வ்யாத்தியைமுன்னிட்டும், பார
மமான தாவாதி ஸம்ஸ்காரமே ஸஞ்சாவிகள் செய்யக்கூ
டாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்வ
ராமவ்யவஸ்திக்கு பொருத்தையுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களானஎழு
பத்துநான்கு வ்யாஸாணாஸிஹாதஸிவாணிகளை, ஆசார்யா
பிஷேகாதிகளைச் செய்வித்து ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்களாய்
நியமித்தருளியது. இப்படி வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச்செய்தே
யும் ஸ்வாத்தால் ஸாஸ்த்ரயோஷாதிஷேபம் செய்யத்துணியும
கம்ஸ்திவகதிகளாகும் ஆஸ்யஸாகாஸ்யவஸ்திகளுக்கும் வரு
வமே அவஸ்தோபஸிகாரு அநவயிகமான வ்யோண ஸத்கர்மாதி
களைக்கொண்டு கணகோசாரம் செய்தருளி வைஷ்ணவ்யகார

மாய் வணித்தும் வரிஷவித்தும் ஸமாதாநம் செய்தருளி யிருக்கச்செய்தேயும் வைதிகர்களில் ஜநித்த சில வாபாதிகர் இன்னும் தமது ஸ்வபுத்தியால் ஏதாவதொரு சுவஸம்வைத ஊரவததால் விஷவாதம் செய்தவரைப்போலும், ஸீதாவஹாரம் பண்ணின ராவணனைப்போலும் ஸ்வஸ்தம் உள்ள ஸங்கடத்தால் சிற்சிலபுஸ்தகங்களை யெழுதிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். மேலுமிங்கு; கலிங்களை ஸ்வாமிவிராஜங்களென்னும் அடியோடு விடவேணுமென்றும் நிணயித்த யிவைதிகளுக்கு ஜாதிவ்யவஸ்தைகளும் போகுமென்றுகூறுதல் ஸ்வஸ்யமான யவாசவிற்கு ஸாஞ்ஜயஸதாஸ்தா வஸ்ரம்போல் வரஸ்ரம் ஸஹஸ்ரமமாம். கலிம் வேண்டாமென்றபொழுதே ஸ்ரீவாயஸ்தோவவீத வர்ணாஸ்ரமங்கள்பாழாயின, ஜாதிபோமென்றபொழுதே தமது பெண்களை வ்யஷஜாதிகள் ஸ்பர்ஸித்தார்களாயிற்று. வைதிகஸ்ரமவ விராமெஸமென்ற பொழுதே லோகநாஸம் போய் நரகாதிகள் ஓடிவந்தன. வர்ஷநம் ஸக்ரமஸங்கல்பமென்றபொழுது, செய்யும் கர்மங்களும் ஸ்வமஹமான வைதகார்யங்களைப்போலாயின. இவ்விதம் ஸாஸ்ஹத்தைவிட்டு ஸ்வதந்த்ரமவஸதியிலிழிந்தவுடனே விபரீதங்கள் ஸஹஸங்களாய் தலைநீட்டவாரம்பிக்குமென்பது இப்ரஸங்கத்தின் கருத்து. ஆகையால் நாம்கூறியஸமாதாநமும் ஸம்கேதஸ்திதியைவிட்டகன்றஸாயங்களில் எவராவதோர் ஸம்ஸ்ரித்தருக்கே அவர் திருவுள்ளத்திற்குகக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸமாசாரங்களை கநவரியாத மணவாளமுனிவரின் ஸ்ரீஸூக்திஸ்ரவணத்தாலும், ஐஸநிஷ்ட தீயர்களுடைய ஸமாசாரங்களாலும், அம்முனிவர் தமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ங்களில் கிடாம்பி நயினார் திருவடியை ஸ்ரயித்து தூப்புற்குலமுடையார் ஸாஸநாய்த்தீர்ந்திருப்பரென்பது யதாய

யென ஸம்ப்ரதாயவாதிகள் அங்கீகரிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே தமது உத்தராவளியில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடமீடுபட்டு ஸந்யாஸாச்ரமத்தை யிழந்து திருப்பாணாழ்வாரைத் திருவாராதனமாகப் பற்றி வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் செய்தாரென ச்சில வாதிகள் பிதற்றுகின்றனர். இதையாவது வாஸ்தவமோவென ஆலோசிக்கில் பரீக்ஷணம் போல் அஸத்யம் அஸாரமாகும். அன்றியுமாழ்வார்பக்கல் அபசாரமேற்பட்டான ஜாதிவிசேஷம் சொன்னது போலவுமாம். அதங்ஙனேயெனில்;— கலி-௪௩௦௪ ஞெல் அவதரித்த நம்பிள்ளை-௧௦௫ திருநக்ஷத்ரம் வரையில் ஜீவதசையிலெழுந்தருளியிருந்து பின்பு பரமபதம் புக, அவரது ௬௨-வது திருநக்ஷத்திரத்தில், அநந்தாழ்வானாசார்யாஜீயார் திருக்குமாரராக அவதரித்த தூப்புற்பிள்ளை தமது ௬௫-வது திருநக்ஷத்திரத்தில் "ஸ்ரீவைஷ்ணவ நாயகஸ்ய விஷ்ணுஸ்தாநஸ்ய ஸாலநம் | தக்ஷக ஸக்த ஸாகார ப்ரியோபாஸக தாமதம் ||" என்றும், "ஸ்ரீரங்கேந்த்ராலயநம் ஸர்வதேசஸ்தவம் ஸர்வ ஸுத்தம் வாசிரோயே |" என்றும் கூறுகிறபடியே க்ருஷ்ண ஜயிப்பதற்காகத் திருமுகப்பட்டய மூலமாய் "காஞ்சீ பராங்குஸ ஸ்ரீராமானுஜ கவிதார்க்கிக கேஸரீ | ஸ்ரீரங்கநாம ஸ்ரீராமானுஜயோகிவர ||" என்கிறபடி ஸ்ரீரங்கநாதனெழுந்தருளவப்பொழுது நம்பிள்ளை பரமபதம் ப்ராபித்து இரண்டு ஸம்வத்ஸரம் சென்றிருக்கக்கூடும். அப்பொழுது பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும் அதிவார்த்திக்ய திருப்பட்ட ௬௦-வது திருநக்ஷத்ரமாயிருக்கக்கூடும். பிள்ளைலோகாசார்யருக்கும் திருநக்ஷத்திரம் ௭௫-வதாயிருக்கலாகும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கோ ௯௫-வது திருநக்ஷத்ரமேயாம். இவ்வவஸரத்

தில் க்ருஷ்ணமிஶ்ரருக்கும் ப்ரதிவாதியை ஜயித்து "ஜிதாத ராவாதிநோமநோஜஸ்ஸஹாஸ்ரவிச்சேதேநப்ரதக்ஷிணீயம்| என்ற படிப்ரதக்ஷிணீயென்றோர் ப்ரபந்தத்தையும் செய்தருளி னார். பிறகு ஒரிரவில் ப்ரத்யக்ஷனான ஸ்ரீஶைலபதிர்பகவா யாநாம் தத்க்ஷணாய விவிதா: காராவஸந்த்ருதீஸ்| ஜ த்ராணஸ்வாநந்திவதிநாமா வேதாந்தவேதாந்ததர்ஶநாத நாணம் ஶரணம் ப்ரபத்யே|| என்றும் ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீவேங்கடா த்ருஶ்யஸ்ய நகராணாநியம்| குமதேத்ரம்வேதாந்தாசார்ய யதீஶ்வர:|| என்றும் கூறுகிறபடியே ஸம்ப்ரதாயத்தை யில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தர்ஶநஸ்தாபநார்த்தமாக நியமித்த ருள அந்நியமனப்படி கோயிலிலேயே வாஸக்ஷேத்ரமாக வ்யவஸ்த்திதமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய தர்ஶநத்தை ப்ரதி ஷ்டாபநம் செய்தருளிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே வேதாந்தா சார்யர்களின் ஸித்தாந்தஸ்தாபகத்வத்தையும் பெரிய பெரு மாள் பெரிய பிராட்டியார்களின் பேரருளாலடைந்து ஸ்ரீ ஸ்தோத்ராதி, யதிராஜஸப்ததி ப்ரபந்தங்களான சில ஸ்ரீ கோஶங்களை ப்ரஸாதித்தருளினார். மேலும் பாஹ்யவாதிகளன்றிக்கே குத்ருஷ்டிவாதிகளா லே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு பாதையுண் டாக அதையும் "பாஹ்யாஶ்ச குத்ருஷ்டயஶ்ச நிர்ஜிதா: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸேதுரக்ஷாம் வேத ந ராதிதஸ்திஸ்ம || "என்றபடி நிக்ஷேபரக்ஷா, ஸ்ரீ ஶத்ரவ்யவ்யா, ஸேதுவ்யவ்யா, ஶதாதூஷணீவ்யவ்யா ர்த்தங்களான க்ரந்தஸ்ரேணியால் நிவர்த்திப்பித்தருளி ஸ்ரீ ரங்கநாயகர் விஷயமாக ந்யாஸதிலகத்தையும் அருளிச்செ ய்தார். பின்பு க்ருஷ்ணமிஶ்ரன் செய்திருந்த ப்ரபோதசந்த்ரோ தயத்திற்குப் பகரமாக "ஸங்கல்பஸூர்யோதயதிஷ்டம்யோ விகிதேதே ஶிதேதே ஶாஸ்த்ரயே தத்| "என்றபடி ஸங்கல்பஸ

யோதயமென்ற ப்ரபந்நாமகம் ப்ரதிவாதகமான வேதாந்த நாடகத்தையுமருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு டிண்டிமனென்றவனெதிர்வந்து வாதிக்க அவனையும் ஜயித்து அந்த டிண்டிம கவியால் "ஸௌராஷ்ட்ரா கமலா ஸூக்திகட கமாடோவா சாடு கோடீ கோடீ ராகாடு பேடீ பாடவதீகணீ ஸம்ப ஸம்பதீதாம்ஸி: | ஸீத காவ்யே ஸமவது ஜயதி கவித தே ஸ்வத்தஸ்வத்தம் தா வேதாந்தாசார்ய வேபா வி பீத ஜயீ ஸாகரோவேலோலம்: ||" என்று கொண்டாடும்படி ஸேவிக்கப்பட்டவராய்ப் பரவாதிஜயம் செய்தருளிய தன்பின் தென்னாட்டுத்திருப்பதிகளை யெல்லாம் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அழகர், காளமேகன், ஆழ்வார், ஆண்டாளி துராதி திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களை மங்களாசாஸனம் செய்தருளிக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே யெழுந்தருளி யங்கு சிலகாலம் வஸித்தருளி திருக்குடந்தை மார்க்கமாகத் தனது ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனைத் திருவடி தொழுதனுப்புதிலெழுந்தருளியிருக்கும் பொழுது ஸரணாகதிதீபிகைமுதலிய சில ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்து மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே எழுந்தருளினார். அதன்பின் தத்வத்ரயசுளகம், தத்வநவநீதம், தத்வபதவீ, ரஹஸ்யபதவீ, ரஹஸ்யநவநீதம், தத்வமாத்ருகை, ரஹஸ்யமாத்ருகை, தத்வஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேசம், ரஹஸ்யசிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம், ப்ரதானசதகம், பரமபதஸோபானம், அபயப்ரதானஸாரம், ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி, உபகாரஸங்க்ரஹம், ஸாரஸங்க்ரஹம், முதலிய ஸம்ப்ரதாயார்த்தப்ரதிபாதகங்களான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை ப்ராயிச்சித்த சித்த வாதிகளுடைய அநுஸந்தானத்திற்காக வருளிச்செய்தார். இப்படி யிவருடைய வாக்ஸம்ருத்தியையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலுள்ள ப்ரேமாஸக்திகளையுங்கண்டு அப்பொழுதிருந்தபெ

ரியோர்கள் "ஸத்வோத்தரைஸ் ஸத்வகுணேஸ் [illegible] ஸ்ரீமத் [illegible] யதீந்த்ர ப்ரவணம் ப்ரபத்யே॥"
என்று கொண்டாடினர். இப்படி ஸ்ரீரங்கநகரத்தில் ஸகல
ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகராய் எழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே ஸ்வா
மிகளாகிய ஜீயர் முதலிய பற்பல பெரியோர்களெல்
லாம் ஸ்ரீஜீயர் திருவடிகளிலாஸ்ரயித்து ஸ்ரீஸம்ப்ரதாய
விஷயாதிகளை யதாவத்தாய் ஸ்வீகரித்தார்கள். பிறகு பேர
ருளாளன் ப்ரஸாதத்தால் ஓர் கைங்கர்யர் அவதரிக்க அவருக்
கு வரதாரயரென்று திருநாமஞ்சாற்றி ஸம்ப்ரதாயமுதலிய
துடங்கி ஸகல ஸம்ப்ரதாய ஸம்பந்தாயங்களையும் ஸ்ரீஜீ
யர் தாமே ப்ரஸாதித்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீஜீ
யருக்கு திருநக்ஷத்ரம் (௬௮) இவர் ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்
திலேயே அவதரித்தருளினரென்பதற்கு "ரோஹிண்யாம்
[illegible] தாஜாத [illegible]
[illegible] ரங்கே [illegible]
[illegible]॥" என்றது ப்ரமாணம் இதுநடந்தது
ஆவணியில் ரோஹிணி நாள். பிறகொருநாள் வாதிகேஸரி
யென்ற நாமதேயரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயி
னருடைய ஆஜ்ஞையால் ஸிலஸ்தவதர் பெரியபெருமாள்
திருவோலக்கத்தில் ஸக்ருத்தி விஷயமாக ஆயிரம் ஸ்லோகங்
களைச்செய்யவேண்டுமென்று நியமித்தருள அதையொட்டிப்
பெரிய பெருமாளே ஸ்ரீஸாரியைப் ப்ரஸாதிக்கும் பொழு
து அப்ரார்த்தைகளின் விஷயமாகவே செய்யக்கடவதெ
ன்று நியமித்தருளி திருமாலைபரிவட்டம் ப்ரஸாதிக்க, அப்
படியே ஓரிரவின் ஓர் யாமத்திலேயே பாதுகாஸஹஸ்ர மென்
றதையத்தைப் பூர்த்தி செய்தருளினர். அதனால் கவிதார்க்
கஸிம்ஹம் என்ற விருதைப்பெற்றார். இதைக்கண்டு சிலர்
அஸூயைப்பட அதைக்கண்டு ஸ்ரீஜீயர் பெரியபெரு
மாள் ஸந்நிதியில் "[illegible] ஜநநீ [illegible]

ஸமயா" என்று ப்ரார்த்தித்தருளினார். மேலுமப்பொழுது ஓர் தினத்தில் பண்டிதர்களெல்லாம் ஸபைகூடி ஆயிரம்ஸந்தேஹங்களை ப்ரயோகிக்க அவைகளையெல்லாமித்தேசிகரு பரிஹரணம் செய்தருளினார். இவ்வர்த்தத்தை "ஸமஸ்தஜனஸம்மதிஸ்திதிஷு ஸந்தேஹஸ்ய ஸஹஸ்ரீ" என்று தாமேயருளிச்செய்தார். இதன் பின்பு "யஷ்டிஸஹஸ்ரஸ்ய காரவ்யாக்யம் தமேதேசிகம் நாளீஸம்தம் ஸஹஸ்ரம் |" என்று கூறுகிறபடியே ஆறாயிரப்படிக்கோர்வ்யாக்யாநமாகிறஎண்பதினாயிரப்படியென்றவேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தையும், கீதாபாஷ்யமென்ற அமலனாதிப்பிரான்வ்யாக்யானத்தையும்,யோகவிபாகமென்றகண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புக்கோர்வ்யாக்யானத்தையும், ப்ரமேயோபநிஷத்ஸாரம்ப்ரமேயோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளி, ப்ரபந்தஸாரம்,ஆஹாரநியமம், திருமந்த்ரச்சுருக்கு, த்வயச்சுருக்கு, சரமச்லோகச்சுருக்கு; கீதார்த்தஸங்கிரகப்பாட்டு, முதலிய ஸகலம் ப்ரபந்தவிஷயக ஸ்ரீஸூக்திகளையும் பேறியருளப்பண்ணினார். இதன்பிறகு தத்வஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேசவிவரணமென்ற க்ரந்தங்களை ச்செய்தருளி யவைகளை த்தமது ஸச்சிஷ்யர்களுக் குபதேசித்து க்கொண்டு ஸ்ரீரங்கவாஸம் செய்தருளி வருங்காலத்தில் "க்ருதவாஸாயம் க்ருதிநேபதேம்யேஷ துர்நிவ்ருத்திம் ப்ராப ஸமுக்தநாயகம்|" என்றபடி கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யரென்ற ஒருவர் தமக்கு ப்ரதிகூலாசார்ய வ்யவஹாரங்களை ச்செய்யவில்லையென்று தீய காரணங்களாலும் அஸம்ஹிக்க அதனால் வனவாஸத்தை திருவுள்ளம் பற்றி பேல்நாட்டில் காவேரி தீரத்திலுள்ள ஸத்யாகாலமென்ற ஸ்ரீக்ஷேத்திற்கு த்தமது குமாரருடனும் ஸச்சிஷ்யஜனங்களுடனு மெழுந்தருளினார். அப்பொழுது ஸ்ரீதேசிகனுக்கு த்திருநக்ஷத்ரம்(௬௦)ஆயின

ராச்சாரியருக்கு திருநக்ஷத்ரம் ௬௨. பிள்ளைலோகாசார்யர் திருநக்ஷத்ரம்(௯௦) பெரிய வாச்சான்பிள்ளைக்குத் திருநக்ஷத்ரம்(௧௧௦)ஆகையாலொரு ஸமயம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையோடும் ஸம்வாதம் ப்ராவித்திருக்கக்கூடும். இந்த(௯௦) வது திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்ளாகவே தான் ஸ்ரீதேசிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்து ஸௌஹார்த வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை ச்செய்தருளியிருக்கவேண்டும். இதன் முன்னமேயருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளே ஸம்வத்ஸரத்திற் செய்தருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளாயிருக்க வேண்டும். ஆனதுபற்றியே இதன் பின்னருளிச்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தரரஹஸ்யத்ரயங்களாக வேண்டும். ஆனதால் ஆசார்யர்கள் பிதற்றும் ஸம்வாதமிவ்விடத்திலே தான்நிரூபிக்க வேண்டுமல்லது வேறு கதியில்லை. இதன்பின் ஸ்ரீதேசிகனு அக்கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யராலேயே மறுபடியும் கோயிலுக்கெழுந்தருப்பண்ணுவிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது ஸ்ரீரங்க கோயிலிலே துருஷ்கர்களால் கலகம் வர அதனால் அநேகம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாம் சரீரவியோகத்தையடைந்து ஸ்ரீரங்கமெல்லாம் ஶூந்யமாய்ப் போக, அந்த ஸமயத்தில் அழகிய மணவாளனையும்உபய நாச்சிமார்களையும் திருப்பெட்டகத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர் மட்டில் உளித்து காவேரீ தீரத்தின் ஸமீபமாய்ச் சென்று ஸந்த்யாகாலத்திலேயுண்டான க்ஷாத்ராலும், வ்யஸநத்தாலும் ஶ்ருதஶ்ருதிகாலக்ஷணம் செய்து முடிவில் பரமபதமேறியருளினர். ஸ்ரீதேசிகனே அக்கலஹத்திற்பட்டு உளித்துகிடக்கையில் ஸ்ரீஶ்ருதப்ரகாஶிகாபட்டருடையகியமத்தால் “ஸாஷ்டம் ஶ்ருதப்ரகாஶிகாம் த்ராம் ஸங்கடகாலே ஸுதர்ஶனஸூரி: ப்ரதாநாத்வேஸ்வகீதிநே” என்றபடி ஶ்ருதப்ரகா

ஸிகா ஸம்ஹிதைகளையும், அப்ராக்ருத சரீரர்களான வே
தாபஹாரகாஸுரர்களையும் வஸ்துக்களையும் கபளீகம் அடங்
குமளவு மறைத்து வைத்திருந்து மறுபடியும் "உதயாய
ஸம்ஹிதாவஹி ஸர்வாதிதேவ வசீ வேங்கடேச மஹாத்மா || ஸவ
வேதவ்யாஸஸந்தாவஸான் ஸம்ஹித்ய ஹயக்ரீவஸ்ய மஹாத்மா ||
ஸ்ருஷ்டிதேவம் மதம்" என்றபடியே எழுந்திருந்து தமது
தோள்களால் அவ்விருகுமாரர்களையு மெடுத்துக்கொண்டு
ஸமுத்ராகாரமென்ற ஸத்ஸங்கமமே யெழுந்தருளினர். இத
னாலேயே "ஸுதாதவ காஸிகாஸ்தோத்ர யெநாதன வரிராக்ஷி
தா" என்று ஸம்ஸாரஸாகர செய்யப்பட்டது. பிறகு
அந்த ஸமுத்ராகாரத்தில் அவ்விரு குமாரர்களுக்கும் தாமே
"க்ருதேவாவநீதன விபிவக்ஷோரான ஸவர்ணி ஸாக்ஷாணு
விதேஹிகேஷு | உவாதிஸத்ருஃ க்ருவயாத பொதுஸம் வி
ஷாவயே வேங்கடேஹிகேஷு ||" என்றபடி உபநயநா
த்யநாதி ஸகலஸம்ஸ்காராதி ஸ்ரீஸாஸ்த்ராதிகளை ப்ரஸா
தித்தருளி அங்கிருந்து திருநாராயணபுரமெழுந்தருளி தி
ருநாரணனைத் திருவடி தொழுது "நமநவபஹாலோ ஸாம்"
உத்ராதியால் ஸம்ஸாரஸாகரம் செய்தருளி அங்கிருந்து
வாநரவீ ஸமுத்ராகாரமே யெழுந்தருளி கோவில்புகியமண
வாளனைப்பற்றி மறுபடியும் சேர்த்தியிலே ஸேவித்தருள வே
ண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியும் திவ்யதேசங்களெல்லாம்
பரிபூர்வத்தாய்ச்சீக்ரமாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியும்
ஜொகேஸவகாராயமீக ஸகலஸூரிஜியை வேண்டி "ஸ்ரீ
திவ்ஹாதாஸ்ஸுஷிதத்தாயம் நிஷ்ரஸமீபாம ஸதவநாதா
ராய: || தத்திவந்தாதேநாஜஸ் வர்யீவ்ரம் ஸஹாநாஸா
வா ஸேவம்ஸநாயாஸ || என்றபடிஸ்ரீதிஸ்துவத்தை யருளிச்செய்
து "ஸ்ரீயம் வேஹாஸயவரோ ஸ்ரீதவிவக்ஷஸ்தேவ"
என்றனு ஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளியிராநிற்க அப்

பொழுது ஸ்ரீசைலேசனுக்கு வாத்ஸல்ய ஸம்ஹிதமென்ற
தற்கு "ஸ ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநே: வாத்ஸல்யம் ப்ராப்யவை"
என்றது ப்ரமாணம். இது ஈஷீதிஸ்துவத்தினீற்றிலுள்ள ச்லோ
கம். இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸௌம்யஜாமாத்ருமுனி
ன்றொருவன பெரியபெருமாளோடு அழகியமணவாளனையும்
சேர்த்து கைங்கர்யஸம்ரக்ஷணத்தை நடத்தி நித்யோத்ஸவாதி
கள் தவிராதே ப்ராவத்தாய் நடத்திவருகிறானென்று ஸ்ரீசைல
தயாபாத்ர நத்தைக் கேட்டருளி மறுபடியும் ஸத்ராவாஸத்
திலிருந்து தமது குடும்பத்தோடும் ஸாத்விக ப்ரபந்ந பட்டர் காரகா
ரர் களோடும் மற்றுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களோடும் கூட
ஸ்ரீரங்கநகரத்திற்கு ஸ்ரீசைலேசர் எழுந்தருளி யிப்படிப்ப
ட்ட கைங்கர்யம் செய்த ஸௌம்யஜாமாத்ருமுனி பேரில் "கு
ரீபாரீரமஸ்யாமஹாத்மிய த்ராவிதஜமதுஜநாக" என்றுதுடங்
கி "மமமாதுல ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநே:" என்றனவாயுள்ள
ச்லோகங்களால் அநுக்ரஹித்தருள, அவைகளை "ஐதீஹிதே
ஸம்ஹிதே கேநாஹிதா நிஸம்ஸ்யதேஷு நிமகோஷதேசிகாக|
சிஷ்டமதே சிஷ்டஜநேந ஸஹாவிநேந ரஹஸ்ய த்ரய
ரஹஸ்யார்த்தாக ||" என்றபடி பெரியோர்களோடு கூடி ஸ்ரீ
வைஷ்ணவ பட்டர் ஸ்ரீரங்கவிமான ப்ரதக்ஷிணத்தின்கிழ்ப்பு
றம் திருமதிளில் ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர். இந்தப்ர
திஷ்டாபநத்தை யிப்பொழுதும் நிஷ்கபவாதி களான ஸக
லரும் நன்றாக ஸேவித்துக்கொள்ளலாம். இது சாலிவாஹனசக
கம (கஉகூஈ)வது ருபு. இந்தஸமயத்தில் ஸ்ரீசைலேசனுக்குத்
திருநக்ஷத்ரம் (கoக)வது.நயினாராச்சாரியருக்குத் திருநக்ஷ
த்ரம் (ருஈ) உஸய பட்டர்களுக்கும் திருநக்ஷத்ரம்(சச)வது.
மேலும் ஸ்ரீஹஸ்தாத்ரி ஸ்வாத்ரீபர் முதலானோர்க்குத்
தீர்க்காவிதமான திருநக்ஷத்ரங்கள். ஆகயிங்கு (ஈகூ)வருஷ
காலம் ராஜவிப்லவத்தால் ஸ்ரீரங்கநகரம் ஜநவஸதியில்லாதே

பெரிய பெருமாளுக்கு முன்பே கல்திரை ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டும் அழகிய மணவாளனும் உபய நாச்சியாருமில்லாமலும் ஏதோ ப்ரதிநிதிகளான பிம்பங்களைக் கொண்டும் காலயாபநம் செய்துகொண்டும் வரப்பட்டதென்பது ஸுப்ரஸித்தமான ஸ்ரீரங்கநகர சரிதம். இந்த (காக)வது திருநக்ஷத்திரத்திலும் ப்ராக்ருத திவ்யதிருமேனியோடு கூடிய ஸ்ரீசைலேசர் "ப்ரணம்ய ரங்காதிபதேஸ் ஸமஸ்தம் ஸர்வ ஸாஸ்த்ரார்த்த ஸம்ஸித்தம் | ப்ரவக்தும்ப்ரு ஸக்தோ ஸாம்ப்ரதாயார்த்தம் வித்வைவ யஸ்ஸேவ்யம் ஸஜாதி ||" என்றபடி தமது திருவடிகளிலாஶ்ரயித்த முதலிகளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய ஸமஸ்த விஷயஜ்ஞாநாதிகளைப் ப்ரஸாதித்தருளிக்கொண்டு வரச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருஷ்டமான அந்த ஸமயத்திலும் ஓர் ஸ்ரீவாதம்செய்ய, அவனையும் ஜயித்து ஸ்ரீரங்கநாயகனுடைய நியமனப்ரகாரம் "யஸ் ஸ்ரீ த்ரிரங்கநாயகஸ்ய ஜ்ஞாநஸம்ஸ்த்ராண ப்ரஸ்தும் | ஸ்வாப விஹஸித்தஞ்சம் வந்தே வேதாந்ததேஸிகம் ||" என்றபடி தமது திருமேனிக்கு ஸமமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யேறியருளப்பண்ணி அதில் தாமே யனுப்ரவேஶித்தருளி ஸ்ரீஸாராஸாரமென்ற க்ரந்தத்தையுமருளிச்செய்தார். இதன் பிறகு ஸ்ரீசைலேஶர் இதுவரையில் மௌநம் செய்துவைத்திருந்த ஸம்ப்ரதாயங்களை யெல்லாம் திரட்டி "ஸ்ரீரங்கஸீராஸ நிவேஶித ரங்கநாதஸ்ய தயாஸ்ரயம் | உத்தாரயாமாஸ ஸர்வாந் யதிஸம்மதம் ஸம்ஜமம் ||" என்றபடி ஸம்ஸாரஜீவனத்தின் பொருட்டு ஓர் ப்ரபந்தரூபவேண ஸம்ப்ரதாய ஸாரமென்றும் 'ஸ்ரீகரண ஸாரமென்றும், வேதார்த்தஸங்க்ரஹஸாரமென்றும், ஸம்ப்ரதாய ப்ரக்ரியாஸாரமென்றும் ஸாரஸங்க்ஷேபார்த்தமாய் ஸம்ஶயங்களறிய வேண்டுமவைகளில் யாதொரு குறைவுமற்றதாய் ஸகலாசார்யவரிவ

ணமாயிருப்பதொரு ஸ்ரீ [illegible] ஸப்ததி யென்றதையருளிச்செய்தார். இந்தக்ரந்தத்தின் அருமையைப்பற்றியப்பொழுதிருந்த பெரியோர்கள் "[illegible] ॥" என்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனை வெகுவாகக்கொண்டாடி யருளினர். இதன் பிறகு அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் விரோதபரிஹாரம், ஸாரஸாரம் என்பன. இவைகளைத் தமது குமாரரான வரதநாயகாசார்யருக்கும் ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயருக்கும் ப்ரஸாதித்தருளினர். இதற்குமேல் ஸ்ரீதேசிகன் யாதொரு ஸ்ரீஸூக்தியையும் செய்தருளவேயில்லை. ஆகையால் இந்த ஸ்ரீ [illegible] ஸப்ததியென்ற க்ரந்தம் [illegible] தமது திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த ஸச்சிஷ்யர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டருளிச்செய்யப்பட்டதென்பது விசதம். மேலும்: "[illegible]" என்றும்; "[illegible]" என்றும் காணும் ஸ்ரீ [illegible] ஸப்ததியின் [illegible] ஸ்ரீ [illegible] தேசிகனுடைய [illegible]த்தைக்காட்டுகின்றது. இங்ஙனல்லாது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸம்ப்ரதாயஸிக்ஷையைப் பெற்றவரானால் [illegible] காரம் (௪௦)வது திருநக்ஷத்திற்குள்பட்ட யௌவநகாலத்திலேயே யாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமாகில் அதற்குப்பிறகு செய்தருளிய க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தராவஸ்தையிலே ற்பட்டவைகளாய்த் திருக்கால் "[illegible]" என்று ப்ரதிவாதிகளுடைய

கொட்டங்களை யெழுதியருளக்காரணமில்லை. மேலும் ஆசா
ர்யஹ்ருதயாதிகாரத்தில்; கிடாம்பி அப்புள்ளார் அடியேனை
கிளியைப்பழக்குமாப்போலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ள
த்தில் விரக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளிய ப்ரகாசிப்பித்துமற
வாமற் கார்த்துப்பிழையறப் பேசுவித்த பாசுரங்கள்" என்
றும், "இதி யதிராஜமஹாநஸ பரிமள பரிவாஹவாஸி
தாம் விவேத" என்று மொழியிலருளிச்செய்யப்பட்டிருப்ப
தாலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை பழக்குவித்த பாசுரமென்
றபேச்சேயிவ்விடத்திலில்லாததாலும்; பெரியவாச்சான் பிள்
ளையின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்று உத்தராவஸ்தையில் ஸக
ஸம்ப்ரதாயார்த்தமான வேதாந்தாசார்ய க்ரந்தார்த்தங்களை மறந்
தாரென்று பிதற்றும் மாந்தர் கூற்றுகளெல்லாம் பொய்ம்மொ
ழி ஸித்தாந்த விருத்தமும் ஸர்வஜ்ஞ தேஶிகனுடைய சிலகாலக்ஷே
பவரையான க்ரந்தார்த்த விருத்தமுமாகும். அன்றியும்
ஸ்ரீதேஶிக ப்ரபந்த ஸாரத்தில் "துய்ய குலசேக
ரநம்பாணநாதன்" என்றவோர் அடியிலுள்ள அசைநிறைச்
சொல்லாகும் "நம்" என்றதற்கு பெரியவாச்சான் திருவடி
ஸம்பந்தம் பொருளென சிலர் நகைக்கவொருகூறுவர்.
இதற்குள்ள வாக்யார்த்தம் நம் வ்யுத்பத்திகளறியாது ஜல்ப்
பர்களேயாகிலும்; அவ்வர்த்தத்தை நாமொப்பிப்பார்த்தால்
அப்படியே யொரமம் கொண்டு பெரியவாச்சான் ஸம்ப்ரதாய
மல்லவோ மேலேயுள்ள அதிகாரங்களில் ப்ரகாசிப்பிக்க
ப்ராப்தமாகும். அல்லாதே அவர் பக்ஷங்களுக்குக் கெல்லாம்
விரோதமாயும் கண்டநமாயு மிருப்பதைப்பற்றி யிந்த "நம்"
என்ற சொல் வ்யுத்பத்திக்கு ஸாதகமாகாது. அதைப்பற்றி
தேஶிகனுக்கு ஸம்பந்தஸூசகமாவது பெரியவாச்சான் பிள்
ளை திருவடி ஸம்பந்தமாவது விதியாது. அன்றியும்; ஸ்ரீதே
ஶிகன் திருக்குமாரரான நயினாராசார்யரும் ஸ்ரீதேஶிகன் திரு

நாட்டிற்கெழுந்தருளிய பிற்காலங்களில் த்ரமிடோபநிஷந்நிர்
ணயம், விரோதபரிஹாரம் முதலிய பலக்ரந்தங்களால்
ஆக்ஷேப ஸாத்ருஷ்டி நிரஸநமாகவே யருளிச்செய்திருக்கி
ன்றார். ஆனது பற்றியும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு எவ்விதத்திலும்
ஸம்ப்ரதாய விரோதம் ஸம்பவிக்குமென் பொவ்வாது. ஆசா
ர்யஸார்வபௌமரான ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய
த்ரயஸாரம் முதல் ஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யங்களையிலுள்
ள ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளும் ஒரேமாதிரியாய் வ்யதிகரணமில்
லாதே யிருப்பதாலும் ஸம்ப்ரதாயைக்யம் ஸித்தம் ஸ்பஷ்டம்.
ஆகயிவ்வளவால் மணவாள முனிவர் ஸந்தாநமும்,
உதாஸீநர்களான அவர் சிஷ்யர்களுடைய ஆசாரங்க
ளும், அமமுனிவரது வ்யாக்யானத்திலெழுதிய வரிகளின் பொ
ருள் போலில்லாதது பற்றியும், பெரும்பாலும் ஸ்வஸாக்ஷி
கள்போலவேயிருப்பதுபற்றியும் ஸ்வபக்ஷவாதம் செய்யும்
நமது ஆசார்யரும் ப்ராஹ்மணவணக்கத்திற்கும், யதார்த்த
திற்குமுறித்தான வாக்யார்த்த ஸம்பந்தங்களை விடாதி
ருப்பது பற்றியு மிவர்களெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயத்துடங்கி
ய ப்ரமாணத்தினர்களேயொழிய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸி
ஷர்ல்லவென்பது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாண ஸித்தம். ஆகையாலே
யே ,,ஸ்வப்ரமாண ஸித்தம்'' என்று கூறப்பட்டது. இங்
ஙும் ,,விதயேஷு'' எனச்சொன்னது மதையொட்டியே.
இவ்விஷயங்களைப் பற்றிய இவ்வாதமிங்கு ப்ரஸக்தமா
காது போனால் ச்ரோதாக்களுக்கு விஷயம் ஸம்யக் தெளி
யாது போமாதலா லிவ்வளவு விரிவாய்ப் பேசலாயிற்று.
ஆதலால் மணவாளமுனிவர் ஸம்ப்ரதாயமென்ற சொல்
லும், தமிழர் பழைநடையென்ற சொல்லும், நம்பிள்ளை
ஸம்ப்ரதாயமுள்ள பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய ஜாதி
ஸம்யக்ஞ யென்றதற்கும் க்ஷத்ரியனை விச்வாமித்ரு ஸ்ரு

ஹ்ருஷியாரென்ற பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹ
ஸ்யவாக்யத்திற்குமுள்ள பரஸ்பரவிரோதத்தால் "உத்க்ருஷ்
டம் ப்ராசீநம், உத்கர்ஷம் நவீநம்" என்றுள்ள க்ரமமும்
ப்ரதிபக்ஷிகளுக்குள்ளேயே நிரூபமாக இல்லையென்பதற்கு
நிதர்சநம். இங்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை கூறிய ஜாதி
நிர்ணயவாதம் ப்ராசீநமாயுள்ளதை ஸ்வீகாரம் பண்
ணவந்ததென்றும், அதன் பின் தோன்றிய தான்றோன்றி
யான ஸம்ப்ரதிவாதக லோகாசார்யருடைய ஜாதிஹா
நிவாதம், ஜாதிவாதம் போல் ஸ்வாபாவத்திற்கும் ஹாநி
கரமாய் அறிவில்லாமற் கட்டிய ப்ரகரணஜல்பகமுமென்றும்,
ஸ்வாமிப்ரஸாதகந்யாயத்தால் மற்ற க்ரந்தாந்தர ஸகலவா
தங்களும் நவீநமாய்த் தனக்கொரு ப்ரதிஷ்டையைவேண்
டிக் கல்பித்துக் கூட்டியதென்றும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அஜ்
ஜாதி நிர்ணய மடியாக ப்ராசீநமாயுள்ள ஸதாசாரங்
கள் ஸகலத்தையும் தத்ஸம்ப்ரகாரமே ஸ்வீகாரம் பண்
ணி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம்
செய்தருள வேண்டுமென்றே பூர்வாசார்ய ஸதாசாரங்க
ளுக்கு ஹாநிவாராமல் ரக்ஷிக்கத் துடங்கி ரஹஸ்யரக்ஷா,
ஸம்ப்ரதாயரக்ஷாதி ரக்ஷாக்ரந்தத்தால் அவ்வோவிஷயங்க
ளுக்குத் திருநாமங்கள் சாற்றியருளப் பட்டதென ஸஜ்ஜ
நங்கள் தெளியக்கடவார்கள். ஆனதால் ஜாதியில் லோகா
சார்யர் எழுதியது பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு ப்ரதிகூ
லமென்றும், பிறகு அது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் வர்ஜிக்க
ப்பட்டு ஓர்மூலையிற் கிடத்தப்பட்டதென்றும், பிறகு திரு
வாய் மொழிப்பிள்ளையின் ப்ரேரணையால் மணவாளமுனி
வர் விஸதமான வ்யாக்யாநத்தால் க்ரந்தம் ஸித்திகளுக்
குக் காலக்ஷேபமென ப்ரகாசப்படுத்தினாரென்றும்,
அதடியாக அமமுனிவருக்குக் கீர்த்தானை ஆசார்ய

ருக்குப் போல் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்வதந்த்ரப்ரஷ்டாதி தோஷாரோ
பம் பண்ணுவிக்க, அதைமாற்ற ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமாக க்ஷீரவ
ரோவிகாதி லக்ஷணங்கள் செய்தும் தீராதே ஶாந்தவதா
பவாரமென்று தெளிந்து முடிவில் வரதாசார்யருடை
ய ஸம்பந்தங்களை யடிபோடவிட்டு, கிடாம்பி நயினார் திருவ
டி ஸம்பந்தமுடையராய் தூப்புல் பிள்ளையின் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை ய
நுஸரித்து விரக்தராய் ஶேஷமான காலத்தை நற்கா
மையாய்ப் போக்கி ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வஸித்து தோஷாரோ
பாவேஸத்தால் கோயிலுக்குள்போகவும் கூடாதே உட்திருவீ
தியிலேயிருந்து ஸரீரவியோகமடைந்து [illegible] ளுள்
ள ஆதிகேஸவப்பெருமாள் கோவில் திருக்குளத்தருகேயுள்ள
வோர் பிப்பலவ்ருக்ஷத்தின்கீழ் நிக்ஷேபிக்கப்பட்டார். ஆனதாலி
வர் துஷ்டதுஷ்டதூஷண வ்யாவ்ருத்தப்படி ஜாதிபோமென்ற வ
யம் ஸாமாந்யர்களுக்கு ஸந்தேஹாஸ்பதமேயாம். இங்ஙனல்
லாது ஸ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதாயஸாரத்தால் ஸஸத்துக்களுடைய
மனங்களையெல்லாம் நிவர்த்தனம் செய்தருளியும் ஸம
ரோகத்தில் ஸஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்
தருளியும் அதன் மேல் வ்யாவ்ருத்தில் ஸேவைப்பட்டு "ஸ
ஸேவ ஸௌம்யவரோ மதுவதிதாரண வ்ருஷ்டிகா க்ருத்திக
க்ஷேபரகாயம் வெங்கடேஶாயதி [illegible] ஸவக்
ஸ்தாவயிர்வா| வேதாந்தாசார்ய நாமாவிரசித விவிதாநே
கவ்ருதி வ்ருஷபம் ஸ்ரீஸௌம்யாயீஶ வர்ணா க்ருதிவர்ண
வதேஶிகம் தேஶாயாஸ:|| என்றபடி ஸௌம்ய ஸம்வ
த்ஸரம் கார்த்திகை மாஸம் க்ருத்திகைகூடிய பௌர்ணமை
திதியன்று புதவாரத்தில்தமது திருமேனியைவிட்டுத் தமது
காரணமான திருவேங்கடமுடையான் திருமணியாக விளங்
கியருளினார். அதன்பின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீவரதாசார்ய
ரைக்கொண்டு அப்பொழுதுள்ள முதலிகள் ப்ரஹ்மமேதாதி

ஸம்ஸ்காரங்களால் ஶ்ரீவிஷ்ணு பரிவாரமுநந்துடங்கி ஶ்ரீதிரு
மங்கைமன்னன் மஹாப்ராகாரம் செய்தருளியபாடுதுவான்
துறையில் ஸம்ப்ரோக்ஷணம் யதாஸமயம் ஸர்வகார்யங்களை
யும் முடிப்பித்தருளினர். அதனுடன் அவதாரவிசேஷமாய் ஶ்ரீ
ரங்கம் பெரியகோயில் பெரியபிராட்டியாருடைய திவ்யகடா
க்ஷவிசேஷத்தில் "கோவிந்தஸ்வநாமயா" என்றபடி நித்ய
ஸூரிகளுக்கு நிகராய் நம்மாழ்வார் ஶ்ரீஸூக்திகளருளி
ட்டார்போல் திவ்யப்ரபந்தவ்யாக்யானத்தோடு அவதாரவிசேஷமாய்
வேதாந்தாசார்யர் முதலிய முதலிகளும் நயினாராச்சாரிய
ரும் அவதரிப்பித்தருளினார்கள். இவ்விதம் பெரியபிராட்டியா
ருடைய திவ்யகடாக்ஷத்தில் ஶ்ரீரங்கராஜமானராயெழுந்தருளியிரு
க்கும் அஸ்மதாசார்யரான ஶ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிக
னுடைய ஸந்நிதியைஸேவித்தருளும் ஸர்வஜ்ஞர்கள் ஸம்ப்ரதா
யமான கோயில்விசாரமுள்ளது போலவே ஶ்ரீதேவராஜ
னுத்திலும் ஸாவகாசராய் எழுந்தருளி ப்ரஹ்மோத்ஸவமா
ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்று ஸதாநந்த நிஷ்டராயெழுந்தருளியி
ருப்பாரென்பதையும் ப்ராபித்துத் தம் தமக்கும் இத்
தேசிகர் திருவடிஸம்பந்தமும், அநதிகாரான ஸத்ஸஹவா
ஸமும்; அநதிகார ப்ரஸங்க காலக்ஷேபமுமே உத்தாரகமெனவும், பரவேதாந்த ஸாரமெனவும் தெளியக்கடவர்.
இவ்வர்த்தங்களெல்லாம்நமதாசார்யருடைய ஸம்ப்ரதாயம்ஸஹா
வீர்யருமான தேசிகாசார்யர்தமது க்ரந்தத்தில் "தத்வ
ஸாரம் ஸர்வதே யது ராமாநுஜ முநிவரோக்த ஸம்ஸ்த
வெ விஜயாதி" என்றும் "ஶ்ரீஸந்தாநஸ்ய சதுராம்ஸாநு
ஸம்ப்ரதாய ஸர்வஜ்ஞநாதி ஸஜ்ஜநாநு||" என்றும், "தத்வ
ஸம்ப்ரதாயஸ்து தேசிகேந்த்ரஸஹாஸநாத் பாஸ்யம்ஸ்ய
யதேஷாம் ||" என்றும், "விஶ்வேஸாவேதாந்த விஶேஷா விம
ஶ்ரீ தேசிகவிபீஷணாஸ்யாஸே | தத்வார்த்தவிசேஷ ஸம்பாதகாவ

[illegible] ” என்றும், “[illegible]” என்றும், “ஸ்ரீ[illegible]” என்றும் பற்பலவிடத்தாலுமநு[illegible]த்தருளினார். இதனாலும் நமதாப்த்தர் ஸ்ரீ[illegible] [illegible]யில் சொன்ன [illegible] ஸாரத்தினுடைய [illegible].

ஆகயிவ்வளவாலும் [illegible]மான [illegible] [illegible]களுடைய [illegible]களெல்லாம், [illegible] போலாவதால் ஸ்ரீ[illegible]ருடைய [illegible]க்கு அவை [illegible]ங்களாய் [illegible]ங்களாய்த்திருமென்பது ஸித்தன.

மேலுமிவர்களுடைய சிற்சில [illegible]ங்களைப்பற்றி மேல் [illegible]யால் விவரிக்கின்றார்.

[illegible]

(ஸவம்) [illegible] (வா[illegible]) வாக்காலும், [illegible]த்தாலும் மாத்திர மொப்பினவர்களாய், ([illegible]) [illegible]விஷயத்தில் ([illegible]) ஸ்ரீ[illegible]யுடைய [illegible]களையுடையவர்களாய், அதாவது: [illegible] [illegible]மாய் [illegible] [illegible]வான், [illegible] போம். ஆகையால் [illegible]

ணை வைஷ்ணவனும் ப்ராஹ்மணாதி வைஷ்ணவனு மொரே ஜாதி யாவா னித்யாதிகளைப் பேசுவதும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுவதும் ஸாத்ராய், உத்தமர்களான ப்ராஹ்மணர்களையும், பரமைகாந்திகளான விப்ரர்களையும் ப்ரணாமஞ்செய்து தாம் உபஜீவநம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனரே யொழிய, தம் தம் க்ரந்தங்களில் ஸ்ரீதேசிக ஸூக்திகள் போலவே ஸமாஶ்ரயணாதி ஸம்ஸ்காரலக்ஷணங்களையும், ஸம்ப்ரதாயாதிக்ரம லக்ஷணங்களையும், தர்மங்களான உபநிஷத் ப்ரமாணங்களையும், ஜ்ஞானவிஷய ப்ரமாணங்களையும், ப்ராஸாதிகளையும், ஶுபாஶுபவிசாராதிகளையும், ஶாஸ்த்ரப்ரதிபாதித லக்ஷணங்களைக்காட்டக்கூடிய சிற்சில ஸம்ப்ரதாயாசாரங்களையும் விட்டிலர். அனதியும் ப்ராஹ்மணனையும் ஶூத்ரனை தம்மையுமொன்றாகவே புத்தி வைத்துக்கொண்ட ப்ரதிவசனங்கள் (வர்த்தமாநம்) தமது க்ரந்தத்தில் (ஸ்வாதந்த்ர்யமுடைய) தமக்குள்ளேயே வேதத்தையும் (கூடு) தவறாமல் செய்யாமலின்றிருக்கிற யிவர்களுடைய (ஸம்ப்ரதாயம்) ப்ராஸ்யஸித்தமன்றிக்கே யொருவர் பின்னொருவராய் கேட்டுவந்த நடவடிக்கையானது (அதிஹாஸ்யம்) மிகவும் சிறிக்கத்தக்கது. (அஹஹ) கஷ்டம்.

அதாவது:— வைஷ்ணவர்களான தமது மொழிக்குள் கூட அஜ்ஞாத ஸ்வாதந்த்ர்ய ஜ்ஞாத ஸ்வாதிகளை யனுஸரித்துப் பந்திபேதத்தையினாலுங்காட்டுகின்றனர். இது பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸூத்ரத்திற்கும், மணவாள முனிவர் வ்யாக்யாநத்திற்கும், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நயினாருடைய ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திற்கும் விரோதமான வாவரணம். ஏனெனில்; வாஸ்தவமாய் "போனகஞ்செய்த சேடம்தருவரேல் புனிதமாகும்," குலந்தாங்கு சாதிகள், அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன், இத்யாதிப் பாசுரங்கள், உள்ளோர் யிப்ப்ரதிவசனங்களாகும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரமாணமாகிவிவ்வி ஷமாவ

ரிக்க ப்ரஸக்தியேயில்லை. இன்னுமிவ்வாசாரணம் ஸாமான்யா சாரத்திலேயே சேருவதால் ஸௌமாந்யவைஷ்ணவர்களுக்கு அநுஷ்டாநஸமேயாகும். ஆகையாலேயே "அஸாஸ" என்று கூறப்பட்டது. இதனாலிவர் வாஸ்தவஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில்லாத ஸௌமாந்யவைஷ்ணவர்களாயது. மேலும்; (ஸாதக) இவர் விஷயமான யிவ்வாசாரணம் (ஸாதாரணம்) இவ்வளவு மாத்திரமல்ல (ஸாபிநயிபம்) ஸமோயும் வாஸ்தவமாயுமில்லாதே ஸகுபாஸிகளான யிப்ரவ்ருத்திகள் (ஸ்வருசி) தம் தமக்கு தித்தாண ஜாத்யாஸ்ரமங்களுடைய ஸ்வாபாவ நிரூபகமான விசேஷத்தையும் (நத்ஜஹதி) விடுகிறதில்லை. அதாவது; ப்ரபத்திக்குப் பரமதர்மமாய் விஹித்த ஸகலகர்மங்களுடையவும் ஸ்வரூபத்யாமத்தைச்சொன்ன அவர் மாஹாத்ம்யத்தை அதிக்ரமம் செய்கின்றார்களென்பது, ஆகையாலிவர் ஆசாரணத்தை ப்பற்றி யிவர்களுக்கு, பொசாமாசார்யரோ, மணவாளமுனிவரோ ப்ரமாணங்களல்லவாயிற்று. (தஸ்மாத்)ஆகையால்(ஸ்ரீபாஷ்யகாராஸ்ரித ஜநஸமூஹமாயே) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளையாஸ்ரயித்த ஸமாஜங்களுடைய ஸமூஹத்தில் (ப்ரவேஷ்டு)மிருக்கவேண்டுமானது (நயேவ) இல்லவேயில்லை. இங்குசிலர் "கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும்" என்றதற்கு ஸமஸ்த நாஸ்திகைங்கர்யம்செய்துகொண்டிருக்கச்செய்தே ஆஜ்ஞாரூபமான ஸந்த்யாவந்தநாதிகளுக்குக் காலம் ஸம்பவித்தாலும் அதைவிட்டு ஆஜ்ஞையைச்செய்ய வேண்டியதில்லை யெனப்பொருள் கூறுகின்றனர். சிலர் கர்மம் ஸ்வரூபவிரோதமானாலும் கைங்கர்யரூபமாக அநுஷ்டிக்கும்பொழுது அதுதனக்கு ஸ்வரூபவிரோதியாகாதென்கிறார். ப்ரயோஜநம் அஸாம்ப்ரதாயஸ்தாயியின் விஷயம். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீநயினாராசார்யருடைய விரோதபரிஹாரத்தில் "கர்த்தவ்யத்வேந ப்ரோக்த

[illegible] | [illegible] ||" என்றும், ஸ்ரீ தேசிகர் அருளிச்
செய்த விரோதபரிஹாரத்தில் "இப்படி ஸாபேக்ஷ [illegible]
டையவனுக்கும் ஸாமீப்யமொழிந்த [illegible] மிலும் [illegible]
ஸாரமுண்டானாலும் " என்றும் [illegible] நயினாராசாரியரு
ருடைய விரோதபரிஹாரத்தில் "[illegible]
[illegible] | [illegible]
[illegible] " என்றும், "[illegible]
[illegible]
[illegible] ||"
என்றும் [illegible] பண்ணப்பட்டது. ஆகையாலும் ஸ்ரீ
தேசிகர் உத்தராவஸ்தையில் ஸந்யாஸம் செய்
தருளினரென்பதும், அவரது [illegible] யிவ்விதமருளியிரு
ப்பதாலும் [illegible]
யாம். அதியம் [illegible] னாலும் [illegible] ருடைய [illegible]
[illegible] ஆகையால் [illegible] மான
[illegible] மே மந்தர்கள் செய்யும் [illegible]
நப்படி பொருந்தும். இவ்வாக்யம் [illegible] ப்படி யென்ற
[illegible] யிலுள்ளது. [illegible] விஷயத்தில் ஸ்ரீ
தேசிக [illegible] போல் [illegible] வாரேல் [illegible]
ளேயாயினர். இல்லையாகில் [illegible]
[illegible] விட்டு [illegible] களேயாகக்கடவர். ஆகையால்
அவரது [illegible] யங்களுக்கு எவ்விதமர்த்தமானாலும் நமக்கு
பாதக மொன்றுமில்லை, [illegible] பொழுது [illegible]
தம் [illegible] செய்வது, [illegible] களுக்கு [illegible]
[illegible] போலாகும். [illegible] களாகில் நாமே அ
வருக்கு [illegible] சொல்லி அவர்களிடமுள்ள [illegible]

பாவத்தை யகற்றுவிக்கின்றோம். இவ்விஷயத்தைப் பற்றி [illegible] ருடன் [illegible] வாக்யமருளிச்செய்து [illegible] த்தால் திருந்தியருளி அங்கே [illegible] ரால் தாமொரு தனியன் [illegible] யையுமடைந்து, அவர்களுடைய சிஷ்யர்களுக்குத்தும், மற்றுள்ளாரைக் குறித்து [illegible] யென்னும் [illegible] த்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் [illegible] ர்களுக்குள் [illegible] மல்லாதே [illegible] மில்லை யென்றருளிச்செய்தார். இதுவும் "[illegible]" என்ற [illegible] த்தால் வந்தவா [illegible] ம். (௧௯)

[illegible] களுடைய கொட்டங்களையெல்லாம் ஒருவாறு ஸமாதானம் செய்தாலும், சிற்சில [illegible] செய்யும் [illegible] மான [illegible] த்தை [illegible] யால் கூறுகின்றனர்;

[illegible] ॥

இதி ஸ்ரீ [illegible] ॥

[illegible] ॥ ([illegible]) [illegible] காரம்

([illegible]) தன்னைத் தேர்ந்த கல்வித்திறமை யுடையவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும், ([illegible]) சிற்சில மனிதர்கள் ([illegible]) கெட்ட தானவோர் ஸம்[illegible] த்தை, அதர்வது;—ஒருவர் பின்னு

ருவாய் த்ரைவர்ணமில்லாதே தானுய்க்கட்டிக்கேட்டனுஷ்
டித்துவருமோர்ஸங்கேத ஶாஸ்த்ரமென்றது. அவ்வகையார்
(ஸாங்கேதிகஷவி) ஜாதி ஸங்கர்களிடத்திலும் (ஶூத்ராதி)
ஶாதி ஶாஸ்த்ரத்தை (ஓங்காரயுக்தம்) வர்ணவத்தோடு கூடிய
தாய் (நிர்லஜ்ஜா:) வெட்கமற்றவர்களாய் (ஸாங்கேதாய) கட்
டுப்பாட்டிற்காக (உபதிஶ்ய) கேட்பித்து, அதன் பேரில்
தாம் செய்ததையே ஸாஸ்த்ரீய ஸதாசார மென்று நி
னைத்து (அநவஜ நவரிஷாஸாவ) பாவமற்ற ஸாயுஜ்
ந வரிஷாஸத்தையும் (காவஷீ) செய்கின்றனர். இத
ஞல் ஸாயுஜ்ஜ ஸம்ஶிஷ்ய ஶ்ரவணம் செய்து (ஸாயுஜ்ஜ
ஞ) ஸாயுக்களான ஸச்சாஷ்டர்களை (நித்யா) எப்பொ
ழுதும் (ஸஹநாஸ்திக்யாஸ்தா:) மறைவான நாஸ்திகத்தன்
மையோடு கூடினவர்களான (த்விஜகுஜநிதா:) ப்ராஹ்மண
ஜாதியிற்பிறந்தவர்கள், அதாவது; பிறவியாத்ருமுள்ள
ப்ராஹ்மண்யக்களென்றபடி. (ஹிம்ஸந்தி) துன்பப்படுத்து
கின்றனர்.

இதனுல் சில பௌருஷ வைஷ்ணவர்கள் ஜீவனோ
பாயத்தை வேண்டி மடஸ்தாபகிகளிற் பட்டத்தையும்,
ஸந்யாஸிகளில் ஸகடத்தையும், ஜநஹாரத்தில் மரக்க
லம் முதல் படகீருகவுள்ளவைகளையும் விட்டு வர்ணஸங்
க ரோத்ஸவிவஜநமாய் நித்யம் பக்ஷணம் செய்யும்
அஸச்சர்களான பாபிஷ்டர்களையெல்லாம் கிட்டி திவ்யமா
யும் அரஹஸ்யமாயுமுள்ள திருவஷ்டாக்ஷரத்தை வர்ணவஸ
ஹிதமாய் அப்பாபிஷ்டர் செவியில் சொல்லி, அவனைச்
சீர்திருத்தாது இந்த தோஷயுக்தத்தையே ஸம்வத்ஸரா
யனத்திற் குறிப்பென மொழிந்து, அவன் தரும் பொரு
ளைக் கொண்டு உபஜீவிக்கின்றன ரெனக்கருத்து. இவ்வி

தமிழ்வரிரக்க யோகாசார்யர் ரஹஸ்யமும், மணவாளமுனிவர் வ்யாக்யானமுமே ப்ரமாணமென்கிறார். அதாவது:— பராந்தபடி திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் "இதுதான் ஸர்வாதிகாரம், ப்ரணவரஹித்த்திற் கெல்லாருமதிகாரிகள்; இடறினவன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர். ப்ரயத்னஸாபேக்ஷையில்லை" என்றார். இதனால் யோகாசார்யர் ஸகலருக்கும் ப்ரணவத்தோடு கூடியே உபதேசிக்கக் கூடுமென்றுமாகவில்லை. ஏனெனில்; "ப்ரணவரஹித்த்திற் கெல்லாருமதிகாரிகள்" என்றார். இங்ஙனல்லாது ப்ரணவத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகளென்றிருந்தால் கூடும். "இது சொல்லுகைக்கு" என்றது மேல் வாக்யத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் "'நமோ நாராயணாயேதி' குலந்தரும்," என்ற ப்ரமாண ஸாமர்த்யத்தால் ப்ரணவ ரஹிதமான மந்த்ரமாகக்கடவது. இது ஸ்வாரஸ்யமான பொருள். இவ்விதமல்லாதே ஹடத்தால் ப்ரணவங்கூட்டியுபதேசிக்கவே யிது ப்ரமாணமெனில்; "தஸ்மாத் ப்ரணவம் ஶூத்ரோ ஜ்ஞாநாதி நகீர்த்தயேத்| ஸ்த்ரீஶூத்ராணாம் விப்ரேக்ஷ்ய ஸப்தக் ப்ரணவ ஸஹிதம்| ப்ரணவம் ஸஜ்யேத்வஜ்ய ஸ்ரீவிஷ்ணோர்த்வஸ்தகஸ்ய| த்யாகேன ப்ரணவோமாதி நாவஶ்யவிபூயஸா| ஸ்த்ரீணாம் ஶூத்ர ஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திஷ்யதே|| ஸமதேஜ்ஞா: ப்ரயாநாஸ்து வைதிகா: ப்ரணவேயுதா:| ப்ரணவேநவிநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஸமவகீர்த்திதா:|| தந்த்ராத்நாராயணாஸ்யாதி ஹி த்வ்யாதிஷ்டாஞ்ஜத:| ஹீநதோஷாக்ஷரஸ்யாஸ தேநாஷ்டாக்ஷர தாஹவேஸ|| நமோநாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:||" என்ற ஶாஸ்த்ரப்ரமாணவசனங்களுக்கும், "நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய வென்று, நல்வகையால் நமோ நாராயணா" இத்யாதி

ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்கும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

ஆகையால் ப்ரணவஸஹிதமான உபதேசம், உபதேஷ்டாவான ப்ராஹ்மணனுக்கும், உபதேசம்பெற்ற ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஶூத்ரர்களுக்கும் நரகாவஹமே யொழிய உத்தாரகமாகவாகாது. வாஸ்தவமாய் ப்ரணவஸஹிதஶூத்ரோபதேசம் உத்தாரகமாயிருக்கில்; ஓர் ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தனது மாதாவிற்க்கும், துஹிதாவிற்கும், பத்நிக்கும் ஸர்வோத்தாரகமாய ப்ராப்தி பன்றிக்கே விலக்கிவைக்க உத்தேசிப்பாரோ, ஆனதுபற்றி தமது மாதாவைப்போலும் பத்நியைப் போலும் தன் ஶிஷ்யர்களான அப்ராஹ்மணர்களையும் நினைத்து உபயோத்தாரணத்தைபபற்றி ஶாஸ்த்ரம் வகுத்து விதித்தப்ரகாரம் உபதேசித்துவருகின்றனர். கேவலம் ஜீவனத்திற்காகவே ஓடியோடி யங்கங்கு "கும்பிடுவாராரென்று தேடுகின்றார் குணங்களையுந்தனக்கெடுத்து வரைக்கின்றார்" என்றபடி ஶிஷ்யவேதந ஸில பாபிஷ்டர்களைப்பிடித்து அவரிடம் "மற்றவர் உனக்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தை முழுமையுமெட்டக்ஷரமாய உபதேசியாதே ப்ரணவத்தை விட்டுபதேசிக்கின்றனர், நாம் ஸம்பூர்ணமாய் ப்ரணவத்தோடு உபதேசிக்கின்றோமென்று விப்ரலாபம் செய்து வாய் கூசாதே ப்ரணவத்தைக் கூட்டியவன் செவியில்புகவிட்டு'வேண்டியபொருளை யாசித்து நம்செய்வதைக் காட்டிலும், மற்றவர் உனக்கு வேண்டிய ஶோநாஷ்டத்தையெல்லாம் ஸம்பூர்ணசெய்துவைப்பதில்லை, அங்ஙனன்றிக்கே நாம் அவ்விதஸோபாநத்தை நமது ஶிஷ்யனைக்கொண்டா ஊஹிக ப்ரஹ்மங்களைக்கொண்டோ த்ருஷ்டி செய்விக்கின்றோமெனக் கூறியும் அவ்விதம் நடத்தியும் அதற்கிசைய நம் வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸாமவதாரமாய நம் தாவதுயஜ்ஞமென்றும் இதற்கு ஸம்ப்ரதாயவரையிலுள்ளவென

த்விஜர்களே ப்ராமணர்களென்றும், ஆகையால் நமக்குள் பேதமேயில்லையென்றும், எம்பெருமானாரும் "க்ஷத்ரியோ ... ஸமாஸ்யாம் ..." என்றருளிச்செய்தாரென்று மித்ரனுடி பற்பலயுக்திகளைக்கூறி வஞ்சிப்பது மிக்கஸமா கும். அன்றியுமிது ஸம்ப்ரதாயநஷ்டத்திற்கு ஸாதகமானவுபாய முமாம். ஆகையால் ப்ராமணவர்ணத்தமான ஸ்வதேஹாத்ம தேஹம் உபதேசிக்கின்றவனுக்கும் உபதேசம் பெறுகிற வனுக்கும் ஸம்ப்ரதாயஹானியாகுமென்பது ஸித்தம். ஆனதா லிதே யிந்த ... ஸம்வாதமாய்ப்போர்ந்தது. மேலும்; ஸம்ப்ர தாயஜ்ஞனை ஒருவனை, ஆசார்ய புத்ரனை மற்றோர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் கண்டவுடன் ஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ர கனை ப்ரச்னிக்க ... களைக் கேட்டதற்கு உத்தரமும் கூறுதலைச்செ ய்து ஸம்ப்ரதாய ஹானத்திற்கு வேண்டிய சிற்சில கட்டுக்க தைகளைப் பேசத்துடங்கி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை விஷயத்திலே பழிக்கப்பார்க்க, அந்த ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞனை ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்களுக்கும் ஸாமான்யமானவன் தன்தோஷத்தை மறிவிக்க, அதைக்கேட்ட உபாத்யாயன் "நாடாரே! ... " என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பேரருளாளன் திருவவதாரமான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்திருப்பதால் நாடாரு டையவாக்கமே பெருமாளுடைய ஸ்ரீராமாயணத்திற்கோர் பச்சையாய் முடிவிலவருக்கே மோக்ஷமாய் திருமென மன் றுடிப் பேசிபதற்கு உபலக்ஷமாக ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யானமிட்டருளவுங்காட்டுவர். அதன்விவரமாவது; "பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெரு மாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாகவங்கீகரிக்கையாலே ஸாத்ம கமாகிற திமைதானே நன்மையாய் விட்டதென்கை" உத்ர ஷிகள். இங்கு குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீராமஸுந்தர விஷயத்தில்பா தொரு குற்றமும் ப்ரதமமாகக்கூடச்செய்ததாய் ஸ்ரீராமா யணத்தில் காணக்கிடைப்பதரிது. ஆகிலும் பாதகியாக்கியது ஜாதிஸம்பந்தியதாவரண மறியாதேயாம். ஏனெனில்; இப் ப்ரதிபக்ஷிகளுக்குத் தங்களோடு ஸாம்யங்களையும் ஸாதகி யாக்கவேண்டியது தன்றனக்குப்ஸாதக காரணத்தில் துணி வுவருவதற்காக வத்தனை. ஆக ஸ்வாபாவிகத்தையே பச்சை யாகக் கொண்டதாலிவர், வக்த்ரவதித்திருமகளார் ஸ்ரீஸபரி

பீடத்தில் உத்ஸ்ருஷ்டிஸமாஜநம் செய்தருளினுரென்றுர். மே லும், மஹர்ஷிகள் யஜ்ஞவல்க்யாதிகளிடம் துவண் டுநின்று யஜ்ஞ ஸந்தேஹம் தெளிந்தனர் என்றும் கூறினர். இவை களெல்லாம் ராக்ஷஸாஸுரர்களான வாஸிஷ்டர்கள் போல் பெருவயிறுபடைத்த ஸௌஷ்டிவைஷ்ணவர்களான யிவர்கள் தமதுக்ஷுத் ப்யாதிவ்யாக்யஸ்ம் ஜிஹ்வாவாஞ்சைத்தால் பிழைக் கவேறுவழியறியாதே பிதற்றின வ்யாவங்களாம். அன்றி யும்; ஸ்ருஷ்டிஸூத்திற்கும், ஸௌஷ்டிஸூத்திற்கும், "உத்" என்ற உபஸர்க்கம் கூடிய உத்ஸ்ருஷ்டிஸூத்திற்கும் பொருளறி யாதே கூறினபடியென்று ஶாஸ்த்திரத்தில் செய்யப்பட்ட நி ஷேதம். ஸ்ராத்தத்தில் "ஸஹஸௌஷ்ட்யம் கிம்க்ரியதாம்" என்று ப்ரச்னம் பண்ணுவதற்கும் விதூக்கள் "ஜஸ்ருஷ்டிஸஹ ஸா ஜ்யதாம்" என்று நியமித்தார்கள். இங்கெவ்விதம் எச்சிலில் லாத வாக்யஸ்மேஷேமே யம்மோ, அதுபோல் ஸ்ரீஸவ ரியும் வ்யத்யக்ஷங்களுடையவும் ஸமங்களை யாஸ்வாதித்து நோக்கி, அவைகளுள் ஸ்வாதுதமமான ஸமங்களையுடையவந் தந்தவ்யக்ஷங்களில் ஸமங்களை நிறுத்திவைத்திருந்து அப்ஸமு ங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீராமஹனை யாராயித்தாளென்பது ஸ வஸீலத்வஸுலக்ஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம். ஜடாயுவிஷய கௌஸல்யஹ்ஸிக கார்த்யமும், ஸவஸீலத்வஸுலக்ஷண மு மின்ன தின்னதென நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதய வ்யாவ்யாநத் தில் கவிகர்கள் தமது ஸம்ஶயமறக்கண்டுகொள்வது. மஹ ர்ஷிகள் துவண்டு யஜ்ஞஸந்தேஹம் கேட்டவிஷயமாவது; வைஷ்ணவமான மஹாபாரதத்தில்: ஜாஜலியென்றமஹர்ஷி "விக்ரீணந்தே வணிஜ்ஞாநி துலாதாரம் தத்ஸமம்" என் று துலாதாரனென்ற ஶ்ரேஷ்டியைக்காண அத்துலாதார னும் ஸ்வபக்ஷம் விடாதே "ஸஜ்ஞாய ஸாமஸஹ்ருஷ்டஸ்வா மதேக்ஷஸஹ்யஜயக |" என்று யதாஹமான பூஜனை யைச் செய்தான். மேலுமதனுடன் "காரவாணி ப்ரியங்கி மதே" என்றுமறிவித்தான். அதற்கு ஜாஜலியும்விக்ரீணாநஸ்ய வஸ்ரவாநு ஸவஸ்மாயாம்ஸ்வாணிஜ| கஜ்யாமஹேஷு கீம் ப்ரஜ்ஞம் காதஸாதியமா மதா || ஸததாவக்ஷுஸேஸவம் நி ஷேவ்ய ஶ்ஷாமே || " என்று துலாதாரனுடைய வர்த்தா

கத்தை வ்யூஹம்பண்ண, உத்தரமாகத்துலாயாரனும் "க
ஷ்த்ராஹெத்வெணவஹதாநாஷ்டு ஷெராஹெணவாவா நமி|யா
வ்யத்யஸ்லஸவரோபஷ்டு ஷேதந ஜீவா த்ஜாஜமெ ॥ " எனமொழி
ந்தனன். இதைக்கேட்ட ஜாஜஸியும் ஸம்ஸயந்தெளிந்து யதா
மதம் போனூர். இங்கும் ஜாஜஸி தாஊாயாரனைப்பணிந்தோ,
அல்லது ஷோபஷ்டங்களையுப தெஸம்பெறவோ யாதொன்
றுமில்லாது கெவலமொரு ஸாஷாநயஷ்த்தை வாதப்ரதி
ஷாரமிவெணப் பேசிப்போனூறென்றுவதாலும், தாஊா
யாரனும ஸவெஸ்ய ஜாதந்தாணமான யேபூஷைகளை
விட்டிலையாதலாலும், ஜாதிவ்யவஸ்யைக்குலேக்கயிதோர்
காரணமாகாது. ஆனாலதை வ்யதிஷாவநம்செய்யவேஸா
நூபமான காரணமாயிற்று. மற்றதும் அதே ஷோஷாரத்
தில் "ஸதாஜ்ராகவா தஜம்வ்யாவ்யம ஸஹவா ஸம்ஷ்ரொத்
தஃ|ஷஜமாஷ யதொவிவஃ ஸித்வகாஷஷூஸதெ | கஷிவா
உபெகவாம ஹமவநு ஸ்வாமத்தெ திஜொத்தஷ ॥ " என்றேடிவந்
து தன் வர்ணஜாதிக்குத் தக்கபடி ப்ராஹ்மணனேபாஉரித்தும்
வாஜித்தும் ஸாமதாஜிகளால்கஊபஸம்ஸ்கரம்பண்ணியும், தான்
ஸவஷ்ஜூனுயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதந்வாயியை யிட்டு
வெநவ்யாநாஸம்யாநத்துடன் "கஹம் வ்யாயஸூ ஹஷ்ம்
தெகிம்கரொதி வ ஸாயிஷம் | "என்று தன்னுலாவதொரு
கதஷ்வ்யத்தை வ்யாயிஷ்யாமிற்க "கவெஷ்த வெந ஸஷ்ய
ஸம் ஹவதஃ" என்று ஜாதஜவஹாஷநத்தை முன்னிட்
டு வமவிக்யத்தை கஸாஷியமென ஸம்கிக்க, யிதற்குவிடை
யாக "கஊஜொஷித திஷம்கஷ்டு விதஜிவெதாஹோம்ஷகக |
வதஷ்ஷநஸ்ய ஷெயஷெஷ்டு ஷெஸஷநஊம ஷகயாஷிஜ ॥ " என்
றுன். இதைக்கேட்டு ப்ராஹ்மணனும் தெளிந்து போனுன்.
இவ்வளவையே கொண்டு ஜாதிவ்யவஸ்யபோகுமென்றதற்
குபஷணமாயெழுதினது ஸ்யைனுடைய வீக்ஷணத்திற்குகா
ஷ்யமாம். இந்த "கஊஜொஷிதஜிஷம்கஷ்டு" என்றதால் ஸ்ரீமா
ஹன்பக்கல் ஷத்ஸ்யாதககஷாஜிகளெஷமாயெழுதிய வ்ஷ
வஹியின்புவெணியானது பே' யாசைப்பிடித்ததுமன்றி தஉ
யஃ வ்ஷெஸத்திலுள்ள தெவதாஹாரத்தையும் பிடித்ததாமெ
ன்றகணக்குப்போல் ஜொகாவாயஷ்ரைப்பிடித்த ஸம்காஷி

ஸாரும் மணவாளமுனிவரையும் பிடித்தாட்டியது போராதே ஸுப்ரஸித்தரான பூர்வாசார்யரையும் விடாதாட்டி வைக்கின்றது. அந்தோ!! இது அத்யந்த விஸ்மயகாரணமாய் முடிந்தது. ஆகையால் ஸ்ருதிவிருத்தமாய்ச் சொன்ன வாதங்களெல்லாம் வேதவைதிக ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும், பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திஸாரங்களுக்கும், உதாஹ்ருத ப்ரமாணங்களுக்கும், ஸத்தர்க்கங்களுக்கும் பொருந்தாத வாக்யாபாஸங்களாய் நாஸ்திகவாதத்தோடொக்குமென நிஷ்கர்ஷம்.

ஆகையால் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளான வேதஶாஸ்த்ர வைஷ்ணவருடைய ஸம்ப்ரதாயம் அநாதிஸித்தமாயும், ஸாதுக்களுக்கு ஸமாஶ்ரயணமாயுமாயிற்றென்பது தாத்பர்யம். இக்காரணங்களைப் பற்றியே;

"நஸாம்ப்ரதாயம் ஜாதம் அத்ருஷ்டஜாதிஷ்விவ
நவாக்யோக்த்யா ஶாஸ்த்ரதத்த்வ தத்த்வநிர்ணய ||
ஸாம்ப்ரதாயவாதி ஹ்ருதயவ்ருத்தம் ததஜகம்
ஶதகோடிவைதிகம் ஸதஸ்ஸம்ஶயம் ||"

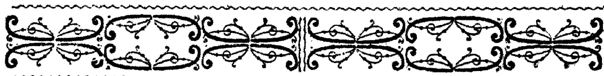
என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மேலும்; "ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரனான ஸ்ரீவேங்கடநாதார்யனும்" வேதாந்தாசார்யவிஶேஷிதம் ஸிதமும் வ்யாஸாத்ய ஸம்ப்ரதாயமான நிஸ்ஸம்ஶயம் பாராஶர்யவசஸ்ஸுதாம் | உதரம் ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரம் ஜீவப்ரதம் ஸர்வலோக ஸாக்ஷிணம் தத்த்வஸ்ய வேதாந்தஸத்ப்ரவாஹிநீம் ||" என்றும்; ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ராய ஸிம்ஹாய கவிதார்க்கிணாம் வேதாந்தா சார்யவர்யாய ||" என்றும் ப்ரஸாதித்தை ப்ரகாஶிப்பித்தார். ஆகையால் "யத்ஸத்வே விஷயிவ" என்று முதலில் ஆதிகவி நிமாகத்தோன்றினும் ஸ்ரீமன்நிகமாந்தமஹாதேஶிகரு அருளிய ஸம்ப்ரதாய க்ரமத்தும் "பரிணாமேஸ்ரீஸ்ரீதாவரம்" என்றபடி ஸஜ்ஜனருக்கும் பரிணாமஸௌபாக்யத்தில் ஸர்வதாஸ்மாய் ஆகுமென்பதின் திரண்டபொருள் || ௬௭

இதி ப்ரதமஸ்ய வாதஃ ||

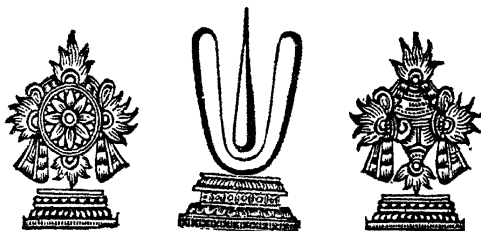
இதி ஸ்ரீ தத்த்வநிர்ணய விவரணே

ப்ரதமபரிச்சேதஸமாப்தம் ||

ஶ்ரீ ஹயவதன விலாஸ பிரஸ், கும்பகோணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

அமோத்தரஹாஸ: ॥

அத ஸமாவைசிஷ்ட்ய வாதாரம்ப: ॥

ஶ்லோ ॥ தத்த்வக்ரோடம் ததயநமபி தத்ஸமூஹக்ரோடம் தத்யோ ஹ்யாகார ஸந்தர்ண ஸம்பத்வஹ்யுதயஜயிதா தத்வ்ய ணாவாதநீயம் । தஸ்யாம்ஸி ப்ராபகம் தத்தவப்ரமயநா ரக்டம் ப்ரக்ருத்யாத்ரக்டம் சைவம் முக்த்யாவ்யத்தம் ஶ்ருதிமநிமரஹி ஶ்வேதமஹ்யாத்ரஶ்வோ ॥ ॥ க ॥

(வ்யாவ்யாந ப்ராரம்ப:)

அநந்யம்பதிவந்நீக்ஷா உநந்யமேணககாயமத: ।
அநந்யம் விஶ்வகாந்த்யம் நிர்மமநம் தநுவாஸநே ॥

தத்த்வக்ரோடி ॥ ஸர்வ காரணமாக வருநாதி ஸமஷ்டிரூ ஷமான ஸத்வாதங்களும் உபபாதநம்செய்து நிரூபிக்கப்பட் டபொழுது, ஜாதிநிஷ்பந்நையுடனும் குணநிஷ்பந்நையுடனும் கூடி ஸ்வஸாமாநாதிகரண்யமாக பாவிக்கப்புகுந்தவன் மேமேக்ஷமா

னபொழுது ஸமஸ்தப்ரமாண ப்ரமாணத்திலிழியக் கருத்துற்று நிற்குங் கால் அப்ஸமஸ்தஸ்வரூபம் ஸம்யக்ஷேமோ ஸம்யக்ஷேமோவென்று ஸம்சயம்வர, அதையும் பரிஹரிக்க விரும்பி மேல் தத்வநிர்ணயஞ் ச்லோகங்களால் விவரிக்கின்றார்.

அந்த ஜகந்நாதரான ஸ்ரீ தத்வமானது (தத்வ) "யதா ஸ பூர்வகோவிஷ்ணு:" என்றதுபோல் "தமேவமேவம் விஜானத:" என்றும், "ஸர்வஸ்வாமிநா ஸர்வதேவ ஸ்ய" என்றதுபோல் "அ ஸேவ்யமானஜகதா விஷ்ணவத், ஸர்வஸ்வாமிதேவஸர்வஜநஸ்ய பிவத்" என்றும், "க்ஷா யாத்ருஸோ ஸி" என்றதுபோல், "க்ஷேமாசிதாத்ருஸீஹே" என்றும், "ஸர்வஸ்வபூதானாம்" என்றதுபோல் "ஸர்வஸ்வஸ்யபூதானாம்" என்றும் "ஸர்வஸ்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேஸேர்ஜுந திஷ்டதி" என்றதுபோல் "ஸர்வஸ்வஸ்யபூதானாம் பதாக்ஷீ பதஸோதி" என்றும், "க்ருஷ்ணஸ்ய பூர்வம் யாதி ஜோதிஷம் தீஷத்யம் தேவவிராஜிதாக்ஷி" என்றதுபோல் "தயாவிதாக்ஷாவரதே தயாவி" என்றும் தேவதேவோஜகத்பதி என்றதுபோல் "க்ஷம் ஸாதாஸ்வபூர்வோகாநாம்" என்றும், "யோயோஹவதிவாக்ஷாவஸ விஷ்ணுரிதி நிஸ்சய:" என்றதுபோல் "யோயஸ்யாநாஸ்வாஸ்ஸ்ய தத்வக்ஷீவபூர்வஸ்ய" என்றும் ப்ரோஷிக்கின்றபடியே அந்த ஸமஸ்தஸ்வம் போன்றதென்றும்; இவ்விதம் கூறப்பட்ட தத்வம் ஸ்வ தஸ்மோ பரதஸ்மோவென ஸம்சித்து (தத்வநிர்ணயம்) அ தாவது 'ஜகதாதாதி காஸ்தித்வ ப்ரத்ருதிதிஷ்டதே। வேவநாஸஹமேவஸ்த அக்ஷீஸீஸிக்ஷதஸ்தே' என்றும், 'அ நந்யாஹ்ர ஸக்தியாத்ர' என்றும், ஸஹாஸக்தி: ப்ராணஸ க்தி: ப்ரணிதாஸிதா ஸ்ரீதாதவா' என்றும், 'விஷ்ணுஸக்திஸ் ஹாவரா' என்றும், யஸ்யாஸ்க்ஷ ரஸ்வமஹதா ஸக்தியோவிஸ ஸாஸ்தா। தஸ்யா தாஜகந்நாதா ஸ்ரீப்ரஸ்யாஸ்ய தவஸஹா ॥ ஸம் பரீதாஸ்தயஸ்மே ஸிஜஸோ [illegible] । ஸகஸஜக[illegible] ஸக்தோநஸ்ய தத்ப்ரஹா: ॥' என்றும், ஸர்வஹாவாநாஸக்தி

[illegible] ।' என்றும், '[illegible] ॥' என்றும், [illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible] ॥ என்றுங் கூறுகிறபடியே அப்ப[illegible]வானுடையதும், அப்ப[illegible]வானை விட்டுப் பிரியாததுமான [illegible]மென்றும், ([illegible]) அ[illegible]வானுக்கு[illegible]நம், அல்லது [illegible]வானைத்தனக்கு [illegible]நமாகவுடையது, அல்லது [illegible]வானைததனக்கு [illegible]மாக வுடையது என்றும், அதாவது; '[illegible]' என்றதுகொண்டு [illegible]னை [illegible]னுக்கு [illegible] யென்றனதால் [illegible]ம் விளித்தது. அன்றியும்; '[illegible]' மென்றபொழுது மிவ்வ[illegible]ம் [illegible]நிக்கும். [illegible]மானவ [illegible]மானது ஸ்ரீ[illegible]த்தில் '[illegible]' என்று ஸ்ரீ[illegible]ரால் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது. ஸ்ரு[illegible]தியிலும் [illegible]ம் [illegible]ங்களில் [illegible]மா யோதப்பட்டது. ஸ்ரீ[illegible] கையில் '[illegible]' [illegible]த்திலுள்ள ஸ்ரீ[illegible] வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் [illegible]னுகவும், [illegible]யாகவும் ஸ்ரீ[illegible]கனு மருளிச்செய்தார். மேலும்; [illegible]த்தில் '[illegible]' யென்ற ஸ்லோகவ்யாக்யாநத்திலும், [illegible]த்தில் '[illegible] ஸ்ரீ: ஸ்ரிய:, ஸ்ரிய:ஸ்ரிய' என்ற ஸ்லோகவ்யாக்யாநங்களிலும் [illegible] செய்தருளினர். '[illegible]

கல்பிதாவிஷ்ணோ:, வக்ஷ:ஸ்தலீம் ஸ்ரீமவிஜயிந: ’ இத்யாதிகளால் த்விதீயமான ஸம்பந்தாரூபகத்வமும் ஸித்தம். இவைபோலவே த்ருதீயமான ஸம்பந்தகாரகத்வமும் ‘ ஸ்ரீபதேர்தேவதேவஸ்ய ப்ராப்தே, யயா ப்ராப்தயா ஸ்ருதே, தேநவஸ்து விநாகஸ்ய வித்தோர்நவத்காரண்ய, லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ப்ரீதே ஸர்வ ப்ரகார ண்யேவபா । ரக்ஷகத்வம் ஸ்வாமித்வ வேதாந்தேஷு ஸதா ’ சந்த்ராதீபாஸீதா ஸ்ரீஜநகாத்மஜா । ஸ்வரக்ஷேஸா வி ஹரீநாம காரணம்யதிரீக்ஷணம் । (இதியம்) ஸஹத்ராத்ர ஸாஹஸ்ரேவிஜீவதி, ஜகத்ஸம் யதுவாம்ஸம்ருபம், சரவிந்த லோசநம்: காந்தாவஸாதரத்ரதே, யஸ்ய்யாவீக்ஷ்யஸேவம், ச வாம்சாமாரம் ஸெயதர்வரிவாம் வ்யூஹ தத்ஸக, க்ரூர ஸ்ரேஷ்டாதஷ்டராக்ஷவதிவநிக்ஷஷ்டஸ்யே, என்றவ்ஸாண ங்களால் ஸித்தமாகும். மேலும்மற்றோர் வதத்ரத்திற்கும் ‘தேவதேஷ்டாம் ’ என்றும், ‘ சந்த்ராராவவேணாஸம் ’ என்றும், நவஸக்திதாஸக்திநாகாஷ்டவதிஷ்டதே ।’ என்றும், ஸ்ரீயஞ் வேஷ்ஜம் ஸர்வம் ஸாஸ்ரீரிதிநிஸத்ருதே ’ என்றும், ‘ வ்யூஹ ணோர்ந வமாநீம்’ என்றும், வாமவ யாநெஸ்ரோஸ்ரீம்’ என்றும், ஸ்ஸவர்த்தஸ்ய நிதேத்வேஷாநவாயிநீ । வரதேவவத்தேர்வினா ஜேக்ராவேவதித்யிதே:॥’ என்றும், நித்யாநபாயிநீம்’ என்றும், ‘ நித்யாநபாயாம்ஸ்ரீயம்’ என்றும், ஸம்ஸ்ரயஸ்ரீஸ்ரீகாந்தம்’ என்றும், ப்ரமாணங்கள் பல ஸ்தலத்தா லும் ப்ரமாணித்தன. இவ்வர்த்தங்களை ஸ்ரீவாதிராஜயதிவர்ய க்ருததாத்வ நிர்ணய வ்யாக்யாநத்திலும், ஸாரஸங்காரத்தி லும் நாராயணீய விவரணத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்க் காணலாம். இவ்விதம் தத்வநிர்வம் ஸித்தபின்பு (தத்வரத்நம்) ‘ தத்வ ஸ்ரீபதிர்ணீ தேவீஸர்வாவர்ஜநிகு, என்றும், தத்வஸ்ய ஸ்ரீர்ணீம் ஸக்திம்வ்யூஹ ணோர்நவமாதிநீம்’ என்றும், வஷதேவ ஷாவஸாஸ்வேஷ்டாயஸ்வஸ்யதிஸ்வஸாவத: । ஸஹ்ரவஸாரவேண தத்வஸ்கதிவாதிகள ’ என்றும் கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த

பகவானுக்கும் பத்நியின் பர்த்ருத்வமென்றும், மேலும்; (ததீ
ய: ஆகாரோஹி) ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநமாகாரஜ்ஞாநபூர்
வகம் । தேநாகாரம் ஶ்ரியம்ஜ்ஞாத்வாஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந்ஹரி:'
இத்யாதிகளைக்கொண்டு பகவானுக்கும் ஆகாரியின் ஆகாரமென்
றும், பின்னும்; (தத்குண:) 'ஸத்குணாஶ்ரயிணீ' என்றும்,
'நிர்குணாபிகுணாநேதாநயிஷ்யாயாத்வத்தயா' என்றும், 'கு
ணைர்ந்யூநாஸ்யஸ்ய வ்யக்தகேஸ்வயஶோகுண:' என்றும்,
கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த பகவானுக்கும் குணியினுடைய
குணங்களோ அல்லது குணாயிஷ்டாநமோ என்றும், (தத்
ஸ்வரூபதயிதா) 'ஜகந்மாதா விஷ்ணுபத்நீ, விஷ்ணுபத்நீப்ரியவ்ரதா,
தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்' இத்யாதி ப்ரஸித்த ப்ரமாணங்களால்
அப்பகவானுடைய ஸ்வரூபத்திற்கொத்த பத்நீயென்றும், (த
த்க்ருபா) 'பத்மாஸீ' த்யாதி ஶ்ருதியென்ன, 'காருண்ய
ஸம்பத்வஶா, தேவ்யாகாருண்யரூபயா, ரக்ஷதி ஸர்வம்க்ஷா
ந்திம் க்ஷமாம் க்ஷீரோதவஸம்பவாம், ஜநந்யாஸர்வபூதாநாம்
ஸ்திவஸ்ஸுதாம்' இத்யாதிகள ப்ரமாணங்களென்ன யிவைகளால்
அந்த பகவானுடைய க்ருபை யென்றும், (வா) அல்லது (ததீயம்)
'மேகஷஸ்ரீதா ஸவேஷ்டா ஸ்ரீவஶ்ஸிவஸ்ஸுமா । தஸ்யாஶ்ஜமத
ஶாஸ்ர ஸ்ரீவரோவேதவிஶ்ருத: ।' என்றும், ஸஹம் ஶிஷ்யாஷ
டாஸீச ஸக்தாச தவமயச' என்றும், 'வ்யாப்யவ்யஸ்த்ரீஶஸ்யா
ஸாவிஸவஷ்ட்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தபகவானுக்கு
ஶேஷபூதமென்றும், மேலும் (திவ்யாம்ஶப்ரபாவகம்) 'ல
க்ஷ்மீ: ப்ரதிஷகாரேண ஸ்ஸுஹப்ரவ்ருத்தியோகிநீ' என்றும்,
'லக்ஷ்மீம்ப்ரதிஷகாரேண ப்ரதமஜ்ஞாவராநந । ஸாக்ஷாம்ப்ர
வ்ருத்தேஸ்ஸேநஸ ப்ரபாவ்யம் ப்ரபாவகமேவம் ॥ ஸ்வ்யா: க்ருதா
யுக்ா: ப்ரபஸ்யஜ்ஞாமேவாநந்தாநவா:' என்றும், 'லக்ஷ்மீ:
ப்ரதிஷகாரங்கேவ நிதிஷ்டாவரமேஷிஹி:' என்றும், 'ஜதி
தேவீம் ப்ரதஸ்க்ருத்ய வஶாதேவாஸமாஶ்ரயேத்' என்றும்,
'ஸாவஸாணுவதாரிணீம்' என்றும், ஶரண்யாமநந்திஜயேத்'

என்றும், 'யதேவாம்ருதமயம்' என்றும், 'அவிமுக்தநாதரவே நாதரவோணம் ப்ராணம் ப்ராணதம் ப்ராணம் ப்ராணதேவம் சேத்' என்றும், 'யஸ்யாவீக்ஷேணவம்' என்றும், 'உபாஸ்யே விஷ்ணுபாதே ஸஜ்ஜநயவிநிஜா தத்வவிதஃ' என்றும் சொல்லுகிற படியே அப்ரமேயனானுடைய திருவடிகளை யடைவிப்பிக்கத்தக்க தென்றும், அ தா வ து; உ பா ஸ க ா ர ம என் ப து. உபாஸகாரமாவது:—ஸாபேக்ஷனான உபாஸகனுக்குச் சேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கவல்ல வேதனன் சுகிமோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக விதிக்கப்பட்ட வேதநாதனம். இதை நிக்ஷேபரக்ஷையிலும், 'அபூர்வஸாமாந்யோ நா மோக்ஷாஷிமுக்திஃ । ப்ராத்யாஸ்த்யா வஸாவஸிஷ்டம் வபுகாயபூர்வமம்வநு' என்று ஸ்ரீதேசிகர் அருளிச்செய்தார். இதையே பிள்ளை லோகாசார்யரும் உபாஸகமே உபாஸகாரகமென்றார். ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் 'ஸவம் உபாஸகாரஸம்வாதி உபாஸ வேதநவிசேஷே மோக்ஷஸ்வஸித்யா ஸ்ரபாஜ்ய உதிதவிரோ யஃ।' என்று விரோதபரிஹாரத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகை யாலிங்கு மோக்ஷயென்ற தத்வமானது தத்வஸித்தாவகமாயிற்று. மேலும் (தக) அத்தத்வமானது (த த் வ த் ய ம ந ா ர ா ய) அப்ரமேயனை விட்டகலாததும், அப்ரமேயனுக்கு சநா ராயமானது மென்றபடி. இவ்வத்யத்தமும் சநாராயத்யமும் 'யாத்ருத்யாநியமா ஸாவம் விஷ்ணோராயவாணிஸவபூ ணிதாந்யா ஸாமேஸ்வரநாராயவாரவ விஷ்ணுவேதபூர்வோ வமாயாநித' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியாலும், ஸமஸ்தநாராயணாதி உதநாராயவ ஸ்வராயவாரவ' என்று தொடங்கி 'நித்யாநவாயிநீம் நிரவத்யாம் தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்' உதத்ததுமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கத்யத்தாலும், 'நவயுமமிய தேஷுத்திரவீ, யாவகாதளதேவ்யவீ' உதத்ரஜி ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலும் ஸித்தங்கள். இவ்வாநாராயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் தமது வதாஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் போர

விசாரித்து ஸமந்வயாதிகரணத்தில் நிரூபித்தருளி
னார். அவ்விடத்தில் ஸம்சயமாய் நிரூபித்து ஒவ்வோர்
பக்ஷத்தையும் விஸ்தரமாய் உபபாதித்துவரும்பொழுது, த்விதீய
பக்ஷமாக 'ஜீவாஜீவமுக்தி ஜ்ஞாநோத்பத்தி ...
... ஸாதநம் ...
... ॥' என்று தொடங்கி சில வாக்யங்களை விஸ்தரித்து '...
... ஸாதநத்வம்'
என்றருளிச்செய்தார். இது பக்ஷங்களி லொன்றாகை
யால் உபாதேயமாகாது. மேலும், ஸித்தாந்த பக்ஷமாக ஸாதி
த்யாயத்தை யருளிச்செய்யும்பொழுது, '...
... ॥ ...
... ॥ ...
... ॥
... ஸாஸ்த்ரம் ... ॥ ...
... ॥ ...
... ॥' என்று ஜ்ஞாநஸாதநத்வத்தை யிவ்விதமென
ஸித்தாந்தித்தருளினார். ஆகையால் ஸமந்வயத்தாலும் ஜ்ஞாந
ஸாதநத்வமேயே பிராட்டிக்குள்ளதென (ஜ்ஞாநஸாதநத்
வம்) என்ற வாதம் பொருள்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீதேசிகர் அரு
ளிச்செய்த ஸித்தாந்தபக்ஷமும் கேவலபக்ஷமாகையா லிதைவிட்டு
த்விதீயபக்ஷத்தையே ஸித்தாந்தமாக ஸ்வீகரித்தாலோமெனில்;
கேவலஸாதநம்' என்று கேவலபக்ஷமாகவே யருளிச்செய்ததும்
ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸித்தித்ரயத்தில் அருளிச்செய்தது போலான
தாகிது ஸம்ப்ரதாயபூர்வாசார்ய போன்றதேயாம். இது
வேதாந்தஸூத்ரத்திலும் ஸித்தம். ஸபக்ஷத்தை யின்னதென்று
நிரூபிப்பது ஜந்யபக்ஷலக்ஷணங்களா லாகையாலிங்கும் ஸம்
ப்ரதாய ஸித்தபக்ஷலக்ஷணம் த்ருஷ்டமாவதால் 'ஸித்தஸித்த

ஸாவஸிதாஃ' என்றபடி ஈற்றிற்கூறப்பட்டதே ஶ்ரேயஸ்கத்ரு வக்ஷமாகும். இந்த ஸூக்ஷ்மமறியாதே ஸர்வோத்க்ருஷ்டத்தை யடைந்து கூறுவது ஶாஸ்த்ரார்த்த நபிஜ்ஞதாவிலாஸமேயாம். ஆகயிவ்வளவால் தத்வத்ரயமநுஸந்தேயமென்றதும்வ்யாக்யாதம். மேலும்:— (ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வம்) ஸ்ருஷ்டிக்கு அதிஷ்டாந ஸந்தமாய் அதன்வ்யாபாரங்களை ஸ்வாதீநமாகவுடையதான லக்ஷணத்தையுடையதென்றும், அதாவது:— 'ஜகதுத்பத்திகாரணத்வ ஸத்வஸ்ருஷ்டிரிஷ்யதே । ஸந்தேஹாஸ்ருஷ்டிரிதீ, என்றுள்ள ப்ரமாணப்படிக்குள்ள பொருள். ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருகமான லக்ஷண த்தை யுடையதென்றபொழுது, 'ஸ்ருஷ்டேஃ ஸாமர்த்யா நிஷ்ருஷ்டீயோவேநவிந்த்யதே, ஶ்ரீஃஸ்ரஷ்டாஸ்ருஷ்டிஃ, ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாஃ ஸர்வலோகாநாம் ஸ்ரஷ்டாதேவஃ ஸநாதநீ । வ்யக்தாவ்யக்தயோ விஷ்ணுர்ஸ்ரீ ஸம்ஜ்ஞா லோகஸாக்ஷிணஃ ॥ என்றும் வேண்டும் ப்ரமாணங்கள் உதாஹரித்தன. ஆகப்ஸர்வகர்த்ருத்வமான யிவ்விரண்டும் 'ஸவோயதிதஸ்யாஸ்ருஷ்டிம் ஸ்ருஷ்டிம்விதேவாம் । ஜீவ ஸந்தாநஸாலோ யயேதம் யாயதேஜகத் ॥ என்று ஶ்ரீ கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடிக்கு ஸித்தித்தன. இதையே ஆதாரமாகக்கொண்டு தத்வஶாஸ்த்ரத்திற்கு ஸ்ருஷ்ட்யதிஷ்டாநமான லக்ஷணத்தைப் பொருளாகவெழுதி வேதனன் செய்யத்தகுந்த ப்ரமாணவிஷயத்தில் ஸமவர்த்திவாஸனைக்கும், ஸமவர்த்தி வாஸனைக்குமுள்ள தாரதம்யமாகச் சிலர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். அங்கு ஸமவர்த்திவாஸனைக்குவேண்டிய ஶ்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களையும் வேண்டுமளவு எடுத்துரைத்து ஒடுவில் ஸமவர்த்தியத்தாலிவளுக்கும் ஸாக்ஷாத்மோக்ஷப்ரதத்வம் கூடுமென்றார்கள். இங்கிவ்விதம் நிபந்தநாபேக்ஷையைச் சொன்னது காரணத்வ ஶாஸ்த்ரவிஹாராய்ம். ஸ்வதந்த்ரஸமவர்த்தியமென் பது ஸமஸ்தகூடமாகையால் பிராட்டி விஷயமான லோகோக்ஷா யவிஷயக வசநங்களுக்கு வையர்த்யம்வருமென்ற ஶங்கை யை மறந்தார்போலும். வதிஸ்ருபாதாக்யாதி ப்ரமாணஸாம்ய

ஊாயாயடிமிவருக்க ஐஹ்மாதலாஸிறே அவ்விதம்கூறியது. ஆனல் ஹிரண்யஹஹ்ன் அளவுள்ள வைஸெதநருக்கும், சநனதன்வரை யிலுள்ள நித்யெவதநருக்கும் மேற்பட்டவளென்றும், ஸமஷ வெக்ஷபா நிக்ருஷெஷ்டையென்றும் நிரூபித்தனர். வாராஹகா ரஸ்வாவாமஸ்வாவெயஸ்வாதிகளெல்லாம் சுஸஷ்டாவ்யாரபாமதா யங்களாதலால், வாஹத்தில் தனுஜாவுத்தில் ஸுவிகமாயிரு ந்தசுஸஷ்மநாயங்களோதுமே இவருக்கு சுவஹரிக்கவெள கரியமாயிற்று. என்றுலும், வ்யோணகளோதும் வஹாஉமா யங்கு உஊாஹரங்கங்களாயின. ஆகயிவ்வளவால் (ஐக்ஷ்ஷாவஹ் தகூா) ஒக்ஷியென்ற பெரியபிராட்டியாராகும் ஸாஸ்வ்ரோண ஸிஐவஸ்துவானது (ஸாவாத) வடிவெடிாக்ஷவ்காரமாகவ ல்லவோ (ஸ்ருதி உமி ஸாரஹிஸு) வெதத்தாலும், உஹஷிடிக ளாலும், சூவாயடிர்களாலும் (சுஜ ராதஸாவெஷ) வாரோதாவை யபிஸரித்து நிணடிபம் செய்யும் ஸாஸ்த்திரல் (உக்ஷம்) அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீநூாய ஸிஜாஜநத்திலும்; ‹ஸ்ரீபாஸஹ தாஹாஂவதுஂ ஸாஸஂதஂ ததஸவதா । தயொஸாஃெஉ ர்க ஸக்ஷி தஉதாதிஸ்ராஂ மதி:॥ என்று துடங்கி ஸதலெஷாக வ்யாவ்யாநமாக அதன்மேல் பரக்கச் சிலவாகங்களால் ஸா ஃெஉ ர்கரரதிகளுக்கும் ஸக்ஷிதஉதாதிகளுக்குமுள்ள தாத யடித்தை விஸ்தரித்தருளினர். அவ்விடத்தில் இந்த ஸ்ரீதஷ்விஷ யத்தில் வேண்டும் விஷயங்களெல்லாம் ஸ்ரீராஉிஜ்ருக்ருத ஷஸ்யடி ஸாஞெக்ஷவத்தினின்றும் வேண்டுமளவு உஊாஹரிக்கவும்பட்டன. மேலும் ஸ்ரீரதவெடிகையென்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாயடிாநாமர ஹீத வ்யாவ்யாநத்தில் சுதிரஉணீயமாயும் சுதிவிஸ்தரமாயும் வ உநஹஷண ஃோஂஸொக்ஷ வடிவடிவக்ஷ திரஸநவடிவடிக மாயும் ஸ்ரீதஷ்வ நிணடிபிக்கப்பட்டதை யெல்லாமிங்கே எழுதுவ தானல் ஸ்ரூயம் விஸ்தரிக்கும். இதன்விரிவை யங்கேகண்டு தெளி வது. ஆகயிந்தஸ்லோகத்தால் பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்வரூவ ரூபமணவிஸ்வாதிகளெல்லாம் யஸாவ்ரோணமும் யஸாஸ்வ்

ஊாயமும் யதாஸ்ரு தமாக சுதிவாதமன்றிக்கே உபபாதிக்கப்ப ட்டதால் 'தஅதி' த்ராதியைக்கொண்டு ஸமஸ்ஸீர ஸம் ஸமு க்ஷேபேயென வரபத்திலுண்டான ஸம்ரயத்திற்கு நிவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. இதையேதிருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீதேஹஸூத்ரயஸா ரம் தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் இவ்வீசுவரன் 'நிசெத்ரெவெஷா ஜமநாத:விசெஷா:ஸ்ரீரநவாயிநீ' ஐத்ராதிகளிற்படியே ஸவ்ரா வஸ்தைகளிலும் ஸவதீகனாய்க்கொண்டே யிருக்குமென்னுமிட த்தை 'தகெவநய:, ஶாதா விதா' என்கிற ஸ்லோகங்களில் உ வகாரவிஶேஷத்தால் ஸாதாரமாய் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட வராஶர, வராஂசுஶ வ்யாஸங்களில் தெளிந்துகொள்வது' என்று துடங்கி 'கஶ்ராநயாநாம் ஸ்தத: மகவிதகஶ்ராம் ஸ்தத் கூவபுதெ' என்கிறபடியே த்கூவாணித்ராத்தாலே நினைத்த தெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் வ்ராணஶர ணராய்ப் போறுகிறது. ஆகையா லிவ்வீசுவர தத்வத்தையும், ஶரம்ஶிதவ்ய தத்வங்களையும் யதாவ்ராணம் தெளிய வ்ராவும்' என்று ஸ்ரீதெவநாதெஶிகன் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் 'நஹிவவநவிரோயெ ந்யாய: வ்ரஸவதி' என்ற ஸ்ரீஸாஷ்யவா க்யப்படி பஹுவ்ராணஸித்மான ஸக்ஷிதத்வத்தின் யாதாத்ம்ய த்தைக்கேவல தருதகங்களைக்கொண்டு குலைக்கக்கூடாதென்பது தாதபயம். மேலும், சுஸத்க்ஷிகளுக்கும் நாராயணன் ஒரு வனைவிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டிய நிவபமுயமும் சுநாவஸ்யகம். 'வயொஜநநேநாதிஸ்ய நதெஜா விவ்வதபதெ' என்றபடி நிஷ்ப்ரயொஜநமாய் ஒருனும் வ்ரவ திக்கமாட்டானுகையால், ஸவரவஸ்தையிலும் ஸமஸ்தத்வத்தை ஸவதீகமாக வேர் நிவமய்த்தி னகம்கைப்பற்றியதும், சூ ஷிகத்ராதி காரணத்தைப்பற்றியே யல்லது வேறு காரணமில்லை யென்பது ஶஷ்ஷஸூஷியாலறிந்து தெளியவும், வ்ராணங்களு க்கெல்லாம் தாரஸஹத்தால் சுநயாகாரணம் செய்வதும், வெ திஸாத்தால் சுநயாவாகப் பொருள் கூறுவதும், தாகலுனை

களால் ப்ரமாணவிரோதத்தை ஸ்வோபாதாநம் செய்வதும், ப்ர
ஸங்கத்திலொவ்வொன்றையும் ஸித்தாந்தம்போல் பேசி யொடுவில்
ஶஶவிஷாணதுல்யமாய் நிலைப்பதும் ப்ரதிபக்ஷி மாராக
ஸ்வித வாதஸ்தக பரிபாடியாதலால் அந்த ந்யாயங்களையே ஸ்வ
பக்ஷத்திலு மபேக்ஷித்து ப்ரமாணாதீநமான ஸ்வஸித்தாந்த ஜெ
ஶிகபக்ஷ்யநாமக்ருஹீத ஸ்வபாவங்களையெல்லாம் விபரீதார்த்தம்
பண்ண சிற்சில தார்க்கிகர்கள் ஏற்படுவதால், அவ்வோதார்க்கி
கப்ரவாதங்களையு மெடுத்துப்பேசி அவைகளிலுள்ள தோஷத்தை
வர்ணித்து யதார்த்தமான ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை இந்த க்ரந்த
கர்த்தா ஸ்தாபிக்கின்றார். இவ்விடத்தில்; ஸாகேதராமாநுஜஸ்வா
மீஸ்வரென்றவோர் ப்ராஜ்ஞர் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகை யெ
ன்ற புஸ்தகத்தில் உட்வது பாடத்தில் 'வேதாந்தாசார்யரும்
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில், தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் பிராட்
டிக்கும் ஜீவகோடித்வஸாமாந்யத்தை யங்கீகரித்து முக்தஸாதா
ரணமான ஜீவலக்ஷணத்தை 'ஜ்ஞாநத்வேஸதி வேதநத்வம்' போ
லே,'ஸ்வகதஶேஷத்வேஸதி வேதநத்வ'மும் ஜீவலக்ஷணமாகையாலே
ஶேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமென்னவுமாம்' என்
றருளிச்செய்தார்' என்றெழுதினர். இதற்கோர் வ்யாக்யாநத்தை
யும் காட்டினர். இவ்வ்யாக்யாதா ஸ்ரீமத்தேஶிகனுடைய ஸத்ஸம்ப்ர
தாயசிஷ்யருமல்ல. இவரை ஸமர்த்தரென்று கூறவோர் உபபத்
திப்ரதிபத்தியுமில்லை. வீதியில் ஸஞ்சாரம்செய்யுமோர்உந்மத்தன் பே
சும்பேச்சு காகாக்ஷரந்யாயப்படி நமக்கநுகூலமாய்த்
தோன்றினல், அப்பேச்சிலுள்ள ஸாராஸாரமறியாதே அதை
க்கேட்டவர் தத்காலத்தில் தனக்கனுகூலமாயிருக்குமோர் கார
ணத்தைப்பற்றி மாத்திரம் உந்மத்தப்ரலாபமென்றறியாது அவ
னோடு தானும் ஸந்தோஷிப்பதும், அதை யவலம்பித்து வேறோ
ர்விதாநம் செய்வதும், அதையெழுதியோ ரோதனம்செய்தோ
வர்ணிதவாரே ஸாமாந்யஜநஸமூஹம் காணும்படி ப்ரஸி
த்தமாய் ப்ரகாஶப்படுத்துவதும் பரிஹாஸாஸ்பதமாகும். அன்

றியும்; வ்யாக்யாதாவபிப்ராயத்தி லொருவித மெழுதிவைக்க யதை நவீனர்கள் ‘ஓருவனடிமை’ என்றதை ‘ஒருவண்டிமை’ என்று வாசித்து வ்யாக்யானம்பண்ணி ப்ரகாஶம் பண்ணினது போல் விபரீதமாய் அர்த்தமாக்கித்தாமெழுதிவைப்பதும், அதை பொட்டி யந்த்ரகாரர்கள் முத்ரணஞ்செய்வதும் ஸர்வத்ர ஸாதாரணமாகையா லிவையெல்லாம் உபயவேதாந்தாசார்யரான ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஸம்மதமாகாது. ஆகையால் உபயவேதியையும், அந்த வேதியையுடைய ஹ்ருதயத்தின் யதாவ ஸ்வர வாக்யங்களையும், தத்த்வநிர்ணயமான தத்த்வஸ்ரீதேதர ஹ்ருதயங்களையும் யதார்த்தவொளிக்க ப்ரவ்ருத்தமாயினோம். அதாவது:— இங்கு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் சேதநாசேதந தத்த்வங்களையும் அவைகளின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையும் ப்ரதிபாதித்தருளி, அவைகளுடைய ஸ்வரூப நிரூபணாநந்தரம் ‘இப்படி ஸ்வாதீநஸர்வஸத்தாதிகளையுடையவனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம்’ என்று தொடங்கி ஈச்வரதத்த்வத்தை விஸ்தரித்தருளினார். அப்பொழுது ஸ்வரூப ஸ்வபாவத்தையுடைய தத்த்வத்தைப்பற்றி இதனிடையில் இவ்வீசுவரன் ‘நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ’ இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸ்ரீமானாய்க்கொண்டேயிருக்கும்’ என்றருளிச்செய்ததால் விஷ்ணுபோலவே விஷ்ணுபத்நியும் ஈச்வரகோடி ப்ரவிஷ்டையெனத் தெளிகின்றது. மேலுமங்கு ஈச்வர தத்த்வத்திற்கேயஸாதாரணமாயுள்ள அதிகாரங்களை யிரண்டாய் வகுத்து அதில் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும், ஈச்வரிக்குப் புருஷகாரத்வமும் கூறுக விஷஜ்த்த வ்யாபாரங்களென வருளிச்செய்தார். நிரபேக்ஷ ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுக்கு ஈச்வரியின் புருஷகாரத்வத்தை ப்ரதீக்ஷிப்பது ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமாவதால் புருஷகாரத்வத்தையுடைய பெரியபிராட்டியார் ஜீவதத்த்வமென்று கூறுவது அஸமஞ்ஜஸம் மேலும் ‘அநந்யா ராகவேணாஹம்’ என்றபடி இந்த

பிராட்டிக்குக்கணாமெயன ஶரம்ஸரகவும் அருளிச்செய்யப்படாத தால் அதை ஹ்ருதயம் வேறுவ்யாகாரணங்களிலுள்ளதையு முதாஹரி க்கின்றோம். அதெங்ஙனேயெனில், 'ஸர்வாவஸ்திலும் ஸவ கனுப்' என்றபொழுது ஸவர்வாவஸையென்றதால்ஸராஷ்வத்தி வ்யவத்திகளாகிற உசிதஶேஷஙளெல்லாவற்றிலும் என்று பொரு ளாவதால் ஸராஷ்வாதமையிலும் பிராட்டியாருக்கும் 'வஶகசிகவ திவொதிதள' என்றபடி ஶரம்ஸரஸராஷ்வாஜுஷ்டிதகவும் ஸி ஜிக்கும். இதையொட்டியே 'தவதேஸர்வாசாரம நவ்யுஷம்ஸிய தெ ஞ்ஞத்ரவி' என்று ஸ்ரீபட்டருமருளிச்செய்தார். இதல்லாது மேலும்; ஸிஜொபாய ஶொபநாயிகாரத்தில் 'உவாயோ பெயவாரமான வாக்யத்திலும் ப்ராதமான யிவ்விஶேஷணத் தினுடைய உவயொகவ்யாகாரத்தை' என்று உவாயதமையிலும் உபெயதமையிலும் வத்திக்கு உவயமுண்டென்றருளிச் செய்த தால் ஸிஜொபாயாஜுஷ்டிதகவுமிப் பெரிய பிராட்டியாருக்கு மேற்பட்டது. ஆகையாலிப் பிராட்டியாருமீசுவர கெங்கர்யஜு ஷ்டிதையானவளே. மேலும்; ஸாஜொபாயஶொபநாயி காரத்தில் 'நாராயணம் லக்ஷ்மீகம் வ்ராவ்ய நித்யநாராயணம் உவாய ஜத்திவிஶாஜொமயாயஶரணாமதி: ॥' என்ற வஜியா கர்பாசுரத்தை யெடுத்தங்கிகரித் தருளியதாலும், அயாயிகாரத் தில் 'நாராயணாதிஶப்தங்கள் ஸ்ரீபதிக்குச் சொல்லுங் கட்ட ளையில், விஷ்வக்திக்கும் சொல்லிற்றும்' என்று ஸ்ரீஶதெ லக்ஷ் ஸவந்ஙள' என்று வாகவிவெமநம்செய்ததுபோல் 'கவெஸ் ஶாநாஜமமெதா விஷ்வக்தீ' என்றிவளுக்கும் வாகவிவெ நம் விஷ்வக்தீகவத்தைபிட்டென்ற கருத்தால் அருளியதாலும், அதே யயிகாரத்தில், 'ஹமவனாராயண' என்கிற நேரிலே 'ஹமவதீம்ஶ்ரிபம்' என்றருளிச்செய்தார்.' என்றதால் ஹமவாகநி திஶப்தாபம் தயாவாரஷ ஜத்யவி' என்ற படிக்குள்ள ஶநி தாவஸாயாரண திருநாமமாகிற ஹமவஜுவத்தை பிராட்டியாருக் கும் ஹமவதீம் என்று காரணங்கவாதிகளையுடைய மேஹுனவப்

பற்றி வதிவத்ரவ்யாபாரணம் ஸமவாயமென்று பொருளா கும்படி அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'நஸ ஹ்ராஜீவவத்கே, வரதாவஸவர்வ ஆயுஶ்ரீ ப்ரியாஜாட்டம் ஸரோஜிதெ: |' என் றருளிச் செய்திருப்பதாலும், உபக்ரமத்தில் 'வ்யாணீமேவத த்ராஹ்ய ஆவதீ ஜமதாம்வதீ' என்றும், உபஸம்ஹாரத்தில் 'ஶரண்ய ஆவதி விஆம்ஸஜத்ஸமேஹ்யஹ்யத' என்றுமருளிச் செய்திருப்பதாலும் வரதஹ்ஸஹஸ்ய த்ய ஸாரவெக்ஷயா பிராட் டியாருக்கு ஜீவகோடிகுஹஸ்வம் சொல்வது கிஷித்தேனும் ஸமஞ்ஜஸமன்று. ஆகையால்; தத்வத்ரயாதிகாரத்திலுள்ள 'க ணாதெவஸதி வேதநத்வம்போலே, ஸதஶேஷதெவஸதி வெ தநத்வமும் ஜீவலக்ஷணமாக வற்றுகையாலே இச்சேஷத்வம் ஜீவ னுக்கு ஸாமாந்ய நிரூபகமென்னவுமாம்.' என்ற வாக்குத் தொடர்ச்சியாய் வரும் முன்வாக்யங்கள் ஜீவனுக்குள்ள ஜ்ஞாநத்வா நந்தத்வாதிகளை விஸ்தரித்து வ்யாக்யானித்துவிட்டு, மேல் ஶரணத்வத்தைப்பற்றி யிவனுக்குள்ள நிருபாதிகஶேஷ த்வத்தையும் வ்யவஹாரத்தில் தோற்றின ஸம்பந்தத்தைக்கொ ண்டு ஜீவனுக்கு இது நிரூபித ஸாமாந்ய விஶேஷணமென் னலாமென்றதையும் வ்யாக்யானித்தது. அதனுடன் அந்த ஜீவனு க்கு ஸாம்ப்ரதமான வோர் லக்ஷணவாக்யாவ வர்ணநத்திற்காக வருடையாத்வத்தி யருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகையால் கணா தெவஸதி என்றது வேதநத்வ விஶிஷ்டமான விஷயமாகிய ஶரண ஶரவ்யாவ்ருத்திமாத்திரமாய்க் கொள்வதுமன்றி மேல், ஸதஶேஷ த்வமென்றது ஶரணத்வப்பற்ற நிருபாதிகஶேஷத்வமிருக் கச்செய்தேயும், மற்ற ஜடங்கள்போலன்றிக்கே வேதனத்வமு மிவ னுக்குண்டென்பதுஶாஸ்த்ர மிதன்பொருள். ஆக யிவ்வளவால் க ணாத்வவெதநத்வாதிகள்போல் ஸதஶேஷத்வமுமோர்லக்ஷணமா யிற்று. இங்ஙனன்றிக்கே 'ஸத:' என்றதைஶரணஶரவ்யாவ்ருத்யர் மென்றதும் கஸ்ஷூதிக்ஷமல்ல. நிருபாதிகஶேஷத்வமென க்கருத்து. இதனுல் வ்யதிவக்ஷ்யஹிதம் ஸிஜியாதென்பதை

நிரூபகர் அறியவும். இங்ஙனில்லையெனில், ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம், நிக்ஷேபரக்ஷா, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந, தாத்பர்யசந்த்ரிகா, விரோதபரிஹாராதிகளுக்கு ஸம்ப்ரதாய விரோதம் வரும். இவ்வழியையடுத்த 'இப்படி விஹிதமாகவும் வேதந கர்மம் ஸநந்யாதிகம் நிரூபாதிக சேஷித்வாதிகளு மீச்வர லக்ஷணங்கள்.' என்ற வழிக்கு ஸ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜந கர்த்தாவான ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜ மஹாதேசிகரு 'ததுநிரூபாதிகா தாவத் உபயஸாதாரணம் | தத்ரப்ரோக்தம் நிரூபாதிகசேஷி த்வாரூப லக்ஷணம் பத்ந்யா நாயகஸ்ய நாதேஸ்ருதே தி, தஜ | விரோதபரிஹாரே ஸ்ருதௌ பூர்வாசார்யை: ஸம்பந்தஸிம்ஹாஸநவாதி பரிஹாரே மாத்ருநிரூபாதிக சேஷித்வஸ்ய ஸாதிக த்வாத்' என்றருளிச்செய்தார். 'ஸத்ஸம் பந்திநிர்வ்யாஜ வி த்வம் ஸவஸுஸ்ரீய:' என்று வசநபூஷணவ்யாக்யானத்திலும் பிராட்டிக்குள்ள நிரூபாதிகசேஷித்வம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. விரோதபரிஹாரத்திலும், 'ஸோபாதிகசேஷத்வத்தையும் நிரூபாதிக சேஷத்வத்தையுங்கூட்டி 'உபயாதிஷ்டாநசே கம்சேஷித்வம்' என்றதுதான் போருமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன கட்டளையிலே இருவருக்கும் தத்வத்ரிஷ்டிமெல்லாம் சேஷமானாலும் ஒருவருக்கு நிரூபாதிகசேஷம், ஒருவருக்குத் ததீயத்வமடியாக ஸோபாதிகசேஷம்என்று பிரிக்கவேண்டாவோ வென்னில்; இது இருவருக்கும் தத்வத்ரிஷ்டிமெல்லாம் சேஷமென்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி வசநங்களில் உபாதிகள் சொல்லாமையாலும், ஸாரஸ்யத்தை யோஜிக்கைக்கு வேறு ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஒருவருக்கு அநந்யார்ஹசேஷமென்ற விடம் 'அஹம் ஸர்வாதாரம் நவ ஜ்ஞானயோர்த்தே ஸ்ருதிரவி' என்றகட்டளையிலே நிர்வஹிக்க ஶக்தமாயிருக்கையாலும் இருவரையும்பற்ற வ்யாப்திமெல்லாம் நிரூபாதிகசேஷமென்கக் குறையில்லை.' என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; நிவிஷ்ட தாகிக வாதிஸ்ரீயான் வரதநீயாசார்ய ரென்கிற ஸ்ரீநயினாராசாரிய

ரும் 'உபலக்ஷணார்த்தஞ்சைகோக்தே: ஸ்ருதௌ ப்ரத்யயநாத் ।
நிருபாதிகசேஷித்வம் த்வயோரபி ப்ரதிபாத்யதே' என்று
ஸாதித்தருளினார். ஆகையிவ்வளவால் பிராட்டியாருக்குள்ள
சேஷித்வமும் நிருபாதிகமென்றும், தத்த்வஸித்தௌ நிர்ணயே
ன்றும், 'ஏதத்வ எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்தில் பிராட்டி
யையும் சொல்லிற்றாம்' என்று தொடங்கிய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அரு
ளிச்செயல் ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மநாராயணவிஷயத்வத்தால் ஸ்ரு
திஸூத்ராதிகளை எவ்விடத்திலும் ஸஹைவ விவக்ஷிதமா
னாலும் ஸமர்த்த பிராட்டியையும் ஸஹநார்ஹைதையாதலாலும் நி
ருபாதிகசேஷித்வத்தை யுடையவளாதலாலும் சேர்த்தேபொ
ருள்கொள்வது ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயாநுகதவிசேஷமெனத் தெ
ளியவும். ஆனதுபற்றியே 'தத்த்வ' என்று ப்ரயோகத்தில் ப்ரயோகி
க்கப்பட்டது. மேலும்; ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையில்; உபோத்காதத்
தில் கூறப்பட்ட ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாந சேஷியிப்ரஹ்மவித்
ப்ரகாரம் ஸம்பந்திகளான ப்ராமாணிகர்களுக்கும், மூர்த்தாஸர்களுக்
கும், எம்பெருமானுக்கும் ஸம்மதமானதேயாம். ஓர் ப்ராமா
ணிக ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தனக்கு ப்ரமாணம் தெரியாததால் 'ஸ்வபூர்
ணவீக்ஷணசக்தியானவள் ஸ்வதோஷத்தை ஸ்வபூர்ணத்திலா
ரோபித்துப் பேசுவதுபோல்' தாம் செய்யும் தர்க்கம் ஸ்வத
ர்க்கமாயிருக்க உதாரர்களிடத்தில் அதை யாரோபித்தது ஸ்வபாவ
யமேயாகும். இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசி
கனும் 'பச்யதி பரதோஷாந் தோஷாநஸதோபி ஸந்தோபி
ஸமர்ணாந் । விபரீதத்ருஷ்டிஸஹிதோ மஹிமா மஹாஜநவை
ஷ:' என்று ஸ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தி லருளிச்செய்தார்.
தத்ஸாரஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பண்ணின கேவலப்ரயோகஸம்ப
மும் முன்பே விஸ்ருதம். ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரவிரோதமான உ
பந்யாஸம் பாஷ்யகாரருஷ்டி ஸாதாரணமாயிருக்க, ஸ்
ஸ்த்ரதாரதாத்பர்யதிகளும் அதே சாயையாய் வர்த்தியெழுத வேற்ப
ட்டது. ப்ரஸந்நாசேதிகளென்று ப்ரயோகதர்சா கூறியதற்கொ

த்தது. அன்றியும் வ்யுத்பத்திவைலக்ஷண்யாதிகளும் ஹேதுவசநங்கள்தான் ஸம்ஜ்ஞாஸமோ வெனில்; அதுவும் ஸ்வஸம்ஜ்ஞாஸமமாய் ஸாதிதஸித்திக்கு மிடமில்லாது முடியும். அல்லாதும்; வ்யுத்பத்திவைக்ஷிவாதம் ஸாமீப்யபாரம்ய வ்யபதேசநிமித்தமாகின்றது. மேலும் ஸ்வவை லக்ஷிதாய்ஞங்களெல்லாம் மேல் அந்தந்த ஸூத்ரங்களில் ஸூத்ரகாரரே பரக்கக்கூறுவதாலிங்கு 'தத்து' என்ற வ்யுத்பத்திவாஸார ஸம்ப்ரதாயம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இங்கு தத்து என்றதால் காரணத்வமும், தத்வகிரணமென்றதால் தத்வவியோமாஸஹ விசேஷணத்வமும், தத்யந மென்றதால் ஸ்வாதந்த்ர்யமும், தத்ஸ்வரூபமென்றதால் தத்ஸிஷ்டத்வமும், ததாகாரமென்றதால் ததீயகாரத்வமும், தத்ருணா: என்றதால் தத்ஸ்வரூப நிரூபகத்வமும், தத்ஸஹாயபாயிதா என்றதால் தத்ஸ்வகீயஸகதி தத்வி நாஸ்ரகத்வமும், தத்ஸ்வணா என்றதால் தத்லக்ஷணஹேதுத்வமும், ததீய மென்றதால் தச்சேஷத்வமும், தஸம்ப்ராஸ்ரிவ்யாவக மென்றதால் தத்வாராதிகாரத்வமும், தத்வ்யமநாராயண மென்றதால் ததாநாராயணத்வமும், வ்யக்ததத்ப்ராதுர்ப்பாவமென்றதால் தத்வைரூப்யநிஸமாஸ்ரயிகத்வம் முதலாய் வேதநாவேதநஜய ஸமஜநிராவாயிக ஸேஷித்வாதமும் தத்தவ்யாயங்களி லுள்ளுற்றத்தைப்பற்ற ஸாமாந்யாகாரமாகவிங்கு ஸங்க்ரஹித்துக் கூறப்பட்டன. விசேஷாகாரமாக ஒவ்வொன்றிலும் பற்பலவாய்ஞங்களு முளவென்பது உத்தரத்ர வ்யுத்பத்திஸ்லோகங்களிலும் வ்யவஹாரநயத்திலும் உபவாதிக்கலாகும். ||க||

இப்படி ஸாமாந்யமான வாக்யாய்ஞங்களைக்கூறி மேல தனுள்விளங்கும் விசேஷாய்ஞங்களை ஸூத்ரகாரரே வ்யவஹக்ஷம் பண்ணிக்கொண்டே வேசிஷ்ட்யாதிதாதியால் வரிஹரிக்கின்றார். இங்கு நேதாவரான 'ஸாகேதராமாநுஜ ஸூரீஸ்வரர்' என்ற வொருவர் ஸ்வவக்ஷஸாயகமான வசநமாத்ரஷண வீஸாம் ஸையையும், அதன்வணநமும் ஸ்வவக்ஷவ்ருத்திக்ஷவகமுமான ஸ்ரீதகவலிஸாஜ்ஞநத்தையும் பார்த்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் மற்ற

வாதங்களையெல்லாம் விட்டு, ஸ்ரீதத்வவிஷயமான வாதத்தைமட்டி லொப்பி ஸ்ரீக்குஏற்பட்டிருக்கும் விசேஷத்தின் ஸ்தாபநார்த்தமாக வோர் பரிச்சேதத்தையும், உபாயத்வ ஸ்தாபநார்த்தமாக வோர் பரிச்சேதத்தையும், ஸாமஞ்ஜஸ்யமாய்ப் பிரித்துச் சிலவாக்யங்களை யெழுதி அவையிரண்டிற்கும்கூட்டி 'ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகா' என்ற வோர் பெயரால் ஓர்வ்யாஸகத்தை வெளியிட்டு ஸ்ரீயின்தத்வத்தை ப்ரகாசப்படுத்தினர்.

அதில் பெரிய பிராட்டியாராகிய லக்ஷ்மீதத்வமானது ப்ரண வத்திலுள்ள (உ) காரத்திற்குப்பொருள். ஆகையால்ஜீவகோடியி னகம்பட்டதும், அணுஸ்வரூபமுமாம். ஏனெனில்; 'மகாரார்த்தோ ஜீவ:' என்ற ப்ரமாணமிருப்பதால். மேலும்; 'காருண்யே' என்ற ச்லோகத்திற்காணும் விபுத்வபோதகங்களெல்லாம் ஸர்வேச்வரா த்வைதத்தால் ஸம்பந்தத்தாலேயே யொழிய நிருபாதிகமல்ல. ஆகையால் லக்ஷ்மிக்கு ஸர்வஜ்ஞனுக்குள்ளவிசேஷம்வாராது, சே தநகோடிக்குள்ள அணுத்வமேயுள்ளது. விசேஷமுண்டென் பது ப்ராதான்யமே யொழிய வேறில்லை. இப்படி விசே ஷமில்லாததாலேயே அபேக்ஷ விபுத்வஸ்தாபகமுமில்லை. சில விடங்களில் விசேஷப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்கள் ஆபாத மாய்க் காணப்பட்டாலும்அவைகளுக்கெல்லாம் ஜீவனுக்கு ப்ர ஹ்மஸாம்யவிஷயம் செய்யுமிடத்தில் முக்தபக்ஷத்தால் ஜீவ னுடைய யதார்த்தஜ்ஞானத்தைக்கொண்டு ஸமாதிப்பதுபோல் முக்தபா ஸமவேதநார்த்தவிஷ்ணு பரிக்ரஹ ஸாராரா இவளு க்கும் வ்யாப்தி ஸமர்த்தநம் செய்துகொள்ளவேணும். வேறு ஸ்வாதந்த்ர்ய வ்யாப்திகூடாது. இப்படி லக்ஷ்மீதத்வத்திற்குள்ள அணு த்வம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்சத்திலுள்ள 'யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:' என்ற ச்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் எங்க ளாழ்வானாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யராலும் அருளிச்செய்யப்ப ட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயமே எவ்வெவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீதத்வத்திற்கு வ்யாப்தி கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்விவ்விடங்களிலெல்லாம்

ப்ரகாராந்தரேண வ்யாப்தியும், நியந்த்ருத்வம் சொன்னவிடத்தி லெல்லாம் தத்வத்ரயத்வஹேதுகம் நியந்த்ருத்வமென்றும், ஸகுண வென சொல்லும் ப்ரமாணங்களை ஸாமாந்ய நிஷேதாதிகளுக்குப்போல் ஸாக்ஷாத் வ்யாப்திமென்றும், இதுக்குத் தானுப்த் தனக்குச் சொல்லும வைகளை 'ப்ராஹ்மணவஷ்டாந்த-மேவ வேதோ வாதீதவாதிவத' என் றபடி வாதிதவாதிகளைப்போலென்றும், இல்லையாகில் 'ஸகஸ்ர ஸ்தா நதீயோவிஸ்தா' ஸாவேஷ ப்ரத்யஞ்ச 'ஸாமேகம் ப்ராணம்வ்ரஜ' இத்யாதி ப்ரமாணங்களுக்கெல்லாம் வைபல்ய வருமென்றும், ஸமஸ்தநீதிகளாதிகளெல்லாம் வாத்ஸல்ய நிதே ஷத்தால் எம்பெருமானையே கூறுகிறதென்றும், 'ஸ்ரீநாதீ இக்ஷ் ஸேஷதேய' என்றதால் ஸமஸ்தவ்யாப்தியில்லாதே ஸ்ரீஸம்பந்த வாவ்ய வ்யாப்தாதேர் மேற்படுவதுபற்றி ஸமஸ்திவத்வம் கூடா தென்றும், வாதநிஷ்டமாகவே உதார ஸ்வயங்களிலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளவேணுமென்றும், இல்லை யாகில்; 'யதோவா இமாநி' இத்யாதி ஶ்ருதிகளில் உபதிதமான ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்வத்திற்கு ஹாநம் வருமென்றும், மே லும் நாராயணாநுவாகத்தில் வேதநகொடியோடு பிராட்டியையும் பொருளாக்குவதுபற்றி வேதநகொடி வ்யதிரேகயேயொழிய ஶ்ரேயஸ்கொடிவ்யதிரேக யல்லவென்றும், பிராட்டிக்கு விபுத் வம்கொள்ளில் ஸஹஸ்ரத்வத்திற்கு ஹாநம் வ்யாப்தமாகு மென்றும், நிரூபாதிகமான வீசுவரத்துவாதிகள் ஶ்ரேயஸ்ஸா தாரணமாகையால் பிராட்டிக்கு அது அஸம்பாவிதமேயென்றும், வோபாதிக ஸமேஶ்வரத்வம் வேதேநாதிகளுக்கும் ஸாதா ரணமென்றும், ஆக யிதனால் பிராட்டிக்கு விபுத்வமஸம்மதமெ ன்றும், கம்ஶ்ருதியில் குணத உகார வாச்யத்வம் பிராட்டிக்குண் டாகையால் அகார வாச்யத்வம் அஸ்திவமென்றும், ஆனதாலே யே ஜ்ஞாநத்தாலாவது விக்ரஹத்தாலாவது பிராட்டிக்கு வ்யாப்தி த்வம் கம்பீகாரமென்றும், ஸத்தீநீஷாதிகளைக்காட்டிலும் பெ ரியபிராட்டியாருக்கு மாஹாத்ம்யத்தால் ஸாத்ம்யம். சிற்சிலவி

டங்களில் ஸாமாந்ய ப்ராப்தியென்று சுருதிப்ரஸித்த வைலக்ஷண்யவிசே ஷத்தையிட்டுக் கூறப்படுகிறதென்றும், ஆகையால் எம்பெருமா னுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களில் பிராட்டியாருடைய ஸஹ காரித்வம் ஜகத்காரணம்போல் ஸஹகாரிகாரணமாத்ரமென் றும், ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் கடாக்ஷமாத்ரத்தாலே ஸித்த்யாதிக ளுண்டாவதுபோல் பிராட்டி ஸ்வரூபம் காரணமாயிருக்கச்செ ய்தே ஸஹகாரித்வ ஜ்ஞாநஸம்பந்தமாத்ரத்தையிட்டு உபசார மாக ஸாமாந்ய ப்ராப்தி சொல்லுவதென்றும், ஸர்வேச்வர நிரூபணத்தைப்பற்றி மாத்ரம் ஸர்வசப்த ப்ரயோகங்க ளுண்டு விசேஷணங்கள் கூறப்படுவதென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்ரீநாரா யணாதிகளாதி ஸ்ரீஸூக்திவிரோதமில்லையென்றும், இத னாலேயே சேஷித்வமிவளுக்கு ஸோபாதிகமென்றும், இத ற்கு ஹேது பிராட்டிக்குள்ள காருண்யமென்றும், பிராட்டி யைக்குறித்து சாஸ்த்ரம் சொல்லும் வ்யாப்திகளெல்லாம் 'ஜ்ஞா நீத்வாத்மைவமே மதம்' இத்யாதிகளைப்போல் வைபவமையால் கூற ப்படுவது மாத்ரமென்றும், அதனால் ஸாமாந்ய ப்ராப்தி அஸம்ஜ ஸமென்றும் 'விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூத'மென்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற் காண்பதாலும், லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட விஷ்ணுஸகாசாத் என்றில்லாததாலும் ஜகத்காரண மிவளல்லவென்றும், இதனா லேயே 'யஸ்யாஸ்ஸமஸ்தசேஷாவிஷ்ணு ஸ்ஸ்வேச்வரம் ஜிஜ்ஞாஸு' என்பன ஸ்துதிவாதங்களென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ப்ரஹ்மத் தினிடமிருந்தே ஜகதுத்பத்த்யாதிகள் காண்பதால் பிராட்டிக்கு ஜக ஜ்ஜந்மாதிகளில் அந்வயமில்லை யாதல்பற்றி யிவளுக்கு விபுத்வம் ஸ ர்வஜ்ஞதா கூடாதென்றும், ஆகையால் லக்ஷ்மீவிஷயமாய்க்காணப்படும் விபுத்வவ்யாப்த்யாதிக வசனங்களெல்லா மிவள் ப்ரஹ்மவ்யாப்தி யிலேகேதுயானதுபற்றி கேவலம் மாஹாத்ம்யபரங்களென்றும், ல க்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் பிராட்டி தானேநேரில் எம்பெருமானுடைய சக்தி யே நானென்றும் ஆகையாலேயே தத்விநாபூதையென்றும் 'ஸஹதர்மசாரிணீ' இத்யாதிகளாற் கூறுவதாலிவள் பரமாத்ம

ஸ்வாபாவிகம் என்றும், மேலும்; ஶேஷத்வம் ஜீவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாதலால் ஶேஷத்வத்தையுடைய இவளுக்கும் ஜீவத்வமும் அதனாலேயே அணுத்வமும் ஸித்தமென்று தத்வத்ரயசுளகத்தில் ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்திருப்பதால் இம்மதமே தேஶிகஸம்மதமென்றும், 'ஏகமேவாத்விதீயம்' இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலேற்படும் ஏகத்வத்திற்கு வஸ்துத்வய ஸாம்யமாவது ந்யாயவிரோதமாகையால் ஸர்வத்ரிஷ்டிக்கமான பிராட்டி முதல் ஸகலமும் ஜீவவர்க்கமே யென்றும், எம்பெருமானுக்கு ஶேஷித்வமும், பிராட்டிக்கு ஶேஷத்வமும் கூறப்பட்டிருப்பதால் விஶிஷ்டைக்யமே ஸம்மதமென்றும், விசேஷணங்களான ஸ்ரீவத்ஸங்களெல்லாம் விஶேஷ்யத்தைவிட்டு வேறேயாதலால் விஶேஷ்யமேயென்று கூறுவதும், விஶேஷ்யமேவமித்யென்று கூறுவதும் அந்யாயமென்றும், இதனாலேயே லக்ஷ்யத்தைக்காட்டிலும் லக்ஷணம் வேறென்றும், ஸர்வஶேஷித்வாதிகள் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாயிருக்க நாரீணாமுத்தமையாயிருக்குமிவளுக்கு ப்ரஹ்மத்வாதிகள் கூறுவது அஸம்மதமென்றும், விஶிஷ்டைக்ய பக்ஷத்தில் அஜ்ஞாத நிமித்தையான பிராட்டியாருக்கு உபயவிபூதி ஸ்வாமித்வாதிகளும் ஸம்பவிப்பதால் அவ்விஶிஷ்டைக்யம் கூடாதென்றும், 'நதஸ்யேஶ்வராநு:' இத்யாதிகளால் எம்பெருமானை விட்டு மற்றொன்றிற்கும் ஈஶ்வரத்வம் கூடாதென்றும், ஸ்ரீக்கு அணுத்வம் ப்ரமாணஸித்தமானதால் விபுவ்யாப்தியே ஸர்வவ்யாப்தி என்னும்பக்ஷத்தில் அணுத்வவிரோதம் வரும், அந்த வ்யாப்தி சொல்லில் ப்ரஹ்மத்திலு முள்ள வ்யாப்திக் கிடமுண்டாய் இது வ்யாபிக்குமிடம் பரிணாமத்திற்குட்பட்டு ப்ரஹ்மஸர்வத்திற்கு அநித்யத்வ ஸம்பவ முண்டாகும். ஆகையாலிவளுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தி கூடாது, ஆனதுபற்றியே எப்படி ஶேஷஸர்வத்திற்கு ஸ்வரூபமானதோ வ்யாப்தியாவமோ, அப்படியே ஸ்ரீக்கும் ஸர்வவ்யாப்தி கூடாதென்றும், வேதநாவேதநஸமானாயவ்யாப்தியிவளுக்குண்டென்கில் ஶேஷவானைப்போலிவளும்

ஸர்வஸ்வாமிநியாகக்கடவள். அவ்வித மில்லாததா லிவ ளுக்கு விஷ்ணுத்வமில்லை யென்றும், அப்படி யொப்பிலிவள் ஸகாரவாச்யையாவாள். அங்ஙனம் ஸ்ம்ருத்யாதிகளிற் காணுததால் அது புராணவிருத்தமென்றும், புராணவசந ப்ரமாணப்ரதிபாதித்வ மே பிராட்டியாரென்பதற்கு 'இதி ஸாயா வித்யா, ஸ்மீதி' இத்யாதிகளை புராணங்களென்றும், ஸ்வரூபாதி விசேஷண ஸம்பந்தத்தால் மாத்திரம் ஸ்ரீநாராயணோபகோசாதிகளில் 'ந ப்ருதக்ப்ருத்ருக்வேத்' என்று கூறப்பட்டது. ஆனதாலேயே 'ஸஹ தாரோஹணம்' என்ற புராணம் ஸம்மதமாயிற்று. இதைக் கொண்டே விஷ்ணுத்வ நிபந்தநத்வ ஸர்வேச்வரத்வ ஸர்வேச்வரீ த்வாதிகள் கூறுவது உபசாரமென்றும், இவ்விஷயங்களெல்லாம் ஸந்நிதேஷணசீரோஸா ஸூத்ரத்தின் பேரிற்சொன்ன வசனத்திற்கு ஸாயாந மென்றும், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிக திவ்யஸூக்திகளுக்கும், ஸ்ரீபாஷ்யரக்ஷாதி ஸர்வஸ்வ ஸூத்ரங்களுக்கும், வரஸ்ரீம் விசேஷாயிகரண ந்யாயப்படி த்ருஷ்டி விசேஷதையால் வேதகைக்ய மாக்கவேண்டுமென்று இத்யாதி ஸந்தர்ப்பங்களான வாக்யங்களால் சிற்சிலவரிகளைச் சேர்த்தோர் ஸூத்ரமாய்த் திரட்டி யெழுதினர்.

இவ்விஷயங்களெல்லாம் இவ்வித மிவரெழுதப்படுவதற் குக் காரணமிவர் மதத்திற்கு மூலபூதமான ஸ்ரீபாஷ்ய ரஹஸ்யங்களாகையால், அவைகளிலுள்ள வரிகளில் எங்காவது ஸ்ரீக்கு (இ) காரவாச்யத்வம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ வென்று ராயப்புகில்; அங்ஙனம் காண்பது மிகவுமரிதேயாம். ஆனால், (அ) காரவாச்யத்வமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதெங்ஙனே யெனில்; ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரப்படி ரஹஸ்யம் திரு மந்திரப்பிரகரணத்தில் 'அகாரம் ஸர்வஜகத்திற்கும் காரண மாய் நாராயணபதத்திற்கு ஸம்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது' என்று தொடங்கி 'ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸ

ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே, இதில் ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தே
யம். அஷ்டஶ்லோகீவ்யாக்யாநபட்டர் வாக்யம், 'அவன் மார்புவிட்டுப்
பிரியிலிவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது' என்றும், 'ஆகப்பிரித்து நிலை
யில்லை, ப்ரபையும் ப்ரபாவானையும் புஷ்பத்தையும் மணத்தை
யும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி உபதேஶ்யமாய்விட்டது.' என்றும்,
ஸ்ரீயஃபதிப்படியென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'இதில் முதல் பதமான
அகாரம் ஸர்வரக்ஷகம், (அவ ரக்ஷணே) என்கிற தாதுவிலே
பதமாம் முடிகையாலே ரக்ஷகனை யெம்பெருமானைச் சொல்லு
கிறது. மேல்சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்திற்கு விஷயம் ஶ்ரிய:பதியாக
கையாலும் இதில் சொல்லுகிற ரக்ஷணத்திற்குப்பிராட்டி ஸந்நிதி
வேண்டுகையாலும் இதில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமநுஸந்தேயம்' என்
றும், தனி ப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யத்தில் 'இப்பதத்தில் லக்ஷ்மீ
ஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம், எங்ஙனேயெனில்; ஸகலப்ரமாணங்
களும் லக்ஷ்மீபதியும், ஶ்ரிய:பதியும் என்று சொல்லுகையாலும்
கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வ ரக்ஷகத்வங்களும் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டங்க
ளாகையாலும், இவனுடைய ஸர்வவிதபந்துத்வங்களான ஸர்வ
ஸம்பந்ந குணங்களிலும் ப்ரதாநம் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமாகை
யாலும், இப்பதவிவரணமான நாராயணபதத்தில் நாரபதத்
திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும், மேற்
சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியொரு ஶ்ரிய:பதி
மாக வேண்டுகையாலும், இவனுக்கு தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தி
லக்ஷணங்களிலே ப்ரதாநம் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமாகையாலே யிவனு
டைய ஸர்வஸர்வ குணவிபூதிகளெல்லாம் அவளோட்
டை ஸம்பந்தத்தாலே நிறம் பெறுகையாலும், ஆகயிப்படி யிவ
னுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரயுக்தி ப்ரயுக்தி தேஶநஸம்மாயல்லா
திராமையால், இவ்விடத்தில் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸம்பந்
தம் ஸ்புடமாக அநுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்கக்கடவது.
என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். இன்னமும் சிலவாசார்யர்கள்
ஸர்வத்ரீகளுக்கு யாமத்திலே ஸம்பயமில்லாதாப்போலேயும், ப்ரயா

நடேஹிஷ்ட்வ்யதிரேகேண ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப் போலேயு மிவனுடைய ரக்ஷகத்வ ஶேஷித்வங்கள் இத்தீவ்யதிரேகேண இல்லையென்றருளிச்செய்வர். நஞ்ஜீயரிவ்வர்த்தமருளிச்செய்யச் செய்தே ; பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி யெம்பெருமானாலே, எம்பெருமானுக்கு நிரூபகஸித்தி பிராட்டியாலே' என்றிறே யருளிச் செய்வது. ஆகயிப்பதத்தில் ஶேஷத்வ வ்யதிஷங்கியான ஶேஷி, நிரூபாதிக ஸ்வரூபகாரஶேஷியாய், ஸ்ரீபதியாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. இவ்வகாரத்தில் த்யாநஶேஷத்வம் சொல்லுகிற வதார்த்த விஶக்தியை நிரூபித்தவிடத்தில் வூவமாய்க் கிடந்தது' என்றும் விஶதமாய்ப் பிராட்டியார் அகாராவெர்த்யெனத் தெளிவதால் உகாரார்த்யெனக்கூற விடமில்லை. மேலுமிப்பிராட்டியை வேதநகோடியிற் சேர்க்கக்கூடாதென்னுமிடம். தனி அயம் வர்ணவர்வாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் : ஸ்ரீர்தேவ தேவஸ்ய ஸுத்ரா, சவ்யாஜாநாஜதஃ' என்று ஜகத்திற்கு ஶரண்யையென்கையாலே, இவர்களைக் குறித்து ஸாக்ஷியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. நித்யவேஷாஜகநாதாவிஷேஷா: ஸ்ரீரநபாயிநீ, விஷ்ணுவத்' என்கையாலே அவனைக்குறித்துப் வரதவென்யென்னுமிடம் சொல்லிற்று. இப்படியொழிய, வேதநரோடு ஸமானையென்னுதல் ஶரண்யரோடு ஸமானையென்னுதல் சொல்லுவது சேராது. ஆனால் ; வர்வயாநேஶ்வரேஶ்' என்று அவனிலுமிவளுக்கு ஆதிக்யம்சொல்லுகிற வசனங்கள் சேருகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; அவளுடைய ஹோமந்தையிலுண்டான வைபவத்தைப்பற்ற அவனுக்குண்டான வர்ணயிதவாரதத்ரமாயித்தனை.' என்ற வாக்யங்களில் ஸ்பஷ்டம். அன்றியும்; லோகாவாயர் ரஹஸ்யங்களு ளெங்காவது (உ) காரார்த்தமாக யிப்பிராட்டியாரை ப்ரஸ்தாவிக்கிலா யிருக்கின்றதோவெனில், அதுவுமோவம். அதெங்ஙனேயெனில்; உபக்ஷப்படி திருவேங்கட ப்ரகரணத்தில் ; உகாரமிருபத்தஞ்சா மக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமா யிரு

க்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம். ஜாத்யேகவசநம். இத்தால் ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாய்த்து.’ என்றும், யாஜுஷிகப் படியில், ‘மூன்றும்பதமா யிருபத்தைந்தாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியா யிருந்துள்ள மகாரம், கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹசேஷத்வத்திற்காஸ்ரயம் தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவென்கிறது’ என்றும், பரந்தப்படி திருமந்த்ரத்தில் ‘த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத்தாலே ப்ரக்ருதேஃபரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணகத்வம் சொல்லி’ என்றும், த்ருதீயபதமான மகாரம் ஆத்மவாசியாயிருக்கும்’ என்றும், ஸ்ரீயஃபதிப்படியில் ‘மூன்றும் பதமான மகாரம் ஆத்மவாசகம்’ என்றும், த்ருதீயபதமான மகாரம் ‘மந ஜ்ஞாநே’ என்ற தாதுவிலே யாதல் “மந அவபோதநே” என்ற தாதுவிலேயாதல் பதமாய் நிஷ்பந்நமாகையாலே ஜ்ஞாதாவாய் ‘சென்று சென்று பரம்பரமாய்’ என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ககாராதி பகாராந்தமான இருபத்தினாலக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்வத்திற்கு வாசகமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் தத்வமான ஆத்மாவுக்கு வாசகமாகையாலே மகாரம் ஆத்மவாசகமென்னவுமாம். ஸர்வாத்மாக்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதராகையாலே ஆத்மஸமஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. வேதாந்தப்ரகாரமான பஹுத்வமும், ஸமஷ்ட்யைகமாக யிப்பதத்திலே யநுஸந்தேயம். உகாரத்திலே யென்றும் சொல்லுவார்கள்.” என்றும், தனிப்ரணவத்தில் ‘இம்மகாரத்தில் ப்ரக்ருதேஃபரத்வமும், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; இம் (ம) காரத்தில் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே ப்ரக்ருதேஃபரத்வம் சொல்லிற்று. இதில் தாதுவாலே ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்வம் சொல்லிற்று. இந்த தாது ‘மந ஜ்ஞாநே’ என்று ஜ்ஞாநார்த்த ப்ரக்ருதிவாசகமாயிருக்க, ஜ்ஞாதாவைச்சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; குணத்தைச்சொன்னபோதே கு

ணியையும் சொல்லிற்றுமென்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே, கீழ்ச் சொன்ன ஶேஷத்வம் வேதநாவேதந ஸாதாரணமாயிருக்க யிங்கு வேதநைகாந்தமான உகாரத்தை வ்யவச்சேதிப்பானென் னென்னில்; ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பது வேதநனுக்கே யாகை யாலும், ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநவ்யதிரேகமான ஸ்வாதந்த்ர்யாஹங்காரமம கார நிவ்ருத்தியுள்ளதும் வேதநனுக்கே யாகையாலும்; ஶேஷத்வ ஜ்ஞாந கார்யமான கைங்கர்யமுள்ளதும் வேதநனுக்கே யாதலாலும், த தாயநஸ்வரூப ஸ்வேஷ்டகத்ருத்வமுள்ளதும்வேதநனுக்கே யாகையாலும், ஜாஹாபங்களுண்டாவதும் வேதநனுக்கேயாகை யாலும், ககாரத்திற்சொன்ன ஸாத்விகத்திற்கு வ்யதிஸம்பந்தி யான உபாஸகமுள்ளதும் வேதனனுக்கேயாகையாலும் தத ஜ்ஞாநத்தில் இப்பதந்தான் ப்ரணவத்திற்குத் த்ருதீயா க்ஷரம் (உ) காரமாக வேண்டுகையாலும், ஆக யிப்படி ஶேஷத்வாஶ்ரய வ்யதிரேகவதம் வேதநைகாந்தமான (உ) காரமாகவேணும். இதில் ஸகவசநம் ஜாத்யேகவசநம், த்ரிவி யாத்வமத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக யிம்மகாரத்தாலே ஷ் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாய், ஶேஷத்வாஶ்ரயமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூப னாய், ஜ்ஞாநகுணகனை வாதாவைச்சொல்லுகிறது. ஆக வத த்யாத்மகமான ப்ரணவத்தாலே (அ) கார வாச்யமான பரப்ர ஹ்மத்துக்கு (உ) காரவாச்யமான ஜீவஸ்வரூபம் அநந்யாரஹ ஶேஷமென்றதாய்த்து' என்றும் உபபாதிக்கப்பட்ட விடங்க ளில் ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்க நமது நண்பராகிய ஸாகேதரா மாநுஜ ஸ்வாமிகள் தன்னாலியற்றப்பட்ட புஸ்தமாகும் ஸ்ரீதத்வ ப்ரகாஶிகையின் துடக்கத்திலுள்ள "பிராட்டி ப்ரணவஸ்ய (உ) காரவாச்ய ஜீவகோடி ஜ்ஞாநத்தை யாகையால் கணநாதே என்றே ஸதம்ப்ரதாயஸித்தம்" எனவெழுதிய வரியானது ஸஸம்ப்ரதாயத்திலுங்கூட தனக்குள்ள ப்ராஜ்ஞதையை வெளி யிடுகிறது. மேலும்; அப்புத்தகத்தின் கக-வது புடத்தில் 'ஸ ஷ்டிவேதஸாமர்த்யமான உபநிஷத்ப்ரதிபாத உகாரவாச்யத்வம் யுக்த மாகையாலும்' என்றும், ௩க-வது பீடத்தில் 'ஈதவநவா

காரவாவ்ருக்ஷ மில்லாமையாலே உகாரவாவ்ருக்ஷ மிவளுக்குச் சிலவாவாயபூர்கள் சொல்லுகிறதும்' என்றும், ௬௬-வது புடத்தில் 'மகாரவாவ்ருக்ஷம் ஸிஜிக்கையாலே ஜீவகொடிருஹஹூதிக்ஷமும் தலக்ஷணங்களான சுணபக்ஷாதிகளும் ஸிஜம்.' என்றும், ௬௧-வது புடத்தில் பிராட்டிக்கும் ஸமவிஷெஷக்ஷம் ஸவஸாவதிவஜமா யிருக்கையாலே தஉாஸ்ரய யாவஉ்ருதிவதிவா உகமாயிருக்கிற மகுமஜெஉஸமான வ்யணவவடீக மகாரவ்ருதிவாஉ்ருக்ஷம் கூடுமாகையாலே ஞூதாஸாயாரணாண வரிமண த்தை யங்கீகரித்து' என்றும், ௪௧-வது புடத்தில் 'பிராட்டிக்கும் ஸமவிஷெஷக்ஷாஸ்ரயக்ஷ முண்டாகையாலே மகாரவ்ருதிவா உ்ருக்ஷம்ஸிஜிக்கிறதாகையாலேவெதநஸாமாநயாஹுமபூவெதயான பிராட்டிக்கு மணவரிமணக்ஷம் நிராவாயமே என்றதாயிற்று' என்றும், ௪௨-வது புடத்தில் 'மகாரத்தாலே ஜீவஸாமாநயத்திற்கு யாஉ்ரூஸவரிமணம் வ்ருதிவாதிக்கப்படுகிறதோ, அதுதானே யிவளுக்குங்கொள்ளவேணும்' என்றும், ௪௪-வது புடத்தில் 'அவள் (ம) காரவ்ருதிவாவெஉ்ருயன்றென்று சொல்லவொண்ணுது.' என்றும் ஸவிஜாஉமா யெழுதின யிவ்வாக்யங்கள் ஸவமயமகுமமபாப நாயகூர்த ரஹஸ்யவப ஸூக்ஷங்களுக்கெல்லாம்விரஜிமானவை. இப்படி ஜாதிவாஉம்போல் தனதுவக்ஷம் நஷ்டமானாலும், வ்ருதிவக்ஷம் நஸிக்கவேணுமென்ற உபராமஹஸ மகுமமான யிவ்வாஉமே சுதிஸாஹஸகூர்தமாயிருக்க த்தமது புத்தகத்தில் உகா-வது புடத்தில் 'வெஉஸாயாரண மென்றங்கீகரிக்கிறது ஸாஹஸகூர்தமென்று சுஸஃவக்ஷிபேரிற் பாய்ந்தெழுதினது ஸ்ரீதக்ஷஸிஜானுநமாகும் ஸ்ரீஸகுக்தியினின்றும் படித்துக் கண்டுபிடித்த வஉவ்யொம வதொரமாக்ருமமத்தினே. இவ்விதம் ஜொகாவாயபூராகும், ஈமதாப்தருடைய கவிடஸமரவின் சுஸிவ்ருயமே ஸாவமாகவும் சூயபூமாகவும், பிராட்டியாருக்கு வெதநகொடிருஹஹூரவத்தை நிஷெயித்தும், (ம) காரவாவ்ருதையைக் கூறுமலும் (௩) காரவாவ்ருதையை ஸாவித்துமிருப்பதாலே யிவ்வர்ஷுர் வாக்ருக்களெல்லாம் ஜொகாவாயபூ

ருடைய மதத்திற்கு பாஹ்யமாயின வென்பதற்கு ஐயமேயில்லை யாயின. ஆகையால் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகா வாதங்களெல்லாம் லோகாயத பௌத்தாதி மதங்களுமல்லாதே, ந்யாயவைசேஷிக ஸாங்க்ய யோகாதி மதங்களுமல்லாதே த்ரிசங்குவின் ஸ்திதிபோல் மநுஷ்யகோடியிலும் தேவகோடியிலும் சேராதே தத்தளித்துப் போயின. ஸ்வாதந்த்ர்யஸித்தமல்லாதே கேவலம் தனது தர்க்க பாண்டித்யத்தைக்கொண்டு க்ரந்தமெழுதுவதும், வாதிப்பதும் ப்ராமாணிகருக்குக் கூடாதென்னுமிடம் 'ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶஞ்ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா । யஸ்தர்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: ॥' என்றும், க்ருஶாநயுக்தாம்ஸ்த: கேவலதர்க்காம்ஸ்த்யஜேத்' என்றுமுள்ள ப்ரமாணத்தை யநுஸரித்து ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகன் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் 'தர்க்கபாண்டித்யத்தால் நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண ஶரணராய்ப் போருகிறது.' என்றும், ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரத்தில் 'இங்கு கேவலதர்க்கங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம்முன்பே சொன்னோம்' என்றுமருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ரபலப்ரமாணங்களன்றிக்கே ஸ்வாதந்த்ர்யஸித்த மதத்திற்கும் விருத்தமாய் எப்படியாவது பெரிய பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் புகுவித்தல்வேண்டுமென்ற துராக்ரஹஸூசகங்களான வாக்யங்களை எழுதுவது ஸ்வாதந்த்ர்யஸித்த மதத்திற்கும் விரோதமேயாவதுமன்றி, இவ்வஸத்வ்யவஹாரத்தால் ஶாஸ்த்ரவ்யவஹாரஸித்திக்கும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். மேலும்; அத்யந்தபரதந்த்ரர்களான ஜீவர்களுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரங்கூட ஸ்வரூபவிரோதியென்று, நவவிதஸம்பந்தமென்ற லோகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியிலுள்ள 'பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தம் கூடாமையைக் காட்டுகிற ஸம்பந்தம்' என்றதையும், தனி சரமத்திலுள்ள 'தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக் கண்டிருக்குமாகில், அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாக்கக்கடவது' என்றதையும், அது தன்னடைவேபோம், இவனுடைய வ்யாபா

ரம்பாஶன் வத்ஸத்தைப் பிடிக்குமாப்போலே' என்றதையும் பல விடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதால்; அம்மதத்தைச்சார்ந்த ஶிம் முனீசுவரரும் அவ்விதமே கருதியிருக்கவேண்டியிருக்க ஸம்ஸ தத்வத்தைப்பற்றியாவது, ஶக்தி தத்வத்தைப்பற்றியாவது உபா யம் முதலிய மற்றெந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வாரியாய்க் கப் புறப்படுவது ஸ்வதஸம்கேதப்படி உபாஸம்மும் ஸ்வ விரோதமுமாம். 'தன்னடைவே போகும்' என்று பூர்ண மிருக்க நிரவயவ ஸவஸ்வதத்துமான ஸம்ஸதத்வத்தின் ஆராய்ச்சியானது கர்த்ருதுவாபதத்துடைய், கிஞ்சிஜ்ஞனுய், ஸ்வயம் ஜ்ஞனுய் 'ஶரம்ஸ்ரப்ரஸி தாமஸ்வஹீமஹவா ஸ்ஸுபே வா' என்ற நிலயனுயுள்ள யிஜ்ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப விரோத மாகையால், தத்வங்களுடைய உக்கஷ்நிகஷ்வாஸீமை உபதேச க்ஷ்ருதமான ஓர் வ்யாவாராவதாரணமாவதுபற்றி ஸோ காவாயரஹஸ்ய ஶாஸப்படி தநதநிஷ்டர்க்கு உபாய கொடி யிலே பூவெஶிக்குமாதலால் ஸ் வாரத ஞ்ஞாஜ்ஞதை உசித மான ஸ்வரூபவிரோதமேயாம். ஆகையால் நமதாவர் தத்வ ப்ரகாஶிகையென்ற வாஸக மெழுதவாரம்பித்ததே முதலில் அவர் உதத்திற்குப் வாரமேரவான ஸோகாவாயருடைய உதத்திற்கு ஸஜதமில்லாததேயாம். அன்றியும்; ஸோகாவாய ஸிவ்யாயப்படிஅவர்ரஹஸ்யாஸியங்களானவஸ்க ஸெ வநரூ வவ்யாவாரங்கள் அவருக்கேவிரோதங்களாயிருக்க யிவ்வாதர்புஸ் தகமெழுதக்கூடாதென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ. இரண் டாவது, எழுதவாரம்பித்தாலும் ஸ்வதாவாய ப்ரமாணமாயெ ழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. மூன்றுவது; வேதஶாஸ்த்ரஸ்வவூர்ண த்தை முன்னிட்டாவது எழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. நான்கா வது; தனக்கொரு ப்ரதிஸமமுண்டோவெனில்; அதுவுமில்லை. ஏனெனில்; ஸ்வயம் ஶரம்ஷணாத்யங்களேயும் விட்டவஸ்ராவஸியா தலால் ஶாஸ்த்ரவவார த்திற்கேதுவாயும் ஸ்வதராவிஸஜஜநநெநா உபவ ஸோதவாயுமுள்ள வ்யாவ்ருத்தியமாகும் ஸ்வகாஶகெரா யத்தைக்காட்டும்வாஸ்கநிரூபணம் கர்த்ருத்வம்வாரிவ்யாஜகயத

விராஜம். கலிஜநஸந்தோஷகரவ்யாக்யாநிக தத்த்வத்ரி வாதகல்பாய நிர்மாணமோ யதிபதிமேயாகும். இவர் எழுதியது ப்ரஹ்மஸாஸ்த்ரவிராயமென்பதையும், கல்ப்யஸாவாயநாஹ பதவிராயமென்பதையும் முன்பே காட்டியதுபோக மேலுமெழுதுகிறோம். பரமைகதநாவும் ஸ்ரோகரமவண ஸங்க்ரஹித்திருக்கின்றார். ஆகையால் ஸவர்யா இந்த ஸாகேதராமாநுஜ பாதீஸ்வரர் ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஸிகையை யெழுதினது, ஸ்வஸம்ப்ரதாயாநுபவணம். நாமெவ்விதம் நிரூபணம் பண்ணிக்காட்டினாலும் 'ஜ்ஞாநாநுரஸஹஸ்ரேஷுயாபமாஹிநாவிதாவாரா। தாமேவஹஜமேதஜஞாரூவமேவமோ நிரயங்கஃ॥' என்றபடி ஜகத்திலொருவரும் ஸ்ரவணம் செய்தபடி நடப்பதில்லையேயாம். என்றாலும்; விபிநிஷேயரூபமான ஸாஸ்த்ரம் ஸளந வ்ருத்தத்தை யனுஷ்டிப்பதில்லை. இங்கு வோதநாவ்ருத்தி வோதநாரூபமான ஸகலவ்யவ்ருத்தியங்களையும் வ்யவஸ்தி செய்யுமுன்பே தத்ஸம்ஹமாகவிட்டே 'ஸ்நாக்வாஹம்ஜீத' என்றதுபோல் பற்றவேண்டுமென்றிருக்கும் ஸ்வாவாயநாஹிதத்தை யதிக்ரமித்து இக்ஷ்தத்த்வவிவிகிமெஸ்யிவிழிந்தது, இம்முனீசுவாருக்கு ஸ்வஸயவிராஜமென்பதை ஸ்வஷ்டமாய்த் தன்மனம் அறிந்திருக்கினும், கலிஷ்வஹ்ம வ்யாமோஹயல்லவோ யிதற்குக்காரணம். நிரூபகர்களுமிப்படியிழிவரேல்; 'யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோஜநஃ। ஸயத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்த்ததே॥' என்று லோகஹிதாயமாய் ப்ரவர்த்த ஸாஸ்த்ரமும் மதியில்லாதே வநாயநயாமாங்களாகு மென்பதில் ஸம்ஸயமில்லை. கலிஸாகாஸ்விவிக்ரணி வேதநாஸ்விக்கு ஸகோமத்தில் கவதரித்து ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிவர்ஹம் செய்தருளிக்கொண்டிருந்த ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநஸேவதிஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியின்காலம் இதற்கு ௪௦௦ ஸம்வத்ஸரம் முன்னுயிருக்க இதுவரையில் யாரும் அந்த ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸ்ரீதத்த்வவிஜ்ஞாநத்தை உபதேஷிக்காதிருந்தது ஸம்யமஸாரவத்தாலோ, ப்ரஹ்மவிக்ஷத்தாலோ, அல்லது இரண்டினாலுமோவென்று விவேகியான நிரூபகர்கள் அறியக்கடவர்.

உதா³ஸீநர் பரிவ்ராஜகர்களுடைய பாரிவ்ராஜ்யஸ்வீகரணம் 'ஶிகீ² யஜ்ஞோபவீதீ ஜநாலக்ஷணலக்ஷிணேதி ஶாடீ கீஶா ஶு தாஸ் ரோவயிகஶ் நேதி। ஸ்ரீமத்³யாதவஸம்ப்ரதா³யாநுஸாரிணாம் வைஷ்ணவஸம்ப்ரதா³யஸித்³தா⁴ந்தாவிஷ்டா தபோதநாநாம்॥' என்றபடி ஸம்ப்ரதா³யாபேக்ஷமானது. அந்தஸ்தா²நத்தினுடைய பாரிவ்ராஜ்யம் ஸத்யம் ஸம்ப்ரதா³யஸ்வஸித்³தா⁴ந்தாபேக்ஷமானது. அதனாலேயே ஜ்ஞாநவைராக்³யாநுஷ்டா²நஸம்பந்நராயிருந்தும் ஸ்ரீமந்நாராயணஜீயரென்ற திருநாமம் ப்ரஸித்³த⁴மாயது. ஸ்ரீதே³ஶிகனும்ஸ்வஸ்வப்ரதா³யபரிஶுத்³தி⁴யில்ஸ்ரீ பா⁴ஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதா³யத்தில் ஸ்வாநுஸந்தா⁴நமில்லை. ஆவாதமாய் தோற்றினாலும் யோஜநாஸௌகர்யத்தால் உடையவர்ஸித்³தா⁴ந்தத்திற்கு நயனம் பண்ணுவிக்கலாமென்று ஸமோஷ்டியில் ப்ரஹ்மவித்³வா ரஸம்ஹாவநாஶங்கையால் ஸம்ஹாவத்தை யொப்பியருளவில்லை. இதன் விவரங்களை நமது ஸ்ரீவசநபூ⁴ஷண வ்யாக்²யாநமாகிய விஶ்வப்ரதி⁴யில் பரக்கக்காணலாம். இந்த ஸ்ரீமத³ம் உதா³ஸீந நர்களான ஸௌஹார்த³வைஷ்ணவஸம்ப்ரதா³யத்திற்காக எழுதப்படு வதால், யுதி⁴ஷ்டி²ரன் த்³ரோணாசார்யரையும், அர்ஜுநன் ஸ்ரீபீ⁴ ஷ்மாசார்யரையு மெதிர்த்துப்போர்புரிந்ததுபோன்றகணக்கில்சே ருகிறிற்கும். இது «கு³ருதாயிநோயாஹம் ஹந்யாதே³வாவிசாரயந்» என்ற ப்ரமாணாநுஸாரியாய் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதேயாம். ஸ்ரீ தே³ஶிக னவதரித்த கலியுகம்; ௪௩௭௦ வது ஸம்வத்ஸரம் துட ங்கி ஸாதகஸ்காலமாகிய ௫௦௩௩வது கலிக்கு ௪௯௩௩வது வரையில் ப்ரதிவக்ஷிகள், அவர்மதத்திற்குவண்ணநமா யெழுதப்பட்ட ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின்பேரில் பல ஜாதியிலும் பிறந்த எத்த னையோ வித்³வாந்கள் பாறையில் வாழைத்தண்டை யறைவ துபோல் ப்ரதிவாத³ம் செய்தும், புஸ்தகமெழுதியும் அவைகளை முத்³ரணம் செய்வித்தும் ப்ரகாஶப் படுத்தியுமிருக்கின்றனர். இப்படி மேன்மேலும் எழுதுவதற்குக் காரணம் ப்ரதிவக்ஷியின் ஸ்வஸித்³தா⁴ந்திகளுக்குள்ளேயே பூர்வபூர்வ மெழுதப்பட்ட தெல்லாம் ஸ்ரீதே³ஶிகபக்ஷத்தின்பேரில் ஸமீசீநஸாதநமாக வில்லை யென்றல்லவா.

மேலும்; வ்யவஸிதர்களாய் ஸம்ப்ரதிபந்நர்களாய் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமுள்ளவர்களாய் அதத்வவாதிகளாய் ப்ரதிபந்நர்களாயுள்ள அதிஶயித ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஶைவப்ரதிஷ்ட வைஷ்ணவஸம்கேத ஸதாசாரத்தைவிட்டு யதாயதம் நாராயணபரஸ்தம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவேஶித்தும் வருகின்றனர். இது ஶிவாகம பாஹ்ய தேவப்ரவேஶம் போலென்கில்; ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளிடத்திலும் அதிப்ரஸங்கம்வரும். கல்வியில்லாத பாமரர் ப்ரவேசிப்பது ஸாங்கேதிகமான தேசம். கல்வித்தேர்ச்சியுள்ளவர் ப்ரவேசிப்பது ஸர்வஜ்ஞ ப்ரயாணஸ்ரீதப்ராமாணிக ஸம்ப்ரதாயம். ஆனதால் தான் 'ஸாங்கேதிகத்ஶிவாதிதஸ்யை ப்ரணவஸம்பதஸ்ய அதபர்ணீ தேவ வியாஸ்யதிஶாஸ்தம்ந: ॥.....' என்று அஸ்மதேஶிகனும் அன்றே யருளிச்செய்தாரிறே. கேவலமோர் அப்ரஸித்தமான ராஜதத்வஸம்வாதத்தால் அஹங்கரிப்பது ஸத்வஸர்க்கு அந ர்ஹமேயாகையால், அயுக்தமடியாக ஸாமவதநிஷ்டம் செய்வது ஸ்ரேஷ்ட்டர்க்கும் ஸமேஹதவாகையால், கேவலம் தேவஷ்யர்க்குக் கேட்கவேண்டாமாகும். இப்படி மதாந்தரிக மாய் வந்த ப்ரஸங்கத்தால் ஸாமவதனுக்குவேண்டிய ஸாரஸ்வ நிரஸனம் செய்தோம். இனிப்ரக்ருதவாக்யார்த்தம் ப்ரஸ மிக்கப்படுவதாவது :—இம்மாதிரியாக பெரிய பிராட்டியார் (தே) காரணவைப்யல்லவென்றும், அகாரவாச்யைதானென்றும், ஒரு ஸமயம் உகாரவாச்யையானலுமாகலாமென்றும், ஸர்வஸாத காரணவாத்யஸ்வேஸாமதமென்றும், ஸாதாநமான த்ரிவியவேத நிகாப்ரஹஸ்யநியதயல்லவென்றும்நிரஸிக்கப்பட்டபின்பு, இப்பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானோடு ஸர்வஶேஷஸர்வகா ல ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வதா அவிநாபாவத்தையோ, அதாதி ஶ்ரீராஜித்தும், அதாதிவியோகித்துமிருப்பவளோவெனில்; ஸர்வ தா ஸர்வஶேஷஸர்வகாலாவஸ்தைகளிலும் அப்ருதக்ஸித்தையே யாம். அதெங்ஙனேயெனில்; ஶ்ரீகாரவாயர் தமது தனி ஶ்லோகம் வர்ணவாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் ' (நித்யையோமேதைவ) என்னக்கடவதிறே (இறையுங்கலகில்லேன்) என்றும் (நித்யாந

வாயிநீ) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருக்காலும் பிரியாதிருக்குமென்கிறது.' என்றும், ஶ்ரீயஃபதிப்படி ரஹஸ்யத்தில் 'ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை ஸர்வேஶ்வரனோடே சேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது, என்றும், அதிலேயே சிறிதுமுன்பு '(ஶ்ரீதேவ்யை) வாத்ஸல்யாதிகுணங்களையுடைய பிராட்டியுடைய நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (அகலகில்லேனிறையும்)என்கிறபடியே இவள் என்றுமொக்க ஈஶ்வரனைப்பிரியாதிருக்கையாலே, ஆஶ்ரயிக்க விழிந்த சேதனனுக்கு இவள் ஸந்நிதியில்லையென்று பிற்காலிக்கவேண்டாதே ருசிபிறந்தபோதே ஆஶ்ரயிக்கலாம் படியிருக்கும்.' என்றும், பின்னும் சிறிதுமுன்பு 'ஶ்ரீஶப்தம் ஸர்வேஶ்வரனை யெப்போது மொக்க ஆஶ்ரயித்துக் கொண்டிருக்குமிருப்பையும் சொல்லுகிறது" என்றும், "பரந்தபடிரஹஸ்யத்தில் "இங்குத்தை ஶ்ரீஶப்தம்" என்றுதுடங்கி "ஸர்வஸ்வ விவேஷத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி யிருக்கையாலே நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷத்துக்காவும் அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (மாதா வைஶ்வாஸ, பிதா வைஶ்வாஸ) என்கிறபடியே மாதாபிதாக்களைச் சேர்த்து கிம்பிஶிதத்தாலிறே புத்ரனுக்கு ஸர்வபலஸித்தியுள்ளது. அப்படி (த்வமேவ ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவஸ்ய தேவநீ) என்கிறபடியே நேரே மாதாபிதாக்களாயிருக்கிற பிராட்டியையுமீசுவரனையுஞ் சேரவைத்து கிம்பிஶிதத்தாலிறே யிவனுக்கு ஸர்வபல ஸித்தியுள்ளது." என்றும், இதோரஹஸ்யம் சிறிதுமுன்பு "இரண்டு தலையையும் சேர்க்கக்கடவளாயிருக்கிற பிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது." என்றும், பின்னும்சிறிதுமுன்பு (நித்யாநபாயிநீ) என்றும், (அகலகில்லேன்) என்றும், (விஷ்ணோஃ ஶ்ரீரநபாயிநீ) என்றும், (ஸஹஸ்ரமாதாயமா)என்றும்,(தன்னோடும் பிரிவிலாததிருமகள்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈசுவரனோடே நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கையாலே ஆஶ்ரயணோபாயனான சேதனன்" என்றும் "வாக்யத்தோடு, அவதாரத்தோடு, உபயாவித்தோடு

வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேயிருக்கும்" என்றும், "ஶாஸ்த்ர ஶ்ரவணக்ஷணகாலமும் விஶேஷிக்கில் ஸுதாஹாநி பிறக்கக்கடவதாய்" என்றும், தனிஶ்லோகத்தாவாக்யத்தில் 'இப்படியிச்சேர்த்தியொழிய தனித்தவளே ப்ராப்யையென்று பற்றுதலும், அவனே ப்ராப்யனென்று பற்றுமதுவும் விநாஶம். உடலையும் உயிரையும் பிரித்தார்க்கு விஞ்சமில்லாதில்லையிறே. (சுந்ந்ராராவணே ஹாஸ்ஸ்வேண ப்ரஹாயயா । சுந்ந்ராஹி யோவீதா ஹாஸ்வேண ப்ரஹாயயா) என்றிருவருடைய ஸ்வபாவத்தை பிசையாமலித்தனையிறே. இவ்வஸ்து ஸ்வபாவத்தை பிசைந்தார்க்கு தியோநமேயிறே ப்ராப்யம்" என்றும், தனிவாக்யத்தில் "(ஶ்ரீ) என்கிறவன் ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருக்கையாலே ஸ்ரிய: பதிக்கு நாராயணத்வங்கள் பரத்வஸௌலப்ய ஹேதுவாகிறபடியெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீயாகிறாள்; ஸர்வருடையவும் ஸர்வவஸ்திபிரவ்ருத்தி ஸித்த்யர்த்தமாக ஆஶ்ரயணீயையாயிருக்கையாலே, இவளுக்குப்பதியென்கையாலே பரத்வஞ் சொல்லிற்று. (ஶ்ரீபாதேவோதேவஸ்ய ஶ்ரூதே) (கஶ்ரீயம்ஹியஜேதஜோயஸ்யாஸாநகாதஜா.) (திருவுடையடிகள், திருமகளார்தனிக்கேள்வன், பெருமையுடையபிரான்) என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீயாகிறாள்; ஜநநீதாவாயிருக்கையாலே. இவளுக்குப்பதியென்கையாலே ஸௌலப்யஞ்சொல்லிற்று. (ஶ்ரயவோஹக்ஷதஸ்ஸ:) (கோலமலர்ப்பாவைக்கு மன்பாகிய வென்னன்பேயோ) என்றும், நாராயணஶப்தத்திற்கர்த்தமும் ஜகத்காரணத்வமும், ஜகதுதயார்த்திகத்வமுமாகையாலே ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான பரத்வமும், ஜகதுதயார்த்திகத்வப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக (ஶ்ரீ) என்று ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருந்தவென்னை என்றபடி. இத்தால் சுந்ஷாநவாக்யத்தில் ஸ்ரீஸ்வத்தையும், நாராயணஶப்தத்தையும்,ஸ்பரிப்பிக்கிறது. க்கேது — ப்ரந்ஷாநங்களிரண்டுமே ஸாகாயமாகவேண்டுகையாலே. ஆக வித்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஶரண்யனென்றுய்த்து" என்றும் "ஆகையாலிவ்விஶிஷ்டவேஷத்திலாஶ்ரயித்தர்லாய்த்துஷைஶிஷ்யுள்ளது.பிரி

விலாஶ்ரயிக்கையாவது தேவதாந்தரஸமாஶ்ரயண தோஷமாம்" என்றும், பிராட்டிக்குள்ள ஸாமாந்யாதிகரண்யத்தையும், ஶரண்யத்தையும், ஸஹாவஸ்திதியையும், வியோகத்தில் ஸத்தாஹாநியையும், ஆஶ்ரிதனுக்குண்டாகும் நாஶத்தையும், தேவதாந்தராஶ்ரயணம் போலேவரும் தோஷத்தையும் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறினர். ஆகையால் பிராட்டியைவிட்டு எம்பெருமானுக்குத்தனித்தொருபிருப்பேயில்லை யென்றாய்த்து. இப்படியான பொழுது வஸ்துக்களிரண்டாகவும் ஐகவைஶிஷ்ட்யமொன்றாகவுமுள்ள தோர் தத்வஸ்திதிவிஶித்தது. இவைகளை பக்ஷபக்ஷி போலென்றதால், பிராட்டிதத்வத்தை அவேதநமாக்கலாகுமோவெனில் ப்ரதீதி தோஷத்தாலே வேதநத்வமேஸாதிப்பதால் அப்படிச்சொல்வதும் அஸங்கதம். வேதநத்வம் ஸம்ஸாரிதமான பொழுது "ஸகலஸம்ஸாரநிர்மோசநீம் ஶரண்யாம், தவைவைகம் ஜாநந் கதா வோவிஶேஷத, "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" இத்யாதிவசநங்களெல்லாம் காரணத்வம்ஸகமேயெனப்ரமாணிக்கின்றன. ஆகையால் காரணத்வம் ப்ரஸக்தமாகின்றது. அப்பொழுது "ப்ரஹ்மஶப்தேந ஸஹாவதேதா நிரஸ்தநிகிலதோஷ:, அநவதிகாதிஶயா ஸங்க்யேயகல்யாண குணகண:, புருஷோத்தமோ அபிதீயதே | ஸர்வத்ர ப்ருஹத்த்வ குணயோகேந ஹி ப்ரஹ்மஶப்த: | ப்ருஹத்த்வஞ்ச ஸ்வரூபேண குணைஶ்ச யத்ராநவதிகாதிஶய: ஸோ அஸ்ய முக்யோ அர்த்த: | ஸ ச ஸர்வேஶ்வர ஏவ | அதோ ப்ரஹ்மஶப்தஸ் தத்ரைவ முக்யவ்ருத்த: | தஸ்மாதந்யத்ர தத்குண லேஶயோகாதௌபசாரிக: | அநேகார்த்தகல்பநாயோகாத் பகவச்சப்தவத்" | என்ற ஶ்ரீபாஷ்யவசநத்திற்கும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது. ஆனபொழுது பிராட்டிக்கு அஶேஷவிஶேஷவைஶிஷ்ட்யமாவது, ஶரண்யமாவது, ப்ரஹ்மவிஷயகஸமஸ்த ஶோதகத்வமாவது, நிரபேக்ஷஸத்தாகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாபேக்ஷதாபாதகத்வமாவது கூறுவது எம்பெருமானர் ஸித்தாந்தத்திற்கு அத்யந்தம் விரோதமாகும். ஆகயிவ்வளவு ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஶோகாஸ்ரயர்பிராட்டியாருக்கு ப்ரமாணஸங்க

லேக்கொண்டும் ஸ்ரீசேஷ்யாசாரநஸாமநத்யா ஸாநாதி ஸ்ரீமத்ப்ராகம்ஸ்ரீ வாராஹவராஹா வாதுகதி ஸ்ரீமஹாதிகளைக்கொண்டும், சிற்சில வைதிகளைக்கொண்டும் யதாசக்தி ஸ்வாமியான் நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும், இப்பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தையும் (ஸ்வஸ்ய ஹ்ருதயாலயஸ்ரீதா, ஸ்ரீரஸ்தவை ஸ்தவ ஸ்ரீ வைதி, ஸதா வைத்யாநந்தா ஸ்வாமி ஸ்வசக்தியா ஸ்ராமஸ்ரீ நாவத்தா ஸ்தாநஹஸ்தவிம் வராஸாம் ஸ்ரீ, ஸர்வே வேஷ்யவிஷ்ணு நவதி ஜாநேந ஸ்ரீமோக்ஷவிஸ) என்று ஸ்ரீவத்ஸத்தின் வைகலுத்தைச் சொல்லச்செய்தே, உபேயத்வத்தையும், பூர்ணாக்ஷரந்யாயத்தால்சிற்சிலவிடங்களில், (ஈநித்யஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்ரீமஹாஜஸரம்) என்றும், (த்வமேவோபாயபூதாஸ்ரீ ஸாக்ஷ வேதஸ்வரணஸாம் ஸ்ரீவத்ஸ) என்றும், (தவைவஸரணம்மம) என்றும், (ஸர்வம்ஸரணம்வ்ரஜ) என்றும், புராணங்கள் கூறச் செய்தேயே ஸரண்யத்வம் பிராட்டிக்கு முண்டென்றும், இவள் நித்யயோகமே ரக்ஷணத்திற்கு ஹேது வென்றும், இல்லையெனில், ஆஸ்ரயிப்பானுக்கு ரக்ஷணம்போய் விநாஸமே ப்ரஸங்கிக்கு மென்றும் அதனாலிவளுடைய நித்யயோகமே இவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு ஹேதுவென்றும் புராணிகதையாற் கூறினர். ஆகிலுமிவர்ஸ்ரீக்குபுருஷகாரத்வத்தையும், ஸர்வேஸ்வர வைஸிஷ்டத்தைவிட்டு ஸ்வதந்த்ரவைபவத்தையும் ஸ்ரீதியன்றிக்கே ஸஹமாய்க்கூறினரென்றாலும், உபாயத்வத்தைசேர்த்தும் ஸஹமாய்க்கூறக்கூசிவேதநாகாரத்தாலிப் பிராட்டியாருக்கு மற்றவேதநமான ஸ்வாமியோகம்போல் உபாயஸ்ரீரத்தில் அந்வயமில்லையெனவெழுதினர். அதெங்ஙனேயெனில்,—தமது தனிஅபயமென்ற ரஹஸ்யம் ப்ரபந்நவாக்யத்தில் .(இவள் புருஷகாரமானலல்லது ஸம்ஸ்லேஷமில்லை ஸமத்துக்கு ப்ரபந்நக்ஷணவதியாயிருக்கு மதிலேயிதே உபாயமாவதிருப்பது. ஆனால் இப்புருஷகாரத்திற்கு உபாயஸ்ரீரத்திலே அந்வயமுண்டாக வேண்டாவோ வென்னில், ஸ்வாமிங்களும் விக்ரஹங்களும் அவேதநமாகையாலே உபாயஸ்ரீரத்திலே அந்வயமுண்டு. ஸ்வாமா

நாராஶ்ரயஸ்வரூபமாகையாலே இவனுக்கும் ஸ்வரூபவாதந்த்ர்யமிகவுமுண்டேயாகிலும், இவள் பெதநாதெபெருஷவிரேயாகையாலே, உபாயஶரீரத்திலிவ ளுக் க ஜ ஷு ர வ் மி ல் லை. இவள் புருஷகாரத்திலே ஸாதனஹாவம் கிடையாதேயாகிலுமிவள் ஸந்நிதியை அபெக்ஷித்துக்கொண்டாய்த்து உபாயம் ஜீவிப்பது. ஆகையாலிவள் பக்கல் ஸாதனஹாவம் கிடையாது,' என்றது. ஆகயிதனுல் ஶொகாபாயருடைய பக்ஷத்தில் ஜகந்நாதாவிற்கு உபாயகூமில்லையென்றும், கேவலம் புருஷகாரகமென்பது ஸாதநகொடியில் கூடிக்கூதென்றும், ஸம்ஸாரநகந்நிரபெக்ஷமாக ஸமஸ்தஜனகையால் அவனே உபாயம் என்றும், ஸம்ஸாரனுக்கிரக்கம் வாராதுபோனல் இப்புருஷகாரமும் வ்யர்த்தமாமென்றும் தாத்பர்யமாயிற்று. என்றுனுமிதுவரையிலிவ்விஷயத்திற்காக உதாஹரிக்கப்பட்ட யிவருடைய ரஹஸ்யாவ்யாஸங்க ஶ்ருதவாக்யங்களெல்லா மிவ்வாக்யத்தோடு விரோதிக்கின்றனவாகையால், (க) புருஷகார மானல்லது ஸமஸ்தியில்லை யென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, 'அவன் பக்கலி ரக்கமில்லாத புருஷகாரத்திற்கு ஸமஸ்தியில்லை' யென்றது ப்ரமாணமா? (உ) மேலும்; பிராட்டிக்கு ஸர்வதெஶஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நித்யயோகஞ்சொல்லி அதனுலெப்பொழுதும் ஸமயம்பாராதே எல்லோர்க்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, அவள் நித்யயோகயாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு ஒருஸமயமிரக்கம் வாராதிருக்கக்கூடுமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, ஒருஸமயம் பிராட்டியார் தமது ப்ரத்யக்ஷகாயத்திற்காக ஒதுங்கி வதிப்பாளாகையால் பிரானுக்குக் கருணையில்லாது போகுமென்றது ப்ரமாணமா? (௩) மேலும்; பிராட்டி யோகமில்லையாகில் பிரானுக்கு ஸத்தையேயில்லையென்றது வாஸ்தவமா? அல்லது, ஸந்நிதியில்லாதேயே ஸத்தைக்குக்குறைவின்றிகூஶ்ரிதர்பக்கல்ஶ்ரத்தயிரக்கம்ஸம்ஹவியாதென்பது வாஸ்தவமா? (௪) மேலும்; ரக்ஷணாயத்தமான ஸ்வயாதாவில் நிஷேதமான (௯) என்ற வசனம் 'ரக்ஷகனை எம்பெரு

மானைச்சொல்லுகிறது' என்றும் 'இதிற்சொல்லுகிற ரக்ஷணத்துக்குப்பிராட்டி ஸந்நிதிவேண்டுகையாலும் யாவஜ்ஜீவகமான ரக்ஷணவ்ருத்தாந்தாநு ஸந்தாநு' என்றதாவது யதார்த்தமா? அல்லது, ப்ரத்யாஸந்நமான ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு பரமமான வைகுந்தத்தும் க ஊழிகள் அகன்றிருந்து, ஸம்ஸாரிணுக்கதாவிசக்கம் வாராதிருக்குமெ மென்பது யதார்த்தமா? (௫) மேலும்; இவர்கள் பிரிவிலாச்ரயிப்பது தைவதாந்தராச்ரயம் போலென்பது ஸத்யமா? அல்லது புருஷகாரமாகவும் வேண்டி பிராட்டியைமாத்திரம் ஆச்ரயிக்க வேண்டுமென்பதும், உபாயவரண காலத்தில் எம்பெருமானை மாத்திரம் ஆச்ரயிக்கவேணு மென்றதும் ஸத்யமா? (௬) ஸ்ரீ யப ல 'அகாரத்திலும் நாராயணத்திலும் பிராட்டி ஸந்நிதிவம் சொல்லிற்று' என்றது உண்மையா? அல்லதுஇவள் வேதநாஞமெத்ரவரோ என்றது உண்மையா? என்று விசாரிக்கப்புகுந்தால் முன்பு கூறப்பட்ட வாதங்களிலெல்லாம் பூர்வோத்தர விரோதமே காண்கையால் இந்த வளவுர்வயர்த்தவெவிவ்ருத்தமே யிந்த ஜோகாவாயர்ருடைய ரஹஸ்யவ்யாக்யவஸ்துகளுக்கு ஸஹஜங்களாகையால் இவ்விஷயத்திலும் நாமப்படியே உபேக்ஷிக்கவேண்டியதல்லாதே யத்தார்த்தை நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுவது அஸாத்யமேயாகும். ஆனால் அதிவாதமென்ற சொல்லிவிட்டு ஸந்தேஹங்களையும் யோஜிப்பிக்கலாகும். இங்கு நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்வாமீஸ்வரர், இந்த தனி ஸ்லோகம் பூர்வார்த்தவாக்யமென்ற வ்யாக்யத்திலுள்ள வாக்யத்தை மனதிலிருத்திக்கொண்டு, இதேரஹஸ்யவ்யாக்யத்தில் மற்றொரிடத்திலுள்ள 'அவன் ஸ்வரூபமெல்லை காணவொண்ணாத வெஹவம்போலே, இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கச்செய்தே யிவளுடைய ஸெளந்தர்யத்திலுண்டான வெஹவம் சொல்லிற்றாகக்கடவது, இவளுடைய ஸ்வரூபமணுவா யிருக்கச்செய்தே ஸெளந்தர்யத்தாலே, அவனதில்; இவள் ஸ்வரூபத்திற்கு வெஹம் சொல்லலாமோ வென்னில்; முருக்கம் பூவுக்கும் செங்கழுநீர்ப்பூவுக்கும் நிறமொத்திருக்கச்செய்தே, தனக்கு வி

ஶேஷணமான வரிஸேடத்தாலே செங்கழுநீர் பெருவிலையனுய்த் தென்றல் வேறென்றுலே வந்த உத்கர்ஷமாகாதிறே. அப்படி இவள் ஸ்வரூபமும் அவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனிலுமிவளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லிற்றென்றால் வேறென்றலே வந்த ஏற்றமாகாதிறே. ஆகையால் ஜகத்துயிருவர்களுக்கும் ஶேஷமாயிருக்கையாலே ஜகத்துக்கும் வாத்ஸல்யயாயிருக்கும். ஸ்வரூபேண ப்ரணயித்வதாலே யிவனுக்கும் வாத்ஸல்யயாயிருக்கும்' என்றுதுடங்கி சிற்சிலவரிகளால் பிராட்டியை ஜகந்நாதாவாக்கி, வேதநர்களை ப்ரஜைகளாக்கி, ஸம்ஸ்வரனைப் பிதாவாக்கி, பிதாவுக்குவத்தியாயும் ப்ரஜைகளுடைய மாதாவாயுமுள்ளவனிடம் ஸாம்யத்தைபாலேமாத்ரம்வாஸல்யமேபொழிய வாஸ்தவத்தில் பிதாவுக்கு மாதாவே வரதவென்று. ஆகையால் ப்ரஜைகளுக்கு ரக்ஷணம் மாத்ருகவாத்ஸல்யத்தை முன்னிட்டு நடக்குமென்ற சில வதிகளில் ஜகந்நாத கணமென்றமட்டில் தமது வாக்யத்தில் வ்யவஸ்தாபனம் பண்ணிவைத்தார். இங்கும் ஶௌகாவாயமதம் வேதநாஞமெூவரோயென்றதற்கு கதமாணமாக இவளுடைய ஸ்வரூபம் கணமென்றார். இவ்விரண்டு வாக்யங்களுக்கும் வேண்டுமளவு போராடி ஸமதத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்றுதான் நமது நேயர் வாக்யமெழுதிவிட்டது. இந்த ஶௌகாவாய ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வஶாவேத்ரமதம்போல் வரூபரூபவர விருத்மாயிருக்குமென்பதை ஒவ்வொரு வாதவ்யாகரணத்திலுமெடுத்துக் காட்டினேம். அவைகளுக்கெல்லாம் ஸமாதாநம் சொல்வது ஸஹஸ்ரவாக்யார்த்த ஸமாதாநம் போலாகையால் ததநதிவிஷயில்லாத நமக்கு ஶேஷாணதாமநம்போல் வ்யாமோஹத்திற்கிடமாம். நமதன் பருக்கோமெனில்; ஸஸ்யத்திற்கு உபவாக்யகமாகையால் எப்படியாவது வைதகண்யம் பண்ணி, ஸ்ரீகவிதாகஸ ஸ்வஹஸ வந்தஞ் ஸதஜேஹப வேதாஞவாயரான சஸ்ஜேஶிகஸ தம்வஷாயத்தோடு , ஸாகஷேஶேநஸாத்யம்ஸ்யாக ஸவணம் ஶிஶியோரிவ ।' என்பதுபோல் ஷாஸஶவணஸணத்தோடு

பாஷாணவர்ணத்தையும் தூக்கி யோராகாரத்தாலே ஸாஜாத்யம் வருத்தவேண்டியது அத்யாவஶ்யகமேயாம். இவ்வாதங்களையெல்லாம் அஸஹிஷ்ணுக்கள் தமது ஸித்தாந்த நியாயநாயிகாரத்தில் தகட்ஸ்வாதங்களென அத்ருஷ்டபூர்வமாய் நிறைத்தருளினர். ஒருவாறு அடங்காத்தான் கூறுவோமாகில் அகாரவாச்யனென்று சொன்னதின்பேரில், வேதநாராயணவாசகமெனக் கூறுவதும், யஜ்ஞ யஜமானென்று கூறி ஸாமாநாதிகரண்யமும் பரஸ்பரமுமுண்டென்றதன்பேரில் யஜ்ஞத்திற்கு யஜமானால் வந்த ஏற்றமேயென்று கூறுவதும், உபக்ரமத்தில் மணத்தை விசேஷணமாய்க்கூறி உபஸம்ஹாரத்தில் உபலக்ஷணமாகுமென்று கூறுவதும் ஸகல தவாக்யங்களுள் பரஸ்பரவிரோதங்களாம். அன்றியும்; கேவலமோர் வேதநவசனத்திலுள்ள ஒக்கந்தனும் அஶேஷஜகத் திற்கும் ஶேஷித்வத்தை ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக வடைந்திருக்குமென்று யுக்திபாக வாதிக்குமிவர்களுக்கு, ஸாஹஸிகமாக 'ப்ரமாணவேஷ் கேவலதி ஸித்தஸ்வஸித்தவ: என்று தவ யுக்தி கூறுவதால் யாது குற்றமோ? மேலும்; பரமாத்மாவுக்கு அவேதந மான அநந்யாதிக கல்யாணகுணங்கள் கூறப்படுவனபோல், வேத நாவிஶிஷ்டமானவோர் வேதநாராயணமான விசேஷணம் என்ன யாது குறை. இவ்விஷயத்திற்கு வரும்வேதமான உதாஹரணமும் 'யஸ்மிந்விஶ்வாநி பூதாநி ஜகத்தாதாரஸ்ஸ்ரீ: ப்ரக்ருத்யாம் ப்ரஸவே கூடஸ்தம் ப்ரத்யவேக்ஷ்யமாணா: தஸ்யாஶ்ச தஸ்யாஶ்ச ஸஹஸ்ராணி ஸா ஹரிவல்லபா: । தஸ்யா தாபஸ்தொகோதி விஷ்ணுபத்நீ ஸயீஸே ।' என்றளவு பரமத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்து, பிதன்மேல் 'ப்ரக்ருத்யா: பரமேஶ்வர்யா தேவீயஶஸ்விநீ । ஸத்தாஸ்வரூபிணீ விஷ்ணோ: ஸம்பூர்ணா வைபவா ஸா: ॥ ராஜ்ஞீ ப்ரக்ருதிஶ்வரீ ஸர்வஸ்ய ப்ரக்ருதே: கேவலம் ஸஹஸ்ரகுணா:" । என்றுபிராட்டி தத்வத்தின் யாதாத்ம்யத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்து மற்ற தேவதாந்தரகேவல காணும வைகளும் நிர்குணங்களாய் பரமாத்மாவுடைய குணாதிகங்களே யென "குணாநிநஸ்ய யஸ்யாநிஸ்வதந்த்ரா: ப்ரதிஷ்டிதா குணா: । ஸ

வா வாராண வாராஹோ விஷ்ணுவேபுவிஷ்ணு வற்றெ"
என்றும் தகுமறியாதே ஆதித்தஜனுக்கு ஸ்ரீநாரதமஹர்வாள
ருளிச்செய்தான். ஆத்மாவிற்குஜ்ஞானத்தை பசுவென்றும் பாண
மென்றும் ஓர்வகையால் கூறுவது ஸாவஸ்யபுரா ஸித்தமாம்.
ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞானமென்று கூறுவதும் "தத்குண ஸாரத்வாத்து
வ்யபதேஶ:" என்ற ந்யாயப்படியென்றும், யவ்வதஜ்ஞானத்தால்
ஜீவனுக்கு வ்யாபகத்வமென்றும் பலவிடங்களில்வைதிகர்களாற் ப்ர
பொதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இங்குசெல்லுஷவைஷ்ணவஸ
ரிகளிடம் ஸாஸ்த்ரீயப்ரமாணங்களும், யுக்திகளும், ஜீவிப்ப
து கஷாயமாகையால் ப்ரமாணப்ரயோகங்களெல்லாம் ஜாத்யந்த
யனிடம் கிலைக்கண்ணாடியைக்காட்டுவது போலேயாகும். என்
றாலும், ப்ரமாணகாரணர்களான வஸ்துக்கூத்களுக்காக வே
ண்டியும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களாய் சுத்தசித்தர்களான ஸமஸ்த
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகும் ஸாமவதர்களுடைய நியமனத்தைஶிரஸா
வஹித்தும் அடியேன் யதாஶக்திமாயுள்ள ஸாம்ப்ரதாயிக ஸித்தாந்த
ப்ரதாயாநா ப்ரமாணங்களை ப்ரகாஶப்படுத்துவது யா
தெனில்; பெரியபிராட்டியாருக்கு எவ்விடத்திலும் ஜகத்கார
யாவது, ஸாக்ஷாத்காரியாவது, ஸ்ரீவாஸுதேவஸ்வரூபியாவது, ஸ
ர்வாணிகாரியாவது, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரமாயாவது
"ஜகத்ஸ்ருஷ்டிகாரணம்" என்று அருளிச்செய்யப்படாமலிருப்
பதால் அவைகளுக்கநுகுணமான ஸித்தாந்தங்களுடன் ப்ரமாண
விரோதமாக லக்ஷ்மிக்குக்காரணத்வத்தையும், அதற்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய
த்வத்தையும், உபாயத்வத்தையும் ,உபேயத்வத்தையும், ஸாவிக்
கவேண்டித்துடங்குகின்றன். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீவேதாந்த
ஆசார்யரும் ஸ்தோத்ரத்தில் 'காரணே' என்றதால் பதிவா
ரான ஸதி கஷ்ட விவிதஸுக்ஷ்மமாகும் ஸகலஜகத்கார
ணத்வத்தையும், 'பத்ந்யாம் ஹிரிதம்' என்றதால் அக்கார
ணத்வத்திற்கு பாதகம் ஸம்பவிக்காமலிருக்கத்தக்கதான ஸம
வாயோ ஸமதாம்ருதாநக்ருதமாகும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை
யும், 'ஸம்ஷ்கல கருணாநிதீக்ஷண' என்றதால் ஸர்வஜ்ஞ

ஶோசநீநந: காஞ்சநாத் ஸாக்ஷாத்ப்ரே ஶ்ரேயோ நிஸ்ஸம்ஶயம் ப்ரே தே' என்று ஶ்ரீஸஹிதமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே உபாயமெ ன்று உபதேசத்தையும், 'ஸாதநம்' இத்யாதியால் ஸாபே க்ஷஸாதநத்தையிட்டு ஶேஷியான ஶ்ரீமந்நாராயணனே ப்ராப்யமென்று உபதேசத்தையும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். இதனால்ஶாரீரகஶா ஸ்த்ரத்திற் கூறியபடி ப்ரதம ஶ்லோகத்தால் ஸமந்வயாத்யாயார்த் தமும், த்விதீயஶ்லோகத்தால் அவிரோதாத்யாயார்த்தமும், த்ருதீய ஶ்லோகத்தால் ஸாதநாத்யாயார்த்தமும், சதுர்த்தஶ்லோகத்தால் பலாத்யாயார்த்தமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதெனவும் தாத்ப ர்யம். இவ்வர்த்தத்திற் கநுகுணமாகவே இவ்வாசார்யனடி யை யொத்தின ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜனும் 'பகவந்நாராயணாபி மதாநுரூப' என்று துடங்கி 'பகவதீம், ப்ரியாம்தேவீம், நி த்யாநபாயிநீம், தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம், அகிலஜகந்மாதர மஸ்மந்மாதரமஶரண்யஶரண்யாமநந்யஶரண: ஶரணமஹம்ப்ரபத்யே' என் றருளிச்செய்தார். இதற்கு ஸ்வரூபமென்ன, ரூபமென்ன, குணமென்ன, விபவமென்ன, ஐஶ்வர்யமென்ன, ஶீலாதிக ளென்ன, அநவதிகாதிஶயங்களாய் அஸங்க்யேயங்களாயுள்ள க ல்யாணகுணங்களென்ன யிவைகளெல்லாம் பகவானான நாராய ணனுடைய அபிமதத்திற்கு அநுகூலங்களாயும், அநுரூப ங்களாயுமிருக்குமவையென்பதுபொருள். இங்கு பகவத்ஸ்வரூப த்திற்கு அநுரூபமான ஸ்வரூபமென்றது விலக்ஷணமானபகவ த்ஸ்வரூபம்போன்றதென்கையாம், ரூபமென்றது "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ" என்ற விக்ரஹவிஶே ஷத்தை, குணமென்றது ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யமார்த்தவார்ஜவஸௌ ஹார்த்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்யாதிகளை, விபவமெ ன்றது உபயவிபூதிகளை, ஐஶ்வர்யமென்றது அஶேஷ விஷ யநியமநத்வாதிகளை, (இதுபரத்வஸூசகம்) ஶீலமென்பது ஸ்வபாவத்தை (இதுஸௌலப்யஸூசகம்) கல்யாணகுணங்களென் றது அப்ராக்ருதகுணங்களை, "தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்" என் றது அப்ராக்ருத திவ்யதேஹ விக்ரஹ விஶிஷ்டமான திருவா

யிகவத்ஸக்த்தையும் ஸமவத்தாராயத்வத்தையும், ஸமவதீயென்ற
துஸமவானைப்போல் வைஶ்யபதீயர் யஶ:ஸ்ரீஜ்ஞாநவைராக்ய
ஙாகும் ஷாக்கவஸம்பவங்கனக ஷாட்குண்ய ஸம்பூர்த்தியை,
ஸ்ரீயமென்றது ஆஶ்ரயணௌசித்யத்தை, தேவீயென்றது தேவநா
ன ஸ்வாமித்வத்தையுடைத்தாயிருக்கையை, ஜகஜ்ஜநநீ
தாமென்றது மாத்ருவாத்ஸல்ய யுக்தையாய், ஸநாதநமென்
றது தனக்குள்ளவத்வை ஸாதிஶய ஸம்பந்தவிஶேஷத்தை
யும் ஸ்வாபாவத்தையும், ஶரண்ய ஶரண்யாமென்றது ரக்ஷகத்வ
த்தை, அநந்ய ஶரண: என்றது ஐகாந்த்யவைஷ்ணவத்தையை, ஶர
ணமஹமென்றது வாசிகமான ப்ரபத்தியை, ப்ரபத்யேஎன்றது
பாராங்ஷ காரக்கேவல ஸம்பந்தத்தை. ஆகப்படி ஸ
ஷமாகவருளிச்செய்யப்பட்டவர்த்தத்தை யிவரதியையொத்தியும்
கவ்யஹிதாந்தரம ஶிஷ்யருமான ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் ஸ்ரீஸூக்த
தில் கிஞ்சித்ஸூசித்தருளினர். அதையும் ஸ்ரீபட்டபராஶரபாதாய
ரான அவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீகுணரத்நகோஶத்தில் ஸவிஸ்தர
கமமாய் அருளிச்செய்தார். ஆகயிதனுடையஸங்க்ரஹம் ஆகார
த்ரயஸம்பந்நாரவிந்தநிவாஸிநீம் | அஶேஷஜகதீஶித்ரீம் வந்தே வ
ரதவக்ஷஸ்தலாம் |" என்றவஸியாக்கர்பாசுரம். இங்கு ஆகாரத்ரயம்
ப்ராணிகஸத்தவ ப்ரமாயப்படி ஷாரரஷகாரகேவாவாயகேவா
வெயகமாகும் மூன்றுகாரங்களுமாம். அரவிந்தநிவாஸிநீமென்
றது காருண்யப்ரதியையாம், அஶேஷஜகதீஶித்ரீமென்றது
அஶேஷஜகதீஶித்ருவத்தையாம். "வரதவக்ஷஸ்தலாம்"என்றது பதி
பாராயத்வத்தையும் தஸ்ஸாரா பதிவ்ரதாத்வத்தையும் கா
ரணசிஹ்ஶங்காநிவ்ருத்தியெய்யுமாம்.

ஆக யிவ்வளவால் தன்னையொழிந்ததிவ்யதேதநருடையஸ
ரக்ஷவ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிவளுடையகடாக்ஷாதீநமாயி
ருக்குமென்னுமிடத்தையும், இவள் தன்னுடைய ஸரக்ஷவ்ருத்
திப்ரவ்ருத்திகள் அவனுடைய கடாக்ஷாதீநமா யிருக்குமென்னு
மிடத்தையும் சொல்லிற்று. ஆக யிவர்களைக்குறித்துத் தான்
ஸாசிநியாய், அவனைக் குறித்துத்தான் பரதந்த்ரையா யிருக்

கையே இவள் ஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்ருதியென்னுமிடத்தை
ச்சொல்லிற்று.' என்று ஸ்ரீகாஞ்சிபூர்ணர் தனியனென்ற வா
க்யத்தில்கூறிய வாக்யத்தின்மட்டில் ஸங்க்ஷேபமாயிற்று. இங்கு
தேவிக்கு த்வய ஸ்வரூபமென்று கூறியதுபோல் இவரது யா
த்ருச்சிகப்படியென்ற சுவடியில் ஸர்வேச்வரமும் த்வய ஸ்வ
ரூபமென்று கூறினர். ஆகையாலிவர் ஸ்வரூபமும் த்வய
ஸ்வரூபமென வானதுபற்றி, ஸாரநிஷ்டி விவேகநவ
ரோசிர பெரிய பிராட்டியாரென்றது இவரது ஸம்ப்ர
தாயத்தாலே வந்த ஸம்ப்ரதாய விரோதமாம். இதுபோல
வே ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் காரணத்வஸாமர்த்யம் சுவா
ஸாவிதமென நினைத்து உபாயஸ்வரூபத்தைக் கணிசிக்குங்கால்
கிஞ்சிஜ்ஞராய் உபேயாயநன் உபஸ்னைபில் சுதிஜாம
ரூபாய் ஊரமென்று விதியில் முட்டிக்கொண்டதுபோல் த
மேரி உபாயத்வமும் கொண்டார். அதனால் வேதநாதமகு
தத்வத்தையும், அதனால் சுணதத்வத்தையும், அதனால் ஸாதஸ்ய
ஸ்வரூபவஸ்தானிலையு மெழுதினர். இதை யொட்டியே நமதன்ப
ரும் தமது வ்யாஸக வேதநாராஸத்தில் தம்மை ஸர்வஜ்ஞராய்
ஸ்ரீநிதத்துக்கொண்டு 'ஸ்ரீகாஞ்சிபூர்ணஸ்வாமிபூர்' என்
றவகத்தில் ஸ்வபக்ஷ ஸமர்த்தனத்தையையாகாசிப்பித்துக்கொண்
டே ஸுகதக்ஷிகளைக்குறித்து வாய்கூசாதே வநதிதேசியாவிஷ
விபரீதவாதிகளையெல்லா மேற்காவீனித்து 'ஸமயஸம்ப்ரதா
யமறியாதே தன் னெஞ்சில் தோற்றினதைச் சொல்லி, இது
ஸாக்ஷ உபதேசமென்று பாரை ஸமர்ப்பித்துத் திரியுமவர்களு
மனேகருண்டாகையால், அதைக்கண்டு ஸாத்விகர்களும்
கலங்கக்கூடுமாகையாலே அக்கலக்கம் போகைக்காக' என்று துட
ங்கி 'ஸாகேதாராமாநுஜஸர்' என்ற திருநாமமுடைய ஸ்ரீ
ராமநாராயண கீர்த்தனாலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது ஸ்ரீதத்வ
காசிகா என்கிற வ்யாக்யானத்தாலே' என்றெழுதினர். இப்
பொழுது ஸாக்ஷ உபதேசமென்பது யாதென்பதை ஸத்தஸா
ம்ப்ரதாயர்களிருவனாயில் நிரூபித்ததுபோல் மேலும் நிரூ

ழிப்பாராக. அன்றியு மிம்முனிவர் ஸமாக்ருஷ்ய ஶிரச்சேதஞ்செய்வாரைப்போல் பாஷ்யகாரவதாநத்தில் ஸ்ரீஶைலராஜநாத வேதாந்தாசார்யர்கள் ப்ரத்யுத்தரவிஶேஷண விஶிஷ்டாத்வைதிகளைக் குறித்து 'ஶாஸ்த்ரஜ்ஞநிஷ்டரான சிலரை ஸ்வவசமாக்கிக் கொள்ளுகைக்காக, ஶாகாஜிஹ்விகாந்யாயத்தாலே அவர்களுக் கநுகுணமாயுள்ள விஶேஷங்களை யருளிச்செய்தார்' என்றார். இதனாலிவர் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில ஸ்ரீதேஶிகனால் ஸ்ரீக்கு விபுத்வமும் உபாயத்வமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதென வொப்பினாரன்று. ஆகையால்அந்தஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்

வா ஸ்வதஶேஷிக்யவஸதி வேதநக்யம்' என்ற வாக்யத்திற்கு நிர்ணயமாய் கதநவிவக்ஷையறியாது ஶங்கரமாய் தகிடுத்ததெல்லாம் ப்ரக்ஷேபமே யாயிற்றென்றது மல்லாமல், ஸ்வாமி யுடைய ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியின் ஸ்ரீதத்வவிவேசநத்திலருளிச்செய்ததை ப்ரக்ஷேபமென்று சொன்னதும் பிழையேயென ஸித்தது. இதுபோலவே பாஷ்யகார ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றியும் ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி ஸ்ரீதத்வவிவேசநத்தி லருளிச்செய்ததை ப்ரக்ஷேபமென்றுசொன்னதும் பிழையேயென ஸித்தது. இதுபோலவே பாஷ்யகார ஸித்தாந்தத்தைப்பற்றியும் ஆலோசிக்கும்பொழுது, ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியின் அவதார காலத்தையும், ஸ்ரீநாராயணஸ்வாமி அவதாரகாலத்தையும் பராமர்ஶிக்குங்கால், ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமிக்குப்பின் (௫௨) ஸம்வத்ஸர காலாந்தரம் ஸ்ரீநாராயணஸ்வாமியின் அவதாரகாலமாகின்றது. ஆகையா லிவ்வைதிஹ்யம் விதத்தமேயாம். இவரது ஸம்ப்ரதாயபூர்களே பஹுவர்ஷகாலமாய் விதவைதிஹ்யங்களைக்கொண்டே லௌகிகங்களை யாக்ஷேபிப்பது வழக்கமாகையா லீதோர் விசித்ரமில்லை. பாஷ்யகாரஸித்தாந்தஸா பாஷ்யத்தைச்சொல்லி, யாரோ ஶிஷ்யராவாய் யாஹரித்து ஸாவிகாலத்திலீதோர் ஶ்லோகமாவாகக்கடவதென்று நான்கைந்து ஶ்லோகங்களைக் கட்டிக்காட்டி யிருந்தாலீதெல்லாம் ப்ராமாணிகமாகாது. இவ்வியமான வைதிஹ்யத்தை ஶ்ரீ ரான நமதன்பருமொத்துக் தமது பாஷ்யத்திலும் ஸாய்ர

ஸாத்ந மாயவர்நமாவதி யொருவன் கொண்டுபோய் ஶாஸ விஷாண நிர்த ஶாஸ்த்ரங்களால் வாதீகரித்துத் திரோதா நம் செய்துவிட்டானென்ற கணக்கா யெழுதினது போரப்பரிஹ ஸநீயம். அதாவது கலி சகூ௲ம் ஹூல் ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி யவதாரம். ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமிக்கு ஸவ்யவஹித ஶிஷ்யரான திருக்குடந்தை தேஶா வாசார்யர்ஷ்வாமி ப்ரஸிதனோ அந்தஸ்வாமி ஶ்ரீமத்தையுதாஹரித்தரு ளியிருக்கின்றார். ஆகையால் முகவுரையிலெழுதப்பட்டதெல்லாம் தெளிந்த மிமிஶ்ரையேயாகும் இவ்வுஜீகளெல்லாம் வ்யாவாக ப்ரஹவிநவவாரத்திற்கு ஹேதுவாகுமே [illegible]ழிய ஸம்ப்ரயொஜ னங்களாகா. ஆகையாலே ப்ராணிகர்க ளிவற்றைக்கண்டு ஹ்ரு க்கவுங்கூடு மென்று நம்நண்பர்வாக்யம் அவரையே [illegible]க்கச் செய்தது. இவ்விடத்தில் ஸ்வஸதக்ஷிகளுடைய வகுப்பிலோர் வ குப்பைத் தமக்கநுகூலமாயெண்ணி, ஶ்ரீமத்க்ஷேந்த்ரஸிம்ஹநுஷணி யிமாவாவுமாவரை யபொட்டிய வோர்தனியனையுமெழுதினர். அன்றியும்; ஸணியிஸாவம்பமுள்ள சில வஹிஜ்ரூஶிரோமணிகளை ஸாமா ந்யர்ப்பிணைத்து அவரைநோக்கி ஸணியி ஸம்ப்ரதாயஸர் களானவர்களுக்குஇப்வாவஸ்தகத்திலுள்ளவிஷயங்கள் வாமாநா கூஹமங்களெனவகாகத்திலுவப்ரஶித்துவரகூஹப்யம்விலையு ள்ளவோர் வாவஸ்தகத்தையும் நிர்ணயமாகவும் கொடுத்தனர். இந்த வாதநயமெல்லாம் தக்ஷணமே வெளியேறிவிட்டது மன்றி வாஸ்தகத்திலுள்ள விஷயத்தை யவரொகூநம் செய்வதே, நமக்கோர் ஸபம் ஹ்ருமத்தாலே கந்த்ரதப்ரவெஶத்திற் கேது வாகுமோவென நினைத்து உத்தரான வாவஸ்தகவரிமஹீதாவும் வெகீகாரஸ்த்திலேயே வாஷாணபாகத வஸ்துக்களை மோவ நம் செய்வதுபோல் செய்துவிட்டார். ஆகையால் நம்பிள்ளை ஸம்ப்ரதாயஸரே ஶ்ரீமத்க்ஷேந்த்ரஸிம்ஹநு திருவடிக ளென்று ப்ரதி வக்ஷி சொன்னதுகொண்டு, நம்பிள்ளையை ஶேஶமஷ வெ ஷவஸபா வாயனெனக் கூறமுடியாது. எனெனில், ப்ரத்ய க்ஷவிராஷம். அப்படியானல் உடையவரையும் ப்ரதிவக்ஷிகள் ஶமஹவாஞ்ஜத்தைப்பூஜிபாதரிப்பதால் அவரும் ஶேஶமஷ

வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தைக் கூறு நிற்கின்றார். முதலில் ஸம்வாதத்தில் கூறின சிற்சில வதிவாதங்களெல்லாம் ஸ்ரீஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தரை தூஷிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு சொன்னதேயில்லையென்பது திண்ணம். ஆனால், பூர்வாசார்ய ராமாநுஜீயரைப்பற்றியே சொன்னபடியாம், ஏனெனில்; நம்பிள்ளை, ரஹஸ்யம்முதலியனசெய்தருளினானென்பது ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் கொள்கை. அப்படியே மற்ற யதாயத்ராமா நுஜீயர் கொள்கையும். (௯௦௦௦)ப்படியல்லாதே வேறு யாதொரு க்ரந்தமும் நம்பிள்ளையாலருளிச் செய்யப்படவில்லையேயாம். ஸர்வார்த்தங்களான வேதிஷ்டங்களும் வாதகூராசார்யமுதலிய ஸமுதாயங்களும் ஸாம்ப்ரதாயிகஸம்ப்ரதாய ஸாரோந்திரர்களுக்கு ஆனந்தவாதங்கள். (ரு௯௦௦௦)படி ஈடு க்ரந்தத்திலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ண உபாயத்வகாரணத்வாதிகளைப்பற்றி ஸமாநவிசேஷமில்லையா தலால் ஸ்வக்ரந்தஸ்யோப்யாதிகாரத்தை முமுக்ஷுவேத ஸங்கீகரித்துக்கொண்டுஇப்பொழுதும் முமுக்ஷுப்ராப்யஸ்வரூபஸ்திதியை விடாதே தெளியக்காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றனர். முமுக்ஷுஸ்திதியானதனியனைவிடுகிறதும், கண்டவிடமெல்லாம் முமுக்ஷுத்ராஹம் செய்வதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில்தேவதாந்தர விஷயமாக ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணத்தையிடுவிப்பதும் பூர்வாசார்யவைஷ்ணவஸம்ப்ர தாயமேயொழியவேறில்லை. இவ்விடம்போனால்சேஷமுள்ள ஸ்ரீஸா ஷ்யசிந்தாஸாஷ்யநிஷ்டாயத்திக்ராதிகளெல்லாம் ஸ்ரீவடிகாஸ்தம் அம்மாள்வழியாய் ப்ரமாணபடியே ஸங்கரஹித்து வருவதால் ஆசார்யரால் எழுதப்பட்ட ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகா விவிதாயத்தங்க ளெல்லாம் ஸ்ரீதேசிகஸந்நிதி ஸந்நிதிஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களுக்கும், ஸ்வஸித்தம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்போலவே வணங்கத்தக்க ஸங்கங்களேயாம். ஆகையால் எம்பார், பட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைகளுடைய ஸாம்ப்ரதாய உபாவிஷ ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஸ்ரீஸம்ப்ரதாயஸித்தமான ஸ்ரீதேசிகவாக்யாதிகளேயென ஸங்கரஹித்து காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றவர்களான, ஸ்ரீதேசிகஸந்நிதிஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களொன்றும்;

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஸுநுவான பிள்ளைலோகாசார்யர்
உதப்படி யனுஷ்டித்துவருமவரும், "ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸீதைக்கும்
ஜ்ஞாத்ருத்வ [illegible] ஸம்பந்தமே ஸ்வாஜ்ஞாதமான ஸ்ரீ
ராமாயண தாத்பர்யமென்பார்போல், பிள்ளை லோகாசாரியர் ரஹ
ஸ்ய [illegible]களுக்கும், எம்பாரின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்
கும் ஸம்பந்தமென்று கூறுமவருமான சேஷசேஷி விஷயமெ
மென்று இரண்டுவிதமாய் [illegible] ஸம்ப்ரதாயம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

ஆனதுபற்றி இவ்விரண்டிற்கும் [illegible]னுக்கு
ப்போல் சிறிதேனும் யோஜனையுண்டாகாது. இவ்விஷயமேதான்
நாம் மேலே காட்டப்போகும் ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீவராஹ [illegible]
யணாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குமிச் சேஷசேஷி விஷயத்தி
ற்கும் கிஞ்சித்தும் பொருந்தா. இதை நினைத்துதான் நமதன்
பரகிய ஸாகேத ராமாநுஜ [illegible] ஸ்வாமிகளும் தமது புஸ்தகம்
௬௩-வது பக்கத்திலிதுவரையில் தமது [illegible] ப்ரமாணங்கள்
காட்டி இருப்பதைக்காட்டிலும் தாமோர்வழியை நவீனமாய்க்
காட்டி "இப்படியர்த்தமாகையால் ஸ்ரீமத்ராமாயண ஸ்ரீஸூ
க்தி விரோதமில்லை" என்றார். அன்றியும், கவசம் பூட்டியது
போல் "[illegible]", "[illegible]" [illegible] ப்ரயோகங்க
ளால் "[illegible]" என்று வரவேண்டியதை யறியாதுபோன
தும், "[illegible]" என்ற வ்யா
[illegible] "[illegible]"
என்ற [illegible] பார்த்து எழுதாதது
மிகவும் சோசனீயம். இது [illegible] ஸம்பந்தமானவ
[illegible] யென்னதென்றறியாதே [illegible]வது
பக்கத்தில் [illegible]மான [illegible]
[illegible] வாக்யத்தை யெழுதிக்கொண்
டே வரும்பொழுது [illegible]த்திற்கும் வ்யாகரணத்திற்கும் ஹேது
மறியாதே ஸ்ரீவால்மீகி [illegible] ப்ரயோகித்தார்.
"[illegible]" இவைவயா
யாக்யாநங்கள். "[illegible]" இவைய[illegible]

ப்ராயாணியர்ந்தங்கள். ஆகையால் வாக்கும் வசநமும் ஒன்று
காது. ருஎ-வது பத்தில் ஆத்மும் "ஆத்மதாம்" என்று
நிஜத்தை ப்ரயோகம் ப்ரபோகித்துவிட்டு ஆஹாரத்திலுள்ள
தால் எவர்களுக்கோ ஜோவரமாய்த் தெளிவுபெற்றுஸாக்ஷாஸா
க்ஷிவேதநத்தில் "ஆத்மநாதாம்" என்று திருத்திவிட்டார். இது
வுமொரு வாதப்பூர்த்தானைஸங்க்ஷோஷிக்கின்றோம். உத்தரவாதி
ஜெநத்தி லிவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸவாவஜெஸக்கு விஷயாக
வேயில்லை. ஆகயிவ்வளவால் நமதன்பர், ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யபிக
ரித்த கையோடு அதிகஜெரயுடன் அதற்கோர் வைமாராக ப்ரஹ
விஜ்ரம்பணமான ஸஜெஜிகளை யெதிர்த்து வேதாந்தாசார்ய
த ஸ்ரீஜேஹஸஸ்ரத்யஸாரத்திற்கு ஸாக்ஷவிஷயத்தில் மதிகஜ
ணசெய்து தங்காலம் தமக்குராஜதவண்ணத்திற்குஜ்ஞதையில்லாத
தால் வாஸ்கமாகவும் கூட்டி யதை அச்சிட்டு வேகாஞத்தில்
ஜெஸாகவாஜிகளைஸங்க்ஷோஷிப்பித்ததும்வணிதர்களுக்கதி விஸ்
யகரம். இவர் ஸ்ரீஜேஹஸஸ்ரத்யஸாரத்தைமட்டில் ஸாக்ஷா
க்ஷணவிஷய மென்றார், நிக்ஷேபரக்ஷா, தாத்பர்யசந்த்ரிகா,
விரோதிபரிஹார, ஸாரஸாராதிஸகலக்ரந்தங்களும் ஜொகா
வாப்புக்கலித ஸமயத்திற்கு முற்றவும் ஹம்ஸத்தையே யருளிச்செ
ய்வதால் எந்த க்ரந்தத்திற்கென்று இவர் விஷயபரிகவனை செ
ய்வார். மேலுமிவர் தம்மதத்திற் கனுகூலஸாமத்தை ஸ்ரீஜெதா
ஜதேஸிகாநாம்ருதீத ஸ்ரீஸூக்திகளில்க்ஷெவஷிப்பதுஉக்ருஷ்ட
ஸஹகாரகிஸமயங்களின்நடுவில் நிம்பவிஸமபாஜெஷண்ம்செய்
வதுபோலவேயாகும். ஆனதுபற்றி உதவ்ராமாவது ஸ்ரீஜேஸிக
திவ்யஸூக்திகளை தம்ஸமயத்திற்கும் அநுகூலமெனக்கூறுர்
போலும். இப்ப்ரஸங்க மிவ்விதம் நிற்க ப்ரக்ருதமான, உபாய
விகத்தால் காரணவிகம் வருமோவென்று கேவல உபாதிஹ
த்தால் ஹ்ருதித்த பிள்ளை ஜொகாவாய்ப்பருடைய ஹ்ருதத்தை மேல்
வருமாறு க்ராமகதப்ராஸநம் செய்கின்றார்.

வெஸிஷ்ட்யரஹவகாரணவிதயஸங்காஸாயநகவத
தொவெஸிஷ்ட்யவஹ்ஸ்யப்ராஸிவதிதி ஸ்ரீஸக்த

ஸ்ர்வேசாவதார்ஷ்டேர்ஜக தீ | கேசாஜிஸ் தயேவஸாதி ஸ

தத்வம் நாராயணேநாஜிரேதாங்கம் ஸத்வர்சாஸ்

தெளரவிகஹாஸ்மாஷேஷ்ஹ் தத்வஹீதக ‖ ‖உ‖

செவஷீஷ் ராதிரி ‖ (வெஷீஷ்ராக) ஸ்ஹவயத்

[illegible] த்திலும், யதவைலயிலும், கத்ராதி ஜா

[illegible], வாசியற எப்பொழுதும் ஈநவாயிநி

[illegible] பெரியபிராட்டியாருடைய நித்யயோ

[illegible] வெஷீஷ்த்தால் 'வராவகாவ

[illegible] ' என்று சொல்லுகிறபடி

யே ([illegible]) நனது வதியான ஐக்ஷியின் வெளஸ

யமும் [illegible] ஐஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் இந்தஜமக இரண்டு

ராஜாவை [illegible] யென்ற காரணவிதய ஸம்செ

யானது (நவ) இடையா. அதாவது;— 'நவ ராஜிஸவதீக்

ஸதீயொகிஸாஹஸம் | தயாகேத வாரேரஸ ஜஸிதம்

மாஸாஹஸம்' என்று ஸ்ரீதேஸிகரு காட்டி யருளிய வழி

யையொட்டி ஸராடானஹமவானுக்குஇப்ஹமவதியைவிஶேஷண

மாகக்கொள்ளில் ஹமவானுக்குள்ள ஸவஶக்திகத்திற்கு விரோ

யம்வருமென்ற ஸம்செயை வாஷகாராவெகைஷயிலும்

அந்த ஸவஶக்தி விரோயம் வருமெனத் தெளிந்து வரண

ம்கூறின வழியிலிழிந்து கதகத்தைவிட்டு விஶிஷ்டனைக்

கொண்டு ஸாரணருளுல், அப்பொழுது காரணவிகம் வாரா

தென்னுமிடத்தை யறியவும். ஸ்ரீகாதயவம்ஜிகையிலும் ஈ

ஸதேஸிகரு 'ஸம்ஸாரவதிரிகாஶேஷ தொவாரவராவீத

தெஸயவெஸாஜிகதாநெராஜராதிதொஷ: | "ஈ

வெஶாநாஜமதாவிஷவதீ" ஐதி விஷவதீகவெஷெண

ஹிஸவவாஜமதஜடீஷ்"என்றுவிஷவதீகவெஷத்தால்வ

ந்தஹமையை வயைவவாதித்தருளியிதன் மேல்வாக்யத்தில்

"ராரஸ்ரீம் ஸவஹதாநாம்" என்ற ஸ்ருதியில் 'ஸவஹ

தங்களுக்கும் என்ற வஷவயோமமிருக்கிறபடியால் ஸவவேத

ங்களுக்கு மீஸ்வரியிவள் என்று ஸ்ருதிஸிஇமாகிறது. அன்

[illegible]ம் [illegible] ஸம்ஸாரீ என்ற ஶப்தம் ஸம்ஸாரபத்ந்யபக்த்[illegible] [illegible]ன்றால் “ஸபதீஹஹிதாதா” என்ற பதத்திற்கு ப்ர[illegible]ல்லை தேகழியும். ஆனாலும், மற்றபர்பல ப்ரமாணங் [illegible]கொண்டு விஷ்ணுபத்நீத்வமும்ஸித்தமேயாம், இதுவே ஈராஜ்ய ஷோஷிப்ரத்யயமும் ப்ரதிபிப்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால் “வி ஷ்ணுபத்நீ ஸேவதி ஸுபேஷ விஷ்விதிவிஷ்டி ஜகதீஶ்வரிக்கும்” இப்பி ராட்டியாருக்கு ஸித்தமென மயங்கொள்ளும் ஸமயங்களையுப வாதித்தருளினர். ஆகையாலும் பதிபத்ந்யாதிவை ஶிஷ்ட்ய மாகும் ஹேதுவால் “ஜகத்காரணத்வஸம்கா நந்யாய்யா” என் றேற்பட்டது. மேலும், இங்கு பிராட்டிதத்வத்திற்கு பத்நீத்வநி தேஶம் செய்தது ஜகதேகக்ஷணமாகும் ஓர் ஸ்வரத்திற்குதம்பதி யைப்பற்றியே ஶாஸ்த்ரீயமான வயிகாரமாகையாலும் அவ்விரு வர்களுக்குள்ளும் பதிப்ரயாதமாக ப்ரஸித்தஶாஸ்த்ரங்கள் கூ றினவென்றும், அதனால் பதிக்கு யாமயாஜநோந்யத்துலமயமில்லை யென்கவாவது, யாமஹேமத்துலமயமில்லை யென்கவாவது சொல் லக்கூடாதென்றும், பத்நீக்கு கதந்த்ரமில்லாதேவதிகதந்த்ரவ ஸாதந்த்ரமேவஷ்டமாகிலும் ஹேவைஷம்யமில்லாததால்உபயகதந்த் ரமும்உண்டென்றும், ஆனாலுமிருவர்களுக்குள்பதிப்ரயாநந்ய மேவஷ்டமாயுள்ளதென்றும்தோற்றுவதற்காக இவ்வயத்திற்கு ஸ்ரீநிகமாந்ததேஶிகநுஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் “ஸஹாரவை ய விஹிகாயெமுளதிகபதிபத்நீயெபதிப்ராயாநந்யவநிதே ஶ: । பதிகதந்த்ரஸ்வாதந்த்ர்யவிஶேஷவிஶேஷஸஹா:” என்றும், விஶேஷாயஶாஸநாயிகாரத்தில் “பத்நீக்கு நித்யவசிவாரா யத்யத்தாலே யாமதந்த்ரத்திற்போலே பதிப்ரயாநமாக ஶா ஸ்த்ரங்களிலுபதேஶத்திற்கும், ஸகலமோன னென்னுமாப் போலே ஸகலவிதேஶத்திற்கும் [illegible] [illegible] செய்தார். ஆனலிங்குபிராட்டிக்கு [illegible] [illegible] பதி பத்நிகளுக்குள் பரஸ்பரம் ஸ்வ[illegible] [illegible]. வ்யக்தமுண்டோவெனில் “ஸபத்ரவதஸ்[illegible] ஸேபத்நீகளுக் கொண்டேயிருக்கும் ”என்றுதத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் அருளிச்செ

ய்ததால் வ்யர்த்தமில்லையாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் 'ஸர்வஸாதாரணவேந நித்யநிரவதிகாதிசயஸ்வரூபேண விஷ்ணுநா நிரதிசயப்ரீதிவிஷயத்வேன ஸ்ரீபரநாதஸ்வரூபாசார்ய கல்யாணகுணகணே ஸ்ரீமஹதி' என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீராமாநுஜர் 'உபாயிஷ்டாநமிதி சேஷி' என்றருளிச் செய்தார். இங்கு சேஷித்வத்திற்கு உபயிஷ்டாநமிரண்டாலும்வதி வஸ்துகேவலகல்யாணஸ்வரூபமாகையாலும் 'ஸகலகல்யாண குணதா' என்கையாலும் ஸகலாப்யே சேஷத்வமென ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படுமென்று கருத்து. மேலும்; லோகத்தில் ஸ்தானத்திற்குள் வசிக்கு வஸ்துவை ஶக்தியென்பது வழக்கமாதல்போல், இங்கும் விசேஷணாகாரத்தையிட்டு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாதிகளில் ஸர்வானுக்குப் ஸர்வகத்வை ஶக்தியென வ்யவஹரிப்பது. ஆனதால் ஶக்திரஹிதனை லொருவன் ஸாதநத்திற்கும் அசக்தனாகையாலும், ஸர்வத்துக்கும் ஶரணாரஹிதமானபொழுது பிராட்டி ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வக்ஷத்தில் வ சேஶமாவாவதாலும், 'ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மாதிதாபத்ம ஜகதோஷாதிதாரயா: வல்லிநாம் தரோக்தஸ்ய ஸம்பத்தா ஸமீபாநத:॥' என்றபடியே ப்ரஹ்மையும் ப்ரஹ்மாவாலும் வ்யவஹாரமாக ஶமனாலும் விஷ்ணுவைக்ஷத்தால் வஸ்துவொன்றெனக் குறையில்லையாகையாலும், 'மணமொழிப் பூவிற்கு பொழுதைதயில்லையாகையாலும், உபாஸக வ்யாக்யாகாரர்களுடைய விஷயமும் வெளிகமானபடியாலும், ஶரணாகதிஸாதநமில்லாதுபிராட்டி, குருவ்யாவ்ருத்திகளான ராக்ஷஸிகளுக்கு 'ஸீதைபோல் ஶரண்ம் ஹிதம்' என்று அவர்கள் செய்த உபாயத்தை யாசிகரித் தஸ்ய ப்ரதாநம்பண்ணிஸாபம் வந்தவாரே 'கா: காலே ஸமாநோ தா:' இத்யாதிகளால் ஸ்வயமே ரக்ஷித்தருளியபடியாலும், இதை யநுஸரித்து ஸ்ரீவத்ஸாங்காசிரருடைய திருக்குமாரராய் நமதாவர் தமக்கு ப்ராப்யநாயனென்று நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீபட்டராசார்யவாதரால் 'மாதர்மைதிலி! ராக்ஷஸீஸ்வயிதவைவார்த்த்ராபராயாஸ்பா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜாத்லகுதரா ராமஸ்ய கோரா

ஷீக்ருதா' என்று வக்ஷ்யதித் திருமகனார் ஸம்பந்தாநம்செ
ய்தருளி ரக்ஷித்த காகவிபீஷணாதிகளாகிற ப்ரபந்நகோஷ்டி
யையும், பிராட்டியார் ரக்ஷித்தருளிய ப்ரபந்நகோஷ்டியானது கீழ்ப்
படுத்திற்றென்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெ
ருமானுக் கேற்பட்ட ப்ரபத்திஸ்வபாவமே 'ஶ்ரேயோ ஹ்யேவ ஸ்வப்ந
ஶரீரே' என்றும், 'யதாவ்ய்வஹிதம் ப்ரதே' என்றும், 'ஶ
க்திநாராயணீத்யாஸம்யுக்தாஸ்ஸதா ஹ்யேவாஶக்தி தா
தேவீ ப்ரபந்நார்த்திஹரா ததா ॥ ஸர்வதேவமயீ ஶாஶ்வ
தீ யஸ்யாம் ஸர்வாஶ்ரிதா: । ஸர்வாவஸ்தாஸு வேண தத்ஸமர்த்தே
விஶேஷதா ॥ ஸ்வாதந்த்ர்யேண ஸ்வாஸ்யேன விஷ்ணுவத் யஸ்
ஸூதா । நாராயணஸமஸ்தா ஹாவாஹாவதி ஹஸ்தா । நிஷ்டே
நஸ்வாஸ்யேன யதாவ ப்ரபந்நபவதி । ஸர்வஸ்வாதிகாரக்ஷி
ரக்ஷணா வராங்கிகா । தத்வம்ஶதீ தேவீ ஸர்வகாமஸம்ருத்தி
ஹங்ஸக । நிஷ்டேந ஸ்வாஸ்யேன ஸாவிதக்ரம் நிபவதி' எ
ன்றும் 'நித்ய நிர்தோஷநிஷ்ஸீம கல்யாணகுணஶாலிநீ । ஸ
ர்வநாராயணீநாம் ஸாக்ஷா தேவஷிவரா ॥ தேஶாதாரா
தயா ப்ராவா தாவித்ராநதோத்ஸுக: ।' என்றும், 'ஶக்தி
நாராயணஸ்யாஹம் நித்யா தேவீ ஸதோதிதா । ஸதந்த்ரா வி
ஶ்வஸ்ருஜ்நாம் ஹேதுஸ்ஸாத்யஸாதநா ॥ என்றும், 'நாயிகாஸ
வர்ஶக்திநாம் ஸர்வலோக ஸஹஸ்ரஶ: । ஸஹிதேஷ்வதேவஸ்
ஸர்வகாஸ்யாவிஷோ: ॥ தாமஸ்ரகுணவைராக்யேண ஸ்ர
நஸ்ஸ்வயமேஹர: । கர்மஸ்வகம்ருத்ய நித்யம் தஸ்
ஸ்யதீ । ஸாக்ஷம் கல்பிதாபிவிஷ்ணோ தேவதேவஸ்யஹ்ரு
ண: । ஶாஸ்தா தேஜவாத்ருஷ்டா வாஸ்ய ஸ்ரீவேயாயஷி ॥' என்
றும், ஸம்ப்ரதாயப்ரக்ஷித்தரான ஸமஸ்தஸம்ஸ்கார்களில் க்ருஷ்ண
ணராத்ரத்திற்கும் வக்தாவான ஸர்வான் தாமே யருளிச்செய்தி
ருப்பதாலும், 'ஸத்ரவேதாரஸ்த்ரகதயா' என்று கூரத்தாழ்
வானும், 'கநகத்ராயஸ கல்யாணேஸ்த்ரம்ஸகாரணம் । ஜலதி
தாநம் தம் தம் வத்ராங்கேஸஹஸ: ॥' என்றும் 'க்ஷோஷ்யா
நாஜஹத இதி தேவஸ்வபாவஸ்யம் ஸ்ரீஸ்ரீஸ்தோக்தம் வஹா

[illegible]’ என்றும், [illegible] என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், [illegible] என்றும் [illegible] யுடைய [illegible] ஸ்ரீ [illegible] அருளிச் செய்திருப்பதாலும், பிள்ளை [illegible] ருடைய ‘உடலுமுயிரும்போல் பூவும் மணமும்போல், [illegible] வும் [illegible] னும்போல், இருவருள்ளொருவர் பிரிந்தும் [illegible] யில்லை [illegible] களாலும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும் ‘[illegible]’ என்றும் ஸ்ரீ [illegible] யிலும், ஸ்ரீ [illegible] திலும், ஸ்ரீ [illegible]

தஹ்ரேஷ்ர ஹ்ரெக்க தெவதாகாரி வெஷிண வாதிவயாஷாஃ என்றும் 'விஸிஷ்டகாரி விவக்ஷபாவனகவத்வவதெஃஸஃ' என்றும், ஸ்ரீந்யாயஸிஜாநத்திலும், 'வ்யவஸ்தவெத்யதகெவாஸிண வித வெஸிஷ்ட்யவிஹவாக' என்று ஸ்ரீஸஜ்ஞாஸகிலகத்திலும், ஸ்ரீஜிஹஜாதவெஸிகநு அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'தஸ்யாஷி ஸாயாரணீஸிதாகா ஸ்ரீஸ்ரீஸயெயாவெத்ஸவ ஸவெதகவெஸஷீ' என்று ஹஹவாஸம்ருளுவதாலும், 'ஷகதீஸ்வயங்வா ஸதாஷிதயள வந ஸ்ரீவஸாஷயத ஸங்வத்வஷீஷ்ஹ' என்று ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தி லருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'ஷணாமீஷ்ஷ ஸெயா ஷெந யஷெராவாயெர நக்ஷ்டிசு। வக்ஷீலாவிஷணகவுஜெநா வாய விகவுஜாவெஹக ॥ என்றும், ஸ்ரீஸஷ்டாஷராவ விஷெஷண வெஸிஷ்ட்யாவாயெ-வெதெ, நிவஸ்ரஹஸஹவஸ்ரநாகஷு ஃ। வதீஹணவிஷ்ஹாணாங் யவெரவிக ஜவெயாவரா யஷா ஸாஸஜநவஸங்யெயஃ। தஸாவீஜாவெத நாராயண ஸஹவஸ்ரகக ஸஹவஸாஜுயணீயஸ। கதவவத்ஹணவிஷ்ஹவிஸிஷ்டா ஹஹவாது வகீவவ் விஜெரவாயஃ' என்றும், வராஷகாரூர கெஷந வரிஷ்வநஜவஸங்யாய, வநரஷி ஸாணாமதி ஜதெஜ்ஞா வகஜெ ஸாண விஸேஷணகெநாஷி ஸ்ரீஜஹவஃ வயாஜ்ஞு கெ। ஜாதவிஷ்வாஷராயாயாஃ வத்ஷஸரகஷ்ணெஸஹகா ரிஸ்வ யாஜ்ஞதவெதி ஸவஹ்ஜஷாதயீ' என்றும் வதிவாஹிஹ யங்காரம்அண்ணுவுக்கு ஆசார்யனும் நிலிஹதாகிகவஷாஜணி யும் ஸவதந்த்ர ஸ்வதந்தருமான ஸ்ரீவரநாயாவாயரென்னும் நயிஞாச்சாரியர் அருளிச்செய்ததாலுமிங்கு வரஸரவெஸிஷ்ட்ய த்தால் ஸிஜாவயதிகமாகிற ஐஹகாரணதிகவங்வஸஹியாது. ஆகயிவ்விருமுள்ள காரணஇகவாஹாவத்தைக்கொண்டு (தத்) வஷிவெகாக ந்யாயத்தால் (ஸாயநகவ விஸேஷணதயாஷ் காஸிக்கும் பிராட்டிக்கு உவாயகவமும் ஸிதித்தது. அதாவது; காரணம் ஸ்ரீவிஸிஷ்டமாகையாலும், பிராட்டி நிதரகநவாயிநர கையாலும், இருவருக்குள் பிரிவகஷாவர ஷங்ஹாவிதமாகையா லும், உவெயம் தியாஷமாகையாலும், இவையெல்லாம் ஸவ

ஸாத்ருஶ்யவசனமாகையாலும், ஶரணவரணகாலத்திலும் ஸ்ரீஸா
ஹாய்யகாங்க்ஷாஸாபேக்ஷமென்றும், பிராட்டியை யொழியப்பற்றுவது
தேவகீர்த்தனத்தைப்பற்றுவது போலென்றும்பிள்ளை லோகாசா
ர்யரருளிச்செய்வதாலும் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வம் நிராபாதமே
யாம். இங்கு நம்மன்பராகும் வேதாந்திகளுடைய ஸம்ப்ரதாயா
கியலோகாசார்யர் தத்வத்ரயங்களையுமொத்து, அவைகளுள் ஸம
ஸ்த தத்வத்தை ஸித்தோபாயமாகவுமறிந்து அதற்கொருஸாத்
யாயம் ப்ரபத்தியென்பதாவும் தெளிந்து ஸநத்குமாரஸனத்
உதாரவ்யவஸாயநிவ்ருத்தனுக் கொண்டு த்ரிவிதஸாகாநிவ்ருத்திபூர்
வகமாகப் பரமன், தன்னைரக்ஷிக்குமென்றவத்யவஸாயாத்
னுய் ஸநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகெஷப்ரார்த்திக்கு ஸவ்யவஹிதோபா
யமாக அவனைஸ்வீகரித்து அவன்திருவடிகளில் ஸ்வாத்மீயமாக நி
க்ஷேபங்களையும்ரக்ஷ்யஷேநஸமர்ப்பிக்கையே ஸ்வநிக்ஷேபமா
ரும் ஶரணாகதியெனவும் பேசி, அந்த ஸமர்ப்பணத்திற்கும்
பூர்வமொரு புருஷகாரமான பிராட்டிவரணத்தையுமே
ற்று, அதனால்வரும் ஸமமாகிய ஸமவஸ்தைக்யத்திற்கு விஷ
யம் ஸ்ரீமானான நாராயணனாகும் ஶ்ரீமானமே யெனவும் ஸங்கீக
ரித்து, அதனாலேயே ஶேஷிகளிருவருமெனவும் பேசி, ஶேஷி
த்வத்திற்கு உபயமும் ஸமிஷ்டநமெனவும் கைக்கொண்டு, அத
னால் ஶ்ரீமானமே உபாயானுஷ்டானம் பண்ணினசேதனனுக்கு ப்ரா
ப்யமெனவும் மொழிந்து, ஸித்தோபாயம் ஸாத்யம் மோக்ஷப்ரத
மான நாராயணனொருவனோ, அல்லது ஶ்ரீமானந்தானோ வெனத்
தீராதகலக்கங்கொண்டு அனேக விடங்களில் மோக்ஷவிஷயமியா
ன வஸ்துவுக்கு ப்ராபகதயா வரணீயத்வமும், ப்ராப்யதயா
வரணீயத்வமும் உண்டாயிறேயிருப்பது” இத்யாதிகளால் ஸமு
க்ஷமான ஸித்தோபாயமே வரணீயமென்றும் சொல்லி, முடி
வில் இப்பிராட்டிமற்ற ஜீவாதிகள் போலே சேதனமல்லாது
சேதனமாதலால் ஸித்தோபாயத்வப்ரஸங்கம் வருமென்றுகண
ரவணதனிப்ப ரஹஸ்யத்தில்: ஜீவனங்களும் விக்ரஹங்களும்
அசேதனமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரத்திலே யனுஷ்டானமுண்டு.

ஶரணாகதரூப ஸ்வாதந்த்ர்யமாகையாலே இவளுக்கும் ஸ்வாதந்த்ரி யாநுஷங்கம் உண்டேயாகிலுமிவள் வேதநாதேஶமஹாவ் ரியாகையாலே உபாயஶரீரத்திலிவளுக்கு அந்வயமில்லை" என்று நிரூபணமாகவே கேவலம் ஊஹமாத்தால் எழுதி, இதற்கனுகுணமாக ப்ராபகாரத்திற்குப் பரம்பராபர நத்வம் கூட ஸம்பவமெனவாதித்து ஒடுவிலிப் ப்ராபகார மும் அவனுக்கிரக்கமில்லாவிடில் வ்யர்த்தமெனவும் மொழிந்து பிராட்டிக்குள்ள ப்ராபகாரத்வத்தையும் அதிவாதங்களாலிப் படிநாசமாக்கி அதற்கனுகுணமாகவே அதோஸஹஸ்ரத்தில் சிறிது முன்பு 'இவளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் அணுவாயிருக்கச்செய்தே' இத்யாதியால் முக்தகத்திற்கு அணுத்வஸாதநவர்த்தநஸம்ஹா ஸநாஶமும் செய்து ஸ்ரீஆளவந்தார், எம்பெருமானார் கூரத் தாழ்வான், ஭ட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள் ளை வரையில் வந்தஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் நவீநமாயொரு ஹேதுமதி யைவிளைவித்தார். அந்த ஶாகையையே வைஶிஷ்ட்யாதித்யா தியால் பரிஹரித்தது. இப்பொழுது அவர்பக்ஷத்தில் மாதா புத்ரகோடியிலந்தர்ப்பூதையெனவும், மிதாமட்டில் உபேக்ஷ்யையெனவும், மாதாபுத்ரகளையுபேக்ஷித்துச்செய்யும் தோஷ ஹாஷணாதிகளை யோரோர் ஸமயம், மிதா அஸஹ்யவஶமே தேய் யாதே திரஸ்கரிக்கவுங் கூடுமெனவும்; மாதாவில்லாதஸமயம் பார்த்து புத்ரதானே அப் பிதாவை ரக்ஷகனென்றுபடித்தறி ந்திருக்கவேண்டுமென்றும், பிதாவிற் கிரக்கமில்லாவிடிலிவன் ஶரணவரணமும் வ்யர்த்தமாகுமென்றும் இவ்விதம் பிதாவிற் கு ஓர் அவ்யவஸ்திதசித்தவத்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. மாத்ருபித்ருஶ ப்தங்களுக்கு ஸமாஸம்செய்யும்பொழுது அஹிதமாய்பித்ருஶப்த த்தில் மாத்ருஶப்தம் சொருகிவருநாதத்தாலே வஸ்து லிங்க த்தைப்ரதர்ஶநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கு மென்ற வ்யாகரண ப்ரக்ரியையைப்பார்த்தும், 'ஜகத: பிதரௌ' என்றஹோக்தியி யோகத்தைக்கண்டும், மாதாவைப்பற்றினக்ரியையானாலும் பி த்ருகார்யமெனவே பதிப்ரயாநந்தயா வேதங்களும் உதெய ஷிக்கின்றன வென்றும், வாக்கும் அர்த்தமும் போல் வ்யவஹார

ஶாஸ்த்ரஸித்தத்தையும் ஸ்வாதந்த்ர்ய ஐச்வர்யத்தையுடைய தென்றும், ப்ரதிபாத்யமும் உபநிஷத்ஸு ஸம்ஶ்ரீஶப்தவாச்யமாகக்கடவதால் 'ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர் மைத்ரேய பும்நாமா பகவாந் ஹரி: | யோ யோ பவதி ஸம்பாவஸ்ஸர்வேஷ்விதி நிரூப: | யோ யஸ்த்ரீநாரீபாவஸ்ஸ்யாத் தத்ர லக்ஷ்மீர் வ்யவஸ்திதா || ப்ரக்ருதேஸ் ஸர்வபாவாநாம் ஸர்வதா யோ நிவர்த்யதே | ஜகந்தம் ஸம்ஹரத்யேநா கேந நர நாரீதியோ ஹரி: || என்ற பௌராணிக ஶ்ரீபாஞ்சராத்ர வசனங்களால் வ்யக்தமாவதென்றும் தெளிந்து விசேஷணங்களான ஶ்யாமத்வபீதத்வாதிகளெல்லாம் விசேஷ்யமான தேவதத்தனொருவனையே ப்ரதாநமாகப் பேசுமதுபோல், ஸகலஶாஸ்த்ரப்ரஸித்த ஸௌந்தர்யாக்ஷத்வ ஸாம்ராஜ்யோத்ஸவாதிகளை விசேஷணங்களாகவுடைய பகவானொருவனையே விசேஷணங்களெல்லாம் போதிப்பிக்கின்றன வென்றும், இவ்விதமேதான் சேதநாசேதநவமாய் ஸ்வஸ்வமாய் ஸர்வாவஸ்தா ஸஹிதமாய் ஸ்வாதந்த்ர்யமான ஸ்வ ஸம்பந்தமான விஶிஷ்டவைஶிஷ்ட்யங்களை யுடைத்தாயிருக்குமாறு 'ஸ்ரீ' என்ற விசேஷணமும் ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நித்யாநபாயமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்குறையில்லை. ஶ்ருதிந்யாயவேதங்களான விடங்களிலெல்லாம் ஶப்தஸந்தாநாஸாமர்த்யத்தைக் கொண்டு விதண்டையாய் நிரூபிக்கும் நம் ப்ரதிவாதிகளுக்கு ஶ்ருதிந்யாயாதி ப்ரமாணஸஹிதமான யிச்சேதனரூபவிசேஷண வைஶிஷ்ட்யாங்கீகாரத்தில் யாதுகுறையோ வென ஸூக்ஷ்மஸ்ஸர் அறியவும். விசேஷ்யாயீநம் விசேஷணமென்று ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இதுக்கும் வாராது. ஸர்வஸ்மிந் ஸர்வஶாஸ்த்ர வைசாரஸ்யத்தையுடையதால் சேதநமானாலும் ப்ராதான்யம் ஸித்திக்காது. ப்ரதிபத்திகளுக்குப் போலிவைகளுக்கும் ஶப்தஶக்திஸ்வம் ஸித்தம். 'ஸ்யாதேகாஸ்யாத்யா' என்றது மிக்காரணத்தைப்பற்றியேயாம். 'ததேஷ நிராதாம் நப்ரயுஜ்யதே' என்றதுமப்படியே. விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யாஶ்ரய மில்லாதேபோனால் ஸித்தியில்லை. விசேஷ்யத்திற்கும் விசேஷணஸித்தியில்லாத

போது விலையில்லை. நிலையுமில்லை. இதையே நினைத்து ஜொகண வாயதூரும் 'இருவரும் பிரியிலிருவர் ஸத்தைக்கும்நாசமென்றார்' ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணௌகமஹார்ணவ:' என்பன விஶேஷணகௌரவத்தையும், ஸதந்த்ரஸ்வவிஶேஷணஸவிஸயாத்யந்தமிஸ்ரம்' என்பன விஶேஷ்யகௌரவத்தையும், அருளிச் செய்கின்றன. 'யோவயோஸாதாரணாஸாதாரணாஶய:' இத்யாதிகள் உபயஸாதாரணங்கள். தீபத்திலிருந்து விஜ்ரும்பிக்கும் ப்ரபைக்கும் தீபம்போலவே ஒளியும் ஔஷ்ண்யமும் ப்ரகாஶஶக்தியும் மற்றுமுள்ளவைகளும் ஸமமாயிருக்க ப்ரத்யக்ஷத்திலும் காண்கின்றோம். ப்ரஹாநாதிதையால் தீபத்தை ஜபநாமாய் வ்யவஹரிப்பதும் ப்ரத்யக்ஷவிஷயமேயாம். அவை யிரண்டிற்கும் ப்ருத்வ்யமும் ஶாஸ்த்ரஸித்தம். ஸவஸ்தா ஸ்விநாஸாவமும் வக்ஷ ப்ரத்யக்ஷம். ஸ்நாதாநாஶேவப்ரந்தா நாஶமும் ஸித்தம். ப்ரஹாநாஶத்தில் தீபதீபமென ஶொாவாயிகாஹியா.நமேற்படும். ஆகயிவ்வளவால் ரத்நங்களுக்குள், தத்தங்களுக்கு ஸநாதந மான ஶீதகாதிவிஶிஷ்ட ப்ரபைகள் காணப்படுவதுபோலும், ஸம்ப்ரணிடத்தில் ஶீதப்ரபையே ஸம்பத்தாதிகளிடத்தில் உஷ்ண ப்ரபையே என்றபடி ததநாதந ப்ரபைகள்போலும் திவ்யஶரீரனை ஸமவானுக்கு திவ்யதேவதையான ஸமவத்யே திவ்யப்ரஹாரணிவிணியாய், ஆபுரபமான ஸமவானிடமுள்ள ஜம ஸ்காரணஸ்ராதி ஸமபூவிஶிஷ்டமாய் ஸமவதிணமாய் 'ஸியோநா விஷ்ணுப்ரியம்வாணீ' இத்யாதிகளின்படி வ்யவஹார ரோதஹிணமா ய் ஸமவஸ்வலாவாநநாவமாய்: நாநயொவிதேத்யதேவாபம்' என்றபடி ஸமமான ஸகலமௌரவத்தையு முடைத்தாய், தங்களு க்கு மேற்பட்ட யாதொரு வஸ்துவையுமுடைத்தாகாததாய் விள ங்குகின்றதென்பதும், ஆகையாலேயே பிராட்டியார் ஜீவகொடி யுடையதெயல்லவென்றும் ஶேஷஶகொடியுடையதெயே யென்றும் தஙக இவளும் விஷ்ணு என்றும் ஆக யிரண்டும் விஶி ஷ்டாகாரத்தால் திக்வஶம்கெயற்றதென்றும், ஸதவஸ திஶாந மே ஸிதேஸாவாயமன்றுமிதன் திரண்டபொருள். இங்கிவ்வளவே

விசேஷம். ஈவெதிகள் 'நிர்விஶேஷம் விநாத்ரம் ப்ரத்யக்ஷ வைஷத்யம்' என்றார்கள். இவர்களோ 'நிர்விஶேஷணம் ப்ரத்யக்ஷவேத' என்றார்கள்.. ஆதலாலிறே இவர்களைப் ப்ரச்சந்ந வெதிகளென்றது. மேலும் ஸ்த்ரீபும்ஸாதிகளையிட்டு ப்ரகாரமும் ப்ரகாரியும் ஸிஜவ்யவஹார விஷயமாகிலும் விஶேஷணவிஶேஷ்யபாவத்தைக்கொண்டு விஶிஷ்டைக்யம்சொல்ல யாதொருகுறையுமில்லையெனத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஜிமஹாஜஹாசெஷிகனும் 'ஈஶெஷ விஷவிஷ்ர காரண ப்ரத்யக்ஷ வேதகவா' என்று விஷவிஷிஷ்டயாயிருக்கும் ஈஷெதத்தை ப்ரமேய மருளிச்செய்தார். வஸ்துத: விஷவித்துக்களுடைய ஸ்வரூபம் விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் ஸிஜங்களானதுபற்றி 'தத்ர ப்ரகார ப்ரகாரிணோ: ப்ரகாராணாஞ்ச ம்ருத ஹேதவி விஶிஷ்டைக்யாதி விவக்ஷயா ஏகத்வவ்யபதேஶ:' என்று தநதர மருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் 'இப்படி மூன்று தத்வங்களாக வகுத்து விஜித்தாற்போல் ஸர்வவிஶிஷ்டவேஷத்தா லீசுவரனேகதத்வமாக வநுஸந்திப்பார்க்கும்' என்று துடங்கி 'அவ்வோஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரதிஷ்டாரூபங்களான ப்ரயோஜநவிஶேஷங்கள் கண்டுகொள்வது' என்றருளிச்செய்தார். ஆக யிதனுல் ஜ்ஞாநாதி குணங்களைப்போல் பிராட்டியும் வெதநரூபமான வோர் குணமாவதுபற்றியும், அதுமூலமாய் முன்சொன்னபடி ஐக்யம் ஸித்திப்பது பற்றியும், பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் விஶிஷ்டைக்யம்கொள்ளக் குறையில்லையாகையாலும் 'மாஶோவமரூஶாஸிநேத' என்று ஒருவஸம்பம்ப விநியோகாநஸத்தையைக் கூறுகையாலும், இதனுல் 'ஸந்நியோகஶிஷ்ட' ந்யாயப்படி ஸர்வத்ர ஸர்வத ஸர்வஶப்தாலும் எம்பெருமானைச்சொன்ன விடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சொல்லிற்று மென்றுவதால் ஏகத்வத்திற்கே ஜியாநம் விஷயமாகக்கூடும். பிராட்டி கோராதெழு யல்லவென்று முன்பேகூறப்பட்டதாலும், ஐக்யமஹரூபெதையாதலாலும், ஈணதஉஸபத்திற்கும் ஸவ்யாப்தியை 'யஶாஸர்வமதொவிஷ்ண ஸ்த

ஒெயவெயம் ஜிஜொத்தூ । கூபிய தஜிஷ்ணூநாவாம்வ ஜமக்ஷ்ர வஃவரரவரம் । ஸவபூஹஷூசிதாஜிஜா ' ஐத்ராதியால் ஸூரூ வெண ஸஹாவதஸ்ய கூறுவதாலும், ‹ விஶிஷ்டெஃ கம் நாராவொதமாம்’ என்று நம்மன்பர் எழுதினதே நிஹேதுகமாம். ஆனதுபற்றி வ்யூஹத்தை லக்ஷ்யமாகவும், ஸ்ரீவத்ஸாதிகளை அதன் லக்ஷணமாகவும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபித்தருளினர். ‹ வ்யூஹெ ஹஸகமெவக்ஷா ’ என்றபொழுது ஸ்ரீவிஶிஷ்டமென்று கூறவில்லையேயெனில்; அதற்காகவே ஸஹிதமாகரஷ்டிஷ்டப்ராபம் கூறப்பட்டது. வ்யூஹஸம்ஹிதைம் முழுவதும் ஸ்ரீயைக்குறித்து வ்யாக்யாக்கவில்லையேயெனில்; நாராயணனையுமவை வ்யாஸவிக்கவில்லை. ஆகையாலந்த யாக்ஷேபாக்ஷேபமும். யதா வேம்ஹிதஜித்ராதியால் வ்யூஹக்ஷமே வ்யூஹத்திற்கு ஸ்ரீயால் வர வேண்டியதாக விருக்க, நாராயணனுக்கு வ்யூஹக்ஷம் ஸிஜிக்க வேறுவழியில்லையே. ஆனதுபற்றி ஸ்ரீவத்ஸம் வ்யூஹத்திற்கு லக்ஷணமென தக்வாடீகையில் ஸ்ரீதேஶிகரு லருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த லக்ஷணகலஙகளெல்லாம் ஶிவாதி தேவதாந்தரத்திற்கும் வ்யூஹக்ஷம் ஸாஹஸியாதே யிருக்கவேண்டி யருளிச்செய்யுமவைகளாம். பிள்ளை லோகாசாரியரிடத்தில், வ்யக்தமாய் ஶாவதமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் எவ்வளவோ நமதன்பர் வக்ஷத்திற்கு விரோதவசநங்களை யெடுத்துக் காட்டும் நம்மைப்போல், சவதேஶிகனிடத்தில் வாதிகமாயாவது ஸூக்ஷ்மமாயாவது நம்மன்பருக்கு எடுத்துக்காட்டுவது அஸாத்யமேயாம். இதைவிட தஷ்டியிருந்தால் ஸ்வாஷ்டித்தத்திற்கோர் விஹ்ஷணமா யிருக்கலாகுமாயிருந்தது. மேலும்; வதஶ்லோகபாஷ்யத்திலும் ‹ விஹயாவஸஹவ உஹவாயதஉதிவெஷ, காலதகெ நிதரீ கெதஶ்ரராணாம் யஉஹஷூதஜ்ஞா மெநவ விஹகவஸீகாராத ’ என்றும் ‹ ஸலக்ஷ்கஸ்ய ஹாரஜ்ய ஸவபூய ஸவ்யதிஷ்டிதம் । உஹெவா கவிஷம்ஶெரத ஸம்ஶயெஷி விஸ்ரிதாம் । உவயாக்தாம்ஶெவெஶரத்ர நவாய ஹலஸம்ஹவஃ । கஷ்ஸாதீக ஸள லஹ்ய ஹலதக ஹலக்தஃ । கூநாரஷிவெய்ண ஸம்பம்ய ஸ்ரீ

வதனா உஸிர்தஸ்ப்ஹ ॥ என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நிரபாயமாய் பெருமான் பிராட்டியாருடைய வைலக்ஷண்யத்தால் காரணத்வாவதாரமும், உபாயத்வ வ்யாப்தியும், ஐக்ய ஸித்தியும், ஸித்தித்தன. மேலும்; ஸந்நிவேசவிசேஷ ந்யாயத்தால் யத்யத் ஸமவாந்வயே, தத்தத் ஸ்ரீரவ்யக்தவ்யாவை வைதர்ம்யாவி வ்யாவர்த்தமாயிற்று. 'ஸநைத்த ஸ்வாஹா வஷ்திரேவஹோ' என்று துடங்கி த்ருதீயபக்ஷமாக 'ஜகத் காரணத்வாதி ஸ்வலக்ஷணங்கள் பதிஸாதாரணம் ; ஐதலவ த்வய ஸமஸ்த ஸர்வாயிக நிர்தேசங்களிலே' என்றபக்ஷம் 'வஸ்ஸ்வேதஷ வஷேஷ ஸர்வேதைகவ்யாணவாது' என்று ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே ப்ராமாணிகமாகவங்கீகரித்தருளிய விசேஷத்தால் த்ருதீயபக்ஷாதாரணீய மென்று நிச்சயமில்லை. உக்தரோக்தபக்ஷமே பஸ்யாது என்று ஸ்ரீதத்த்வஸாரத்தில் 'பஸ்ஸ பக்ஷஷ பதிபத்நீ பதிபத்நீத்வ ஸாரஸ்வ்ஸா ரணப்ரத்ய கோக்தரோக்தரோக்ஷாநேந பதிபத்நீ பதிபத்நீ ஸர்வ ப்ரமாணவிரோதக்ஷஷேத்ரந்நாது' என்றருளிச்செய்ததால், ப்ரயமான ஜீவத்வ நிரபேக்ஷத்வான ஐக்யத்வபக்ஷமென்ன, த்விதீயமான ஜீவகோடிநிவேசபக்ஷமென்ன, த்ருதீயமான ஜீவாதுர்த்த பக்ஷமென்ன, சதுர்த்தமான பஞ்சீகரணமான ஸ்ரீணைஸ்ரவ்யமென்ன, பஞ்சமமான ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயுள்ள ஈச்வரஸ்ரவ்யமென்ன இவ்வைந்து பக்ஷங்களுள் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயும் ஈச்வரமாயுமுள்ள ஸ்ரவ்யமே 'ஸ்வாபாவ ஸாதாரண்ய ஸமவாயத்வம் ஸம்பத்த । ஸ்வதாஸ்யேஷ்டா கஷ்டா ஜுவதிவஷ நிஷ்கஷ்டஸ்யேவ । ஸ்வாதஸாதக ஸ்ரீஸ்வதிதா ஸமஸ்ஸா விஸ்வ ஸத்தாவா நவப்ரய ஸ்பிக்ஷ ஸ்ருதிர்ஷ॥' என்ற ஸ்ரீவராஹபுராண ஸ்ரீஸூக்தியாலும் ஸித்தம் ॥ 'ஸர்வரித்வ ஹஸ்ஸஹ' இத்யாதி ஸாரார்த்த வாக்யத்திற்கெல்லாம் ஸ்வதாஸிதாபத்நீகாந்யஸம்ப்ராய வேஷத்தால் ஸ்ரீஸஹ்யஸ்ரீவனருளில்லாதே ஸாவஹ்யஸ்தராய்ப் பிதற்றுமவர்களுக்கு ஸ்ரீஸ்டடருண்டிய ஸ்ரீஸூக்திகளர்த்தமாகவேண்டுமென்றால் ஐஸாத்யமே

யாம். ஆனதால் வஜூவேக்ஷதத்திற்கு விரோதங்களான நான்கு வக்ஷங்களும் ஜவநத்ரங்களையாகும். ஆகயிவ்வளவால் ஸாத்ரு ஸ்ராதிகளெல்லா மிருக்கச்செய்தேயும் வதிவாராயஜ்ஞம் வதிக்கு ஶாஸாதகமாதலாலும், தனக்குள்ள ஶேஷகமும் ஸத்வாஸிஜமானதாலும், ஸுதரா வெதநகொழிகளாகும் ஶேஷவஜ்ஞங்களுக்கெல்லாம் தூஷயஜ்ஞானி யாகையாலும், தானே இறை யிருந்தபொழுது வதிவாராயஜ்ஞத்தையே காட்டி ராவணனைத்தாம் நேரே நிரூஹியாதே ஸவஜ்ஞஶேஷி செய்யப்பார்த்திருந்தாள். ராவணன் தலைசாய்ந்ததும் அவனுடைய க்ருதத்ர ஹாவத்தாலேயே. ‘தெநசெக்தி ஸவத்ஷித, யதிவாராவணஸ்ய’ என்று திரோநம் கூரித்தாலும் வதிவம்யகமல்லவோ ஸத்வஸாஷ்ணுக்கு மிடையூராய் நிற்கக்கண்டோம். ஆகையால் வாஜெஶஷிக்குப் பிராட்டியாகும் விஶேஷணவெஶிஷ்ட்யத்தை யிட்டு வககூவாஜஶராகஷ நிரவெக்ஷ ஸாதனஸ்ராதிகளான யாதொன்றிலும் வாயகமேயில்லையென ஸிஜித்தது, மேலும்; க்ருவையும், வாரதன்றஞம், கநநஸ்ராஹஜ்ஞஷமும் வாராஷகாரலக்ஷணமாய்க் கூறின வநஹஷண கதாஜ்ஞவக்ஷம், அர்க்கிகளை நலியப்புகுந்த திருவடிவிஷயத்தில் ஸமாயாநித்துத்தான் ரக்ஷித்தபொழுது கநநஸ்ராஹஜ்ஞத்திற்கு வரயோஜநமில்லையாதலாலிங்கு ஸாக்ஷாத்ரக்ஷகத்வமே பொருளாகும். இல்லையாகில் திருவடியோடுமன்றுடி ரக்ஷித்ததுகொண்டு ஶரஶ்ராநத்ராஹஜ்ஞம்போய் ஹநஜெநத்ராஹஜ்ஞமுலக்ஷணமாய்த் ம. ஆகையால் கநநஸ்ராஹஜ்ஞ லக்ஷணஸமய மிங்குசேராது. ஶரஶரிக்குள்ள ஸ்வதாரக்ஷகத்வத்தை யழிப்பதற்காக யிப்படி வவநஹஷணத்திற் கட்டியதாமத்தினை. இவ்வஜ்ஞங்களை யநுஸரித்து மேல் ஸ்வயகதஜ்ஞமே வெஶிஷ்ட்யஜ்ஞத்தை விளம்புகின்றார். அதாவது;— (வெஶிஷ்ட்யம்) விஶிஷ்டைக்யமென்பதாவது; (ஸூயஜ்ஞரஶ்மிவத்) ஸூரியனும் அதன் வஜைமையும் போல் (இதி) என்று (ஸ்ரீஶக்திஸஜெநாஃ) வாஜெவத வாரஶாயஜ்ஞ வெதியாயும், ‘தஜெநஜெஜஜநிவாய வாராஶராய’

என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்துதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவராயும், 'நமோ ப்ரஹ்மண்யதேவாய' என்றபடி ஸர்வாவதார ஸாதாரணமான ப்ரஹ்மண்யத்வத்தையுடைய ஸ்ரீவேதவ்யாஸ மஹர்ஷியினுடைய ஜனகரான பராசர மஹர்ஷியினுடைய (ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தின் ப்ரதமாம்சத்தில் "ஆஜ்ஞே யஸ்மை வஸிஷ்டாத்யா:" என்றுள்ளபடி ஸ்வீகரித்திருக்கின்றது. (வஸிஷ்ட)என்பது ஸத்ய வசனம். அதாவது; ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்சத்தில் பிராட்டிக்கு க்ஷீரோததி மதனாதி நேக ஸ்தலங்களினின்றும் ஆவிர்பாவம் சொல்லும்பொழுது, மைத்ரேயர் ஸ்ரீபராசர மஹர்ஷியை நோக்கி ஸ்ரீக்குப்பல்லிடங்களில் ஜன்மமெவ்விதம் கூடுமென சங்கித்து ப்ரச்நம்பண்ண, அதைக்கேட்டருளிய பராசர பகவானும் எம்பெருமானுக்கு ஜகதுபகாரார்த்தமாக க்ருஷ்ணாதிகளான அவதாரங்களைப்படி "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே" என்றபடி ஸர்வகர்மாணங்களோ, அப்படியே பிராட்டியாருக்கும் "அஜோபிஸந் வ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபிஸந்"இத்யாதிகளின்படி ஸ்வேச்சாதீனமான நித்யஸித்தாதிகளை விடாதேயும், கர்மஸம்பந்தமில்லாதேயு மேற்பட்ட அவதார விசேஷங்களென்றருளிச் செய்தார்.

அதெங்ஙனேயெனில், "நித்யைவைஷா ஜகன்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ। யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம ॥ அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ நீதிரேஷா நயோ ஹரி:। போதோ விஷ்ணுரியம் புத்திர் தர்மோஸௌ ஸத்க்ரியா த்வியம் ॥ ஸ்ரஷ்டா விஷ்ணுரியம் ஸ்ருஷ்டி: ஸ்ரீர்பூமிர் பூதரோ ஹரி:। ஸ்வாஹா ஸ்ரீஸ்ஸ்வதா ஸ்ரீர்யஜ்ஞோ ஹவ்யம் த்ஸஹஸ்ரவசாநா:॥"என்றுதுடங்கி "கிம்பதோக்தேந பஹுதா ஸங்க்ஷேபேணேதமுச்யதே। தேவதிர்யங் மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவாந் ஹரி:। ஸ்த்ரீநாம்நீ ஸ்ரீச்ச விஜ்ஞேயா நாநயோர்வித்யதே பரம்॥ என்பன. இவைபோலவே மஹாபாரதத்திலும் பரதத்வநிர்ணய விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷமான அநுபவித்து முடிவில் தனக்குள் ஸம்சயம் தெ

ளியாதே வந்த ஸ்ரீநாரதனுக்கு 'ஏகஸ்மின்னாஸ்ரிஸ்வெஹத்ஸம்' என்றருளிச்செய்ய, அதை 'ஸதஸஸ்மின்னஸிநெ மொஸிநெதஉா க்ஷெயிஂமதஃ ॥' எனக்கருத்தற்று ஸ்ரீநாரதனும் நிஸ்ஸஙறுய் யமாமநம் சென்றார். ஆனதாலிங்கு ஸ்ரீவராஸராஉஹஷியின் உநம் 'நாநாயொஷிஞ்ஜித்ருஷாஃ' என்றபடி ஸர்வஸ்வதும் உபய ஸாமாரணமென்று மிவர்களுக்குமேல் வரமான வஸ்து ஙஸிஙெ மென்றும் இவ்விருவர்களுடைய ஷஷியும் யஷெயஷிஙொவெண எங்கும் கலந்திருக்கின்றதென்றும், யமாஸவநஷிதா விஷ்ணுஃ' என்றதால், எப்படி விஷ்ணுஸவவ்யாபகனோ 'ஙவெமெவாஂ' அப்படியே இவளும் ஸவவ்யாபிகெயெனவும்ஸிஙமாகின்றது. இதற்கனுமானமாகவே 'வ்யாபகாவதி ஸஂஶ்லேஷா தேகதத்வ வொஷிகள ।। வஞ்ஜஙெஃ வஞ்ஜஷாஉாநவஸ ந்திமொவெநவ விஷ்ஙெ । கூ ஙிஂவஹஙெநாஜெஙந நாநாஸ்ஸ்யொஹஸிஃ ॥ ஜமஷாவாஸிஂ விஶ்வவ்யாவ்யவ்யஷிதாஉஷாஜெஙெவாஸ்ஸோ ஸ்ரீஜெதுயாஷிஸ்ரவிணீ ॥ யொயொஹஷி வஹூாஸவஸவி ஷிஞ்ஜிதி நிஶ்யஃ । யொயஸ்வ நாஸ்ஹாவஸ்யாத்த உகஷீவவ்ய வஷிதா" ॥ எனஸநதஙாஸவஂஹிதையும் கூறியது 'வனஙவஜமஙஸாஉஶஙிஙாநவ்யஙஃ வஙஃ" । என்றது ஶஙிஸஂ ஆதெயான பெரியபிராட்டியாருடைய வெவரிஷ்யத்தால் ஈஶ்வரதனே ஜமஙஸாஉபாவதால் வதிவ்யாபாந்த்தை மிட்டு வெஶ்ஜாஜ்ஜொஷம் ஸஂஹவியாதெனத்தெளிவித்தது. ஆகை யால் வஙிவெயாகவயாஉண வஉணாநாஙமாணந்யாய ஸிஙமான ஸஙஂ வஉாயத்திற்கு இதுவும் கநாமாணமாயிற்று. இவ்வயத்தை ஸ்ரீஉஜெஶிகனும் 'வஹாவஹாவதொயஉஜெ கொஙா விஙாாயஃ । வனவஉநதிவாஙள ஸ்யாதஹவஙி வியாநஙஃ । என்றருளிச்செய்தார். (தெந) ஆதலால் (ஜஂஷிரா) வாரெஶ்வரியான பெரிய பிராட்டியார் (ஸதஙஂ) எப்பொழுதும் (நாராயணெந) ஸவஜமஉாயாரனுன நாராயணனோடு (ஙஷி னுதமெவ) பிறிதலையுடைத்தாகாதவளாகவே(ஹாதி)ஸவெயாகக்ஷெஷியாகவிளங்குகின்றாள், (ஜதி) இப்வகாரமாக(உஹாஶா

ஸ்வேஷு) தத்ப்ரதிஷ்டானங்களையுடையவத்வேதார்த்தஸாரஸங்களா லும் [ஸர்வசாக்த்ரேஷு] தத்ப்ரதிஷ்டானங்களையுடையவத்வேதார்த்தவர்ணிகாவாக்யார்களாலும் (தஸ்ய ஸ்ருதி) வேதப்ரதிபாத்யமான வோர் ஸக்திவிசேஷமான விசேஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும், தத்தஸ்ஸாஸ்வஸாதத்யாதிகளை யுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே யும், பெருமாளுக்கு சேஷபூதையாயிருந்து தத்விநாபூதையாய் தத்விசிஷ்டையாயிருத்தல்பற்றி அவனுடைய வதிமயன (தஸ் உக்தம்) அந்த ஸக்தித்வம் கூறப்பட்டது.

ஆனதால் வத்வேதார்த்த விஷயவ்யவகாரம் ஸ்ரீவிசிஷ்டமான பெருமாளுக்கே காரணத்வமும் உபாயத்வமுமிந்த ஸ்லோகத்தாற் றெளிவிக்கப்பட்டதென்பது தாத்பர்யம். பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வநிர்ணயமாகும் ஸ்ரீவசத்தின் ஆரம்பவரையில் வந்து, தமக்கு உசிதமான ப்ரமாணத்தைக் காணும்பொழுது பிராமநிர்மந ந்யாயம்போல் நேத்ரநிர்மநம் செய்து கொண்டு, இவ்விஷயம் ஜகத்திலொருவருக்கும் தெரியாதுபோமென்று வத்வார்த்தத்தை யெழுதி உத்தரார்த்தத்தை யெழுதாது மறைத்தார். அதாவது,—'நிவேத்யவேஷா' வத்வார்த்தம், 'யஸ்யாவஸ்தமத்ரா விஷ்ணுர்வேதவேதம் விஜாநத்' என்றது உத்தரார்த்தம். உபயத்திற்கும் சேஷித்வாந்யவநத்திற்கு ஸாத்யம் வத்வார்த்தம் முவயோகிக்கப்பட்டது. விஷ்ணுஸ்வாவகமானவாக்யம் உபாயத்வத்தில்வ்யர்த்தமிப்ப தால்அதனைதெளிவறியாதே ஜகத்தையும் அறியாததாக்கினர். இது பிராமசூத்ரமேயாம். இந்தசூத்ர'யத்ரஷ்டாவாதிப்ரஷ்டு:"என்ற ந்யாயப்படி வனதீயர்களிடமிப்பொழுதும் காண்கலாகின்றது. அந்தந்த விடங்களில் அப்படியப்படியே வத்வேதார்த்தாவிரோத ஸம்காரிஸம்காரப்யாஜாதர்போல்சுரம் சொல்லுமிவர்வழக்கத் தைப்பற்றி முன்பே கூறினோம். 'ஜயம்வாணீ' என்றபொழுது பிராட்டிக்கு ஸ்ரீஷ்மவாவகத்தில் ஸாத்யம் வ்யாவகத்தையைக்கொண்டு ஸவ்யாவகத்வாஸ்வம் கூறும் நம்மண்பர் 'சுயேநாவிஷ்ணு:' என்றபடி வாஷ்மவாவகத்திலே ஸாத்யம் விஷ்ணுவிற்கு

வ்யாபகசுவமேற்படுமென்பது தமக்கு வ்யாபகமென்பதை மறந்தார். ஈதோர் பெருவியப்பு. லோகத்திலுள்ள ஸத்யஸங்கல்ப த்வத்தையைக்கண்டு உஹாஷிர் யருளிச்செய்யும் வ்யாகாரத்தை உநஸ்ஸில் வாங்காதே, ஏதாவது தன் மனதிற் றேன்றினதைச்சொல்லி இது ஸாஸ்த்ரவெஸமென்று வாரை ஸ்யமிப்பித்துத் திரியுமவர்கள் யார் என்று இங்கு தம்மையே தாம் நோக்கிக்கொண்டு முகவுரையிலுள்ள அவ்வாக்யத்தைப் படித்துவிடுவாராக. இப்படிப் பட்ட வாய்லோகம் ‘ விஷ்ணோஷாவெ ஸொஹரொவஹொ விதரெஹஸ்ய ஸஹஸ்ரவணெந । விநயாஷ்நயாதவோ: கிலாஜிவிஜயநெகவட்யாலயா ஜகதி ॥’ என்றதால் ஸேஷஷெஷவருக்கேயுள்ளதென உஹாகவி ஸ்ரீவெங்கடாசார்யரும் அன்றே சொன்னார். ஆகயிவ்வளவால் ஸவஜ்ஞவெஸாஸாவாயத்ராஷி உதஸ்தம்வஸ்ராயஸிஜமானது ஸ்ரீவிஸிஷ்டமான தத்வமொன்றே யென ஸித்தித்தது.

இப்படி வஹ்னிவெசாக்த லோகத்தால் ஸவஜ்ஞஸக்தனவ ‚‚ஸாஞ்ஜஸ்வக்தவத்யா’’ என்றும், ‚‚வாகாஸக்திஹ்ரொ விஷ்ணோ: ஸவஹாவாநாஸிநீ । ஜெவீ ஷாடுண்ய வஹ்ணிராஸா ஜ்ஞாநாநந்த க்ரியாமயீ’’ என்றும் ஜெவாவக்திதொzவிளா’’ என்றும் கூறுகிறபடியே தஜயீநமாய், தஜநவாயமாய் வெஸந்யதமான தவக்தியாயுள்ளவளாயும், ‚‚ஸவஹஹ்நதஉ ஹெஸ்ரீ’’ என்றதால் ஸவஹஹ்நதங்களுக்குமீசுவரியாயும், ‚‚ஸவெஸாவரிவஹ்ரிதா, ஹஹ்தாஜ்யா விஸ்ரஹ்வா, விஸ்ராஹரா விஸ்ரஹ்வா, ஜஹஸ்ர ரஹ்வினீ விஸ்ரா, ஸவஹஸவெஸ்ரவியா, ஜஹவாராவரஜிஹம் விஸ்வ்யாவ்யவஸ்திதா । ஸ்ரீஜெஷ்யாவிஸ்ரஹ்வினீ, யஸாபொஜஹஷ்யாத்வா ஸ்ரஹ்வெண ஸஹாவத: । தயாவ்யாக்த்ஜிஹம்ஸவம் நிபஞ்சீவதஸெஸ்ரீ॥ ’’ இத்யாதிகளால் ஸவஸ்வஸவஹா தனது ஸ்ரஹ்வத்தாலும், ஸஹாவத்தாலும் வ்யாபகதையென்ற விஸேஷத்தை யுடையவளாயும், திவ்யவெதநா வெதநங்களையும் தனக்கு ஸேஷமாகவுடையவளாயுமிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸகலமான ஸ்ரஹ்

ஸ[illegible]ரும் எம்பெருமானுக்குப் போலேவளுக்குமுள்ள
தென [illegible] ப்ராமாணமாக, [illegible], உத்தராதியாலும், [illegible]
[illegible]
[illegible] என்றும் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
என்றும், [illegible]
[illegible]' என்றும், ஸ்ரீ[illegible] [illegible]
ஸ்ரீ[illegible] ஸ்ரீ[illegible] [illegible] ஸ்ரீஸூக்திகளருளிச்
செய்தார்கள். [illegible]மான தமிழ் மறை
யும் 'தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு' என்
றும் 'வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்' என்றும்,
'அகலகில்லேனிறையு மலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா' என்று
மருளிச்செய்தன. இங்கு தாமரையாள் கேள்வனென்றதால்
ஸ்ரீய:பதியொருவனையே யென்பது கருத்து. இல்லையேயாகில்
தாமோதரனொருவனையே நோக்குமுணர்வு, [illegible]
[illegible]மான சொல்லாலருளிச் செய்திருக்கும்படியாயிருக்
கும், பிள்ளை லோகாசார்யரும் 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரிவி
லிவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும், [illegible]த்தையும் மணத்
தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி யுத்தேசமாய்விட்டது' என்றும்
இவ்வகாரவாச்யதையாலே [illegible] [illegible]த்தையும்,
நாராயண [illegible]யாலே தனக்குள்ள [illegible]த்தை
யும் காட்டுகிறாள்' என்றும் பலபடியாலும் [illegible]னுக்கு நிகரா
யுள்ள ஸார்வநாயிகத்வத்தையும் கூறினர். [illegible]
யல்லவென்றுமிவளைச் [illegible]யிலேஸர்வநாயிகாணையாய்
படிக்கக்கூடாதென்றும், சிலருக்கு உகாரவாச்யையாகத்தான்
[illegible], ஸாம்ராஜ்யம் [illegible]களுக்கே சிறப்பென்று மெழு

கிறார். ஆகையால் ஸர்வேச்வரன் ப்ரணவஸ்யமான அகாரத் திற்கு வாச்யமாவதுபோல், பெரிய பிராட்டியாராகும் ஸர்வேச்வ ரியும் அகாரத்திற்கு வாச்யையாகக்கூடுமோ? அது சாஸ்த்ர ஸம்மதமானாலும் பூர்வாசார்யர்களின் அபிமதமோ? அப்ப டிக்கானாலன்றோ பூர்வாசார்யர்களான ப்ரமாணங்களும், உப ப்ரஹ்மணங்களும் ஸ்ரீவிக்கக்கூடியவையென சங்கித்து, பிராட்டிக்கும் அகாரம் வாசகமாகுமென ஸ்ரீபட்டர்பராசரருடைய திருவுள்ளத் தை ப்ரதர்சனம் பண்ணுகிறார்:—

அகாரோ விஷ்ணுவாச்யோ யதிதத்ப்ரயோகஜநநீ
தத்ஸம்பந்தாத்வ ஸ்யாத்யதஹோ ஸர்வவிஷயா ।
அதோ(அ)காரஸ்யாஸம்பந்தி ஸம்சேதியதி சேத்
ததோ(அ)ணுஸ்வம்ஜீவஸ்ய ஸதிகத்ரயாநஹிஸ்ஸேயா॥

அகாரஇத்யாதி ॥ ஸ்ரீசதுச்லோகியில் ஸ்ரீபராசரபட்டர் ப்ரணவத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்யும்பொழுது 'அகாரார்த்தோ விஷ்ணு:' அகாரார்த்தமானது விஷ்ணுவென்ற ஸர்வரக்ஷகன் என்றருளிச்செய்தார். அதையே ஸங்க்ரஹித்திங்கும் (அகார:) ப்ரணவஸ்யமான அகாரமானது (விஷ்ணுவாச்யோ யதி) ஸம ஸ்தாவரஜங்கமான ஸ்ரீபட்டருடைய சதுச்லோகி ப்ரகாரம் வி ஷ்ணுவிற்கர்த்தமாகுமென்கில் (தத்ப்ரயோகஜநநீ) 'விஷ்ணோ ரேஷாநபாயிநீ' என்றும், 'அநந்யாராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா' என்றும் 'விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ' என் றும் கூறுகிறபடியே அவ்விஷ்ணுவினுடைய ஸர்வாவஸ்தை, பிரியாத ஜகந்மாதாவான பெரிய பிராட்டியாரானவள் (தத்ஸ ம்பந்தாத்வ) பிரபைபோல்தத்ப்ரயுக்தஸம்பந்தியாயிருப்ப தால் அந்த விஷ்ணுவில் அநுஸந்தானத்தை யுடையவளேயாகில், (அயம்) இந்த ஜகந்மாதாவானவள் (ஸ்யம்) எப்படி (ஸேஷ, விஷ யா) மகாரத்திற்குப் பொருளாவாள். அதாவது;—ஸ்ரீபட்டரே சதுச்லோகியில் 'அகாரார்த்தோ விஷ்ணு:' என்றும், ஸ்ரீமந்நா ராயணகோசத்தில் 'தத்ஸம்பந்தாத்தாம் நப்ரயோஜநயந்த ப்ராப்தி ரபி' என்றும் உபயத்வங்களுக்குமுள்ள அப்ருதக்ஸித்தியை யரு

ளிச்செய்தா ராகையால் அகாரத்தி னர்த்தமான விஷ்ணுவில் அநு ஸ்யூதையான பிராட்டிக்கு அவ்வகாரார்த்தம் தவிர, மற்றுகாரார்த்தமென்றது அஸங்கதம். 'உகாரார்த்தா ஜீவஸ்தூதேக ரணம் ஶேஷத்வம்' என்றதால் விஷ்ணுஶேஷஸூதமாய் விஷ்ணுஶரீரமாயுள்ள ஜீவஸமூஹம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. 'உகாரோஜநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ:' என்றதால் அந்த ஶேஷிக்கும் விஷ்ணுவிற்கே அர்ஹமென்றும், அவனைப்பற்றி ஜீவஸமூஹத்திற் குண்டாயிருக்கும் ஶேஷத்வமும் அவனையே பற்றியதென்றும் அந்யஶேஷத்வத்தை விலக்கிற்று. இப்படியாகும்பொழுது வேதநகோடிகளுக்கு உபயமும் ஶேஷியென்ற ஜொகாவார்யர் வாக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை. இங்ஙனில்லையாகில், ஸ்ரீக்கும் ஶேஷஸூதம் ஜகத் என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திற்கும், ஜொகாவார்யர் எண்ணத்திற்கும் கதியாது? ஆகையால் உகாரத்தில் லக்ஷ்மியைக்கூட்டுவது அஸம்மதமாம். அகாரத்தில் கூட்டினாலே 'உகாரஸ்து தயோர்தாஸ:' என்றபடி லக்ஷ்மீநாதயிருவர்க்கு தாஸ்யத்தை உதாரங்களுக்கேற்படும். அதற்காகவே ஸ்ரீபட்டரும் 'தந்ஜகர்வாதம் நவ்யாய்மஹியேத்' என்றருளிச்செய்தார். அதையே வ்யாகரணமாகப்பற்றி 'தநுஜஸ்தாவேத லக்ஷ்மீவிஷ்ணுயோர்த்யோ விஷயா'வென்றது, ஆகையாலிது (அதோ) வ்யதிகரணமாய் நமதன்பர் அர்த்தம்சொன்னது ஆச்சரியம். (அத:) ஆனதால் (அகாரவாச்ய:) அகாரத்திற்குள் (ஸவிதா) ஆவதற்கு (ஐயம், ஶ்ரீ) இந்தப் பெரியபிராட்டியாரானவள் (அபிவேவ) தகுந்தவள்தான், (இதி) என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் பிராட்டியாரை அகாரார்த்தையாகக் கூறுவதற்கு யாதொரு ஶங்கையு மில்லாமலேற்பட்டதெனக் கருத்து. இப்ப்ரகாரம் ஸர்வலோகஶரண்யனான எம்பெருமானுக்கு அகாரம் வாசகமானதுபோலவே, தநுஸ்ஸஹ்ருதேயாய், அதவவ தநுவ்யாப்தியையாய் விளங்கும் பிராட்டியாருக்கும் ரக்ஷிணாவயோகியான காரணாதி ஶப்தகாரணத்தையிட்டு அகாரம் வாசகமாகக் குறையில்லை. ஆதலாலேயே இவளும் ஸ

வுரொக்ஸூாணெ யானது. இதையொட்டியே ‘ஹவெயஸ்ஸாணாஹிவ:’ என்று பிராட்டியார் தாமே அருளிச்செய்தது. ‘ஈஹெவர:ஸவாஷி வு காஸ ஊஊக்ஷாவெவுஸூாணஊஹம் வுவெஷு’ என்றதுபோலவே ‘ஸ்ரீயப்பொவெக ஜெவஜாஷாஊஊாஸா | தாம வஷ்நெஜி ஸூாணஊஹாவுவெஷு, கமக்ஷ்ஸெஊ நஹ ந்தாம் கூாம்வுணெ’ என்று உபயஸாாரணமாயும், நிரங்குஸமாயும், ஷதனுமாயுமுள்ள ஐஹஷக்ஷணகத்தை ஶ்ருதிகளு ஊெஷாஷித்தன. (தத:) ஆகையால் (சணகம்) எந்த ஸாஸங்களிலும் வுஊாணிக்காத ஸாாரண ஜீவகொடிகளுக்குள்ள ஸ்வரூவாணகமும், (ஜீவகஊவி) விஷகவுதியொமியான ஜீவகமும் ‘ஜெஸாஸகாஸ ஸாாஹெராக வஸிவெஜொநவெஷ்தக:’ என்றபடியே (கஊமாயா:) பெரியபிராட்டியாருக்கு (நஹவெஷி) உண்டாகமாட்டாதிறே. ஆகையால் பிராட்டிக்கு கஸாரவாவகமே யுள்ளது. ஊாரவாவகமில்லை. உகாரவாவகத்தை கஊஷி ஶ்ருதிகள் கூறினும்; ஜெஷிகஊஹ ருக்குமுண்டானதுபோல் மற்ற ஸங்ஸித்கு விஷகாஷிகளுமாகக் குறையில்லை. கஷுஷு வஸ்துக்களாவதால் கநெகம் விஷக்களிருக்கக் குறையுமில்லை. ஸணியொமஷிஷ ந்யாயத்தாலும், இப்படி கஸாரவாவகஸாவநத்தாலும், ஊாரவாவகாஸாவத்தாலும், உகாரவாவகெவஷிஷ்டாவதியாதலாலும் நம் நண்பராகிய ஸாகெதராமாநுஜ ஊநீஸ்ரர் கூறிய ஸ்ரீதகவுகாஸிகையிலுள்ள விவரீதாவுங்களெல்லாம் வுாயெண நிரஸ்தங்களாயின. வுஊாணம் சொன்னவிடமெல்லாம் ஒக்ஷ்ஸாஹித்யம் கஷாரவெணவேண்டுமென்றும், இல்லையாகிலில்லையென்றும் கூறுவது வாஷிஸவாகஸஷத்திற்கு நிகராம். விஷகெவஸதி வெதநகம் ஸவெஸூாணுக்குப்போல், இவளுக்கும் வா, ஹமவஹம் வுதிஸெஷகா வுதிஸ்ஸகமென்ற யிவருக்கு ஹமவநாதஸெஷகெவஸதி கஸெஷவிஷவிஷ்யாவிகா ஸ்ரீயொமக்ஷண மென்றுமென்ன ஸாயகம். ஒக்ஷணமென்பது ஒக்ஷ்யாநாமண மோ, அல்லது ஒக்ஷணாநாமணமாய் ஒக்ஷ்யம் திரியுமோ. ஸி

ரோபாதாநமாய் உபக்ஷேபகமு நமோ வராய, உபக்ஷேபாதா நமாய் ஸிராக்ஷேபமு நமோ வராயவென வராயாவுவியால் வராயவேபநிரமொரிக்கக்கடவர். லக்ஷணங்களில் விசேஷ விதி வருவதெல்லாம், சுதிஸ்முதிருங்களில் வரும் சவ்யாவ்ருத்தியைக் கொண்டேயாதலால், லக்ஷ்மிக்கென்று ப்ராதிஸ்யதாதிவ்யாகரணங்களு மொவைகளிலேயும் 'சுணாப்வவிஸிஷ்டவேதநகேவஸதி விஷ்ணு வந்தீர்வ லக்ஷ்யலக்ஷணம்' என்றுண்டாகில் நம்மாலும்சுங்கீகாயமாகும். ஸூத்ரம் வாக்கிற்கோ ஸூத்ரத்திற்கோ என்ற கணக்காய் வாதஸங்களெழுதுவதால்யாது பயன். 'நாராயணாய வித்மஹே' இத்யாதிகளைப்போல் 'மஹாலக்ஷ்மீஞ்ச வித்மஹே, பத' என்று வ்யாகரணம் கிட்டாதவரையில் இதர தேவதைக்கு வரகம் ஸித்திப்பதெப்படி மஹாத்ரமோ, அப்படியே, லக்ஷ்மீ, ஜீவன், சுணாபூதை, சதவாவ்யாவேத்' என்ற மதநன்பர் உபேநாதாநமான உபுவ்யாகரணவசந ரஹமில்லாதே கேவல கூர்கஞங்களைக்கண்டு வ்யாகரணிகர் அஞ்சார்களென்பது ந்யாயம். ஆகயிவ்வளவால் ஸவஜ்ஞராணுமும் ஸவேஜ்ஞராணுமான ஸமனாளைப்போல், ஸவஜ்ஞரவேண்யும், ஸவேஜ்ஞரியும் ஸமவதியுமான பிராட்டியும் வ்யணவஸ்மான சகாரவாவேத் யென்பதிதன் கருத்து. சிலவஸியாக்கூர் சகாரத்திற்கு விஷ்ணுவே பொருளென்றுகூறியதும் வதிவ்யாநாத்தைப்பற்றியாம். ஸஞ்ஜிமொமஸிஷ்டர ந்யாயத்தால் ஸிஜ்யுண்டென்பது, வ்யஜாகூரோ ஸஞ்ஜிமொஸிஷ்டநாயேந தேவ்யாகவ்யாநுத ஸிஜ்ஜிரேகஃ வ்யகாரஃ' என்ற ஸ்ரீதத்வஸிஜ்ஞாநத்தாலும் ஸிஜம்.

இவ்விதம் கூறப்பட்ட வாராயத்தை ஸ்ரீஹாஷ்யகார ஸ ஜகாமவதிகளான சுஸ்தாமு வாராவாயர்களும், சுதிவத்து மாய் அருளிச்செய்தார்களென்று உதாரபத்தை ஹேவீகரணம் செய்வதற்காக வ்யாரம்ஸிக்கின்றார்;—

ஸநாமஷ்யபம்விமெஷாஸ்வுதசிதிமாராவிஷ்ணுவி
தேதாவிவஸ்ஸ்வாவ்யஸேஷாவேராணெவாரமா
ராவரவ்யாஜ்ஞயாவாகஷிகஸ்யு | தஸ்யாமாவிகவா

[illegible] ॥ ॥ ௪ ॥

[illegible] ॥ ([illegible]) [illegible]மான பெரியபிராட்டியாரைப்பற்றிய [illegible]த்தை ([illegible]) ஸ்ரீ[illegible]ராகிய எங்களாழ்வானும் ([illegible]) மிகவும் ([illegible]) உடையவர் முதலிய [illegible]ர்களிடமிருந்து வந்த தமது [illegible]மென்று ([illegible]) [illegible]னை ஸ்ரீ[illegible]காரருடைய நிபந்தனத்தால் ([illegible]) ஸ்ரீ[illegible]த்தில் ([illegible]) நன்கு தெளிவாக ([illegible]) [illegible]நம் செய்தருளினர். ([illegible]) [illegible]த்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீயானும் அதேதவ[illegible] இருக்கும் [illegible]த்தைப்பற்றி நன்கு [illegible]நித்தான். ([illegible]) ஆனதால் ([illegible]) [illegible]மும் முதலிய ([illegible]) [illegible]ங்களும் ([illegible]) ஸ்ரீ[illegible]னிடத்தில் ([illegible]) எவையெவைகளுள வோ, ([illegible]) அவ்வோ[illegible]ங்களெல்லாம் ([illegible]) [illegible]னும்போலவும், [illegible]ம்போலவும் ([illegible]) [illegible]ங்களையுடைய ([illegible]) பெரியபிராட்டியாரிடமும் ([illegible]) இருக்கின்றன. அதாவது;— ஸ்ரீ[illegible]யாலே யருளிச்செய்யப்பட்ட [illegible] [illegible]மான ஸ்ரீ[illegible]த்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட [illegible]த்தின் [illegible]ன்னதென்று தெளியப்புகுங்கால், [illegible]த்திற்கு வேண்டிய லக்ஷணங்களெல்லாம் ‘[illegible]’ [illegible]களிலோதப்பட்ட லக்ஷணப்படிக்குள்ளது [illegible]வேயெனத் திருவுள்ளம் பற்றி [illegible]மாக ‘[illegible] [illegible]

தொவஸ்ய ஜமதஸ்வஸ: ॥' என்று விஷ்ணுவையே ஜமத்காரணமாக வருளிச்செய்தார். இவருக்குண்டாகும் ஜந்மாதிகளையும் 'ஜாயமானோ வஹ்ஸ்யா விஜாயதே' என்ற வோற்றிற்கிணங்கவும் 'ஜொவிஸஜவ யாத்ரா ஹ்ருதாநாஶீஸ்ரோவிஸநு । வ்ருக்ஷ்ரதிம் ஸ்வாஃயிஷாய ஸம்ஹவாஜி யுமெயுமெ ॥' என்றபடிக்குமாக கர்மவஶ்யரன்றிக்கே ஸ்வதெஜ்ஜா ஸிஜங்களெனவும் கூறினர். 'வ்ருஜிஶத்ஹமவா நமெஷவாஸா ஹரிரவஜந்ம ஜராதிகளாம் ஸஶீஜம் ॥' என்றதால் 'ஸகொவஸஹ்ருநாம் யொவிஷயாதிகாரநு' என்ற வோற்றாலேற்படும் ஸவஷ்வஷ்ர்ஷாயஷ்வஜாநக்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி யருளிச்செய்து வாச்சேய்தேயே பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றிய வஸ்வஹாரம் வரும்ஸமயத்தில் இவளையும் 'நிசெத்யவெஷா ஜமந்மாதா விஷ்ணோஶ்ரீரநவாயிநீ' என்று 'விஷ்ணோரெஷாநவாயிநீ' இத்யாதி வோற்றால் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடியே நித்யையாகவும், ஜமதீஸ்வரியாகவும் அருளிச்செய்து, இவளுக்குண்டாகும் ஜந்மங்களையும் அவதாரமாத்ரமே யென்று வர்ஜெயாக நயாயவசனாநபணமாய் அருளிச்செய்து, இப்படி யிரண்டு வஸ்துக்களும் ஜமத்திற்குக் காரணங்களானால் இது தெஜராஜ தொஷத்திற்கு விஷயமாகாதோவென்று ஶங்கித்தருளியதன்மேல் 'யதா ஸவமதொவிஷ்ணு ஸ்தெயவெஷம் அிஜாதந । தெவதியஜ் ஜநஷெஷ்ஷ வஜாநா ஹமவாநுஹரி: । ஸீநாஶீ லக்ஷ்மீதெசஜ் தெய நாநயொவிஷ்தெவாம ॥ அமெஷ்ஷாவிஷ்ணுரியம்வாணீ நீதிரெஷாநபொஹரி: । தெசெதெயகெஶவஸம்ருயெஷ்வஸத்ஸ்ஹாக ஜொயா ॥' இத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள ஸகஹாவத்தையு மருளிச்செய்து 'கவியெதஶிஷ்ணுநா வாம்ய ஜமத்ஸ்ரவர்த வராவரம் ।' என்று உவசூவாக்யத்தால் வஹாவஹாவான்கள்போல் பிராட்டியாரால் இந்தஜமத்தெல்லாம் வ்யாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், இவளுக்குவிஷ்ணு வதியாதலால் வதிவ்ராயாநத்தை நினைத்தும், ஸஜியொமஸிஷநயத்தைகொண்டும் 'விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாஜுத்ஶஸூத' இத்யாதிகள்

கூறி யருளப்பட்டனவென்றும் விஶதமாக ஸ்ரீபராஶரபகவான் அருளிச் செய்தார். ப்ரஶ்நோத்தரரூபமாக ப்ரவசனமாகிய இவ்விஷ்ணுபு ராணத்திற்கு ப்ரஶ்நோத்தரமான நமது பூர்வாசார்யர்களுள்ள ஸ்ரீஎங்களாழ்வான் வ்யாக்யானிக்கும் ஸமயத்தில் கர்த்ருவிவக்ஷா நுகுணமாகவே 'நித்யைவ;—ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம ॥' இதி ஸ்ரீமத் ஶ்ரீபராஶரவசநம்; விஷ்ணோ: ஶ்ரீரிதி ஸர்வஸம்பந்திபதம் ... ஸாமாந்யேந ஸ்ரீலக்ஷ்மீ... தாக்குநாவிஶேஷ்யதே, ஸர்வாதிஶயத்வம் ஈஶ்வரஸ்ய ஸ்வரூபாந் ... ஸர்வகதத்வம் ப்ரதிபாத்யதே, ஶ்ரிய: ஸகலபுருஷார்த்த ப்ரதத்வம் ... நித்யத்வம், ... ஜகந்மாத்ருத்வம், ஜகந்நாதப்ரியத்வம், நித்யத்வம், ஸர்வகதத்வம் இவற்றைப் பற்றியதான தத்வங்களை யருளிச்செய்தார். இதன்மேல்; ஜகதாவ்யாபகத்வத்தையருளிச்செய்கிறார். 'யதேதி' ஸர்வகதோ விஷ்ணு:= எங்கும் நிறையப்பட்ட விஷ்ணுவானவர், யதா; யத்ஸ்வபாவ:= எந்தவிதமான தன்மையை யுடையவரோ, இயம்= இப்பிராட்டியாரும், ததா; தத்ஸ்வபாவேதி= அந்தமாதிரியான தன்மையை யுடையவளேயென்று பொருள். அதாவது;—விஷ்ணோ:= விஷ்ணுவிற்கு, ஸர்வகதத்வ= எங்கும் நிறைந்திருக்கை யென்ன, ஸத்யஜ்ஞாநாதி ॥ ஸத்யம், ஜ்ஞாநம், ஆநந்தம் இத்யாதி ஶ்ருதிஸித்தமான. ஸ்வரூபம்= ஸ்வரூபமென்ன, கல்யாண= கல்யாணமாய் அஸங்க்யேயமாயுள்ள இப்படிப்பட்ட, குணாநாம்= நற்குணங்களுக்கும், அதிதேஶ:= அதிதேசம் செய்யப்பட்டது. இதனால் விஷ்ணுவிற்குள்ள ஸர்வகதத்வாதிகளும் ஸத்யத்வ ஜ்ஞாநத்வாதிகளு மிவளுக்குமுளவெனவேயாயின. ஆகயிவ்வளவால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் பதிபத்நீத்வ மொன்றன்றிக்கே வேறு பே

அதிதேஶோ நாம அந்யத்ர ஶ்ருதஸ்ய தர்மஸ்ய அந்யத்ர ப்ராப்தி: ॥ அதவா;—அஜ்ஞாதஸ்ய வஸ்துந: ஜ்ஞாதவஸ்துந: ஸாத்ருஶ்யேந ஜ்ஞாபநமதிதேஶ: ॥ உபதேஶஸ்து; அஜ்ஞாதஜ்ஞாபகஸ்ய வஸ்துநோ ப்ரகாஶநம்.

உபமானமொன்றும் காணவில்லை. (மேலும்; முன்பு ஸர்வஜ்ஞனை விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவரோ, அப்படியிவரும் என்றருளிச் செய்தார். இப்பொழுது விஷ்ணு எப்படி ஸர்வஜ்ஞரோவென்று மாறி வ்யதிக்ரமெடுத்து வ்யாக்யானிக்கின்றார். அதாவது;— ஈச்வா= இல்லாவிட்டால், ஸர்வாது= ஸௌலப்ய ப்ராதி ஷாட்குண்ய பரிபூர்த்தியையுடைய விஷ்ணுவானவர், விஸாதேவ= ஸர்வஜ்ஞத்வத்தால், ஸர்வஜ்ஞ:= எப்படி எல்லாவற்றையு மடைந்தவரோ) என்றது. இங்கு ஸர்வானுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வமாவது; விசிஷ்டான ஸகல வஸ்துக்களிடமுமுள்ள வ்யாப்தி. இது பஹிர்வ்யாப்தியெனவும், அந்தர்வ்யாப்தியெனவு மிருவகைப்படும். பஹிர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யில்லாதவிடத்திலு மெங்கும் தானுள்ளனுகை. அந்தர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யுள்ளவிடத்தில் தன்னையில்லை யென்னவொண்ணுதபடி கலர்ந்துநிற்கை. 'அணோ ரணீயாந்' நாராயணோணீயாம்ஸ மெளஷாணாணீயஸாம் ।' என்றவிடத்தில் அணுவான ஜீவாத்மாவிற்குள்ளும் அந்தர்வ்யாப்தியைக்கூறி அதனுள்ளிருக்கும் ஸ்வரூபத்தையிட்டு 'அணீயாந்', என்றும் 'அணீயாம்ஸம்' என்றும் நாராயணனைச் சொல்லிற்று. பரமாணுவான ஜீவனுடைய வுள்ளில் மற்றோர் வஸ்துவான வஸ்துத்தின் ஸ்திதியைக் கூறும்பொழுது ஜீவனுக்குள்ள அணுத்வம் விலக்ஷணமாம். ஆகையால் வஸ்துத்திற்கு அங்கும் ஸாந்நித்யஞ்செய்யத் தட்டில்லாத ஸாமர்த்ய முண்டென்றறுமட்டிற் கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கொள்ளும்பொழுது அணுத்வத்திற்கு விரோதமில்லை. இதையே வ்யதிவாதாநஸூக்ஷமே அந்தர்வ்யாப்திக்கு லக்ஷணமென்று ஸ்ரீதேசிகனும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நாராயணோணீயாம்ஸமென்றதற்கு அணுவாரிமாண கமன்று. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் உபாஸ்யவிஷயத்தால் உபாஸகனுடைய உபாஸநாவஸ்தாரூபத்தை யுத்தேசித்து இப்பரிமாணம் கூறப்படுகின்றதென்று தெளியவுரைத்தருளினர். ஸ்ரீதேசிகனும் இவ்விஷயத்தையே 'இது சொல்லுமிடம் உபாஸ்யவிஷயத் தாலேயென்று ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸித்தம்' என்றருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலுமிதற்குப் ப்ரவேஶமும் ஓரோர் உபாஸ்யவஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி, மற்றுள்ள ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கக்கூடுமான வல்லமையை யுடைத்தாயிருக்கையேயாம். இங்ஙனல்லாது வஸ்துக்கள்தோறும் ஸ்வரூபத்தின் ஸர்வவ்யாபகத்வமன்று. ஒன்றில் ஸமாப்திசொல்லில் மற்றவிடங்களிலது இல்லையாம். ஸர்வவ்யாபகத்வத்திற்கே ஹாநி வரும். அன்றியும்; அநேகவ்யாப்தியில் ஸர்வவ்யாபகத்வம் சொல்லில், பின்பு ப்ரதிவ்யாப்திக்கு ஸர்வம் வேறு வேண்டிவருவதைப்பற்றி விரோதமாம். ஆகையால் ப்ரவேஶத்திற்கு, அணுவான ஜீவனிடம் அநேகவ்யாப்தியென்றது, தன்னையில்லையென்று சொல்ல வொண்ணாதபடி கலர்ந்து நிற்கையேயாம். இதையே 'நாராயண பராயணம்' என்று கூறியது. இதுகொண்டு ஸர்வகதத்வமான ப்ரவேஶத்திற்கு அணுத்வமுமுண்டெனவோ, அணுத்வமேயுள்ளது விபுத்வம் கௌணத்தாலென்றோ கூறுவது பாஹ்யவசனமேயாம். இதுபோலவே; அஸ்யாஸ்து இப்பிராட்டியாருக்கும் 'ஶக்திவஶாத்' ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கக்கூடுமான ஶக்திவிஶேஷத்தால், அதாவது; ஸ்வரூபத்தாலன்றிக்கே தனது நிர்வஹணாதி ஶக்தி விஶேஷத்தாலென்றபடி. அணுகேவலி "நாராயண பரயாணம்" மென்றபடி அணுவான சேதநனுக்கு அநேக: பகவானுடைய ப்ரவேஶாத்ஸ்வரூபமாயுள்ள அணுத்வபக்ஷத்திலும், தத்ர தத்ர = அங்கங்கு, ஸந்நிதாநாத் = தன் அநபாயித்தால் ஸாந்நித்யத்தை யுடைத்தாயிருத்தல்பற்றி, ஸர்வகதத்வம் = எங்கும் நிறைந்திருக்கையானது உக்தம் = 'ததைவேயம் த்விஜோத்தம' என்று மஹர்ஷியாற் கூறப்பட்டதென்று வ்யாக்யாதம். இங்கே சிலர்; அஸ்யாஸ்து = இவளுக்கோ, ஶக்திவஶாத் = ஸர்வவ்யாபநஸாமர்த்யஶக்தி ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீதிதே: । நித்யாகாராப்யசேஷா த்வம் ப்ரகாஶாவியோகத: ॥ வ்யாப்நோதி தேஜஸா ஸர்வம் ஶாஸ்த்ராதிபிரிவ ஸர்வதா । ஜகத்யாபக்ஷ்யாணோஸா லக்ஷ்மீரிதிகீயதே ॥ ஸர்வகாஶக்திஹேதுர் விஷ்ணோ ஸர்வஸாமர்த்யதாயிநீ ॥ என்று அப்பகவானுடைய

ஶேஷபூதமாகிய ஶக்திஶப்தவாச்யையாயிருப்பதால், கல்யாணவைபவ = தத்வைகருபா நிரூபகமாவ யிருக்கச்செய்தேயும், யத்ர யத்ர = எவ்வெவ்விடத்தில் ஹரவானுடைய ஸாந்நித்யமு ளதோ, அவ்வோஸ்தலங்களிலெல்லாம், ஸந்நிதாநாத் = ஸந்நிதிகளாதிகளையுடைய இப்பிராட்டியின் ஸாந்நித்ய விஶேஷத்தால், ஸர்வகதத்வம் = ஸர்வவ்யாபிகமானது, உக்தம் = கூறப்பட்டது, என்றும் பொருள் கூறுவர். ஸர்வஶப்தங்களுக்கும் 'ஶப்தாத்த வ்யாகரணாத்மகத்மாநஸ விதர்மாணநிர்ணய:' என்றபடி ஶாஸ்த்ரம் நோக்கிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனில்லையாகில் 'ஸகரதோத்பந்நம்யேநஹரி ரித்ய்க்ஷரத்வயம்' இத்யாதிகளுக் கெல்லாம் கேட்டநாசோவாரணமென்றும், ஶக்துரா திஸ்ரிதம் நீரம் த்ருணாம்வேதாஸஶாஸ்த்ர' என்றவிடத்தில் சுண்ணம்பு, நீரே தாஸஶாஸ்த்ரக்கெடுத்ததென்றும் கூடுமாம். ஶப்தங்கள்சில விடங்களில்ஸ்வ ரூ ப வா ச க ங் க ளா க வும், சிலவிடங்களில் ஸ்வபாவமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்க ளில் இடுகுறிகளாகவும், வ்யாபகங்களாயிருக்கும். 'ஹரிமத்ஜம் வொபயதாதஹஸ்தாத' என்ற விடத்தில் ஓர் குரங்கு தன் கையால் யானையை யடித்ததென வ்யாகரணபலத்தால் கூடும் கூடாதே ஸிம்ஹமடித்ததென்கில் ஒக்கக்கூடுமாகையால், கல்யாண ஶப்தத்திற்கு நிரூபகமும், வர்ணனமும், நுட்பமும் கூடுமா கக்கடவதாய் உசிதம்போல் ஸ்வீகரித்தல்வேண்டும். 'கல்யாண ஸ்வரூபஸ்த ஸ்வஶ்ஸ்யம:' என்றதுபோல் 'ஸர்வஸ்ப்ரஜா நிவர்த்தி ஸ்வமா' என்று பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமம் கூறிற்று. 'வொகத்யா ஶ்ருதி:' என்றபொழுது ஸ்ரீவரா ஶராவதாரும் உபவ்ருத்திகளுக்கும் ஸ்ரீமகாப்ருபதத்வத்தை யருளிச்செய்தார். ஆகையால் கல்யாணமும், வ்யூஹதமும், ஸ்வக்ஷணமும், ஸௌஶீல்யமும் வத்வெதாக்ஷந்யாயப்படி யிங்கே யாகக்கடவன. இக்காரணத்தாலேயே அம்ஶமாகிற ஓஹஸ்ஸை ஜகந்நிதாநமென வருளிச்செய்தது. நிதாநமாவது காரண மென்ற பொருளையுடையது. மேலும்; ஸ்ரோநாயிகாரணமாயும்,

ஸர்வஜ்ஞராயும் அருளிச்செய்தபடியால் எந்த விஷயத்தைப்பற்றி யும் வெளிப்படுத்தப்படாதது ஸமாஹிதமேயாம். இவ்விஷயத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷமான ப்ரமாணமெழுதுவது ஸ்ரீவராஹபுராணவாத ப்ரதிவாதிகளால் ப்ரத்யக்ஷமேயாம். 'யஸ்மிந் காலே மஹாஜநஸ்தாநே' என்றபொழுதே, காலாதீதமாயுள்ளதும், ஸோகஸம்ரக்ஷணாநந்த வேத்யமுமானது. 'ஸக்ஷ்மீ நாராயணாவ்யக்தம் தத்பரம் ப்ரஹ்மஸநாதநம்!' என்றேஆயிற்று. ஆகையால் பிராட்டியாரை காலாதீதமாக மான ப்ரஹ்மஸ்வரூபஜங்களாகும் வேதநகோடிஜ்ஞத்தைவெனக்கூறுவது ஸமஞ்ஜஸமேயாம். 'ஸமஸ்திஸர்வ'ஆதிகளால்நித்யகோடிகளுக்கும்மேற்பட்டவளென்றதும்நிஸ்சிதம். சிலர்இங்கு 'ஸமஸ்த' என்றதற்கு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபட்டாருளிச்செய்த ப்ரகாரம் ஈசுவரியானஇவளிடமுள்ளயோகஸக்திவிசேஷத்தால் ஸர்வேஸ்வரத்திலொன்றாகிய 'ஸர்வஜ்ஞ' என்ற ஸங்கம் ப்ரஸம்ஸித்தாலும் அங்கங்குஸாக்ஷித்வத்தால் ஸர்வஸ்வாமித்வம் கூறப்பட்டதென்கிறார்கள். நமதன்பரோ; இங்கு ஸர்வாஸ்து—இந்த லக்ஷ்மிக்கோ ஸக்திவஸாத்—ஸக்திவசத்தால், ஸங்கல்பேந—ஸங்கல்பத்தால்ஸங்கல்பமிருக்கச்செய்தேயும், தத்ததஸாக்ஷிபாநாத்—அங்கங்கு விருத்தமானாஸாக்ஷித்வமுள்ளவளாகையால், ஸர்வம்தத்வம்ஸர்வஸ்வாமித்வமானது,உக்தம்—கூறப்பட்டதென்றார். இங்கேநமதுநண்பர்மனப்படி பிராட்டிக்கு ஸ்வதஸித்தமாய் மற்றவேதநகோடிகளுக்குப்போல் ஸங்கல்பம்ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே 'ஸக்திவஸாத்' என்றொருஹேதுவாக்யமாயிருப்பதால்இதற்குயாதுபொருள்கூறுவார். இது வரையில் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையில் கூறவில்லை. ஈஸ்வரேச்சையென்பாரேல் அதுநமக்குத்தான் ப்ராப்தமாகக்கூடாதோ. ஸ்வதந்த்ரஈஸ்வரேச்சாஸக்தியைச்சொல்வதுஹேதுஹேதுவாதிகள் முதலிய பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளுடைய ப்ரக்ரியாவிசேஷம். ஆ ஆகையால் இதற்கு அவர்வழக்கம் போல் ஈஸ்வரேச்சாநாஸக்தியாலென்பாரேயாகிலும், ஸ்வதஸித்தமான ஸங்கல்பத்திற்கு ஈஸ்வ ரேச்சாநாஸக்தி நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். இது ஸ்ரீகாரமைவமல்லாத

தால் வேதங்களைக் கீழ்மேல்புரட்டுவது வ்யர்த்தமென்பதும் விரோதமும் இதேபோலும். 'ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஶக்திமானாய்' என்றிருந்தாலோவெனில் 'தத்ஸத்யம் ஸ பராக்ரமன்' என்ற வாக்யம் மேலொன்று ஜீவராஶிகளிலாயிருக்கின்றது. ஆகையாலிதைப்புரட்டுவது ஸஹ ஸ்யமேயாம். ஆக ஶக்திமானாய் என்றதற்கு ஶக்திக்கு ஸத்தா லென்பாரேல்; ஸர்வஶக்திக்கு யாதொருப்ரயோஜனமுமில்லை. ஈச்வரசக்திக்கு ஸமமானதாலென்றாலும், 'ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்' என்றதற்கும் ப்ரயோஜநமில்லாது போவதுமின்றி ஶக்திஸ்வரூப வ்யாபிவளாயிருக்கச் செய்தேவேறு ஶக்தியொன்றுக்கு, என்றதும் கூடாது. ஆனதால் ஸர்வஶக்தி என்றதற்கு ஸ்வதந்த்ரமான ஸர்வஶக்தத்வம் எனப்பொருளாகாது. மேலுமிவ் வ்யாக்யானமானது, 'ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வஶக்தித்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம்' கொண்டதாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தத்த்வஸாரத்தின் தத்த்வநிர்ணயாதிகாரத்திலுடையவ்யாக்யானமாகும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தில் உபபாதிக் கப்பட்ட ஶ்ரீவிஷ்ணுஸர்வோத்தமத்வ வ்யாக்யானங்களாலும் நிரஸிக்கப் படுகின்றது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் தம்முபந்யாஸத்திற்கனுகுணமாக விஶிஷ்டாத்வைதாதிகாரத்தில் 'ஶ்ரீவிஷ்ணுஸர்வோத்தமத்வாதி ஸம்ஸ்தாபநமாதாரான்னைகளைகள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்' என்றருளிச்செய்தார். இப்படிநேர்விரோதமாயிருக்கில் தாமெடுக்காதேபோவதும், தாமெடுத்தும் பரிஹரிக்காதேபோவதும் போகக்காரணமில்லை. இதொகைப்பரமைகையில் 'நிர்த்தோஷாயிகவேஷ்டிக்ஷத்தமி வ்யாவர்த்தமஸ்கோக்தோ: । ஸர்வதத்த்வதத்த்வாஸந்தியாதாயிஷ்வதே:॥ யதி ஸம்பூர்ணஸ்வாஸந்த்ரம் நிர்ஹேதுகம் । தத் நிர்ஹேதுக ஜாதீயவிஜாதீயதோஷ:'। என்றருளிச்செய்யவும்காரணமில்லை. ஆகையால் 'ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வஶக்திம் தாநம், நியந்த்ருத்வமைஶ்வர்யம், ஸ்வபாவவிஷ்ணுநாதம்ஸ்வ ஜகத்வ்யாபம் பராவரம் ।' என்றபடி ஸர்வஜகத்வ்யாபகமா ஸாமாந்யகாரணமேயென நிஷ்கர்ஷம். மேலும், 'யோஸர்வஜ்ஞ ஸர்வவித் நவாரிஷு உபவாதயத்ர யத்ர ஜதி' என்ற மேல் ஶ்லோகங்களுக்காக வெடுத்த ஸ்வதாபி கையின் ஸ்வாரஸ்யமும், 'நாநயோரித்யாதி – ஸநயோ: ஸூத்ரம்

பரத்வாஜ ஸம்ப்ரதாயாதநுகூலஷ்டதத்தத்ரா ஹிதவ்யா
திரய விசேஷாதயப்ரமாணாதீநாம் தத்தத்ஸ்வ ஸ்வரூபதி,
என்ற நிர்வஹணப்ரகாரமும் நமது பக்ஷத்திற்கே அநுகூலமத
மும். இவ்வர்த்தங்களையே கணிசித்து ஸாதாரமாக விசேஷித்துச்
சொல்லப்பட்ட பரமாசார்யராம் ஆசார்யஸம்ப்ரதாயங்களிலே தெரி
ந்து கொள்வது என்று ஸ்ரீதேசிகன் ஸ்ரீமுகத்தில் ஸங்க்ரஹித்
ஒண்டொடியாள் திருமகளுமநீயுமே, உனதாமரை
மங்கையும் நீயும், நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்,
வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே, அகலகில்லேனிறை
யும், கோலத்திருமா மகளோடுன்னை' இத்யாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸம்ப்ரதாயமதங்கள். இவ்விதமுள்ள வர்த்தங்களை நன்கறி
யாதே இவ்வர்த்தங்களோடு ஸமமாக நினைத்தெடுத்த பிள்ளைலோ
காசார்யருடைய ‹ அவன் ஸ்வரூபமெல்லை காணவொண்ணாத
வைபவம்போலே, இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்க
ச்செய்தே இவளுடைய ஹோமத்தையி லுண்டான வைபவம்
சொல்லிற்றுக்கடவது.› என்ற தனிஅயமாரும் ஸ்ரீஸூக்த
வாக்யம் வைஷ்ணவாகமாணிகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளோடும், தத்
நாமாண ப்ரமாணங்களோடும், ப்ரபந்தந்யாயத்தோடும் வி
ரோதிப்பதால் ஸத்ஸம்ப்ரதாய விருத்தமன்றென அபிஜ்ஞர்களால்
உபேக்ஷதா நிரஸ்தமேயாம். இங்ஙனம் லோகாசார்யருடைய
ஹிதத்திற்காக ஸ்ரீவிஷ்ணுவிதீய வ்யாவ்யாவலிஷ்டத்தில் ஸகி
னமாயொருவாக்யத்தைக் கூட்டவந்த்ராஜன் ‹‹லக்ஷ்மீவாஸ››எ
ன்று அவளை ப்ரயோகித்தது, ஸ்வஸாம்ய ஸமீகரணத்
திற்கு அநுவயஸ்மாய்ப் போயிற்று. அணுவாயிருக்கச்செய்
தேயுமென்றதற்கு அணுவேவி என்றுபேதும் ப்ரயோகமாயி
ற்று. இதனாலேயே தமக்கும் காயஸ்தி கைகூடித்தென ஸ
ந்த்யாஸத்தைப்போல ஸாக்ஷமித்து நமதன்பரும் ஸ்ரீதக்ஷ
ப்ரகாசிகையை எழுதி வெளியேற்றிவைத்தார். ஸாமாந்யரி
த்ராணவானை ஸம்ஸ்ஸ்ரு எப்பொழுதும் ஸாமாந்யபக்ஷியாத
லால் கம்ஸகண்ட ஜிஹ்வையில் ஸாரஸுதிபுகுந்ததுபோல் காகம்

கமெவிமிமி விவ்வீசுவரன் நின்று ககாக்ஷ்ஶித்தான். அன்றி யும்; 'ஸமஸ்தாரயணாஸி தாநாஸ்வ ஸ்வஸ்வஸ்வமா ணவிஶவெஶ்ய புர்மா உ நவயிகாதிஶயா ஸம்வெ்ய கஷ்ரா ணமாணமணா' என்று ஸ்ரீஸாஷ்ரகாரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ மஉவுத்திகளிலுள்ள வஉங்களுக்கு யாது வயொஜநத்தை யிவ ர்கூறுவர்? அவனுடைய்து எல்லையில்லாதவெவெஸவத்தை யுடை யதென்றால், இவளுடையதும் தஉநாஸ்வ விஸவெஶ்யாா திகளை யுடையதென்பதற்கு வஸ்வொகு மஉவுத்தியவகாஶம் கொடாதோ. இதனாலேயே ஸ்ரீதெஶிகனும் 'ஸமவதியாவாம் தெவதம் உம்வதீநஃ।' என்றருளிச்செய்தார். ஶேஷகுமே கணாகவிஶிஷ்ட ஜீவகுத்திற் கேதாவெனில்; எம்பெருமானும் 'ஐளை ஸாஸிஶாஉஸ்ரம! கிங்கரளை ஸாவஸிதள । கயஸி ஷாரவாஹொ ஸ்ஸஹியதெ விவக்ஷிதம் । உாஸ்ரவெஶ்ய யொமெந ஜூாதீநாஞ கரொரஸ்ரஹ ।' என்றிவைகளால் ஆ ஶ்ரிதர்களுக்குத் தனக்கோருபகாரத்தைக் கருதாமலே உவக ரிக்கையால் ஶேஷமாகிறுகையா லிவனுக்கும் ஜீவகுமும் த நுஸ்ஸமாய் கணாகுமும் ஸம்ஸ்மிக்கும். இது ஸ்ரீத்ரதிஶய மாகிற உவாயியைக் கொண்டெனில்; அவளுக்கும் ஶாஸாஉாய கிகாவாயியைக் கொண்டெனக் குறையில்லை. பிராட்டிக்கு ள்ள ஸமவெஷகுமும் ஸ்வதெஸ்வாவஸிஃமென முன்பே கூறப் பட்டது. அதையொட்டி 'நிரவாயிகஶேஷகும் அயொர வஸ்ரவஉதெ' என்று நிரவாயிகமாய் இந்த ஜமக அவ்வி ருவர்களுக்கும் ஶேஷஸ்வதமெனவும் நிஷ்கஷ்டிக்கப்பட்டது. ஆகையால் விஷ்ணுவத்நீகு ஹெதாவைக் கொண்டென்ற ஶெஷ வாயிககும் நிலையற்றது. விஷ்ணுவத்நியானவள் இந்த ஜமத்தி ற்கு ஶம்ஸரியென்றபொழுது வியெயம்யாதெனத் தெளியவும். மேலும் கஹவஸ்ராஷி ஸஹிவஸ்ராஷி விஷயத்திலும் பிள்ளை லோகாசாரியர் வரிஸ்மித்த வழிக்கே யநாகஸ்மமா யெழுத வேண்டுமென்பதும் ஸாமம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீநயினு ராச்சாரியரும் விரோயவரிஹாரத்தில், 'கணொரவஸ்ணாதா

வாசோ ஹிரண்யவத் விஶேஷகவச: । தத்த்வஸ்ய ப்ரகாரஸ்ய தாதாத்ம்யநிவ்ருத்தயே ॥ என்று ஸங்க்ரஹித்தும், 'ஜீவ ஸ்வரூபாஸ்ரிதகர்மாதீநாம் ஜீவாணுகாவாசோ ஹ ஸம் பத்தே । தஸ்ய ஸம்பந்தோவா நசுகாஷிகாநி: । யதிவாஸ்ரயாஸ்ரம் ஶீகார:, தமாவத் ததேவ ஸ்வாஸ்ரயத்வ ப்ரதேஶஸ்ய ந ஜீவ தேஶத்வம் । யதா பராஸ்ரயதேஶஸ்ய நபரதேஶத்வம் । த தாவ ஜமஙக்ஷ்ய நிஹிதபராஸ்ர்வ ப்ரதேஶே ஜலஸம்பவேஷ்வபி பரமாணுவா வஷ்டம்பதேஶஸ்ய ஜலாஸ்ரயாக, ஜீவாவஷ்டம்ப ஸ்ய தேஶஸ்ய பரமாத்மாஸ்ரயத்வம் ப்ரஸஜ்யேத । தஸ்மாத் ஜீ வாவஷ்டம்பாய கர்மதேஶஸ்யேவ ஶரீரமுவாவஷ்டம்ப ஜீ த்வேநாணீயா நிதிஶ்யதே: । ந்கேவல் ஶாணிகாஸ்ரயகே தேஶாங்கீகாரேண ததாவஸ்தாநம் வக்தும்ஶக்யதே । ந்ஹி ஶாணிகாஸ்ரயாநவஸ்தாநாக் ஸர்வத்ரவ்யாப்திஸம்ப: ॥ நஹி ஸர்வகாலாவஸ்தீதஶரீரஸ்ய நாஸ்தித்வாத் ஸர்வத ஸ்வ வ்யாப்திஸம்ப: ॥ நஜீவஸ்ய பரமாணுவா வஷ்டம்பஸ்ய பரமாத்மஸ் ரமேணாவஷ்டம்பா நாவகாஶ ரீதிவாவ்யம். அபோரவ்ய ஸ்வஸ்யஸ்ய த்வ்யங்கேநஜீய: ப திவாதாஸாவாக் । ஸ்வஸ்ய ஸேதா ஹிரு த்ருவ்யயோர்தேஶ்யாநம் ப்ரதிபாத: । அத்யாவிஶேஷ நாம் ஸவிஷயாம் ஸவர்த்தாஸதாம்: ப்ரஸஜ்யேத । யசுத்ர தேஶிஷ்ட்வ்யேத ஸவிஷயாவஸ்தேஷ ஷ்யோக ஷரீர தேஷ தஷவர்திநா ஸர்வத: ப தே ஸ்கம்ஸாவர்த்ய ஸ த்ரஸம்கல்பாதி ஸகலகர்மணகாஷ்டர்நாநஸ்ர்ததமா ஸஷியாநவேவ ஷரீஷோவ்ய வ்யாப்தி ரிதே ஸ்காஷிகே ॥' என்று விஸ்தரித்துமருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் 'ஸவர்த்திலும் சிறியனான ஜீவாத்மாவிற்கு உள்ளென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. விஷயக்களான காஷ்டிகளுக்கு புறம்பென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. இப்படியிருக்க ஸர்வேஶ்வரன் எல்லாவஸ்துக்களை யும் உள்ளும்புறமும் வ்யாபித்து நிற்கின்றானென்கை கூடுமோ வென்னில்; இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸவர்த்த த்ரவ்யங்களிலும் ஸர்வேஶ்வரன் இல்லாத ப்ரதேஶமில்லை யென்கையிலே

தாதாத்ம்யமாகையாலே இங்கு ஒருவிரோதமுமில்லை' என வருளிச்செய்தார். ஆனதால் 'யயா வ்யாப்தா த்யாவாப்ருதிவீ யயா வ்யாப்தோ ஹரீஶ்வர:' என்றதும் விரோதமில்லாதே பொருளாயிற்று. கூரநாராயணஜீயரும் தமது உபநிஷத்பாஷ்யத்தில் ஸர்வப்ரகாரமே அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்திக்குப் பொருள்கூறினர். மேலு மிவர்களுடைய ஸ்தோத்ரமே 'ஶ்ரீ: ஶ்ரிய:' என்றும், 'ஸர்வதோ வ்யாப்திதயா த்வச்ச்ரியா' என்று மிருக்கும் நிலையை ஸ்ரீஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபட்டரும் 'ஸ்வதஶ்ஶ்ரீ:' என்றும், 'விஷ்ணோஸ்ஸ்வஸி' என்றும் ஸாதித்தருளினர். ஸ்ரீஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரும் வேண்டியபொருளைப்பரக்கவருளிச்செய்தார். அஹிர்புத்ந்யனும்; 'தேவாத்பின்னா ததா ஸர்வேஷாம் ஸர்வேஷ்வபி ஸத்ஸு ச ॥ ஸம்ஸ்ரவதி யஸ்ஸ்வபாவத: ॥ ஸ்வதந்த்ர: ஸர்வதோ வெண தத்விஷ்ணோர்வேத்யதா । ஸாதனா ஸர்வபாவேண விஷ்ணுபத்நீ ஸநாதநீ । நாராயணஸவிஶேஷா ஸாஸாஸ்வதிர்பூதஜகத் । தாவியோகோ ஜகதாம் ஸர்வஸங்க: ॥ ஸுஷ்டிகே நதா ஸாரேஷ்ட ஜந்தவோ ந பாவிதா । ஸேநாபத்யாதி நாதப்ஸிதேநாஶ்ரிதகாரணம் । நப்ரஶக்திரூதா ஶக்திவிநாஶுவ்யவதிஷ்டதே । தத்பூர்வாம் ஶ்ரிதம் தத் வேதானுவாத ஸேர: । ஜகதைத தயாதேவா வேதோக்தாவிவர்ஶிதா । ஜ்ஞான ஶக்தி பலைஶ்வர்யவீர்யதேஜ: ப்ரபாவதீம் । அநந்தாநந்த ஸம்வேதாநந்த ஸம்பூர்ணஸம்வீதாம் ॥ ஸர்வைஷ்வர்யஸம்பூர்ணா ஜகத் ஸர்வஸ்ய தத்தாரணா ஸம்ஸ்திதா । ஈத்ருஶம்யதா தேநாதேநாநாஶ்ரிதஸங்கமா: ॥ (அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதா) 'ஜ்ஞானாத்மகம் பரம் ரூபம் ப்ரஹ்மணோதோஹய: । ஶேஷ்டைஶ்வர்யவீர்யாதி ஜ்ஞானஸ்ய ஸாதன: ॥ அவ்யாஹதப்ருஹத்ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸர்வஜ்ஞ । ஸதத்ராவி ஸ்வஸ்விநாம் ஹேதவஸாத் ஸதேஹோத்பூதா । ஶக்திநாராயணஸ்யாஸ்மாந் நித்யாதேவீஸதோதிதா ॥' இத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள நிரவயவிகஸ்வாதந்த்ர்ய நிபந்தனா வ்யக்தித்வ ஸர்வஸ ஸத்தாகத்வாதிகளைப் ப்ரமாணித்தரு

னின. ஆதலாலிறே 'லோகத்ரயாஶ்ரய:' என்ற திருநாமத்திற்கு
ஸ்ரீபட்டர் உபயஸாதாரணமாய் வ்யாக்யானம் செய்தருளினர்.
ஆகையால் வேதாந்தீஶ்வரர் ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையில் விஷ்ணுபுரா
ணவ்யாக்யானவழி தனக்குஸம்மதமென்றுகூறியது, நிர்து
ஷ்டமும் ஆலங்காரிகஸமய விருத்தமுமாம். மேலும்; இவர் ஸம்
மதையெல்லாம் பிராட்டியாருக்கு அணுத்வமும், அகாரணத்வ
மும், ஸோபாதிகஶேஷித்வமும், ஸோபாதிக நியந்த்ருத்வாதி
களுமாதலால் அவைகளெல்லாம் இந்த ஶ்லோகத்தால் நாசமா
மாயின. அன்றியும்; பிராட்டியாருக்கு விபுத்வமும், ஸகாரண
த்வமும், நிருபாதிக ஶேஷித்வ நியந்த்ருத்வாதிகளும் அவர்
மதத்திற்கு விரோதமாய் ஸூத்ராதீநர்களுக்கும், நமக்கும் ஸம்
மதமாய் ஸித்தித்தன. மேலும்; ஸகாரணத்வம் ஸித்தித்த
பொழுதே பிராட்டியாருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனின் குணங்கள் ஸகல
முமுளவேயாயின. அவையாவன;— 'ஶரண்யம், ஸர்வபூதா
நாம்' என்றபொழுது 'ஶரண்யா தீநநாஶிநீ' என்று ரக்ஷ
ணீயத்வமும், 'ஸுஹ்ருதிஸ்ஸ ஸ்ருதிஸ்தா' என்றபொழுது 'ஸுஹ்ருதி:
வத்ஸலா' என்று வத்ஸல்யமும், 'ஸௌஶீல்யஸௌலப்யாதி:'
என்றபொழுது 'காந்திஶாந்தி ஸௌஶீல்ய, ஔதார்யாதிகுணைர்யுதா'
என்று காந்த்யமும், 'ப்ரியக்ருத் ப்ரீதிவர்த்தந:' என்றபொ
ழுது, 'லக்ஷ்மீ ஸர்வேஷ்டஸந்தாயிநீ' என்று ப்ரீத்யமும், 'நித்ய
த்ருப்தோ நிராஶ்ரய:, ஸர்வதஶ்ஶாஶ்வத:' என்றபொழுது 'நித்ய
ஸந்தாநித்யத்ருப்தா, ஸர்வதாயாநிணீ ஸதா' என்று த்ருப்த்
யமும், 'ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வதோமுக:' என்றபொழுது 'ஸர்வ
ஜ்ஞா ஸர்வஸாக்ஷிணீ' என்று ஸர்வஜ்ஞத்வமும், 'விஶ்வஸ்ருட் விஶ்வகர்த்தா:'
என்றபொழுது 'விஶ்வம்பரா விஶ்வரூபா, யாஸ்வ்ருஷ்டா விஶ்வஸ்ரு
ஷ்டி:' 'ஜகத்ஸ்ருஷ்டி விதாயிநீ விஶ்வா' என்று ஸ்ருஷ்டித்வமாய
மும், 'விஶ்வயோநிஶ் ஶுசிஶ்ரவா:' என்றபொழுது 'ஶ்ரவணீ
வஸதாபேதி' என்று ஶ்ரவணத்வமும், 'லோகஸாக்ஷி த்ரிலோ
கத்ருக்' என்றபொழுது 'லோகஸாக்ஷிணீ
த்யாதாயா, ஸர்வஸ்ய ஸாக்ஷிணீ, ஸர்வைஶ்வர்யப்ரதா

ஸிதா:' என்று ஸாத்ருஶ்யமும், 'அமேயாத்மா மஹாத்ரிப்ருத்' என்றபொழுது 'அப்ரமேயாம் ஸர்வேஶானாம், ஸர்வாதாராம்' என்று அமேயத்வமும், 'போக்தா ஸர்வேஶ்வர:' என்றபொழுது 'ஸர்வேஶ்வரீ, ஸர்வபோக்த்ரீ, த்ருஷ்டா த்ருஷ்டபலப்ரதா' என்று போக்த்ருத்வமும், ஸர்வகர்த்தா ஸர்வஜ்ஞ: காரணம் காரணாக்ருதி' என்றபொழுது 'ஸர்வகாரணகாரணா, ஸர்வஜ்ஞா ஸர்வகர்த்ரீ' என்று காரணத்வமும், 'ஸர்வகாமப்ரதாயிநீ' என்றபொழுது 'ஸர்வகாமப்ரதா, ஸர்வஶக்திமயீ, ஸர்வாகாரா' என்று ஸர்வாத்மத்வமும், 'ஜகஜ்ஜ்யோதிர் நாராயண:' என்றபொழுது 'ஸர்வஜ்யோதிர்மயீ' என்று தேஜோமயத்வமும், 'பூர்ணானந்தமயோ ப்ரஹ்மா' என்றபொழுது 'பூர்ணானந்தமயீ' என்று ஆனந்தமயத்வமும், 'ஸர்வாஶ்ரயோ ஹரி:' என்றபொழுது 'ஶ்ரீமநோஹரா' என்று ஶ்ரீமத்த்வமும், 'ஶ்ரீநிவாஸ: ஸதாம்கதி:' என்றபொழுது 'ஸர்வேஷாமாஶ்ரயா, தேவதா' என்று ஆஶ்ரயணீயத்வமும், 'ஶத்ருஜித் ஶத்ருதாபந:' என்றபொழுது 'ஶத்ருஸம்ஹாரிணீ' என்று ஸம்ஹாரகத்வமும், 'ஜகத்ஸ்ரஷ்டா' என்றபொழுது 'ஸம்ஹார ஶக்தி ரூபா' என்று ரூபத்வமும், 'ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரா' என்றபொழுது 'ஸர்வஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரா' என்று ஸாமாந்யமும், 'ப்ரஹ்மஸம்ஸ்தாஸக்த:, ஸம்ஸாரதாரகா' என்றபொழுது 'ஸம்ஸ்தாம்ஸாரிகீ, ஸம்ஸாரதாரிணீ' என்று ப்ரஹ்மத்வமும் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் ஸமாநாதிகரணமாகவே ஸம்ப்ரதாயமாய் ஸித்தித்தன. மேலும்; 'அநாதிநிதநோ லக்ஷ்மீ:' என்று பெருமாளுக்கு 'லக்ஷ்மீ:' என்றது ஓர் திருநாமமாகவுமாயிற்று. ஆனதாலிறே ஸ்ரீஸூக்தத்தில் பெருமாளை ஸ்ரீயென்று அருளிச்செய்தது. ஆகையாலிருவருக்கும் வ்யதிகரணமான லக்ஷணம் ஸ்வதந்த்ரத்வமான மான பதிவ்ரதாத்வமல்லாதே வேறு ஶாஸ்த்ரங்களில் காண்பதரிதே யாகும். இந்த பாரதந்த்ர்யாதி வ்யாப்தமான லக்ஷணங்களும், ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்ய வ்யாப்தமான பாரதந்த்ர்யாகாரமுமா

கும் வெஷெ்யம், சுநர்தாருக்குள் ஶாஸ்ரக்காஹாவத்தை விளக்காதென்பதற்கு 'யாவத்தாஷ வெவ்வாஸாதா ஸத்ஸ்ஸநஷிரகாநீநு கூக்காஹவதிஸாணாநு வாஷஷா ஹாநு! க்யிஷ்கெக்காஷாத்ரிவெஷிவாராயது காரணா க்ஷாநீஷா ஹொக்ஷாம் ஹவதி யாவயொ ஶத்நி ஷிஷா ||' என்ற ஸ்ரீஹட்டபராஶரவாஷர் ஸ்ரீஸுக்திவ்ராணீ || ஆனதால் 'யாவ யொஷாதஜ்ஷ்கெகாஸம்' என்றதும் ஸஜ்ஜமாயிற்று. மே லுமிங்கிவ்வளவே விசேஷம்; ஷக்ஷ்மீஜீவகொடியானால் 'ஶாஸ்ரம் ஷவதுஷீதாநா' மென்ற ஶ்ருதிவிரொயிக்கும். 'ஹீஸ்தெ ஷக்ஷ்ஸவத்யள' என்றதால் ஹவயீநகவும் ஸிஷிக்கும்பொழுது ஹவஷஜஷதஜ்ஞவஸம்ஹாவனையாலும், தெவதிஷநாதெஷ்ய ஷேதுாதியாலும் ஶாஸ்ரஷிகஸமயெஷாரிஹ்நை எவ்விதத்திலும் வராணிகர் பிராட்டியாரை ஜீவகொடியிற் படுத்தவிரகே யில்லை. ஶாஸ்ரகமாவது, ஸவதுகாயதுஷயெதுக ஷாக்தமே யாம். அல்லாது தத்ஷொவயாநமன்று. இல்லாவிட்டால் பராஷகாரகாஷிவஷிதியில்லாததால் ஹவானுக்கே ஶாஸ்ர கஹாநி வருமென்பது வஷிவெதாக வாக்யங்களுடைய கருத்து. இவ்விஷயம் முன்பே பொருதரம் ஙரிஹ்நதம். (௪)

ஆகயிதனல்;—

வ்யாவ்தம் கயாஷதரிதீம்ஷ்தெவ ஶ்ருஹ்யாம்வாரம்ஜெ திவாராஶஷிது: | ஷாதஜ்ஞ்யாஷொவாஷிஹிரவ்யா தாஹெத்ர்ஹவஹட்டாவ்யஶாராஶஷஷ்க்ஷீழ் ||௫||

என்ற 'வ்யாவ்தம்' இத்யாதி ஶ்லோகோதாயதுங்களும் வ்யா வ்யாதங்களாயின. அதாவது;—(ஐம்ஷ்தெவஃ) இந்திரதேவனை வன் தனக்குமுன்னிருந்த தெதுமொக்யாயி வத்யும் வந்தவு டன், (ஷாதஃ) வாரீர் ஜஹநாதாவான ஷக்ஷ்தெவியாரே! (கயா) உம்மால் (வ்யாவ்தம்) காண்கவும், காண்கவரிதுமான யிவ்வுலகெல் லாம் வ்யாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (இதி) என்றும், (பராஶர

ஷிண:) ஸ்ரீவராஹபுராணோக்ஷிர்யானவர் (ஆஹ்ய) பெருமாளும், பிராட்டியாரும்மாகு மிவ்விருவர்களைக்காட்டிலும் (பரம்) மேல்பட்டவஸ்துவானது (ந) கிடையாது, (இதி) என்றும் ஸ்ரீபாத்மபுராண ஸ்ரீஹூபுராணவாக்யவாணரும் (ஸாத்வதராமாயணாதிஷு) 'ஸர்வம் ஸாத்வதம் ஸமதோகம்வமுகடி' என்றபடியே ஸர்வமென்ன, ஸாத்வதமென்ன இவைமுதலியவைகளால் ஸ்ரீவோமஸிஷ்டந்யாயப்படியே (லக்ஷ்மீம்) பெரிய பிராட்டியாரை (ஆஹ்ய) பெருமாளோடு ஸமானவள் (இதி) என்றும் (ஆஹு) கூறியருளினரென்றபடி. இதனால் பக்ஷபாதிகளாகிய அபக்ஷங்களெல்லாம் ஆஸ்திகரால் ஸங்க்ஷேபித்துக் கூறப்பட்டதாயிற்று. இதுகொண்டு லக்ஷ்மீக்குஜகத்காரணத்வமும், நிரவதிக ஸர்வஸாத்வதாதிகளும், அபகதவாஸ்யமும் உண்டேயென ஜைவஸித்தாந்திகள் ஸ்வஜமும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள ஈஸ்வரப்ரதேயலக்ஷ்மீதத்வஸாஹித்ய ஸ்ரீபரவலிவாதத்தைவிட, கேவலம் அநவக்ஸ்வீகாரம் ஸாக்ஷாத்ஸமமாயிருந்தாலும் ப்ராமாணிகர்களுக்குப் ப்ரமாணமே ஸாரமாவதால் இத்தனை நிர்ணயமேற்படக் காரணமாயிற்று. இதை வ்யாநிர்ணய மென்று சொல்வது நாஸ்திகவாதமாமத்தனை. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீதேசிகாசார்யஸ்வாமிகளும் 'ப்ரமாணஸாரமாய்ப் போர்ந்த' தென்றருளிச்செய்தார். (௫)

ஸ்ரீவிஷ்ணுஸித்தீய வ்யாவ்யாநவ்யாக்யக்குஅன்பர் சொன்ன பக்ஷபாதத்ர விரோதமானபொருளைப்பற்றி மேல்பக்ஷபக்ஷம்செய்து அவ்வாக்யத்தை யதார்த்தமல்லவென்று ஸாதித்தை ஸாக்ஷாத்விஸ்ருதமமாய்ஸமர்த்தனம் செய்கின்றார்;—

> ஸாக்ஷாத்ருஷ்டிப்ரஸ்துதஸ்வாக்யயோரேகஸ்ஷணம்
> ஸமுத்யஸமாத்ராந்த்ர பக்ஷபாதத்ர விரோதிநிக ||

ஸாகேதவ்யாதி || ஒரே ஸ்ரீமதாக்யத்தினுடைய பூர்வத்தினின்றும் உத்தமமான யிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் வொருக்யத்தை

க்கூறுவது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமானது. அல்லாது வேறு விரோத
மாய்க்கூறும் பொருளானது, ஒருகர்த்ருகவின்றனது வாக்யமா
கையால் கீழிற்கும் மேலிற்கும் பரஸ்பரம் விரோதத்தையுடை
யதாகும். அதாவது;—கீழ்க்கழ்வாருக்கிய ஒரேகர்த்ரு வாக்ய
மும் விஹாரகவாக்யமாகவும், த்விதீயம் ஸணாககவாக்யமாகவும் மு
ன்பின் விரோதமாய் அருளிச்செய்வாரேல்; இது ஸமஞ்ஜஸமாய்
ஹாஸ்யாஸ்பதம்போலாகுமென்றது கருத்து. ஆகையாலப்
படியாவ திரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பர விரோத
மில்லாதே ஸமஞ்ஜஸமாய் கர்த்ருவிவக்ஷாநுஸாரணம்போல் ஸம
ர்த்தனம்செய்து பொருளுரைப்பதே ஸமீசீநமென்றாயிற்று. 'ஓ
க்ஷீநாராயணாத்மகம் ஜகத்ஸர்வம்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யாரும் வ்யாவ்யாதி
த்தாருகையால்; சூஸங்காரிக ஸம்பப்படிக்கும் வ்யாவ்யாநத்தி
லவதரித்தபொழுது உபயவாக்யங்களுக்குப் பரஸ்பர வி
ரோதமாய் வ்யாவ்யானிப்பதே ஸமஸ்யம். ஆனதுபற்றியே இங்
குள்ள வ்யாவ்யாநவத்க்கும் ஸௌகர்யம் செய்து பொருள்
கூறப்பட்டது. மேலும்; விகல்பமென்பது ஸம்வேதமாயிருக்கும்
விஷயங்களுக்கு உதாமேகூடும். சிலவிடங்களில் ஸம்பெக்ஷத்
தாலும் விகல்பஸமர்த்தநம் கூடும். அங்கு உஷ்ஷ்யம் ஸாக
ல்யாதிவ காரணங்களால் ஸாக்ஷாத்காரிகாரி ஷேதெந விக
ல்பிக்கக்கூடும். விஹாரகாணாகவங்களென்பவை பரஸ்பரம் வி
ருத்தங்களாதலாவிங்கு விகல்பிதாயமெனக் கூறுவதும் உபஹ
ஹாஷணஸம். மேலும் உபவ்யாயத்தை பாயித்து வேறோர்
மணாயம் சொல்வதும், உபவ்யாயத்திற்கு லக்ஷ்யத்தில்
வரும் ஸவ்யாவ்யாலேயே. 'ஸஹிதாணவகு:' உதாஹ்ருதங்
களில் ஸஹிதாத்யாஸ்யவிஸிஷ்டது உபண்யகநு என்றமும்கூறும்
பக்ஷியையால் தெளியவும். இக்கு உபவ்யாயத்திற்கு ஸாவயக
மெல்லு மில்லாததாலும், அநுமாநஸாரண ஒருநாதாதி ப்ரமாண
ங்களுளவாகையாலும் ஸணாகவாத்வ மணாயமும் நிர்த்து பொ
ஜநமேயாம். அல்லாதும்; ப்ராமாணிகமான உபயமதவிஷயத
க்வாயத்திற்கு தோஷம்வருவதால் அன்டர்செய்த ஸமயம் விவ

ரீதாயர்யமேயாகும். ஆகையாலிது ஸ்த்துக்களுக்கு ஸஹாவ காரணமே. ||கூ||

ஸதோணாகவா உயோயஉர நியதாஜீவகொடிஷ |
நருக்ஷரஸு நவிஷணவ. உவதீ வஸ காரணர் ||

ஊதஜத ராதி || ஆகையால் ஸணகவாதிகளான யஉங்க ளெல்லாம் ஸஹூதாநஜோஜீவகொடிகளிடமேயொழிய, லக்ஷ்மி யினிடமாவது விஷ்ணுவினிடமாவது சொல்லவிரகில்லை. ஏனெ னில்; பிராட்டியாரும் பெருமாளுமாகிய ஸ்ரீவஉவதிகளென்ற யிருவருமே இத்திவ்ய வெதநாவெதந ஊயமான வரவஸுத்தி ற்குக் காரணமாகிறார். இவ்வயடும் ‹ ஜகஹிஉாநஸாஹம் ஸம ஸவஹாஹஹெஹஹ: |’ என்ற ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும், ‹ய வாம் வெஉவதம் உவதீந:’ என்ற ஸ்ரீஸூக்தியிலும் கண்டுகொ ள்ளவும். இதிலுள்ளவிஶேஷாயங்களையெல்லாம் முன்பே கூ றினோம். இவ்வயத்தை ஊஹிவைமஸுரனும் ‹ ஸுயஹூஸமூ ணஸம்கெஷவ ஊநவஸுயெந வெதவஸா | ஸுகவாவ் கராய தெந ரக்ஷாவாவரவஉாஹிநீ | லக்ஷ்மீநாராயணாகாரா ஸவித்ரீ தெஊநவஷிகிஃ | ஸவாயாநு ஸவஷித ரஜர ஷீகர்தா வ்ரந கஸூவதாம் | லக்ஷ்மீநாராயணா விஶுஜிஹாவெ க்ருதவஷிகிஃ | ஸ வாயாநு ஸவஷித ரஜர வாதகாநு ஹவஸாமரெ | வெஉவா ஸாயஹிவாரொஹா உவாயவரவஷிஃவெ | ஹஜாரொநா யதாவெ வலக்ஷீநாராயணாவஹா | ஶஶவ ரஸகாராநு ஸவரநு உவா யாநு ஜஹதிஸ்யம் | ரக்ஷிஷ்ரதி ஹரிஃஸ்ரீராநு ஸுஶ்ரீதாநிதி நிஸ்யகா | ஸுதாதீய ஹரஸவம் நிக்ஷிவ ஸ்ரீவதெஃவஉெ | உவாயம்வரண லக்ஷ்மீஶா தஊவெயா விவிஸுரவ | உதிதெவ கஷஹெர ஶாவஶாவாய்தக்ஷம் | உஶிரகம் வாரஊெதக்ஷ ரொவயவெஸநதெஜஸா ||’ என்றருளிச்செய்தான். இங்குலக்ஷ்மி க்கு ஸணகவமும் அதடியாக ஜீவகவாதிகளுமில்லை யென்றபொ ருதா ஸுதி நீனைகளுக்கு யாதரஶலக்ஷணமென்ற வொதர்யவா

'[illegible]' என்று பெரியபிராட்டியாராகும் [illegible]யாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டபடியால், [illegible]களுக்கு [illegible]யாவது [illegible]மாவது [illegible]மாவது கூடாது. இப்[illegible]களோடு [illegible]கர் [illegible]க்கு [illegible]களுளர் என்பதை '[illegible]' என்று ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய்தார். அவையெல்லாம் [illegible]யான பெரியபிராட்டியாருக்கு விஷயங்களான [illegible] விசேஷங்களாகையால் [illegible]ங்களேயாம். இப்பெரிய பிராட்டியார்[illegible]ம் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் சொல்லுகிறபடியே [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]களை யுடைத்தான வஸ்துவாயிற்று. இவ்விதம் உபபாதித்தபொழுது பிராட்டி

யாருக்குப் புருஷகாரத்வமல்லாதே உபாயத்வம் ஸாதவீய மல்லவேயென்று 'சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநந்தநாம ஸாதாரேவ ததாபி: । லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: ॥ மமாபி தத்கம் ஹ்ருத ஜாந ந்யாஸலக்ஷணம் ॥' என்ற ப்ரமாணத்தை ப்ரதிபாதவக்ஷி எழுதினர். இங்கு 'நாந்யாலக்ஷணஸம்ஸ' என்றிருப்பதால் இப்புருஷகாரமல்லாதே வேறு உபாயத்வாதிகளெல்லாம் பிராட்டிக்கு லக்ஷணமன்றென்று சாஸ்த்ரார் பணிப்பு. எனெனில்; பிராட்டியாருக்கு உபாயத்வமில்லை யென்ற, வேறு ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷமாய் கிடைக்காததா லிதையே தக்ஸாதநத்தி லெழுதினர்போலும், அது அஸம்மதம். எனெனில்; உபாயத்வோபேயத்வாதி ஸகல லக்ஷணங்களும் ப்ரமாணாந்தரங்களால் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸித்தமாவது மல்லாதே, உபாயத்வோபேயத்வாதி ஸகலலக்ஷணங்களும் உபயஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே பிராட்டிக்கோர் விசேஷலக்ஷண மின்னதெனக்காட்டும் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்யாத்தமேயொழிய 'அந்ய' என்றதற்கு இதர லக்ஷணஸாவம் கூடச்சேர்ந்தயுக்தமாகாது. 'ஆகவேயோக்யத்வே தேவ்யா: புருஷகாரத்வம் விசேஷலக்ஷணம், அந்யாலக்ஷணாதரம்தவ்யாநாதி' என்றதே 'நாந்யாலக்ஷணஸம்ஸ' என்றதற்கு நேரானபொருள். இல்லையாகில் இதரங்களான ப்ரபல பஹு ப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்கும். ஆனதாலிங்கு உபாயத்வாதிதர லக்ஷணங்களை மறுத்துப் பேசின அன்பர் வாக்யமும் மிகவும் அந்யாயம். மேலும், உபேயத்வத்தையொத்த ஜோகாபாயத்வத்திற்கும் புருஷகாராதிதரமானபடியால் அக்கும் வாயகம் ஸித்தம். 'அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம் । லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோகிநீ ॥' என்றபொழுதும் லக்ஷ்மீபதியான யாமே நம்முடைய லாபத்திற் குபாயமென்றதால், ப்ரபத்தி புருஷகாரத்வே பற்றும்பொழுது ப்ராப்தியும் யோஜிப்பிக்கைக்காக வல்லபை வேணுமென்றும், தது நந்தரம் உபாபவர்ண லாபத்தில் பிராட்டியை வேறுபடுத்தமுடி

யாத ஸவ்யக்தி ஸ்பான உக்ஷவதி வேணுமென்றுமாயிற்று. ஆகை யால், பாரதந்த்ர்ய ஸ்வாமித்வ ரக்ஷகத்வ நிபந்தமென்றும், உபாயகத்வாதிகள் உபாதி நிபந்தங்களென்றும் நிர்ணயித்தது. இதற்கனுகுணமாகவே மற்ற வசநங்களுக்கும் அர்த்தம் யோஜிப்பிக்க வேண்டும். இல்லையாகில் முன்கூறியபடி ப்ரமாணஸ்வரூப ப்ராப்ய ஸங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்த்ய ப்ரஸங்கம் வரும். உபாயத்வம் பிராட்டிக்கில்லையென்ற வசநம் கர்ணவேண கிடைப்பதும் வாய்ப்ரஸாதமாகும் போலவேயாம். 'இதி தேவீம் பாரதந்த்ர்ய வஸ்த்ரா தேவாம் ஸர்வஶ்ரேயஸ்' என்ற ஸ்ரீவராஹ ஸ்ம்ருதிவசநமும் ஸ்ரீக்குப்பாரதந்த்ர்யத்தைக் கூறிற்றேயொழிய உபாயகத்வாதிகளை மறுக்கவில்லை. கூறுதவிடத்தில் 'அநந்யநேநந்த்ராஹ்யம்' என்ற ந்யாயப்படி 'இதி வேஷதி ஸாஹ்யாவதஃ, ஐச்வர்யேண இதி ஸாஹ்யாம்ஸாயம்' என்றவைகளை வியாக்யாநகர்த்திலிருந்து க்ருபாஸ்வாபகர் நிஷர்கள் அங்கீகரித்தனுஷ்டிப்பதுபோல் ஸங்க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமுள்ள பாரதந்த்ர்யமும் பிராட்டிக்குள்ளதென்பதை, ஸர்வஞாநாய ணைத்யாதியால் எம்பெருமானாரும், 'பஸ்யாவிக்ஷ்ய தேவம் தத்ர்தம் வராயீ நாவிய தேவிம்' இத்யாதியால் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ரரும், 'விதேவகவக்ஷ யாநு ஜநநிவர்ண பூர்ண ஸவிஜநேஹாத ஸ்வரதாவ்ருத்த்யாஹவதிவகராவித்ருக்ஷயீஃ । கிமேதஜ்ஞீதேபூரஷஃ கஜஹஜஹதீதிக 'தேவி தேவா வெவிபூஷாயபூஷஜ நபவிரோதா தவிநஃ ॥' என்று ஸ்ரீவராஹபட்டாரும் 'இன்னமுதத் திருமகளென்றிவரை முன்னிட்டெம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே.' ஸாவஃ ஸரம்ப்ராயஃயித ப்ரவ தேஸ்ஸ்ரீயதஃஸ்ரீயஃ' இத்யாதிகளின்படியே அநாதியாக ஸம்ப்ரதாயம் நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷணகுணஸம்பந்தங்களையுடையவளாய் (பாரதந்த்ர்யமென்ற) இம்மேவத்தாலேகைகொள்ளுகிறான்' என்று ஸ்ரீதேசிகனும், 'குணஸம்பந்தஜாஷ்டவத்ய விஷேஷஃ பாரதந்த்ர்யதா । ரக்ஷணா நிஜஸங்கல்பா திதிநீ

ணீபூர்வசேஷபாவேயஃ ॥' என்று ஸ்ரீநயினாராச்சாரியரும் அருளிச்

செய்தார்கள். இப்பாரஷிகாரணவாரண மாத்ரத்தால் மோக்ஷ ஸித்தியா? அல்லது வேறேயொரு உபாயாநுஷ்டாநஸாபேக்ஷத்வ யத்தால் வேண்டுமோ? என்கில்; நம்நண்பர் க்ஷேமமாரவான பிள்ளை லோகாசார்யரும், ததீயரும் ஸ்வஸித்தாந்தம்வரையில் பர ஸாபேக்ஷமென்றதை ஸ்வீகரிக்காததால், ததுபயமான பார ரக்ஷகாரணவாரண விஷயமான விவாதம் செய்வது விஸ்வம் வாதமேயாகும். ஶேஷத்வஸம்பந்தஜ்ஞாநம்கூட ஸாபேக்ஷம் போல் ஸ்வரூபவிரோதமென்று கூறின இவர்களுக்கு பார க்ஷகாரத்தைப்பற்றியாவது ஸ்வீகாரத்தைப்பற்றியாவது விவாதப் படுவது 'காகஸ்ய தந்தபரீக்ஷா ஶ்ரேஷ்டஸ்ய நிர்ணயம்' என்று நிர்ணயம் பண்ணப்புகுந்தவன் கணக்கோடொக்கும். ஆகையால் ஸாத்யஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணும் நமக்கும், ஸ்வதந்த்ரஸித்தர்களுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வவிஷயமும் ஸமஸ்தஶாஸ்த்ரவிஷயமும் உத்தராவிசா ரமும் ததாஸ்தவ ப்ராயஶ்சித்தவிசாரமும் ப்ரஸித்திகளெல்லாம் வே ண்டுமேயொழிய, ஶாஸ்த்ரஶாஸநத்தை பெருக்கிவைத்துக்கொண்டு '[illegible]' என்றபடிக்கு வ்யாபாரகவ்யபதேஶிகளாயுள்ள சிலரைச் ஶாஸநம்செய்வது ஸ்வப்ரயோஜனமு மில்லாதேயிருக்கு மொரு பரஹிம்ஸாரூபமான ஹிம்ஸாகர்மம். இது அவர்க ளுக்கு 'நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி, ஶ்ருஹிம்ஸாபரமோ யஜ்ஞ:' இத்யாதிகளான நிஷித்தப்ரவர்த்தனமாகிற ஶாஸ்த்ரகாரணமாகும் மோக்ஷாபாயமாத்தனை. அதெங்ஙனேயெனில்; ஶப்தலக்ஷணம் ப்ரயோககாரணத்தில் 'ஸ்வீகாரத் திற்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை. இரண்டிரண்டுங் குலைய வேணுமென்றிருக்கில், இரண்டுக்குமிரண்டு முண்டாய்த்து தாம். இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண் டாய்த்ததாம்.' என்பனவாம். இப்பங்க்திகளுடைய ஸாரார்த்தை மணவாளமுனிவர் தமது விஶதவ்யாக்யாநத்தில் விஶதமாய்க்

கூறியிருக்கின்றார். இவ்வபிப்ராயத்தைத் தமதுள்ளில் வைத்து ஸ்தோத்ரகாரர் வித்வன்மணி வேங்கடாசார்யரும் ‘ஸகலேதரஸம்பந்தாய ஜக்ஷதிவிதவிஹிதேதஸம்க்ஷிப்தவ்யக்தாத் ஸர்வஸஜ்ஜாதச யதாம்யத் ஶ்ரீமத்ஹிதார்வாதநம் காரயந்த꞉ ।’ என்றும், ‘ப்ராப்தம் ப்ரதிஷ்டோபாயத்வாத் ப்ராபகதி விரஹிஹிதம் ஸௌஹார்த்தம் ஸ்வஸயந்த꞉ ஸௌஶீல்யாதயஶ்ச ஜநதத்விதயத꞉ ஸௌலப்யம் தோஷ ஹோம்ய ।’ என்றும் சொன்னார். ஆகையால் ப்ராப்யத்வாகாரமே ஸ்ரீக்குள்ளதென்றுவது, உபாயத்வமுமுண்டென்றுவது, இவையில்லையென்றுவது நமதன்பாகிய ஸாக்கேதராமாநுஜமுநீஶ்வரர் தமது ஸ்ரீஸூக்திகாஶிகையில் வாதிக்கவேண்டியது அநாவஶ்யகமேயாம். மேலும்; முதலில் ப்ரபையைப் பிடித்துப் போகின்றவன் அதன் ஆஶ்ரயத்தைக் காண்பதும் ப்ரபையினுதவியாலானாலும், ஒடுவில் ஆஶ்ரயத்தைக் காண்கைக்கும் அப்ப்ரபையின் ஸாஹித்யமல்லாதே ஸ்வாதந்த்ர்யமாமாவதால் ஸர்வத்ர ஸர்வேஶ்வரவி பிராட்டியோடு ஸம்ஶ்லேஷமாயிருக்கும் எம்பெருமானே உபாஸ்யராகின்றார். இந்த த்ருஷ்டாந்தமுமல்லாத ‘நாந்யா ப்ரபா லக்ஷணம்ஸ்வஸ்ய’ என்றவோர் வாக்யத்தை வைத்துக்கொண்டு பிள்ளை லோகஞ்ஜீயரென்றவோர் ஶிஷ்யரானவர் தம்மாலியற்றப் பட்ட வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய நிஷ்கர்ஷமென்ற க்ரந்தத்தில், ஶ்ரீவசநபூஷணத்தைப் பேசுவதில் ப்ரதிகூலியாகி கேவலம் ஸம்வாதியாயிருந்த ‘மணிப்ரவாள’ என்ற விஶேஷகம்பை சேர்த்துப் பெரியதாயிருக்குமோரோலை க்ரந்தம் முழுவதும் ‘ஆஶ்ரிதவிஶ்லேஷாஜாகர்யா, ஶ்லேஷாஜாகர்யாஶ்ரிதவத், கர்யாஶ்ரிதவத் ஶ்லேஷாஜா’ என்று ஸங்க்ரஹத்தில் ப்ரஸ்தாவபுரஸ்ஸரம் போடுவதுபோல் வஜ்ரவி பாடியெழுதினதைப் பார்த்து தன்னிஷ்டப்ரகாரம் வேண்டியவரையிலெழுதிவைத்துக்கொண்டார். ஸம்ப்ரதாயவாதிகளான ஸம்ஸ்க்ருதக்ஞர்களெல்லாமிவ்விதமுள்ள ஜல்பஜிகள் க்ருதகோபாலதேஶிகநபநஸந்நாதிகளைக் கண்டு ப்ரமிப்பவரல்லாததாலிதுவரையில் அப்புஸ்தகத்தையோர் ப்ரதிவாதமாகவே அங்கீகரிக்காமல் உதாஸீநராகவே

ஸனுடைய ப்ரதிஷ்டாநம் போன்ற நிலைமையில் நிலைநின்றரு
ளினர். இதனால் ப்ரதிவாதிகள் விஜயப்ரஸ்தாவம் கூறவுமிட
முண்டு. ஶைவத்வேஷித்தால் ஔத்தரதேஶத்திலுள்ள பாஹ்யாதி
நவீநவைஷ்ணவர்கள் போகச்சேஷமுள்ள ஔத்தரவிப்ராவஸாதி
தேஶஸ்தவைஷ்ணவர்களாவது கண்டநஸந்தோஷிக்கவிடமுண்டு.
அல்லாதே; விஶிஷ்டவிஷயத்திலும் ஸாம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநத்திலும் ஸி
த்தமும், ஶாஸ்த்ரமும் ஸம்பூர்ணமுமாயுள்ள ஸ்ரீவேங்கடாத்ரி
ஸ்வாமிப்ரமுகரான ஸ்ரீகாஞ்சீகாஞ்சநமான ஸமஸ்தவைஷ்ணவஸாதாரணமா
கும் காஞ்சீக்ஷேத்ரத்தில், ஶைவாசார்யப்ரமுக ஸுதீகளுக்கெல்லாம்
ஸ்வயந்தான் ப்ரதிவாதிகமாகக்கூட ஸம்பவமாவது மிகவும் துர்லப
மென்பது ஸகலருமறிந்த விஷயம். ஸாம்ப்ரதாயிக ஸதங்
களும் இந்நிலைமையில் இப்ப்ரகரணத்தில் ஸம்பந்தமாவதுபற்றி
ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கோர் நிகர்ஷத்தைக்கூற எவ்விதம் கார
ணமில்லையோ, அவ்விதமே ப்ரமாணப்ரதர்ஶந விஷயநிரூபணத்தை
ஸ்வரூபமாக்குவதாக வருகிற வாதிப்ரஶ்நப்ரதிஜ்ஞாவதிக்ரம
நம் அந்த வாதிஸ்வபாவத்தையே ஸ்வரூபமாக்கும். ஆனதால்
ஸர்வாசார்யாதிகளைப்பற்றியதும், உபாத்யாயாதிகளை
கூறத்தக்கதுமான ப்ரமாணவசநமொன்று மிதுவரையில் எவரா
லும் எழுதிவிடப்படாததாலும், ஸத்தர்க: இல்லாததாலும்,
ப்ரபலங்களான ஶ்ருதிகளெல்லாம் ‘காவேர்யாஸ்தடம் ஸமா
நா, ¶ஸ்ரீபஞ்சோபநிஷத்ஸங்க்ரஹோதாரா, ஸாந்தோகாத்யா
ஶ்ரிதா; ஶம்பாநதேவீ ஸர்வநவ்யாயிவந்தீ, ஸ்ரீபாவஸாநா
ஸ்த்ரீதத்வஶ்யது, ஶம்ப்வஸ்ரீ ஸத்ப்ரஸூதாநாம், ஸர்வஶாநாஜந
தாவிஷ்ணவந்தீ’ என்றுதேஶிப்பதாலும், ‘ஸக்ருதிஹா தாவ
ப்ராதிப்ரஸாத ப்ரஸிதோஷிணீ । ஸாஸாரப்ரவர்தாரிணீ ।
ஸர்வஸம்ஸாரஹாரிணீ । ஶரீரவர்ணதாயிநீ । ஜ்யோதிஷ்டவ்ரத
தாவஹா ॥ ஶுத்தவித்யாவதேவிகா விமுக்திமோக்ஷதாயிநீ ॥’ வென

¶ ஸத்ப்ரதாரம் = விஸ்தாரம், ஸர்வவ்யாபிநீ இத்யர்த:’
இதி வ்யாக்யாதாரம் பாஷ்யம்

ஶாபந்தோகூரா முதிரஸ்ய சாஷ்டாங்காசுரிஷு ஷிஷ்ணுஜஷிஷஹரம்வஹதித
விதீயந்து । சுரிஷு நசீஷிதுஷிதம் க்ருதசித்யாயா! கூம்ஜ
ஹொகஃபைகொபலீஷாரஹாவஃ ॥' இத்யாதி ஸ்ரீவாஸுதேவாதந்த்ரஸ்ரீவி
ஷ்ணுபுராண ஸ்ரீமஹாபாரதகோஶ வ்யாக்யானங்களி
ருப்பதாலும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு சண்டகமும், தகவ்ய
யாகதமாய் ஜீவஸாஸ்நாயிகாரண்யமும், தசவ்யாபாக்ஷமாய் விஹா
ஷாஹாவமும் சுதவைவ ஜமஸ்காரணஷாஹாவமும் இதடியாக
வெஶபந்வந்தாஹாவமும் கூற எவருக்கு மிடமில்லையாயிற்று.
மேலுமிதனால் உக்தமென்ற தத்வத்தைப்பற்றி ஶாஸ்த்ரனுடைய
ஸந்தாஸாத்ரமென்பவரும், ஹமவானே ஷெஷிஷபால் ஷீரூபவ
மான விமதஹாஷாத்தைப் வரிமஹித்துக்கொண்டு அதோடு
ஷீஸாத்யா ஸிருக்கிறொன்பவரும், கௌமா சுஷநதாருவ
மான ஷீபநம் முதலிய மஹணங்கள்போல் ஈதொரு ஹமவதத்வி
சேஷமென்பவரும், ஹமவானுக்கும் ஹமவதிக்கும் சுஹாதமே ஸ
வந்தா உள்ளது ஹெதரீஸவாயிகமென்பவரும், ஹமவதியான
வள் ஶாஸ்த்ரனுக்கு மீகவஸ் யென்பவரும், வ்யக்தியினேர்
சுபிஷ்நஸாத்ரமென்பவரும் நிரஸ்தர்களாயினர். ஆனதால், சதம்
அமான யாதொரு உஹாரூபமான ஷீவாம்ஷம்ஶமுண்டோ,
அந்த ஜமக்காரணமே இவ்வளவாலும உபாயமும் உபெயமு
மாயிற்று. இதைப்பற்றியே 'ஜம்வதீ வஶகாரணி' என்று
உருமத்தில் கூறப்பட்டது. ॥எ॥

ஸவா ஷ்யகாரம் உபவாஷநம் செய்யப்பட்ட வமுந்ங்களை
யும் கௌமா கூ தகந்ங் கொக்கொண்டு விநாஶம் செய்யப்பார்த்து
ஜஷ்டிரிவட்டான ஸங்ஹஷ்டியில் பேசிக்கொள்வது, ஶிவாய
ஜ்ஞாவவீதமாபத்யாதிகளை வஹிக்கும் சுஷதக்ஷஷிகூரக்களைப்
பார்த்து, காத்யஷிவகூதிகளாய் ஶிவாயஜ்ஞாவவீதமாயத்யா
திகளை நிஶகமாம்த்யஜித்துஸவந்தாடநம்செய்யும்ஜண்ஷிகூ
க்கள் தமது ஈஶாஷீபதையை அறியாதேமற்றவர்தை ஈஶாஷீபாவா
ஸமென்று வரிஹஷிப்பது போலாவதுமன்றி, சுஷதக்ஷிகளா

ன ப்ரபத்த்யுபாயநிஷ்டர்களையும்; யதீச்வரோக்திகளையும், நம்மை யும் தங்களைப்போல் வர்ணாச்ரமாசார ஹீநப்ரபத்த் யுபாய ஸவிசேஷ ஸர்வேச்வரீத்வாதிகளை விட்டவரென்றெனவும், தாமே ப்ரமாண விஷயத்தில் தலைவரெனவும், உத்ப்ரேக்ஷித்துத்திரியும் வாதிசுங்கிதர் ஹ்ருதயத்தோத்ப்ரேக்ஷிதர் பலருளரேயாகிலும், அவர்களுக்காக அல்லாதே ஸத்வநிஷ்டராய நிஷ்டாதிக ஸத்ப்ரேக்ஷர்களுக்காகவே உபபாதிக்கப்பட்ட யிவ்வர்த்தங்கள் தாத்பர்யவர்ணிதர்களால் ஸ்ராதத்தோடு ப்ரபந்திதங்களேயாகும். மேலும்; பிராட்டிக்கு ப்ரஸாதாதிஷ்டாத்தைப்பற்றும் நிர்தேசம்பண்ணினதால் உபா யோபேயத்வ மில்லையெனில்; பெருமாளுக்குக் கேவலோபாய த்வத்தைப்பற்றும் விதிக்கின்ற ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு உபேயத்வ மில்லையென்கில்; உபேயத்வ விதாயகப்ரமாணம் எப்படி பாதக மாகுமோ, அப்படியே பிராட்டிக்கும் உபாயத்வோபேயத்வ வி தாயக ப்ரமாணங்களிருப்பதால் கேவலப்ரஸாதாதிஷ்டாத்தமே யுளதென்கில் பூர்வோத்தர வாக்ய விரோதப்ரஸங்கம் வரும். உபாயத்வாதிகளைப்பற்றி, உபேயத்வ ஸம்தேகயால் முன்பே பரிஹ்ருதம். ஆகையால் ஐக்கி ஷூத்ரவர்ணத்தில் ப்ராதவே தத்திலுள்ளது விசேஷணபர மென்றதுபோல், பூர்வவர்ண ப்ரபத்திரூபத்திற்கும் அர்த்தங்கொள்ளக் குறையில்லை. ஏவகார யர்த்தத்திற்கு ப்ராமாண்யத்தைக்கொண்டு பாதகம் வந்தால ன்றி அர்த்தாந்தரத்தை யெழுதுவது ஸமீசீநமாம். இங்கு ஏக வசநத்திலே ஸாரஸ்யமிருப்பதாலும், அதற்கு பாதகமான ப்ரமாணமூலத்தாலும் உபலக்ஷணபர மன்றிக்கே விசேஷண பரமாகவே கொள்வது உசிதம். இவ்வர்த்தத்தை நிகமதா கிகக பூர்வாசார்யான ஸ்ரீநயினாராசாரியரும் தமது விரோதப ரிஹாரத்தில், ‹ ஸகலவிசேஷ விசேஷய நிர்விசேஷத்வ ப்ரஸாநா வாதிகத்வ ஸமஸ்த ஸ்வரூப சேஷித்வம், தத்தத்ர ப்யஸ்த வேஷிகா; ஸம்ஸார ஸமுத்தாரகத்வம், தத்ர தத்தேத்ர ஷிகாரகத்வம், விசேஷ்ய ஸாக்ஷாத்க ஸமவத: ப்ராயாநத்ர, வி சேஷணஸாக்ஷாத்காரஸத்ய ஸுக்ஷ்மார்த்த நிரூபகப்ரசுர

வ்யாபாந்ருதித்ராதி ஸவப்ரவ்ருவஸ்திதம் ॥ ஸதஸத்வ்யத்யஸ்தி வாஸ்யஸ்வரூப விசேஷண நிரூபணாவஸ்யாபா ஸாஸ்த்ர ஸாவேத்ரவக்ரமே ‘ ஸ்ரீநிவாஸே ப்ரஹ்மணி ’ இதிநிர்த்தேஷ ஸ்ய ஸ்வரூபாநுபந்தியா ஸ்ரீநிவாஸஸ்வரூபகம் விசேஷணவாதி । அத ‘ உபேந்த்ராகா விஷ்ணுப்ரத்யாஷ்ய ’ இத்யாதிஸ்லோகம் வர்ஸ்யம் ॥ ஸகலஸ்வஹவிஷ: அபோதோவயோ ராஜேஸ்ஸ்ரீகேவலி ப்ரமாணவிஸ்தித வேஷத்ரம் நகஸாதி தவ ஸவநீயதே ॥ ’ என்றருளிச்செய்தார். இங்கு சிலர் அயத்தில் ‘ வரணம் ’ என்றபொழுது ‘ வரணாநு ’ என்றில்லாததால் எப் படியிருவரையும் உபாயமாகக் கொள்வோமெனில், உபேயத செஷி யிருவரையு மொத்த ப்ராப்ய

ள்ள ஸகலவஸநமேன்? பாயிக்காதென்பதால் அவரும் ஸமாயா நிக்கப்படுவர். மேலும்; அம்ஸமஸமல்லாதே விசேஷண பதவ்யவத கஸ்யாபாயமுனதால் ஸ்ரீதேசிகனும் அபாயி காரத்தில் ‘ வரணாவிதிநித்யஸ: பத்தேவஸிஷ்டபாயக: । இதித்தே ஸித்தம்ப்ராகம் ஸ்ரீமேவஸ்விரோதக: ॥ வரணாநிதி வக்தவ்ருதி வவப்ரஸஞ்சிதம் । ப்ரயமேத்ர ஸவஹாவஸ்தக், பதிவ்யாபாந்ரதாசபாயக ॥ என்றும் ஸமர்ஹவித்தருளினர். விஸிஷ்டக த்தைப்பற்றி பதவோக்த ப்ரமாணங்களையும், தந்நாசண ந்யாயங்களையு மிங்கொருதரம் ஸமர்ப்பது. ‘ நா ராயணம் ஸம்ஸ்ரயே ’ என்றாலும் நாரஸப்தம் ஸகலவாசகமாவ தால் ஸகலவதியென்றே கருத்தாகும். அன்றியுமிங்கு ‘ஐம்ஸ்ரீ ஸஹவரம் ” என்றதாலும் பிராட்டிக்குள்ள ஸஹயத்வ ரணம் வ்யஞ்ஜிதம். இவ்வயம் முன்பே கூறப் பட்டது. ‘ காவ்யஹோராஸ்ரயே ’ என்றவிடத்திலும்; ப திவ்யாபாந்ரதையைப்பற்றியும், ஸமியோமஸிஷ்டந்யாயத்தை ப்பற்றியும் வதிமோபாவாதாநம். அன்றியும் ‘ சூர்யணோ விதாவிஜமணஸ் ’ என்றருளிச்செய்த விசேஷணத்திலும் ஸ்ரீஸாந்நித்ரஜேமந்து । இங்ஙனில்லையாகில் ‘ தத்தேஹமாவ தாம் நவப்ரயமமியதே ...திரவீ ’ என்றதும், வைஸ்யப

ரக்ஷாமதிம் பரம்புமாக்ஷேப்ரேஷு ஸித்தா ஸ்ரீஹரம் ஸஹதேதிதீ
யா' என்றதுமான ஸ்வாத்விஶ்ராயம்வரும். மேலும்; உபாயா
திகாரணமான ஸாத்விகமென்ன, த்ரைகுண்யஸ்வாஸ்யமான த
மது ஸௌஷ்டவமென்ன, இவைகளுடைய தெளிவே ஶரணாக்ஷா
ஸமயமாக வொப்புக்கொண்டவர்களுக்கு ஸ்ரீவிஶிஷ்டநாராய
ணனே உபாயமாமென்னக் குறையில்லை யாகையாலிவர்கள்
ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதும் விஶே. அன்றியும்; நமது
நண்பராகிய ஸாகேதராமானுஜ தாஸஸ்வாமி தமது பாஷ்யத்
தின் முன்னுரையில் ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹஸந்நிதிஸந்தர்ப்ப உபாயஸ்ய
ராகிய ஸத்தக்ஷிகளைப்பற்றி, 'இவர் நம்பிள்ளை ஸாத்ஸ்வாபாய
ரென்னுமிடம்ஸ்பஷ்டம். அவரருளிச்செய்த ஈட்டில் பலவிடங்களில்
பிராட்டிகாரகத்வ வ்ருத்திநிஷித்தமான உபாயத்வம் முதலானவை
சொல்லாமையாலும்' என்றெழுதினதுமல்லாமல் ரஹஸ்யத்ரய
ஜீவாதுவென்ற க்ரந்தத்தில் 'நப்ராப்யம் ஸமர்த உபாயத்வம்,
ஸ்ரீபத்நீ புருஷகாரத்வ நிதர்வ வ்ருதே' என்று பூர்வபக்ஷ
ம்பண்ணினதையுமெழுதி மேலிதற்கு 'உபாயாபவ்யூஹயந்தா
நயேவ, ஸ்வாயாராணமேஷ்ண வ்யுத்தியதோஷ்டவ்ருத:' எ
ன்றவாக்யத்தால் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீபதிக்கு மிரண்டிடத்திலும் உபா
யத்வாஉபேயத்வாதி ஸகலங்களுக்கும் ஸம்பந்தமிருக்கச்செய்தே
யும் உண்டாரக பிராட்டிகாரத்வங்களை அவரவர் கார்யமாக
ஸேவையால் கூறுகவிஹரித்துக்கொண்டதாலேற்பட்டவஸாயா
ரணலக்ஷணாவமான நியமம்தானேயொழிய வேறில்லையெ
ன்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தையு மெழுதினதால் ரஹஸ்யத்ரயஜீவாது
வென்ற க்ரந்தம் நமதன்பருக்கு ஸாதகமேயாகாது. அன்றியும்
'உபாயாபவ்யூஹயந்தாநயேவ' என்றதாலிங்கு நண்பர் ஸி
த்தாந்தத்திற்கு வைபரீத்யமும் மேற்பட்டது. 'ஸ்வபாவஸ்து
ஸ்வரூபஞ்ஜநதிஸக்ஷ்மீஸாந்தஸிஜன ப்ரகாராவதாயா ஸவ்வவ
ரணன ஶரணயது' என்று ஸ்ரீஸ்வபராஸராவாயாப் பராண
ரும் லக்ஷ்மீகல்யாணத்தில் நம்மாழ்வார் வாக்யமாக வருளிச்செய்
ததாலிருவரையும் ஸமீக்ஷித்தாராயிற்று. ஆழ்வாரும் 'ஒண்

டியாள், கோலத்திருமாமகளோடுன்னை, நின்திருவருளும், அகலகில்லேனிறையும், திருவேங்கடத்து, வேரியாரு' இத்யா திகளால் பிராட்டிக்குள்ள ஸ்வாமிநாயிகாபனத்தையும் ஸாக்ஷா ந்மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். நம்பிள்ளை தி ருவடிகளான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் தாம்செய்தருளின முப்பத்தாறாயிரப்படி ஈட்டிலும் 'உபாயபாவத்திலும் ஸம ர்ப்பணத்திலும் ஸாபேக்ஷமாயிற்று.' என்று வ்யாக்யானித்தருளினார். மேலும்; 'பொன்னுலகாளீரோ' என்ற பாசுர வ்யாக்யானத்திலும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷ ப்ரதத்வம் பிரா ட்டியாருக்கு முண்டென வருளிச்செய்தார். ஆகையா லீட்டிலும் ஸஹோபாயப்படிக்குள்ள ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஸாமமில்லை. ஸ்ரீராமாயணவ்யாக்யானத்தில் கோவிந்தராஜனும் 'அஶேஷாவ ஸிஷ்டாதம்' இத்யாதி ஸ்லோகங்களில் தாஷஸ்நத்தை யனுஷ்டித் தார். இப்படி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஆளவந்தார் தொடங்கி ஸ்ரீபட்டர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் ஸ்ரீநாராயணமுநிவரை யிலுள்ள ஸகலாசார்யர்களும் மோரான்வழியாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலெங்கும், நம்மேயாகும் ஸ்ரீஸ்வாமிருடைய கோரி க்கையே ஈடேரவிரகில்லாதே போயிற்று. இவ்விதம் கதியில்லா தேபோகவே, விஷ்ணுபத்நீத்வத்தால் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வாதிகள் ஸ ஸாமதங்களெனக்கூற வோர்வழி முடிவிலுதித்தது. அதையும் மேல் ஶ்லோகத்தால் நிரூபிக்கின்றார்;—

பதித்வஇவ பத்நீத்வ மஸாதாரண லக்ஷணம் |
ஸந்நெந்நெயாஜநஸம்பந்தஸ்ஸ்வஸ்வநிஷ்டே தாத்ருஶநிரூபகா ||

பதித்வேத்யாதி || (பதித்வஇவ) ஸர்வேஶ்வரத்வம்போல் (பத்நீ த்வம்) ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கும் (அஸாதாரணலக்ஷணம்) மற்றொருவருக்கும் பொதுவில்லாதே யிவ்விருவர்களுக்குமே யுரித்தான வோர் லக்ஷ ணம். அதாவது;— 'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்றபடி எப் படி ஸ்வாமிக்குஶ்ரியஃபதித்வமானது ஸர்வஸமாவகமாயிருக்

கும் ஸர்வஜகதீஶ்வரத்வ நிரபேக்ஷமான லக்ஷணமோ, அப்படியே 'அஸ்யேஶாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' என்றபடி விஷ்ணுபத்நீத்வமானது இப்பிராட்டியாருக்கும் பரத்வஸாபேக்ஷமாயிருக்கும் ஸர்வஜகதீஶ்வரித்வ நிரபேக்ஷமான லக்ஷணமென்று தாத்பர்யம். இங்கு இவ்விஷ்ணுபத்நியானவள், இச்சேதநாசேதநமயமான ஜகத்திற்கு ஸ்வாமிநியெனப் பொருள், அல்லாதே இந்த ஜகத்திற் கீச்வரியாயிருப்பவள் விஷ்ணுவிற்குப் பத்நீயென்ற பொருளல்ல. இங்கு ஜகதீஶாநத்தையே இவ்வாக்யம் விவக்ஷிக்கவந்தது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்' என்ற ரிக்கும் ஸர்வபூதேஶ்வரீ யென்பதை விளக்குகின்றது. ஆனதுபற்றி விஷ்ணுபத்நீத்வாபாவத்தால் விஷ்ணுவாராத்யத்வமும் ஏற்படுமேயல்லாது மற்ற ஸர்வஜகத்தோடுங்கூட ஸமாநாதிகரண்யமும் ஸம்பவியாது. இவ்வர்த்தம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாம். உபேக்ஷிக்யமோ நிஸ்ஸம்ஶயம். இப்படியிருக்க விஷ்ணுபத்நீத்வம் ஶ்ரீக்கு ஓர் விஶேஷமான உத்கர்ஷாஹேதுவேயாம். ஆகையாலிதைப்பற்றிய ஸந்தேஹமும் 'உத்த்ருதேவீயதே' என்ற கணக்காய் நமதன்பருக்கு வ்யர்த்தமாயிற்று. (ஸேநந) இதனால் ஸாமாந ஸ்வத்வஸ்ய ஸாமாந ஸ்வத்திற்கு (வ்யர்த்தோக்தி:) வையர்த்த்யாதியான்து (நிரர்த்தகா) ப்ரயோஜனமில்லாதது. அதாவது;—விஷ்ணுபத்நீத்வத்தையிட்டு ஶ்ரீக்குக்குறை வுளதேயாகில், ஶ்ரீபதித்வத்தைப்பற்றி விஷ்ணுவிற்கும் குறைவு வரக்குறையில்லை. இங்கு விஷ்ணுஸம்பந்தத்தால் குறைவா? நிரபேக்ஷமான வஸ்துவிற்கு அந்யவஸ்துஸம்பந்தத்தால் குறைவா? பத்நீத்வத்தால் குறைவா? எனில்; விஷ்ணு ஸாமாந்ய வஸ்துவல்லாததால் குறைவில்லை. அந்யவஸ்து ஸம்பந்தமென்றது விஷ்ணுவிற்கும் பாதகமாவதாலிவளுக்கும் பாதகமாகாது. பத்நீத்வம் பாதகமென்பது பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றியா? ஸஹபத்ரா வரணத்தைப்பற்றியா? பாரதந்த்ர்யம் ப்ரஜையைப்பற்றியாதலாலும், அர்த்தவஶ்யதா பாவத்தாலும், லௌகிகஸம்பந்திகள் போல் ஸாதுஸஹ்யதேதி யநாவஶ்யகமாதலாலும், பதிக்கும்

ஷத்ரீவிஷயத்தில் வைராக்யம் வரக்கூடுமாகையாலும், வாராத ரூபமென்றது ஸம்பந்நமான ஸித்தமானதாலும், உபயவக்ஷத்திலும் தோஷம் ஸாதாரணமாகாது. வாராதரூபம் ஸித்த ஸாத்யமல்லவானதுபற்றி ஷத்ரீகம் ஸாதாரண ஸாதநம் மானிக்கரமல்ல. ஸஹாய ஸ்வாதந்த்ரமும் ஸித்தாந்தமும் வைசேஷிகமேயாம். இந்த ஸஹாய ஸ்வாதந்த்ரம் நித்யாநந்தமான தால் உபாயதசையில் ஸர்வான் ரக்ஷகனை வரிக்கப்படும் பொழுது இப்பிராட்டியும் தயா ப்ரஸாதரக்ஷண ரூபவைஶிஷ்ட்யத்திற்கு ஸஹகாரிணியாயிருக்க வேண்டியதைப்பற்றியே 'ஸஹாய வரீதவ' என்று ப்ரஸாதித்தான ஜநகன் சொன்னான். ஸநந்யா ஶீநகம்யானகமும், ஸந்யாஸ காரணகமுமிங்கே ஸரிப்பது. இவ்வர்த்தங்களைப்பற்றிய ஸாவ்யவஹாரவக்ஷி ஸாஸாக்ஷாப்படி முதலிய யோகாவாய க்ருதரஹஸ்ய வாக்யங்களுக்குரை யெழுதிய மணவாளமுனிவர். || அ ||

இப்படி விஷ்ணுவத்ரீக ஸ்ரீவத்ஸங்களைப்பற்றிய ஸம்ஶங்களைப் பரிஹரித்து மேல் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள வைசிஷ்ட்ய லக்ஷணத்தை த்ருஷ்டாந்தங்களால் நிரூபிக்கிறார்:

ஸம்பூர்ணஸ்வயஸ்யஹாஸாஜநனாதிநீரஜேசா
ஶ்ரியேண ஸம்த்ரும் வாக்யஸ்ய யோகாதலிங்கி
கரணார்த்தாந வ்யக்ஷாதிவத்ரு | காந்திம்ஶாஸம்
விசேஷாதாரண தலி நசேஶவம்பூ தாராவயஸ்து
த்தத்ரீகவயோகாகவர்ண தலிநாஸாவ உக்தா
ஹிதாயாத் ||௯||

ஸம்பூர்ண இத்யாதி || (ஸம்பூர்ண:) ஜகதாஹாரகாரனுன ஸம்பூர்ணனவன் (ஸ்வயஸ்ய) திநமணியான ஸூரியனுடைய (ஹாஸா) காந்தியால் (காந்தி) தமோநிவாரக ரூபமானவைபோர் தேஜஸ்ஸை

யும் (ஜலஸ்தாநாதிதீரஸ்து) நீருண்ட மேகத்தினின்றுதித்த ஜல மும் (ஜோஸாஶ்ரயேண) ஸஜ்ஜநங்களுடைய வாஶ்ரயத்தால் (ஸாஸிம்) மஹாஸ்வேயாதிதீர்த்தமென்ற வபிஸாஸியையும், (ஸூக்தீ) நூலானது (வாஸவஸ்யேமாஸு) உபநிஷாதி வாஷங்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் (விஶேஷாதாரணஸ்வே) மிகவும் கொண்டாடுதலை யும், (தாலவ்ருக்ஷாதி வத்ரஸ்வே) பனைமரம் முதலியவைகளின் வத்ரமும் (லிகிதாணாஸ) வர்ணவாதி லிபிகளையெழுதுவதால் (நரைஸ்) உபாஷ்யர்களால் (ஸஜ்ஜந) நன்றாக (வாஶ்யதாம்) வந்த னம் செய்யத்தக்கதன்மையையும் (ஞவ) எப்படி யடைந்ததோ, (தத்வ) அதுபோல் (வந்தீஸ்வேமாஸு) பெருமாளோடு வந்தீஸ்வ மாகும் ஸம்பந்தத்தால் (நவமா) சுந்த்ராஶ்ரயத்தால் புதிதா யோர் ஏற்றமுண்டாவதில்லையிறே (ஹி) ஏனெனில்; (ஶயாம்) ல க்ஷ்மீ விஷயத்தில் (தத்விநாஶாவ:) வாக்யோஜ்யதத்வஸ்தாணங்க ளால் பெருமாளோடு ஸ்வரூபஸித்தியமானது (உக்த:) கூறப்பட்டி ருக்கின்றது. அதாவது;—சூரியனுடைய கிரண ஸம்பந்தத் தால் எப்படி ஸஞ்சரிப்பவன் ஸ்வயம் ஸ்வஸ்த்ர யிருக்கச்செய்தே யும் ஸஸ்ஸமைப்த் தீர்ந்து தமோநிவாரகனாக வாகின்றானோ, எப்படி ஆகாஶத்திலுள்ள மேகங்கள் மழையைத் தாரதம்யமில் லாது பொழியச்செய்தே மஹாயஶோநாகாவேரீ தடாக ஸமஸ்தா திஸம்பந்தத்தால் ஸாக தாஸாஸ்தையை யடைகின்றதோ, வா ஷஸ்மாநாஷம்ஹத்தாலெப்படி ஸூக்தமானது ஸிரஸாலும் யரிக்கப்படுகின்றதோ, வீட்டிற்குக் கூறைமேயவும் ஊஷ்யாதிகளைப் பானம் செய்யவுமுபயோகப்படும் தாலாதிவத்ரங்கள் ஸ்ரீஜோஜா ஶயணாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுடைய வெழுத்துகளாலலங்கரிக்கப்பட்ட வுடனெப்படி ஸஜ்ஜந வாஷ்யங்களாகின்றனவோ அப்படியே விஷ்ணுவிற்கு வந்தியாகவானவோர் ஸம்பந்தத்தால் லக்ஷ்மிக்குமே ஷிகம் முதலானவை வந்ததல்ல. ஏனெனில்; தத்தாஶ்ரயமான வஸ்துக்களும் ஆஶ்ரயிகளும் வேறு வேறு, இப்பிராட்டியாரோ வெனில்; ‹ விஶேஷாஶேஷாநவாயிநீ । விஶேஷா: ஸ்ரீரநவாயிநீ । சுநந்த்ராராவவிஷ்ணாஹம் । சுநந்த்ராஹி உபாஸீதா । தேஜேயம்

ஸவயலஉ்தா । தேவாஞக்ஷமி தாரஹிணீ । தக்ஷிகேக்ஷிமோதிதஸ்யா யகுபஜிஸ்ஹாவக: । மெநலஸக்த்ர விநாகமுகி । நவஸகி உதாஸக்தி: । ஸ்ரேஷ்டாரம் ஸவஷ்ஹேமிநீம் । மாயோவலவஞர்தீ தெ । நித்யாநவாயிநீம் ஸ்ரீயாலெவீம் । நித்யாநவாயம் ஸ்ரீயா । நவத்யஹிபத்தே ஸ்ரீ ஈகிரவி । அகிலகில்லேனிறையு மலர்மேல் மங்கை !' இத்யாதி வசனங்களால் எம்பெருமானுடைய ஸவத்யக்ஷிஸையாய் ஸதஸிமான ஸர்வலாதமெல்ல ஸயஜாதிகளை யுடையவளென்பதும், க்ருஸ்ஸ்வாஸ்யத்தால் வந்தேறியான உஹாத்ம்யத்தை யுடையவளல்லளென்பதும் தாத்பர்யம்.

இப்படி பரஸ்வ வஸ்துக்களுக்கு ஆத்மவஸ்துக்களுடைய ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகும் பெருமையைக்கூறி மேல்ஸவத்யஹிமான விசேஷணவிசேஷ்யஸாவத்தையுடைய வஸ்துவின் நிலையைக்கொண்டு ஐக்யதத்துவத்தின் ஸ்திதியைக் கூறுகின்றார்:—

ஸாவஸாவ்யம் ஸாக்ஷமீராவிதி ஸவநாராயணாத்ரா
யஷீத்ரீதிவாவ — தஉவிஷ்ணுஸ்வாக்த்ர விலுஜமதிவ
லவ்யாவநாவிஷ்ணுஹாவ: ॥ ஸுதிஸுக்தஸு ஸிலேஷு
நஹவதி விஷாஷ்ம் ஸம்வஸ்தாமிழவஸ்ய காசக —
தஸாவீராஷு லக்ஷ்நு வஸ்யம ஹவஷாத்தி ர
க்ஷாதிகாமெ ॥ ॥கஎ॥

ஸாவெஸத்யாதி ॥ (ஸாவஸா) ஸாஸ்ஸென்ற வகையால் (ஸா ஸா:) ஸர்வப்ரஸனவன் (ஸ்ரீவ்யா:) ஸாக்ஷாரென்ற பெயரையும், (ஸ்ரீஸவநாராயண) மூவுலகத்தையும் யஷிப்பதால் (யா) யாதொருவள் (யஷீத்ரீதி) யஷீத்ரீ யென்றுள்ள (ஸ்ரீவ்யாஸை) பெயரையும் (ஸூவஸு) அடைந்தா(ர்க)ளோ, (தஉஸ) அதுபோல் விஷ்ணு:) விஷ்ணுஸவாக்ஷ்யனை எம்பெருமானும் (ஸ்வஸக்த்ர) தனது ஸக்தியிலே (கவிஜம்தி) எல்லா வுலகத்திலும் (வ்யாவ நாஸ) பரவியிருத்தலால், (விஷ்ணுஹாவ) விஷ்ணுவ்யாபகன் என்

ற யாதனாவினின்றும் நிஷ்க்ருஷ்டமான விஷ்ணுவத வாத்ஸல்யத்தை யடைந்தார். இதனால் (ஶக்தி:) ஶக்தியும் (ஶக்தஶ்ச) ஶக்தியை யுடையவனும் (விஷ்ணோஷோ ஸம்பந்தாத்) விசிஷ்டஸம்பந்தாயத்தில் (ஸாமர்த்யாத்) ஸாமர்த்யத்தை யுடைத்தாகாததால் (ஸி ஷூ:) ஸேஷமுள்ளதாக (நபவதி) ஆகாது. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (லக்ஷ்மீ) ஸ்ரீயும் (ஸ்ரீமாம்ஶ்ச) ஸ்ரீயையுடையவனும் (உபதத்தி ரக்ஷா திகாயேஷு) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணாதிகளான காயத்தில் (ஸாமர்த்ய ஸவத்) ஸ அதாவது;— எப்படி ஸாவதான் ஸாஸ்ஸால ஸ ம், எப்படி ய ...யான வள் ஸாவதயாரணத்தால் யஶித்தியென்றதைய மடைந்தார்களோ, அப்படியே விஷ்ணுவென்ற ஶப்தமும் தனது யதேஷ்டஸித்தமான ஸம்பந்தமுடைய ஸம்பந்தத்தோடு ஐசத்தை வ்யாபித்திருப்பதால் ஸாமர்த்யத்தையை யடையும், இல்லையாகில் விஷ்ணுவிற்கு விஷ்ணுத்வமே ஸம்பவமாகுமென்று கருத்து. இதையே ஶக்தியும் ஶக்தனும்போல் த்ருஷ்டாந்தவைதந்த்ரீய வாதத்தால் நிரூபித்து ஸ்ரீமானுக்கு ஸ்ரீத்வம் ஸ்ரீயாலேயே என்று நிர்ணயித்து முடிவில் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள ஸாமர்த்ய வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். இதனால் ஸாஹையும் ஸாஹாவானுமெப்படி ஸாமர்த்யஸிஸமோ, யாரணரூப ஶக்தியும் யஶித்தியுமெப்படி ஸாமர்த்யஸிஸமோ அப்படியே ஸ்ரீயும் ஸ்ரீமானும் ஸவிநாபூதமான தத்வமெனவறியவும். இவ்விஷயத்திற்கு ஸாஷுவைதாகஸக்ம ஸாரணங்களும் ஆயாரங்கள். மேலும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி காயத்திலும் அவ்விருவர்களுக்கும்ஸமயமுண்டென்பதும் அப்பொழுதும் ஸாமர்த்யஸிஸங்களென்பதும் ‛ஸ்ருஷ்டாவிஷ்ணுரியம் ஸ்ருஷ்டி:' ஐத்யாதி வராஶர ஸம்பந்தத்தால் ஸிஸம். ஆனதாலிது ஸாமஶ்யமான ஸம்பந்தாயமென ஸித்தம் கூறிற்று. ॥௩௦॥

கீழ்கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி ஸங்க்ஷேபமாக பிராட்டியாருடைய ஸ்வரூபவாதிகளைப்பற்றி மேல் கூறுகின்றார்.

பத்தேப்யோ(அ)தி விலக்ஷணா பரதரா முக்தாச்ச நித்யோ
திதா ஸ்வாதந்த்ர்யாதி விராஜ தத்ஸமுபஹரணை
யத்ர விஷ்ணுநா(அ)த்யாஸ்யதா । யோகேநேதி மு
முக்ஷு ஸித்ஸாவிஹிதா முக்தைர்முகுந்தாஷ்டக
ஸ்தோத்ரே யோ ஹவிதம் முமுக்ஷுவிஷயேக ஸம்
ஶ்ரயஸ்ஸ்ரஸ்ராத: ॥ ॥௧௧॥

பத்தேப்ய இதி ॥ (யா) யாவளொருவள் (பத்தேப்ய:) 'ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவர ஜங்கமாந்த ஸம்ஸாரவர்த்தி ஜனா:' என்றபடி ப்ரஹ்மாதிகளான பத்தஜீவகோடியைக் காட்டிலும் (அதிவிலக்ஷணா) மிகவும் வேறுபட்டவளோ; அவ்விதமே (முக்தாச்ச) பத்தஜீவர்களாயிருந்து ஓரோரு உபாயாநுஷ்டாநத்தால் முக்தர்களாயிருக்கும் முக்தஜீவஸமூஹத்தைக் காட்டிலும் (நித்யோதிதா) மேலும் 'ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' இத்யாதி ப்ரமாணஸித்தர்களாய் ஜீவகோடிகளுள் உத்க்ருஷ்டர்களாயுள்ள அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் (பரதரா) அத்யந்தம் மேற்பட்டவளவளோ, 'ஸர்வப்ரகாரேண ஸர்வாத்மநா ஸர்வதா விதேயாத்மா:' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் 'ஸோம ஸூர்யாக்நிலோசநா ஸோமாம்ஶ்ச ஶயநாஸநா । அஜிதாநுக்ஷிப்தநீதிஸம்பந்நா ஸம்பந்நாஸநா ॥' இத்யாதி ஸநக் குமாரஸம்ஹிதையும் 'ஶேஷஶேஷாஶநாதி ஸர்வம் பரிஜநம் தத்தத்ஸ்வஸ்தா ஸித பரிஸ்ருத்யாஜ்ஞா ப்ரதாந்யா' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ப்ரயோகங்களுமிதற்கு ப்ரமாணங்கள். மேலும் (ஸ்வாதந்த்ர்யாதிபி:) 'ஸர்வம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் பகவத ஜகம் ஸம்ப்ரதநே' இத்யாதிகளில் ஸித்தித்த கைமுதிகந்யாயப்படியே ஸ்வாதந்த்ர்யம் முதலிய (த்ருதய ஸமுபஹரணை:) பராபரவிற்குறிய ஸமூஹங்களால் (யா) யாவள் (விஷ்ணுநா) 'யதாஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம ।' இத்யாதிகளின்படியே தாத்ருஶஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளையுடைய விஷ்ணுவோடு ஸர்வவிஷயத்தாலும் ஸமானமானவளாக (த்ருதா)

மஹர்ஷிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டவளோ, மேலும், (யா) எவளொருவள் (ஜ்ஞானிபி:) ஜ்ஞானிகளாலும் (ஸ்ரீதா) இவ்வுலகத்தில் (ப்ரஸித்தா) ப்ரஸித்தர்களாலும் (உபயா) அபயத் தருந்தவள் (இதி) என்று (ஸம்ஹிதா) நன்றாக ஸாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றாளோ (ஸதஸா) ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பிராட்டியாரானவள் (ஜ்ஞானவிஷயே) ஜ்ஞான விஷயத்தில் (உபாஸ்ய:) மோக்ஷஸாதநபூதமான பக்திரூப ஸாத்யநாராயணஸ்ரீ காரணவ்யாபாரமாக (பவி தா) ஆவதற்கு (ஸாஸ்த:) ஸ்ரவணரூபமான ஸாஸ்த்ரத்தால் (ஸம்ஸ்ரய:) யாது ஸம்ஸ்ரயம். இதனால் பெரிய பிராட்டியாரான வள் ஸாக்ஷாத்மான சுஷ்டாதி ஷாட்குண்ய வைபகோடியென்ன, இதற்கும் மேலுள்ள ஸர்வேஶ்வரி ஜ்ஞானகோடியென்ன, இதற்கும் மேல் சதுர்வ்யூஹ ஸம்ஸாரியாய் உத்க்ருஷ்டவைதநகோடியான அந ந்தஸாம்ய விஷயகோடி நித்யகோடியென்ன இம்மூன்றுவகை யிலகோடிகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணையென்றும், அதனவ தைவதாமென்றும், இதனால் ஸமவதலக்ஷணை யென்றும், நித்யானந்த ஸ்வரூபையென்றும், பரிபூர்ணையென்றும், அநேகவிதவைதநங்களுக்கும் நிருபாதிக ஶேஷியென் றும், ஶேஷித்வத்தாலும், நிருபாதிக ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளாலும் புருஷார்த்தரூபமான வரையிலுள்ள ஸகலபுருஷார்த்த ப்ரதையென்றும், தத்ஸமந்தை யென்றும், அதனவ ஸர்வேஶ்வரியென்றும், வஸ்துஸ்வரூபநிர்ணயத்வ ஸ்ரவணங் களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டாளாயிற்று. இவைகட்கு வேண்டிய ப்ரமாணங்களெல்லாம் முற்பட்ட ஶ்ரோதவ்யஸ்ம்ருதி வழிகளிற் கண்டுகொள்வது. மேலும்; ஒரே பதம் பல பொருளுள்ளதால் அந்தபதம் ‹ ஜனார்த்தநாயணோநர: › என்று ஸமவேஷத்துக் குக் கூறுவதால் லக்ஷ்மீஸ்வரூபமாகக்கூடும். இதுகொண்டு இ வள் ஸாத்தநாமி காரணத்தை யேற்றி அதன் மூலமாய் ஜீவத்துவ முயும், அதன்மூலமாய் ஜ்ஞானத்தையும், இவைகள் தேஹ ... ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியும் விசாரித்து ஸாஷாத் க்ருபை

யேயறியாத வவஸிஸாஹுமாகும். ஸஹியொமஸிஷ்டந்யாயஜ்ஞ மான வெம்பெருமானுருடைய வாக்யவஹீத உத்தேஶப்ரதாநஜ்ஞாமும் 'நவ்யஶஹிய்தெ ஶ்ருதிரவி' என்ற ஸ்ரீபட்டர் வாக்ய வ்யுத்பத்திநாநஜ்ஞாமுங்கூட ஒக்ஷ்மீஸஹித நாராயணனுக்கு 'ய தொவா உமாநீ' இத்யாதி ஶ்ருதி ப்ரமாணங்களோ, மற்ற ஸ்ரீவாஹுராதஸூக்தி வசனாணாவாய ஸ்ரீஸூக்திகளோ, அவையெல்லாம் காரணவாதிகளை ஸஹமாய் ஶாஸ்த்ரமாகக்கூற வில்லை யென்பது வாஶிரவாகூஹதாத்மியமென்று முன்பேகூறப் பட்டது. 'வாக்கெவிவக்ஷிதெ, வாகவவநம்' என்று வாக்ய வ்யவஸ்ஶம் உபயவஸ்துக்களை வொயிப்பிக்கா தென்பதற்கும், வதிவத்நீவந்யாயத்தாலும், சுதவஸவப்ரயாந்ய ப்ரயந்த் தைப்பற்றி 'ஸெவஸ்கொநாராயண:' இத்யாதி வ்யவஸெஶமெ ன்ற ந்யாயத்தாலும், 'கவிவொஉ ந்யவஸ்ஸூ அபீயொ ஸிஹந்தமெ' என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் ...ஸ்துதியில் அ ருளிச்செய்த ந்யாயத்தாலும் விஶேஷண ஸித்தையான பிராட்டியாரைக் கூட்டியே பொருள் கூறவிடமுண்டென்றதாலும் ஸமாநமாவதால் அந்தவுந்த வக்ஷமும் ஸஸேஹம். மேலும் ஜீவாத்மவிஷயத்தில் ஜாதெய்க வவநமாயுள்ள ப்ரயொகத்தையுமறியவும். விஶிஷ்டைக்யத்தால் ஸஜாதநிஷ்டையான பிராட்டிக்கும் உபாயகவமாகிற நிஷ்டம் ஸம்பவிக்கு மென்றதற்குக் கூறுக விஹிதத்ர்யாதியால் வ்யவஸ் தவிஷயமாவதால் ஸ்நெந்யாந்யம் ஸ்வவஸ்தமாய் ஶிஷ்டமாவதற்கு க்காரணமில்லை. மேலும் ஶரணாகத விஷயத்திலும் உபாய கவிஹததகமான நிஷ்டவ்யபதேஶம் வேண்டுமென்பது ஸ ந்யாயமும் ஸஶாஸ்யமும் ஸவொகிகவாதமுமாம். ஸாமாந்ய ஜீவர்களிடம் அவரவர் குற்றத்திற் கிணங்க ...ஹிப்பதும், ஓஶ ர்களுக்கு ஹிதகாரிகளான ஸஶாஸிவாத ஔஷதப்ரதாநாதிக ளைப்போலேயாம். ஆகையால் எம்பெருமானுக்குள்ள உபாய கவமும் 'ஸ்வவஸ்தவிதவ்யவாஶொவி ஸம்ஸார:' இ த்யாதி கணக்கிலில்லாது ஸநமூஹத்திலேயே வயதவஸிக்கும்.

‘ஆநீதவாந் ஸ்வயாந்தஷேகம்’ என்ற ஸ்ரீ வ்யாகாரம் வ்யவஹாரத்தில் ஸ்வாபாவிகமான ஐஶ்வர்யத்தால் ஜக
த்ஸ்ருஷ்டிம்’ கூறப்பட்டிருப்பதாலிங்கு ‘ஸம்பத்ஸு க்ஷயாவேத்’
என்றபடி ஸம்விவக்ஷையைக்கொண்டு ‘க்ஷ்யாக்ஷாஸ்யாநி ஸர்வ
தாநி ஸர்வாணி ஸர்வாணிச । வாகாக் விஷ்யாஸாக்ஷம் விஸ
ர்ஜேஷு த்விஜோத்தம’ என்றும், ‘ததோஸ்ய ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம்
கரிஷ்யந்நீஸவித்யயா’ என்றும் ஸ்ரீமஹாபாரத வ்யாக்ய
வ்யாகாரம் ஸர்வஜ்ஞன் தனது வ்யஹையால் கர்மாதிகளைச்
சோஷணம்செய்வதுபோல் ஸர்வனே யிவளையிட்டு ஜகத்ஸ
ஸ்ருஷ்டிகளைச்செய்வதால் க்ஷேத்ராஜ்ஞமான நிக்ரஹத்தில் நிக்ரஹ
ரூபவ தோஷஸம்பந்தம் வாராது. இதுவிஷயம் ஸ்வபாவா
நந்தைகளான த்ரிஜடாதி ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில்காட்டிய வந்
ந்த்ரஹத்திலும், உத்தரவிஷயத்தில் பிராட்டி யிசைந்து பாதோ
ன்றுங்கூறி யருளாதே ‘பாபாநாம் வா ஸுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம । கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந் நாபராத்யதி’ இத்யாதிகளால் நிக்ரஹத்தையே ஒப்பியிருந்ததிலும்
கண்டுதெளிவது. ஸ்வாபாவிக விஷயத்திற்கூட தக்ஷத்
வத்வஸாயத்தை தோஷமாகவும், தக்ஷாதீநஹரணத்தை
யைத்தை குணமாகவும் விஸஜித்து நினைப்பது எம்பெருமான்
க்ஷந்தம், அதைத் தானும் மறந்து அவரையும் மறந்தவர்போல்
செய்விப்பது இப்பிராட்டியார் க்ஷந்தம். ஆகயிவளது ஸஜ்ஞாத
நிக்ரஹவஜ்ஞத்திற்கிவ்வளவே கருத்து. இங்ஙனில்லையெனில்; ஸ
ர்வஜ்ஞஸ்தனான எம்பெருமானிடமும் தோஷஸம்பந்தம்வரும்.
ஆகையால் விஶிஷ்டைக்யத்தில் வைஷம்யமான நிக்ரஹவ்ய
ம் வருமென்றது கநாஷோசித ஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ர
ஹாரம். வசிவத்திகளுக்கு வைகர்மோ ராகாரத்தையிட்டுக்
வைகர்ம்கூறியதுபற்றி வைஷம்யஸ்ஸ்வீகரணகூடமாறி ஸ
திக்கு காவாதிகளும், ஸீக்கு தஸாவாதிகளும் ஸம்ஹாவீதமே
ன்று கூறுமதுபோன்ற பரிஹாஸாஸ்பத ப்ரலாபமாமத்தினை:
‘ஸஹபத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா’ என்றபொழுது ஸநாதன ஸம்பந்தமல்லாதே, நி

ஸ்ருஹாரத்வ யோக்யத்திற்கு ஸாதனவாய்யு மில்லையென்றால் ஸஜீ
வீகமான பொருளாகாது. ஆனதால் ஸஹயோகாவரணமென்றது
நிக்ருஹாநந்ருஹாரத்வ யோக்யஸாதாரணமாம். மேலும்;—
ஸம்ஹாரவிஷயத்தில் ஸஹயோகத்தால் உபாயாநத்வம் பிரா
ட்டிக்குக் கூறியதும், காரணாரத்வினியான பிராட்டியின்
காரணத்வஸம்பமாரும் ஸம்ஹாரவிஷயக உபாயத்வத்திற்கு
பாதகம்வருமென்ற ஶங்கையாலேயாம். இவ்வர்த்தத்தை வ்யா
க்யாநிக்கின்ற 'ததாபி ஸஹயோக விவக்ஷாத்யமாஹ'
என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யையைக் கண்டேட்டமிட்டு, இது
போலவே 'லக்ஷ்மீஸஹ ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருத்வ தைவ ப்ராகாரண
ரூபியா' என்றவிடத்திலும்கிலை, 'லக்ஷ்மீஸஹ' என்கிற
விடத்தில் 'ஸஹயுக்தே உபாதாநே' என்கிறபடியே த்ருதீ
யையாலே க்ரியைக்கு உபாயாநத்வ ப்ரதீதத்வமுண்டு கேவலமே
பிராட்டிக் கடியம் வசநஸித்தமாகையால் 'நஹிவசநவிரோதே
ந்யாயஃப்ரபவதி' என்கிறபடியே கேவல காரணத்வங்களைவிட்டு
ப்ரமாணங்களான ஸ்ரீவாதிராஜ ஶாஸ்த்ரநியத ய
ர்த்தப்ரதிபாதகங்களான வசநங்களை பாதிக்கலாகாதென்னும்
டம் முன்பேசொன்னோம்.' என்ற வாக்யங்களை ஸாகேதராமா
நுஜாசார்யர் தமது ஸ்ரீதத்வகாஸிகை (௧௦௬) வது பக்
கத்திலெழுதினர். இங்கு ரக்ஷணத்திற்குக் காரணத்வமே ஸா
க்ஷாத்ஸம்பந்தவாகையால், தாத்ருஶகாரணத்வரூபமே
யான லக்ஷ்மிக்கு உபாயத்வபாதக மில்லாததால் உபாயாநத்வம்
ஸம்ஹாரத்திற்போல் கூறுவது ந்யாயவிரோதம். அன்றியும்
'ஆசார்யவத் ப்ராஸஹ யஜ்ஞேஷு ஆசார்யஶிஷ்ய' என்றோர் ஶ்ரு
திவசன் செய்யும் க்ரியாவிஶேஷத்தில், பத்நீமாத்ர தாத்ருஶ
யாகாதி க்ரியைக்கு இவன் அதிகாரியாவதாலும், க்ரியாகர
ணாதிகளில் பதிக்கு ப்ராதாந்யமுண்டானாலும் பத்நீஸஹித்ரா
ஹாவே ததைவ்யாகவத்தையில்லை யாதலாலும், பதியும் பத்நியும்,
பத்நீவதஹோவே அதிகாரமான ஸவர்க்கத்திலும் யோகத்தா
ஹாவத்தை யுடையவர்களாதலாலும், அதலால க்ரியாகரணத்தி

ஷ்டிம் தத்த்வ்ரய ஸ்வரூபவிஷயத்திலும், அதிகாரத்திலும், த்யாக ஸ்வீகாரத்திலுமிருவரும் ஸமானமான வைபவத்தை யுடையவர்களேயாம். இவைகளுக்கு மிதற்கு முன்பே ஸஹேதுக ப்ரமாணங்கள் நிதர்சனங்களாயின. 'நாநூயா லக்ஷணா ஸஹிதா' என்றெடுத்துக் காட்டப்பட்ட நம்மன்பர் ப்ரமாணத்திற்கு யதார்த்தமாய் நமக்கனுகூலமாயிருக்கும் பொருளும் உரைக்கப்பட்டது. ஸ்ருத்யாதி ஸஹஸ்ர ப்ரமாணம் பிராட்டிக்குள்ள ஸாக்ஷாத் உபாயத்வாதிகளை ப்ரதிபாதிக்க, இது அப்ரமாணமென்று அன்பர் எழுதியது ஸர்வஜ்ஞருக்கே அறியக்கூடியது. இப்படி நிர்ணயமாயும் கேவல தர்க்க ஸம்ஹிதமாயும் தாமெழுதினவைகளை, உக்தோக்தத்தால் வசனவிருத்தமென்றும், வசனங்களை பாதிக்கலாகாதென்றும் கூசாமல், ஸஹஸ்ர ஸ்ருத்யாதி ப்ரமாணஸித்தமான லக்ஷ்மீ உபாயத்வாதி ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை நிர்ணயமென்றும், கேவல தர்க்கசித்தமென்று மெழுதினது ஸம்ப்ரதாய பரம்பராசார்ய வைபவத்தை யடைந்து ஸ்வஹ்ருதயத்திலே ஸந்தோஷித்திருக்கும் ப்ரஹ்மவாதிகளின் மதமாம். பட்டர்களுடையவும், ஸாக்ஷாத்தாகவும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் ஸ்வீகாரத்திலடங்குமென்றுண்டென முன் ப்ரமாணங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதால் பட்டர்க்கமாகிற அனாதிர்ஷ்காரமுமுண்டென்றதுவே ஸம்பிரதாய ஸம்மதமான ஸித்தாந்தம். மேலும், ரக்ஷணம் காருண்ய வ்யாபாரமாகையால் தாத்ருச ரக்ஷணானுஷ்டானத்தில், அவதாரத்திலிருந்து நிஷ்கர்ஷமானது மான (கூடு) என்றவனும் ஸம்பந்தமாகும்பொழுது, காருண்யரூபிணியான பிராட்டியை விட்டபொழுதே தத்த்வமான காருண்யம் போய் விஷ்ணுவிற்கு ஸாதகமாவது துஷ்கரமேயாம். ஆகையால் காருண்யரூபிணியான ஸம்பத்தியைவிடவும் ஸம்பந்தானுக்கு ஸ்ரீ தரக்ஷணமே அஸம்பாவிதமாகும். இவ்வர்த்தத்தை சொகாவாயருங்கூறினரென முன்பே சொன்னேனும் இதனால் ரக்ஷகத்வமான உபாயஸ்வீகாரத்தில் பிராட்டிக்கு அன்வயமில்லையென்று கூறியதும் அஸங்கதம். அன்றியும் "காருண்யரூபா" காருண்யத்தைத் லக்ஷணமாக

வுடையவள் என்று ஸாகாரமாய் ஸமர்த்தமாகச்செய்தே “காரா
ணாந்தரப்ரவ்ருத்தி உபாயபதி என்று க்ருஷ்டமாய் ஸமர்த்தம் கூலி
க்க ஶேஷ்வாயத்திற்குவந்த பாதகம் யாது? ஸமவானுக்குக்
காரணமும் தானாக உபாயமாகாதேபோனால்; தமது ஸா
ணோபாயநத்திற்கெல்லாம் ஸந்யாஸாபெக்ஷையும் வந்து ஸந்
நிரபெக்ஷ ஸாதனத்திற்கு ஸாமர்த்யம் ஸாஹஸிக்கும். மேலு
மிப்படிக்கோர் வசநவைமுமில்லை. ஶரணாகதி ப்ரஸ்ருதிகளா
னஸம் வ்யாஜத்தால் ஶரணாகதனுக்குள்ள ஸஹஜகாரணாவசந
வைத்தால் மட்டில் காமர்த்தமாகக் கூடுமாகையாலிதுபோல்
அது ப்ரமாணாஸாவத்தால் உபாயநிஷேதவாகாது. ஸர
ஹேதுவே ஹேதுவிஶேஷமே காரணமென்ற ப்ரதிபக்ஷிக்கு ஸர
ஹேதுவ நிராவிஷேத்ய ஹேதுவாக உபாயித காரண
த்தைக் கொள்வது ஸவிஶாதத்திற்குப் போரவிரோதம். மேலும்
ஸாரஷ்காராக்ருத்யம் தோஷவிஷரண ஹேதுகமேயொழிய
காரணமே உபாயகமன்று. “உபாஶ்ரிதவத்ஸலாதீ” த்ருதியை
இங்கு நினைப்பது. ஆகயிப்படி யாதொரு வசநவைமும் ந்யாய
வைமுமில்லாதே பிராட்டிக்கு ஸமக்ஷமோத்ருமே ந்யாயமென
வெழுதினதுமல்லாது, இப்படிப்பட்ட ஸமர்த்தத்தைக் கூறியதால்
வசநாஷணமும், ஸஹஸ்ரத்ரய ஶிரோமணியும் பெரும்புகழு
ள்ளவைகளெனப் புகழ்ந்தெழுதினர். இது வணித ரொக்ஷ்
நிஷ்டவரிஷ்ர்களுக்குப் போரவஸஹாஸம். ஆகயிவ்வளவாலும்
ஸஹயோகத்ருதீயையால் பிராட்டியாருக்கு வந்த வ்யாயாந்
மென்றது நிரஸ்தமாயிற்று. ஆனால் நமதன்பர் தமது ஸ்ரீதக்ஷ
ப்ரகாஶிகையில் தமது ப்ரதிபக்ஷிகளான நம்மை ஜெயிக்கவே
ண்டிய ஸாஹஸத்தால் “த்ருதீயைபாலே க்ரியைக்கு வ்யாயாந்
ப்ரதீத்யாவகாஶமில்லை” என்று ஸமாவேயமாயெழுதிவி
ட்டார் “வாமிஸ்ரமணஸஹஸிதா, ஶூஹஸ்தி” என்றவிடத்தில்
விதரிபேக்ஷபா வாதனுக்கு ஸப்ராயாநமுண்டேயாகிலும்
ஆகிநாப்ரவ க்ரியையிலே விதாவும் வாதனும் ஸமப்ரயா
நர்களாம். இதுபோலவேதான் ரக்ஷணப்ரவக்ரியையிலே

பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸமவ்யாப்தியிருக்கச்செய்தே ஸஹபதிதையான பிராட்டிக்கு ஸகலபதார்த்தவ்யாப்தி ஸகலபதார்த்தவ்யாப்தி ஸ்வாதந்த்ர்யாபேக்ஷமாயிருக்கச்செய்தே ஸகலபதார்த்தாபேக்ஷ்யாவ்ருத்திக்குண்டென்பது ஸ்வஸந்த்ரியமாம். இங்கு நமக்கு விவக்ஷிதம் ரக்ஷணோபயுக்த யாவயம் உபநிஷத்மாயிருக்க வேண்டு மென்பதொன்றேயாம். மேலும்; பிராட்டியை அஶேஷவிஷயக காரணமான வ்யவஹாரத்திற்கு “ஸாக்ஷிநீ” என்றுரைத்த ஶௌகநீயாயருக்கு நியதிஎன்று தாத்பர்யம். ஏனெனில்; ஸாக்ஷிநியான வோர் வஸ்துவிற்கு மற்ற வஸ்துக்கள் பேரிலுள்ள ஸம்பந்தமாவது நியதமாகவேயாம். ஆகையால் ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தம் எனவும் குறையில்லை. ஸம்பந்தி ஸம்பந்தாபாவதிற்கு மிதுவே கருத்து. அன்றியும்; வஸ்த்வவச்சேதாதிகளெல்லாம் வஸ்த்வவச்சேதாதிகளை விட்டபொழுதே, வஸ்த்வவச்சேதாதி வஸ்துக்களே அஸாத்யமாவதுபோல், தனது யதேஷ்ட ரூபையான பிராட்டியை விட்டபொழுதே யதேஷ்டயான ஸகலா னுடைய ஸத்தையே அஸாத்யமாகும். இவ்வர்த்தத்தை ‘யாஸ்ய தத்ரதநோதேஹம்’ என்று திருவடி மிகவும் விஸ்தரப்பட்டார். ஆனதால்; வஸ்த்வவச்சேதங்களைப்போல் பிறிவாற்றாமையை யுடையது பெருமாளும் பிராட்டியுமாகும் ஸம்ஸ்கதமெனக் கொள்ளவேண்டும். இதையே அபர்யந்தமாவமென ஶ்ரீமான்யாமுநாசார்ய ஸாக்ஷிகளும் ஸப்ரமாணாநுமாந ததோபமாந ஸமவாய ரணங்களும் கூறின. இதை அவிநாபாவஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தால் வந் ததென்று நமதன்பர் எழுதினர். ஜ்ஞாநத்தில் அவிநாபாவமும், விநாபாவமு மெவ்விதம்? நெருங்கி விழுதலும் பிரிந்துவிழுதலு மாம். விஷயங்களை இந்த்ரியத்வாரா பற்றும் ஜ்ஞாநம் நெருங்கி விழுவதென்றால், இந்த ஜ்ஞாநமென்பது ஸத்ய வஸ்துவோ அ ஸத்ய வஸ்துவோவெனில்; அஸத்யவஸ்துவாகையா லிதற்கு விநாபாவாவிநாபாவம் அஸம்பாவிதமேயாம். ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் பிராட்டிக்கு ஐக்யாவிநாபாவமுண்டெனப் பற்பல ப்ரமாணங்க ளுதாஹரிதங்களாகையால் ‘ப்ரமாணத்தாலும்’ என்று அன்பர் மொழிந்தது அஸமஞ்ஜஸம். ஆகையா லெவ்விதத்தி

னும் 'ஸ்வரூப ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்வாரா' என்றதிசையாது. சில விடங்களில் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸ்வரூபஸ்வரூபத்வம் கூறப்பட்டதும் பத்தாவஸ்தையில் இந்த்ரியத்வாரா உண்டாகும் ஸங்கோச விகாஸ தாஷ்ட்யதாநமானமான வ்யவஹார வ்யவஹாரத்வத்தைப் பற்றியேயாம். முக்தாவஸ்தையிலோ யதுக்த ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரஸரணநிஷேதம் நித்யமுக்த ஸர்வஸாதாரணமா கையால், அங்கு ஸம்ஸார ஜ்ஞாநத்தோடு ஸர்வருடைய யதுக்த ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஸ்வரூப ஸம்பந்தத்வம் தானேயே. ஆ கையால் பிராட்டியின் ஸ்வரூபஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தால் வந்ததெ ன்றது ஸர்வ்யாபித்வத்தால் பரமைஶ்வர்யமாகும். மேலு மிவர்கூறிய யாதந்த்ரமானமான வ்யாப்திவசநமும் ஸமாவ மே. ஸர்வ்யக்தி யென்பதற்கு யத்யத்போல் ஸ்வநாமத மென்றேபொருள். ஸம்யொகஶிஷ்ட ந்யாயம் சொன்னபொ ழுதே மற்ற ஸர்வாதாரத்வ, ஸர்வஶரீரத்வ, ஸதஸ்ஸர வைலக்ஷண்ய, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகர ஸர்வங் களுமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஸித்தங்களேயாம்.

ஸர்வஜ்ஞத்வம் உபயருக்கும் ஸாதாரணமென்பதும், ஸ்ரீவ த்ஸாங்கமிஶ்ரரால் "ஶ்ரிய: கமலவாஸிநி ஹரிணா நாதேந்த்ரியா ஜ்ஞாயதே யத்ரைவ தேவ யாவதோ ஸர்வஜ்ஞதா ஹீயதே ॥" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வர்த்தத்திற்கு மூலம் "யஸ்யாஸ்தே" என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் "ஈஶாநாம் ஜகதோஸ்ய வேதநாம்" என்ற வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமும். இங்கு "யாவதோ:" என்றுஸாமாநாதிகரணமா யெடுத்ததாலே ஸர்வஜ்ஞத்வமும் ஸாமாந்யமாகவே ஸித்தம். ஆகையால் பா ரதோஷாத்ஸ்வாதிகளிவளுக்கில்லையென்று கூறியதும் ஸம்மத மேயாம். ஏனெனில்; "பாராதோஷாத்ஸோஸ்பியதே" என்ற பொழுதே வாஸுதேவஸ்வாமியையும் விட்டகலாதபிராட்டியின் வைஶிஷ்ட்யம் ஸுதஸித்தமாய் வந்து கூடும். இதுவும் ஸம் யொகஶிஷ்ட ந்யாயஸித்தமேயாம். மேலும்; யோகாசார்யரும்,

தனிப்ரணவத்தில் «லக்ஷ்மீபதேஸ்ஸர்வஸ்வாம்யஸித்தே: என்று சொல்லுகையாலும்" என்றும், ஆகவிப்படி யிவளுடைய ஸ்வாமித்வம் வ்யக்தி வ்யக்தமித்யேஷா நஹ்மா யல்லாதிராமையாலும்" என்றும, «இவளுடைய ரக்ஷகத்வஶேஷித்வங்கள் லக்ஷ்மீவ்யதிரேகேணயில்லை" என்றும் கூறினர். «க்ருபாப்ரணாதி தாவிகுணஸ்ய" என்றபொழுது, கவிகுணங்களில் பிராட்டியையுமோர் குணமாக «ஸத்லக்ஷ்யாண குணங்களிலும் ப்ரதானம் லக்ஷ்மீஸ்வாமித்வமாகையாலும்" என்ற வாக்யத்தாற் கூறியதால் ஜொகாவாயு ஶதப்படிக்கும் பிராட்டி ஸாவாயம்உவாயதெளே யிலுமுண்டெனவாயிற்று. அன்றியும் வாச ஶ்லோகத்திலுள்ள (௪௦) என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யானிக்கும்பொழுது, «ஸ்ரீசானும் நாராயணனுமாயிருந்த என்னை என்றபடி.' என்று தனிவாசத்தில் ஜொகாவாயரே விஸ்தரித்தார். ஆகையா லெவ்விதத்திலும் ஸாகேதராசாநுஜர் நீஸ்வரர் ஜநோபயம் விதயமேயாம்.

மேலும்;—வெநஸாதிகளிடமும் சுதிவ்யாவ்ருத்திவருமென்ற ஸமகைக்கு உத்தரவாத ஸாஸநந்யாயத்தால் தெளியவேண்டும். அதெங்ஙனேயெனில்; வெநஸாதிகளெல்லா மிவளுக்கு நியாச்யஸாவத்திலிருப்பதாலும், பாயகவவநஸாவத்தாலும் 'க்வீயஸ்ஸ்தோ ஜிதஶேஷஸேஜிநா ச்வபாநிலயாஷ்டாத்த ஸரோணயத்யா! ஸ்ரீயணவேநா வதிநாந்யவெதி தத்யாநுஜாநதெ சதோரவீக்ஷணே:॥' என்று நித்யஸூரிகளான கநதமாச ஸ்வாமித்வ ஸ்வாவாக்யநஜாம் இவ்விஷ்வக்ஸேநஸூரியையும் தத்சாநாயிகரணமாய் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், «வகயநுயஸ்யாஸவநம்" துடங்கி «தயாஸஹாவீநம்" வரையிலுள்ள மூன்று ஶ்லோகங்களால் பிராட்டிக்குள்ள ஸ்வாமித்வஸ்வாவங்களை «ஸ்வஸ்வேஸ்வரமித்வேத்யணே" த்யாதியால் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியருளப்படுகையாலும், ஸதத்ஸாஷ்யத்தில் «தவிநாஸஹித வெஸ்வரமித்வஸ்ய ஹேதவோக்தி:" என்றருளிச்செய்வதாலும் பிராட்டியாரின் ஸ்வாமித்வமித்வமணவிஹவெஸ்யயாதிகளெல்லாம் சநவயிக ச்ஷிமையோடு கூடியதென்று வெதாயநு ஸம்ப்ரஹ

த்தில் நிராவாயமாய் ஶஙம்ஸானுக்கு நிகராக ஸ்ரீஸாஷ்யகாரரே அருளிச்செய்திருப்பதாலும் பிராட்டியாருக்குள்ள விஶேஷ யத்வ வ்யாபகத்வாதிகளெல்லாம் வேதஶாஸ்த்ரமென்று ஸமர்த்தி த்துப்பேச வஶக்யமேயாம். இங்குள்ள ந்யாயத்தை "ஹிரண்ய கர்த்துஸமவர்த்தாக்ரே, ஸமாவாதிக்த்யா பத்ஹாதி" என்றவிடங்களிலும் "யோஸ்யாணம் விஷ்யாதி ஶத்ருவ, வீஷா ஜதி ஸாஶ்ரய:" என்ற விடங்களிலுங்கண்டுகொள்வது. அன்றியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திலுள்ள ஸ்ரீஶப்தமும், நாராயண ஶப்தத்திலுள்ள நாரஶப்தமும் ஸமஷ்டிவாசகங்களாயிருக்க ஷஷ்டியும் உபலக்ஷணமாஞல் அதீயவும். யாதாவது? இப்படியோர் வாக்யத்திலிரண்டுதரம் ஸமாஸாந்தவாசகமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் விஷயபேதத்தால் வரிஷ்ரிக்க வேண்டியதாலிங்கெங்ஙனம் வரிஷ்ரிப்பது. நாமோர் ஸமாஸம் கூறினவிதையே ப்ரதிஜ்ஞபோல் ப்ரதிபக்ஷிகளும் ஸமர்த்தித்துக்கொண்டு மேல் ஸமாஸனைக்குத் துடங்குவதாலிதிலுள்ள வரிஷ்டார்த்தைஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமாஸ்த்யஸாரஸ அயாயிகாரத்தால் தெளிந்துகொள்ளவும். இவையல்லாது நமதன்பர் வேறோர் விதமாய் வாக்யவக்ஷம் செய்தனர். அதாவது; "விஶேஷணகமாவது; "விஶேஷ்யா ஶ்ரியாஶ்ரயகம்" என்பதும் ஸமாஸக்ஷ் வேதநாவேதநங்களிவிப்படிக் காணுமையாலே ஸமஸ்தாமாயித்தனே. "யுரமாஶ க்ஷேஷாரக்ஷதஹு ஸம்வாதோ வாதாநகேஶவி விஷ்ணவஸ்ய தத்தஹு வ்யேஶ வாவஶஸ்ர்க்யாதி ஸம்பந்தஜதிகாயஸ்ரவஸா யாஸேவி நலவஷ்துவணஸ்ஸங்கா:" என்கிறபடியே ஸநாதநஸம்ப்ர தாரங்களுமிங்கே விவக்ஷிதங்கள்" என்றது. இதற்கு, இங்கு விஶேஷணமென்பது லக்ஷ்மீ விஶேஷ்யமென்பது விஷ்ணு, விஷ்ணுவை ஸம்பந்தித்தவை, ஸத்யஜ்ஞாநகாநாதிகாதிகள், அல்லது வ்யாபகிக்வாவாயகேவாவேயகாதிகள் அல்லதிரண்டுகளும் இந்த யத்துங்கள் யாவும் விஶேஷணமான லக்ஷ்மியினிடமுமுளவெனப் பரிவேதக்த் பஹுஶ்ரஶாணங்கள்ளாலும், "ராகவஷிவைஹதீ ஸ்ரீரவிஸ்ஷ்ட்யவதீயதுவதீ'ஜத்யாதிஶ்ருதிவாக்யங்களாலுமஸிஷம்

இங்குள்ள வ்யூஹதீ ஸம்வும் வ்யூஹத்திற்குள்ள வ்யூஹஸ்வாதி ப்ரமாண பொருத்தத்தை யிவனுக்கு முன்னெனக்காட்டுகிறது. வவ யத்துக்கு உபப்ரும்ஹணங்களாலும் வாதகமில்லாதிருக்க ஸ்வதவிரோதத்தைதோ தம் சுஹிதநித்தும் உக்தவுமாய் ஸ்வ யுக்திருக்கையால்' என்ற வாக்யத்தால் உக்தவிஷயகமிவ்வா ந்யாயமென வொப்பியும், முடிவில் அவையடியாக ஸ்மார்த்தவைதா ஹஸ்கம் பிராட்டிக்கு விஸிக்கிறதேயெனக் கரைந்தும், பிரா ஸ்ரீவஸாதோநா ப்ரமாணதொவ்யாவ்ய யேயென 'சுநாதிதோராம் வ்யூஹ' என்றதுகொண்டு ஸ்வாரூ ஹத்தால் யாதொரு வசநவும் ந்யாயவிரோதமு மில்லாதி ருக்கச்செய்தே ஸ்வதவிரோதத்தைதோதும் நினைத்து ஹாஸ்கா ரமாய் சுயத்தைச் சிலவரிகளாற் புறட்டப்பார்த்தார். மேலு மிதேந்யாயத்தை 'வ்யாவகாவகிஸ்ஷ்லேஷாக, ஸ்வயெதவி ஷ்ணநாவாம்பெ ஜகத்வ்யாவ்யம்; யதாஸவத்மநொவிஷ்ணு ஸ்வயெ வெபம்' இத்யாதிகளான ஸமஸ்தவாஸ ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிப்ரும்ஹண ங்களிலு மோரோவித்தங்கும் பொருளைப் புறப்பட்டப்பார்த்தார். இவ்விஷயம் பற்பல வசநங்களால் முன்பே நிரஸ்தமாகிலுமி ங்கும் சிலவசநங்களான 'விஸ்வஸ்ருத விநாஸ்வநத்தா, விஸ்வ ஸ்ருஷ்ட்டி, ஸர்வஸ்மிந் வஸதிதாநாம், ஸமஸ்ரோதோநாஜக தஃ, ஹம்ஸநஸ்யாயிவதீ, தத்வாம் தவாயஜ்ஞே, ஸ்ருஜாதி ஷா மொகஸ்யெஹவீ, கரிமாக்ஷ்யாஸ்வாஸ்வஸ்வ வ்ருக்ஷஸ்ய ணஸ்ஸோஹிதஃ। ப்ரமாணதஸ்ஸ்வரூபவெண வ்யாவிஸாயார ணீதா ॥ யதாதா ஜகத்வ்யாவ்யம் ஸ்வரூபவெண ஸ்வதாவகஃ। த யாவ்யாவ் தோஸவக்தம் நிபந்த்வதமெஸ்ரீ ॥ ஜகத்வ்யாவ்யம்வரா வரம் ॥' என்பவைகளை உதாஹரித்து ஊரீகரணாயத்மாக வ்யூஹ பித்துப்பித்தோம். இதனால் ஸ்ருதிகளுக்கு ஸத்யாதிவிரோத மாய்க்கூறப்பட்ட வயத்தம் வ்யயத்மாக்கப்பட்டது. மேலும்; ஊர ஷாகுத்தில் உக்ஷணஸநியமில்லை யென்றதற்கும் விதவட்ஸ்வா தத்தத்த விதஸ்வமே வேண்டியதால், ஸாக்ஷம் க்ருஷமாகவா வவது, க்ருஷம் ஸாக்ஷமாகவாவது,)வை ரக்ஷமாக

வாவது, இது அம்ஸவையாகவாவது மாறவேண்டியதில்லை. விதக்ஷ ஸமஸத்த ஸமஸ்வஸ்வாப்தியன்று. இப்படியாகும்பொழுது விதக்ஷத்திற்கே ஸமாஸமமும்ஸ்வபாஸாஸ்யம் விதக்ஷத்திற்குப்பொருளாயிருக்க ஸ்வாஸக்யமே விதக்ஷமென்ற ஸநாஸவிராஸமு முண்டாகும். கதிவாமீநப்படி ஒத வேதமாயுள்ள வடம் தாத்பர்ய கத்ரவிவக்ஷாவிஷமாகவே நின்று, கத்ரவ்ராத நாமத்துடனே நிற்பதே தத்தஸ்வின் ஸதைக்குள்ள விஸேஷம். இங்ஙனல்லாது ஸூக்ஷ்மே க்ருஷ்ணமாய்க்காணவேண்டுமென்றது உதத்தனுக்கல்லாது ஸஸனுக்கு ஸமாஹிதமேயாம். இவ்விதம் ஸ்ரீதக்ஷவக்ஷஸிகையின் வஸுவஸிவேஷத்தில் ஸஹாவகாரமாய் கூஸப்பட்டு ஸ்ரீயின் வெஸவத்தைக் கண்டித்து, அதனால் தனக்கோர் வைஸவத்தையாஸித்து அது கைகூடாதே, உத்தரவஸிவேஷத்தால் உவாயக்ஷத்தையும் வஹிப்பதாய் புறப்பட்டார். இதுவரையில் வ்ருதிவாதிக்கப்பட்ட வாக்யங்களாலேயே அவ்வுபாயக்ஷத்தையும் ஊக்ஷீக்கு ஸாவித்திருக்கின்றோமானாலும், மேல் வஸுவஸக்ஷிவாக்யத்தின்பேரில் அடையச் சிலவாக்யக்களை யெழுதுகின்றோம். அவையாவன;- ஸவிஜஹஸீஸானை ஸ்ரீஜோராயணனால் ''பொவெவெதாம்ஸவ ஷிணோதிதவெஸ'' என்றும், ''ப்ரவக்தாஸாஸ ஸாம'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரவசநம் செய்யப்பட்ட வேதவாக்யங்களிலும், வஸூராத்ரஸ்ய க்ருதக்ஷஸ்யகா நாராயணஸ்ய॥'' என்றும், ''வகாவஸூராத்ரஸ்யஸ்ய'' என்றும் சொல்லுகிறபடி வாஸூராத்ரஸ்த்திலும், ''க்ருஷ்ணவொ நம் வ்யாஸம் விஷ்ணுநாராயணம் ப்ரஸூ। கொஹ்யநெ்யா ஷாவிவெதெ்ய ஊஹாஹாரத க்ருதவெஷ ॥'' என்றும், ''நிவோவ்யாஸாவவிஷ்ணவெ'' என்றும் கூறுகிறபடி வஸூவேதமான ஊஹாஹாரதத்திலும், ''தெவதா வாராமாஸ்ஸ்ரு யஸாவிஅ த்ஸிதெ ஹவாநு।'' என்றும், ''வராஸாரதஜ'' என்றும், தவெஷந்மொ ஊநிவாரய வராஸாரய'' என்றும் கூறப்பட்ட ஊஹாவ்ருவிஷ்யையுடைய ஸ்ரீ வராஸர ஊஹஷியால் உவஷ்ரும்ஹிக்கப்பட்ட

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் “பரிசேஷகிந் உப பராவத” என்று புகழ்பெற்ற உபப்ரும்மணமான உபப்ரம்ஹ ஸூத்ரத்ரயவிஷ ஸூத்ரங்களிலும், “ஶ்ருத்யர்த்த ஸூக்ஷ்மார்த்த புக்ஷராஸிராமி” என்றும் “ஸத்ய ஸர்வாத்மா நித்ய ஸாரம் ஜகத் பதே ஸுவ ஸம்பராவ ஜீவ ஸர்வ ஶாஸ்த்ர ப்ராம்ஹணே உபய பாரகஷி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராய பரம் பராயா நாமபேரம் நரசார்த்தம் ஸத்தராம், காமவிரக்ஷேக்ஷவி பரம ஸார ஸ்ம ஸம்க்ஷேப ராகருகிஷ்டி தத்ராத ஸ்ரீ நிருக்த ஸாக்ஷாத் வஸ்தவ்ய ப்ரா வந்தி ஸத்ரா தார பரார்த்த ஸம்ஹாரம் பரம் காம ஸம்ஸாதிநீம்” என்று ஸூத்ரத்திலும், ஸூத்ரஸாரத்திலும் வாதிவாதிக்கப்பட்ட உபவாதிக உபஹிமையையுடைய ஸ்ரீ பராங்குஶ ப்ரபந்தாதிகளானவுப நிஷத்தாத்பர்ய ப்ராம்ஹணங்களாகிய த்ரிவேத நிஷ்டாரங்களிலும், தத்வநிர்ணயங்களான ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த யாமுந புராணம் ப்ரம்ஹா புருஷ நிர்ணய ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய ஸங்க்ரஹ பதார்த்த ஸ்லோகீ ஸ்லோக ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸ்ரீ பாஷ்யாவதார பாஷ்ய ஸங்க்ரஹ ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய ததாத்ரய நித்ய ப்ரபந்த காம்யகார்ய ஸம்க்ஷேப ஷட்ஸஹஸ்ரீ ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யான ஸுஸமஸ்த ஸ்ரீரங்க நாதஸ்தோத்ர ஸமஸ்த லக்ஷண ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பாஷ்ய ஸ்லோகீ ஸ்ரீ ஸுதர்ஶந பாஷ்ய ஷட்ப்ரஶ்ந தத்வஸார ப்ரவ்ருத்தி த்ரிவேத நிஷ்டா ஷட்வ்ருத்தி ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதர்ஶந ஸ்ரீ உபதேஶரத்ந மாலை ப்ரபந்தஸார ஜாத ஸ்ரீ தத்வத்ரய பர ஸ்ரீவிரோதபரிஹார பர ஸார பரதத்வ ந்யாயஸித்தாஞ்ஜன தத்வடீகா தாத்பர்ய சந்த்ரிகா நிக்ஷேப ரக்ஷா பதார்த்த ஸ்லோக பாஷ்ய ஸூத்ர பாஷ்ய மதபாஷ்ய ஸர்வார்த்த ஸித்தி ரக்ஷா ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ரக்ஷா ந்யாய பரிஶுத்தி ந்யாய ஸித்தி ந்யாய விம்ஶதி ந்யாய ஸாரம் ஶரணாகதி தீபிகா ந்யாய ஸாரம் ஸம்ப்ரதாய பரிஶுத்தி த்ரிவேத நிஷ்டா த்ரிவேத நிஷ்டா தாத்பர்ய தாத்பர்ய ஸாரம் ஸத்வ விரோத பரிஹார தத்வ ரத்னாவளி நிர்ணய ஸஹஸ்ர தத்வஸாரம் ஸாரஸ்வத ஸ்ரீ தத்வஸித்தாஞ்ஜன ஸ்ரீ ஸாரஸாரநீ ஸ்ரீ ஸாரப்ரகாஶிகா பரிகர விஜய தத்வ தீபிகா வ்யாக்யா ஸித்தாந்த ஸூக்திகளிலும், உபப்ருஹ்மணீயால் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டவஸ்துவ

உபாயத்வங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்வாமித்வாதிகளையும் பிராப்யத்வமாக ஆலோசித்துப் பார்க்கும்பொழுது பெருமாளுக்குப் போல்பெரியபிராட்டியாருக்கும் உபாயத்வோபேயத்வங்களும், விசேஷாகாரமாயுள்ள புருஷகாரத்வமும் ஆகவாகாரத்ரயங்களு முண்டென நிஸ்ஸம்சயமாயும் ஸப்ரமாணமாயும் ஸஹ்ருதயாம்ஙீகத்வமாயும் தோன்றிய விஷயத்தைப்பற்றிய ப்ரமாணங்களையும் தந்நிரூபணந்யாயங்களையும் நாதிஸம்க்ஷேப விஸ்தரமாக மேல் உபபாதிக்கிறதாவது;— நமதன்பர் ஸ்ரீதத்வ காசிகை யின் நிகமனத்தில் ‘ப்ரமாணோபாயத்வமுண்மையெனில் ஸ்ரீமான் தானே ஸமர்ப்பணத்திலே’ என்று துடங்கி, ஸர்வேச்வராஸ்ரயமான ஸாக்ஷாது... [illegible] ... ஸாத்விகா ... தத்ரோபாயத்வம் ... ஸ்ரீ ...

என்றளவாயுள்ள சில ப்ரமாணவசனங்களையுமிப்படியே ஸ்ரீயாமுனதேசிகருடையதென்றும், இராமானுசனுடையதென்றும், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானுடையதென்றும், நடாதூர் அம்மாளுடையதென்றும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ ஸூரியருடையதென்றும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ரஹஸ்யத்ரயசுலகம் ... ஸர்வஸ்வாதிகளால் ஸ்ரீதேசிகனுடையதென்றும், ஸ்ரீநயினாராச்சாரியருடையதென்றும், பற்பல வாக்யங்களால் ‘பிராட்

டிக்குப் புருஷகாரத்வமே நிரூபகம், எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமே நிரூபகமென்னுமத்தும் ஸகலாசார்ய ஸம்மத மென்றதாயிற்று. ஆதலால் ஸ்வாமிஜீ லோகாசார்ய நிர்மித மான ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ர வ்யாக்யானத்தில் "புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமும், ஈஸ்வரனுக்குபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக." என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு விருத்தம் ஸ்ரீபராங்குச பாஷ்ய காராதி வேதாந்த தேசிகாந்த பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகள்" என்று சில வாக்யங்களையும் ௯௮-வது பக்கம் வரையில் ப்ரபஞ்சித்தெழுதினர்.

இவ்விதம் பத்து பக்கங்கள் வரையில் விஸ்தரித்தெழுதிய பூர்வபக்ஷியான நமதன்பர் யாரைத் தனக்கு ப்ரதிவாதியாக நினைத்திவ்விதமெழுதினதென்று பர்யாலோசிக்குங்கால், பராங்குசாதி தேசிகாந்தமான ஸகலாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் பரஸ்பரவிரோதமில்லாதே தமது ஸித்தாந்தத்திற்கே யதார்த்த மென்று நிஷ்கர்ஷமாய் ஸ்ரீதேசிகனையும் தமது பக்ஷத்திற்கனுகூலரென்றே நிரூபித்துக்கொண்டனர். அதன்பேரில் முனீச்வரர் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லையென்று (௬௦) பக்கங்களால் விவாதித்தது நிஷ்ப்ரயோஜனமா யிருக்கின்றது. அல்லாது ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளையே தமக்குப் பூர்வபக்ஷ மாக வைத்தால் 'தேசிகாந்த பூர்வாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்திகள் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமென்றது நிர்விருத்தமும் பூர்வோத்தர விரோதமுமாம். வேறு ஸ்ரீதத்வஸித்தாந்த கர்த்தாவான ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியே தனக்கு ப்ரதிவக்ஷியென்றால் ஸ்ரீ உத்தரகாசார்யஹோ விசாரய பரம்பராகத ஸம்ப்ரதாயமு மிப்படியே யிருப்பதாலும் அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்த ஸ்ரீஸாரஸாரம் நிஷேதித்ததாலும் தத்ஸாரஸாரவிருத்தமாகவே ஸ்ரீதத்வஸித்தாந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்தத்தையே அருளிச் செய்ததாலும் ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி ப்ரதிவக்ஷியாவதுகூடாது.

ஆகயிருந்த ஸாகேதராமாநுஜ மாநீஸ்வராருக்கு ஸ்வதாஸ்வதம் வ்யாயிகளெல்லாம் வரதிவக்ஷிகளாயினர். இவர்வரதிவக்ஷி களானதிஸ்தஸ்ஸையுடைய மஹமைபோலிருக்கும்ராஹஸ்யத்ர யஸாரம்போன்றயிம்மூவரும்ஸ்ரீமத்ஹஸ்யத்யஸாரநிஷ்டர்களா தலால் வாதகக்ஷதாவான ஸ்ரீமத்கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ ஸ்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஹய வேதாந்தாசார்யனான ஸ்ரீமத்தேசிகனே யிவருக்கு வரதிவக்ஷியும், இவரது ஸ்ரீமத்ஹஸ்யத்ரயஸாராதி ஸ்ரீஸூக்திகளே வரதிவக்ஷ க்ரந்தங்களுமாம். ஆகையாலிவர் சுஷ்கவே தமில்லாதவரைப்போல் ஸாதநஸமர்த்தனை ஸந்தேஹயனுக்குச் சுத ஜீவ வ்யவஹாரம்போலும், ஸ்வாநுபவ நிஷேத ந்யாயம் போலும் சுஷ்காதிகளை வரவேண்டும் செய்யவேண்டி யிப்படி யெழுதினபடியாம். அன்றியும்; ஒரோர் க்ரந்தத்தைப் வாசி க்கப்புகுங்கால் உபக்ரமோபஸம்ஹாராதிகளை விசாரி த்து அவிரோதமாகவே மூலத்திலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் அர்த்தம் செய்யவேண்டியது ஸர்வ ந்யாயசிக்ஷித ஸஹ்ருதய வக்ஷம். மற்றது சுத்தத்வப்ரவக்ஷம் இவ்விஷயத்தையும் நமதன் பர், தமது வாதகத்தின் கூஉ வது வாக்யத்தில் ‘ உபக்ரமோ பஸம்ஹாரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகையால், இரண்டிற்கு மவிரோதமாக வ்யாக்யானம் பண்ணவேணும்.’ என்றெழுத ப்பட்ட வாக்யத்தால் நன்குணர்ந்தவரெனவும் தோன்றுகிறது என்றாலும்; இவ்வித ந்யாயங்களெல்லாம் தன் மதவாதத்திற்கு மாத்ரம் வ்யர்த்தமாகுமென்ற தாராளையுமுளது. தீவ்யாகர த்தாலே பரம்பரையாய் வருகிற ஸ்வதேசிக ஸம்ப்ரதாயார்த் தங்களெல்லாம் பரகாலமஹாஸிம்ஹாஸநாதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களெ ன்ற யிம்மூவருக்குந் தோன்றாதே யிம்முனிசுவாருக்குமாத்ரம் வா தவிபரீதமாய்த் தோற்றக் காரணம் ஸ்வாஹிமத மதவ்யக்தியா ஷிநிவேசமாத்ரமல்லாதே காரணாந்தரமில்லையேயாம். அன்றியும் ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்த உத்தாரவஸாரம்மே ப்ரமாணதம மென்று சிலர் பிதற்றுமது இம்மாநீஸ்வராருக்கும், வவநஹஷ ணமோம்ஸாகாராருக்கும் ஊடமில்லாததென்று மிவர் வாக்யங்

களால் தெறியலாயிற்று. மேலும்; இவ்வன்பர்காட்டிய ஸாரோபாஷ காரகபோதத லக்ஷணத்திற்கு மேல்உபாயக்வ ஸம்ப்ரதாயமான ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகளும் நம்மாலிப்பொழுது ப்ரதர்சி ப்பிக்கப்படுமேயாகில் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் நீரவா ருக்கேச் சேர்ந்ததா? அல்லது நமக்கே சேர்ந்ததா? அல்லது உபயருக்கும்சேர்ந்தா? எனில்; ஸாரோபாஷகாரகபோதமும்ஸ்ரீக்குலக்ஷ ணம் உபாயக்வம் கஸாமக்ம். அப்படிக்கு ஸ்ரீதேசிகரு அருளி ச்செய்யவில்லை. ஆகையால் ஸாரோபாஷகாரகபோதத்திலேயேநோ க்கு என்று கூறியதால் உபாயக்வமுமுண்டென நம்மால் ப்ரதர் ஶநம் பண்ணப்படுமேயாகில் நீரவாருக்காவது அவரை ப்போன்ற எந்த வ்யக்திவிசேஷிகளுக்காவது ஸதேசிக ஸ்ரீஸூ க்தியில் ஸம்பந்தமே யில்லாதுபோம். ஏனெனில்; 'உபாயவஸ்துவி ஶேஷணமாயிருக்கிற வாகாரத்தையிட் டிவளுக்கு உபாயக்வ த்திலந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்' என்று மணவாளமுனி வர் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரஸாரவ்யாக்யத்தில் அயவ்ருகரணத்தில் எழுதி னுரென்று கடெல்துவாரத்தில் ஸவிஸ்தாரத்தைவெளியிட்டார். ஆகையால் பிராட்டியாருக்கு உபாயஶரீரத்தில் அந்வயம் அன்பர் மதத்தில் அத்யந்தாபாவம். இதற்காகவே பிராட்டியாருக்குள்ள விபுத்வத்தையும் பாழாக்கி ஜீவகோடியில் சேர்த்து ஸாதாரண த்தை யணுவாக்கி ஸாரோபாஷகாரகத்தை போதமொத்த துபோ லிப்பொழுது கூறுவது. இதுவும் பாழாகுமென்ற க ஸெய்யை முன்பே கூறினேம். ஆனதுபற்றி ஒடுவில் ஸம்ப்ர தாயமென்றவகைப்போல் ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களையும் பா ழாக்கி தத்வதர் காசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஸம்ப்ரதாய பரம்பராஸம்பந்தமில்லாதே நெஞ்சில் தோன்றியதைச் சொல்லி ஸம்ப்ரதாயம் யயாஜாதர்போல் திரியவேண்டுமென்றதை ஸூசனமாக வுபதேசிக்க வாமொழித்தே யிவ்விதம் பலர் வாக்யங்களை யெழுதினதும், அதையொட்டியிவரும் 'ஶக்ரம் யாஃ கஸ்வாவ்ருவிஶதி । மதாநமதிகொமெ கொமநொகஃ வாரபோயிதகஃ ॥' என்றபடி அவ்வபதேசங்களையே வ்யக்திவாதித்

தோர் பக்ஷமெழுதினர். அதில் முற்படக் காட்டப்பட்ட ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரவசநங்களில்; 'லக்ஷ்ம்யா꞉ புருஷகாரேண, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண, லக்ஷ்மீ꞉ புருஷகாரகே, இத்யேவம் புருஷஸ்ய து' என்றவைகளால் லக்ஷ்மிக்குள்ள புருஷகாரத்வம் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; 'ஸதஸ்யாஸ்ய விசேஷாயம், நாந்யாலக்ஷணம் ஹிமஹ' என்ற இவ்விரண்டு வசநங்களும் பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள விசேஷலக்ஷண மிப்புருஷகாரத்வமென்று ஓர் ஆகாரத்தை விசேஷித்துக் காட்டிற்று. (ஸதஸ்யா ஸ்வயம்விசேஷஸ்து) என்ற பதம். இதற்கு இவளுக்கிதோர் விசேஷமுமெனப் பொருள். (நாந்யா லக்ஷணம் ஹமேக) என்றதற்கு மிதுவே கருத்தென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆகையாலிதுகொண்டு உபாயாகாரத்தை நிவர்த்திக்க வழியில்லை. மேலும், 'ஸஹாம்ஶ்த்ரீ ப்ராப்த்யா வாயோபேவ' என்றபொழுது என்னுடைய ப்ராப்திக்கு நானே உபாயமெனப் பொருளாவதால் தேற்றலேகாரம்கொண்டு லக்ஷ்மிக்கு மற்றவுபாயஸாமிராயமில்லையெனப் பார்ப்பாராகையால் ஸ்வஸ்வரூபத்திற்கு 'லக்ஷ்மீவதிஷ்யம்' என்ற விசேஷணம் வ்யர்த்தம். அதாவது, ஸ்ரீமானாகிய நானே நேரிட உபாயமென்றது. நேரிடவென்றது ஸத்யோபாதிகளை யிடையிட வேண்டாமென்ற கருத்தைப்பற்றி. 'ப்ராப்யம் ப்ராபகம் ஸர்வம்..' என்றதற்கு மிதேபொருள். எவ்விடத்தில் ஸ்ரீ தத்வதிகளுக்குள் ஏகத்தரை ப்ரஹணம் கூறினும் ஸஹயோக ஸ்ஷ்டந்யாயப்படி யிருவரையும கூறினதுபோலவே என்று முன்பே பலவிடத்திலும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் (மாம்) என்றதற்கும் 'ஸ்ரீவிஶிஷ்டமாம்' என்றே பொருளாகும். 'கூதாயஜ்ஞா꞉ ப்ராப்ஸ்யந்தி மாமேவாநந்யமாநஸா꞉' என்றது உபேயதசையில் தன்னையே அடைவார்களெனக் கருத்து. இதனால் உபாயஸமப்ராப்தி நிவர்த்திக்கப்பட்டது. மேலும், 'ஶரணம் வ்ரஜ' என்றதையே ப்ரஹணமாகப்பற்றி மோக்ஷோபாயத்திலும் ஊர்ஜிதமாகத்திற்கு ஹேதுமாகக் கூறியதால் இங்குள்ள ஸகாரம், உபேயகத்தை யொத்த ப்ராப்திவசத்தினருக்கு ஏன் வோயகமாகாது ஆகை

யால் எங்கெங்கு எவ்விதம் கூறினாலும் ஸித்தாந்தவிரோதாபத்தி யொழிவில்லாமல் ஸித்தமேயாம். ஆகையிவ்வளவால் ஸமஸ்த ஸாஸ்த்ர ஸ்ருதிகளிலிருந்து காண்பித்த வசனங்களெல்லாம் தனக்கனுகூலங்களென்று ப்ரமித்தது ப்ரமமாய் ஸமூலமில்லாதே போயின. ஸக்திக்குள்ள உபாயத்வமில்லை என்றதற்கு ப்ரகாரஸாதநமே, உபாயத்வமிவளுக்கில்லையென்று பொருள்படக்கூடிய 'நாஸ்தி ஸக்த்யா உபாயத்வம் ப்ரகாஸகத்வம் ஸ்ருதா' என்றவோர் வசநம் இனி அந்த விஷயத்திற்குப்போல் தவிப்ரகாஷ விஷயமானவோர் ப்ரஸித்தியால் ஸாக்ஷாத்மாகவேணும். அல்லாது மத்யந்தரமில்லை. இவைபோலவே தான் மற்ற ஆசார்ய ஸ்ரீயாமுந ஸமஸ்த ராமாநுஜ தேஸிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஸமர்த்தக்ருதியைக் கண்டுகொள்வது. அவைகளுள் ஸ்ரீதேஸிகரது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் அதிகாரத்தில் கூறியருளிய "இப்ப்ரகாரம் ஸமத்திற்குப் பரம்பராகாரணம்." என்றதற்கு நமதன்பர் பரம்பரா காரணமென்றிருப்பதால் ஸ்ரீக்கு உபாயஸரீரத்தில் அந்வயமில் லையென்று ப்ரமித்தார். ஆகையாலிவ்வாக்யத்தைத் தமது ஸ்ரீதத்வ ப்ரகாஸிகையின் ௬௭, ௬௮, ௬௬வது பக்கங்களில் எழுதிக்காட்டினர். இவ்வாக்யத்திலுள்ள " பரம்பரா " என்றதற்காயாஸமென்று நினைத்து ஸ்ரீஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யத்தினின்றும் "அத்தலையில் ப்ரஸித்திவ்யாஜ ஸாமர்த்யாதிஸயத்தாலும், இத்தலையில் ப்ரதீக்ஷ வ்யாஜவாத்ஸல்யாதிஸயத்தாலும் மறுக்கவொண்ணாத ப்ரகாரமுமாய்," என்ற வாக்யத்தையும் விரோதபரிஹார ரஹஸ்யத்தினின்றும் "அவள் உபாயமாகவும், இவன் ப்ரகாரமாகவும் 'யேஷ்வதாதௌ தத்வே வி, வாஜேஸ்வரம் ப்ரபத்யமாநா ப்ரபத்ய ஸ்ரீயபதிம்' இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வதந்த்ர வ்யவஸ்தை நடக்கிறதாகையால் விஸேஷண ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வதந்த்ரஸாரி இம்முகத்தால் கைக்கொள்ளுகிறான்." என்ற வாக்யத்தையும், ஸாம்ப்ரதாய விரோத பரிஹாரத்தினின்றும் "ஸ்ரீணஸம்பந்த ஜ்யேஷ்ட்ய

விசேஷாஃ பாராசரோக்தா:। ரக்ஷணம் நிஜலோகவத் ஸ்திதி நிர்ணீத யதேவம் தேவதேயஃ॥” என்ற ச்லோகாதிகளான சில வாக்யத்தையும் உதாஹரிக்கவும் செய்தார். இப்பணிப்பெல்லாம் அந்தந்த க்ரந்தங்களின் பூர்வோத்தர வாக்ய பராமர்சத்தாலும், ஸந்தர்ப்ப ஸந்தானத்தாலும் ஏற்பட்டவை. அதெங்ஙனேயெனில்; உபாயாதிகாரத்தில் “ஸாபேக்ஷனை பரமபுருஷனுக்கபேக்ஷிதந்தலைகட்டிக்கொடுக்கவென்று” புருஷகாரத்வத்தை ஸ்ரீக்கு ஸாதித்து, இப்புருஷகாரம் ஸமஸ்த ஸஹாவஸ்தான மோக்ஷ ப்ரதான புருஷகாரஸித்தி ஸித்தமெனவும் ஸமங்கட்டி முடிவில் ‘இப்படி இவளுக்கு ஸர்வேச்வரனு திருவடிகளில் ஸம்பந்தம் ஸஹா ப்ரமாணஸித்தமாகையாலிங்கு இவ்விவக்ஷை கொள்ள வுசிதம்’ எனவுமருளிச்செய்து ஸாதநானுஷ்டானம் ஸித்தாந்த லோகந ந்யாயத்தால் ‘இப்படி புருஷகாரஸ்வரூபையுமாய் விசேஷணமுமாய்க்கொண்டு ஆச்ரயிக்கப்படும்.’ என்றும் எல்லா வஸ்துக்களாலு மாச்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுந்தானாச்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி சப்தங்கள் ச்ரிய:பதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையை, விஷ்ணுபதிக்கும் சொல்லிற்றும்’ என்றும், ‘ச்ரூணாதி நிவிதோஷான்’ என்று வ்யுத்பத்தியானதுபொழுது ‘லக்ஷ்மீ ஸஹஸஹ்ருதீகேசோ... ப்ரியதே।’ என்றும், வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள்வினைதீர்க்கும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாயாதிகாரிகளுக்கு விரோதியான கர்மாதிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்’ என்றும், இவைகளையெல்லாம் ஸங்க்ரஹித்து ‘ஸாத்யோபாய உபேயப்ராப்த்யாதி ஸர்வேஷு। ப்ரதிதஃ ப்ரதிஸம்பந்தீ ஸ்ரீமாந் நிர்தேக்ஷ்யதாம்॥’ ‘ஸ்ரீமான் என்று பொதுவிலேசொன்னாலும் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ச்ரிய:பதி என்றபடி’ என்றும், ‘இங்குமங்குந் திருமாலன்றி யின்மைகண்டு’ என்றுமுபாய உபதேசியிலும் ஸம்ப்ரதேசியிலும் ஸ்ரீதேவப்ரதத்திற் சொன்ன நித்யயோகத்தை யநுஸந்தித்தார்’ என்றும், ‘பராணாதி வக்தவ்யதிதிய ப்ரஸஞ்சிதம்। த்வயசேஷோபஹாஸம் தத்வதி ப்ரயாந்த்

தோஷயாஸ। நஸந்தி ராஜஸவதீ கேஸவஸ்தீயோகிஸாஹஸம்।
தயாதேத்ர்வாஸ்யஸ்வஸிர்தம் ஶாஸ்ஸ்ஸாஹஸம்॥" இப்ப
டியிருக்க இவனை விஶேஷணமாகக் கொள்ளில் ஸர்வஶக்திவி
ரோதம் வருமென்பார்க்கு இப்வஸ்ஸ்ஷகாஸாவேக்ஷையிலும்,
ஸர்வஶக்திவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும்' என்றும், இப்படியே
ஸ்ஹபந்ஸவாஸினியான இவளாலே விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஶர
ண்யனாகையும் ஸ்ரீஶர ஸாதத்ர்ய நியதமென்று கொண்டால்,
ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விரோதமில்லை' என்றும்,
'இப்படி அயத்தில் பதங்களிலடைவே ஶப்தார்த்தஸ்வாவங்க
ளாலே புருஷகாரயோகம், அதன் நித்யத்வம், உபாய
வைஶிஷ்ட்யம்' என்றும், 'ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வப்ரகார நி
ரதிஶய போக்யனாய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத
நாராயணனுடைய திருவடிகளில்' என்று துடங்கி 'ஸ்ரீமந்நாராய
ணன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தக ஸம்பந்தமான வாத்ஸல்ய
ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று அயத்தில்திரண்டபொருள்.'
என்றும் அதாதிகாரத்தில் ஸாக்ஷமாயுள்ள வாக்யவ்ருத்திகளையும்,
இவரெடுத்த வாக்யத்திற்கு முற்பட்ட 'இது உத்தரவாக்யத்திற்
போலே பூர்வவாக்யத்திலும் விஶேஷணமென்னுமிடமும்
உபாய விஶேஷணங்களால் உபாயத்வம் வாராதென்னுமிட
மும் ஸ்ரீஸ்வாபதேஶநத்திலே சொன்னோ' மென்றும்,
'நாராயணன் ஶரண்யனாம்பொழுது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாயிருக்கு
மென்கைக்காக பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீஶப்தம்.' என்றும், 'உ
பாயப்ரவ்ருத்திகளிலிங்கு ப்ரதானதேன் ஸ்ரீமந்நாரா
யணனுகையாலே யிரண்டிடத்திலுங் கிடக்கிற ஸவிஶேஷண நா
ராயணஶப்தம் வ்யாவ்ருத்தமாய் நின்றவளவில்.' என்றும், 'ஸ
ஹஸ்ராநாராயணாதி ஶதாநதஸ்ஸ்வ ஸ்வஸ்வஸ்வ' என்று
துடங்கி ஸ்ரீஶப்தாதிபேதத்தை யருளிச்செய்தார். ஈஸி
ஹேப ப்ரத்யந்தீக்ததியாலே ஸ்வஸ்வஸ்வஶரண வி
ஷந்திகளைப்பரக்கவருளிச்செய்கையாலே நாராயணஶப்தம்
வ்யாவ்ருத்தமாயிற்று. முற்படப்பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே

புருஷகாரத்வ நிரபேக்ஷோபாயமாக விஹிதத்வத்தில் நிலை தோற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயணஶப்த வ்யாக்யானத்திலு மருளிச்செய்தார். அநந்தரம் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' என்று ஸர்வ ஶாஸ்த்ர வாக்யங்களில் ப்ரஸித்தமான வ்யா[illegible]த்தை யுதா ஹரணம்பண்ணி யருளினார்.' என்றுமுள்[illegible]யாக்யானங்களையும் யதாஸம்ப்ரதாயமாகப் பர்யாலோசித்து விசாரம் பண்ணும்பொழுது ஸ்ரீதேஶிகனுடைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரத்வத்தாலேயே ப்ராப்யையாய் ஃபலத்திற்குக் காரணமானவளெனவும், உபாயஶரீரத்தி லந்வயமில்லாதவளெனவும் கூறச்சிறிதேனும் விரகில்லை. ஆகையாலிங்குள்ள 'ப்ராப்யயா' என்றதற்குக் கருத்துயாதெனில்; ஆசார்யாபிமானம் தனக்கு மேலுள்ள பதார்த்தங்களில் யோஜிப்பிக்குமாப்போல், இவளிடம் புருஷகாரத்வேந செய்யப்படும் ஸமாஶ்ரயணமும் தனக்கு மேலுள்ள உபாயத்திலும் மூட்டி வைத்து அதினின்று ஸாத்யமான உபேயத்திலும் மூட்டி வைக்குமென்பது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஆசார்யாபிமானவத் ப்ராப்ய யோபாயத்வஸ்ய புருஷகாரத்வஸம்பந்நே' த்யாதிகளால் ஸ்ரீஸாரஸ்வாதிநியில் ஸ்ரீதேவராஜதேஶிகனருளிச்செய்தார். ஆகயிவ்வார்த்தங்களால் ஸ்ரீதேஶிகனது திருவுள்ளம் புருஷகாரோபாயோபேயங்களான ஆகாரத்ரயமும் பிராட்டிக்குளவென்பதும், உபாயோபேயாகாரத்வயம் மாத்ரம் எம்பெருமானுக்குள்ளதென்பதுமாம். ஸகலஸம்ப்ரதாயாகத ஸித்தாந்தமிப்படி யிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையில் ஸ்ரீக்கும் புருஷகாரத்வமே யில்லையென்று யாரோ வோர் ப்ரதிவாதி சொல்வதாய் நினைத்து ப்ரதிபக்ஷம் செய்தது, ப்ரதிவாதி வசநங்களே யின்னதென்று அறியாததென விபஶ்சித்துக்களுடைய ஸம்மதம். ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீநிவாஸர் தமது புஸ்தகத்தின் முகவுரையில் 'ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேஶிகனருளிச்செய்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஆசார்யவிப்ரதிபத்தியால் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாயத்தினுடைய ப்ரதிபத்த

ஸிஷாந்தத்தையு முள்ளபடி அறியாமல்' என்றெழுதினர். ஆத லாலிவரே பூர்வபக்ஷவாக்யார்த்தப்படி பிள்ளை லோ காசார்யருடைய உக்தவ்யக்தியையென்ன, ஸ்ரீவேதாந்ததேசிக ப்ரகடித ஸங்க்ஷேபார்த்த வ்யக்தியையென்ன இவ்விரண்டினு டையவும் மர்மங்கூட முணர்ந்திலராயினர். மேலும் பூர்வபா க்ஷாகாரத்வயம் பிராட்டிக்குள்ளதென ஸாரப்ரகாசிகாகார ரும் 'ஏதந்மதே பூர்வாஷிகாரகோபாயகோ பேயகோ நாம் வ்யதிவாதநஸ்ர்வேக்ஷிதகாஸ லக்ஷ்ம்யா ஸாகாரா த்வயோர்வ்யாப்தியோர்வேத ஸ்வாகாரத்வயோவயோமி நிதர்வோபேதத்வதே, உதிதஸர்வதஸ்வலாம்ப தாயிகாம் பூர்வவர்ணா கக்ஷ்ஷேஷ ஸந்தாந 'இங்கு உபாயே த்ராதிநா' என்று வெளியிட்டார். தத்வமிப்படியிருக்க உப நீஷார் கூறியது ஸர்வதா கொள்ளாததேயாம். அன்றியும்; ஸ்ரீவிரோதபரிஹாரத்தில் (௮௧) வது பரிஹாரத்தில் ஸ்ரீக் குள்ள பூர்வாஷிகாரகத்தை ஸ்தாபித்து இதனுடன் (௮௪) வது பரிஹாரத்தில் 'ஏககனே ஸோபோபாயனென்று ஸா ஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க ஸபத்நீகனானவன் ஸரண்யனென்று த்வயத் தில்சொன்னால் உபாயத்வமும் ப்ரஸங்கியாதோவெனில்; ஸ்ரீண விக்ரஹாதிகளைப்போலே பத்நியுமிங்கு உபாயவிசேஷணமாய் நிற்கையால் விஸிஷ்டாபாய மேக மாகையாலே ஸாஸ்த்ரனொரு வனுமே ராத்ரிநிவர்த்தகனென்னுமாப்போல் ஸ்ரீமானொருவனு மே ரக்ஷகனென்ன விரோதமில்லை. இங்ஙனல்லாதபோது ஸ்வ ரூபமொன்றையு மொழிந்த ஸ்ரீணாதிகள் விசேஷணமாய் நிற்கையாலும் உபாயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்ரீணவிக்ரஹ ங்களுடைய அநேகாந்தவிசேஷத்வம்போலே விசேஷணங்களில் வேதநாவேதநவிசேஷத்வமும் உபாயத்வமாகாது. இப்படி யானால் உத்தரவர்ணத்திற்போலே பூர்வவர்ணத்திலும் ஸ்ரவஸ மாகத்தோற்றுகிறவிசிஷ்டத்தை பாதிக்கை ஸாஹஸம். வி சேஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியேயுள்ள உபயோகவிசே ஷங்களையும் ஸ்வதந்த்ரப்ரபூர்வமாக யதாஸாஸ்த்ரம் கண்டுகொள்வது

ஸ்வதந்த்ரனுக்குத் தன் விஶேஷணத்தால் ஸாபேக்ஷத்வவிரஹா.
பேக்ஷைபோலே ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமென்று" என்று ஸ்ரீக்குள்
ள உபாயத்வத்தையும் அதில்வந்த ஶங்கா பரிஹாரத்தையும்
பரக்கவருளிச்செய்தார். இப்படி அதிஸ்பஷ்டமாயும் நிஸ்ஸந்தேஹ
மாயுமருளிச் செய்தவாக்யங்களை யாருமறியார்போல் தங்க
ஹ்ருதயமொக்க ஸர்வஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களானநம்மிடமே, இம்முனிவ
ரர் மோஹாந்தகாரவீதியில் ஸம்ப்ரதிவிக்ரயம் பண்ணப்போன
வர்போலும், ஸ்வஜநகர்ப்ரியா ப்ரஸாவத்தை ஸ்வமாதாவினி
டமேவ ப்ரத்யர்ப்பவள் போலும், சரணஹீனன் ஓடியோடிவ்யா
ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தது போலும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகை யென்ற
வோர்பாஸகத்தையெழுதி நம்முன்ப்ரசாரம்பண்ணினர். ஆ
ர்யாயனனுக்கு பாயிஷ்ரன்நாட்டிலுள்ளோரெல்லாம் தோஷபூ
ஷர்களாகத் தோன்றியது போல் ப்ரபத்தி விரோதமில்
லாதே ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரதிபாதிப்பட்ட ஸர்வாதிக
ஸித்தத்தின் ஸ்வப்ரமாணத்தை ஸகலதோஷதயா ப்ரமாணத்தால்
தானும் ப்ரமித்து ஸூத்ராகிளரிலுள்ள பவாபவாதிகளையும் ப்ர
மிப்பிக்கயேற்பட்டார். இதைப்போன்ற ஸம்ப்ரதிபக்ஷ்யகரணத்
தையுடைய ஶாஸ்த்ரயாதுரையும் அவரது த்ரோஹத்தையும் கண்டு
ஸத்ய ஸங்கல்பனே வ தா ப ஸ ா க்ஷி க ளோ டு கூட
யொத்தாநுஷ்டானமாக ஸ ம் க ல் ப் க க் க ட வ ன். மேலு
மி வ் வ ள வேயல்ல, நிவிருத்தாகிக்கப்ரமாணியும் ஸர்வஜ்ஞா
சாநுஜவிஸாஜவிஜயஸ்வஜருமான ஸ்ரீநயிநாராசார்யருடைய ஸ்ரீ
ஸூக்தியையும் தனக்கநுகூலமென்றார். இது பெருவியப்பு.
அதாவது .ஶரணவிரஹயோரேநயஶாவாயோநஹ்யதே ।
பூர்வவிஶேஷணசுலந்யோபாயதிகூசசிதஹஸ' ॥ என்று தொட
ங்க வஹாவாக்யங்களால் த்துக்கொண்டேபோய் ஓடுக்க
த்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாசார்யர் ஸம்ப்ரதாயமெய்ஞ்ஞரான யெத்ர
வி ஶாராவாரவாராநுஸாராதேந ஆசார்ஷகாரகேந
ப்ரபத்திநுஸாராய, பாஶரவி ஶரணாஶதிவிஞானகர்
ரேசரண்ய விசேஷணாநாவி ஸ்வஹ: ப்ரயாஜ்யதே ஶ்ர

தஸ்மாத்ஸர்வப்ரயம் ப்ர- பராஷிகாரஸம்ஹிதாயா: பாத்ர ஸம்ரக்ஷணைஸ்ஸாகாரிகா யாஜ்யதமவேதி ஸபக்ஷேஷாத்யௌ என்றுள்ள வாக்யபங்க்திகள். இவ்வாக்யமும் ப்ரகரணம் வந்த பொழுது முன்பேயொருதரம் கூறப்பட்டது. ஸாரஸாராதி ஸ்ரீஸூக்திகளும் விசாரிக்கப்புக்காலொடு விலவருக்கு விதயமேயாவதால் அவைகளுமிவ் வ்யாக்யானத்தால் வ்யாக்யாதங்கள் போலவேயாம். இப்படி ஸ்ரீதேசிகனும், ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸம்க்ஷேபங்களை யொருவாறு ஸங்க்ரஹித்தோமாகிலும் ஸாரோத்யமாயுள்ள பூர்வபக்ஷங்களுக்கும் பரிஹாரம் கண்டிலோமாகையால் அவையாவையெனமேல் ப்ரபஞ்சிக்கப்படுவதாவது; ஸ்ரீஆளவந்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸ்ரீபட்டர் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான், நடாதூரம்மாள். ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டரிவர்களுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிற் சில பாகத்தையெடுத்து நமதன்பர் உதாஹரித்த வையெல்லாம் ஸ்ரீதேசிகதேசிக திவ்யஸூக்தி பூர்வபக்ஷாநுஸார ஸம்ப்ரதாயம் நம் போல் ஸவஸானத்தில் நமதன்பருக்கு ஸாதகப்ரமாணங்களேயல்ல. ஏனெனில், அவையெல்லாம் பராஷிகாரதௌர்லக்ஷண்யவாக்யங்களேயொழிய, உபாயத்வநிரூபகவாக்யங்களல்ல. ஒவ்வொரு ப்ரயோகங்களையுமிங்கு விஸ்தரித்து உபபாதிப்பதால் க்ரந்தம் விஸ்தரிப்பதுபற்றி ஸாமீப்யாதிந்யாயத்தால் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகள் மாத்ரமெடுத்துவிஸ்தரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சிற்சில [illegible]தன்முன்பேயும் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீதேசிகனையே நம்மன்பர் தமது நெஞ்சில் ப்ரதிபக்ஷியாய் நினைத்து ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையென்ற பாஷ்யமெழுதினரென்பதற்கு யிவர்பூர்வபக்ஷத்திலுள்ள வாக்யங்களே நிதர்சனம். ஆகையால் நம்மாழ்வார் துடங்கிவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையிலுள்ள ஆசார்யர்களுடையவும், திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான்துடங்கி ஸ்ரீநயினாராசார்யர் வரையிலுள்ள ஆசார்யர்களுடையவும் ப்ராசீனக்ரந்தவிரோதம் ஸ்வஸித்தாந்தத்தில் யதார்த்தாவிஷ்காரம் [illegible] ஸம். ப்ரத்யுத ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையிலேயே

தேவதேவ ப்ரவர்த்தக ஸ்ரீஸூக்தி விரோதங்களும் ஸ்தோத்ர ப்ரவர்த்தக ஸூக்தி விரோதங்களும் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக விரோதங்களுமுள்ளவை. இவ்விதமுள்ள வாக்யார்த்தத்தை யிவ்வழியாகவுள்ள வாதங்களால் ஸம்ப்ரதாய ஸூக்தி ஸம்ப்ரதாயங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களில் ப்ரதர்சிப்பித்தோம். ஆங்காங்கு அவ்வோப்ரமா ணங்களைக் கண்டுகொள்வது. ஆகையிதனால் சரமவது புடத்தில் ஸித்தாந்தித்தெழுதிய "பிராட்டிக்குப் பாரதந்த்ர்யமே நிரூபகம். எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமே நிரூபகமென்னு மர்த்தம் ஸம்ப்ரதாய ஸித்த மென்றதாயிற்று." என்ற ஸவ ஸித்தாந்தம் நிதாந்தம் க்ருதாந்த க்ருதாந்தமாயிற்று. இதுகொண்டு ஸ்தோத்ர ரஹஸ்யங்களும், தத்த்வத்ரய ஸார ஸாரஸங்க்ரஹ வசனங்களும், இவைகளைக்கொண்டாடும் உத்தரபி ஆசார்யர்களுடைய வசனங்களும் சந்த்ரோதய மென்ன வும் தீர்ந்தன. இனி கேவலம் தர்க்கபலங்களால் நமதன்பர் கூறும் விவாதங்களையும் மறுத்து ஸம்ப்ரதாயார்த்தைப் ப்ரதர்சனம் பண்ணுவதாவது; சரமவது புடத்தில் நமதன்பர் செய்த ப்ரயோக ப்ரவர்த்தகத்தில், பிராட்டிக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஸம்மதம், உபாயத்வமே பஹுவசனஸித்தம். யதா கர்த்தாதி பாரதந்த்ர்ய ப்ரவசனங்கள் த்ருஷ்டங்களானா லும் அவைகளையும் உபாயபரமாகவே கொள்ளவேணும். ஏனெ னில்; ஸ்ரீஸ்தவம் ஸ்ரீ ஹிம்ஸாயாமென்ற யாதுவினின்று நிஷ் பன்னமாகும்பொழுதும், 'ஸ்ரீ. விஸ்தாரே'என்றயாதுவினின்று நிஷ் பன்னமாகும்பொழுதும் ஸ்ரீணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஸ்ரீணாதி ச குணைர்ஜகத் |" என்ற தத்பர்யாய வ்யுத்பத்தி பலத்தால் அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வமும் இஷ்ட ப்ராபகத்வமும்ஸித்தம். ஆகையாலிதுவே உபாயமாய் வாதவாய் நிஷ்டத்வமே பிராட்டிக்கு லக்ஷணமாய் சரமஸாநத்தில் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமேயுள்ள தென்பது."

இது ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமல்லவாகையால் இவ்விதமுள்ள

பூர்வபக்ஷிவாது அநேக வைநாகஷிதமே. ஸகஸாத்ரார்த்திலோ; ப்ரமாணபலத்தால் ப்ரபத்தி ஸ்ரீக்குப்புருஷகாரத்வமும், தத்ஜ்ஞானம் ஸர்வகாரஸ்யம் தத்விஷயா தத்ப்ரயுக்தி ஸகாசம் தத்விஶேஷணகாசம் பஹுப்ரமாண ஸித்தமாயுபாயதயாவரணீயத்வமும் ஶாஸ்த்ராநுஷ்டானங்களால் ஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையருளிச்செய்த ஸ்ரீநயினாராசாரியர் ஸ்ரீஸூக்தியையும் முன்பே கூ ம். ஆகையால் அன்பர் செய்த ப்ர பூர்வபக்ஷ ப்ரதிவாதித வாக்யங்களெல்லாம் போர விரோதஸாரஸ்யங்களாம். மேலும்; சூகுவது பாடத்தில், "ஸ்ரீக்கு உத்தரவணத்தால் ய , எப்படி அநந்யாபேக்ஷம் வாராதோ அப்படியே பூர்வவண்ணத்தில் உபாயஸ்வீகாரத்திலும் அநந்யோபாயத்வம் வாராது" என்றெழுதினர். இது ஸம்ஜஸமென்றாலும் இதற்கு மறுப்பாக (அக்)வது பாடத்தில் "உபாயம் ஸஹகாரயோக்யமென ரபேக்ஷ்ய ஸாமாந்யமாயிருக்கையால் விஶேஷணத்தில் அந்யமற்றிருக்கும். உபேயத்திற்கு அந்யஸ்ஸஹ ஸஹகாரத்தில் ரஸாதிஶயமுண்டாகிறது ஏக ப்ரஸித்தமாகையால், அங்கு விஶிஷ்டம் விரோதமன்று. ஆகையால் பிராட்டிக்கு வேதன்னைக்குறித்து உபாயதஶையில் புருஷகாரத்வமொழிய காரணத்வமில்லை" என்றெழுதினர்; இதற்கு நியாகேம் இல்லை இதுபரஹேதுரா வேறில்லை. ஏகப்ரமாணிகமானவூஹம் ஸஹேதுமானாலும் அநுபாதேயமாம்பொழுது, உபாஹங்கள் உபகாரநிரஸநீயங்களே. இந்த ந்யாயமும் நமதாசார்யருக்கு ஜ்ஞாதவ்யமானதேயாமென்பதற்கு அவரது ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையுள், கூசு-வது பாடத்தில் "நஹிவசந விரோதே ந்யாய: ப்ரஸரதி" என்கிறபடியே கேவல அநேகங்களைவிட்டு ப்ரபல ப்ரமாணங்களான ஸ்ரீவாராஹாத ஶாஸ்த்ரநியத யத்ப்ரதிவாதகங்களான வசனங்களை பாதிக்கலாகாது" என்றவாக்யஸூக்திகளே ப்ரமாணம். ஆகையால் லக்ஷ்யர்ஸஹ ஹேதுஷீகேஶ தைவ்யாகார சரணாரவிந்தயாராக்கக்ஸரபூ ஸிதாதோ வேதாதோ

விஶ்வஸ்ய பதே, ஸஹ பத்ந்யா ஸஹ, நாராயண ஶ்ரீ நாராயண ஶரண்ய ஶரண்ய அநந்ய ஶரண ஸ்த்வத்பாதாரவிந்த யுகளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்³யே|| ஶரண்யம் ப்ரபத்³யே ஸர்வம் பரஸ்வைத்³ரஞ்ஜலிம் ஸர்வஜ்ஞே விதீயம்| கரோமி நமஸ்க்ருதம் ஸர்வத³ா ப்ரபத்³யே? ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஶக்திஶாலினா ஸர்வ ஶரணாகதி? நத்யுஷிதேந்த்³ர ஶ்ரீ || ஸர்வாபராத⁴ ஸஹிதம் ஶரணாகதி தா³ஸம் ப்ரபத்³யே|| ப்ராப்திஃ ப்ரயத்ந ஶ்ரீ ஶரணாகத ஶோபா⁴ம்| நாராயணவரிஷ்ட ஸ்ரீவத்ஸ || ஈத்யாதி³ ஸர்வ ஶாஸ்த்ர ஶ்ரீநாராயணாயாந் ஶ்ரீஸூக்திகளாகும் ப்ரமாணங்களெல்லாம் "ஸ்த்ரீஸஹ" என்று ஸஹகாரித்தைக்கூட்டியே சொல்லியிருப்பதால் உபாயமும் ஸஹகாரிகளை நேரவேக்ஷ்ய ம்ருத்யுமென்பது ஸித்தாந்தம். ஆனதால் உத்தரவாக்யத்திற்போல் பூர்வவாக்யத்திற்கும் பொருள் கூற யாதொன்றாலும் பாதகமாவது அஸாம்ஞ்ஜஸ்யமாவது இல்லை. இவ்விதமே மறுபடியும் (அ௫) வது பக்கத்திலும் "ஸர்வஶக்தியான பரமாத்மனுக்கு ஒரு ஸ்த்ரீஸஹாயம் பண்ணவேண்டாமையாலும் மூற்பட ஸ்ரீதேவிம், பிராட்டி புருஷகாரமாக அவனே ஶரண்யனென்று விஶேஷ்யத்தில் தாத்பர்யமாகக்கடவது" என்றார். இங்கும் ஸர்வஶக்தியானவனுக்குப் புருஷகாரத்தில் அபேக்ஷிதம் ஓர் ஸ்த்ரீயால் வேண்டுமோ. அப்பொழுது ஸர்வ ஶக்தித்திற்கு ஹாநம் வாராதோ, ஸர்வஶக்தியாயும் நித்யத்வமுமுள்ள ஒருவனுக்கு வேறோர் ஸ்த்ரீயின் ஸஹாயத்தினாலேயே புருஷார்த்த ஸித்தியைச்சொல்லும் நமதன்பர் பக்ஷம் ஸாதகம் ஸர்வஶக்தித்வாதிகளுக்கு ஹானி ஹேதுவாகாதோ இவைகளுக்கு ப்ரமாணமுமுண்டென்கில் உபாயத்திற்கும் புருஷகாரத்வ ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களெல்லாம் காண்கவில்லையோ. ஆகையால் தன்பக்ஷத்திற்கில்லாத தோஷ தரபக்ஷத்திற்குரைத்தும் பீமானாக்ஷிநிஷேத்யாயம். விபஶ்சித்வஹாஸ்யம். அன்றியும் பூர்வவாக்யத்திலுள்ள ஸ்ரீமத்திற்குள்ள விதமான ஸங்கோதோஷங்கள் கூறப்பட்டாலும், அவைகளெல்லாம் உத்தரவாக்ய ஸ்ரீஶப்³த³

க்ஷத்திலும் ஸமாநாதிகங்களாகையால் ஸமாநாதிகரணங்களாயிருக்கும் இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரமாணத்தாலாவது அதையொட்டிய ஸத்தர்க்கத்தாலாவது ஸ்ரீஷாஷ்யத்தி ஸ்ரீஸூக்திகளாலாவது ந்யூநாதிக்யம் கூறவிரகேயில்லை. இதில் வஸ்துபேதம் தோன்றும்பொழுது பதிவ்யாயாநாதிகளால் ஸாவகாஶ ஸமாநாநம் விஷம். இவ்வகை பரிவாதியெல்லாம் முன்பே பொருதாம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ப்ரதிபக்ஷி வாக்யத்தின் பேரில் கூறலானோம். ஆனதால் அப்ரஸக்தியாகாது. மேலும்; ,, ஸா ஸேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ” என்னும்பொழுது ,, ஸா ஸெ வெஷ்ய விஷ த்ஷெ’ என்றும், ‘ஸ்யாஸெஷஸெஷம் ஹி’ என்றபொழுது ‘ஶக்ஷ்யஸஹஸ்ரைக்ஷேஸ:’ என்றும் உபயவசனங்களிலுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ப்ரயோஜநங்களை நிஷேதமாக ப்ரமாணங்களும் ஸ்வீகரித்தன. இதன் பேரில் வேத பாஹ்யரைப்போல் பேசும் வாக்ஷிகவாதங்களெல்லாம் கூஹாஸங்களேயாம். ஶரஸ்வேஷ்ணமென்பது ஸம்பந்தஜ்ஞானநிர்ணயமாயுள்ள த்விஷ்ப்வஸ்து தெஷ்ய காத ஹவிஷேஷ்ண ராஷமென்று ப்ரதமாவதத்தில் கூறினோமாகையால் ‘ஸேஷம் ஶேஷகாநா ஸமாநாதிவ’ மென்பதும் ஸரியல்ல, அன்றியும் ஸகாமஸமா ராவான ஜொகாஷாயத்தருக்குமிதமஸதம். ‘ஸ்ஸேஷ்ணாதிகளைப்போல் ஶேஷகாநா ஸமாநமும் ஸ்வாதிஷ்விஷம்’ என்று பலவிடங்களிலும் நம்மால் முன்பே ஸமர்த்திக்கப் பட்டது. நிஹேதுக கவக்ஷாதிகளான வஸ்வப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு ஶேஷகாநா ஸமாநாதிவ ஜ்ஞாநமென்பதும் பொருந்தாதெனநிக்ஷேபரக்ஷையிலருளிச்செய்தார். காரணென்யாதெயகா ஶக்ஷீயென்பதும் நிஹேதுக கவாதஸம்பாவஸம். பின்னும் (௭௧) வது பாட்டில் ஶரஸ்வீகாரஸாகஸ்வ ராஜ்யகவுமே ஶரணாகமென்றதற்கு ,,ஷஸேயம் ஶரணம் ஹிவ:’. என்றபிராட்டியார் வாக்யத்தாலேயே ஶரண்யக்வம் விஷம், ஸுநிஷ் நிவ்ருத்திவநிவஷகெஷ ப்ருத்திஷையுச்செய்வித்தல் ஶரண்யகமாயிருக்க ஸஜ்ஞாத நிருஹைஹயான பிராட்டிக்கு ஸுநிஷ் நிவர்த்தகமெப்படியெனில்; ஸநாத்ய

ஜ்ஞாதிகள் வசநத்தால் ஸாஹசரியாய்க்கிடக்கிற ஜீவனுடைய ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியே அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, பகவத்ப்ராப்தியே இஷ்டப்ராப்தி இவ்விரண்டுகளுள் புருஷகாரத்தால் பகவானுக்கு தோஷ விஸ்மரணம் செய்விப்பதால் சேதனன் நிக்ரஹத்திற்கு இலக்காவதில்லை யாகையால் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமும் அவ்வாத்மா வோடுகூட தானும் கூடி அவனுடைய சரணவரணத்தை ஸ்வீகரித்தருளி பரந்யாஸ ஸாஹசரியாதே செய்வித்துத் தங்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதால் ரக்ஷகத்வமும், தங்கள் திருவடிகளில் கைங்கர்யமாத்ரத்தைச் செய்விப்பதால் ரக்ஷணஸாதநமும் முறையே விளைப்பதால் பிராட்டியாருக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியெ ன்ன இஷ்டப்ராப்தியென்ன யிவ்விரண்டுகளுடைய காரியத்திலும் அந்வயமுண்டென்றாயிற்று. இது பூர்வோக்த வசநங்களாலும் விளக்கும். மேலும் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் பிராட்டிக்கு ஸ்வாபாவிகமென்று வாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிக்கு, ஸாரணாகதிப் ப்ரமாணவேதாதிகளுடைய ஸாஹசர்யம் நாராயணஸ்வ ரூபத்தை ரக்ஷிக்கைக்குப் பொதுவாயிருக்கும் விஷ்ணுவிற்கு ஸ்வாபாவிகமென்று வாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிபோல நிராகரணமெனத் தெளியவும். மேலுமிவ்வன்பர் மதத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியல்லாதே இஷ்டப்ராப்தியென்றொரு விசேஷமில்லையென பூர்வபக்ஷவாதத்தில் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; உபாயத்வ புருஷகாரத்வ நிரூபக வசநங்கள் அந்யோந்யாஶ்ரயமாகவென்பது ஸித்தாந்தம். உபாயத்வமே பிராட்டிக்குள்ளது, புருஷகாரத்வமி ல்லையென்பதும் ஸ்வதந்த்ரஸித்தம். இவையெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வஸம்ப்ரதாயபரிசீலநாபாவத்தாலுண்டானவை. ஆகையால் 'பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி பரிசயமில்லாதவர் களுடைய வார்த்தையாமித்தனை போக்கி ஸாரஸார விவேகஜ்ஞ ர்களுடைய பேச்சன்று' என்றெழுதினது தனக்கே ப்ரதிபந்தி போல் விளைத்தது. பின்னும் (எசு) வது பாடத்தில் 'பிராட் டிக்கும் ஐச்வர்யாதி ஸாம்யமுண்டெனில்; அப்பொழுது 'ஸ்வதந்த்ரம்' என்ற ஸ்ரோத்ரவாக்யங்களுக்கு அ

ப்ராமாண்யாவஸ்த்தி ஸாதிக்கும்' என்றெழுதினர். இதற்கும் பூர்வபக்ஷமே ஸமாதானமும் உத்தரமாயம். ஆகிலுமிங்கொருதாம் ஸாதிப்பதுயாதெனில்; ஸ்ரீவேதாந்தஸாரத்தில் 'ஸமாச்ரிதாநாம் க்ருதே தத்வநிர்ணயமும் தத்ஹாரணுபாயமுமெனதி ஹாவஃ!' என்றும் 'ஸர்வம்யோஜநாவா'— ஸமாச்ரிதாநாம் 'ஸ தத்வைமதிஸர்வஜ்ஞோ' ... நாதித பாது: । ஜமதுபாதத யதோமாவிஜ்ஞாதிரு தத்தாயதுவி சேஷவிஷய: । ஸர்வம் ஸம்ஸாரவிமோசகம்...... ஹோமவதெம யதுவதநாதி அராமாஸ்ராக்ஷ । ஸ்ரீமாகேவாக்கி ரிஷு தேஷாம் ஹவதநாமரணம ஸ்வகீயாகே: உபக்ஷ ஸாகாரக ஸரவநாயார ॥ ஸமாச்ரிதாநாமேவ ப்ராவ்' தவதா கிம்வாநரிதிவாஹிவேதம் ॥' என்றும், 'நஹி ஹயவதாவ ரமேஸாமாவணாநாம் மோக்ஷாநாம ஜமஷ்ராவாரமேராக்த: கிம்நமஹ்யதே?' என்றுதுடங்கி 'ஸதோமோக்ஷஸ்ய ஹமவமெ க்ராஜமஷ்ராவாராஙீஸ்ராதிதிமேவம், தத்ராவி தவமரீரி ணஉத நமதித் ஸவமரீரிகாநாமண மெக்ஷ்வ்வமெ மம்ஸ்ய ப்ரதிஷ்டிஸிஜ வாமமோக்ஷவிவக்ஷயா நேதவ்ராக்ஷ, 'ராமமோஹவியோமோக்ஷம்' ஜதராதி நராயாவ?' என்றுவி ஷரித்து முடிவில் 'ஸர்வம்ஜமஷ்ராவாமே மக்திரஷிதக்ஷேராவி நமாஷீதிவகேஷவிந விமராமஹா: । நஹிமோக்ஷாநாம் ஸவ மரீரிகாம், ஸமோக்ஷாநவவமதஸ: । தநஹாமேவகதம் 'வ ஹாஸ்ரா' திதிவம்கவ மக்தி: । தமாவியமக்திமாஷிந ஸ்வதவா விஸ்ராதமவுவா । தமேவ நிதரநாமேவி ॥ உக்தம்ஹிஹா ஷெத்ர சுநஷவதவ்ராவராநே ஸாதிமபஸ்ராவ ஸமரணா நிதராவராவஜதி । ஸதோயமொக்ஷவாய: ॥' என்று மருளிச்செய்தார். இங்கு ஸமாச்ரிதாநா மென்றதற்கு நித்ய மோக்ஷபரமல்லாதே ஹமவக்பரமாகவும் ஸ்ரீநாரதபூர்வாதிகளான ஹிரண்யகர்ப்பாதி பஞ்சாக்நிகாரி பர்யந்தவிஷயமாகவும் வ்யா வர்ணித்து, இவைகளே ஸமோக்ஷமென்றும் மற்ற நித்யமோக்ஷர் பரமாய்ப்பண்ணுமது இ- கஸாமதமென்றும் திருவுள்ளம்

பற்றி வ்யாவ்ருத்தமே யிவ்வாக்யங்களின் ஸாரதாத்பர்யம்.
இவைகளைப்பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வகாரணத்தில் வியாபகவ
சனவாக்யங்களென நமதன்பர் எழுதியது ஸ்ருதப்ரகாசிகாஸ்ய ஸகா
ரவாக்யதாத்பர்யமாம். ஏனெனில்; இங்கு பிராட்டியார் நித்யஸ
ஞ்சாரிகைமாத்ருத்வத்துடையில்லையென்பது அவருடைய சேதனா
சேதந ரக்ஷணைவ்யாப்திபாலேயே விசிப்பதால் பிராட்டியாரைப்பூர்வ
ர்களோடு கூட்டி "இவ்விதம் பிராட்டிக்கு ஜகத்காரண ஸாத
ம்யத்தைக்கொள்ளில் ஸ்ரீதேசிகாநுக்ருஹீத ஸ்தோத்ரபாஷ்ய
விரோதமென்றது போரப்பரிஹஸநீயம். பிராட்டி தத்வத்
தின் ஸ்வரூபஸ்வரூபவாதிகளை மேல் "வக்ஷ்யமாண ஸ்தவநம்"
என்று துடங்கி மூன்று ச்லோகங்களால் அருளிச்செய்யப்போகி
றபடியால் அங்குள்ள விசேஷார்த்தங்களைக்கொண்டு தெளிய
வும். அன்றியும்; ஸம்ஸார தத்வ நிரூபணாநந்தரம் ததீய
மாகவே ஆரம்பித்ததால் பிராட்டியாருமீச்வரதத்வமே
யெனவும் நிச்சிதம். அங்கு 'ஜகத்ஸம்ஸாரஸம்ஸார்யம்'
என்றுமருளிச்செய்தார். இதையொட்டி "யஸ்யாவீக்ஷ்யதேவம்"
என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிச்ரரும் "யத் ப்ரூஸம்பர: ப்ரணம்" என்று
ம் அருளிச்செய்தார்கள். இந்த ச்லோகபாஷ்யத்திலும்
"ப்ரஹ்மருத்ராதிபி: ஸ்வேதரஸ்வநபூஜிதஸ்ய பகவத
ஸ்த்ராஜ்ய ஸமக்ஷேயத்தி ஸ்ரீசரணே ஸஹதார்ச
நஸம்பத்தி" என்றருளப்பட்ட சுவந்திரிகையிலேயே ஸாத்ரா
ஜ்யம் ஸமக்ஷனுக்கேயென்று ஊர்ஜிதம் பண்ணியருளினர்.
"ஸ்வெவஸ்வரூபவைபவ" என்ற த்விதீயச்லோகவிஷயம் முன்பே
கூறப்பட்டது. "தயாஸஹாஸீநம்" என்ற த்ருதீயச்லோகபா
ஷ்யத்திலும் "தவைக்ஷயாபி பகவத: ப்ராயாந்யம்ஜநாய
ஸஹமவ:" என்றருளிச்செய்தார். ஸஹயோக த்ருதீயாவிஷ
யம் முன்பே விஸ்தாரேண சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்தோ
த்ரபாஷ்யரீத்யாபி பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணாச்ரயத்வமில்லை
யென்னவொண்ணாது. ஸஹயோக விவக்ஷாப்ரதிவாதநாவஸ
ரத்தில் பிராட்டிக்குமிவையுண்டெனவே ஸநாதவேண வத

ஸ்ராக்ஷஸ்த்யத்தில் ஸ்ரீதேசிகனால் ஸமர்த்தனமாய்க் கூறியருளப்பட்டதென முன்பே நம்மாலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. பஹுவசந ஸாமர்த்ய ஸ்ருத்யாதிகளோ பெருமாளுக்கு "பஹூஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" என்று ஸ்ருதிஸமர்த்தனம் கூறுவதாலிங்கும் ஸந்நியோகசிஷ்ட ந்யாயத்தால் பிராட்டியாருக்குமது உண்டாகக்கூடுமாகையால், இதுகொண்டு ஜீவத்வமென்றது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸாத்த்விகாத்ய ஸ்வதந்த்ரஸ்வாபாவத்தாலேயாம். இவ்வாறுமுன்பே "யதோர்வா ஸ்ரீநி, விஷ்ணோஸ்ஸர்வசக்தி ரஸுத்தம்" என்ற வசநவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் பரக்க ப்ரதிபாதித்ததன்மேல் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. "ஆகையிதனால் உபாஸ்யத்வாவயத்து நிரூபாயிக ஐமக காரணத்வாதியாய் ஸாதாரண ஸாமாந்யமானவைகளில்லை" என்றடிக்கு ...ளும் சடக்கெனப் படுத்துப்போயின. இப்படி ஹேயமான த்ரிவித வேதநவஸ்துத்தில் கூட்டக்கூடாதென்ற வொகாவாயட்வாக்யமுமறியாத நமதன்பரோடு போராடுவதிங்கு ஸம்யக்யம். தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்" என்றல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல். த்வ்யார்த்தஸாரபூதமிருவருக்கு முண்டென்றல்லவோ வொகாவாயட்வாக்யம். அதுவது வாக்யத்தில் விஸேஷணத்வத்தை ஸமஸ்தஸங்க நிவர்த்தநாதாரமில்லாதேயாத்த நமதன்பர் விஸேஷணத்வாத்தால் பிராட்டிக்கு உபாயஸரீரத்திலந்வயம் ஸம்பாவிதமென்றார். அதைப்பற்றி சிற்சில ந்யாயங்களையுமெழுதினார். இந்த உதாஹரணங்களெல்லாம் ஸவிஸேஷங்களான வ்யாபகங்களிலும் தாத்பர்யமாகவே செல்லுமாகையால் தோஷதூஷணங்கள் உபயதஸமம். ஆகையால் உபயஸேஷித்வாங்கீகார பக்ஷத்திலும் ப்ரதிபத்த்யத்தோஷம் ஸம்பாவிதமே. பாராஷிகாரத்வத்தையாவது, பதிவாரரயத்த்வத்தையாவது, பதிவ்ரதாத்யத்தையாவது ஏற்காதவர்களிடம் "நாராணாயேநதி நாராயணவசம்" இத்யாதிகள் பாயகங்களென்று ப்ரத்யக்ஷம் செய்தால் ஸம்ஜஸமாகுமேயொழிய, ஸ்வதந்த்ரபக்ஷிகளுக்கு பாயகமெனும் ஸாஹாவிதமன்று.

"யதா யம்ஸாரஸஃ, ஸ தெவத்தகெதாரஃ" என்ற சுருதி ஸங்களெல்லாம் ஸவ்ஜாதஸாரஸஹாவெ உபாயோவெய உவெஸ பினும், கிஞ்சி காமஹாவெ, உவெயதஸாவிரோயமும் ஸமா ஸமாய் ஸாஹ விக்குமாதலால் விசேஷண விஷய ஞுஷணம் உபயத்ர ஸமமாகுமெனவிங்கு தெளிவது. 'உணீமஹ்ஷி' என்கிற விடத்தில் உணத்திற்கு மஹஸயோம்யதை யில்லையாகில் 'தஜீஜஜஉம்' என்றபொழுது உணத்திற்குகவெத ஸகாசஸாதிசயோம்யதை யெப்படிக்கூடும். ஆகையாலிந்த ந்யாயமும் சுஸமதம். 'ஸீதாஸவவாவாதிபரா ராவவணஸ ஹாவத்தகம்' என்றபொழுது இங்குள்ள வகாரங்கள் ஸமுவ்யய மஜ வ்யதிவாதகங்களாதலால் சுநித்யநித்யவெவஷிஷ்ட்யத்திற்கு க்குறைவில்லை. பிராட்டியில்லாத விடத்தில் விஷேஷணாதி ஸம்ர க்ஷணமும், பெருமாளில்லாதவிடத்தில் ஸ்ரீஜடாயுராக்ஷஸிகள் ஸம்ரக்ஷணமும் ஸஞ்சியோம்யஷ்ட ந்யாயத்தை ஞாபீகரணம் செய்கின்றன. ஆனதுபற்றியே 'யத்ர யத்ர மஹாவாஸுதேவ தத்ர தத்ர மஹாவத்ய வ்ருஸெகவ । யத்ர யத்ர மஹவதி வ்ருதே, தத்ர தத்ர மஹவாஸுவ வ்ருக்ஷவ ॥' என்று கொள்வது, ஸஜ்ஜ ந்யாயாநுமஷீத ஸஹ்ம்வஜாயஸிஷமான வமஜவிசேஷம். மேலும்; 'தயோஜஜமஹாமாஸஜகஃ வாதநாஜாராணுவ ஞாயலீ' என்றெழுதி வரணாநு என்றிருக்கவேண்டுமென்று காட்டினது மிகவும் விதவஹாஸ்யமென்று ஸ்ரீவெதெசிக திவ்யஸஜ்ஜியால் முன்பே காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகிலுமிங்கு கூறுவதுயாதெனில்; தயோஃ என்றது இவவநமாதலால் இக்க விவக்ஷையால் கூறியது பற்றி, வ்யக்தித்வயங்களை வ்யக்காரம் செய்ததாய் சுஸ்மீகரிக்க வேணும். ஆதலாலேயே தயோர்வாரணாநு என்று வஹுவவந ப்ரயோகம். 'ஸ்ரீஸோராயணவரணௌ' என்றபொழுதோ, விசேஷணவஜவிஸஜவத கஉஜயாரயனும் நாராயணனை வ்யாபி த்தது. இதுபோலவேயுள்ள 'மஹாரோஸஹாரஸ்ய நிவீப்யவர் தளஃ' என்ற ஸஹாகவி வ்யாமத்தாலும் தெளிவது. அன்றி யும் வ்யாஸவ்யாஸாவர்களைப்போலேயுள்ள ஸ்வஸ்ஜிவவ்யாக்த

சேதநரூப விசேஷணத்தை, வ்யாக்யையுள்ள சேதநா சேதநங்களோடு சேர்த்து வாச்யம் சொன்னதும் 'ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம், நித்யாநபாயிநீம், நவ்யஹஸ்யதே, வ்யாவர்த்தி ஸம்ஶோதக.' இத்யாதி வ்யாக்யாநங்களுடைய யதார்த்தமான ஸம்ப்ரதாயார்த்தமென்று கொள்ளவேண்டுவது உசிதம். 'ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்' என்றதற்கு அதர்வ ஶிரோபாஷ்யத்தில் 'த்ரயீஸம்ப்ரதாயாநி, விஶேஷணமாநந்த்ரணி த்ரயம்:' என்று வ்யாக்யாநமருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸாரதீபிகாதி வ்யாக்யாதாக்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீகீதையின் ஸாரஸங்க்ரஹத்தை பாதிக்காதென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோமாகையாலதையிங்குங்கண்டுகொள்வது. ஸாமாந்யமாய், ஏதத்வ்யாக்யாநபேதம் வ்யாக்யாநமெல்லாம் ப்ரமாணமென்பது ஶாங்கரிக ஸம்ப்ரதாயம். வ்யாஸீந க்ருதமென்றுலோ வ்யாஸீநவ்யாக்யாக்ருதமான ஶாங்கரபாஷ்யத்திலுமிப்படி ஸாமம் வரும். ஆகையால் ஸாரதீபிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் ஸ்ரீபகவத்ப்ரவ்ருத்திவ்யாய பாதகமாகாது.

மேலும்; ஶேஷஜ்ஞாநாதிகளில்லாதே ஸர்வஜ்ஞத்தை வ்யாபிக்கமாட்டாதாகையாலும், 'பஶ்வ: ப்ருநஷ்ட்ய: பக்ஷீவா' என்று ஶேஷஜ்ஞாநத்திற்கு ஸஹாயிதாயிகாரணங்களான பஶுபக்ஷிகளுக்கும், ஜ்ஞாதாவான வாயுவுக்கு வ்யாபிக்கக் கூடுமாகையாலும் ஸர்வஜ்ஞ வ்யாப்தி ஶேஷஜ்ஞாநஹீநமன்று. அதாவது; வ்யாப்யிதாவிற்கு தத்வஸ்வபாவஶேஷத்வஜ்ஞாநத்வாரா வ்யாப்தியினைக்கிழிதலுண்டாகாதென்பது. அன்றியும் ஸர்வகுணத்தை யின்னவிதமென்றறியாதே ஸர்வஶ்வ விராஜமென்றெழுதிவைத்துக்கொண்ட ப்ரதிபக்ஷிக்கே ஶேஷியின் வஸ்துவாய் ஏதவஶேஷத்வ விஶிஷ்டமாயுள்ள சேதநனுக்கும் தன்னை ஶேஷிக்கு ஸமர்ப்பிக்க அஞ்சித் தனக்கேயெனதென்றிருத்தலால் உக்ததோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். இங்கு ஸர்வகுணம் ரக்ஷ்யத்வேந கூறும் ப்ராப்யநாராயணம். இப்ப்ராப்யனை யிவருக்கு ஸர்வவிஶேஷ. ஆனதாலிப்ப்ராப்

நாழிகளை யமீகரித்து பூர்வாசார்யர் பேசினது முற்றிலும் ஸ்வ தாத்பர்ய ப்ரகாசகமும். ப்ரதிவாதியாலே நாசிக்யாதெனும். ஆகவிரண்டு வழியாலும் ஸ்வாபாவஹானிகரமாயிற்று. ஆகையால் ஸ்வீகார ப்ரவ்ருத்தியென்றும், ஸாக்ஷாத் ஸம்யோகமென்றும், பிராட்டிக்கு உபாயஸ்வீகாரத்திலந்வயமில்லையென்றுமித்யாதி ப்ரதிவாதி வசனங்களெல்லாம் ப்ரதிவாதியின் ஸ்வாபாவத்திற்கு ஏதாவதோர் யோக்யதாவாதகமான வாதமுண்டோவென ஸஹ்ருதயரே ஆலோசிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனமிருக்க ஸ்ரீதத்வவிசாரதாயான ஸாக்ஷாத் ஸாரிபேரில் பாய்ந்து ஸவாணி த்ருஷ்டாந்தத்தால், தானிதுவரையில் ப்ரதிந்யாயவேதங்களான வாக்யங்களை யெழுதினதுபோக, அவரே தமது வாணித்ருஷ்டாந்தமாக வெழுதினரெனவும், அவைகள் தன்னால் நிரஸ்தங்களெனவும் எழுதினது ஸ்வதாஸிநிவேச வசீக்ருத மதியின் மதிவிசேஷம்.

இப்படி கூ௦. வாக்யங்களால் சேதனர்களை க்ருஷ்ண ப்ரமாக்கியதும்போராதே பரஸ்பரவக்ஷாதரமென்று சிலவாக்யங்களையெழுதி அவைகளையும் வணித்ததாக (க௦அ) வதுவாக்யம் வரையில் ஆகப்பதினெட்டு வாக்யங்கள் நிரம்பவும் சிலவரிகளை யெழுதினர். அவையாவன;— கூகூவது வாக்யத்தில் ‹ ஶரணஶப்தம் விசேஷ்யத் போல் உபாயகவஸாமத்யத்தை போதிக்கமாட்டாது.’ என்றெழுதினதும் கூநங்கம். ஏனெனில்;— இங்கு ஶரணஶப்தம் ரக்ஷகமென்றபொருளை யுடையது. ஈதெதெனில்; ‹ஶரணௌ’ என்றதிருவடிகள். ஆகையால் ஶரணமென்றதற்கு ஸாக்ஷாத்விசேஷ்யம் ஶரணௌ என்றுனதால் கேவலசரணத்திற்கு ரக்ஷணஸாமர்த்ய ஸாவிதமாவதுபற்றி அந்த ஶரணஶரண ‹ மாதாபிதா ஸ்ரீசரண ஸத்வ ந்வீப்யாஷௌ’ என்றதுபோல் ஸகாரனை நாராயணனையும் சுமயித்தது. அப்பொழுது ஸாமாநாதிகரண்யம் உபயத்ரஸாமானதுபற்றி ஶரண்யனுக்கும் ஶரணௌக்கும் ஶப்தம் போஜ்யமாகக்குறையில்லை. ந்யாயமிப்படியிருக்கையில் ஸம்ப்ரதித்

தால் ஶரணஶப்தத்திற்கு நாராயணஶப்தத்தை ஸாக்ஷாத்விஶே
ஷ்யமாக நினைத்து ஸ்ரீஶப்தத்திற்கு ஸந்நிதாநத்தைக் கல்பி
த்தபூர்வர் தம் பூர்வபக்ஷமின்னதென்றும் தமதப்ரயாஸ
மின்னதென்று மிவைகளிலுள்ள குணதோஷங்களை யறி
யாதே ஸ்ரீஶப்தத்திலுள்ள ரக்ஷகத்வத்தையே ப்ராபல்ய ஶர
ணஶப்தம் ஸம்பாவிக்கிறதென்று சொல்லுதல் கூடாதென்று ப
ரிஹஸிக்கவந்ததும், அப்படியானால் தமதிஷ்டத்திற்குக் குறை
யில்லையென்றதும் 'விதந்த்வஸாதாஶஶ்வாதி ஸம்பவேத வி
தந்த்வா' என்றதுபோல் அப்பொழுதுதா னாகக்கூடும். தா
னகத்தனது ஸ்வபக்ஷத்தில்கண்ட தன்ராஜத்வத்தை ஜாத்ரத்திலும்
ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு தத்ஸம்பந்தமாக உதாரர்களை நியமி
நாதிகள் செய்வதுபோல் ஸாதிதமான தமதர்த்தத்தை வ்யவஹா
ரியில்லாதே தாமே ஜயித்ததாகவெண்ணி, அதன்பேரில் பிராட்டி
க்குஸ்வதந்த்ரரக்ஷகத்வமொப்பில்;ஸகாரவாக்யம்வரும்,நிரபேக்ஷ
க்ஶேஷத்வ நிபந்தநங்கள்வரும், ஸஹகாரரக்ஷகத்வம்வருமித்யா
திவாக்யங்களால் ஸ்வபக்ஷஸம்பாவனைகளை விபரீதமாக நினைத்து
உத்கோஷித்தார். இவைகளும் நேரல்ல. ஏனெனில்; ப்ராதாந்யகார ஆ
ராதநாதாரரக்ஷகத்வமுண்டென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. விஶே
ஷண ஆதார ஸஹகாரரக்ஷகத்வம் உண்டென்பதும் உக்தவாக்யத்
தால் ஸத்வஸித்தம். ஆக உபயஆதார ரக்ஷகத்வமிப்பிராட்டியாரு
க்கு ஸம்மதமென்பதில் ஸ்வநிஷ்டத்தாலும் தத்ஸம்பந்த ந்யா
யத்தாலும் விரோதலேஶமுமில்லை. ஆகையால் "ப்ராதா
ந்யகார ஆதாரரக்ஷகத்வ விஶிஷ்ட ஜக்தீவைஶிஷ்ட்யம் த்வய
வோக்யம்." என்றது க்லிஷ்டகல்பநம். ஸாரஸார்த்தத்திற்குப்
பாதகமில்லாததால் க்லேவ்யாக்யாநமேவி ஷ்வாஸ்யம். "ஆகை
யால் "ஶுஶ்ரூஷணஸ்ய விஜ்ஞாநம்" இத்யாதி விரோதமில்லை'
ஸ்ரீகுணரத்னகோஶாதி விரோதமில்லை இத்யாதி பூர்வர்
பணிப்பால், ஸ்வதஃ ப்ரபத்தியார்த்தவ்யுத்பத்திகள் தம் மதத்திற்கு
விரோதங்களென்றும், தாமிப்பொழுது பணித்தவின ஸரிஷா

ரத்தால் ஓதும் "விதர்ஷவாயாமஸ்ஸாதி" என்றபடி விரோ
தங்களல்லவென்றும் வ்யாகாரமாயின.

மேலும், கஎ-வது வாக்யத்தில் 'ஸாவாயா ஹ்ரஸ்வ:' என்று
தொடங்கிய சிலவரிகளால் உபலக்ஷணத்திற்கு வ்யுத்பாவத்தை
பாமங்கித்து ஸாமிஷ்டத்தால் கவ்யுதிகமான வஸ்துக்களிட
மும்இந்தவுபலக்ஷணலக்ஷணம் கூடுமென்றார் இது 'ஹுஹவஸ்ர
தடிவெவிதா' என்ற பாஷிஸாஷிதம் போலும், 'நவெஸ்ர
யாஷாதாவபா' என்று வ்யவஹாரம் பண்ணிவைத்த ராஜவாக்யம்
போலும் மிகவும் ஹாஸ்யாஸ்பதம். அன்றியுமிதன் ஏகமாய்
மாணவிருஹாதிகளுக்கும்உபலக்ஷணஸம்பந்தஸவமான
த்தில் பாஹ்யாக்ஷ்ரவிமதத்தில் பாதம் ஸாஹாய்யமாம். அ
ங்ஙனன்றிக்கே டயா ஸ்ருதமதுனவயம் கநயஉாவமன்று.
அல்லாதும்,—'வ்யதஉநாதிவிஉ்ராஸாவெஷ்யவி வாஓதி!
அவெதநவதிஷாஓஸெதநு விஸெஷணம்' ॥ என்றதால் மாண
விருஹாதிகளைப்போல் வெதநாவமான இவ்விசேஷணமும்
நித்யநவாயமாயும், ககவவ யஉயஜ போல் கவ்யுதிக
மாயுமிருப்பதால் பிரிந்துக்கூறியது, ஸஸமதம். மேலும்,
'கஉஹ்ஹாவொஃ வாகாயவாஉ பிஜாயமொவயெக' என்
றது போல், உத்தரவனத்திலுள்ள ஸ்ரீஷைவத்தை ஓதும் தமது
வொக்மாராஓதப்படியொத்து, ஸஓநாயிகாணமாய்ப்படிக்கப்
பட்ட வநிவஉவணஷு ஸ்ரீஷைபாயத்தைத்தமது மாராபணித்
தவிவரீதாயத்தில் தள்ளவேண்டிய உராமெஸயால் எப்படி
யாவது வ்யாஹத்தில் வ்யெக்ஷவிக்கவரிப்பது ஓநகாயம்.
ஆகையால் உத்தரவணத்திற்கு யாதுஸமாண ஷொஷாநாந்தாநி
வயவநமோ, உஹபநிவயவநமோ அவையெல்லாம் வநியவணு
ஸ்ரீஷைவத்திற்கும் தாஜ்யமேயாகும்.

மேலும், 'ஓதாவு' வ்யத்யம் இங்கு வ்யெத்யகமாய் நி
த்யயொமத்தையே கூறுவதால் ஸ்ரீஸைவத்தால் பாராஷகாரக
த்தையும், ஓதப்பால் நித்யநவாயத்தையும், நிஷயஹிக்கத்
தட்டில்லை, ஆதலால் 'ஓத' 'வெ' ஓஷ்யத்திலிருந்து கொண்டு

நாராயணனோடு ஸ்ரீக்குள்ள நித்யயோகத்தை உறப்பிக்கின்றது. அதாவது; உபயர்களுக்கு முள்ளவைஶிஷ்ட்யஉபஜீவ்யகாரணத்வாவ நவஹேதுகமென்றபடி. இவ்வர்த்தத்திற்கு 'நித்யாநபாயாம்' என்றஸ்ரீபட்டர்ஸ்ரீஸூக்தியும். அன்றியும், ஸாங்கூகாரனை ஸாங்க்ய ஸானது ஆதிரயிப்பிக்குமதுபோல் 'கவாமசாஸ்யாம்ஸாயவிசாபரி' என்றபடி எம்பெருமானைப்பிராட்டியார் ஆதிரயிப்பிக்கைக்கும் விரோதமில்லை. இந்த நித்யயோகார்த்தத்திலுள்ள அதாப்வர்த்தயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீதேசிகனும் ஸர்வவ்யாபகத்வத்துவிற்கு ஸ்ரீஸூ என்று தேவீர்யவர்த்யஸாபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகாரண்யம் கூடுமோவென்றும், வ்யாபகத்வமாகிய 'கீர்த்திஶ்ரீ வாக்ச நாரீணாம்' என்றும், பூவில்வாழ்மகளாய்' என்றும், தேவீர்யவர்த்யநிரபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகாரண்யங்கூடுமோ வென்றும் சிலர் சொல்லும் ப்ரமாணங்களிரண்டும் சேருங்கள். எங்ஙனமெனில், 'தத்குணஸாரத்வாத்தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்' என்கிற ந்யாயத்தால் ஜ்ஞாநகுணத்தையிட்டு ஆத்மாவைஜ்ஞாநமென்றுசொல்லலாயிருக்கச்செய்தே 'ஜ்ஞாநவாநு' என்றுதேவீர்யவர்த்யாஸ்ரிதமாகவும், ஸாமாநாதிகாரண்யமுண்டாகிறப்போலேயிங்குங்குறையில்லை. ஆகையால் தேவீர்யவர்த்யபேதத்தைக்கொண்டு வ்யாபகத்வமென்றுநிஶ்சயிக்கப்போகாது. 'நாராயணஸ்ஸர்வதேவோவராஹ:' இத்யாதிகளிற் போலே லக்ஷணாதாரம் ஸம்ஹாவிதமான விடத்திலிப்ரவர்த்யமில்லாத ஸாமாநாதிகாரண்யபேதத்தைக்கொண்டுவ்யாபகத்வமென்றெண்ணவுமொண்ணாது. இங்கு உபாயதஶையிலும் பலதஶையிலும் ப்ரமாணங்கள் நித்யயோகத்தைச்சொல்லுகையாலும் பிரிவற்றபடிசொல்லிற்றாயிற்று" என்றருளிச்செய்தார். ஆனதாலிங்குள்ள தேதவர்த்யம் நித்யயோகத்தையேகூறுவதென்பதுவொகாராயர் ரஹஸ்யப்படிக்கும் நிஸ்ஸம்ஶயம். ஆனபின்பு 'ஶரவாயாம்வஜ:' இத்யாத்யலக்ஷணாதிஹாரணங்களைக் கொண்டு வ்யாபகத்வம் விஶ்லேஷ்யமல்ல. இப்படியே ஸேதுவாக்யத்தால் ஸர்வதவ்யாப்திக்கு நாராயணனையே சொல்லிற்றென்பது, ப்ராயாந்யாதி

ப்ராயத்தால் பதிரோதாவ்யவதேமமென்கைக்கு விமேஷபியாத கமில்லை யென்றதும், நாந்யாஜக்ஷணம்ஸ்வேகஃ என்றதால் உத ராகாரங்களுக்கு ஈமாவம்சொன்னதும், “வனதஸ்யாமு விமே ஷொzயம்” என்றதற்கு “வனதஸ்யாஃ ஈயண விமேஷஃ” என்ற ஸாமானாயத்தை விட்டு வகாரம்ஸமுச்சயார்த்தமப்ரஜூமல்லவென் றும், இவ்வர்த்தம் சுப்ரக்ருதமென்றும், “தேவனதஸ்யாமு, உதே விமேஷள; உபாயகூவாதாஷகாரகவாப்ய வ்யாதிரியதய ஊர்ள” என்று பர்யவஸிதம்” என்றபடி ஸ்ரோகத்திலில்லாதவத ங்களை ஸாஸ்பயந்தாதெரியில்லாதே கூட்டியும் வசநங்களை மாற் றியும் சிலவரிகளை யெழுதினதும், உபாயாகாரநிஷேதபரமா ன வாக்யங்களேயில்லாத திருக்குருகூர்பிரான் பிள்ளான் அருளி ச்செய்த ஆராயிரப்படிமுழுமையும் தம்ஸிதாந்தமாகிய உபாய கூ நிவாரணத்திற்கே ஸாதகமென்றெழுதினதும், ஸதிடோ மமிஷ்டந்யாயமறியாதே “ஈமதேவேத்யாதி வாக்யங்களிலுள்ள வனவகாரத்தைக் கொண்டுபிராட்டியாருக்கு ரக்ஷகத்வமில்லை யெ ன்றெழுதியதும் (வ்யூஹஸ்ரீநிவாஸ) என்றுதுடங்கியதால் வனதரிதாஸங்களிலுள்ள வ்யூஹநாராயண பரதேஷாதி ஸவங்களையுடைய ஸ்ரீபாஷ்யவக்திகளெல்லாம் “தாவதிஸாரிநா தநி” என்றதுபோல் உபக்ரமோபாத்த ஸ்ரீஸாஹித்யப்ரயோகத் தால்ஸ்ரீவிஸிஷ்டநாராயணபரமென்றறியாதுஸ்ரீபாஷ்யத்தில்பிரா ட்டிக்குஉபாயகூஸாதகவாக்யங்களில்லையென்றெழுதியதும் ஆ கியிவைகளெல்லா மிதுவரையில் ஸுஷுமாய் யாருமறியாதே ஸூக் ஷுமாய் அறிந்திருந்தவர்களுக்கும், மேஷவிஷவேஷவஸ்யம் ஸ்ரீமதவதாரோநுஜஸிதாந்தத்திற்கு சூத்ரதா்ம் விராஜமும் கேவலதாஸஹக்ரிதா தாத்பர்யமென்றுதெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்ள ஸாக்ஷாமான வோர்வழியாயிற்று.

மேலும்;— இவ்வன்பர் வாஸுகத்தால்வதநஸ்ஷணதநீ தாம்லேஸமுதலிய வாஸகங்களும் கூட எல்லோருக்கும் வஸ் வெதாத்ரவிராஜவாக்யஜமுமாயுள்ள வோர் ஸமாதோ வாஸ கங்களெனவு மறியலாயின.

இவ்விதம் ஸாங்கேதிகாரா நுஜ ஸந்நிவேசமுடைய ஸர்வாதம் முடிந்த தால் ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகனே இவர் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநத்திற்காக ஸ்ரீதத்வ ரஹஸ்ய த்ரயஸாரமருளிச் செய்தாரென் றெழுதினதை ஸ்தாவ ஊர் யதிஷ்ட ஸாம்ப்ரதாயஜனங்கள் கிழிதவி விச்வஸிக்கவழியேயில்லை. அன்றியும் ப்ரஸாதமுடைய ஸ்திதியின் அருமையைப்பற்றி ஆழ்வாரும் சங்க்யாஞ்ஞாத்யாதிகளைக் கொண்டறிவதரிதென்ற கருத்துடன் 'இறை நிலையுணர்வரிது' என்றருளிச்செய்தபடியால் வ்யுத்பத்தி வ்யுத்திகளுக்கு ஸாஸ்த்ரத்தையே கைவிளக்காகவுடைய நம்க்கு அந்த ஸாஸ்த்ரம் ப்ரமாணித்தபடியே ஸம்ப்ரதாயம் பண்ணி நடக்கவேண்டு மென்றவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீதேயாதிகாரத்தில் உதாஹரித்வமாக 'தேவமாந்ருஷ்டா ஸாந்ருஷ்டா ஸோதா தேவிநிராபுகா: । ஸமீராம்ஸதேவாத்தமஸ்திதவஸ்ரம்ஹி தேதஷிணா' என்று கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனுமருளிச்செய்தார். 'ஆசார்யாதயோ நாஸ்' இத்யாதிகளும்; வேதாந்தங்களாகாதே ஆசார்யன் உபதேசிக்கும் க்ரமத்தில் உஹாவிஸ்வாஸத்தோடு கூடியவிருக்கில்வாஸ ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு சிஷ்யன் ஸாத்யமாவானென்றகருத்துக்கொண்டவை. இவைவிட்டு வ்யர்த்தமான சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு ப்ர மாணிக்ரமத்தை நிர்வாஹம் செய்வது ஆஸ்திகக்ருத்யமன்றென் றுமிடம் ப்ரவேசாதாரமாத்வவத விஷயம். பின்னும் ஆஸ்யந்த ஸம்ப்ரதாயிகளுடைய கொட்டங்களெல்லாம் பூர்வாசார்யரால் தாக்ஷிணாத்யதார ப்ரஹஸிகேஷ யென்னும் க்ரமத்தில் விஸ்தரேணவஸ்ருஷ்டவிதங்கள். அது அப்பொழுதிய வநாதாவ்ய விவக்ஷிகளுக் கென்றுமிது உதாநீகநவநா ஸர்களுக்கென்றும் ப்ரவ்ருத்தமானவை. அதையன்பர்கண்டிருந்தாலும், கேட்டிருந்தாலும்ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையெழுதார்போலும். அல்லாதுமிவர் து ஜாமாதாவான ஸ்ரீமௌஸலக்ஷண ஸந்நிக்கும் வாதாசார்யனை ஸ்ரீதொட்டாசார்யருடைய ஸாக்ஷாச்சிஷ்யரான ஸ்ரீநிவாஸா சார்யரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தவிவரண ரூபமான தத்வகாவ்யக்ரமத்திலும், கணுரவென ஸ்ரீக்கு உபாயகவும்

ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமெனக் காண்கலாம். இந்த ஸ்ரீதேசிகாசா
யர் ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகரென்று ஸ்ரீ தத்வடீகாவி
கையின் முகவுரையே காட்டுகின்றது. ஆனதுபற்றி நமதன்ப
ருக்கு ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயமே க்ராஹ்
யமாக வேண்டியிருக்கஇதை விட்டு ஏகாசார்யரஹஸ்ய த
த்ரயாதிஸித்தமான ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் வஸுதாஸிகா
வர்ணாக்ருத விஷயங்களுக்கும் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூ
க்திகளை நபநம் பண்ணுவதற்குப் புறப்பட்டது ஸமாசர்யமே
யாம். ந்யாயமிப்படியிருக்கச் செய்தே கேவலவ்யாமோஹாரண
வக்ஷபாதத்தால் இவர்தாம் தம்முடைய ஜந்மஸித்தஸம்ப
தாயமானஸ்ரீதேசிகாநுஷ்டிதஸகலவ்யத்தைமறந்ததும்,
திருமாலெழுத்வாரம்பித்ததும் போராதே மாராவாரம்பெரு
யின்னதே ஸ்ரேயஸ்ஸுமென்று நிமலிக்கச்செய்தே ஸ்ரீதேசிகனைம
றந்ததும் ஸகிவிஷயகரம். ஆகையாலும் இந்நீஸ்வாருடைய வா
க்யங்களை விருவாதிகள் பார்க்கிலுமிவரை ஸ்ரீதேசிகவி
ட்டேன்றும், ஸ்ரீதேசிக வக்ஷபாதியென்றும் கூறக்கூசா
ர்கள். ஆகையா லிவர் எழுதிய ஸ்ரீதத்வடீகாவிகையிலுள்ள
கஅ-வது வடத்தில் காணும் 'ஏகாயு ஸ்ரீமௌநாய
வரவெண்ணிக' என்ற வடுக்கிற்பட்ட ஏகாசாயுஷ்டிதவ்யாதிகள
ன வாஸ்யதாஸாக்ஷிகளின் ஸித்தம் ஸம்ஸித்தமல்லா
தே ஸம்ஸித்தமாகாது. ஆனபின்பு ஸ்ரீதாரகாசாரியாவி
ல ஸ்வாதி ஸம்ப்ரதாயங்களாகிற திருவஷ்டாக்ஷரத்வய வரசம்ஸகம்
போன்றதொ த்யயஸ்த்ரங்களான மூன்று ஸம்ப்ரதாயங்களும்,
ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகாசார்யர்களும், இவர்களருளிச்செய்த
ஸ்ரீஸூக்திகளுமே ஸாத்விகதமங்களாய், ஸாரப்ரபந்தங்களா
ய் விசதவிஷயங்களாய், ஸ்ரீமஹத்தாரநாநஜஸித்தாந்தநாமங்க
ங்களாய், ஸகலவேதவிதிதங்களாய், இந்த்ரபதவ்யாக்ஷிக்குமே
தமஸூதங்களாய், மிகவும் சிறப்புள்ள வைகளாயுமுள்ளவை.
ஸதிகம்பீரமான மஹாவேதாந்தங்கள் போலும் ஸதிவசி
ஷ்டங்களாயுமிருக்கும் ஸ்வஸ்வபக்ஷ ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள

வதிரஹ்ஸ்ரீராமப் ப்ரஜ்ஞீஸ்வஷக்திகளிலொன்றையாவது ஒருங்கே பொருவர் கர்ப்பிக்கைகயும்வரகஜந்நம்ஜநமென்றால், ஸ்வப்ராமதவி பரீக்ஷயுள்ளவோர் ஸ்வஸ்வரூபைணமோ ஜீவஸம்ஸ்ரூ ஸமாயிருப்பது. அன்பாது இப்பணிப்பெல்லாம் விசுத்தக்ஷவா தமல்லாதே கேவலம் ஸ்வஸ்வபாவஸம் கேதவாக்ஷவார்திகமெவநரே த்ரமாம். ஆனதால் மஹாபாபிகள் ஸத்தித்து பௌருஷேக தவ்யவெஸம் செய்ய இனியவகாஶமே ஸம்ஸவியாது. ஜெஷ நாமரூபமந்த்ர வனுக்கு ஸ்வஸ்திக்யமே ஜதத்ஞானவமாதலால் ஜகதிகபத்மாயங்களுண்டாயினும், இதிலுமதமதீ தமாயினும் மவணவணிக்கிற்கு கவர்ப்ராவர்த்தையறிவதரிதாகு மாப்போ லவேயாம். ஆக்ஷிவ்வளவால் வைநாசிராதிவிலக்ஷணா' என்றஶ்லோ கத்தின் கருத்து ஸவ்யப்ரமாணங்களாலும், தத்வவேதஸ்வ ந்யாயங்களாலும், வர்வ்யாவப்ராஸிதங்களாலும், ஸ்வாயு வரவராமதாவிஷாவாரங்களாலும், ஸம்ஞீதமான வஞ்ச காரணவ்ருத்தியாலும், பெரியபிராட்டியாருக்குப் பாரதஷ்கா ரகேவா வாயகேவா வெபகவங்களாகிற மூன்றுகாரங்களு முள வெனப்ரகாஶிப்பிக்கலாயின். (கக)

இதி ஜடாவேஶிஷ்டவாதஸ்ய வர்ணநம் ॥

அத தத்த்வத்ரயவிவாதா: ॥

ஶாக்தாவஜ்ந ஜெ தவெஷிகரமாவேஶிஷ்ட்யீகூம்யதீ, தத்தவிவேகத்ஸ ஸ்வாதஜாதஸவிமும் கஸா ஜவொசகு ரா: | ஜொகாவாயக்ருதம் ரஹஸ்யஸவிமும் ஸ்ரீஹாஷ்ய ஸ்ஷ்டம் தத ஸ்வநம்ப்ரஸ்வதிருக்ஷணாயஷிக்ருதம் தத் வண்ணநாயெதிவ ॥ ‖கஉ‖

ஶாக்தாவஜ்ரேதத்யாதி ॥ ஸாகேதராரநாஜகேநீஶாஸ ரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையின் கஷித்தில் ஶா

ஸாவஜ்ஞநத்திற்காக ஸ்ரீவைஶிஷ்ட்யமானது ஸ்ரீநிகமாந்ததே
சிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், அது பரதேயாகா
யமென்றும், இதைக்கண்டு ஸாத்விகர் ஆவாதவ்ருத்தியால்
ஹ்ருமிக்கப்போகாதென்றும் காண்கிறது. இவையெல்லாம்யதாய
மானவிதைப்போல் ஸாம்ப்ரதாயவாதமத வைஹாவியவாதங்க
ளையும், ஸகலபரிஸமாப்தவைத்யாமாதி நிஷேதபரமான வா
தங்களையும் பரக்க ஸ்ரீவைஶிஷ்ட்யவாதத்திற்கு முன்னந்த வ்ருத்தி
வக்ஷியைக்குறித்து அருளிச்செய்தாரென வாமொழிக்கி விவைக
ளும் ஶாக்தர்களுடைய ஆவஜ்ஞநாயமெனக் கூடாமையால் ஸ்ரீ
வைஶிஷ்ட்யவாதம்ஶாக்தாவஜ்ஞநாய மென்றதும் ஸமஞ்ஜஸமல்
ல. ஆனால் உண்மையாதெனில்; ஜோகாவாயரால் செய்யப்ப
ட்ட க்ஷேத்ரஶாரஹஸ்யங்கள் முழுமையும் ஹமவத்ராமாநுஜ
வ்ராக்த ஸ்ரீஹாஷ்யத்திற்கிணங்காதுஸாவ்யதாயக்ஷேமானதால்
அந்த ரஹஸ்யஸூக்ஷ்மஸங்களை வணிப்பதற்காகவும், ஸாத
நஸ்ஸமாய் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தின் நிலையை ரக்ஷிப்பதற்காகவும்
ரே நிகேவாக்ஷாதி ஸாரஸாராஞமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயாய
வ்ருத்திவாதக்ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்ததெனத் தெளியவும்.
ஜோகாவாயர் ரஹஸ்ய வழிகளெல்லாம் ஸதவேஸ்யாவயக்கங்
களல்லாதவையென்று முன்பே பலபல விடங்களிலும் ஸூவ்ரூஷ
ணமாய் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீதேஹஸ்யத்ரயஸாரஸூவி
ஜோவாயஸாம்ப்ரதாய வ்ருஹாவாரக்ஷா வ்ருஹாவஸ்யஸாதிகா
ரங்களில் „சிலர், சிலர்" என்று பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்ட
வைகளெல்லாம் ஜோகாவாயரஹஸ்யங்கள் பேரிலேயே என்ப
து ஹ்ருஷ்யவஜோகநத்தால் விஶமாகும். இவ்விதமாய் பூர்
வபக்ஷீகரித்து ஸத்ஸம்ப்ரதாயாயத்தை நிஷேதம் செய்த
ருளியிருக்கச்செய்தேயே, கஶாலிவாதவ்ராக்ஷியிலுங்கூட வைவ
ஶ்யாஹாஸன் கூறுமாப்போல், ஸ்ரீதேஶிகஸூக்திகளும் நமக்கே
ஆநந்தமென்று தகவ்ருயாயிகாரம் துடங்கி சிலவயிகாரவா
க்யங்களுக்கு ஸஸயாநந்தமாய் நயனம் பண்ணப்பார்ப்
பதும், ஒடுவில் அதுவும் மாட்டாதே ஏமாறுவதும், மௌனம்

ஷ்வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயிகளின் ஸம்கேதக்ருத்யம். ஆகையாலிறே ஈ
நீஶ்வரரும் தமது வ்யாக்யாநத்தி லிவ்விதம ஸ்ரீதேசிகனை விஶ்வ
ஸம்ஹாரராக வெழுதி வெளியிட்டார். ஶாஸ்த்ரவிரோதியின்ன
தென்பதை ஸ்ரீதேசிகாநுக்ரஹீதவாதகஸஹஸ்ரஸாஹஸ்ரத்திலி
னியாவது பார்த்துத்தெளியக்கடவர். இப்படி வ்யாஸவேதாந்த
விரோதமாய் எழுதிவெளியிட்ட ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகாமதவிஷ
யம் முழுமையும் நமதிந்த ஸ்ரீதத்வநிர்ணயத்தில் இவ்வளவேயும்
ஸ்வப்ரமாணமாய் ஸாதிக்கப்பட்டபடியால், ஸ்ரீதேசிகரு ஸ்ரீ
ஸாக்ஷிகள்தன்னைப்ரதிவாதங்களென்றுசில வாக்யங்களாற்கூறி, ஒடு
வில்தனதநயப்ரதிவாதநமேயென்று ஒப்பி, அதை ஶாஸ்த்ரவி
ஷயமென்றும் த்யஜித்து, ஆகிலும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரோ
கதேசிகாதிவ்யாயங்களை விகல்பயிகாரணந்யாயப்படிஸமரஸப்
படுத்தவேண்டுமென்றுமெழுதியதும் கல்பஸாக்ஷிஸாக்ஷிதஸ
மம். ஆகையால் வ்யாஸவேதாந்தவிரோதமாய் ஶாகாவஜ்ரநவ
ரமென்பதும் நிரஸம். (கஉ)

ததஃபரம்லோகமாதாநந்தணநம்பகாரஶாவேலா
ஷிதநீத்யஸாவாசு | த்ரைலோக்யஸ்யேத்ய உதம்வீர
வைஷ்ணவம் க்ஷிணாவம் வருதாஶ்ரயஸ்யேதவ ||கங||

தத உத்யாதி || ததநந்தரம் லோகாசார்யரும் ஸ்ரீதேசிக
ஞால் வணித்தருளப்பட்டதன்பேரில் அதற்கு பின்நமாகவதன்
பின் ஶாஸ்பரான யாதொரு ந்யாயமும் கண்ஹ்யமாய்ப்போனதால்
யாதொருந்யாயமும் செய்யாமல் அக்ஷிணவைஷயிலேயே வீற்றி
ருக்க, அதுமுதல் அழகிய அந்தஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயம்வேறுப
டாமலொரேவிதமாகக்காணப்பட்டதன்றோ. (கங)

அவ்விதமிருக்கினும் ந்யாயாரம்பத்தில் நாம்கூறியபடி சிற்
சிலர்;—

விஶேஷாதேஷம்ஷிரதஸாராயஸவஶாக்ஷிலோகாசார்யஹ்ருதஃபேர, கா
லம்காலேஸம்வஜ்பஶ்ய ஸததம் யாஸ்யதிஸ்ஸிஷமிதே | வன.கா

த்ருஷ்ட்வைவ ப்ரத்யக்ஷகாரணே யோயாது ப்ரபந்தாது ப
ஹந்நயந்தாய வ்யவஹாரேஹ வசிதொ வ்யர்த்தாய
தேதேதஸ்ஸஹாஸு ॥ ॥கச॥

எம்பெருமான் ஸந்நிதிகளுள் ஆழ்வார்களுக்கருளிய திவ்ய
தேஶீய ஶாஸ்த்ரங்களைத் தாங்கள் ஸ்வாதீநத்துக்கொள்ளவேண்டுமெ
ன்பதற்காகச் சிவசூலம் போன்ற குறியையுடையவர்களாய், அத
னாலேயே மிகவும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய்க்கொண்டு மற்றஸாமாந்யர்க்
களோடு எப்பொழுதும் வாங்மநக்காயங்களால் கலஹம் செய்கின்
றனர். மேலுமிவ்விதமுள்ள கலஹத்தை ப்ரஸித்திபண்ணி வைப்பதி
ல்ஸாதகங்களான பற்பலபுஸ்தகங்களை, வ்யவஹாரமாகும்
வழியில் நடக்கப்பட்ட எந்த வாதிகளுடைய ஸாமர்த்யத்திற்காக ப்ர
கடநம் செய்தாரோ, அவையெல்லாமொடுவில் அவருக்கு வ்யர்த்த
ங்களாகவாயின. ॥கச॥

ஶ்ரீதேவராஜாசார்யாத்யை: ப்ரஶஸ்தி மஹாபாவவைபோத்தவ
ப்ரபாவோ, வேதாந்தாசார்ய நாம்ந: ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரா
யஸ்ய ஸர்வஜ்ஞமூர்த்தே: । ஶ்ரீவேதாந்தபக்ஷ ப்ர
திஹதபரமதஸ்ய கோஶாவலோகோ ஜ்ஞாநயாதாத்ம்யஸ்ய ப்ர
ஸக்த்யாம் ஸாதிஸ் விஹித கோஶாவலோகோ ஹ்ய ஸீமா ॥க௫॥

ஶ்ரீதேவராஜாசார்யர் முதலிய மஹாசார்யர்களால் ஶ்ரீவே
தாந்தாசார்யரென்ற திருநாமத்தையுடைய ஸர்வாசார்யஶ்ரேஷ்
டராகும் பகவத்ருடைய ப்ரபாவமானது அருளிச்செய்யப்பட்டி
ருக்கின்றது. ஆகையால் அறிவில்லாத அவர்கள் அதை நோக்கக்
கடவர். மேலுமிப்ப்ரதிவாதிகளுக்கு அழகிய வேதாந்த விஷய
கவிவாதவிஷயத்தில் எதிர்த்தட்டான ஸதேவதாதி வாதஸாதநா
யமாக இவ்வேதாந்தாசார்யருடைய ஶததூஷிணீமுதலியவை
களான ஶ்ரீகோஶாவலோகநமும், ஶ்ரீஜ்ஞாநயாதாத்ம்யவிசார விஷய
த்திலோ ஸகலஸம்ப்ரதாய விருத்தமான வாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஶத
ப்ரதிநிபத ஸங்காவலோகநமுமாம். ॥க௫॥

இவ்விதம் ஸுதோக்தி நிவேச வசீக்ருத ஹ்ருதயர்களான சிற்சிலர்;—

வேதார்த்தஸாரஸ்ய வ்யாஸஸ்ய ஸம்சயாதிஸந்தேஹதா ।
யதிஸேவித ஸ்ரீரங்கநாயகே ஸந்தேஹதா ॥ ௧௬ ॥

ஸ்ரீவேதார்த்தஸாரர் வ்யாஸருக்கு ஸ்ருத்யர்த்த ஸம்சய விஷயத்தில் ஸந்தேஹத்தையுண்டெனக் கூறுவாரேல்; இவ்விதம் வேதார்த்தஸாரரென்ற திருநாமத்தை ப்ரஸாதித்தருளிய ஸர்வஜ்ஞனை ஸ்ரீரங்கநாயகனிடமே அவ்வஸந்தேஹத்தை கூறப்பட்டதாகும். ॥௧௬॥

ஏவம் காலஸ்ய தோஷாத் கலிபரபுருஷக்ருதா ஸாயாஸி
ப்ரபஞ்சவைசாரதா வாசாயிக்யாத் பாஷ்யாதிஷு ஸூக்தி
யபாபாஷ்யக்ருத் ஸஹாத் திவ்யாதேஸ்யாதிஸ்யகம்யாவ
யதீந்த்ர தொவேதவ்யாஸவக்ஷா ஸம்ப்ரதாயஸ்யா
ப்ராச்யதிவ்யதிஸ்யரூபம் நவம்பரோபவதேஷு ॥௧௭॥

இவ்விதம் கல்யாகஞ்ஞமான காலத்தின் தோஷத்தாலும், முன்னரிரப்படி பரிபரசைராவரையிலும் பூதலமாசத்திலும் கூறியபடிகலி புருஷனைஜநித்து அக்கலிபுருஷனுற் செய்யப்பட்டவஸாயர்வான்வஸ்யத்தில் ப்ரவேசத்தாலும், ஸ்வயம்வாசாயிக்யத்தாலும், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளான ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள ரூபதாவஸம்தநம்பஸ்ய பாஷ்யம்தர பரம்பரஞ்ஞ நம்ஜத்யாதிஸ்ஸிகளிபிவ்யத்தாலும், சுதவலஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிப்ரஹத்தாலும், திவ்யநிறைந்த வேதிஸ்யங்களாகிற கந்தைகளில் மிகவும்ஹிமாநத்துடன் கூடிய வாஸியாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிதேஜஸ்விகளுடைய அவதாரஹேதரான ஸ்ரீமஹ ராமானுஜதேசிகரு திருவடி ஸம்பந்தமுள்ள ஸாயக்களான உத்தமஸ்ரீஹணர்களையடிக்கடி திருகாரணங்களாலும் ஹிம்ஸிப்பது கொண்டுண்டான பாவத்தாலும், அப்ரதிஷ்டர்களான

ஸௌஸ்ஷ்டிஷவைஷ்ணவர்களுக்கு இம் ஸ்ருாயவிஷயத்தில் வ ரஸாவாயஞன ஸ்ரீஹாஷ்யகாராதி பூவாயர்களுடைய திருவுள் ளமின்னதென்று தோன்றவே தோன்றுது. இவ்வளவையே திரு வுள்ளம் பற்றிமுன்பே ஸ்ரீஸெஷிகனும்,ஐஹஸெஹஸெ ஸாஸ்த ஸியஸெஷணகஸ்தீநாஹவதி। ஸபிகதஜநிஹிதநியிதிவ்ஸெ ஸிகஸெத்ந வசுஷாஜஜு॥ என்று அருளிச்செய்தார். ‖கள‖

ஸாவ ஸஂதீஸவஂஸாம் வாஜஹிநணீ ராவ்ராஹிவரஹஹ ஞா ஸ்ரீஸ்ரீ வாஸராஸாநஜஸநிகரணா வ்ராவஸ்தஂ வரஹாயஃ। ஸ்ரீஸெஷஹாஞராஸாநஜ ஶரவிபயஸஸி யாகஸயீஂஸெ ஸகெஹாஷ்யாக ஸத்யாகஷஸஸ தநிராவஸாய கொஸாவகாஸ் ‖ ‖கஅ‖

இந்த வகாரம் ஸ்ரீஹாஷ்யகாராவ்யவஹித ஸிஷ்யாதஸ ஸ்ரீரஂமநாராயணாவாயவாஹ ஸஆஂஸமாகும் கஂபஜத்திற் கு ஷுஸெதாஷகரமான ஹிநணீராஜனும், வாஹிகளுடைய ஹ ரஹஸஹஹவராஹங்களுக்கு ஹஞரவும், ஸ்ரீரஂமராஸாநஜ ஸஂயதி ஸெவாஹிவ்ய கடாக்ஷகவாத ஸ்ரீநிவாஸ ராஸாநஜ ஸநிவரஸாவ ஹளஸிவ்யகரணீயால் வ்ராவமாணஸ்தஂவஹா யத்தையுடையவருமான ஸ்ரீஸெஷஹாஞராஸாநஜாவாய ரென்ற விபயர், பற்பல வஷீதஸிவாஸணீகளால் ஸஸ்ரீயமித்தருள ப்பட்டவராய்க் கொண்டு, ஸ்ரீஹாஷ்யத்தி லருளிச்செய்யப்பட்ட ஸநஸாமஸஹாயத்தால் சோம்பேறியவர்களுக் கனுகூலமான ஸௌஷவைஷ்ணவஸதத்தின் நிரஸனத்தின்பொருட்டு மிக வும் விளங்குமிச்ஸ்ரீகொஸத் தையியற்றினர். ‖கஅ‖

மேலும்;—

வேதாந்தே லக்ஷ்மணார்யேண க்ருதஶ்ரீதத்வநிர்ணய:।
ஶ்ரீதேவதேவதயோ: ஸம்ப்ரீத்யை வேதாந்தாந்தவிஹாரிணோ: ॥௧௧॥

இதி ஶ்ரீதத்வநிர்ணயே உத்தரபாக:।

ஶ்ரீதத்வநிர்ணயஸ்ய ஸம்பூர்ண:॥

இவ்விதம் ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் செய்யப்பட்ட இந்த ஸ்ரீதத்வநிர்ணயமென்ற ஸ்ரீகோசமானது உபநிஷத்துகளினுள்ளிலும், ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய பாஷ்யத்திலும் திருவிளையாடிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மீநாராயணாத்மக திவ்யதம்பதிகளுடைய ஆநந்தத்தின் பொருட்டாகக்கடவது. ॥௧௧॥

ஸம்பூர்ணம் ஶ்ரீதத்வநிர்ணயவிவரணம் ॥
ஶ்ரீமதேவேதாந்தராமாநுஜாய நம:॥
ஶ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:॥

ஓம் ॥
த க ஸ க

Printed at the "STANDARD PRESS" Kumbakonam.